Adam Boniecki

-

HERBARZ POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE O RODACH SZLACHECKICH.

ULOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

Tom III.

WARSZAWA

Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie.

G. GEBETHNER I SP. W KRAKOWIE.

—

1900.

Дозволено Цензурою.
Варшава, 17 Мая 1900 года.

HERBARZ POLSKI

Druk Warszawskiego Towarzystwa Akcyjnego Artystyczno-Wydawniczego.

Ç.

(Dalszy ciąg).

CHMIELEWSCY v. CHMIELOWSCY. Oprócz znanych obecnie sześciu domów tegoż nazwiska, mianowicie: *Gozdawitów*, *Jastrzębców*, *Pomianów*, *Powałów*, *Radwanów* i *Wieniawitów*, musiało być ich więcej. Do wniosku tego upoważniają liczne wsie nazwy: Chmielew, Chmielewo i Chmielów, rozrzucone na całym obszarze dawnej Rzeczypospolitej, szczególnie na Mazowszu, a w znacznej części przez drobną szlachtę zamieszkałe.

Z licznych Chmielewskich, spotykanych w aktach, jednych tylko Powałów Chmielewskich wyróżnić można, ich też rodowód do połowy XVII-go wieku podaję. Chmielewskich innych rodów pod jedną rubryką zamieszczam.

Herb Ogończyk.

CHMIELEWSCY rzadko CHMIELOWSCY h. POWAŁA v. OGOŃCZYK z Chmielewa, w ziemi czerskiej, powiecie wareckim, jednej dzielnicy z Trzebińskimi.

W pierwszych latach XV-go wieku, dziedzicami Chmielewa i Grzybowa byli: Trojan i Pakosz Powałowie z Chmielewa (Zs. Warec. 1 A f. 5, 10 i 19). Sasin z Chmielewa, syn Pakosza 1421 r. (Zs. Warec. 1 A f. 56). W 1447 r. właścicielem Chmielewa był Adam Powałka Chmielewski (Zs. Warec. 1 B f. 48, 55, 70 i 183; Zs. Gr. Czers. 1 B f. 455. W 1486 r. Barbara, córka Adama, żona Michała z Pogroszewa, a w 1494 roku siostra jej Świątka, żona Macieja z Dambska, z powiatu sochaczewskiego, zeznały obligi na rzecz braci swoich: Piotra, Jana, Stanisława vel Sędziwoja, Trojana, Andrzeja i Adama z Chmielewa (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 230 i 3 f. 77). Trojan w 1473 r., a Mikołaj, także syn Adama, w 1475 r. na uniwer-

sytecie krakowskim. Z wymienionych synów Adama znane jest tylko potomstwo Adama i Stanisława.

Stanisław pozostawił trzy córki: Małgorzatę, żonę Stanisława z Wielkiej-Suchy 1523 r., Elżbietę, żonę Jana z Głoskowa 1523 r., i Petronellę, żonę Stanisława z Borowia w 1529 r. (Zs. Gr. Czers. 8 f. 386; 10 A f. 24 i 25).

Adam, syn Adama, miał synów: Andrzeja, Stanisława i Jana, oraz córkę Elżbietę. W 1534 r. Andrzej z siostrą Elżbietą, dzieci Adama, dziedzica na Żelazny, sprzedali część swoją na Chmielewie bratankom swoim: Leonardowi, synowi Stanisława, i Stanisławowi, synowi Jana (Zs. Warec. 5 f. 296). Stanisław, ojciec Leonarda, zabezpieczył posag żonie Katarzynie, córce Jana z Wilczkowic, w 1512 r. (Zs. Gr. Czers. 4 f. 95).

Leonard, dziedzic na Chmielewie i Żelazny, z żony Zofii miał czterech synów: Jerzego, Pawła, Jana i Kaspra, którzy w 1565 r. potwierdzili układ zawarty między ich matką Zofią, a bratem ich stryjecznym Janem Chmielewskim (Zs. Gr. Czers. 16 f. 181 i 32 f. 413).

Jerzy na Chmielewie, syn Leonarda, zabezpieczył w 1566 r. posag żonie, Katarzynie Ganeckiej, córce Hieronima. Z niej syn Jerzy, który kwitował Lesiewskiego 1576 r., i córki: Barbara za Mikołajem Koryckim, Zofia za Maciejem Kossackim, Anna za Piotrem Skolimowskim, i Elżbieta. Wymienione córki Jerzego i stryjowie ich: Jan i Paweł, procesują się ze Skolimowskim 1588 r. (Zs. Warec. 10 f. 295; 14 f. 84; Zs. Gr. Czers. 44 f. 286 i 56 f. 1128).

Paweł, syn Leonarda, zeznał 1570 r. z żoną, Dorotą Wolską, córką Bernarda, zapis dożywocia. Z niej synowie: Jerzy i Sebastyan, dopełnili działu Chmielewa w 1589 r. W 1599 r. Jerzy już nie żył, gdyż do działu całości dóbr w tymże roku dopełnionego, wpływali jedynie żyjący członkowie tego domu: Sebastyan, syn Pawła, Mikołaj, starosta czerski, Jan, syn Leonarda, i Barbara Korycka. Sebastyan z Jadwigi Braneckiej, której posag zabezpieczył w 1592 roku, nie pozostawił potomstwa. Testament jego wniesiony został do akt ziemskich wareckich w 1631 roku (Zs. Warec. 10 f. 588; 17 f. 62 i 24 f. 674; Perp. Czers. 1 A f. 8 i 1 C f. 225).

Jan, syn Leonarda, z Zofii Rososkiej pozostawił córkę Felicyannę, żonę Krzysztofa Turowskiego 1605 r. (Zs. Warec. 21 f. 124; Perp. Czers. 2 f. 530).

Jan, syn Adama, miał syna Stanisława i córkę Annę, żonę Jana Braneckiego w 1539 r. (Zs. Warec. 6 f. 143). Stanisław zabezpieczył posag żonie, Dorocie z Uścieńca, w 1528 r. (Zs. Gr. Czers. 25 A f. 430). Z niej córka Anna, 1-o v. żona Marcina Bonieckiego, 2-o v. Stanisława Michałowskiego, i syn Jan (Zs. Gr. Czers. 30 f. 335; Zs. Warec. 10 f. 168 i 9 f. 15). Jan, dziedzic na Żabieńcu i Chmielewie, zabezpieczył w 1565 r. posag żonie, Zofii Jarczewskiej, córce Benedykta (Zs. Gr. Czers. 30 f. 72 i Zs. Warec. 9 f. 862). Z niej synowie: Stanisław i Mikołaj, zeznali zapis dożywocia na rzecz ojca 1578 r., oraz córka Elżbieta za Janem Magnuszewskim 1574 r. (Zs. Warec. 11 f. 79 i 335; Zs. Gr. Czers. 45 f. 519). Stanisław sprzedał Żabieniec Magnuszewskiemu 1613 r. (Perp. Czers. 4 f. 213). Mikołaj, starosta czerski 1594 r., zeznał w 1581 r. z żoną, Jadwigą Giżycką, córką Franciszka, zapis dożywocia (Zs. Warec. 12 f. 189). Synowie jego: Piotr, Remigian i Maksymilian 1614 roku (Perp. Czers. 5 f. 295 i Zs. Warec. 20

f. 641). Piotr, żonaty 1612 r. 1-o v. z Magdaleną Boską, 2-o v. z Elżbietą Bielawską 1635 r., pozostawił z pierwszej żony syna Mikołaja, dziedzica Chmielewa 1637 r., oraz córki: Zofię, żonę Jana Korzeńskiego 1638 r., i Jadwigę, 1-o v. za Janem Szamotą 1644 r., 2-o v. za Janem Gośniewskim 1658 roku (Perp. Czers. 6 f. 639; 4 f. 166; 9 f. 500; 10 f. 470 i 12 f. 38; Zs. Warec. 21 f. 758; 25 f. 224 i 26 f. 181). Remigian zeznał 1614 r. z żoną, Agnieszką Michałowską, córką Stanisława, zapis dożywocia (Zs. Warec. 20 f. 639).

Do tego rodu należą jeszcze: Aleksy, burgrabia czerski 1527 r., podstarości czerski 1529 r. Feliks, żonaty z Zofią z Młądzkich 1598 r. (Perp. Czers. 1 B f. 132). Jan, który z żoną, Barbarą Dejnarowską, nabył wójtostwo w Starej-Warce 1667 r. (Perp. Czers. 13 f. 171). Jan z ziemią czerską podpisał elekcyę króla Michała. Jadwiga, żona 1-o v. Łukasza Hussarzewskiego 1687 r., 2-o v. Stanisława Załęskiego 1700 r. (Perp. Czers. 16 A f. 276). Zygmunt Chmielowski, syn Pawła, zeznał z żoną, Katarzyną z Szydłowskich, zapis dożywocia 1690 roku (Perp. Czers. 14 C f. 41). Zofia, 1-o v. Śmiatecka, 2-o v. wdowa po Remigianie Magnuszewskim 1728 r. (Perp Czers 21 f. 63). Maryanna, wdowa po Michale Gorzkowskim 1733 r. (Perp. Czers. 23 A f. 12). Tadeusz, kapitan wojsk koronnych, żonaty z Agnieszką z Podolskich 1785 r. (Perp. Czers. 28 A f. 284). Grzegorz, proboszcz w Konarach 1790 r. (Perp. Czers. 40 f. 279).

CHMIELEWSCY v. CHMIELOWSCY różnych herbów. W powiecie mławskim leży Chmielewo Duże i Małe, własność licznie rozrodzonego już w XVI-tym wieku domu Chmielewskich, biorących dla odróżnienia różne przydomki.

Niemierza, syn Pawła, 1414 r., a Maciej, syn Bernarda, 1417 r. na uniwersytecie krakowskim. Paweł *Duchnikowicz* z Małego Chmielewa, miał brata Jakóba i synów: Jana i Wawrzyńca, żyjących w 1536 roku. Jan miał przydomek *Żądło*. Jakób, syn Jana, współwłaściciel Małego Chmielewa 1578 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 3 f. 184 i 375; 4 f. 10 i Paw.). Maciej i Antoni Chmielewscy, synowie Pawła *Pełki*, współwłaściciele Chmielewa 1536 r. (Ibid. 3 f. 184 i 350). Aleksy, syn Andrzeja *Mroczkowicza* z Chmielewa, pozostawił syna Andrzeja *Mroczka*, współwłaściciela Małego Chmielewa w 1578 r. (Ibid. 4 f. 10 i Paw.). Andrzej, syn Leonarda, dziedzic na Chmielewie 1536 r. (Ibid. 3 f. 350). Mikołaj i Maciej, synowie Wojciecha, dziedzice na Chmielewie 1536 r. (Ibid. 3 f. 372). Andrzej, syn Mikołaja z Dużego Chmielewa 1536 r. (Ibid. 3 f. 375). Wojciech, Jakób i Paweł, synowie Mikołaja *Głodka* z Chmielewa 1537 r. (Ibid. 4 f. 240). Piotr, Andrzej, Jan, Agnieszka i Anna, dzieci Wawrzyńca z Dużego Chmielewa 1542 r. (Ibid. 8 f. 104 i 328). Andrzej, syn Jana *Świaszka* z Chmielewa 1542 r. (Ibid. 7 f. 112). Wojciech, Andrzej i Dorota Chmielewscy, dzieci Jana *Kochanka*, procesują się z Barcikowskim 1527 r. (St. Pr. P. P. VI. 370). Andrzej *Kochanek* z Większego Chmielewa nabył część Zakrzewa 1540 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 6 f. 209). Andrzej Maciejowicz Chmielewski *Kochanik* 1612 r. (Akta VI). Wojciech, żonaty z Dorotą Rylską 1556 r. (M. 87 f. 385).

W 1578 r. dziedziczyli na Dużym Chmielewie: Maciej, Wojciech, Filip, Tomasz i Mikołaj, syn Tomasza, a na Małym Chmielewie: Jan, syn Bartłomieja; Jan i Jakób, synowie Jerzego; Leonard i Dydak, bracia; Adam z braćmi i Jakób, Grzegorz i Jan (Paw.).

Antoni, burgrabia grodzki zawskrzyński, podpisał z województwem płockiem elekcyę Stanisława Augusta. Ten sam, czy też inny Antoni, komornik ziemski zawskrzyński 1764 r., z Ludwiny Kanigowskiej pozostawił synów: Pawła, komornika ziemskiego zawskrzyńskiego 1784 r., Bonifacego i Walentego, viceregenta grodzkiego zawskrzyńskiego. Paweł z Bonifacym kwitowali się wzajemnie 1796 r., a Walenty nabył 1787 r. Kluszewo od Makarego Kluszewskiego (DW. 103 f. 90 i 111 f. 614).

Mateusz z ziemią nurską podpisał elekcyę króla Michała. Bartłomiej, Benedykt, Mateusz i trzech Wojciechów z ziemią nurską, Paweł z ziemią łomżyńską, a Walenty z ziemią wiską pisali się na elekcyę Augusta II-go. Jan Teodor i Antoni, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 604 i 606). Antoni, skarbnik wiski 1784 roku. Antoni, syn Antoniego i Franciszki z Dłużniewskich, nabył części na Dłużniewie, w ziemi łomżyńskiej, 1793 r. (DW. 109 f. 862). Wincenty, chorąży kawaleryi narodowej, syn Karola i Felicyanny z Jędrzejowskich w 1791 r. (DW. 107 f. 267). Paweł, podstoli 1760 r., a podczaszy bydgoski 1768 r. Paweł, w ziemi dobrzyńskiej 1788 r. (Lauda Z. Dobrz.). Franciszek, podkomorzy nadworny królewski 1762 r.

Herb Gozdawa.

Pochodzenie swoje szlacheckie udowodnili w Królestwie Chmielewscy v. Chmielowscy herbu *Gozdawa*: Franciszek i Walenty, synowie Hilarego z Antoniny Duchnowskiej, wnukowie Andrzeja, w 1851 r., i Stefan, Michał, Leon i Józef, synowie Józefa z Ludwiki Gawłowskiej, wnukowie Piotra, w 1861 r. (A. b. Her.).

Jest Chmielewo również w ziemi ciechanowskiej, gdzie licznych spotykamy Chmielewskich. Rafał Chmielewski, podstarości ciechanowski 1540 r. Tomasz, Marcin, Jakób, Kazimierz, dwóch Mateuszów i Walenty Chmielewscy, a Maciej, Mateusz, Paweł, Stanisław, Szymon, Walenty, Wawrzyniec i Zygmunt Chmielowscy, podpisali z ziemią ciechanowską elekcyę Augusta II-go. Wojciech, komornik ziemski ciechanowski 1787 r.

Herb Jastrzębiec.

CHMIELEWSCY v. CHMIELOWSCY z Chmielewa, w powiecie zakroczymskim, mają być podług naszych heraldyków *Jastrzębczykami*. Marcin, pisarz kancelaryi królewskiej 1593 r. (M. 342 f. 36). Grzegorz, podstarości zakroczymski 1607 r., poborca tejże ziemi 1610 r. (DW. 38 f. 434). Jan, syn Rościsława, sprzedał Bielany Chądzyńskiemu 1616 r. (DW. 45 f. 895). Jan, syn Andrzeja, odstąpił sumę Kamińskiemu 1684 roku (DW. 56 f. 1123). Wojciech pisał się z ziemią zakroczymską na obiór króla Michała, a Adam, Andrzej, Antoni, dwóch Jakóbów, Marcin i dwóch Wojciechów, podpisało z tąż ziemią elekcyę Augusta II-go.

Tomasz, żonaty z Zuzanną z Kęsickich 1724 r. (DW. 65 f. 741). Stanisław, Wojciech i Maryanna Stanisławowa

Stebnowska, dzieci Stefana i Jadwigi z Sadłowskich, w 1781 r. (DW. 97 f. 368). Wojciech, żonaty z Maryanną z Latoszyńskich 1796 r. (DW. 111 f. 721). Z województwem płockiem pisali się na elekcyę Stanisława Augusta: Franciszek, Kazimierz, Mateusz, Paweł i Wojciech, burgrabia grodzki płocki.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Chmielewscy v. Chmielowscy h. *Jastrzębiec*: Teodor w 1843 r., syn Macieja, wnuk Tadeusza, 1763 r. dziedzica Chmielewa; Tomasz w 1845 r., syn Ignacego z Anny Winnickiej, wnuk Jana, prawnuk Wawrzyńca, żyjącego 1775 r.; Ksawery w 1857 r., syn Samuela, wnuk Jana, prawnuk Aleksandra, dziedzica Sitna 1725 r.; Ludwik i Longin w 1854 r., synowie Franciszka, wnukowie powyższego Samuela (A. b. Her.). W Galicyi zaś: Mikołaj, Szymon i Józef 1783 r. w sądzie ziemskim lwowskim, a Jan i Piotr Leon z synem Janem w Wydziale Stanów we Lwowie 1809 i 1824 r. (Goł.).

Herb Pomian.

Z *Pomianów* spotykamy Wojciecha, syna Stefana, który w 1425 roku w Nowem Mieście (zakroczymskiem) oczyszcza się z zarzutu zrobionego mu przez Przedbora z Chmielowa i dowodzi szlachectwa herbu *Pomian*. Swiadczy mu Mroczesław z Chmielowa tegoż herbu (St. Pr. P. P. VII).

Chmielowski h. *Pomian* Bolesław, syn Franciszka, wnuk Franciszka, w 1762 roku dziedzica Pogorzeli, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1856 r. (A. b. Her.).

CHMIELEWSCY h. RADWAN pochodzą z Chmielewa, w ziemi liwskiej leżącego. Stanisław, syn Feliksa, wnuk Pawła, i Jan, syn Michała, obaj herbu Radwan, świadczyli 1607 r. w grodzie warszawskim przy wywodzie szlachectwa Skolimowskiego (DW. 34 f. 1270). Od nich poszli Skolimowscy.

Herb Radwan.

Do nich zapewne wliczyć należy Adama, Stanisława i Jana, synów Macieja; Piotra i Stanisława, synów Pawła; Pawła, syna Mikołaja, i Piotra, syna Marcina de Chmielewo alias Łukie, w ziemi liwskiej, którzy 1476 r. wraz z innymi ziemianami liwskimi otrzymali od ks. Konrada różne wolności dla dóbr swoich (KM.).

Do *Wieniawitów* Chmielewskich należy zaliczyć Franciszka i Jana Chmielewskich, którzy z województwem kaliskiem pisali się na elekcyę Augusta II-go; Adama, sędziego kapturowego województwa sieradzkiego, i Antoniego, z których pierwszy z województwem sieradzkiem, drugi z województwem inowrocławskiem, podpisali obiór Stanisława Augusta. Chmielowscy Tomasz i Wojciech z województwem poznańskiem, a Stanisław z województwem sieradzkiem podpisali elekcyę z 1764 r. W liczbie elektorów króla Michała spotykamy Aleksandra z województwa kaliskiego. W powiecie przedeckim Stanisław, żonaty z Katarzyną 1686 r. Michał, żonaty z Katarzyną z Gorzyńskich

1713 r. Paweł i Józef 1714 r. (Gr. Przed. 79 f. 205; 83 f. 97, 162 i 324). Ludwik, komornik graniczny kaliski 1775 r. Stanisław Wieniawa Chmielewski, komornik graniczny lwowski 1786 r.

Herb Wieniawa.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Chmielowscy h. Wieniawa: w 1837 r. Stanisław i Leon, synowie Antoniego; 1838 r. Franciszek, Jan, Rajmund i Antoni, synowie Walentego i Franciszki Oborskiej; w 1838 r. Lucyan Fryderyk, syn Jana i Franciszki Wołłowiczówncj; w 1839 r. Maksymilian, syn Macieja i Magdaleny Ostafińskiej, wnuk Prokopa, prawnuk i wnukowie Adama, dziedzica Słomowa Górnego 1759 roku; w 1839 r. Wojciech, Ludwik i Antoni, synowie Antoniego z Weroniki Kownackiej, wnukowie Pawła, dziedzica Leszcz 1746 r.; w 1842 r. Jan, Wojciech, Adam i Antoni, synowie Marcina z Agnieszki Rabińskiej, wnukowie Antoniego, dziedzica Leszcz 1768 r.; w 1842 r. Józef i Bronisław, synowie Jana Kantego z Franciszki Wójcińskiej, wnukowie Franciszka, 1763 r. dziedzica Chmielewa; w 1857 r. Stanisław, syn Stefana, wnuk Ludwika; w 1860 r. Adam i Kazimierz, synowie Szymona z Jadwigi Turowskiej, wnukowie Adama, prawnuki Jana (A. b. Her.).

W Galicyi udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: Stanisław, komornik ziemski lwowski 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, a Bonifacy i Aloizy 1809 r. w Wydziale Stanów (Goł.).

Teodor Jankowicz Chmielewski w województwie wołyńskiem, sędzia polubowny w sprawie Woryskich z Czartoryskimi 1543 r. (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Stanisław, namiestnik niesuchojski 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 8). Stanisław, właściciel Boryskowic, w powiecie włodzimierskim 1577 r. (Jabł.). Katarzyna za Janem Pociejem 1605 r. Helena, wdowa po Stanisławie Rajeckim 1611 r.; obie na Wołyniu (Woł. II. f. 134 i 699). Prokop, archimandryta dubieński, został władyką przemyskim i samborskim unickim 1652 r. Wprzód już, bo 1650 r. był naznaczonym koadyutorem tegoż biskupstwa z prawem następstwa (M. 192 f. 275). Aleksander, vicegerent grodzki przemyski 1684 r. Stanisław prowadził proces z mieszczanami kijowskimi 1643 roku o zabicie brata swego Jana (Woł. VI. C. f. 91). W województwie kijowskiem Stanisław Mróz Chmielewski procesuje się z Chorzewską 1647 r. (Kij. VI. C. f. 41).

Sebastyan Janowicz, starosta poswolski 1593 r. (Akta XIV). Michał, strażnik inflancki 1698 r., i Kazimierz, podczaszy brzeski litewski 1698 r., obaj z województwa wileńskiego (Akta XIII). Jan, stanowniczy wileński 1733 r. Jan, budowniczy nowogrodzki 1747 r. Jan, cześnik owrucki z żoną, Anną z Podoskich, dostają 1748 r. Metele i Simno od króla (Sap.). Franciszek Michał, strażnik inflancki, Antoni i Jerzy, w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.). Michał Stefan, skarbnik wilkomierski 1764 r. Antoni, Dominik, Tomasz i Stanisław w województwie nowogrodzkiem 1764 r. (V. L.). Wojciech w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.). Marcyan, budowniczy nowogrodzki 1781 r.

Herb Grzymała.

z CHMIELIKA h. GRZYMAŁA. Grzegorz, pleban Św. Mikołaja i kanonik u Św. Michała na zamku w Krakowie 1444 r. (CUC.).

Herb Trąby.

z CHMIELIKA h. TRĄBY. Jan Wałach, naganiony w szlachectwie przez Jakóba z Kobylan, dowiódł szlachectwa i herbu Trzy trąby, zawołania Trąba 1411 roku (St. Pr. P. P. VII). W 1423 r. żona jego Elżbieta, procesuje się o spadek po Mikołaju Kurowskim, arcybiskupie gnieźnieńskim (Helc. II). W 1426 r. jest starostą chełmskim, 1438 r. burgrabią krakowskim.

Herb Pokora.

CHMIELIŃSCY h. POKORA. Michał, syn Stefana z Salomei Modrzejowskiej, wnuk Jana, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

Do tej rodziny pewnie należą: Łukasz Chmieliński, co z województwem lubelskiem podpisał obiór króla Michała, i Wojciech z Chmielna, który z województwem krakowskiem pisał się na elekcyę Jana III-go. Jakób w ziemi czerskiej zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną Kobierzycką, 1681 r. (Perp. Czers. 13 f. 700).

Eugenia Chmielińska, córka Henryka, zaślubiła 1900 roku w Warszawie Bronisława Korab' Brzozowskiego, syna Józefa, b. marszałka gubernii mohilowskiej.

CHMIELNICCY. Jakób, syn Tomasza, właściciel Przewłoki, sprzedał łan w Chmielowie Kopciowi 1618 r. (Zap. Lub. 23 f. 185). Jakób Chmielnicki ze Sławna, łożniczy królewski 1505 r. (T. Paw. I).

Jan i Wojciech z województwem krakowskiem, a Piotr z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę króla Michała.

CHMIELNICCY w W. Ks. Litewskiem. Piotr na dworze Podhorodeckiego, miecznika wołyńskiego 1637 r. Jan, żonaty z Jadwigą ze Świeborczyńskich, procesuje się z Kotowiczową 1638 r. (Arch. I. Z. Ros. III. 1). Stanisław Kazimierz, poseł powiatu brasławskiego 1665 r. (Akta IV). Mikołaj Kazimierz, stolnik i podstarości brasławski 1721 r. (Arch. Dubr. 10).

CHMIELNICKI Bohdan, hetman kozaków, używał za herb Abdanka z krzyżem. Podjął bunt na czele kozaków i całej Ukrainy i rozpoczął bratobójczą woj-

nę z Rzecząpospolitą. Pobił wojska koronne pod Zółtemi Wodami i Korsuniem 1648 r., rozproszył pospolite ruszenie pod Pilawcami, wziął znaczny okup od Lwowa, skąd ruszył pod Zamość wyczekiwać końca bezkrólewia. Kiedy Jana Kazimierza obrano królem, wrócił na Ukrainę, gdzie z rąk komisarzy polskich otrzymał w 1649 r. buławę hetmańską. Wkrótce jednak na nowo wybuchła wojna i Chmielnicki otoczył wojsko koronne pod Zbarażem, króla pod Zborowem i jedynie dzięki opuszczeniu Chmielnickiego przez hana tatarskiego, tenże zgodził się na układy, zakończone ugodą pod Zborowem 19-go Sierpnia 1649 r. Sejm nie potwierdził jednak ugody i nowe kroki nieprzyjacielskie z obu stron rozpoczęto. Pod Beresteczkiem król odnosi świetne zwycięstwo 1651 r. nad Kozakami i Tatarami, a Jan Radziwiłł, hetman polny litewski, opanował Kijów. Nowy pokój zawarty z Chmielnickim 1651 r. W rok zaledwie Chmielnicki rozbija hetmana Kalinowskiego pod Batowem, a 1654 r. w Perejasławiu poddał się Carowi Aleksemu Michajłowiczowi, co wywołało nową straszną wojnę. Umarł w 1657 r. w Czehrynie. Bohdan otrzymał pustynię za Czehryniem. Z Anny Somkówny synowie jego: Tymoszko, urodzony 1635 roku, Jerzy, urodzony 1641 roku, i córki: Katarzyna i Helena.

Jerzy, syn Bohdana, po zawartych przez Wyhowskiego układach w Hadziaczu, został obrany w 1659 r. przez część kozactwa hetmanem. Po zwycięstwie konotopskiem i cudnowskiem poddał się Jerzy Rzeczypospolitej, i po złożeniu buławy przez Wyhowskiego, otrzymał 26-go Marca 1661 r. potwierdzenie na hetmaństwo nad wojskiem zaporoskiem, a dwa dni przedtem prawem dziedzicznem starostwo hadziackie (Sig. 3 f. 214 i 215). Dwa lata wcześniej, bo na sejmie 1659 r. został obdarzony szlachectwem (V. L.), coby kazało się domyślać, że ojciec jego szlachcicem nie był. W 1663 r. składa buławę i zostaje archimandrytą żydyczyńskim (M. 364 f. 147 i Sig. 7 f. 195). Porzuca wkrótce monastyr i przechodząc różne koleje, zostaje w końcu mianowany przez sułtana hetmanem, z tytułem księcia Sarmacyi. W odezwach do starszyzny kozackiej z 1678 roku tak się tytułował: „Jerzy Gedeon Wężyk Chmielnicki, książę Sarmacyi, Małej Rossyi i Ukrainy, wódz wojsk zaporoskich". Na listach podpisywał się: „Georgij Gedeon kniaź" (Akta Zap. Ros.). Zginął w Kamieńcu, uduszony przez janczarów.

Tymoteusz, starszy syn Bohdana, którego ojciec ożenił 1652 r. z Rozandą, córką Lupuli, hospodara wołoskiego, zginął w Soczawie 1653 roku, oblężony przez hospodarów: multańskiego i wołoskiego, oraz księcia siedmiogrodzkiego Rakoczego.

Córki Bohdana: Katarzyna, 1-o v. żona 1661 r. Daniela Wyhowskiego, brata Jana, hetmana i wojewody kijowskiego, 2-o v. Pawła Tetery, hetmana wojsk zaporoskich 1663 r.; Helena v. Stefanida za Janem Nieczajem, pułkownikiem kozackim 1661 r. (V. L. i Sig. 7 f. 195).

Paweł Janowicz Chmielnicki, pułkownik czehryński, został nobilitowany na sejmie 1661 r. i otrzymał prawem lennem Bobrownicę, Buhajówkę i Borków w województwie kijowskiem (Sig. 3 f. 215, 190 i 212). Jan Chmielnicki, krewny powyższych, wzmiankowany w liście Jerzego z 1678 r. (Akta Poł. i Zach. Ros. XIII f. 517).

Herb Nałęcz.

CHMIELOWIE h. NAŁĘCZ. Jan, 1500 r. na sądach we Lwowie (AGZ. XV). Mikołaj, podsędek bełski 1538 r., a sędzia ziemski 1539 r. Jan, łowczy bełski, podpisał z województwem bełskiem elekcyę króla Michała i Jana III-go.

Herb Półkozic.

CHMIELOWSCY h. PÓŁKOZIC z Chmielowa, w powiecie proszowskim. Piszący się pierwotnie z Chmielowa przybrali z czasem nazwisko Chmielowskich, Bogumiłowskich, Broniszowskich i Czyżowskich. Przecław, 1368 r. podczaszy sandomierski. Andrzej z Chmielowa i Działoszyc, komornik sądu ziemskiego krakowskiego, którego żona Jachna z siostrami swemi sprzedała 1364 roku Stanisławice Tarnowskim (Arch. Sang. II). Obaj oni byli, zdaje się, braćmi Paszka Niedźwiedzia, protoplasty Czyżowskich.

Kazimierz i Tomasz Chmielowscy h. *Półkozic*, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., a nie wymieniając używanego herbu: Felicyan z Chmielówka 1782 r. w sądzie ziemskim pilznieńskim, Onufry, Kazimierz i Ignacy z Chmielowa 1782 r. w sądzie grodzkim bieckim, a Tomasz, syn Ignacego, 1839 r. w Wydziale Stanów (Goł.).

CHMIELOWSCY v. CHMIELEWSCY. Jan, Maciej i Sebastyan, synowie Feliksa, zawarli ugodę z Mikołajem, synem Stanisława, i Adamem, synem Jana, w 1604 r. Jan, syn Szymona, sprzedał Wysokie braciom: Wojciechowi i Adamowi w 1610 r. Stanisław, syn Walentego, przyznał 1629 r. sumę żonie swej Marynie, córce Aleksandra Sosnowskiego (Zap. Lub. 15 f. 27; 18 f. 827 i 32 f. 311). Robert, przeor Cystersów szczyrzyckich 1662 r. Szymon, Wojciech i Hieronim, synowie niegdy Wojciecha, wnoszą 1666 r. protest w Lublinie (Zap. Lub. 47 f. 794; 50 f. 962). Jan, syn Andrzeja, ustąpił sumę Kamińskiemu 1684 roku (DW. 56 f. 1123).

Marcin z ziemią nurską, Stanisław z województwem sandomierskiem, a Wojciech i Zygmunt z województwem lubelskiem, podpisali obiór króla Michała. Maciej z województwem bracławskiem, Stanisław z województwem lubelskiem pisali się na elekcyę Augusta II-go. Ignacy, syn Józefa i Anny z Wąsowiczów, wnuk Wojciecha i Zofii Stojowskiej, części swe na Brzuminie, w ziemi warszawskiej, nabyte 1790 r. od Gembskiego, sprzedaje Rostworowskiemu w 1793 r. (DW. 106 f. 1526; 109 f. 631).

CHMIELOWSCY, nie wiem jakiego herbu, legitymowali się ze szlachectwa w gub. podolskiej. Andrzej z synami: Erazmem, Janem i Antonim, syn Antoniego; Wojciech z synami: Janem Wiktorem i Wincentym, u którego syn Ludgard, i Leonem, syn Błażeja; Kazimierz z synem Karolem, syn Józefa, wszyscy wnukowie Jana Bartłomieja, w 1843 r.; Erazm, Maryan, Julian Paweł i Korneli, syno-

wie Jana Wiktora, w 1854 i 1861 r.; Witold, Władysław, Adam i Czesław, synowie Antoniego, wnuki Andrzeja, w 1865 r.; Jan Kazimierz i Julian Jordan, synowie Juliana Pawła, w 1873 r.; Józef z dziećmi: Maciejem, Maryą, Pulcheryą, Grzegorzem, Józefem i Adamem, i Jan z synem Narcyzem, synowie Kazimierza, wnuki Józefa, w 1846 i 1882 r. (Spis.).

CHMIELOWSKI Franciszek, oberszterlejtnant królewski, otrzymał szlachectwo na sejmie 1726 r.

CHOBERSKI N., wojski ciechanowski, umarł 1533 r.

Herb Mądrostki.

CHOBĘCKI v. CHOBANDZKI h. MĄDROSTKI z Chobendzy, w powiecie ksiąskim. Wieś ta wraz z sąsiedniemi wsiami: Gołczą, Krempą i innemi, była z dawna dziedzictwem rodu Mądrostków.

Mikołaj z Krampy i Gołczy, kupuje całą część Chobandzy od dzieci Żegoty z Krampy 1398 r. Jego to wnukiem będzie Jan z Chobandzy, którego żona Anna, procesuje 1458 r. Sylwestrową z Krakowa.

Inny Jan Gołecki z Chobandzy, komornik graniczny krakowski 1471 r. W 1495 r. Anna, wdowa po Janie z Chobandzy, procesuje Jana z Gołczy, o oprawę swoją na połowie Chobandzy (St. Pr. P. P. VIII; Helc. II). Stanisław Chobandzki procesuje się z proboszczem miechowskim 1523 r. (St. Pr. P. P. VII. 236). Stanisław, żonaty z Zofią z Młoszowej 1592 r., miał z niej: Jerzego, Elżbietę, Zuzannę i Szymona (Wyr. Lub. 49 f. 509 i 58 f. 1092).

Herb Samson.

CHOBIEŃSCY v. CHOBIENIECCY v. CHOBIENICCY h. SAMSON. Bonawentura Chobieński, syn Bonawentury Bilanczskiego i Zofii, kanonik poznański 1541 r. Zaświadcza jego szlachectwo Jan Chobieński (Akta Kap. Pozn. Pis. Dz. Pols. IX).

Prawdopodobnie tenże sam Bonawentura, tylko że Dobrogost i Chobieniecki z Chobienicy, w powiecie kościańskim, kanonik gnieźnieński 1530 r. Korytkowski, idąc za Niesieckim, daje jednemu i drugiemu za herb Szaszor. Akta poznańskie i kościańskie z 1394 i 1396 r. wspominają o Andrzeju i Marcinie z Chobienicy (Leksz.).

CHOBOCZYŃSKI Piotr, zawarł ugodę z Podwysockim w aktach lwowskich 1541 r. (AGZ. X. 642).

CHOBRZYŃSCY v. CHOBRZAŃSCY v. CHROBRZAŃSCY v. CHOBRZEŃSCY h. RAWICZ z Chobrzan v. Chrobrzan, w powiecie sandomierskim. Grot z Chrobrzan, starosta lubelski 1359 r. Gowořek z Chrobrzan, dworzanin króla Kazimierza 1370 r. (Dług.).

Jeden z synów Grota ze Słupcy, kasztelana lubelskiego, Goworek, objął 1363 r. dziedzictwem wśród innych dóbr i Chobrzany. Pisze się także z Obichowa, Jedlny, Słupcy etc. Żyje jeszcze 1417 r., w którym zyskuje 1600 grzywien na żydzie z Krakowa. Jan z Chrobrzan 1419 r. na uniwersytecie krakowskim. Goworek Chobrzański posiadał w drugiej połowie XV-go wieku Chobrzany, a Jan Chrobrzeński Ryłowice (Lib. Ben.). W 1508 r. właścicielem Chobrzan był Jakób Chobrzyński, a Chobrzyn, Kopki i Tanów w tymże powiecie posiadał Mikołaj (Paw.).

Herb Rawicz.

Stanisław, właściciel Łazisk (Arch. Sang. II), podsędek lubelski 1501 r., następnie sędzia 1504 r. Pochodzący od niego Jan, miał synów: Jakóba i Stanisława, właścicieli Łazisk 1593 r. (Wyr. Lub. 56 f. 222). Stanisław, poborca mielnicki 1610 r. (DW. 38 f. 1198).

Zacharyasz, Andrzej i Paweł, synowie Jakóba, dopełnili działu dóbr Łazisk w 1604 r. (Zap. Lub. 11 f. 7 i 15 f. 53). Siostra ich Krystyna za Janem Dembskim 1598 r. (Perp. Czers. 1 B f. 178 i 4 f. 332 i 346). Jan, Krzysztof i Olbracht, synowie Kaspra, pokwitowani zostali przez siostrę Barbarę w 1611 roku. Mikołaj, syn Jana, zeznał w 1623 roku zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Chłopecką. Stanisław i Olbracht, synowie powyższego Mikołaja, zawarli ugodę z Niezabitowskim 1649 r. (Zap. Lub. 19 f. 175; 27 f. 286 i 42 f. 493).

Aleksander, syn niegdy Jana, 1681 r., i Jan, syn niegdy Gabryela, 1686 r. mają sprawy w Lublinie (Zap. Lub. 59 f. 1054; 62 f. 526). Franciszek i siostra jego, Maryanna Miroszewska, w powiecie przedeckim 1728 r. (Gr. Przed. 86 f. 131). Walenty, podstoli brzeziński 1764 r., pisał się z województwem łęczyckiem na elekcyę Stanisława Augusta; następnie podstoli inowłodzki 1777 r., z Gertrudy Grabskiej miał syna Michała, który zawarł umowę przedślubną z Dzierzbickimi 1790 r. (M. 302 f. 173).

Józef, syn Izydora, z Brygidy Byszewskiej, wnuk Walentego, podstolego inowłodzkiego; Wojciech, syn Błażeja, wnuk Józefa; i Antoni, syn Kazimierza, z Anastazyi Ratyńskiej, wnuk Michała, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1842 i 1844 (A. b. Her.).

CHOCHŁOWSCY. Wincenty z Chochłów i Kamionopola, w powiecie lwowskim, na sądach we Lwowie w latach 1441 — 1451; w tym ostatnim roku zastępował starostę lwowskiego Odrowąża. Abraham z Chochłów 1452 r. (AGZ. XIV). Tenże Abraham, dzierżawca Kamionopola i Podborzec, i zięć jego Dersław, procesują 1464 r. mieszczan lwowskich (AGZ. XV). Marcin, syn Krystyna z Chochłowa, 1484 r. na uniwersytecie krakowskim.

CHOCHŁOWSKI Tomasz, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

Herb Oksza.

CHOCHOŁ Ostafiej, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1661 r.

CHOCHOŁOWIE, patrz: *Chłochołowie* herbu *Jastrzębiec.*

CHOCIANOWICZOWIE. Ignacy z województwem mińskiem, i Ignacy z powiatem kowieńskim, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

CHOCIANOWSCY h. OKSZA. Stanisław Oxyc Chocianowski, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 605). Jerzy i Łukasz podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r.

CHOCIATOWSKI Jerzy, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Antoni dowiódł szlachectwa w Galicyi 1782 roku w sądzie grodzkim bieckim (Goł.).

CHOCICCY z Chocicy, w powiecie kościańskim. Jakusz, syn Wacława z Chocicy, świadczy 1381 r. w Trzemesznie. Piotr, syn niegdy Stanisława z Chocicy, notaryusz publiczny, kleryk dyecezyi gnieźnieńskiej 1381 r. (KWP. III). Akta kościańskie, gnieźnieńskie i pyzdrskie z końca XIV-go wieku wspominają o Adamie, Mikołaju, Wszeborowej, Wichnie, Andrzeju, Janie, Pietraszowej, Klemensie, bratanku Mikołaja i Pietraszu z Chocicy Chocickich (Leksz). Jakób 1418 roku na uniwersytecie krakowskim.

Herb Ostoja.

CHOCIECKI Kazimierz, stolnik wileński 1671 r. (Akta VIII). Czy to nie Chojecki?

CHOCIEŃSCY z Chocienia (de Choczeń) h. OSTOJA, w powiecie brzeskim kujawskim. Mościc z Chocenia, z rodu Mościców, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej kujawskiej dane Jagielle, obioru królem jednego z jego synów; na pieczątce jego herb Ostoja (RM.).

Marcin Mościc sprzedał 1444 r. Dąbie Mniejsze Bernardowi z Małej Kłobi. Mościc v. Marcin z Chocienia, zabezpieczył posag drugiej żonie Małgorzacie, w 1455 r. Ścibor, syn jego z pierwszej żony, żonaty był 1453 r. z Barbarą i z niej pozostawił synów: Mikołaja i Jana, żyjących w 1476 r. Paweł, burgrabia kowalski 1452 r. (Gr. Brzeskie). Jan Choczyński

wyprawiony został przez Małgorzatę Denowską na wojnę turecką 1498 roku (St. Pr. P. P. VII. 621).

CHOCIEŃSCY z Chocienia, w ziemi dobrzyńskiej. Wieś tę posiadali w 1564 roku: Jan Chocieński, syn Tomasza, i Stanisław Chocieński (Paw.).

CHOCIMIR Mikołaj, właściciel Ciechonina i Rożenka w powiecie opoczyńskim 1508 r. (Paw.).

CHOCIMIRSCY v. CHOCIMIERSCY h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia w polu złotem troje grabi srebrnych w jabłku, w środku tarczy utkwionych, z których dwoje do góry zębami w górny prawy i lewy kąt tarczy, trzecie na dół zwrócone. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Chocimirscy wzięli nazwę swą z Chocimierza, w ziemi halickiej. Janusz Chocimirski otrzymał w 1431 r. grunt zwany Lachowo, w ziemi halickiej (M. 191 f. 320). Rafał, syn Janusza, zapisał 1457 r. posag żonie Annie, córce Pawła Kuropatwy z Hryniowiec. Rafał ręczy 1464 r. za brata rodzonego Adama. Fenna, córka Janusza za Pawłem z Petryłowa 1450 r. (AGZ. XII). Mikołaj zeznał zapis w 1475 r. na rzecz córki swej Anny, żony Wencesława Narajowskiego (AGZ. XII). Jan, żonaty 1469 r. z Małgorzatą, córką Marcina Romanowskiego ze Świersz (AGZ. XV f. 451). Mikołaj, pisarz ziemski halicki 1526 r. Mikołaj, podsędek 1545 r., sędzia ziemski halicki 1554 r. Mikołaj, syn Mikołaja, pisarza ziemskiego halickiego, posiadał Puków i Dubowiec, w ziemi halickiej, 1538 r. Puków w 1548 r. trzymał Wojciech, syn Mikołaja (M. 54 f. 365 i 76 f. 169). Wojciech, Piotr i Jerzy, synowie Mikołaja, sędziego, w 1574 r. (M. 111 f. 198).

Herb Chocimirskich.

Stanisław, Jakób i Jerzy, właściciele Chocimierza 1578 roku (Paw.). Na Podolu posiadali Chocimirscy Maksę, Ostrowczyńce, Demiankowce i Humińce 1565 r. (Jabł.). Jakób, syn Jana, z Maryanny Kalinowskiej miał synów: Jana, Wojciecha i córkę Katarzynę, którzy w 1638 r. ustanowili pełnomocnika w Lublinie (DW. 45 f. 707; Zap. Lub. 36 f. 485 i 41 f. 610). Anna za Stanisławem Pstrokońskim 1592 r. (AGZ. X. 3480). Mikołaj, żonaty z Zuzanną z Wrzeszczów 1598 r. (Wyr. Lub. 77 f. 324). Teofila, 1-o v. Stefanowa Chmielecka, wojewodzina kijowska, 2-o v. żona Marcina Tulibowskiego, podkomorzego brzeskiego kujawskiego 1646 r. (Czerniech. f. 250).

Wojciech, starosta lubecki 1627 r. Jadwiga, żona Macieja Kąckiego 1624 roku. Zofia, żona Hieronima Zaleskiego 1631 r. (Zs. Kamienieckie). Zofia i Katarzyna, córki Sebastyana 1618 r. (Gr. Trembow.). Anna, córka Wojciecha, za Pawłem Jaczymirskim 1622 r. (Zs. Kamien.). Jan, z Jadwigi Śmietanczanki, 2-o v. Jakóbowej Kalinowskiej, miał syna Stanisława i córkę Zofię 1636 r. (Gr. Kamien.). Jan, skarbnik latyczowski 1671 r., podstoli podolski 1672 r.

CHOCIMOWSCY h. OKSZA z Chocimowa, w powiecie sandomierskim. W połowie XV-go wieku Grzegorz posiadał Chocimów, a Marcin Drzemlikowice (Dług.). Marcin z Chocimowa, podczaszy królewski 1471 r., następnie kuchmistrz koronny, wziął w zastaw starostwo przedborskie 1488 r. Starostwo to posiada po nim w 1510 r. Andrzej Chocimowski. Ten Andrzej, prawdopodobnie syn jego, zabezpieczył posag żonie, Beacie Przerębskiej w 1510 r. Starostwo przedborskie ustąpił Leżeńskiemu za konsensem królewskim z 1516 r., a sam został podstolim sieradzkim, który to urząd utracił w 1521 r. (M. 24 f. 293 i 37 f. 292). Synowie jego: Jan, Marcin i Stanisław, właściciele Kluczewska, w powiecie chęcińskim 1540 r. (Paw.). Siostra ich Barbara, za Mikołajem Lubomirskim 1548 r. (M. 75 f. 24).

Herb Oksza.

Maksymilian i Andrzej, synowie Jana, kwitowali w Lublinie Zborowskiego 1595 r. (Zap. Lub. 8 f. 64).

Łukasz, Hieronim i Jan, synowie Marcina, dziedzica Małoszyc, właściciele Rzuchowa, w powiecie sandomierskim 1578 r. (Paw. i Wyr. Lub. 41 f. 1040). Paweł, syn Hieronima, właściciel Małoszyc (Wyr. Lub. 24 f. 527 i 41 f. 217; Zap. Lub. 20 f. 419), komornik graniczny sandomierski 1593 r., podsędek sandomierski 1598 r., poseł na sejm w 1607 r., pozostawił synów: Hieronima, Gabryela i Aleksandra, których kwitował Grabianka 1616 r. (Zap. Lub. 22 f. 247).

Paweł, syn Jana, właściciel Rzuchowa 1590 r. (Wyr. Lub. 41 f. 135). Kasper, właściciel Trembanowa, w powiecie sandomierskim 1556 r. (M. 87 f. 182). Jakób, miecznik sandomierski 1593 r. Andrzej, wojski sandomierski 1620 r. Andrzej ze Stobiec, komornik graniczny sandomierski 1622 r. Katarzyna, żona Wojciecha Zygmunta Brzezińskiego 1628 r. Paweł, syn Hieronima, pisarz grodzki radomski 1677 r., podstarości i sędzia grodzki radomski 1686 roku, żonaty z Katarzyną z Kochanowskich, 1-o v. żoną Marcina Leżeńskiego (Perp. Czers. 14 A f. 356 i 14 C f. 127; Zap. Lub. 46 f. 294; 56 f. 94; 62 f. 112). Pewnie ten to Paweł podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę króla Michała.

Marya Teofila, ksieni Benedyktynek w Sandomierzu, zmarła 1640 r. Paweł, żonaty z Anną Wielogłowską, zmarłą bezdzietnie przed 1737 r.

CHOCIMSKIMI pisali się *Szapkowie* w województwie witebskiem.

CHOCISZEWSCY h. JUNOSZA. Odrośl jedna Junoszyców, przeniosłszy się do Wielko-Polski, osiadła na Chociszewie, w powiecie gnieźnieńskim, i Chociszewicach, w powiecie kościańskim, z których nazwę swą wzięła.

Chociszewo posiada w 1580 r. Jakób, a Chociszewice Wojciech (Paw.). Mikołaj, syn Dersława z Chociszewa, 1442 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław procesuje się z Nieświastowskim 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 128). Wojciech, dziekan Wszystkich Świętych w Krakowie, proboszcz w Książu 1596 roku (Wyr. Lub. 67 f. 115 i Perp. Czers. 13 f. 361). Jan, doktór obojga praw, kanonik

warszawski i przemyski, umarł 1617 r. (Star. Mon.). N., wojski kaliski 1664 r. Krzysztof z ziemią wyszogrodzką, a Marcin z województwem sieradzkiem podpisali elekcyę króla Michała. Piotr, wojski poznański, umarł w 1671 r. Krzysztof pisał się z ziemią wyszogrodzką na obiór Jana III-go. Stanisław w powiecie przedeckim 1700 r. (Gr. Przed. 81 f. 331 i 390). Piotr z województwem poznańskiem, a Walenty z województwem kaliskiem podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Junosza.

Marcin, podstoli nowogrodzki siewierski, otrzymał w 1710 r. konsens królewski na wykupienie starostwa zgierskiego z rąk Dłużewskiego (Sig. 17). Józef, starosta długołęcki, skarbnik buski 1746 r., z Konstancyi Wereszczyńskiej, 1-o v. Aleksandrowej Młodeckiej, pozostawił syna Marcina, którego kwituje siostra przyrodnia Błeszyńska 1780 r. (DW. 96 f. 343 i Bracł. XVII f. 1936). Marcin, podczaszy buski 1783 roku.

Ignacy Junosza Chociszewski, w ziemi kujawskiej 1764 roku (Paw.). Józef, skarbnik buski, posiadacz wójtostwa w Kamieniu, w województwie sandomierskiem, umarł 1764 r. (MP.). Józef, podczaszy bydgoski 1777 r. Józef, wojski mniejszy lubelski 1793 r. Franciszek, kanonik katedralny chełmski, został kanclerzem chełmskim 1794 r. (Sig. 41 f. 4). Jan, oficer b. wojsk polskich, dziedzic Kuczek, zmarł 1856 r.

Józef, syn Józefa, podczaszego bydgoskiego; Jan i Erazm, synowie Antoniego i Ludwiki Karczewskiej, a wnukowie powyższego Józefa, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1837 i 1838, a Wincenty, syn Franciszka z Michaliny Płoszyńskiej, wnuk Mikołaja, w 1854 r. (A. b. Her.).

Herb Szreniawa.

CHOCISZEWSCY h. SZRENIAWA stanowią jeden dom z Trzebińskimi. Piotr z Trzebinic, zmarły 1472 r., pozostawił z Katarzyny, córki Mieczysława ze Smogorzowa, syna Jana, który się pisał Joannes Trzebienszky de Szreniawa dictus Chociszewski in Chociszewo heres. Umarł w 1520 r. (Zap. Krak. 16 f. 820 i 18 f. 377).

Herb Dąbrowa.

CHOCIWSCY h. DĄBROWA pisali się z Rostkowa, a pochodzą z Chociwia, w ziemi rawskiej. Jan, syn Mikołaja, 1422 roku, a Paweł, syn Jana, 1474 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jan z Chociwia, pisarz ziemski rawski, udowodownił w 1451 r. pochodzenie swoje szlacheckie, i że jest herbu Dąbrowa (M. 335 f. 42). Janusz, starosta rawski 1441 roku. W 1526 r. ustanowioną została opieka nad Janem, Andrzejem,

Walentym i Zofią, dziećmi Stanisława Chociwskiego (M. 40 f. 210). Jan, podczaszy rawski 1532 r. Walenty, ze stolnika podczaszy rawski 1565 r. Stanisław, właściciel Chociwia w 1579 r. (Paw.), sędzia ziemski rawski 1587 r. Aleksander, żonaty z Elżbietą Popławską, posiadacz części Bobrku 1658 r. (M. 201 f. 14). Aleksander z Wielkiego Chociwia, podczaszy liwski 1677 r. Cecylia, córka Aleksandra, podczaszego liwskiego i Aleksandry Przecławskiej, żona Józefa Karskiego, podstolego sochaczewskiego, i siostra jej Melchida, zatwierdzają dział dóbr po rodzicach 1699 r. (Perp. Czers. 16 A f. 219).

Jan i Wojciech, synowie Andrzeja, w ziemi warszawskiej, 1616 r. (DW. 45 f. 163). Stefan pisał się z województwem rawskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Aleksander i Floryan, pisarz ziemski rawski, z ziemią rawską, Szczęsny i Wojciech z województwem krakowskiem podpisali obiór króla Michała, a tenże sam Floryan, pisarz ziemski rawski, i elekcyę Jana III-go. Z Barbary Tarnowskiej, podkomorzanki sochaczewskiej, syn Floryana, Franciszek Kostka, piszący się z Rostkowa, cześnik mielnicki 1691 r., trzy razy ponawiał związki małżeńskie. W 1691 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Boskich; w 1694 r. zeznał takiż zapis z drugą żoną, Konstancyą z Borowskich, w końcu 1715 r. zeznał podobny zapis z trzecią żoną, Aleksandrą Bieniecką, 1-o v. Janową Rogowską, córką Franciszka, cześnika żydaczowskiego (DW. 57 f. 1477; 58 f. 1426 i 62 f. 695). Franciszek, sprzedał Sułowskiemu 1701 r. Zaborowie i Wilczytarg, a w 1702 roku zeznał testament (Perp. Czers. 15 f. 377 i 16 B. f. 193). Wdowa po nim 1723 r. i 1740 r. zapisuje różne sumy Dominikanom i Karmelitom w Warszawie (DW. 65 f. 181 i 70 f. 19).

Anna z Życińskich Chociwska, bierze w zastaw 1719 r. Grotowice od Granowskich (Gr. Piotrk.), a 1729 r. taż Anna, wdowa po majorze wojsk koronnych, z synami: Aleksandrem i Stanisławem procesuje się z miastem Rawą (Gr. Raw.). Żyje ona jeszcze 1758 r.

[CHOCZANOWICZ Andrzej, sekretarz królewski 1669 r. (V. L.).]

z CHOCZCZA, patrz: z *Chodcza.*

z CHOCZCZY, patrz: *Choteccy z Chotczy.*

z CHOCZEWA Mikołaj, podkoniuszy brzeski 1492 r.

CHODAKIN Antoni, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

z CHODAKOWIC Stanisław, starosta na Rozembergu 1472 roku (M. 12 f. 72).

z CHODAKÓWKI w ziemi przemyskiej Szymko, świadczy w grodzie lwowskim 1455 roku (AGZ. XIV. 3393). Barbara, żona Jerzego Bydłowskiego 1487 roku.

CHODAKOWSCY h. DOŁĘGA z Chodakowa, w ziemi sochaczewskiej. Borszcz z Chodakowa, żonaty z Anną z Sobanic 1449 r. (M. 4 f. 148). Jakób, syn Michała, 1447 r., a Paweł, syn Jakóba, 1464 r. na uniwersytecie krakowskim. Paweł Chodakowski, kanonik gnieźnieński, zrzekł się pisarstwa ziemskiego sochaczewskiego na rzecz Wolskiego 1505 r. Sebastyan, w powiecie przedeckim, żonaty z Barbarą z Jarochowskich 1583 r. (Gr. Przed. 31 f. 621).

Mikołaj, pisarz grodzki lwowski 1593 r. Marcyan, burgrabia sochaczewski, obwiniony o zabójstwo Jana Zawiszy 1615 r. (DW. 44 f. 411). Stanisław, sekretarz królewski, Stanisław, wojski sochaczewski, Krzysztof i Paweł, pisali się z ziemią sochaczewską na elekcyę Jana Kazimierza. Obiór króla Michała podpisali: Bogusław, Jan na Tymienicy, strażnik pułku województwa sandomierskiego, Kazimierz na Balicach z województwem sandomierskiem, Krzysztof z ziemią gostyńską, a Walenty z województwem sieradzkiem.

Stanisław, syn Mikołaja, sekretarz królewski 1643 r., starosta kazimierski 1646 r., żonaty był z Anną z Bobolic, 2-o v. Stanisławową Kochanowską. W 1643 roku sprzedał Międzylesie Wodyńskiemu (Zap. Lub. 38 f. 689; 39 f. 595 i 40 f. 476). Synowie ich: Adam—Jezuita, Jan, Kazimierz i Bogusław, pozwani w 1671 r. przez siostrę rodzoną, Konstancyę Barbarę, żonę Sebastyana Dembińskiego, miecznika rożańskiego, o należną jej część Bobolic z przyległościami (Dekr. Gr. Krak. 180 f. 503).

Herb Dołęga.

Bogusław, dziedzic Bobolic 1685 r., żonaty był z Magdaleną Rauten, 2-o v. Janową Franciszkową Rutkowską, podstoliną dobrzyńską (Obl. Krak. 120 f. 166).

Adam był 1691 r. rektorem w Grudziądzu.

Tomasz i Aleksander, synowie Pawła, 1683 r. w Lublinie (Zap. Lub. 60 f. 839). Stanisław, wojski sochaczewski, żonaty z Anną z Prażmowskich, pozostawił córkę Katarzynę za Sewerynem Dąbskim 1649 r. (Zap. Lub. 41 f. 654 i Perp. Czers. 11 f. 243).

Stanisław, syn Jana, w ziemi warszawskiej 1655 r. (DW. 52 f. 938). Podpisali elekcye: Jan na Tyminicy z województwem sandomierskiem Jana III-go, Paweł z województwem sieradzkiem Augusta II-go, a Stanisław — Stanisława Augusta. Na tę ostatnią elekcyę z ziemią wieluńską pisali się: Maksymilian i Piotr, sędzia kapturowy ziemi wieluńskiej.

Maksymilian, pułkownik wojsk koronnych, nabył Wilkowiecko 1781 roku (DW. 97 f. 807). Maryanna, 1-o v. za Antonim Jędrzejowskim, cześnikiem liwskim, 2-o v. za Sebastyanem Bonieckim, burgrabią liwskim 1757 r. Piotr, komornik ziemski wieluński 1777 roku, podstarości ostrzeszowski 1781 roku, został skarbnikiem ostrzeszowskim 1787 roku. Jan, szambelan Stanisława Augusta 1783 roku.

Potomkowie Walentego, właściciela Iwań, w województwie sieradzkiem: Andrzej, Marcin i Paweł, synowie Franciszka z Wiktoryi Gorczyckiej, wnukowie Franciszka, prawnuki Baltazara; Konstanty, syn powyższego Marcina; i Jan, syn Stanisława i Anny Badowskiej, wnuk powyższego Franciszka, w latach 1844 i 1849; a Stefan i Józef, synowie Leona, wraz ze stryjem Damazym, synem Mikołaja, wnukiem Wincentego, w 1859 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Michał, subdelegat grodzki łucki, komisarz do rozsądzenia sprawy Czetwertyńskiego z Babińskimi 1775 r. (V. L.). Jan, vicesgerent sądowy łucki 1779 roku. Jan Fedor, regent grodzki bełski 1771 r., udowodnił w 1782 r. pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim bełskim (Goł.).

Są Chodakowscy i w W. Ks. Litewskiem. Jan, pisarz ziemski słonimski 1570 r. N., pisarz ziemski wołkowyski 1570 r. Józef, oboźny wołkowyski 1744 r. Józef z województwem witebskiem, a Kazimierz, oboźny wołkowyski, z powiatem wołkowyskim podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Józef, oboźny 1770 r., miecznik 1777 r., łowczy wołkowyski 1787 roku. Jan Kazimierz, oboźny wołkowyski 1777 roku.

CHODAKOWSCY, ziemianie owruccy, z Chodakowszczyzny, w powiecie owruckim. Wyrok o Chodakowszczyznę wydany w 1646 r. między Jelcami a Chodakowskimi, wykazuje nam pierwotne rozrodzenie się tego domu.

Wasil Małkowicz otrzymał w 1570 r. od Zygmunta Augusta Chodakowszczyznę, w powiecie owruckim, i rozdzielił ją w 1573 r. między synów swoich: Wasila, Pawła Miruka, drugiego Wasila i Demida Daniela.

Wasil pierwszy, nie miał potomstwa.

Paweł Miruk miał synów trzech: Wasila, Hawryła i Demida. Z nich jeden Hawryło miał synów: Hordeja i Hrehorego, żyjących w 1646 r.

Wasil drugi, Wasilewicz, miał synów siedmiu: Markiana, Fedora, Iwana, Opanasa, Nauma, Michajła i Pawła. Z nich: Markian pozostawił sześciu synów: Fedora, Kornia, Romana, Józefa, Hrehorego i Iwana, żyjących w 1646 r. Fedor miał synów dziewięciu: Hryszka, Piotra, Józefa, Herasima, Iwana, Romana, Supryma, Maksyma i Meleszkę, żyjących w 1646 r. Opanasa synowie w 1646 r.: Jacenty, Nestrat, Hapon, Iwon, Opanas i Demian. Nauma synowie: Stefan, Oleksy, Wasil i Stecko Stefan. Paweł miał synów: Kuźmę, Tomasza i Tymofieja w 1646 r.

Demid Daniel miał dwóch synów: Semena i Hrehorego. Po Semenie szli: Bohdan, Hrehory i Kiryk; a po Hrehorym: Fedor, Iwan, Roman i Bohdan, którzy również wpływali do procesu w 1646 r. (Arch. I. Z. Ros. IV. 1). A tak protoplasta tego domu, żyjący w 1570 r., miał już w 1646 r. aż 37 głów potomstwa.

Fedor Hrehorowicz Demidowicz miał syna Tomasza; wniósł on do grodu kijowskiego manifest w 1689 roku, w którym przedstawił, że kozacy zniszczyli w 1648 r. wieś Chodaki, przez jego ojca założoną, i zniszczyli wszystkie dokumenty, a między nimi przywilej na szlachectwo. Ów Tomasz miał synów: Grzegorza, Aleksandra i córkę Maryannę (Op. Kij. 4).

Łasko Chodakowski pozwany był w 1618 r. przez burmistrza, rajców, ławników i całą gminę żytomierską o spalenie Owrucza i grabież (Kij. III A. f. 141). Iwan Ihnatiewicz z Chodakowszczyzny 1689 r. (Op. Kij. 4). Teodor i syn jego Łukasz, procesują 1705 r. Zywultą o grabież koni (Bracł. XIV f. 1049). Paweł i Jan na Iwaniczenkach Chodakowscy 1731 r. (Czerniech. f. 1121).

z CHODCZA h. OGOŃCZYK (Powała) w powiecie kaliskim. Heraldycy dają tej rodzinie herb Poraj, lub Junoszę. Wydawcy kodeksu mogilskiego, aktów z archiwum bernardyńskiego we Lwowie i dokumentów kujawskich, dopatrują na jej pieczęciach Odrowąża, wprowadzeni w błąd podobieństwem tego herbu do Ogończyka, zwłaszcza na starych, niewyraźnych pieczęciach. Sądzę jednak, że dziedzice Chodcza są herbu Ogończyk, a upoważniają mnie do tego znane, tyczące się ich dokumenta i Długosz. Historyk ten, który osobiście znać musiał najznakomitszego w XV-m wieku członka tego rodu, wyraźnie pisze w Liber Benef. przy opisie uposażenia Bożogrobców w Miechowie, że wieś Chotla z pierwotnej fundacyi do Miechowitów należąca, obecnie jest bezprawnie w posiadaniu Stanisława z Lubina, wojewody podolskiego, h. Powała.

Herb Ogończyk v. Powała.

W początkach XIV-go wieku spotykamy czterech braci, zwanych Ogony, Ogonowie, po łacinie *Cauda*, komesów: Pawła, Marcina, Jakóba i Piotra, których ojciec bardzo się zasłużył ks. Ziemowitowi, i którzy za te ojcowskie zasługi dostali w 1329 r. od ks Władysława dobrzyńskiego i łęczyckiego, prawo chełmińskie dla dóbr swych: Lubin, Wola, Dąbrówka i Murzynowo, w ziemi dobrzyńskiej (Rz. M.). Murzynowscy dotąd używają herbu Ogończyk, Mikołaj z Woli, chorąży dobrzyński w 1402 r., wyraźnie wymienia swój herb Ogończyk (Łag.), a z Lubina pisali się dawniej dziedzice Chodcza.

Z tych braci Paweł Ogonowicz, nazwany jest w 1302 roku rycerzem łęczyckim, 1318 r. jest kasztelanem, a 1333 r. wojewodą łęczyckim. W procesie wytoczonym Krzyżakom 1339 r. występuje on jako świadek i zeznaje, że wraz z bratem był urzędnikiem króla Władysława na Pomorzu, i że w Gdańsku przy zdradzie krzyżackiej, sam komtur zabił w 1309 r. jego dwóch braci stryjecznych i szwagra; że trzymał zamek dobrzyński, gdy Krzyżacy zdobyli ziemię dobrzyńską (1329 r.), że bronił zamku łęczyckiego, gdy go Krzyżacy napadli (1331 r.), a miał swój własny zamek Spicymierz, który mu spalili, gdy im go poddać nie chciał (Lites.). Zamek ten Spicymierz z miastem i wsią Wieszczyce zamienił król Kazimierz, uważając go za swą własność, z arcybiskupem na Przedecz i inne wsie w 1347 r.

Synowie wojewody: Mikołaj, podkoniuszy łęczycki, i Trojan, nie mogąc się oprzeć bezprawiu, godzą się z arcybiskupem, który im płaci 60 grzywien i przyrzeka poparcie u króla, aby im tę krzywdę wynagrodził (KWP.). Od synów wojewody idą zapewne Ogończykowie z Grabowa (Ob. G.).

Brat wojewody Marcin, jest podkomorzym łęczyckim w latach 1326 do 1339.

Trzeci brat, Jakób Ogon z Sieradza, jest także świadkiem w procesie krzyżackim 1339 r., a w 1350 r. jest chorążym sieradzkim.

Czwarty Piotr, kasztelan dobrzyński 1350 r., ręczy wraz z Jakóbem biskupowi włocławskiemu za siostrzeńca swego Jana z Brzezia, podstolego brzeskiego (Dok.). Z tego widać, że siostrą tych czterech braci była Małgorzata, żona Stanisława Doliwy z Brzezia, matka podstolego. Którego z tych braci potomkami byli: Mikołaj Parawa z Lubina, który się osiedlił na Rusi, Jakób z Lubina i bratanek ich rodzony Stanisław z Chodcza, trudno z dotąd znanych dokumentów dociec, i choć spotykamy w 1429 r. na uniwersytecie krakowskim Macieja, syna Dobiesława z Chodcza, ale nie wiemy, czy do tych należy, i dzieje tej odrośli Ogończyków rozpoczynają się dopiero z Mikołajem, zwanym Parawą z Lubina, który 1432 roku będąc łożniczym królewskim, otrzymał 200 grzywien na Janczynie-Baczowie i pięciu wsiach, w powiecie lwowskim, a 1433 r. znów 200 grzywien na Rohatynie i dziewięciu wsiach w halickiem (Proch). W tymże roku wyjednał u króla zwrot Kikołu Ogończykom Kikolskim. W 1440 roku jest on starostą halickim, 1447 roku kupuje wójtostwo w Rohatynie (Proch.), tegoż roku zabezpiecza na starostwie halickiem żonie swej Annie, córce Piotra Włodkowicza z Charbinowic, 1600 grzywien posagu i wiana (AGZ. XII. 1817) i umiera bezdzietny 1450 roku.

Do spadku po nim przychodzi brat jego rodzony, Jakób z Lubina, siostra lub synowica Jadwiga z Lubina, żona Niemierzy ze Starego Rypina, i bratanek rodzony, Stanisław z Chodcza. Ten ostatni składa w 1452 r. dla wdowy po stryju Anny 2000 grzywien (AGZ. XIV), 1455 r. spłaca różne długi stryja, 1461 i 1462 r. nabywa całą część spadku od rodzonego stryja Jakóba (Ibidem i Proch.), a 1463 roku od Jadwigi Starorypińskiej (Proch.).

Jakób z Lubina podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna; w 1451 roku jest po bracie starostą halickim, a po uregulowaniu spadku, starostwo oddał już w lutym 1452 r. Stanisławowi z Chodcza (AGZ. XIV).

Stanisław de Chodecz v. de Chotecz v. Chłopski de Chłopy v. de Lubin, jeszcze w 1452 r. starosta kruszwicki, w 1461 roku kasztelan lwowski, wykupił w 1464 r., za konsensem królewskim w 1461 r. wydanym, starostwo kamienieckie z rąk Michała z Buczacza. W 1462 r. jest wojewodą podolskim, w 1465 r. wojewodą ruskim. W 1471 r. założył miasto Komarno, w powiecie lwowskim, uposażył kościół w Rumnie i otrzymał konsens na wykupienie starostwa trembowelskiego z rąk Jana z Pomorzan (M. 12 f. 37; AGZ. II; M. 12 f. 44). Umarł w 1474 roku. Z Barbary z Pilczy miał cztery córki: Burnetę za Pawłem Kolą z Dalejowa, wojewodą podolskim, wdową po nim 1509 r.; Annę za Stanisławem Szafrańcem, starostą sandomierskim 1508 r.; Jadwigę za Michałem Jazłowieckim, i Barbarę za Janem z Oleska v. Sienna, kasztelanem małogoskim 1513 r. (M. 22 f. 63; 23 f. 472 i 697; AGZ. X. i Rad. Inscr. Decr. VII. f. 740).

Synów jego ośmiu: Jan, Mikołaj, Stanisław, Piotr, Andrzej, Spytek, Otto i Rafał (AGZ. XV i M. 20 f. 16). Wszyscy synowie po ojcu trzymali starostwo halickie po 1500 r. (AGZ. XV).

W 1502 r. Stanisław, Rafał i Otto z Chodcza, przyznali 1000 grzywien Bużeńskim i zabezpieczają takowe na Chodczu, Kwielinie, Kichnarach (Kucharkach?), Jankowie i Bendzowku, w powiecie kaliskim (M. 17 f. 250).

Otto, Stanisław, Spytek, Rafał, Piotr i Anna odstąpili prawa swe do Chodcza Oleśnickiemu, który je w 1511 roku przelewa na Stanisława Ostroroga (M. 26 f. 32).

Jan występuje w aktach lwowskich, jako starosta halicki w latach 1474 do 1496, a kamieniecki i trembowelski 1474 r.

Mikołaj, starosta halicki 1487 r., kasztelan lwowski 1490 r., umarł w tym ostatnim roku (Mon. V).

Stanisław, starosta halicki w latach 1488 — 1492, dowódca wojsk koronnych na Podolu 1494 r. (M. 15 f. 131), kasztelan lwowski, starosta kamieniecki i halicki 1495 r. Z kasztelaństwa rezygnował w 1505 r. i został marszałkiem wielkim koronnym. W 1501 r. jest starostą lwowskim, a w 1521 r. i lubaczowskim. Umarł w 1529 r. Na sejmie w Piotrkowie 1494 r. podpisał statuta króla Jana Olbrachta, w 1505 r. na sejmie w Radomiu podpisał również statut Aleksandra. W 1507 i 1510 r. posłował do hospodara Jana Bohdana. W 1515 r. towarzyszył królowi Zygmuntowi na zjeździe w Wiedniu.

Piotr, kasztelan halicki i rotmistrz królewski 1502 r. (M. 20 f. 16); w latach 1488 — 1492 starosta halicki.

Andrzej, 1484 r. na uniwersytecie krakowskim, starosta halicki 1492 r., kustosz katedralny przemyski 1495 r., elekt biskup kamieniecki 1501 r.

Otto, starosta halicki, został po bracie swoim Stanisławie, kasztelanem lwowskim w 1505 r., a wojewodą podolskim 1509 r. W 1515 r. jest już wojewodą ruskim, w 1527 r. wojewodą sandomierskim, w końcu 1533 r. wojewodą krakowskim. Umarł w 1534 r. W 1511 i 1512 r. Otto i brat jego Rafał, otrzymali konsens królewski na wykupienie starostwa śniatyńskiego i kołomyjskiego. W 1518 roku Otto założył miasto Olszanicę, w ziemi halickiej (M. 30 f. 215). W 1530 r. jest po bracie Stanisławie starostą lubaczowskim. W końcu miał i starostwo wisznickie. Otto był właścicielem dóbr rohatyńskich w 1497 roku (AGZ. XV. f. 336). W 1533 roku otrzymał potwierdzenie nadań przodkom w województwie ruskiem (AGZ. X. 524).

Spytek i Rafał, starostowie haliccy w latach 1492—1499.

CHODELSCY. Antonina z Sadowskich wdowa po Stanisławie Chodelskim, ceduje sumę 1788 r. (Gr. Krak. 45 f. 63).

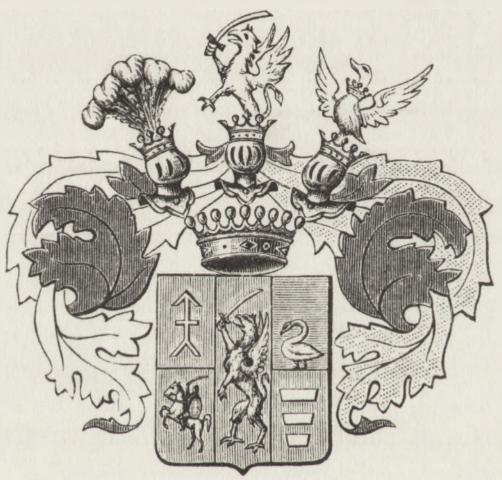
CHODIŁOWSKI Walenty, pisarz ziemski nurski 1577 r.

CHODKIEWICZ Juszko, świadek przy sprzedaży dworzyszcza oziereńskiego 1464 r. (Arch. Sang.).

CHODKIEWICZOWIE h. KOSCIESZA, następnie GRYF z odmianą, otrzymali tytuł hrabiowski państwa Rzymskiego w 1555 r. W 1775 r. został wniesiony do zaoblatowania w grodzie owruckim, przywilej Zygmunta Augusta z 10-go Czerwca 1568 r. w Grodnie wydany, nadający tytuł hrabiowski Janowi Hieronimowiczowi Chodkiewiczowi i jego potomstwu, a dobra jego Szkłów, Bychów, Hłusk i Mysz na hrabstwo erygowane. Herb jednocześnie został w ten sposób zmieniony, że tarcza została w podłóż na trzy pola rozdzielona, z których pierwsze i ostatnie przepołowione. W pierwszem górnem polu Kościesza, w drugiem dolnem Pogoń,

w środkowem herb Inflant, to jest Gryf biały miecz trzymający, w czwartem górnem Łabędź, w piątem trzy Wręby, alias Korczak. Wszystkie powyższe herby w czerwonem polu, za wyłączeniem Łabędzia, który jest w błękitnem. Nad hrabiowską koroną, między dwoma zwyczajnemi hełmami, trzeci w pośrodku otwarty, z którego korony pół Gryfa miecz trzymającego. W szczycie pierwszego hełmu pięć piór strusich, a trzeciego pół Łabędzia z koroną. Tytuł hrabiowski przyznany został Chodkiewiczom w Cesarstwie rosyjskiem.

Książę Iwan Dymitrowicz Bielski, w liście pisanym 1567 roku do hetmana Chodkiewicza w odpowiedzi na jego namowy, ażeby powrócił do kraju, wyraźnie wspomina, że Chodkiewiczowie pochodzą z bojarów kijowskich. Że rodzina ta była można i miała wielkie znaczenie, o tem świadczy nietylko wyżej wzmiankowany list księcia Bielskiego, lecz także połączenie jej kilkakrotne z domem Jagiellońskim i wysokie urzędy, jakie ona już w XV-m wieku piastowała.

Herb hr. Chodkiewiczów.

Odrzucając, jako zupełnie niepewne i na niczem nie oparte pochodzenie Chodkiewiczów od Borejki, gdyż w takim razie zwaćby się byli powinni Borejkowiczami, a nie Chodkiewiczami, musimy przyjąć za domu tego protoplastę żyjącego w XV wieku Chodora (zepsuta forma imienia Fedor), zdrobniale Chodkiem zwanego. Trudniej atoli wykazać, który z Chodków, żyjących w tymże czasie, a było ich kilku, jest ich protoplastą. Jeden z nich był praojcem Pociejów, drugi pozostawił kilku synów, mianowicie: Stanisława, Dobka, Bartosza i Jakóba Chodkiewiczów, właścicieli dóbr Nakowów, które w 1469 r. sprzedali Gasztołdowi, (ML. 2). Inny nakoniec Chodko dał początek domowi Wołłowiczów.

Protoplastą Chodkiewiczów musiał być Chodko Juriewicz, który podpisał się jako świadek w 1436 r. na oprawie posagowej, zeznanej przez Ościka (Skarb. Danił.). Twierdzenie to popiera Pominnik supraślskiego monasteru, gdzie ród Chodka Juriewicza nazwano fundatorem monasteru (Arch. Zbor. Dok. IX. f. 456).

Chodko miał syna Iwana, który będąc w 1476 r. namiestnikiem witebskim, zaświadcza, że w lasach i puszczach, należących do jego bratanka, Iwaszka Daszkowicza, nie wolno mu polować i że, jeżeli w nich kiedy polował, to tylko za zezwoleniem właściciela. Takąż deklaracyę wydał Iwaszkowi i bratu jego Olechnie Daszkiewiczom także kniaź Iwan Juriewicz Zasławski, namiestnik witebski w 1485 roku [1]) (ML. 23).

[1]) Ponieważ data w obu aktach oznaczona jedynie indykcyą, przeto musiałem przyjąć rok 1476 dla Chodkiewicza, odpowiadający indykcyi 9, i rok 1485 dla Zasławskiego, odpowiadający indykcyi 3.

Iwan Chodkiewicz, świadek 1459 roku na zapisie Dowojnowicza (Arch. Sang.), w 1470 r. marszałek królewski, w 1476 r. także namiestnik witebski, podpisał w 1477 r. już tylko jako marszałek list sądowy Radziwiłła Ościkowicza, kasztelana wileńskiego (ML. 29). Był on też namiestnikiem łuckim 1478 r.; wspomina o tem przywilej Aleksandra Jag., wydany mieszczanom łuckim w 1498 r. (ML. 5). W 1483 r., będąc wojewodą kijowskim, zabrany został wraz z całą rodziną po zdobyciu Kijowa przez Mengli-Gereja do niewoli tatarskiej [1]) (Skarb. Danił.). W akcie, którym król Zygmunt nadaje w 1511 r. Aleksandrowi Chodkiewiczowi, synowi Iwana, ludzi osiadłych przy jego puszczy zabłudowskiej, znajdujemy dokładną relacyę o tej niewoli, podaną przez Aleksandra. Czytamy tam, że gdy ojciec Aleksandra, Iwan, był wojewodą kijowskim, Minaj-Gerej (!), car perekopski, zdobył zamek i całą rodzinę wojewody wziął w niewolę. W niewoli zmarł ojciec, a matka z dziećmi wykupiła się z niej po wielu latach (ML. 7).

Żoną Iwana Chodkiewicza, wojewody kijowskiego, była księżniczka Bielska, siostra książąt: Fedora i Semena Iwanowiczów Wołodimirowiczów. W 1495 roku Aleksander Jag. odsądził Aleksandra Iwanowicza Chodkiewicza od dóbr pozostałych po zbiegłym do Moskwy kniaziu Fedorze, do których tamten rościł pretensyę, jako siostrzeniec zbiega, a przysądził je bratu Fedora, Semenowi (ML. 5).

Oprócz wyżej wzmiankowanego syna, miał Iwan Chodkiewicz córkę Ahrefinę, żonę księcia Bohdana Iwanowicza Zasławskiego, który zapisał jej dworzec Pryłuki w 1000 kóp groszy litewskich. O dworzec ten procesują się w 1542 r. ich zięciowie (ML. 32).

Aleksander Iwanowicz Chodkiewicz, w 1501 r. namiestnik puński, w 1506 roku marszałek królewski, otrzymał w tymże roku od Aleksandra Jag. różne dobra w powiecie żołudzkim (ML. 6). W 1518 r. jest dzierżawcą ostryńskim, w 1522 roku wilkiejskim, w 1529 r. starostą brzeskim i w 1530 r. knyszyńskim. W 1544 r. lub 1545 r. został wojewodą nowogrodzkim. Marszałkostwo i starostwa, z wyjątkiem puńskiego, zatrzymał do śmierci, która nastąpiła w 1549 roku. Raz jeden w 1508 r. podpisał, jako marszałek dworny, nadanie Lisowa Iwanowi Sapieże przez króla Zygmunta (ML. 8). Jest to albo prosta pomyłka pisarza, która się często zdarzała, lub też Aleksander Chodkiewicz rzeczywiście pozostawał na tym urzędzie, z którego ustąpił w 1509 r., gdy Ościk z niewoli powrócił.

Aleksander był fundatorem monasteru supraślskiego w puszczy zabłudowskiej w 1500 r. Kronika tego monasteru tak o nim, jako też o jego potomstwie zawiera wiele ciekawych szczegółów (Arch. Zbor. Dok. IX.).

Aleksander Iwanowicz Chodkiewicz miał za żonę księżniczkę Wasilisę Iwanównę Jarosławiczównę (Hołowczyńską); zapisał jej w 1513 r. 4000 kóp szerokich na Brzostowicy, Supraślu i Rosi (Arch. Zbor. Dok. IV).

Pozostawił z niej czterech synów: Iwana, Hieronima, Hrehorego i Juriego, oraz córki: Aleksandrę, żonę Pawła Sapiehy, wojewody nowogrodzkiego 1557 r. (Sap.) i Zofię, żonę 1-o v. Stanisława Mikołajewicza Kieżgajły, 2-o v. Jarosza Koryckiego, koniuszego. W 1554 r. oboje małżonkowie Kieżgajłowie rezygnują z wło-

---

[1]) Karamzin odnosi zdobycie Kijowa do 1482 r. (T. VI f. 156).

ści Borodzickiej na rzecz biskupa łuckiego (Skarb. Danił.). Jewłaszewski w swoich pamiętnikach przechował nam datę jej śmierci, jako koniuszyny Koryckiej. Umarła 15-go Października 1593 r.

Iwan Aleksandrowicz Chodkiewicz musiał umrzeć dzieckiem, gdyż tylko jedną wzmiankę o nim znajdujemy, mianowicie, że Militinicze zapisali w 1518 r. Owdowo Aleksandrowi Chodkiewiczowi i synowi jego, Iwanowi (ML. 13).

Pozostali trzej synowie Aleksandra, dopełnili działu dóbr po ojcu pozostałych w 1549 r. Hieronim wziął Bychów, Mysz i Lebiedę; Hrehory otrzymał Brzostowicę, Tryścienicę, Rosię etc.; a Jurij Supraśl, Zabłudów, Chworoszcze, Dojlidy i Karakuły.

Hieronim Aleksandrowicz Chodkiewicz, w 1538 r. dzierżawca oszmiański, w 1542 r. podczaszy litewski, w 1545 r. kasztelan trocki, starosta żmudzki i dzierżawca płotelski i telszewski. W 1550 r. był dzierżawcą wilkiejskim. Umarł kasztelanem wileńskim w 1561 r., na który to urząd postąpił był w 1559 r. Z żony Hanny Janówny Szemetówny pozostawił syna Jana Hieronima i kilka córek. W 1564 r. taż Hanna Chodkiewiczowa oddaje pewne dobra synowi swemu pod warunkiem, że ma wypłacić siostrom posagi (Mon. Paców f. 31).

Z córek Hieronima: Krystyna, 1564 r. żona Stanisława Paca, wojewody witebskiego (Pac.), Barbara za Mikołajem Kiszką, wojewodą podlaskim, kwitowana przez Montelupiego 1596 r. (M. 140 f. 253), i Halszka za ks. Szczęsnym Hołowczyńskim, kasztelanem mińskim. Hr. Kossakowski w monografii Chodkiewiczów pisze, że Hieronim miał jeszcze następujące córki: N. za Mikołajem Wolskim, starostą ożskim i przełomskim, Annę za Janem Leśniowskim, podczaszym lwowskim, i Konstancyę za Pawłem Wołłowiczem. Córką też jego miała być żona ks. Jarosława Hołowczyńskiego, brata Szczęsnego (Kniaź.).

Jan Hieronim, najczęściej Janem Hieronimowiczem w aktach zwany, syn Hieronima Chodkiewicza, kasztelana wileńskiego, tytułujący się hrabią na Szkłowie i Myszy, w 1559 r. stolnik litewski, w 1564 r. starosta żmudzki, został marszałkiem wielkim litewskim w 1566 r., a kasztelanem wileńskim w 1574 roku. Umarł w 1579 r. Marszałkiem, i starostą żmudzkim pozostał do śmierci. Hetman inflancki nad pieszymi 1559 r. Administratorem Inflant mianowany 28-go Sierpnia 1566 r., który to urząd złożył we Lwowie 1578 roku (KW. i MK. 118 f. 395). Starostwa telszewskie i płotelskie miał już w 1563 r., kowieńskie wykupił od ks. Jarosławowicza, a rumszyskie od Wydry i Rajeckiego za konsensem królewskim z 1568 r. Trzymał i dzierżawę birsztańską. Za Świsłocz otrzymał w 1572 r. Lachowice (Pam. Jewł.).

Jan Hieronimowicz położył tę wielką zasługę, że głównie się przyczynił do połączenia Inflant z Koroną i urządzenia tej prowincyi. W bezkrólewiu po Zygmuncie Auguście i Henryku Walezym jego staraniom, czujności i zręczności przypisać należy, że Inflanty w całości nie tknięte pozostały. Iwanowi Groźnemu, który w czasie buntu gdańskiego wiele zamków zajął, znaczną ich część odebrał.

Jan Hieronimowicz z Krystyny Zborowskiej, kasztelanki krakowskiej, pozostawił córki: Annę, żonę ks. Joachima Koreckiego, która w 1598 r. procesuje się z ks. Kirykiem Ružyńskim (Kij. I f. 215); Aleksandrę, żonę ks. Adama Wiśniowieckiego 1626 r. (Kij. III. C. f. 198 i Woł. II. f. 88; IV. f. 195); i Elżbietę, żonę

1-o v. ks. Jana Żylińskiego, 2-o v. 1603 r. Samuela Wołłowicza (Kniaź. i Pam. Jew.), oraz synów: Aleksandra i Jana Karola, którzy za zasługi ojca otrzymali prawem dziedzicznem Świsłocz w 1581 r. (V. L. i M. 135 f. 532).

Aleksander Janowicz, hrabia na Szkłowie i Myszy, sprzedał Lidowiany Radzimińskiemu 1594 r. (Akta XIV). W 1605 r. wojewoda trocki [1]), umarł w 1626 r. Oddany Zygmuntowi III-mu, brał udział we wszystkich bojach zaszłych za tego monarchy, w którego imieniu wraz z Czarnkowskim i Ossolińskim podpisał układ z Zebrzydowskim pod Janowcem. W 1615 r. był starostą narewskim. W 1605 r. zapisał dożywocie żonie swej, Eufemii Sienieńskiej, córce Andrzeja, podkomorzego lwowskiego (Zap. Lub. 15 f. 913). Z niej syn Felicyan, zmarły w dzieciństwie, i córka Eufrozyna, żona Prokopa Sieniawskiego, chorążego nadwornego koronnego. Drugą żoną Aleksandra miała być Katarzyna Korniaktówna.

Jan Karol, często w aktach wprost Janem lub Karolem zwany, hrabia na Szkłowie i Myszy (M. 150 f. 237), w 1596 r. podczaszy litewski, 1599 r. starosta żmudzki, w roku następnym hetman polny, w 1603 r. administrator Inflant, 1605 roku hetman wielki litewski, 1616 r. wojewoda wileński. Starostwo derpskie otrzymał w 1605 r. Był i starostą luboszańskim i wielońskim. W 1599 r. on i żona jego, Zofia Mielecka, otrzymali w dożywocie różne Królewszczyzny w powiecie halickim. (M. 143 f. 68).

Jan Karol, jeden z najznakomitszych wojowników, których Polska wydała, ukończywszy akademię wileńską i zwiedziwszy prawie całą Europę, rozpoczął karyerę wojskową pod Zamoyskim w Multanach, gdzie nad Teleżynem dopomógł pułkiem swoim znacznie do zwycięstwa. Głównem jednak polem jego zwycięstw były Inflanty. Skoro książę Karol Sudermański wkroczył do nich, zanim Zamoyski i Żółkiewski przybyli, Chodkiewicz walcząc na swoją rękę, zdobył Kokenhauzen, Trejden i Zygwult. Zamoyski uspokoiwszy Inflanty i mając wracać do Korony, Chodkiewicza wybrał na zastępcę swego i zdał na niego wielkorządztwo tej prowincyi. W 1604 r. Chodkiewicz pod Rewlem wyciął 1500 Szwedów, Derpt zdobył i znakomite zwycięstwo odniósł pod Białym Kamieniem. Gdy w 1605 r. ks. Sudermański wylądował aż w trzech punktach do Inflant, prowadząc doborowe wojska, pod dowództwem znakomitych generałów, Chodkiewicz mógł mu zaledwie przeciwstawić 4000 lichego żołnierza, zdemoralizowanego, bo nie płatnego, głodnego i źle odzianego. Postawiwszy wszystko na jedną kartę, Chodkiewicz odniesionem zwycięstwem pod Kirholmem, sławę swą rozniósł po całej Europie. Cesarz, królowie, Sułtan i Szach perski, obsypywali go listami i podarunkami. W 1609 r. Chodkiewicz zdobył Parnawę, uwolnił Rygę od oblężenia i odebrał Szwedom Dyament. W 1611 r. widzimy go pod Moskwą, w 1615 r. pod Smoleńskiem. Skoro w 1616 r. uchwalono wojnę przeciwko Moskwie, miał być jej rzeczywistym dowódcą. Wojna rozpoczęta wzięciem Drohobuża, za którym poszła Wiazma i Możajsk, ukończoną została pokojem deulińskim. Ogłoszony hetmanem wyprawy przeciwko

[1]) Mylnie niektórzy autorowie mianują Aleksandra wojewodą podlaskim 1604 r., gdyż po awansie Zasławskiego 1604 r. na wojewodę wołyńskiego, wojewodą podlaskim został Gostomski w 1605 roku.

Turkom, udał się do Chocimia, gdzie na zamku umarł 24-go Września 1621 roku. Ciało jego przewiezione do Ostroga, tamże złożone, gdzie mu nagrobek małżonka wystawiła i na nim wyryć kazała wszystkie jego wojenne czyny, które mu chwałę jeszcze za życia przyniosły.

Jan Karol dwa razy związki małżeńskie ponawiał. Pierwszą jego żoną była Zofia Mielecka, wojewodzianka podolska, wdowa po ks. Siemionie Słuckim; zaślubił ją 23-go Lipca 1593 r. Zmarła w 1618 r. Drugą jego żoną była ks. Anna Alojza Ostrogska, wojewodzianka wołyńska, z którą się ożenił w Jarosławiu 24-go Listopada 1620 r. (Zap. Lub. 11 f. 191; Bracł. XI. f. 775; Kij. VI. E. f. 12 i Arch. Zbor. Dok. IX.).

Jedyny syn jego Hieronim, umarł w 1613 r., a córka Anna wyszła za Jana Stanisława Sapiehę, marszałka wielkiego litewskiego 1620 r., przenosząc w dom jego hrabstwo bychowskie.

Hrehory Aleksandrowicz Chodkiewicz na Brzostowicy, w 1544 r. podkomorzy litewski i starosta tykociński, w 1546 r. starosta kowieński i dzierżawca wilkiejski, w 1551 r. dzierżawca kormiałowski i rumszyski, w 1554 r. wojewoda witebski, w 1555 r. kijowski, w 1559 r. kasztelan trocki, w 1561 r. hetman polny litewski, w 1564 r. kasztelan wileński i starosta mohilewski, w 1566 r. hetman wielki litewski. W 1563 r. był sprawcą starostwa żmudzkiego, starostą grodzieńskim i dzierżawcą kormiałowskim. Umarł w 1572 r. Wsławił się zwycięstwem nad Ułą w 1564 r.

Ożeniony był z księżniczką Katarzyną Iwanówną Wiśniowiecką. Dochowało się „przypomnienie“ pana Hrehorego Chodkiewicza z 1538 roku w sprawie z Ostrogskim o dobra, spadłe na niego po Olizarowej. W przypomnieniu tem powiada, że jest żonaty z księżniczką Wiśniowiecką, córką Iwana i Olizarówny, wnuczką Semena Olizara i kniażny Ostrogskiej, siostry Konstantego (ML. 29). W 1540 roku tenże Hrehory Chodkiewicz, staroście brzeski, zeznał przed królem Zygmuntem, że dwór w Lebiedzie zgorzał, a z nim dokumenty i przywileje, odnoszące się do majątku jego żony, knianyż Katarzyny Iwanówny Wiśniowieckiej, starościanki czeczerskiej i propojskiej (ML. 41).

Hrehory Chodkiewicz pozostawił z księżniczki Wiśniowieckiej synów: Andrzeja i Aleksandra, oraz córki: Aleksandrę, żonę kniazia Romana Fedorowicza Sanguszki; Hannę, 1-o v. za Pawłem Sapiehą, kasztelanem kijowskim, 2-o v. za Pawłem Pacem, wojewodą mścisławskim 1585 r. (Pac. i Sap.), i Zofię, żonę Filona Kmity. W 1593 r. zapadł dekret w trybunale lubelskim, dotyczący dóbr Morawicy i Kniehinina, które to dobra pozostawały niegdyś w posiadaniu Romana i Aleksandry Hrehorówny Chodkiewiczówny, książąt Sanguszków (Akta Tr. Lub. Woj. Woł.). Zofia Hrehorówna Chodkiewiczówna, żona Filona Kmity, zeznała w 1563 r., że zrzeka się w imieniu swojem i potomstwa swego tej części dóbr macierzystych, które jej matka, Katarzyna z Wiśniowieckich, mężowi swemu, a jej ojcu, zapisała (Malin. i Przezdz. II. f. 315).

Andrzej Hrehorowicz Chodkiewicz, podstoli litewski, umarł w 1575 roku (Pam. Jewł.). Aleksander Hrehorowicz Chodkiewicz, w 1576 r. starosta grodzieński i mohilewski, w 1577 r. dzierżawca aiński, umarł w 1578 r. (Pam. Jewł.). Z żony, Aleksandry Wasilewny Tyszkiewiczówny, wojewodzianki smoleńskiej, nie pozostawił potomstwa (Arch. Zbor. Dok. IX. Test. Tyszk.).

Jerzy, najmłodszy syn Aleksandra Chodkiewicza, wojewody nowogrodzkiego, na Supraślu i Zabłudowie, w 1554 r. stolnik litewski i dzierżawca oszmiański, w 1555 r. krajczy litewski i starosta bielski, sprawował poselstwa do Moskwy w 1562 i 1566 r. (ML. 57). W tym ostatnim roku został kasztelanem trockim, a 1568 r. był także starostą puńskim. Umarł w 1569 r. Za trudy poniesione przy sprawowaniu poselstwa w 1562 r. otrzymał od Zygmunta Augusta w roku następnym Klepacze, Mieżewicze, Hryńczyki etc. (M. 272 f. 346).

Jerzy z pierwszej, nieznanej nam żony, podobno Eugenii Hornostajówny, pozostawił syna Konstantego i córkę Zofię.

Konstanty, żonaty z księżniczką Barbarą Iwanówną Sołomerecką, zmarł w 1571 r. Pozostała po nim wdowa wydała w tym samym roku Hrehorowi i Janowi Chodkiewiczom, opiekunom nieletniego rodzeństwa jej męża, kilka zobowiązań w sprawach, dotyczących pozostałego majątku tak po mężu, jako też i po ojcu mężowskim (Arch. Zbor. Dok IV).

Zofia Chodkiewiczówna, córka Jerzego, kasztelana trockiego, 1-o v. żona ks. Michała Czartoryskiego, 2-o v. Rafała Sieniawskiego, pozwaną została w 1591 roku przed trybunał lubelski przez małżonków Miączyńskich, o wyrzucenie ich z klucza czartoryskiego, gdzie za urzędowym kontraktem Łapkowicz, pierwszy mąż Miączyńskiej, trzymał prawem dzierżawnem cła i myta (Woł. I. f. 53; Kij. I. f. 210).

Drugą żoną Jerzego Chodkiewicza, kasztelana trockiego, była księżniczka, Zofia Juriewna Słucka, zmarła w 1571 r. Z niej córka Halszka za Wacławem Malcherowiczem Szemiotem, kasztelanem smoleńskim (Pac.) i synowie: Jerzy i Hieronim. Przekonywa nas o tem sporządzony w 1569 r. inwentarz dóbr pozostałych po kasztelanie trockim, jako też inwentarz dóbr Roskich z 1571 r. (Arch. Zbor. Dok. T. IV i I).

Jerzy, syn Jerzego, kasztelana trockiego, krajczy litewski 1588 r., starosta żmudzki 1590 r., marszałek trybunału litewskiego 1594 r., z ks. Zofii Radziwiłłówny, wojewodzianki nowogrodzkiej, miał mieć syna Mikołaja, w dzieciństwie zmarłego.

Hieronim, syn Jerzego, kasztelana trockiego, koniuszy litewski 1588 roku, wojewoda mścisławski 1593 r., kasztelan wileński 1595 r. i starosta brzeski, umarł w 1617 r. Miał mieć cztery żony, z których o dwóch, to jest o pierwszej, ks. Bohdanie Aleksandrównie Połubińskiej, i o trzeciej, Dorocie Rejównie, śladu w aktach nie znalazłem. Natomiast zapisy lubelskie wspominają o drugiej jego żonie, Annie Tarłównie, wojewodziance lubelskiej pod 1593 r., i o czwartej jego żonie, sławnej Zofii z Korabczowa, wdowie po ks. Romanie Rużyńskim pod 1617 r. (Ks. 7 f. 702; 15 f. 430 i 450; 22 f. 602). Z Anny Tarłówny synowie: Jan Hieronim i Krzysztof, oraz córka Elżbieta za Aleksandrem Sapiehą, starostą orszańskim 1613 r. Oprócz Elżbiety, miał mieć jeszcze Hieronim z Tarłówny córki: Annę za Mikołajem Zienowiczem, starostą mińskim; Teofilę, mniszkę u PP. Brygidek w Grodnie, i Barbarę za Wasilem Kopciem, kasztelanem nowogrodzkim. Z pierwszej zaś żony, Połubińskiej, miała być córka Zofia, żona Pawła Wołłowicza, z czasem podskarbiego nadwornego litewskiego (Koss. Mon.).

Jan Hieronim, syn Hieronima, podstoli litewski 1617 r., umarł w roku następnym, nie pozostawiając potomstwa z żony, Krystyny Sapieżanki, podkanclerzanki litewskiej.

Krzysztof, syn Hieronima, chorąży wielki litewski 1611 r., koniuszy litewski 1623 r., kasztelan trocki 1633 r., kasztelan wileński 1636 r., w końcu wojewoda wileński 1642 r. Umarł 1652 r. Był starostą grodzieńskim, bobrujskim, krewskim, dzierżawcą wiszniewskim, bielickim i ozarzyskim. Z sejmu 1611 roku naznaczony komisarzem do traktatów z Moskwą. Współtowarzysz brata stryjecznego Jana Karola, brał udział we wszystkich ówczesnych wyprawach. Rotmistrzował pod Parnawą, stanął przeciwko rokoszanom pod Glinianami. W Siewierzu i na Wołoszczyznie dał swego męstwa dowody. Marszałkował trybunałowi litewskiemu 1643 r.; pisał się z województwem wileńskiem na elekcyę Jana Kazimierza 1648 r. Miał mieć dwie żony: Elżbietę Kiszczankę i ks. Zofię Horską. Z pierwszej żony pozostawił trzech synów: Aleksandra Krzysztofa, Jana Kazimierza i Hieronima Karola.

Aleksander, jako kanonik wileński, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1651 r. jest biskupem nominatem wendeńskim v. inflanckim. Data jego śmierci niepewna (1674 r.?).

Jan Kazimierz, koniuszy litewski 1633 r., kasztelan wileński 1646 r., z Zofii Pacówny, podkanclerzanki litewskiej, zaślubionej 31-go Sierpnia 1636 r. w Wilnie, miał dwoch synów, Karola i Michała, zmarłych w dziecinstwie, i dwie córki: Teresę za Janem Bonawenturą Krasinskim, wojewodą płockim, zmarłą 1672 roku i pochowaną w Kraśnem, i Annę za Jerzym Mniszchem, wojewodą wołyńskim, z którym ustępuje starostwo sanockie synowi swemu 1691 roku (AGZ. X. 6101 i Pac.).

Hieronim Karol, starosta mozyrski, podpisał z województwem nowogrodzkiem elekcyę Jana Kazimierza. Miał on starostwo bludnieńskie, które po śmierci jego zaszłej w 1650 r., trzymała pozostała po nim wdowa, Izabella Lacka (Akta III i IV). Z niej córka Joanna, żona Andrzeja Sapiehy, starosty czerwonogrodzkiego, i syn Jerzy Karol, który, jako starosta bludnienski, pisał się z powiatem słonimskim na elekcyę Jana III-go. W 1678 r. jest oboźnym wielkim litewskim; umarł w 1691 r. Z Tekli Naruszewiczówny, podkanclerzanki litewskiej, 2-o voto Piotrowej Pacowej, starościny żmudzkiej, pozostawił syna Jana Karola, na ustąpienie któremu starostwa bludnieńskiego, otrzymała konsens matka jego w Czerwcu 1701 r. (Pac.). Miał też i córkę Joannę, żonę Kazimierza Zaranka Horbowskiego, starosty żmudzkiego.

Jan Karol, starosta bludnieński i wieloński, zmarły 1712 r., z Cecylii Zofii Sapieżanki, wojewodzianki trockiej, 2-o v. Michałowej Tyzenhauzowej, miał syna jedynego Adama Tadeusza (Akta VIII), po ojcu starostę bludnienskiego i wielońskiego, w 1735 r. wojewodę brzeskiego litewskiego, kawalera orderu Orła Białego 1740 r., zmarłego w 1745 r. Ten z Rozalii z Czapskich, 2-o v. Czapskiej (Perp. Czers. 32 f. 11), pozostawił syna Jana Mikołaja, w imieniu którego babka manifestuje się w 1752 r., o unieważnienie testamentu ojca jego (M. 229 f. 453; Czerniech. f. 1517 i DW. 92 f. 104).

Jan Mikołaj, dziedzic hrabstwa czarnobylskiego (Kij. XIII. f. 1313 i Perp. Czers. 31 f. 185), z tytułem pułkownika i starosty wielońskiego podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1764 r. generał-adjutant królewski (Sig. 30), w 1765 r. kasztelan i starosta żmudzki, kawaler orderów: Orła Białego 1774 r. i Św. Stanisława 1765 r., umarł w Czarnobylu 1781 r. Z Ludwiki Rzewuskiej, kasztelanki

Rodowód hr. Chodkiewiczów.

- **Juri**
  - **Chodko** 1436 r.
    - **Jan** wojewoda kijowski 1483 r. ż. ks. N. Bielska
      - **Aleksander** wojewoda nowogrodzki 1545 r. ż. ks. Wasilisa Jarosławiczówna
        - **Jan**
        - **Hieronim** kasztelan wileński 1561 r. ż. Hanna Szemetówna
          - **Jan Hieronim** kasztelan wileński 1574 r. ż. Krystyna Zborowska
            - **Aleksander** wojewoda trocki 1605 r. ż. Eufemia Sienieńska
              - **Felicyan**
              - **Eufrozyna** Sieniawska
            - **Jan Karol** wojewoda wileński 1616 r. ż. a) Zofia Mielecka b) Anna ks. Ostrogska
              - **Hieronim** † 1613 r.
              - **Anna** Sapieżyna
            - **córki:** 1. Anna ks. Korecka 2. Aleksandra ks. Wiśniowiecka 3. Elżbieta 1 v. ks. Żylińska 2 v. Wołłowiczowa
          - **córki:** 1. Krystyna Pacowa 2. Barbara Kiszczyna 3. Halszka ks. Hołowczyńska
        - **Hrehory** kasztelan wileński 1564 r. ż. ks. Katarzyna Wiśniowiecka
          - **Andrzej** podstoli W. Ks. Litews † 1575 r.
          - **Aleksander** starosta grodzieński † 1578 r. ż. Aleksandra Tyszkiewiczówna
          - **córki:** 1. Aleksandra ks. Sanguszkowa 2. Hanna 1-o v. Sapieżyna, 2-o v. Pacowa 3. Zofia Kmicina
        - **Jerzy** kasztelan trocki 1566 r. ż. a) Hornostajówna b) ks. Zofia Słucka
          - **Konstanty** † 1571 r. ż. ks. Barbara Sołomerecka
          - **Zofia** 1-o v. ks. Czartoryska 2-o v. Sieniawska
          - **Jerzy** starosta żmudzki 1590 r. ż. ks. Zofia Radziwiłłówna
            - **Mikołaj**
          - **Hieronim** kasztelan wileński 1595 r. ż. a) Anna Tarłówna b) Zofia z Korabczowa
            - **Jan Hieronim** podstoli W. Ks. Litew. 1617 r. ż. Krystyna Sapieżanka
            - **Krzysztof** wojewoda wileński 1642 r. ż. a) Elżbieta Kiszczanka b) ks. Zofia Horska
              - **Aleksander** biskup wendeński 1651 r.
              - **Jan Kazimierz** kasztelan wileński 1646 r. ż. Zofia Pacówna
                - **Teresa** Krasińska
                - **Anna** Mniszchowa
              - **Hieronim Karol** starosta mozyrski 1648 r. ż. Izabella Łacka
                - **Jerzy Karol** obożny litew. 1678 r. ż. Tekla Naruszewiczówna
                  - **Jan Karol** starosta bludneński 1701 r. ż. Cecylia Zofia Sapieżanka
                    - **Adam Tadeusz** wojewoda brzeski litewski 1735 r. ż. Rozalia Czapska
                      - **Jan Mikołaj** starosta żmudzki 1765 r. ż. Ludwika Rzewuska
                        - **Wacław**
                        - **Józef**
                        - **Aleksander** senator kasztelan król. 1818 r. ż. a) Karolina Walewska b) Franciszka Szczeniowska
                          - **Jan Karol** † 1855 r.
                          - **Mieczysław** ur. 1807 r. ż. hr. Ludwika Olizarówna
                            - **Jan Karol Gustaw** ur. 1841 r. ż. Oktawia Falkowska
                              - **Marya** hr. Kossakowska
                              - **Anna** Dowgiałłowa
                            - **Władysław** Hieronim Adam ur. 1845 r. ż. hr. Julia Ledóchowska
                              - **Jan Karol** ur. 1876 r.
                              - **Zofia**
                            - **Aleksandra** hr. Kossakowska
                          - **Zofia** hr. Ossolińska
                          - **Bolesław**
                        - **córki:** 1. Rozalia ks. Lubomirska 2. Elżbieta ks. Radziwiłłowa
                  - **Joanna** Horbowska
                - **Joanna** Sapieżyna
            - **Elżbieta** Sapieżyna
          - **Halszka** Szemetowa
        - **córki:** 1. Aleksandra Sapieżyna 2. Zofia 1-o v. Kieżgajłłowa 2-o v. Korycka
      - **Ahrefina** M. ks. Bohdan Zasławski

krakowskiej, której zapisał dożywocie 1766 r. (DW. 87 f. 961 i 85 f. 988), pozostawił synów: Wacława, Józefa i Aleksandra, oraz córki: Rozalię za ks. Aleksandrem Lubomirskim, kasztelanem kijowskim, zgilotynowaną w Paryżu 1793 roku (DW. 97 f. 1090), i Elżbietę za ks. Maciejem Radziwiłłem, kasztelanem wileńskim. Z synów Jana Mikołaja jeden Aleksander pozostawił potomstwo.

Aleksander, pułkownik za Księstwa warszawskiego i Królestwa Polskiego, uwolniony ze służby w stopniu generała brygady, został senatorem kasztelanem Królestwa 1818 r. Umarł w Młynowie 24-go Stycznia 1838 r. Z Karoliny Walewskiej, wojewodzianki sieradzkiej, pozostawił córkę Zofię, żonę hr. Wiktora Ossolińskiego, i dwóch synów: Jana Karola, zmarłego na Wołyniu w Annopolu 19-go Grudnia 1855 r., i Mieczysława. Aleksander z drugiej żony, Franciszki Szczeniowskiej, pozostawił syna Bolesława.

Mieczysław, urodzony w Pekałowie na Wołyniu 1807 r., zmarły w Dreznie 13-go Sierpnia 1851 r., zaślubił 16-go Lutego 1837 r. w Dubnie hr. Ludwikę Olizarównę, córkę Gustawa, marszałka szlachty gubernii kijowskiej. Z niej córka Aleksandra Karolina, zaślubiona 4-go Lipca 1858 r. hr. Stanisławowi Kazimierzowi Kossakowskiemu, i synowie: Jan Karol Gustaw, urodzony w Młynowie 28-go Lipca 1841 r., i Władysław Hieronim Adam, urodzony w Dreznie 22-go Stycznia 1845 roku.

Jan Karol Gustaw z Oktawii Falkowskiej, zaślubionej 29-go Sierpnia 1867 roku, pozostawił córki: Maryę, zaślubioną hr. Józefowi Kossakowskiemu w Młynowie 20-go Września 1891 roku, i Annę, wydaną w 1892 roku za Dominika Dowgiałłę.

Władysław Hieronim Adam, właściciel Młynowa, z hr. Julii Ledóchowskiej ma syna Jana Karola, urodzonego 1876 r., i córkę Zofię.

(Rodowód hr. Chodkiewiczów, patrz obok).

CHODKIEWICZOWIE w gubernii podolskiej. Karol Jan Michał Kalikst, syn Tadeusza, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1879 r., a Karol Józef Edmund Mikołaj i Stanisław Feliks Maryan, synowie Karola Jana Michała Kaliksta, pochodzący z gubernii mohilewskiej, w 1894 roku (Spis.).

Herb Jastrzębiec.

CHODKO, sługa w. ks. Świdrygiełły, otrzymał od niego 1446 roku Miłusze i Zadyby (Arch. Sang. III). *Chodko,* wojewoda grodecki na sądach we Lwowie 1441 roku (AGZ. XIV).

CHODKOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Chodkowa-Biernat, w ziemi ciechanowskiej. Wojciech, syn Wojciecha i Agnieszki z Bagińskich, wnuk Sebastyana, świadczy 1691 roku w grodzie warszawskim, przy wywodzie szlachectwa Bobińskiego (DW. 57 f. 1577).

Herb Ostoja.

CHODKOWSCY h. OSTOJA. Paprocki umieszcza ich w województwie sieradzkiem. Stanisław, komornik ziemski stężycki 1784 r.

Leon, syn Stanisława, wnuk Wojciecha, prawnuk Ignacego, dziedzica Chodkowa, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r. (A. b. Her.). Patrz *Chotkowscy*.

CHODKOWSCY herbu SAS na Rusi. Stanisław z województwem ruskiem pisał się na elekcyę Władysława IV-go.

Herb Sas.

CHODKOWSCY w W. Ks. Litewskiem. Kazimierz pisał się z województwem mińskiem na elekcyę Jana Kazimierza, a Stanisław z województwem wileńskiem na obiór Augusta II-go.

z CHODNOWA Sieńko, w ziemi przemyskiej 1438 r. Steczko z Chodnowic wykupuje część Chodnowic zastawioną przez Pańkę, córkę Josipa, żonę Chodora, popa, 1441 r. (AGZ. XIII).

CHODOLSKI Józef i Joanna z Babskich, małżonkowie, sprzedają dom w Warszawie Dembowskiemu 1693 r. (DW. 58 f. 753).

CHODOR wziął w 1481 r. namiestnictwo wieliskie, za co dał Kazimierzowi Jag. 3 kopy gr. lit. (ML. 4).

CHODOR Stanisław, podłowczy brzeski kujawski 1464 r.

Herb Kownia.

CHODORCZYŃSCY w województwie brasławskiem. Andrzej procesuje Jackowskiego w 1590 r. o spadek po bracie swoim (Bracł. I. f. 73).

CHODORKOWSCY h. OSTOJA w W. Ks. Litewskiem. Łukasz z województwem nowogrodzkiem pisał się na elekcyę Jana III-go i tenże sam, czy inny Łukasz, na obiór Augusta II-go.

CHODOROWICZOWIE h. KOWNIA na Podlasiu. Piotr, Aleksander i Jan, współdziedzice Seronos 1554 r. (ML. 220 B. f. 8). Olechno Chodorowicz, ciwun merecki 1530 r. Piotr Chodorowicz procesuje Borysowicza 1570 r. W tymże roku Michno Chodorowicz, żonaty z Maryną Janówną Radziewi-

czówną, nie mając dzieci, przysposobił za syna bratanka swego, Iwana Bogdanowicza (Akta XXII). Księdzu Krzysztofowi Chodorowiczowi nakazuje król 1659 r. zwrócić sumę złożoną u żydów lwowskich, a przeznaczoną na wykupno jeńców z Turcyi (AGZ. X. 4737).

Mikołaj, syn Michała z Zuzanny Klasse, wnuk Jana, prawnuk Franciszka, subdelegata grodzkiego opoczyńskiego 1738 r., legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, 1854 r. (A. b. Her.).

CHODOROWIE z czasem CHODOROWSCY ze wsi Chodory, w ziemi bielskiej. Żyjący w początkach XVI-go wieku Stefan z Chodor, pozostawił synów: Mikołaja, Jana, Tomasza, Wojciecha i Macieja. Trzej ostatni zawierają układ w 1545 roku (Mil.), a Mikołaj i Jan procesują się z braćmi: Wojciechem i Maciejem 1554 roku (ML. 220 B. f. 52). Maciej, syn Stefana, był jeszcze w 1598 roku dziedzicem Chodor (Wyr. Lub. 74 f. 223). Zuzanna, córka Wojciecha, za Maciejem z Czaczki 1556 roku, a Dorota, córka Macieja, żona Marcina Kulikowskiego 1568 roku (Mil.). Jan i Bartłomiej, synowie Wojciecha, 1581 roku. Feliks, syn Wojciecha, dziedzic na Chodorach 1598 r. Janusz i Bartłomiej, synowie Wojciecha, Grzegorz, Feliks, Stanisław i Wincenty, synowie Mateusza, dziedzicc na Chodorach 1589 r. (Wyr. Lub. 7 f. 1060; 76 f. 284 i 36 f. 292).

Czy nie do tego domu należy zaliczyć Bazylego, który część Wojutyna w województwie wołyńskiem dał synowi Pawłowi 1710 r. (Op. Kij. 27), i Antoniego, który w 1793 r. sprzedał dworek pod Warszawą Wykowskiej (DW. 109 f. 1125). Franciszkowi i Maryannie z Dzwonkowskich Chodorowskim, odstąpił Sapieha, wojewoda smoleński, za konsensem królewskim 1755 r. Jukiewicze (Sap.).

CHODOROWSCY h. KORCZAK z Chodorostawu i Chodorowa, w ziemi lwowskiej. Dymitr z Chodorostawu v. Chodorowa v. Brzozdowiec, stolnik lwowski 1431 r., z żony Klichny (AGZ. XIV. 760), miał trzech synów: Stanisława, Jana i Jerzego v. Jurszę (AGZ. XV. f. 422 i 423).

Herb Korczak.

Stanisław piszący się ze Żwinigrodu i na nim dziedziczący (AGZ. XIV. 2799), w 1446 r. świadcząc Czeperowskim w sądzie, nazwany szlachcicem, polakiem, *nobilis Lach* (AGZ. XIV. 1577). Akta halickie wspominają pod 1457 r., że Stanisław żonaty był z N. Buczacką, siostrą Bartosza Jazłowieckiego, starosty kamienieckiego (AGZ. XII.); akta zaś lwowskie z 1461 r. wymieniają ją z imienia, nazywając Elżbietą Żwinigrodzką (AGZ. XV. f. 430). Była to Elżbieta z Buczacza, a tak jak Stanisław pisał się często ze Żwinigroda, tak też i ona Żwinigrodzką nazwaną została, co często z aktów mylnie odczytywano Żmigród i Żmigrodzki. Bracia Stanisława: Jan i Jerzy, przyznali jej wniesiony posag 1461 r. Stanisław pozostawił syna Jana, od którego poszli Żórawińscy, i córkę Katarzynę (AGZ. XV. f. 422).

Jan, syn Dymitra, piszący się tak jak i brat jego Jursza, z Chodorostawu, Brzozdowiec i Kuropatnik (AGZ. XIV 3245, 2607, 2632, 2654, 2735, 2309), podstoli

lwowski 1461 r., stolnik lwowski 1466 r. Córki jego: Katarzyna, żona Jana Sieniawskiego 1482 r., wniosła mężowi Brzozdowce, i Klichna v. Kleofia, żona 1-o v. Piotra Odrowąża 1479 r., 2-o v. Jana Byszowskiego ze Steniatyna, wojewodzica bełskiego, w 1482 r. (AGZ. XV.).

Jursza, syn Dymitra, starosta żydaczowski i stryjski 1469 r., żonaty był z Anną Tarłówną, córką Jana, krajczego koronnego; w 1461 r. kwituje Tarłę z odbioru posagu (AGZ. XIV. 2299 — 2301 i AGZ. XV. f. 421). On i żona jego uposażyli kościół w Chodorostawie 1460 r. (AGZ. X. 121). Syna pozostawił Dymitra, który się pisał z Chodorostawu 1484 r. (AGZ. XV. f. 526). Ich też synem będzie pewno Wacław z Łuki 1499 r.

W 1557 r. Elżbieta Chodorowska, wdowa po Mikołaju Herburcie, wojskim kamienieckim. Marcin, starosta złoczowski 1553 r. (AGZ. X. 959). W 1569 roku bracia: Feliks, Jan i Szymon, procesują się z Sieniawskim (AGZ. X. 1473).

Feliks, wojski lwowski, właściciel Hrusiatycz, Tragi, Dulib, Leszczyn, Kniesioła i Luczan, w powiecie lwowskim, 1578 r. (Paw.), z Zofii Sienickiej pozostawił trzech synów: Jana, Marcina i Mikołaja (Wyr. Lub. 17 f. 618; 77 f. 113 i 34 f. 318). Marcin po ojcu właściciel Tragi, nadał tamże cerkiew Iwanowi popowi 1587 roku (AGZ. X. 2343). Córka jego Zofia za Czartoryskim 1591 r. (Wyr. Lub. 46 f. 673). Mikołaj, dziedzic Leszczyn (Wyr. Lub. 34 f. 314), chorąży halicki 1597 r., żonaty z Anną z Koniuch (Zap. Lub. 18 f. 917), pozostawił synów dwóch: Arnolfa v. Adama i Olbrachta v. Stanisława, oraz dwie córki: Teofilę i Elżbietę (Wyr. Lub. 71 f. 1160 i 74 f. 724). Adama uznaje król pełnoletnim w 1606 r. z warunkiem, ażeby dóbr dziedzicznych nie zbywał, zanim do pełnoletności prawnej dojdzie, a Stanisław przyznaje sumę Suchodolskiemu 1616 roku (AGZ. X. 3024 i Zap. Lub. 22 f. 110).

Szymon, około 1584 r. stolnik lwowski, pozostawił z żony, Elżbiety z Taranowskich pięciu synów: Jana, Kaspra, Krzysztofa, Szymona i Feliksa, oraz cztery córki: Helenę, Katarzynę, Zofię i Reginę (Zap. Lub. 12 f. 433; Wyr. Lub. 63 f. 199; 22 f. 1254 i 56 f. 161). Regina zeznała zapis dożywocia z mężem, Andrzejem Grabowskim, w ziemi czerskiej, 1621 r. (Perp. Czers. 6 f. 238). Jana z żony Katarzyny córki: Barbara i Zuzanna 1599 r. (Wyr. Lub. 22 f. 1075 i 79 f. 91).

Krzysztof i bratanek jego Paweł, syn Feliksa, procesują Kalinowskiego 1616 r. o zbiegłych poddanych z Bodzanowa (Bracł. IV. f. 950). Bielski w kronice swojej wspomina, że Chodorowski, rusin, herbu Korczak, za zgwałcenie mężatki ścięty został w Krakowie 1594 r.

Jan i Marcin, sprzedali Bodzanów z zamkiem i wsiami przyległemi Sienieńskiemu 1631 r. (AGZ. X. 3618). Jan, żonaty z Dorotą Suffczyńską, córką Tomasza, z ziemi czerskiej, w 1617 r. (Perp. Czers. 5 f. 377 i 2 f. 245). Marcin, żonaty z Eufrozyną Olizarówną, bierze w zastaw od Wiśniowieckiego dobra, w powiecie krzemienieckim, 1639 r. (AGZ. X. 4017).

Jan, został podczaszym lwowskim 1653 r. W 1664 r. jako stolnik lwowski, ożeniony z Magdaleną z Wydżgów (Zap. Lub. 48 f. 801). Jadwiga, żona Jana Mateusza Ostrowskiego 1639 r.

Krzysztof, z miecznika podolskiego stolnik lwowski 1657 r., został kasztelanem rozpirskim 1661 r., lecz nominacya ta nie przyszła do skutku. Wykupiwszy

z rąk Jabłonowskiego, teścia swego, starostwo winnickie 1663 roku, rezygnował z urzędu stolnika na rzecz brata swego Aleksandra. W 1672 r. został podkomorzym lwowskim. W 1674 r. był i podkomorzym żydaczowskim i rotmistrzem królewskim. Podpisał on z ziemią przemyską elekcyę króla Michała, a wraz z bratem Aleksandrem obiór Jana III-go. W 1662 r. miał ustanowione jarmarki w dziedzicznym swoim majątku Chodorostawie (Sig. 5 f. 132). Z Katarzyny Jabłonowskiej, miecznikównej koronnej (AGZ. X. 5770), pozostawił córkę Annę, 1-o v. żonę ks. Konstantego Wiśniowieckiego, wojewody bełskiego, 2-o v. Jana Karola Dolskiego, marszałka wielkiego litewskiego (Woł. IX. 1175 i M. 240 f. 11).

Aleksander, brat Krzysztofa, ze stolnika podkomorzy lwowski i starosta winnicki 1683 r., otrzymał w 1693 r. konsens królewski na ustąpienie starostwa winnickiego i mostowskiego, zięciowi swemu Leszczyńskiemu. Umarł 1702 roku. Z Urszuli Stępowskiej (Sig. 14 f. 19) pozostawił trzy córki: Magdalenę za Kazimierzem Leszczyńskim, starostą winnickim; Katarzynę, żonę 1-o v. Antoniego Stamirowskiego, podstolego halickiego, 2-o v. Piotra Jana Potockiego, starosty czerkaskiego 1709 r., i Annę, żonę Franciszka Cetnera, wojewody smoleńskiego (Bracł. XV. f. 1775; AGZ. X. 6578). Leszczyńscy ustąpili starostwo mostowskie Stamirowskim 1700 r. (AGZ. X. 6378).

Znak pieczętny Janka Chodorowskiego z 1464 r.

Waleryan, stolnik chełmski, z żony, Zofii z Saganowskich, zostawił syna Franciszka Ksawerego, chorążego bracławskiego, dziedzica dóbr Paniszczów, Wydrne i Sianki, w ziemi sanockiej, 1763 r. (Akta Gr. Sanockie).

Pieczęć Janka Chodorowskiego przywieszona do aktu konfederacyi szlachty ruskiej przeciw Odrowążom z 1464 r., przedstawia znak obok zamieszczony.

Józef Chodorowski h. Korczak, a Michał, bez wymienienia herbu, dowiedli swego szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądach grodzkich: trębowelskim i ziemskim lwowskim (Goł.).

Herb Leszczyc.

CHODOROWSCY v. CHODORĄSCY h. LESZCZYC

z Chodorąska (Chodorańsk), w ziemi dobrzyńskiej. Długosz o nich wspomina mówiąc, że pod Puckiem zginął 1462 r. Hektor Chodorowski h. Bróg.

Grzymek z Chodorąska z rodu Leszczyców (Lasek) podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle obioru królem jednego z jego synów (RM.). Zbigniew z Chodorąska Chodorowski, sędzia grodzki bobrownicki, współwłaściciel Kuczborka 1541 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 120 i 7 f. 11). Piotr Chodoraski, żonaty z Katarzyną Dąmbską, córką Macieja, w 1538 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 334). Zbigniew, Piotr i Stanisław, właściciele Chodorąska 1564 r. (Paw.). Wincenty, podstoli malborski 1705 r. Kazimierz, towarzysz chorągwi królewskiej 1727 r. (Perp. Czers. 20 f. 294).

W województwie brzeskiem-kujawskiem spotykamy dwóch braci Chodorowskich: Floryana i Piotra 1446 roku. Z nich Floryan, kanonik kruszwicki 1454 roku (Gr. Brzes. Rec.).

[CHODOROWSKI Wacław, rajca krakowski, którego córka Małgorzata, 1-o v. za Janem Miączyńskim, doktorem medycyny, 2-o v. za Pawłem Cellarym, zmarła 1598 roku i pochowaną została w kościele Panny Maryi w Krakowie (Star. Mon.).]

z CHODOWA pod Miechowem pisali się Kurozwęccy. Krzesław z Chodowa, kasztelan i sędzia generalny ziemi sandeckiej 1378 r. i syn jego Jan z Chodowa, żyjący 1399 r., do rodziny Kurozwęckich należą.

CHODOWIECKI Daniel, słynny artysta, rysownik, malarz, rytownik, słysząc, że go nazywają Niemcem, napisał 1796 r. do Józefa Łęskiego list, przechowany w bibliotece Jagiellońskiej w Krakowie, w którym mieni się „prawdziwym polakiem" pierwszym z Chodowieckich, który się przesiedlił do Niemiec i rodowód swój tak przedstawia:

Bartłomiej Chodowiecki, szlachcic polski w Wielkopolsce, z żony, Krystyny Morawskiej, miał kilku synów. Z nich czwarty z kolei Mateusz, urodzony 1583 r., kaznodzieja dysydencki w Żychlinie, z Elżbiety Musoniównej miał syna Jana, urodzonego 1610 r., kaznodzieję w Toruniu, ożenionego z Elżbietą Bychowską. Tego syn Krystyn, urodzony 1655 r., kupiec w Gdańsku, z Zofii Gentinównej zostawił syna Godfryda, urodzonego 1698 r., także kupca w Gdańsku, a tego synem, z Henryki Ayser, jest Daniel, urodzony 1726 r., zmarły 1801 r., dyrektor akademii sztuk pięknych w Berlinie.

Herb Paparona.

CHODOWSCY herbu PAPARONA z Chodowa, w powiecie łęczyckim. Stanisław z Chodowa, podłowczy 1392 r., łowczy łęczycki 1423 r. Pisał się również z Pełczysk, wsi obok Chodowa leżącej. Jan, współwłaściciel Chodowa 1576 r.

Herb Sulima.

CHODOWSCY h. SULIMA z Chodowa pod Kłodawą, w powiecie gostyńskim. W pierwszej połowie XVI-go wieku żyło czterech braci Chodowskich: Maciej, Marcin, Stanisław i Wojciech. Maciej zapisał testamentem braciom: Marcinowi i Stanisławowi Szpetal, w ziemi dobrzyńskiej, 1539 r. Marcin część swoją na Szpetalu odstąpił Stanisławowi 1552 r., tak, że już w 1564 r. Stanisław w regestrach poborowych występuje jako wyłączny właściciel tej wsi (Paw. i Gr. Przed. 2 f. 108, 109 i 302; 7 f. 156).

Marcin, chorąży inowrocławski 1545 r., z Domanikowskiej miał dwóch synów: Jana i Stanisława, którzy w 1556 r. otrzymali od matki swej Kosorz pod Chodowem. Tenże Jan i Stanislaw wraz z Grzegorzem, dopełnili działu Chodowa 1571 r. (Gr. Przed. 9 f. 383 i 384; 20 f. 305).- Jan pozostawił syna Stefana, żyjącego 1591 r., i córki: Annę i Małgorzatę. Po Stanisławie szedł Mikołaj 1605 r. (Gr. Przed. 39 f. 714; 53 f. 230 i 44 f. 99). Stanisław ze Szpetala miał syna Jana 1575 r., po którym pozostał syn Samuel. Sprzedał on w 1625 r. pewne dobra Baranowskiemu (Gr. Przed. 24 f. 183; DW. 44 f. 280).

Katarzyna za Domanikowskim 1556 r. (Gr. Przed. 9 f. 388). Andrzej 1609 roku. Pudencyanna za Pawłem Czachowskim, w ziemi czerskiej 1618 r. (Gr. Przed. 56 f. 274 i Perp. Czers. 5 f. 259). Stanisław z województwem poznańskiem podpisał elekcyę Augusta II-go.

CHODUBSCY h. PAPARONA. Adam, syn Józefa i Małgorzaty Sękowskiej, wnuk Michała, dziedzica dóbr Chodupki 1791 r., legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1857 r. (A. b. Her.).

CHODUBSCY h. PORAJ. Cypryjan, syn Dominika i Maryanny Chrostowskiej, wnuk Grzegorza, potomek Wawrzyńca, dziedzica dóbr Chądzyno-Koski 1731 roku, dowiódł szlachectwa swego w Królestwie 1861 r. (A. b. Her.).

CHODUBSCY v. CHODUPSCY ze wsi Chodupie, w powiecie przasnyskim. Stanisława i Falka, córki Mikołaja z·Chodupia, sprzedały części swe w Dąbrówce 1417 r. (KM.). Żyjący w początkach XVI-go wieku Mikołaj Chodupski, z żony Barbary miał synów: Stanisława, Antoniego, Wincentego i Marcina, oraz córkę Jadwigę. Procesują się oni w 1532 r. z Kliszewskim (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 256 i 2 f. 16). Jan i żona jego Maryanna, nabyli dożywocie na wsi Walicz od Arciszewskiego 1641 r. (DW. 49 f. 2002). Marcyan, syn Wojciecha, i żona jego, Maryanna Grzywianka, sprzedali pewne dobra Pudłowskiej 1697 r. (DW 59 f. 989). Agnieszka z Kasprzyckich, wdowa po Marcinie, 1733 r., a Jan i Rozalia, żona Kazimierza Wojciechowskiego 1763 r., wnieśli do grodu czerskiego manifesty przeciwko Grobickiemu (Perp. Czers. 23 A. f. 151 i 32 f. 124).

Żyjący w drugiej połowie XVII-go wieku Andrzej, z Zofii Mdzewskiej pozostawił syna Sebastyana, w 1701 r. vicepisarza ziemskiego i grodzkiego zakroczymskiego, a następnie pisarza ziemskiego, który w 1701 r. Chodupie i Szlasy-Łozino, w powiecie przasnyskim, sprzedał Krasińskiemu (DW. 61 f. 35). Michał, syn Marcyana i Maryanny z Piechowskich, nabył Wólkę Piasecką, w powiecie warszawskim od Plichty 1773 r. (DW. 90 f. 55). Andrzej, w 1775 r. ma sprawę z Niegolewskim o wójtostwo w Goczonowie (V. L. VIII. f. 192).

[CHODYKIEWICZ Floryan, dyrektor (magister) poczty poznańskiej 1716 r. (M. 222 f. 42).]

CHODYKIEWICZ Tomasz, komornik połocki, podpisał konfederacyę generalną W. Ks. Litewskiego 1764 r. (V. L.). Kazimierz, rotmistrz lekkiej artyleryi w kawaleryi narodowej 1787 r. (DW. 103 f. 404).

CHODYKINICZ Mitko, któremu Kazimierz Jag. przysądził wieś Rogaży-Fomino 1489 r. (Arch. I. Z. Ros. I.).

CHODYKOWIE. Bazyli Chodyka Krenicki, otrzymał pozwolenie od Zygmunta III-go 1605 r., na założenie miasteczka w Bykowie (Arch. I. Z. Ros. II.). Tenże Bazyli, skarbnik kijowski 1613 r. Andrzej Chodyka, otrzymał w 1636 roku konsens królewski, na nabycie prawem lennem 20 włók ziemi w województwie czerniechowskiem od Korsaka (M. 182 f. 62).

[CHODYKOWIE. Fedor, dożywotnik wójtostwa kijowskiego 1615 r. (Źr. Dz. V). Jakób Fedorowicz, mieszczanin i ławnik połocki, zeznał testament w 1626 roku; ma on synów: Iwana, Wasila, Fedora, drugiego Fedora, Marka, Semena i Tymofieja, żona jego, Bogdana Jakóbówna Zagorczanka (Akta IX). Jan, syn niegdy Józefa, wójta kijowskiego, wraz z mieszczanami kijowskimi skazany został 1643 r., na zapłacenie 400 grzywien Stanisławowi Chmielewskiemu, za zabicie brata jego Jana (Woł. VI. C. f. 91).]

CHODYMSCY. Piotr, Jan i Dominik podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

CHODYNICCY Jan, Feliks i Mikołaj, z Chodynicz i Nestorowych Łoz, dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego w Galicyi, w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r., a Jan Chodynicki w sądzie grodzkim halickim 1782 r. (Goł.).

Herb Rawicz.

z CHODYNICZ Stanisław, świadek 1398 r. przy wywodzie szlachectwa braci z Pakoszówki h. Trąby, zawołania *Brzezina* (Trzy trąby H. II). Jest on wójtem bocheńskim i 1400 roku procesuje się o połowę Chodynicz z Milotą z Chodynicz (St. Pr. P. P. VIII).

CHODYŃSCY h. RAWICZ. W ostatnich czasach Marek, członek Rady Stanu Królestwa, żonaty był z Maryą hr. Tyszkiewiczówną, córką hr. Wincentego i Eleonory z ks. Czetwertyńskich. Do tej rodziny prawdopodobnie należą dwaj bracia, zasłużeni historycy i wydawcy: Zenon, prałat, zmarły 1887 r., i Stanisław, kanonik—katedralni włocławscy.

CHODYOWSCY. Bazyli, właściciel Chodyowiec na Podolu 1565 r. Juchno i Włodek, właściciele tejże wsi 1578 r. (Jabł.).

CHODYREWICZOWIE książęta, jednego rodu z Tymirczycami. Kniaź Kuszoman Chodyrewicz, w 1525 r. pisarz tatarski, został w 1533 r. trockim chorą-

żym tatarskim. Urząd ten sprawował poprzednio kniaź Abrahim Tymirczyc, marszałek i pisarz tatarski, następnie syn jego, który go w 1533 r. odstąpił stryjowi swemu Kuszomanowi (ML. 24 f. 736).

z CHODYWANIEC Andrzej, ugodził się z Wołczkiem z Gródka, o granice i używalność pewnych lasów. Umowę tę potwierdził ks. Ziemowit mazowiecki i ruski w Sokalu 1422 r. (AGZ. IX. 23). Andrzej był prawdopodobnie protoplastą *Małdrzyków*, którzy się z Chodywaniec pisali.

CHODZICCY h. KOŚCIESZA. Paprocki umieszcza ich na Pałukach w Wielkopolsce. Nie wiem, czy do tego domu należał Kazimierz Ksawery Chodzicki, burgrabia czerski 1760 r., żonaty z Joanną z Przeradzkich (Perp. Czers. 31 f. 148; 32 f. 114 i 34 f. 28).

CHODZICKI Andrzej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.).

CHODZIEŃSKI Szymon, proboszcz zeliszewski 1736 roku (Perp. Czers. 23 B. f. 233).

CHODŹKIEWICZOWIE w województwie mścisławskiem. A. B. Chodźkiewicz, mostowniczy mścisławski, starosta luszewski, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Tomasz 1764 r. w oszmiańskiem. Kazimierz, budowniczy mścisławski 1767 r. Leo, mostowniczy mścisławski 1773 r. Ludwik, regent ziemski wileński 1765 roku, sędzia ziemski wileński 1769 roku. Syn jego Ignacy, żonaty z Katarzyną Wilgostowską, rozwiedziony z nią 1793 roku (DW. 108 f. 883 i 109 f. 166).

CHODŹKOWIE h. KOŚCIESZA w W. Ks. Litewskiem, w XVIII-m wieku w powiecie oszmiańskim, pisali się często Borejkami-Chodźkami. Danił Chodźko nabył Nowosiółki w województwie czerniechowskiem, a Kołtaki w województwie smoleńskiem 1684 r. (Op. Kij. 2). Andrzej Chodźko, oboźny oszmiański 1714 r. Andrzej Michał Borejko-Chodźko, oboźny i podstarości oszmiański 1740 roku i rotmistrz oszmiański 1745 r. (Arch. Dubr. XI). N., komornik powiatu oszmiańskiego 1786 r. (Akta Tryb. Lit.). Józef Borejko-Chodźko, sędzia grodzki 1756 r., a ziemski oszmiański 1765 r. Szymon Borejko-Chodźko z powiatu oszmiańskiego, podpisał akt konfederacyi generalnej W. Ks. Litewskiego 1764 r. (V. L.). Michał, 1774 r. krajczy, 1778 r. łowczy, w końcu 1784 roku sędzia grodzki oszmiański. Kazimierz, łowczy oszmiański 1783 r. Tadeusz, mostowniczy oszmiański 1787 r. Ignacy, Jezuita, profesor Sorbony, siostra jego Barbara za Michałem Iwaszkiewiczem (Jank.).

Herb Kościesza.

W ostatnich czasach głośniejsi z tej rodziny: Jan, syn Józefa i Konstancyi Bujnickiej, ożeniony z Klarą Korsakówną,

prezes izby cywilnej mińskiej, wizytator szkół gubernii wileńsklej i mińskiej, zmarły w Mińsku 1851 r., pochowany w Zasławiu. Syn jego Aleksander, konsul rosyjski w Persyi, następnie profesor literatur słowiańskich w Collège de France, znany autor, ożeniony z Heleną Jundziłłówną, córką Wiktora, ma z niej synów: Wiktora, ożenionego z Maryą Baldassari, z której dzieci: Edward, Wiktor, Helena i Aleksander; Adama, inżyniera zamieszkującego San Francisco, i Aleksandra, kapitana marynarki angielskiej.

Stanisław, brat Aleksandra, znakomity chemik. Józef, trzeci brat, generał inżynieryi 1854 r. Ignacy, urodzony 1795 r., znakomity powieściopisarz, autor „Obrazów Litewskich". Leonard, syn Ludwika, marszałka zawilejskiego, i Waleryi z Dederków, urodzony 1800 r., zamieszkały w Paryżu, autor wielu prac historycznych; brat jego Aleksander, umarł 1877 r.

CHOIŃSCY v. CHOJEŃSCY h. HABDANK z Chojna, w powiecie kościańskim. Niemsta z Chojna, łowczy księcia Ziemowita dobrzyńskiego i łęczyckiego 1300 r. Niemsta, dziedzic Chojna, zyskał 1381 r. na Jaśku, podstolim dobrzyńskim, młyn zwany Sarnówmłyn z przyległościami jako swoją ojcowiznę (RM.). Niemirę z Chojna wymieniają regestra podskarbińskie z 1394 r. Jaroszek z Chojna, kanonik gnieźnieński 1396 r. Akta poznańskie z 1396 r. wymieniają Pakosława Chojeńskiego, a akta gnieźnieńskie z 1399 r. Jałbrzyka z Chojna (Leksz.). Janusz z Chojna 1430 r. (Kętrz.).

Herb Habdank.

Piotr, syn Michała, na uniwersytecie krakowskim 1465 roku. Jan, pisarz królewski 1478 r. (Dług.), kanonik gnieźnieński 1500 r. (Kor.). Benedykt, dworzanin królewski 1520 r. (M. 34 f. 356). Jan, archidyakon i kanonik krakowski 1523 r. (St. Pr. P. P. VI. 256), kanonik poznański 1526 r., z ojca Abdaniec, a z matki Doliwa (Pis. Dz. Pol. IX), proboszcz poznański i sekretarz królewski 1527 r., biskup przemyski 1531 r., biskup płocki 1535 r., biskup krakowski 1537 r. Kanclerzem wielkim koronnym został dopiero w 1537 r. (M. 53), pomimo, że godność tę sprawował od śmierci Szydłowieckiego. Ten zacny i prawy biskup i minister, umarł w Piotrkowie 1538 r. Jan, wówczas kanonik krakowski, Bieniasz, dworzanin królewski, i Wojciech, przyjęli do swego herbu w 1521 r. uszlachconego Feliksa Lipskiego (M. 35 f. 250).

Wojciech, wojski poznański, dopełnił z bratankiem swoim Janem, w 1539 roku działu dóbr Chojna, Golejówka, Stwolna i Wygonowa (M. 55 f. 235). Wojciech, zmarły 1555 roku, pochowany w Golejówku, z Heleny Konarskiej, zmarłej w 1585 r., pozostawił synów: Krzysztofa, Hieronima, kanonika poznańskiego 1558 r. (Pis. Dz. P. IX.), Michała, Piotra i Jerzego, którzy w 1566 r. w grodzie wschowskim dopełnili działu dóbr Chojna, Ostrobódek i Golejówka. Siostrą ich być musiała Helena Choińska, dziedziczka na Golejewie.

Krzysztof, dziedzic na Chojnie, Stwolnie, Ostrobódce i Zielonej Wsi, zapisał 1584 roku w aktach ziemskich kościańskich pewną sumę żonie swej, Annie z Chojnackich. Z niej: Jan młodo zmarły, wypuścił 1600 r. w dzierżawę część

swoją na Chojnie (Gr. Pozn.). Michał, kwitował w 1604 r stryjów swoich: Michała i Piotra z opieki (Gr. Wschow.). Zofia, żona Jana Przyborowskiego, Dorota za Janem Sędzińskim, Katarzyna, 1-o v. za Włostowskim, 2-o v. za Piotrem Domaradzkim 1635 r., i Anna, zakonnica w Trzebnicy (Wyr. Piotrk. z 1634, 1635 i 1636 roku).

Michał, trzeci syn Wojciecha, umarł bezdzietnie: W 1591 r. był deputatem na trybunał koronny z województwa poznańskiego (Wyr. Lub. 43 f. 2).

W 1609 r. Michał, syn Krzysztofa, odstąpił prawa swoje do spadku po nim pozostałego, stryjowi Piotrowi i bratu stryjecznemu Janowi (Gr. Wschow.).

Piotr, czwarty syn Wojciecha, podczaszy królowej Anny, następnie kasztelan santocki 1604 r., żonaty 1-o v. z Jadwigą z Dzierżanowa, zmarłą 1593 r. i pochowaną w Golejówku, 2-o v. z Zofią Kościelecką 1612 r., z pierwszej żony pozostawił synów: Andrzeja i Jerzego. Na Andrzeja zrzekła się 1616 r. Zofia z Choińskich, Janowa Przyborowska, dóbr ojczystych i macierzystych (Gr. Pozn.). Jerzemu ojciec odstąpił w 1612 r. na mocy konsensu królewskiego Czekowo, w województwie kaliskiem (Gr. Kość.). Piotr zastawiając w 1612 r. Ostrobódkę i Zieloną Wieś Bielickiemu, obowiązał się majątki te zwolnić z zapisów żony, Zofii z Kościeleckich (Gr. Kość.).

Jerzy, najmłodszy syn Wojciecha, zapisał w 1585 r. w grodzie poznańskim pewną sumę żonie swej, Jadwidze z Sielca. Nie żył już w 1604 r., w którym opiekę nad jego dziećmi: Janem i Katarzyną, sprawowali bracia jego: Michał i Piotr. W 1604 r. Katarzyna wyszła za Andrzeja Słupskiego i opiekunowie jej wyznaczyli 2000 flor. posągu (Gr. Wschow.).

Jan, syn Jerzego, zmarły 1646 r., pochowany w Golejówku, współdziedzic ze stryjami Golejewa i Stwolna, zapisał w 1609 r. 10,000 flor. żonie swej, Jadwidze z Rozdrażewskich, córce Kaspra, kasztelana szremskiego (Zs. Kość. z 1608 r. i Gr. Pozn. z 1609 r.). Z niej synowie: Piotr, Hieronim, Stanisław, Mikołaj, i córka Elżbieta, w 1643 r. żona Macieja Zakrzewskiego, dziedzica Pakosławia.

Piotr, syn Jana, właściciel Golejówka, zawarł w 1644 r. układ graniczny z bratem Hieronimem z Ostrobódek (Gr. Pozn. z 1645 r.). Córka jego Anna, żona Władysława Rogalińskiego, kasztelana nakielskiego, procesuje się 1677 r. w Poznaniu z wdową po stryju Mikołaju, i z synem tegoż Jaroszem (Gr. Pozn.).

Potomstwo Hieronima, dziedzica Ostrobódek, nieznane.

Mikołaj, najmłodszy syn Jana, dziedzic na Chojnie i Zawadach z mocy działu sporządzonego z bratem Stanisławem w Wschowie 1646 r., zmarły 1658 r., pochowany w Golejówku, z Zofii Zakrzewskiej (Gr. Wschow. z 1652 r.), 2-o v. Stanisławowej Modlibowskiej, skarbnikowej kaliskiej, pozostawił syna Jarosza (Hieronima), ożenionego z Dorotą Cielecką, lecz z nią bezdzietnego. Jarosz umarł 1678 r., pochowany w Golejówku. Pozostała po nim wdowa wpływała do procesu toczącego się 1684 roku, o dobra przez rodzinę Choińskich posiadane (Zs. Kościań.).

Stanisław, trzeci z rzędu syn Jana, właściciel Stwolna, Zielonej Wsi, Widawy i Sikorzyna na mocy działów sporządzonych w Wschowie z bratem Mikołajem 1646 r., zmarły 1696 r., pochowany w Golejówku, w 1677 r. procesował się z bratową swoją, Mikołajową Choińską, a w 1648 r. kwitował go brat Hieronim

(Gr. Pozn.). Z Zofii Ponińskiej córka jego za Korycińskim, i syn Kazimierz, zmarły 1690 r., pochowany w Golejówku, ożeniony z Maryanną Szołdrską, z której córki: Helena, żona Franciszka Wilkońskiego, i Wiktorya, żona Franciszka Gajewskiego, kasztelanica santockiego, procesują w 1720 r. w Kościanie siostrę swoją przyrodnią, Dorotę Broniszową, kasztelankę kaliską.

Proces prowadzony w Poznaniu 1635 r. o dobra, będące własnością Choińskich, wspomina i o Maryannie z Choińskich, żonie Władysława Granowskiego, Annie, Katarzynie i Wojciechu, dzieciach nieżyjących Michała Choińskiego i Barbary z Przyborowskich. Zofia z Choińskich, żona Stanisława Odrowąża Mieszkowskiego, zawarła 1686 r. układ z Kazimierzem Choińskim.

Pochodzący z tej rodziny Teodor Choiński, zaślubiwszy N. Jeskównę (von Jeschke), nazwisko jej przyłączył do swego. Syn jego, Fryderyk Jeske-Choiński, żonaty z Franciszką Choińską, pozostawił synów: Bolesława, inżyniera dróg i mostów, radcę rejencyjnego w Berlinie, i Teodora, urodzonego 1854 r., głośnego literata i powieściopisarza, ożenionego 1880 r. we Lwowie z Ludmiłą Mikorską, córką Józefa z Wyganowa, zmarłą w 1898 r.

Franciszek Ksawery Choiński, żonaty z Franciszką z Raczyńskich, miał z niej synów: Tymoteusza, żonatego z Leokadyą Dembińską, zmarłego w Ameryce 1890 r. i Antoniego, proboszcza w Bydgoszczy, oraz córkę Franciszkę, żonę Fryderyka Jeske-Choińskiego.

Piotr, syn Aleksandra i Florentyny z Paschalskich, wnuk Piotra, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1855 r. (A. b. Her.).

Maksymilian Choiński, syn Jana, zamieszkały w Kaliszu, żonaty 1-o v. z Felicyą Niemiryczówną, 2-o v. z Henryką Cynkalską.

Herb Korczak.

CHOIŃSCY v. CHOJEŃSCY h. KORCZAK z Chojna i Chojeńca, w ziemi chełmskiej. Andrzej z Chojna, 1528 r. asesor sądowy, Andrzej Adamkowicz Chojeński, także asesor sądowy — chełmscy. Jan i Daniel 1568 r. w Chełmie. Stanisław, syn Sebastyana, kwituje władykę chełmskiego 1593 r. (Akty XIX).

Feliks Choynowski (sic), doktor medycyny, syn niegdy Stanisława Choyeńskiego herbu „trium dicarum alias Carby" (Korczak) i Barbary Dąbrowskiej herbu Rawicz, dowiódł szlachectwa 1544 roku, obejmując kanonię poznańską, przy czem świadczą mu Stanisław i Jan Chojeńscy, z ziemi i powiatu chełmskiego (Pis. Dz. Pol. IX.). Kasper, Franciszek i Mikołaj Chojeńscy, właściciele Łopiennika, w ziemi chełmskiej, 1564 r. Andrzej, Stanisław i Maciej Chojeńscy, właściciele Woli Chojeńskiej 1564 r. (Paw.). Stanisław, podpisarz chełmski, Paweł i Jan Chojeńscy, synowie Andrzeja, w 1593 r. (Wyr. Lub. 53 f. 362 i 54 f. 1485).

Krzysztof i Jan Choińscy, synowie Stanisława. Pierwszy żonie, Barbarze Rozwadowskiej, w 1618 r., drugi żonie Annie, w 1619 r. zapisali dożywocie (Zap. Lub. 23 f. 59 i 24 f. 497). Walenty, pisarz grodzki krasnostawski 1584 roku,

SPROSTOWANIE

Tom III Zeszyt 1 y str. 29.

W monografii i rodowodzie hr. Chodkiewiczów opuszczono hr. Mieczysława, ur. w Młynowie 18 Listopada 1876 r., syna hr. Władysława i Julii z hr. Ledóchowskich. Należy przeto w wierszu 25 w miejsce wyrazu syna, napisać *synów*, a po Janie Karolu dodać i *Mieczysława*. W rodowodzie w odpowiedniem miejscu dodać *Mieczysław*.

a pisarz grodzki chełmski 1593 r., przyznał sumę bratu Krzysztofowi 1602 r. (Zap. Lub. 13 f. 38). Franciszek, wojski krasnostawski 1602 roku. Adam, vicesgerent chełmski 1611 r.

Aleksander, Balcer, Franciszek, Jerzy, Krzysztof, Marcin, Remigian na Andrzejowie, skarbnik chełmski, i Stefan, podpisali z ziemią chełmską elekcyę króla Michała. Andrzej, skarbnik chełmski 1638 r., którego córka Maryanna za Walentym Bonieckim 1652 r. (Zs. Lub. Inscr. i Rel. 67 f. 328 i 329), a synowie: Franciszek Antoni, 1685 r. wojski krasnostawski, żonaty z Anną Wojniłowiczówną, zmarły 1701 r., i Remigian, komornik ziemski chełmski 1673 r., skarbnik chełmski 1682 r. (Zap. Lub. 46 f. 109 i 62 f. 287). Krzysztof wziął w zastaw od ks. Wiśniowieckiego dobra, w powiecie krzemienieckim, w 1639 r. (AGZ. X. 4016). Aleksander, żonaty z Elżbietą Popławską 1658 r. (Sig. 1 f. 15). Jan, komornik ziemski chełmski 1687 r. Remigian, skarbnik chełmski, i Józef Stanisław z ziemią chełmską, a Adam z województwem lubelskiem pisali się na elekcyę Augusta II-go. Franciszek, skarbnik chełmski, umarł w 1701 r. Michał, z Róży Mierzwińskiej miał syna Franciszka Salezego, burgrabiego łukowskiego 1757 r., łowczego smoleńskiego 1759 roku (Bracł. XVII f. 1478 i 1666). Franciszek, syn Walentego i Reginy z Kuleszów, sprzedał część swoją na Kuleszach Zaleskiemu 1773 roku (DW. 90 f. 112). Krzysztof, żonaty z Zofią z Szamotów, córką Pawła i Maryanny Puchalanki, pozostawił syna Adama, który kwituje Szamotę 1796 r. (DW. 111 f. 148). Ignacy, podporucznik kawaleryi narodowej, wziął dymisyę 1794 r. (MP.).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Jan, syn Pawła i Franciszki z Kuleszów, i Andrzej i Antoni, synowie Idziego z Maryanny Koskowskiej, a wszyscy wnukowie Wawrzyńca, w latach 1843—1847, a Wawrzyniec, syn Wojciecha i Józefaty z Kalinowskich, wnuk Mikołaja, w 1862 r.

CHOIŃSCY v. CHOJEŃSCY z Chojan, w ziemi bielskiej, dom licznie rozrodzony. Rosław i Stefan, synowie Józefa z Chojan, procesują się 1542 r. z Mikołajem i Stanisławem z Chojan (A. Apel. z. Podl. II. f. 270). Akta surażskie wspominają o Stanisławie, synie Marcina, 1551 roku, Wawrzyńcu, żonatym z Dorotą z Wróbli 1558 r., i o Mateuszu Chojeńskim, komorniku ziemskim bielskim 1604 r. Akta zaś brańskie z 1569 r. wymieniają cały ich szereg, którzy złożyli przysięgę wierności po przyłączeniu Podlasia do Korony. Znajdujemy tam: Józefa, Bartłomieja, Zacharyasza i Marcina, synów Abrahama; Feliksa, syna Andrzeja; Domarata i Gabryela, synów Jakóba; Adama i Wojciecha, synów Pawła; Kaliksta, syna Stanisława; Mojżesza i Szymona, synów Michała; Marcina, syna Bogdana; Macieja, syna Zbiluta; Jana, Wielisława i Marcina, synów Józefa; Serafina, syna Mikołaja, i Szymona, syna Boruty (Mil.).

Wyroki zaś lubelskie z końca XVI-go wieku wspominają o Feliksie, Krzysztofie, Pawle i Jadwidze, dzieciach Jana, 1583 r., o Janie, synie Marcina; Serafinie, synie Mikołaja i Wojciechu, synie Stefana, dziedzicach Chojan 1586 r., o Walentym, Bartłomieju, Wojciechu i Eustachym, synach Jana 1581 r. (Ks. 9 f. 1238; 16 f. 827 i 31 f. 674). Abraham i Feliks dziedziczyli na Chojanach 1589 r. (Ibid. 33 f. 1142). Jan, syn Eustachego, i żona jego, Maryanna z Brzezicy, nabyli Brzezie 1629 r. (Zap. Lub. 32 f. 268).

CHOJECCY. Heraldycy nasi znają dwa domy tego nazwiska, z których jeden Korabitów mieszczą w ziemiach: warszawskiej i czerskiej; drugi Lubiczów

w województwie lubelskiem, kijowskiem i innych prowincyach dawnej Polski. Do tych dwóch należy dodać trzeci dom Chojeckich, herbu podkowa z Krzyżem, a więc pewnie zawołania Jastrzębiec. Wszystkie one wyszły z Chojeczna, której to nazwy jest kilka wsi w ziemi liwskiej.

CHOJECCY h. KORAB'. Jan i Jakób, synowie niegdy Pawła, Jan Drozd, Piotr Kopeć, Jan, brat jego rodzony, Jan Piatka i Robak, dziedzice Chojeczna, w ziemi liwskiej, otrzymali od ks. Konrada 1476 roku, różne wolności dla tych dóbr (KM.).

Piotr Żelazo Chojecki, żonaty 1491 r. z Katarzyną z Kopany (M. 338 f. 32). Katarzyna, córka Grzegorza z Chojeczna, żona Jana Czaplińskiego 1524 r. Adam, syn Macieja z Woli Drozdowej 1571 r. Kasper, syn Macieja z Chojeczna, kwitował Borowskiego 1576 r. Stanisław i Marcin, synowie Jerzego z Chojeczna - Sybillaki, kwitują Zaleskich 1581 r. (Zs. Gr. Czers. 13 f. 284; 40 f. 424 i 44 f. 236). Jan, syn Adama, zeznał z żoną, Maryną ze Staniszewskich, zapis dożywocia 1624 roku. Maryna, córka Jana, i mąż jej, Marcyan Miastkowski, zeznali zapis dożywocia 1650 r. (Perp. Czers. 7 f. 63 i 11 f. 279). Tomasz, syn Antoniego z Anny Trzebińskiej, miał dzieci: Floryana, Marcyana i Helenę, z którymi obiera plenipotentów 1631 r. (Zs. Warec. 24 f. 728). Jan, syn Marcina, zeznał z żoną, Anną z Czaplińskich, zapis dożywocia 1622 r. (Perp. Czers. 6 f. 341). Stanisław, żonaty z Dorotą Boską 1627 r. (Ibid. 7 f. 458). Jakób, z żoną, Jadwigą z Laskowskich, zeznał zapis dożywocia 1660 r. (Ibid. 12 f. 187). Krzysztof i Adam, podpisali z ziemią liwską elekcyę Jana Kazimierza, a Samuel Jan z ziemią warszawską obiór Jana III-go.

Herb Korab'.

Grzegorz, syn Macieja, żonaty z Anną z Biejkowskich 1675 r. (Perp. Czers. 58 f. 99). Waleryan, syn Krzysztofa, dziedzic na Chojecznie-Wilczowem, zeznał z żoną, Anną z Czyszkowskich, zapis dożywocia 1686 r. (Perp. Czers. 14 A. f. 189). Seweryn, syn Stanisława i Ewy z Milewskich, zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Trzebińskich 1689 r. (Ibid. 14 A. f. 400). Ewa za Wawrzyńcem Staniszewskim 1710 r. Jadwiga za Andrzejem Wichrowskim 1739 r. (Ibid. 17 f. 208 i 14 D. f. 241). Szymon, żonaty z Felicyanną Młącką 1687 r. (Ibid. 14 A. f. 267). Stanisław z Chojeczna, żonaty z Heleną Dobkówną 1691 r. (Zap. Lub. 67 f. 8). Samuel, syn Adama, zeznał 1695 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną z Zawadzkich. Syn jego Franciszek, żonaty z Zofią ze Słonczewskich, pozostawił syna Antoniego, ożenionego z Anną Bogucką, którego syn Adam sprzedał Golendzinowo, w ziemi warszawskiej, bratu Franciszkowi 1790 r. Po Franciszku ze Słonczewskiej drugi syn Kajetan (DW. 56 f. 943; 59 f. 248; 101 f. 1590 i 106 f. 112). Maciej z Maryanny Zaboklickiej miał synów: Michała, Wojciecha i Kazimierza. Po Kazimierzu pozostała córka Agnieszka, żona Mateusza Czeladzińskiego. Michał i Czeladzińska sprzedali części swoje na Chojecznie-Sybillakach Polkowskiemu 1792 r. (DW. 108 f. 373 i 433).

Na Rusi Jakób z Chojeczna procesuje 1463 r. w Przemyślu Marcina z Niedźwieszczy (AGZ. XIII).

CHOJECCY h. LUBICZ. Jedni z nich dziedziczyli na Przewłoce, w województwie lubelskiem w XVI-m wieku. Jan, syn Jana z Przewłoki, kwitowany przez Ryszkowskiego 1600 r. Krzysztof, syn Jana, oddał Przewłokę synowi Jakóbowi 1605 r. Zygmunt, syn Krzysztofa, zabezpieczył w 1614 r. żonie, Annie z Kaliszkowskich 500 flor. Feliks i Jakób, synowie Zygmunta, zastawili część Przewłoki Stoińskiemu 1642 r. (Zap. Lub. 11 f. 67 i 234; 21 f. 161; 38 f. 50). Tomasz, vicesgerent grodzki krasnostawski 1650 r., regent 1651 r., podstarości krasnostawski i sekretarz królewski 1669 r., pisarz ziemski chełmski 1686 r. (Sig. 11 f. 45; Zap. Lub. 62 f. 403).

Jan, syn Wawrzyńca, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1629 r. Świadkowie: Maciej i Jan, synowie Marcina, bracia stryjeczni Jana; Maciej, syn Krzysztofa; Andrzej, syn Daniela, i Wawrzyniec, syn Krzysztofa, bracia od stryjecznych Jana, zeznali, że Jan jest szlachcicem herbu Lubicz (DW. 47 f. 2631).

Herb Lubicz.

Michał, łowczy łukowski 1716 r. Szymon z Anny Bednarskiej, córki Aleksandra i Teresy Makowskiej, pozostawił synów: Aleksandra i Kazimierza, którzy w 1747 r. i 1754 r. układają się o spadek po Stanisławie Makowskim, kantorze chełmskim (Perp. Czers. 23 B. f. 453 i 467; 28 f. 94 i 112; 30 f. 85).

Ów Kazimierz na Choi i Rzążewie, właściciel Żabieniec (DW. 81 f. 243 i 84 f. 579), 1747 roku burgrabia liwski, 1754 r. podstarości liwski, 1746 r. skarbnik, 1759 r. miecznik, 1770 r. wojski, 1778 r. łowczy, w końcu cześnik łukowski. W 1764 r. był i podstarościm grodzkim żydaczowskim. W 1766 roku szambelan Stanisława Augusta, a 1791 r. kawaler orderu Św. Stanisława, został mianowany przez cesarza Józefa vicemarszałkiem królestw: Galicyi i Lodomeryi (DW. 107 f. 567). Ten Kazimierz, piszący się czasem Janem Kazimierzem, podpisał, jako poseł lubelski, wraz z synem swoim Stanisławem, elekcyę Stanisława Augusta, a w 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.). Kazimierz, żonaty był z Katarzyną Rzymowską (Bracł. XVII f. 1848 i 1969).

Jan i Maksymilian Chojeccy przyjęci do grona Stanów Galicyjskich 1817 roku (Goł.).

Szymon z Teresy Rudzieńskiej pozostawił dzieci: Kazimierza, Wojciecha, Józefa, Katarzynę i Maryannę, które nabyły prawa spadkowe do Mysłowa od Orlewskiej 1736 r. Z nich Wojciech, skarbnik liwski, zeznał 1758 r. zapis dożywocia z żoną, Antoniną Rejman, córką Jana i Konstancyi z Makowskich (Perp. Czers. 23 B. f. 406; 31 f. 36; DW. 93 f. 292). Franciszek wprowadzony do Wólki Młodzkiej 1727 r. (Perp. Czers. 20 f. 328).

Kasper, dziedzic na Chojecznie - Sybillakach i Wilczonce - Chojecznie, miał kilku synów, z których najstarszy Jan pozostawił syna Jerzego, zamieszkującego

województwo kijowskie. Jerzy upoważnił w 1730 r. syna swego Jana Samuela, do windykowania spadku pozostałego po dziadzie Kasprze na Sybillakach i Wilczonce (Gr. Kij.).

Ów Jan v. Jan Samuel, skarbnik owrucki 1731 r., skarbnik kijowski 1736 roku, z Kierekieszanki (Rulik.) miał synów: Jana, podstolego 1765 r., następnie podczaszego liwskiego 1768 r., który, jako sędzia kapturowy i poseł ziemi liwskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta, a pozostawił syna Kajetana 1790 r. (DW. 106 f. 587) i Franciszka Kazimierza, często wprost Kazimierzem zwanego, burgrabiego kijowskiego 1735 r., komornika granicznego bracławskiego 1737 r., wojskiego bracławskiego 1744 r., sędziego pogranicznego bracławskiego i podwojewodzego kijowskiego 1757 r., stolnika owruckiego 1758 r., chorążego żytomierskiego 1759 r., w końcu chorążego kijowskiego 1774 r.

Franciszek Kazimierz, otrzymał od ojca swego w 1737 r. dobra Ostrzykowce i Samczyki, w powiecie winnickim (Gr. Winnic.) i był dożywotnikiem Skurzyniec, Purpurowiec i Jagodziniec, w województwie bracławskiem (Kancl. 37 f. 882 i DW. 87 f. 253). Z Katarzyny Przyłuskiej (DW. 98 f. 535) pozostawił synów: Hilarego i Jana Nepomucena, którzy w 1782 r. zapisują się na kompromis z Lubomirskimi (DW. 98 f. 518).

Hilary, właściciel Żukowa, w ziemi liwskiej (DW. 98 f. 535), Zbytenia i Wolicy, w powiecie łuckim (M. 297 f. 166), skarbnik kijowski 1775 r., podwojewodzy i sędzia grodzki kijowski, został sędzią ziemskim kijowskim 1784 r., a kawalerem orderu Św. Stanisława 1791 r.

Jan Nepomucen, sędzia pograniczny bracławski, na pograniczu rosyjskiem 1782 r., wojski większy kijowski 1785 r., poseł kilkakrotny na sejmy, a 1804 r. marszałek powiatu wasilkowskiego, żonaty z Katarzyną Borejkówną, miał synów: Dyonizego, Piotra, Tadeusza i Feliksa, którzy w 1825 r. dopełnili działu dóbr Dydowszczyzny i Policzyniec. Z nich: Tadeusz, oficer b. wojsk polskich. Feliks, deputat sądu głównego w Kijowie. Dyonizy, marszałek powiatu machnowskiego 1823 roku, z Anny Kumanowskiej, córki Fabiana, marszałka powiatu lityńskiego, pozostawił córki: Helenę Chylińską, Zofię Mikołajową Kumanowskę, Teklę, i dwóch synów: Euzebiusza *Władysława*, urodzonego 1822 r., i Feliksa *Henryka*, urodzonego 1823 r. (metryka w Machnowie). Władysław, zmarły 1885 r. z Franciszki Kumanowskiej nie pozostawił potomstwa, a Henryk z Henryki Weślewskiej miał córki: Maryę Podhorską, Annę za Leonem Abramowiczem, Waleryę za Leonem Podhorskim, i Józefę, oraz synów: Kazimierza, Jana, urodzonego 1864 roku, Wincentego i Dyonizego, urodzonego 1869 r.

Kazimierz, urodzony 1862 r., właściciel Holak, w powiecie skwirskim, żonaty z Romualdą Hulewiczówną, a Wincenty, urodzony 1867 r., właściciel Tatarynówki, w powiecie skwirskim, żonaty z Maryą Hulewiczówną.

Piotr, marszałek szlachty powiatu skwirskiego, z Reginy Pieńkowskiej pozostawił córki: Kamillę za Karolem hr. Tyszkiewiczem, i Bronisławę za Władysławem Hulewiczem, i trzech synów: Ewarysta, urodzonego 1827 r., Bolesława Władysława, urodzonego 1829 r. (metr. w Dydowie), właściciela Policzyniec i Kalenny, w powiecie berdyczowskim, ożenionego z Ksawerą Pruszyńską, i Zygmunta, urodzonego 1831 roku (parafia Borszczyjowska), który zginął na Kaukazie 1854 roku.

Z nich: Ewaryst, zmarły 1882 r., z Maryi Straszyńskiej pozostawił córki: Elodyę za Władysławem Zawadzkim, i Bronisławę; oraz synów: Tadeusza, urodzonego 1868 r., właściciela Didowszczyzny, i Zygmunta, urodzonego 1871 r., właściciela Tomaszówki.

Kajetan, syn Jana, podczaszego liwskiego 1790 r., (DW. 106 f. 587). Ignacy, sędzia pograniczny bracławski 1782 r., łowczy owrucki 1788 r. i podwojewodzy kijowski 1791 r. Andrzej, namiestnik podstarostwa łuckiego 1633 r. (Arch. Zbor. Dok. II.).

Piotr i Jan, synowie Andrzeja i Katarzyny z Bajbuzów, 2-o v. Kordyszowej, procesują Kordyszów o ruchomości po matce pozostałe 1645 r. (Bracł. XIII. f. 770). Jan, pisarz grodzki żytomierski 1750 r. Jan, horodniczy owrucki 1765 r., podsędek żytomierski 1766 r. Antoni, podstarości żydaczowski 1764 r. Ksawery, burgrabia grodzki kijowski 1785 r. Ambroży, archiwistą kijowski 1785 r.

Kazimierz, cześnik wileński, chorąży hussarski 1663 r. (Zap. Lub. 48 f. 177). N., miecznik mozyrski 1727 r. Jan, skarbnik mozyrski, właściciel Poluzyniec 1721 roku (Woł. XI f. 1063). W powiecie oszmiańskim Kazimierz i Mikołaj rotmistrz, 1764 r. (V. L.). Józef, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

Józef, pułkownik wojsk królewskich 1775 r. (DW. 92 f. 476). Franciszek, żonaty z Barbarą z Glinków 1795 r. (DW. 110 f. 1463). Romuald, kanonik poznański i sekretarz królewski, sprzedał bratu Janowi część dóbr Swiętochowa, w ziemi liwskiej 1708 r. (DW. 61 f. 983).

Andrzej Ksawery i Adam, synowie Franciszka i Barbary z Glinków, i Tomasz, Grzegorz i Julian, synowie Bartłomieja z Katarzyny Jastrzębskiej, a wszyscy wnukowie Jana; Adam, syn Tomasza, wnuk Jana, i Stanisław, syn Jana, wnuk Franciszka, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach: 1838, 1851, 1855 i 1866 (A. b. Her.).

Herb Jastrzębiec.

CHOJECCY h. PODKOWA Z KRZYŻEM (JASTRZĘBIEC) z Chojeczna-Mingosy, w ziemi liwskiej, jeden dom ze Spickimi. W 1637 r. Krzysztof Drabik Chojecki, syn Szczęsnego i Katarzyny Młąckiej, wnuk Andrzeja Chojeckiego v. Spickiego i Saczkówny, prawnuk Macieja, a praprawnuk Grzegorza, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie. Świadkami jego byli: Spiccy i Jakób Chojecki, syn Marcina (DW. 49 f. 493). Szczęsny v. Feliks, oprócz Krzysztofa miał jeszcze synów: Floryana, Pawła, Wojciecha, Wawrzyńca i Antoniego (Wyr. Lub. 75 f. 94).

z CHOJNA h. JASTRZĘBIEC. Albert Cayka (Czajka) z Choyna, naganiony w szlachectwie, dowiódł go w Lublinie 1427 r. (St. Pr. P. P. VII).

CHOJNACCY zwykle CHOYNACCY h. TRZASKA, ze wsi Chojnata i Turowa Wola, w powiecie sochaczewskim. Dobek Chojnacki h. Lubiewo (Trzaska),

zaświadcza 1396 r. szlachectwo Bończyca na wiecu w Łęczycy (St. Pr. P. P. VII). Mikołaj, benedyktyn w Lubinie, zmarł 1448 r. Piotr, opat lubiński, zmarł 1570 r., a brat jego Stanisław, pleban lubiński, w 1603 r. Teofil, został surrogatorem grodzkim rawskim 1564 r., po śmierci Okunia, do czasu pozostawania starostwa w rękach jego sukcesorów (M. 99 f. 61). W 1576 r. był podstarościm rawskim, w 1567 r. poborcą czerskim (Zs. Gr. Czers. 35 f. 577), a 1580 r. sędzią ziemskim rawskim. Brat jego Bartłomiej, pozostawił synów: Zacharyasza i Jana, żyjących 1576 roku (M. 114 f. 349).

W 1589 r. żyli Mateusz i Paweł, synowie Mateusza; Jan i Filip, synowie Pawła; Hieronim, Mikołaj, Tomasz, Ewa i Krystyna, dzieci Jana i Anny, i Jan, pisarz grodzki trembowelski (Wyr. Lub. 33 f. 937; 34 f. 462; 81 f. 237). Po Hieronimie szedł syn Stanisław, żonaty z Anną 1611 r., który zastawił Białą Wieś w 1607 r. (DW. 34 f. 182 i 39 f. 1693). Anna Chojnacka, urodzona z Doroty Gutowskiej, żona Jana Zaremby Cieleckiego, była matką Zygmunta Cieleckiego, kanonika gnieźnieńskiego 1620 r. (Kor.). Tomasz, dziedzic na Turowej Woli, żonaty z Katarzyną Łoską, córką Jana, 1589 r. (Zs. Gr. Czers. 57 f. 700). Na Turowej Woli dziedziczył również Maciej, po którym szedł syn Zygmunt, żyjący 1605 r. (DW. 32 f. 7). Adryjan, syn Jakóba, sprzedał Turową Wolę Baranowskiemu 1623 r. (Perp. Czers. 6 f. 573). Jan, syn Bartłomieja, 1613 roku. Stanisław, syn Jakóba, 1619 roku (DW. 41 f. 583 i 46 f. 634).

Herb Trzaska.

Jan, cześnik rawski 1607 r., podsędek rawski i podstarości radomski 1621 r. Synów jego dwóch: Stanisław i Jan 1634 r. (M. 180 f. 6). Abraham, syn Jana, z żoną, Zofią z Grobickich, zeznał zapis dożywocia 1654 r. (Perp. Czers. 11 f. 648). Władysław, syn Stanisława, żonaty 1-o v. z Jadwigą ze Strzałkowskich, zeznał 1668 r. zapis dożywocia z drugą żoną, Katarzyną z Opackich, córką Hieronima i Elżbiety Oborskiej. Córka jego Agnieszka, urodzona z Opackiej, 1-o v. za Andrzejem Gośniewskim 1693 r., 2-o v. za Władysławem Skolimowskim 1714 r. (Perp. Czers. 13 f. 251; 10 f. 162; 18 f. 18; 14 C. f. 177 i 26 f. 307). Stanisław, syn Krzysztofa, i żona jego, Katarzyna Słonawska, nabyli Słonawę 1614 r. Jan, syn Stanisława, żonaty z Katarzyną z Szymanowskich, sprzedał Gołaszewo 1653 roku. Córka jego Zofia (Perp. Czers. 4 f. 417; 6 f. 75; DW. 52 f. 196 i 229; 53 f. 371). Stanisław Aleksander, wojski brzeski-kujawski 1691 roku.

Seweryn, Jan, Łukasz, Adryjan, Wojciech i Floryan, podpisali z województwem rawskiem elekcyę Władysława IV-go, a Hilary, Jan, Konstanty, Felicyan, Kasper, Stanisław i Wojciech z ziemią rawską, i Stanisław z ziemią czerską, obiór króla Michała.

Seweryn, miał dwóch synów: Macieja, żonatego z Barbarą Strykowską, i Stanisława bezdzietnego. Macieja syn Sebastyan, żonaty z Anną Więckowską, pozostawił syna Antoniego, który w 1739 roku procesował się z Tyszkiewiczami o 9000 flor. na Siemakach (Bracł. XVI. f. 609).

Antoni, regent grodzki łucki, zmarły przed 1744 r., pozostawił syna Józefa, regenta grodzkiego czerniechowskiego 1767 r. Czy to nie tego Józefa, żonatego z Ludwiką Bajbuzianką, córką Jana i Konstancyi Życkiej, syn, Tomasz Perełka Chojnacki, sprzedał 1781 r. część Rajgroda i Kropiwny Mikorskiemu. Tomasz z Antoniny Myszczyńskiej miał córkę Brygidę, żonę Macieja Zawistowskiego 1793 roku (DW. 97 f. 477 i 109 f. 733).

Z tych Perełków Chojnackich Franciszek, syn Aleksandra, i Ignacy, syn Franciszka, wnukowie Antoniego, prawnukowie Józefa, dziedzica Moszny 1745 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

Józef, komornik graniczny czerniechowski 1768 r. Józef, znów inny, sędzia grodzki nowokorczyński 1773 r., podsędek łucki 1777 r., był kandydatem do kasztelanii sanockiej 1785 r. (MP.); w 1781 r. został podczaszym włodzimierskim.

Andrzej Michał, starosta żytomierski 1670 r., żonaty z Zofią Tymińską, wdową po Janie Potockim, podpisał z województwem kijowskiem elekcyę króla Michała i Jana III-go; córką jego być musiała Katarzyna Stanisławowa Zawadzka, gdyż objęła po nim majątki trzymane przez niego w posesyi (Bracł. XIV f. 822; Woł. IX f. 32). Antoni, miecznik czerniechowski 1732 r. Szymon, pisarz grodzki czerniechowski, i Jan, bracia, dziedzice Piratyna 1753 r. (Woł. 111 B. f. 162).

Józef pisał się z ziemią chełmską na elekcyę Augusta II-go. Adam, z Barbary z Tęczyna Ossolińskiej, 1-o v. Korytkowej, pozostawił synów: Jakóba, Karola, Andrzeja i Michała; oraz córki: Helenę i Maryannę 1717 r. (Bracł. XV f. 2109 i Czerniech. f. 471). Karol, cześnik buski 1736 r. Edmund, regent grodzki przemyski, został łowczym żydaczowskim 1748 r., cześnikiem 1769 r., łowczym lwowskim tegoż jeszcze 1769 r., w końcu cześnikiem lwowskim 1770 r. Maciej, stolnik rawski 1752 r. i pisarz grodzki sanocki 1758 r. (DW. 80 f. 242), został skarbnikiem sanockim 1769 r. Będąc posłem ziemi sanockiej, wraz z Edmundem podpisał z województwem ruskiem elekcyę Stanisława Augusta.

Ten Maciej, jako sędzia ziemski sanocki, Franciszek, komornik ziemski sanocki, i Antoni, wylegitymowali się 1782 r. ze szlachectwa w Galicyi w sądzie ziemskim lwowskim, a Mikołaj w sądzie grodzkim 1783 r. (Goł.).

Tego zapewne Macieja, sędziego grodzkiego sanockiego 1771 r., synowie z Magdaleny Opackiej: Stefan, Maksymilian i Wincenty, w 1837 r., a Stefana z Maryanny Snarskiej, Zygmunt i Adam, w 1851 r., dowiedli szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.).

Stanisław, podczaszy halicki, dziedzic Żorokowa 1788 roku (DW. 104 f. 1223).

Jadwiga, żona Andrzeja Jasińskiego, zrzekła się majątku rodzicielskiego 1630 r. na rzecz braci: Baltazara, Adama i Tomasza (Perp. Czers 8 f. 310). Pewnie ten Baltazar, burgrabia zamku krakowskiego, zmarły przed 1640 r., pozostawil syna Stanisława (Zap. Lub. 27 f. 746).

Piotr z województwem rawskiem pisał się na elekcyę Jana Kazimierza, a Zygmunt, Jan, Hilary i Konstanty podpisali z temże województwem obiór Jana III-go.

Łukasz, podstarości rawski, nie żył 1644 r. Stanisław, syn Stanisława, 1681 r., a Wojciech, syn Seweryna, 1683 r. w ziemi warszawskiej (DW. 56 f. 226

i 852). Kasper, syn Andrzeja, zeznał 1681 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Rudzkich; po śmierci jej poślubił Annę Gorzeszkotównę (Perp. Czers. 13 f. 706 i 14 C. f. 284). Mikołaj, żonaty 1702 r. z Zofią ze Stanclewskich, 1-o v. Szczakowską (Perp. Czers. 16 B f. 215).

Marcin, z Anny z Biedzickich, 2-o v. żony Wincentego Władysława Wituskiego, stolnika gostyńskiego, pozostawił synów: księdza Adama, Marcina, Macieja, Jana, Andrzeja, Stanisława, Mateusza i Antoniego, którzy sprzedali dwór z gruntami w Warszawie Fursowi 1703 r. Marcin, z Maryanny z Hoziuszów miał córkę Teresę, za Kazimierzem Arciechowskim 1751 r. Jan, żonaty 1736 r. z Maryanną z Grotowskich, 1-o v. Franciszkową Swierczewską. Stanisław, z Anny Konkordyi ze Slaskich, pozostawił córkę Eufrozynę za Józefem Kłodnickim 1735 r. (Perp. Czers. 16 B. f. 274; 29 f. 323; 23 B. f. 114 i 24 f. 40).

Marcin, żonaty 1727 r. z Maryanną z Rydzewskich (Gr. Przed. 86 f. 82). Konstancya v. Maryanna, 1-o v. za Aleksandrem Szczawińskim, kasztelanicem kruszwickim, 2-o v. za Bazylim Bandrowskim, pisarzem grodzkim sanockim 1713 roku (Woł. X. f. 143). Mikołaj Stanisław z żoną, Reginą z Wędrogowskich, nabył 1674 r. Pniewy od Walewskich; miał córkę N. za Adamem Szczakowskim 1715 r. (M. 54 f. 2389; DW. 62 f. 635). Maryanna za Olbrachtem Izbińskim 1715 r. Anna, wdowa po Krzysztofie Mirbachu, łowczym liwskim, w 1728 r. Barbara za Tomaszem Golianem 1755 r. (Perp. Czers. 14 D. f. 123; 21 f. 82 i 30 f. 214). Aleksander, syn Hilarego, zeznał 1721 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Tarkowskich (Perp. Czers. 19 f. 129). Bruno, doktor teologii, przeor Paulinów w Warszawie 1747 r. (Perp. Czers. 28 f. 105). Marcin, regent grodzki radziejowski 1733 r. Jan, kanonik krakowski 1734 r., był dziedzicem Janowic, na których porobił zapisy pobożne za siebie, brata i siostrę Ludwikę 1756 r. (Łęt.). Andrzej, stolnik rawski, umarł 1752 r. Stefan, żonaty 1732 r. 1-o v. z Konstancyą Życką, 1-o v. Bajbuzianką, 2-o v. 1753 r. z Agnieszką z Tuszewickich, 2-o v. Celińską (DW. 68 f. 410 i 74 f. 688).

Jakób, syn Franciszka i Maryanny Lutoborskiej, Andrzej, syn Floryana i Anny z Babskich, bracia między sobą stryjeczni, i Jan, syn Wojciecha i Magdaleny z Nowomiejskich, 2-o v. Walentowej Golianowej, jako sukcesorowie Ewy, córki Jana, żony Adama Zamojskiego, sprzedali części na Zalesiu i Machnatce Modzelewskim 1755 r. Franciszka, córka Wojciecha, a siostra Jana, za Golianem 1758 r. (Gr. Raw.). Jan, żonaty z Jadwigą Bielską 1764 r. (Perp. Czers. 30 f. 213; 32 f. 275 i 14 C. f. 186 i 200). Mikołaj z ziemią warszawską pisał się na elekcyę Stanisława Augusta.

Stanisław, regent grodzki radziejowski 1764 r., został skarbnikiem inowrocławskim 1775 r., żona jego Magdalena Pomian Sokołowska, miecznikówna kowalska, wspólnie z rodzeństwem kwitowała 1777 r. Ogińskich (DW. 93 f. 598). Synowie ich: Karol i Andrzej, dowiedli szlachectwa w Królestwie 1838 r., przyczem wymieniono, że ojcem Stanisława był Adam, a dziadem Marcin, dziedzic Pniewka 1740 r. (A. b. Her.).

N., komornik graniczny inowrocławski 1764 r. Wojciech, żonaty z Julianną z Rudzkich 1784 r. (DW. 100 f. 764). Jan, burgrabia grodzki rawski 1784 r. Tomasz, syn Józefa, 1790 r. (DW. 106 f. 966). Andrzej, stolnik pomorski 1789 r., pozostawił córkę Julię, której opiekunami byli: Walicki, Rzeszotarski i Skarzyński

1791 r. (DW. 105 f. 769 i 107 f. 822). Aleksander, burgrabia grodzki sochaczewski 1772 r., pozostawił synów: Franciszka i Feliksa, ten ostatni zmarł bezpotomnie (DW. 108 f. 529). Jadwiga z Gumińskich, wdowa po Stanisławie 1793 r. (DW. 109 f. 197).

Adam, syn Józefa, wnuk Andrzeja, dziedzica Chojnat 1775 r.; Tomasz, syn Jana, i Ludwik, syn Piotra, wnukowie Antoniego, prawnukowie Jana, syna Bartłomieja, dziedzica Białej w 1728 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1839, 1851 i 1854 (A. b. Her.)

z CHOJNEGO (Chojne) w powiecie sieradzkim Jasiek h. Calina, zaświadcza szlachectwo Imrama 1403 r. w Sieradzu (Łag.).

CHOJNICCY v. CHOYNICCY. Bodzanta z Chojnicy z Wielkopolski, żonie swej Apolonii, zabezpieczył w 1363 r. na części wsi Szreniawy w krakowskiem 114 grzywien (KKK. I.). Andrzej z Chojnicy, archidyakon poznański, brat Wojciecha, któremu darował część Chojnicy, kupionej od bratanka Mikołaja, funduje altaryę w katedrze poznańskiej 1369 r. (KWP.). Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Piotrku i Jurze, braciach Chojnickich, w powiecie poznańskim. Z nich Jura żonaty był z siostrą Mikołaja z Lubiatowa (Leksz.).

Herb Trąby.

CHOJNICCY z Chojnic h. TRĄBY. Mikołaj z Chojnic tego herbu, zaświadcza 1436 r. w Przemyślu szlachectwo Jerzego, wójta z Sambora. Tenże Mikołaj często występuje w aktach sanockich do 1464 r. (AGZ. XI i XIII). Barbara, żona Bonawentury Gembickiego 1630 r. Andrzej, cześnik bełski 1660 r. N. pisał się z województwem ruskiem na elekcyę Augusta II-go.

z CHOJNOWA, patrz *Swinka z Zielonej.*

z CHOJNOWA Mieczsław, świadek w Kaliszu 1370 r. (KWP.).

Herb Lubicz.

CHOJNOWSCY v. CHOYNOWSCY h. LUBICZ pochodzą od Jana z Woli, w powiecie ciechanowskim, którego synowie: Mikołaj, Wielisław, Stanisław i Andrzej, dopełnili 1486 roku działu dóbr: Dobrzyjałowa, w powiecie wiskim, Chojnowa i Woli, w powiecie ciechanowskim. Mikołaj i Andrzej wzięli po połowie Dobrzyjałowa, Stanisław pół wsi Woli, a Wielisław Chojnowo (M. 6 f. 197).

Jan z Woli, pisał się także Janem z Chojnowa, bo pod 1471 r. znajdujemy wyrok wydany w sprawie Jana Choj-

nowskiego, żonatego z Dorotą Przczadowską (czy nie Przeradowską?), syna Jana, kasztelana płockiego, a Wiączką, córką wzmiankowanego kasztelana Jana, żoną Jana Sarpskiego; druga córka Jana z Przczadowskiej, Jachna, żona Stanisława Gnatowskiego z Chojnowa (M. 5 f. 10). Pod 1444 r. spotykamy raz jeden Jana kasztelanem płockim; będzie to pewnie ów Jan Chojnowski.

Wielisław z Chojnowa (von Coyno), były starosta łomżyński, wspomniany 1490 r. (Cod. Ep. III).

Elekcyę Augusta II-go podpisali: z ziemią ciechanowską Tomasz, a z ziemią zakroczymską—Adam.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Gracyan, syn Wojciecha, wnuk Jana, 1767 r. dziedzica Kownatek; Leon i Teofil, synowie Józefa, regenta ziemskiego wiskiego i Karoliny Obryckiej, wnukowie powyższego Jana, w 1837 i 1838 r.; Jan, syn Onufrego i Anny Wądołkowskiej, wnuk Wojciecha, potomek Pawła, 1729 r. dziedzica Chojnowa, w 1838 r.; Józef, syn Stefana, z Małgorzaty Mściwojewskiej, wnuk Jana; Wojciech, Józef, Zacharyasz i Benedykt, synowie Wawrzyńca z Franciszki Pieńkowskiej, wnukowie Pawła, a wszyscy razem prawnukowie Wojciecha, w 1839 r.; Józef i Franciszek, synowie Wojciecha i Małgorzaty Rogalińskiej, wnukowie Wawrzyńca, w 1851 r.; ksiądz Franciszek i Baltazar, synowie Andrzeja, wnukowie Jakóba; Marcin, syn Jakóba z Anny Sierzputowskiej; Daniel, syn Józefa z Julii Sokołowskiej, wnuk Jana, prawnuk Jakóba, syna Tomasza; Józef, syn Stanisława z Maryanny Bagińskiej, wnuk Franciszka, brata Jakóba, w 1840, 1848 i 1851 r., wszyscy razem potomkowie Jana, dziedzica Ciemianki 1712 r.; Antoni, syn Adama z Franciszki Załęskiej, wnuk Karola, potomek Jana, w 1675 r. subdelegata grodzkiego rożańskiego, w 1851 r. (A. b. Her.).

CHOJNOWSCY v. CHOYNOWSCY h. ŁADA z Chojnowa i Chojny, w ziemi wiskiej, powiatu wąsoskiego, parafii Niedźwiadna. Zdaje się, że Chojnowskich, których Milewski za Lubiczan uważa, do Ładziców raczej pociągnąć należy. Mianowicie: Pawła z Chojnowa z 1424 r., Ścibora z Chojnowa z 1442 r. i Wojciecha Chojnowskiego z 1467 roku, o których akta łomżyńskie i zambrowskie wspominają. W 1577 r. właścicielami Chojnowa i Chojny byli: Andrzej, syn Stanisława, i synowie Pawła (Paw.). Stanisław, komornik wiski 1614 r. (DW. 43 f. 247).

Herb Łada.

W 1637 r. Paweł i Wojciech, synowie Andrzeja z Sary Kumelskiej, świadczyli przy wywodzie szlachectwa Górskiego (DW. 49 f. 486). Adam, syn Łukasza, sprzedał część Chojny 1645 r. (DW. 50 f. 998). Szymon, łowczy wiski 1685 r. Jan, syn Pawła, Jezuita, sprzedał część swoją na Chojnach 1692 r. braciom swoim: Piotrowi, Andrzejowi i Mikołajowi (DW. 58 f. 25). Bartłomiej, Jakób, Jan, Marcin, Mateusz, Tomasz, regent wąsoski, i Wojciech, pisali się z ziemią wiską na elekcyę Augusta II-go. Józef, podstoli wiski 1742 r. Baltazar, poseł ziemi wiskiej, podpisał obiór Stanisława Augusta. Józef, burgrabia wiski 1787 r., a wąsoski 1788 roku. Józef, regent grodzki i ziemski wiski 1789 r. Franciszek, sędzia grodzki wąsoski 1767 r. Walenty, syn

Pawła, komornika ziemskiego wąsoskiego, i Felicyanny Mściniewskiej, odstąpił 1787 roku spadek po bracie swoim Kazimierzu, kanoniku płockim i oficyale łomżyńskim (DW. 103 f. 1351).

Herb Ślepowron.

CHOJNOWSCY v. CHOYNOWSCY h. ŚLEPOWRON z Chojnowa, w ziemi bielskiej, o których Milewski wspomina. Akta surażskie i brańskie wymieniają: Tomasza, którego było synów dwóch: Trojan, żyjący 1546 r., i Stanisław. Ten ostatni dopełnił działu dóbr z synami swoimi: Wawrzyńcem, Janem i Mateuszem w 1577 r.

Wawrzyniec Chojnowski miał synów dwóch: Stanisława i Bartłomieja, oraz córkę Dorotę, żonę Michała z Mojki 1557 r. Po Bartłomieju pozostał syn Paweł, właściciel Chojnowa 1591 r.

Łukasz i Wojciech podpisali z województwem podlaskiem obiór Jana Kazimierza, a Antoni i Franciszek pisali się z ziemią bielską na elekcyę Stanisława Augusta.

CHOJNOWSCY. Tych wszystkich, o których niema pewności, że do jednego z wymienionych domów należą, tutaj wymieniam. Jan z województwem ruskiem i Jan z województwem mścisławskiem podpisali elekcyę Jana Kazimierza, a Adam, Paweł, Wojciech, Jan i Marcin z ziemią rożańską, Franciszek Kazimierz, strukczaszy królewski, i Jan Tomasz z ziemią czerską—obiór króla Michała. Jan stanął 1667 r. w grodzie warszawskim, pragnąc udowodnić swoje pochodzenie szlacheckie (DW. 54 f. 944). Na elekcyę Augusta II-go pisali się: z ziemią łukowską Andrzej, z ziemią łomżyńską Jakób, Jan, Idzi, Mikołaj, Tomasz i Jan, a z województwem ruskiem—Kazimierz.

Józef, chorąży latyczowski, wprowadzony 1743 r. do dóbr Długo Wola, w ziemi czerskiej. Franciszek Józef, ksiądz, właściciel Modzelów, w ziemi czerskiej 1757 r. (Perp. Czers. 26 f. 211 i 30 f. 446). Tomasz, skarbnik żydaczowski 1740 r. Józef, łowczy żydaczowski 1758 r. Eleonora z Chojnowskich Krzysztofowa Przebendowska, prababka Maryi z Przebendowskich Dembińskiej 1786 r. (Gr. Krak. 402 f. 342 i 403 f. 163).

Michał, Paweł, Wawrzyniec, Szymon i Walenty, podpisali z ziemią łomżyńską elekcyę Stanisława Augusta. Jan Antoni, podstarości żydaczowski 1766 r. Józef, pisarz grodzki przemyski 1773 r. Tadeusz, strażnik inflancki 1763 r. Franciszek, pułkownik kawaleryi narodowej, syn Michała i Katarzyny z Leśnikowskich, zeznał 1786 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Jaźwińskich (M. 300 f. 86).

Andrzej, pisarz przemyski, i Józef, podstarości żydaczowski, dowiedli szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądach ziemskich: lwowskim i przemyskim (Goł.).

z CHOJNY (Chojna) w powiecie kcyńskim. Komes Dominik, syn Piotra, w orszaku ks. Przemysława II-go w Kaliszu 1291 r. (KWP.).

CHOLEWICCY h. CHOLEWA wzięli prawdopodobnie nazwę od wsi Cholewy, w ziemi nurskiej. Z tąż ziemią pisali się na elekcyę Augusta II-go: Jakób, dwóch Janów, dwóch Wojciechów i Michał.

Ksawery Franciszek i Ignacy, synowie Feliksa i Justyny Dąbrowskiej, potomkowie Mikołaja, właściciela Siemiony, w województwie brzeskiem-kujawskiem 1700 r.; Franciszek i Stanisław, synowie Jana z Antoniny Wińskiej, wnukowie Michała, prawnukowie Antoniego, 1746 roku dziedzica Wądołków - Bućków, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1844, 1848 i 1851 (A. b. Her.).

Herb Cholewa.

CHOLEWIŃSCY h. CHOLEWA pochodzą według Milewskiego od Cholewów, dziedzicząc na Cholewach, w ziemi łomżyńskiej. Ludwik, żonaty 1797 r. z Antoniną z Deskurów (DW. 112 f. 44). Córki jego: Franciszka Kozłowska i Izabella 1858 r. Tadeusz, rotmistrz piński 1785 r. (Kal. Pol.).

Potomkowie Stanisława, dziedzica Cholew 1448 roku, dowiedli szlachectwa swego w Królestwie, a mianowicie: Jan, syn Rocha, wnuk Mikołaja, właściciel Wyrąbek w zgierskiem, z Maryanny Obrębskiej zostawił synów: Leona, Kwiryna i Stanisława, wylegitymowanych 1854 i 1855 r. (A. b. Her). Czwartym synem Jana był Rajmund, a córki: Tekla za Hipolitem Krzymuskim, Julia za Piotrem Rokossowskim i Sabina.

CHOLEWOWIE h. CHOLEWA, podług Milewskiego pochodzą ze wsi Cholewy, w ziemi łomżyńskiej. Andrzej Cholewa, pleban w Dobrzyjałowie 1425 r. Książę Bolesław mazowiecki nadał w 1448 r. Janowi, Andrzejowi i Wojciechowi z Kołomyi, synom Stanisława Cholewy, dziesięć włuk ziemi, które ojciec ich poprzednio trzymał. Stanisław Cholewa, podstarości łomżyński 1449 r. (Mil.). Jan Cholewa, biskup chełmski, zmarł 1452 r.

W 1531 r. właścicielami Domaszewnicy, w powiecie łukowskim, byli: Mikołaj i Paweł, bracia Cholewowie. Procesowali oni Marcina z Jezior, o zabicie brata ich Jana (St. Pr. P. P. VI. 495). W 1762 r. Stefan, Franciszek, Jan, Kazimierz i Maciej Cholewowie, byli właścicielami Kardowszczyzny w województwie mińskiem (Akta XII).

CHOLEWSCY. Niektórzy z heraldyków przypisują im za herb Cholewę. Że jednak nazwę swą wzięli od wsi Cholewy, w powiecie sochaczewskim, stąd mogli nie mieć żadnego związku z rodem Cholewów, osiedlonym w ziemi łomżyńskiej, i tem samem innym się herbem pieczętować.

Stanisław Cholewski, właściciel części wsi Cholewy, w powiecie sochaczewskim, 1579 r. (Paw.). Dorota, córka Mikołaja, za Sebastyanem Kliszem 1591 r. (Perp. Czers. 1 f. 200). Maciej miał synów: Andrzeja i Stanisława, którzy w 1611 roku zapisali sumę Myszczyńskiemu, oraz córki: Jadwigę i Katarzynę, żonę Myszczyńskiego (DW. 34 f. 1469; 39 f. 497 i 631). Wojciech i Stanisław sprzedali Łuszczewo 1624 r. Franciszek i Adam Cholewy 1625 r. (DW. 47 f. 675 i 901).

Adam, syn Adama, podstarości warszawski 1651 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, Krystyną Grudowską 1650 r. (DW. 51 f. 1130 i 1132). Mikołaj, syn Macieja, zeznał 1657 r. zapis na rzecz żony Heleny (DW. 52 f. 1203). Zuzanna za Sewerynem Pawłowskim 1667 r. (DW. 54 f. 858). Stanisław z ziemią sochaczewską pisał się na elekcyę Jana III-go. Marcyan, żonaty z Jadwigą Orłowską 1676 roku. Jan, syn Jana, właściciel wsi Cholewy 1681 r. (DW 55 f. 304 i 56 f. 174).

Franciszek z Maryanny Czajkowskiej miał dwóch synów: Jakóba i Fabiana Sebastyana. Fabian odkupił część wsi Cholewy od Badowskiego 1773 r. (DW. 88 f. 602 i 90 f. 218). W 1768 r. burgrabia sochaczewski, za protekcyą Michała Poniatowskiego, Prymasa, którego był pełnomocnikiem (DW. 100 f. 1238), otrzymał różne urzędy ziemskie. W 1773 r. wojski mniejszy, 1777 r. łowczy, 1785 r. cześnik, w końcu 1787 r. sędzia ziemski sochaczewski. Był i podstarościm sochaczewskim 1784 r. Order Św. Stanisława otrzymał 1791 r. W 1788 r. był kandydatem do kasztelanii spicimirskiej (MP.). W 1784 r. poseł ziemi warszawskiej, 1786 r. poseł ziemi sochaczewskiej, 1788 r. poseł ziemi rożańskiej na sejm czteroletni (DW. 100 f. 1238 i V. L.).

CHOLNIKOWIE otrzymali od Zygmunta Augusta ziemię uścikowską, w starostwie lubeckiem; posiadają ją w 1636 roku Łukasz, Wasil, Tymoch i Prober (Źr. Dz. V.).

CHOŁCHOWSKI Aleksander, cześnik orszański i towarzysz chorągwi usarskiej wojewody wileńskiego, otrzymał na sejmie 1658 r. dobra Zwamiszczewickie, w powiecie rzeczyckim, na wieczność (V. L.). Tomasz 1764 roku na Litwie (V. L.).

CHOŁKOWSCY. Antoni Chołkowski, horodniczy dźwinogrodzki 1760 roku. Józef, skarbnik mścisławski 1740 r. Michał pisał się z województwem połockiem na elekcyę Stanisława Augusta.

CHOŁMIŃSKI Stefan, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1661 r. (V. L.).

Herb Białynia.

CHOŁODECCY h. BIAŁYNIA skądby wyszli nie jest wiadomem. W końcu XVI-go wieku spotykamy ich na Wołyniu, gdzie Kazimierz Chołodecki był posesorem Piatydni, należącej do biskupstwa włodzimierskiego. Syn jego Feliks, urodzony 1705 roku (Metr. we Włodzimierzu), trzymany był do chrztu przez Metropolitę Załęskiego i Jadwigę Zahorowską, kasztelanowę wołyńską. Feliks z Anny z Ciesielskich pozostawił synów czterech: Antoniego, Kajetana, Tadeusza i Onufrego, którzy legitymowali się ze szlachectwa 1783 r. w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

Antoni i Kajetan zmarli bezpotomnie. Onufry, właściciel Kudynowiec, w powiecie złoczowskim, pozostawił syna

Dyonizego i córki: Ludwikę, wydaną za brata stryjecznego Wojciecha, i Maryę, żonę Jana Kapuścińskiego.

Dyonizy miał synów: Władysława i Izydora. Ten ostatni, właściciel Kudynowiec, zmarły 1892 r., z Heleny z Olszańskich miał syna Ludwika Zdzisława, urodzonego 1865 r., właściciela Kudynowiec, żonatego z Maryą Przybysławską, i córki: Stefanię, żonę Grzegorza Wartanowicza, i Zofię, żonę Władysława Gizińskiego.

Tadeusz, trzeci z kolei syn Feliksa, urodzony w Babinie 1748 r. (Metr. w Starej Sieniawie), właściciel Cecowa, w powiecie złoczowskim, z Rozalii z Krylińskich pozostawił synów trzech: Józefa, Kajetana Dominika i Wojciecha, i tyleż córek: Annę za Karolem Schmelzem, Barbarę za Józefem Korczyńskim, i Teklę za Tadeuszem Lewandowskim

Józef, właściciel Cecowa, zmarł 1853 r. nie pozostawiwszy z Ruperty Rolofównej potomstwa. Wojciech, oficer wojsk cesarsko - austryjackich, ożeniony ze stryjeczną swoją siostrą Ludwiką, zmarł 1865 r. w Kudynowcach, pozostawiwszy córki: Sabinę, żonę Franciszka Milińskiego, Ferdynandę, żonę Henryka Korwina Kamińskiego, i Klementynę, żonę Ignacego Tomaszewskiego. Kajetan Dominik, urodzony 1785 r. (Metr. w Przemyślanach), posesor Bednarowa, umarł w Bilczu 1857 r., pozostawiwszy z żony, Tekli z Mitraszewskich, córki Stefana, synów: Tomasza i Celestyna, oraz córki: Weronikę Edwardowę Poh, Olimpię Franciszkową Tymińskę, i Józefę, żonę Herkulesa Józefa Grauda z Romont (w Szwajcaryi), profesora literatury francuskiej we Lwowie.

Tomasz, syn Kajetana Dominika, urodzony w Bednarowie 1813 roku, brał czynny udział w powstaniu listopadowem i wypadkach z 1846 r. Więziony w Szpilbergu, który opuścił w 1848 r. W 1855 r. zaślubił Annę Madejską, córkę Józefa i Anny z Chrząstowskich, siostrę stryjeczną ministra austryjackiego, umarł we Lwowie 1878 r. Syn jego Tomasz Dominik Józef, urodzony w Brzozie Stadnickiej 10-go Stycznia 1858 r., starosta w Trawniku i innych miejscowościach Bośni, ożeniony 1883 r. z Gizelą v. Sperling, córką Antoniego i Teresy z Königów, umarł 1894 r. w Rjece (Fiume), pozostawiwszy synów: Tadeusza Kazimierza, urodzonego w Trawniku 24-go Maja 1884 roku, i Władysława Zygmunta, urodzonego w Sanskim Moście 27-go Października 1885 r.

Celestyn, syn Kajetana Dominika, urodzony w Bednarowie 11-go Kwietnia 1816 r. (Metr. w Zborowie), zmarły w Stryju 1867 r., ożeniony z Emilią z Settich, córką Karola i Emilii z Rechkronów, pozostawił z niej synów: Józefa Dominika Bartłomieja i Stanisława Karola.

Józef Dominik Bartłomiej, urodzony w Stawkach 15-go Sierpnia 1852 roku (Metr. w Janowie), radca pocztowy we Lwowie, żonaty 1-o v. 1876 r. z Maryanną Bronisławą Kraussówną, córką Jana i Franciszki Czyżewskiej, 2-o v. 1892 r. z Bronisławą Maryą Heleną Karwowską, córką Tadeusza i Maryi z Rudnickich; z pierwszej żony ma synów: Witolda Zbigniewa Jerzego, urodzonego we Lwowie 17-go Listopada 1876 r. i Zdzisława Gracyana Trojdena, urodzonego w Czerniowcach 18-go Grudnia 1882 r., i córkę Jadwigę; z drugiej — syna Olgierda Tadeusza Karola, urodzonego we Lwowie 8-go Marca 1898 r., i córkę Janinę.

Stanisław Karol, urodzony 19-go Czerwca 1861 r. w Bilczy (Metr. w Medenicach), zaślubił Jadwigę Gruszkównę, córkę Wojciecha i Emilii z Gołębiowskich, z której córki: Wanda, Stanisława i Wiesława.

CHOŁOJEWSCY v. CHOŁOJOWSCY h. LILIA (GOZDAWA?) z Chołojowa, w powiecie buskim. W 1578 r. właścicielami tej wsi i Woli Chołojowskiej byli: Trojan, Stanisław, Jakób, Krzczon i Mikołaj (Paw.). Krzczon (Krystyn), pisarz ziemski buski 1581 r. Trojan i Jadwiga z Chołojewskich Januszowa Uhrynowska procesują się z Czaplicem 1598 r. (Woł. I. f. 439). Andrzej, syn Trojana, pokwitowany przez Mojsławskiego 1616 r. Wojciech, syn Feliksa z Woli Ternowskiej, w ziemi chełmskiej, pozwał Piotrowskiego 1608 r. (Zap. Lub. 22 f. 430 i 17 f. 195). Tenże Wojciech świadczył w Warszawie 1636 r. przy wywodzie szlachectwa Sosnkowskich i zeznał, że ojciec jego Feliks zaślubił Dorotę Tarnowską (Ternowską), córkę Zdana i Doroty Siedliskiej, że ma lat 43 i jest herbu *Lilia* (DW. 49 f. 47). Jan, żonaty z Magdaleną z Cetnerów 1642 r. (Kij. V. f. 979).

CHOŁONIEWSCY czasem CHOŁYNIEWSCY h. KORCZAK pochodzą od Myszki, którego syn Piotr Myszczyc, otrzymał od Kazimierza Jag. w 1452 r. Chołuniew, Chołuniewice, Saliszczowo i Horodyszcze, w powiecie peremilskim. Ten Piotr Myszczyc obdarowany Chołoniewem, będzie zapewnie identycznym z Piotrem Myszczycem ze Stratyna, bratem rodzonym Olechny Myszczyca z Borszowa i Filipa i Iwaszka Myszczyców, a stryjecznym Maśka Bałabana. Występuje on od 1442 r. do 1450 z licznemi sprawami w aktach lwowskich (AGZ. XIV i XV.). Aleksander Jag. przysądził w 1495 r. żonie ziemianina wołyńskiego, Bohdana Chołoniewskiego, część dóbr Warkowic po bracie jej Olechnie (ML. 6 f. 31), a w 1503 r. potwierdził Bohdanowi Myszczycowi Chołoniewskiemu kupno Warkowic (ML. 36 f. 9 i 10).

Herb Korczak.

Po Fedorze, synie Bohdana, idą Myszkowie, dziedziczący na Warkowicach, a Chołoniewscy dla upamiętnienia pochodzenia swego od Myszki, pisali się Myszkami Chołoniewskimi. Chołoniewscy otrzymali tytuł hrabiowski austryjacki 1798 r., przyznany w Cesarstwie Rosyjskiem 1842 r.

Dmitri Chołyniewski sprzedał Mikulice Fedkowi, cześnikowi litewskiemu, za panowania Kazimierza Jag. (ML. 36 f. 60). Tenże Dmitri żył jeszcze 1507 r. (ML. 36 f. 39). Popis ziemi wołyńskiej z 1528 r. wymienia Hawryła i Andrzeja Chołoniewskich, którzy dostarczali na potrzeby wojenne trzy konie (Akta XIII). Bazyli, syn Andrzeja, żonaty z Lubką Olechnówną Białostocką (Bibl. Warsz. 1888 r. Zesz. 11).

Hawryło pozostawił synów: Jana, Olechnę i Marka. Jan i Marek Chołoniewscy procesują 1567 r. Michała Myszkę Warkowskiego (Op. Łuc. 2093 f. 22). Wnuków i wnuczki Jana Chołoniewskiego, Oszczowskich i Porwanieckich procesuje Mikołaj Chołoniewski 1634 r. (Woł. VI. B. f. 876).

Bazyli, Iwan, Olechno i Marko, właściciele Chołoniewa, w powiecie łuckim 1570 r. i 1583 r. (Jabł. f. 6 i 103). Bazyli i Olechno wykonali przysięgę wierności

1569 r., po przyłączeniu Wołynia do Korony (Arch. I. Z. Ros. II. 1). Bazyli godzi się z siostrą Eleną Motowidłową o ojcowiznę 1568 r. (Op. Łuc. 2093 f. 33).

Michał Myszka, starosta rzeczycki, opiekun wdowy i dzieci Dymitra Chołoniewskiego, procesuje Iwana, Marka, Olechnę i Bazylego o najazd Chołoniewa 1565 r. (Op. Łuc. 2093). Anna Żukowiecka, 1-o. v. Chołoniewska, zwraca synowcowi swemu (swego męża), Bazylemu Chołoniewskiemu, przywilej Świdrygiełły na Chołoniew z 1451 r., i dział tych dóbr między braćmi: Bohdanem i Dymitrem Myszczycami Chołoniewskimi z 1568 r. (Op. Łuc. 2093 f. 36).

Mikołaj, syn Olechny, żonaty z Aleksandrą z Obodeńskich, procesuje sukcesorów Jana Hawryłowicza Chołoniewskiego 1634 r. (Woł. V. A. f. 278 i V. B. f. 876). Sukcesorów tychże procesują w 1647 r. dzieci Mikołaja: Aleksander, Samuel, Tomasz, Michał, Dymitri, Justyna, Nastazya Wacławowa Hańska i Zuzanna Aleksandrowa Czechowska (Kij. VI. C. f. 55).

Grzegorz (Hrehory), dziedzic na Chołoniewie 1562 r. (Op. Łuc. 2036), pozostawił synów: Prokopa, Andrzeja i córkę Helenę. Prokop Hrehorowicz, świadek przy opisie dworu czernohorodzkiego 1578 r. (Pam. III) i dzieci brata jego Andrzeja: Paweł, Helena, Regina i Teodora, procesują 1603 r. Michała i Mikołaja Myszków Warkowskich, o zabranie części Chołoniewa (Woł. I. f. 829). Helena, żona Tomasza Oszczowskiego, nie żyła już 1627 r. (Woł. V. A. f. 229).

W 1621 r. Stefan, Aleksander i niepełnoletni Piotr i Mikołaj, synowie Prokopa Hrehorowicza, i Michał, Łukasz, Jan, Piotr i Fedor Wasilewicze, procesują Hulewiczów o pewne grunta, spadłe na nich po bezpotomnym Fadeju Fedorowiczu Myszce Chołoniewskim. Owdotia za Michałem Hulewiczem tegoż 1621 roku (Bracł. V. f. 717). Regina za Teodorem Kniażskim, a Jadwiga za Januszem Kurcewiczem 1597 r. (Woł. I. f. 234 i 372).

Michał Myszka Chołoniewski, podwojewodzy kijowski 1609 r. i rotmistrz królewski 1611 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 6). Michał, żonaty z Nastazyą Łożczanką 1624 r., miał brata Adama, zmarłego przed 1654 r. (Kij. III. B. f. 55 i Woł. VII. A. f. 115). Aleksander otrzymał od króla Jana Kazimierza 1656 r. Dobrzyszów, Odrzywół i Blekity, w ziemi warszawskiej; umarł łowczym lubelskim 1660 r. (AGZ. X. 4545; Sig. 2).

Samuel pisał się z województwem wołyńskiem na elekcyę Jana III-go, a Michał z ziemią chełmską na obiór Augusta II-go. Sprzedaż Chodorkowa z 1745 roku wspomina o Anastazyi z Myszków Chołoniewskich, żonie Jerzego Rodkiewicza, podstarościego żytomierskiego. Samuel z żony Ewy zostawił synów: Michała, Jana Wacława i Aleksandra, dziedziców Chołoniewa 1686 roku (Zap. Lub. 62 f. 56).

Adam, podstoli winnicki 1736 r., chorąży dźwinogrodzki 1750 r., następnie i sędzia grodzki bełski 1753 r., został podkomorzym bełskim 1758 r., a kasztelanem buskim 1766 r. W 1760 r. dostał list przypowiedni na chorągiew pancerną po Grocholskim (Sig. 29). On i żona jego, Salomea z Kąckich, za konsensem królewskim z 1769 r. wykupili starostwo dubieńskie z rąk Czaplica (Bracł. XVII. f. 1338; Sig. 32 i Kancl. 47 f. 61).

Z wymienionej żony pozostawił kasztelan synów: Ignacego, Andrzeja, kustosza katedralnego łuckiego, Rafała, Franciszka Ksawerego i Aloizego, oraz córki:

Koletę, żonę księcia Antoniego Stanisława Czetwertyńskiego, kasztelana przemyskiego, Honoratę za Adamem Rzyszczewskim, kasztelanem lubaczowskim 1791 r., Ludwikę—Dominikankę, i Cecylię za Marcinem Grocholskim, wojewodą bracławskim (DW. 107 f. 946, 948 i 982). Trzech z wymienionych wyżej synów Adama: Ignacy, Rafał i Franciszek Ksawery otrzymali tytuł hrabiowski austryjacki 1798 r., i wraz z Alojzym dowiedli swego szlachectwa w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. (Goł.).

Herb hr. Chołoniewskich.

Hr. Ignacy nabył starostwo kołomyjskie od Potockich 1765 r. W roku następnym został szambelanem Stanisława Augusta, a 1771 r. wykupił z rąk Poniatowskiego starostwo szczurowieckie. W 1781 r. był kandydatem do kasztelanii bełskiej (MP.). Kawaler orderu Św. Stanisława 1776 r., poseł województwa bełskiego 1788 r. Córka jego N. za Kajetanem Hryniewieckim, wojewodą lubelskim 1791 r. (DW. 107 f. 789), a synowie: Stanisław, Władysław i Jan z synem Adamem, urodzeni z Józefy Hryniewieckiej, otrzymali przyznanie tytułu hrabiowskiego w Cesarstwie Rosyjskiem 1842 roku (Spis.).

Hr. Jan z Józefy Rzyszczewskiej pozostawił córki: Melanię za hr. Kajetanem Lewickim, i Honoratę, 1-o v. za Kownackim, 2-o v. za ks. Edwardem Lichtensteinem, i syna Adama, właściciela Łopatynia i Chołoniewa, zmarłego 1877 r., który z ks. Kamilli Czetwertyńskiej ma synów: Jana, urodzonego 1836 r., ożenionego z hr. Maryą Borchówną; Edwarda, szambelana austryjackiego, ochmistrza dworu arcyksiężniczki Stefanii, ożenionego 1891 r. z Heleną hr. Borkowską, z której córka Marya, i hr. Jadwigę, żonę Zdzisława Bogusza, właściciela Rzemienia i Dąbrowicy, w powiecie mieleckim.

Hr. Rafał, kawaler orderu Sw. Stanisława, otrzymał od swej matki starostwo dubieńskie w 1780 r.; w 1789 r. wykupił starostwo lityńskie od Potockiego, a 1793 r. został miecznikiem koronnym. Z Katarzyny Rzyszczewskiej, kasztelanki lubaczowskiej, która kwitowała brata z odbioru posagu w 1791 r. (DW. 107 f. 992), pozostawił córki: hr. Emilię za Mikołajem Grocholskim, i hr. Cecylię zakonnicę — Wizytkę, i synów: hr. Stanisława księdza, doktora Św. Teologii, zmarłego 1846 r., i hr. Andrzeja Stefana, ożenionego z Elżbietą Giżycką, z której syn hr. Józef, zmarły 11-go Marca 1882 r., właściciel znacznych dóbr na Podolu, z hr. Adaminy z Potockich pozostawił synów: hr. Stanisława, hr. Andrzeja, oraz córki: hr. Elżbietę za Marcinem hr. Dzieduszyckim, hr. Adaminę za Karolem hr. Starzeńskim, i hr. Maryę Franciszkę.

Hr. Andrzej z synem Józefem, mieli przyznany tytuł hrabiowski w Cesarstwie Rosyjskiem 1842 r. (Spis.).

Hr. Stanisław, syn Józefa, zaślubił w Warszawie 1892 r. hr. Augustynę Starzeńską, córkę Ludwika i Ludwiki z Dwernickich; z niej córka Marya Cecylia, i syn Stanisław August.

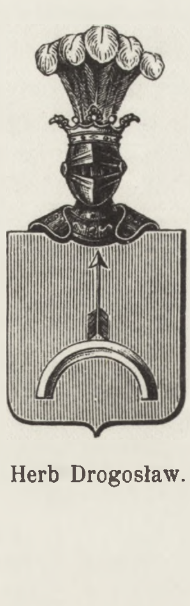
Hr. Franciszek Ksawery, łowczy koronny 1788 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., następnie cześnik wielki koronny galicyjski, tajny radca i komandor orderu Św. Szczepana 1798 r., umarł 1830 r.

CHOŁOSOWSKI Iwan, sędzia grodzki włodzimierski 1571 r.

CHOŁOWSCY z Chołowic, w ziemi przemyskiej. Jan z Chołowic, nabył 1447 r. od stryja rodzonego, Michała Warczaby z Rokszyc, sędziego grodzkiego przemyskiego, wieś Krzyczkową Wolę. W 1443 r. ma przyrzeczone 100 grzywien posagu i wyprawy za żoną Świętochną, siostrą Dobiesława Kryrskiego z Zakrzowa. Syn ich zapewne Michał, okazał w 1466 r. przywileje swe na Chołowice i Wolę w Przemyślu, a 1472 r. zaświadcza szlachectwo Ożygałki. Jan 1475 roku, Michał 1495 r. w Przemyślu (AGZ. XIII). Piotr, ożeniony z Budziwojówną, posesor Chotyńca i Hruszowiec, które w 1500 r. wykupił z rąk jego arcybiskup lwowski (AGZ. VIII). Michał, dziedzic Chołowic i Wołczyszczowic 1508 r. (Paw.).

CHOMA, dominus palatinus Lythwanie, przybył z orszakiem 15-tu koni do Korczyna i Wiślicy 1389 r. naprzeciw króla (Pom. Dz. w. śr. XV). Ten sam pewno Choma Bilurmin składa 1388 r. w Łęczycy, wśród książąt i panów litewskich, przysięgę wierności Jadwidze, Władysławowi i Koronie Polskiej (Cod. Ep.).

CHOMĘCCY z Chomęcisk, w powiecie krasnostawskim 1564 r. (Paw.).

Herb Drogosław.

CHOMĘCCY v. CHOMANTSCY v. CHOMANCZSCY h. DROGOSŁAW z Chomęcic, w województwie poznańskiem. Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Bartłomieju, Mroczku i Mikołaju Chomantskich z Chomancic (Leksz.). Mikołaj Chomandzki z macochą swoją dzieli się Chomencicami 1399 r. (KWP.). Mikołaj Chomantski h. Drogosław, zaświadcza 1411 r. w Pyzdrach szlachectwo Skąpskiego (Pis. Dz. Pol. IX.). Wojciech, syn Jeranda Chomaczskiego, na uniwersytecie krakowskim 1430 r. Bartosz Chomaczski, burgrabia kaliski 1463 r. Piotr i Maciej Chomęccy, właściciele Chomęcic 1580 r. (Paw.).

Już w 1449 r. spotykamy ich na Rusi, mianowicie w Haliczu, dokąd Sędziwoj z Chomęcic musiał pójść za Szamotulskimi, bo w 1463 r. jest ich urzędnikiem w Tyśmienicy. Synowie jego: Jan alias Sędziwoj i Bartłomiej Chomęccy 1470 roku. Sędziwoj (ojciec lub syn), ożeniony 1472 roku

z Katarzyną z Łankowic i Nienczyna, wdową po Michale ze Strzelec (AGZ. XII i XV).

CHOMĘTOWSCY v. CHOMENTOWSCY. Domów tego nazwiska było co najmniej ośm. Chomętowscy Bończyce pochodzą od Sochów, dziedziczących w XV wieku na Gaczkowicach i Krzyszkowicach, w powiecie radomskim, którzy nabywszy Chomętów w tymże powiecie leżący, z czasem Chomentowskimi się nazwali. Na tym samym Chomentowie siedzieli także Nieczujowie. Chomentowscy z Chomentowa, w powiecie płockim, jakiegoby byli herbu, dojść trudno. Ponieważ najdawniejszy znany członek tego domu nosił imię Ziemaka, do Junoszyców ich zaliczam. Chomętowscy h. Lis pochodzą z Chomętowa (dzisiaj Chomętówek), powiatu wiślickiego, parafii Sędziejowice. W późniejszych czasach używali przydomku Pieczyngów, powstałego ze złego odczytania, czy niewłaściwego zrozumienia przezwiska Pieczonka, którego protoplasta ich Warcisław w XV-m wieku używał. Ten Warcisław, właściciel Chomentowa i Grodowic, dał początek Chomentowskim i Grodowskim Lisom. Z tego samego Chomętowa wyszli Chomentowscy h. Wczele. Chomentowscy Okszyce pochodzą z Chomentowa, leżącego w powiecie chęcińskim, nieopodal Okszy i Nagłowic, z których się Rejowie pisali. Co do Chomętowskich Porajczyków, to niepodobna oznaczyć, od którego Chomętowa wzięli nazwisko. Należy przypuszczać, że jeszcze w XV-m stuleciu przodek ich nabył cząstkę na Chomętowie Okszyców, którego się ten dom wcześnie wyzbył i od niego wziął nazwisko. W końcu Chomentowscy Prusowie pochodzą z Chomętowa Starego, w powiecie łomżyńskim.

Czy Chomętowscy Bończyce i Lisy, zatracili świadomość o swojem pochodzeniu, czy też zapragnęli ród swój podwójnym herbem uświetnić, dość, że z czasem przybrali za herb Bończę i Lisa razem, i znaleźli heraldyków, którzy przyłączając do nich resztę Chomętowskich, wszystkich ich od jednego wywodzą przodka. Wskutek tego musiało powstać zamieszanie i dzisiaj Chomętowscy mają używać herbu trojakiego. Jedni z nich kładą na tarczy dwudzielnej w polach czerwonych Bończę i Lisa; pieczęć z 1724 r. Stanisława Chomętowskiego, hetmana polnego koronnego, tak ma wyglądać. Drudzy na tarczy dwudzielnej, w polu pierwszem ściętem, od góry czerwonem, kładą jednorożca, a od dołu złotem — srebrną tarczę przeszytą trzema czerwonemi strzałami, nad nią krzyż kawalerski czarny; w drugiem polu błękitnem — kądziel z mieczem ukośnie skrzyżowane. Taki herb umieściła deputacya szlachecka gubernii podolskiej, na dyplomie wydanym 1803 roku Chomętowskim.

W końcu, Jan Tomasz Chomętowski i synowie jego: Antoni i Franciszek mieli otrzymać od Augusta III-go w 1736 r. herb przedstawiający tarczę na cztery rozdzieloną pola, w pierwszem czerwonem—jednorożec, w drugiem niebieskiem—miecz i kądziel, ułożone w formę krzyża, nad niemi złota gwiazda, w trzeciem złotem—srebrna tarcza przeszyta trzema czerwonemi strzałami; nad nią krzyż kawalerski czarny, w czwartem czerwonem—herb Lis. W szczycie hełmu pół jednorożca (Ostr.).

Ciż sami heraldycy, dając im za protoplastę Sochę, Bończyca, rozdzielają ich na dwie linie, starszą i młodszą; w starszej można dopatrzyć się właściwych Bończyców, w młodszej zaś Lisów.

CHOMĘTOWSCY h. BOŃCZA pochodzą od Sochów, Bończyców, właścicieli Gaczkowic, Krzyszkowic, Chomętowa Wielkiego, Chomętowa Puszcza i Chomętowa Szczygieł, w powiecie radomskim. Brali przydomek Sochów. Za czasów Długosza właścicielem Gaczkowic był Stanisław Socha, a Krzyszkowic Jan Socha, obaj Bończyce. Być może, że wymieniony Stanisław był już właścicielem i Chomętowa, gdyż w 1438 r. w grodzie radomskim Stanisław z Chomentowa, syn Piotra, zabezpieczył posag żonie Katarzynie (Rad. Inscr. I. f. 135). Jan, syn Puszcza z Chomętowa, na uniwersytecie krakowskim 1430 r. Andrzej 1418 r. naganił w szlachectwie Wieniawę z Jabłonicy, a 1440 r. procesuje się z Duninem z Grabowej (Ziems. Radom.).

Zbigniew Socha z Kuńczyc, wziął 1449 r. w dzierżawę od Stanisława ze Smogorzowa łan w Milejowicach (Zs. Radom. 4 f. 194). W 1508 r. właścicielem Gaczkowic i Chomętowa Wielkiego był Jakób Socha, a Chomętów-Puszcza i Chomętów-Socha, posiadał Jan Socha i Stanisław Puszcz z Chomentowa. W 1569 r. właścicielami Chomentowa-Socha, Chomentowa-Puszcza i Chomentowa-Szczygieł byli: Gabryel Socha, Walenty i Jakób Chomętowscy (Paw.).

Herb Bończa.

Walenty z Chomętowa - Puszcza brał czynny udział w walkach toczonych za Stefana Batorego i Zygmunta III-go. Żonaty z Zofią Strzeszkowską, umarł około 1603 r. (Star. Mon.), pozostawiwszy synów czterech: Tomasza, Wojciecha, Przecława i Aleksandra, żyjących 1598 r. (Wyr. Lub. 78 f. 398).

Aleksander, syn Wojciecha, żył 1608 r. (DW. 35 f. 62) N. Socha, rotmistrz ziemi stężyckiej, Aleksander Socha, Franciszek Socha, łowczy czerski, Stanisław Socha i Stanisław Socha, skarbnik sandomierski, podpisali z województwem sandomierskiem elekcyę króla Michała, a powyższy Franciszek, łowczy czerski i sędzia kapturowy województwa sandomierskiego, obiór Jana III-go.

Franciszek został w 1686 r. sędzią ziemskim stężyckim. Był on dziedzicem Trojanowa (Zap. Lub. 62 f. 58) i z Teresy Giżyckiej, 1-o v. Łukaszowej Cieciszewskiej, cześnikowej liwskiej, pozostawił syna Józefa, który podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Augusta II-go (Perp. Czers. 14 C. f. 121 i 279; 17 f. 33).

Józef, chorąży wilkomierski, żonaty z Teresą Romanowiczówną, 2-o v. Feliksową Trojanowską, umarł przed 1711 r., a spadek po nim brała siostra jego Katarzyna, 1-o v. żona Jana Franciszka Sierakowskiego, łowczego czerskiego, 2-o v. 1711 roku Kazimierza Modzelewskiego (Czerniech. f. 709 i Perp. Czers. 17 f. 293).

Jakób na Wołyniu, żonaty z Anną Maniecką 1635 r. (Woł. VI. A. f. 338). Aleksander Socha, syn Stanisława, zeznał skrypt na Wąsowicza 1689 roku (Gr. Rad.). Stefan z Chomentowa - Puszcza, namiestnik chorągwi pancernej hetmana Stanisława Chomętowskiego, ożeniony z Maryą Duninówną Szpotówną, 1-o v. Janową Bukowiecką, procesuje 1726 r. szwagrów o posag. Wdowa po nim jest 1737 r. już 3-o v. za Maciejem Piegłowskim. Antoni Socha, regent grodzki włodzimierski 1746 r., pisarz grodzki nowogrodzki 1748 r., sędzia grodzki nowogrodzki

1759 r., podstarości nowogrodzki 1766 r. Tomasz, cześnik czerniechowski, pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Stanisława Augusta. Tomasz z Chomętowa-Puszcza, 1780 r. nabywą części Bardzic od Swiejkowskich, prawnuków Katarzyny z Chomętowskich Janowej Malinowskiej (DW. 96 f. 939). Antoni Socha, wojski nowogrodzki 1782 r. Wojciech i Adam posiadali wieś Chomentów-Socha, którą po ich śmierci otrzymał Mikułowski 1792 r. (MP.).

Na Podolu legitymowali się ze szlachectwa z przydomkiem *Socha* w 1819 roku: Wojciech i Jan, synowie Antoniego, wnukowie Jana, prawnukowie Zbigniewa, syna Hieronima, a 1874 r. Konstanty Feliks z synem Janem, syn Jana, a wnuk powyższego Antoniego (Spis.).

Herb Junosza.

CHOMĘTOWSCY h. JUNOSZA z Chomentowa, w powiecie płockim. Żyjący w połowie XV-go wieku Ziemak z Chomentowa, pozostawił córkę Annę, żonę Marcina z Kleczkowa. Zrzekła się ona 1469 r. majątku rodzicielskiego, na rzecz braci swoich: Macieja, Jakóba i Bartłomieja (M. 5 f. 116). Jan z Chomętowa część swoją na tej wsi odstąpił synowi Janowi w 1449 r. (M. 4 f. 155).

W pierwszej połowie XVI-go wieku żyli: Sasin i Michał Chomentowscy. Michał, żonaty z Małgorzatą, pozostawił syna Stanisława, któremu oddał 1543 r. w użytkowanie połowę Chomentowa. Stanisław zabezpieczył w 1544 r. posag żonie swej, Magdalenie Nieborskiej, córce Mikołaja, wdowie po Adamie Molskim (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 230; 3 f. 217; 8 f. 385; 9 f. 224, 226 i 245). W 1578 r. część Chomentowa posiadał Adam, syn Jakóba (Paw.). Aleksander, żonaty 1675 r. z Justyną Rembowską, córką Macieja (DW. 55 f. 232). Stanisław Kostka, podczaszy bydgoski 1766 r., żonaty z Anną z Lenczewskich, ustąpił sołtystwa w Leszczynach Moszczeńskim 1766 r. (Kancl. 31 IV. f. 149).

Herb Lis.

CHOMĘTOWSCY h. LIS pochodzą z Chomentowa (dzisiaj Chomentówek), w powiecie wiślickim. Brali przydomek *Pieczynga* od źle odczytanego, czy zrozumianego przezwiska *Pieczonka,* które nosił jeden z ich przodków Warcisław.

Ów Warcisław pisał się z Gotartowic i był kasztelanem żarnowskim w 1405 r. Z żony, Anny ze Smogorzowa, pozostawił trzech synów: Pakosza, Mikołaja i Andrzeja (H. II. 1267), którzy po ojcu nosili przezwisko *Pieczonka* 1411 roku. Pozostała po nim wdowa Anna, dzieli się Rusinowem, Smogorzowem i Zawadą w 1411 r. ze współdziedzicami tych dóbr (Zs. Radom. Perp. I.). Syn ich, Mikołaj z Gotartowic, zabezpieczył w 1415 r. żonie Klarze, 200 grzywien posagu i wiana na dobrach swych po matce, w powiecie radomskim, i na Gotartowicach, w powiecie wiślickim. Tenże Mikołaj Pieczonka ze Smogorzowa, sprzedał w 1450 r. za zgodą żony Klary,

część swoją na Rusinowie, a w 1466 r., w którym był cześnikiem krakowskim i pisał się z Podwirzbia, część swoją na Smogorzowie i Zawadzie (Zs. Radoms. Perp. 1 f. 45, 228, 229 i 450). Brat jego, Andrzej Pieczonka z Chomętowa, obecny 1439 r. przy dziale Koziegłowskich (H. II. 2796). Synem też jego pewnie będzie Warcisław Pieczonka, właściciel Chomentowa i Grodowic, w powiecie wiślickim, za czasów Długosza (Lib. Ben.). W 1508 r. właścicielem Chomentowa był Jan Chomentowski, a Grodowic, Marcin Grodowski, obaj pewno synowie Warcisława (Paw.).

W 1579 r. posiadali Chomentów: Stanisław i Mikołaj Pieczonkowie i Jakób Chomentowski. Ten Jakób był właścicielem i Bieniątek pod Buskiem (Paw.). Aleksander, gwardzista królewski 1586 r. (M. 132 f. 99). Wyroki lubelskie z 1579 roku wspominają o Marcinie Pieczonce Chomentowskim, a z 1590 r. o Wacławie Pieczonce Chomentowskim (Ks. 2 f. 221 i 41 f. 597).

Mikołaj, syn Jana, żonaty 1643 r. z Krystyną Jacimierską (Gr. Kamien.), pozostawił córki: Helenę, żonę 1-o v. Macieja Pruskiego 1669 r. (Gr. Kamieniec.), 2-o v. Franciszka Lanckorońskiego (Gr. Halic. z 1718 r.), i Teresę, żonę Jana Ołtarzewskiego (Gr. Kamien. z 1743 r.), i syna Jana. Jan z żony, Zofii Ożarowskiej, pozostawił Mikołaja, skarbnika sandomierskiego, Marcyana, podstolego latyczowskiego, i Barbarę, żonę Mikołaja Russockiego, którzy w 1746 r. upoważnili brata Wespazyana, do działania w sprawie spadku po Kierdejach (Gr. Sandom. i Kamien.). Mikołaj był żonaty z Barbarą Bełżecką. Aleksander opiekun Zofii Jacimirskiej 1697 r.

Stanisław, skarbnik sandomierski, podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Jana Kazimierza, a Jan, Kazimierz, Stanisław i Walenty, pisali się z temże województwem na obiór króla Michała.

Stanisław, Jakób i niegdy Stefan, synowie Piotra-Marcina 1661 r. Obaj bracia wnoszą w 1663 r. manifest w Lublinie, przeciw stryjowi Stanisławowi, skarbnikowi sandomierskiemu (Sig. 3 f. 257; Zap Lub. 47 f. 461 i 48 f. 314). Elekcyę Augusta II-go podpisali z województwem sandomierskiem: Jan Pieczynga, podstoli latyczowski, Aleksander Pieczynga, Aleksander, skarbnik sandomierski, Paweł i Tomasz, a z województwem bracławskiem—Piotr.

Jan, vicerotmistrz roty podkomorzego halickiego 1676 roku (Zap. Lub. 56 f. 22). Seweryn, komornik ziemski sandomierski 1660 r., komornik graniczny radomski 1663 r. Katarzyna, jego córka, żona Tomasza Laskowskiego, nabyła Laski w ziemi czerskiej 1678 r (Perp Czers. 13 f. 580).

Stefan, syn Marcina, rotmistrza królewskiego, w 1613 r. (Zap. Lub. 20 f 84; DW. 39 f. 1785). Stefan, podczaszy bełski 1643 r., żonaty z Katarzyną Kochanowską, chorążanką koronną, a siostrą stryjeczną Olbrachta, sędziego bracławskiego (Kij. V. f. 47 i Wol. VI. C. f. 35), miał syna Marcina (Wol. VI. D. f. 30), żonatego 1-o v. z Anną Wierzbowską, wojewodzianką sieradzką (DW. 57 f. 1053), w 1670 r. łowczego sandomierskiego, 1680 r. kasztelana żarnowskiego, 1685 r. starostę złotoryjskiego, 1694 r. wojewodę bracławskiego, w końcu 1704 r. wojewodę mazowieckiego. W 1696 r. jest i starostą drohobyckim.

Syn jego Stanisław, jako starosta złotoryjski, podpisał elekcyę Augusta II-go. W 1697 r. był starostą radomskim, 1705 r. zwoleńskim, 1706 r. wojewodą mazowieckim, 1725 r. marszałkiem nadwornym koronnym, 1726 r. znowu wojewodą

mazowieckim i hetmanem polnymikoronnym. Jednocześnie otrzymał basztelung na regiment dragonii, regiment pieszy i chorągiew piechoty węgierskiej (Sig. 20 f. 200). Starostwo drohobyckie otrzymał on i żona jego, Dorota Tarłówna, po śmierci matki w 1711 r. Starostwo jadowskie posiadali 1715 r., które oddali Sapieże za dolińskie. Pozostała po nim wdowa zatrzymała dla siebie wszystkie starostwa, na których drugi jej mąż Adam Tarło (M. 257 f. 85), z czasem wojewoda lubelski, miał przyznane dożywocie w 1732 r. Stanisław, jeden z najgorliwszych stronników Augusta II-go, prześladował stronników Leszczyńskiego, bijąc ich często zarówno jak Szwedów. W 1704 r. został obrany marszałkiem konfederacyi sandomierskiej, w obronie tego monarchy zawiązanej. Zachowała się plenipotencya wystawiona przez Augusta II-go, z dnia 18-go Czerwca 1711 r. na niego, Pocieja i Humieckiego, do traktowania ze Szwedami i Turkiem (Sig. 17). W 1712 r. jeździł jako poseł do Stambułu, gdzie był przez cały rok więziony; w końcu w 1714 roku podpisał tam preliminarya pokoju. W 1720 r. jeździł jako poseł do Petersburga. Wyjeżdżając do Stambułu spisał testament wniesiony do grodu warszawskiego 1712 r. (DW. 62 f. 58). Umarł w Drohobyczy 1-go Września 1728 r., nie pozostawiwszy potomstwa. Pochowany w Samborzu.

Jakób, drugi syn Marcina, ze skarbnika sandomierskiego kasztelan czechowski 1697 r., rezygnował z tego urzędu w 1715 r. Żonaty z Teresą z Pieskowej Skały (Wielopolską), 1-o v. Stanisławową Krzeszową (Gr. Sandec. z 1714 r.). Marcin, z drugiej żony, Zofii Święcickiej, pozostawił córkę Annę za Walentym Jugoszowskim, której potomkowie: Giebułtowscy, Bobowscy, Wielopolscy, Wąsowiczowie i t. d. brali sukcesyę po hetmanie (Gr. Winnic. z 1773 r.). Aleksander, skarbnik sandomierski 1697 r. Aleksander, stolnik kijowski 1702 r. Piotr, skarbnik sandomierski, rezygnował z urzędu w 1720 r. Mikołaj, towarzysz roty pancernej Stanisława wojewody, został skarbnikiem sandomierskim 1726 r. Piotr, kapitan wojsk rosyjskich, został majorem wojsk koronnych w 1768 r. (Kancl. 36 f. 21). Floryan, skarbnik stężycki 1746 r., żonaty z Barbarą Złobocką. Stefan, syn jego (DW. 100 f. 600; Deb. Czers. 1 f. 213), wojski mniejszy stężycki 1771 r., miecznik 1783 r., wojski większy stężycki 1784 r., rezygnował z tego urzędu w 1789 roku. Floryana córka Ewa Wiktorya za Janem Franciszkiem Jezierskim 1782 r. (Perp. Czers. 37 f. 41; 42 f. 262; Oblig. Warsz. 1 f. 213 i 3 f. 131).

Herb Oksza.

Franciszek i Leon, synowie Józefata z Anny Krąkowskiej, wnukowie Floryana, skarbnika stężyckiego, i Władysław, syn powyższego Franciszka z Konstancyi Orłowskiej, dziedzica Usarzewa, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1840 i 1846 r. (A. b. Her.).

Z nich Władysław, znany i zasłużony na polu naukowem, zmarł 1876 r. Siostra jego Aleksandra Józefowa Duninowa Borkowska, autorka ceniona. Brat ich Stanisław, żonaty był z Teresą z Odyńców, córką Antoniego. Antonina, córka Stanisława, wyszła 1897 r. za Ignacego Lipskiego, syna Stanisława.

CHOMĘTOWSCY h. OKSZA wyszli z Chomętowa, w powiecie chęcińskim; pozbyli się jednak tego dziedzictwa wcześnie, bo już w XV-m wieku. Spotykamy ich następnie w wo-

jewództwie ruskiem. Niemierza z Chomętowa świadczył w Chęcinach 1403 roku (AGZ. V). Mieczsław z Chomętowa 1410 r. w Krakowie. Pietrzyk z Chomętowa 1457 r. na sądach we Lwowie, a Jan Chomętowski 1497 r. Mikołaj i Sebastyan, dziedzice Hodowa, Chorobrowa, Czeczyowa i części Chorośćca, procesują Gołogórskich o granice 1504 r. (AGZ. XV). Jan, sędzia ziemski lwowski 1518 r. W 1530 roku na skutek polecenia królewskiego odebrano Mikołajowi i Michałowi, braciom Chomętowskim, wsie królewskie Podlaszki i Wisłoboki, w powiecie lwowskim (AGZ. X. 434 i 435). W 1578 r. posiadali w powiecie lwowskim: Dublany Michał, a Brzuchowice i Duchanowce—Wojciech (Paw.).

Herb Nieczuja.

CHOMĘTOWSCY h. NIECZUJA. Piotr, 1419 r. zaświadcza w Radomiu szlachectwo Pilchowskiego.

CHOMĘTOWSCY h. PORAJ. Ignacy Chomętowski, syn Tomasza z Anny Ślaskiej, wnuk Stefana, prawnuk Kazimierza, potomek Walentego, dziedzica Prędocina w 1649 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1841 r. (A. b. Her.).

Herb Poraj.

CHOMĘTOWSCY h. PRUS I-szy pochodzą z Chomentowa Starego, w powiecie łomżyńskim. W 1638 r. Jerzy Zaleski dowodząc swego szlachectwa, przedstawił za świadków: Mikolaja, syna Stanisława, Pawła, syna Stanisława, Marcina, syna Jana, i Stanisława, syna Marcina, Chomentowskich z Chomentowa Starego, którzy zeznali, że tak oni wszyscy, jako też Jerzy Zaleski, pochodzą z tegoż Chomentowa i są herbu Prus, a tylko niektórzy z nich od trzech wsi zwanych Zalesie, które do tego Chomentowa należą, przezwali się Zaleskimi (DW. 49 f. 994). Jan z Chomentowa Starego zeznał oblig na Wąsowicza 1619 r. (Zap. Krak. 210 f. 235).

Herb Prus I.

Podpisali z ziemią łomżyńską: elekcyę Jana III-go — Marcin Karol, a obiór Augusta II-go — Franciszek. Andrzej, porucznik roty husarskiej, żonaty z Konstancyą z Wiszowatych, która w 1731 r. jest już 2-o v. za Antonim Zaleskim, nabył część Studziwody w powiecie brańskim 1707 r. (DW. 61 f. 875). Córki ich: Zofia za Sebastyanem Michałowskim i Teresa, 1-o v. za Michałem Wielogłowskim, 2-o v. za Adamem Szczytowskim, burgrabią krakowskim, 1743 r. Dominik, skarbnik rożański, którego brat Stefan, cześnik latyczowski, trzymał 1748 r. dzierżawą od Wąsowicza Bachórz i Laskówkę (Gr. Sanoc.).

Józef, syn Grzegorza z Gertrudy Mierzejewskiej, i Józef, syn Jana z Maryanny Korytkowskiej, wnuk powyższego Grzegorza, syna Leona, burgrabiego

łomżyńskiego w 1747 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w 1848 roku (A. b. Her.).

Herb Wczele.

CHOMĘTOWSCY h. WCZELE. Wiśko z Chomętowa zganiony przez Paszka ze Słupowa, dowodzi szlachectwa 1406 roku w Wodzisławiu, przyczem pierwsi świadczą mu Dobek i Marcin z Chomętowa. Wprawdzie herb ich nie wymieniony, ale zaraz 1408 r. w Wiślicy ten sam Dobek z Andrzejem z Chomętowa zaświadczają szlachectwo Miroszowskiego i wyraźnie zeznają, że ich herb Wczele (St. Pr. P. P. VII. i Pis. Dz. Pols. IX.).

CHOMĘTOWSCY niżej wspomniani niewiadomo do których z wymienionych domów należą: Jan, syn Wincentego, 1428 r., a Tomasz, syn Tomasza 1433 r. na uniwersytecie krakowskim. Tobiasz, podstarości biecki, otrzymał w 1566 r. Grudno i Głęboką ze starostwa bieckiego w dożywocie (M. 101 f. 11). Tobiasz, podstarości sandecki 1577 r., sędzia grodzki biecki 1586 r., właściciel Nienaszowa, w powiecie bieckim, 1581 r. (Paw.). Jan Aleksander, (prawdopodobnie syn Tobiasza), otrzymał w 1648 r. konsens królewski, na ustąpienie Grudna synowi Aleksandrowi (M. 189 f. 501). Aleksander, żonaty 1679 r. z Teofilą Stadnicką. Stefan, podczaszy trembowelski 1713 r. Zbigniew, chorąży pancerny, otrzymał w dożywocie Jezierzany, w powiecie kamienieckim, 1716 r. (M. 250 f. 74). Anna za Kazimierzem Ubyszem, podstolim kijowskim, 1698 r. (AGZ. X. 6320). Paweł, cześnik latyczowski, 1691 r. Stefan, cześnik latyczowski, i żona jego, Cecylia z Dembic, zawarli w 1758 r. umowę przedślubną z Antonim Filipeckim, podczaszym bydgoskim, o oddanie mu w zamęzcie córki Kunegundy (DW. 106 f. 1318). Andrzej Stanisław, miecznik mozyrski, 1671 r.

Anna ze Staszkowskich, wdowa po Janie, pozwana 1640 roku w sprawie o Zarogów (Zap. Krak. 261 f. 1162). Ewa, córka Stanisława Kostki i Anny z Lenczowskich, za Janem Kantym Duninem (Mieczyńskim) 1795 roku (Perp. Krak. 15 f. 485).

Adam z Chomentowa udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1782 r. w sądzie ziemskim pilznieńskim (Goł.).

Znak pieczętny Chomiaków.

CHOMIAKOWIE (HOMIAKOWIE) v. CHOMIAKOWICZOWIE. Pieczęć ich z 1582 roku przedstawia znak obok położony (Ostr.). Przedstawione przez d-ra Piekosińskiego znaki pieczętne Piotra i Timofieja Chomiaków z 1563 r., tem się różnią od znaku pieczętnego, przedstawionego przez nas podług wzoru zamieszczonego w dziele hr. Ostrowskiego, że trójkąt ma boki zaokrąglone. Popis ziemi wołyńskiej z 1528 r. wspomina, że Iwan Chomiakowicz dostarczał na potrzeby wojenne dwa konie (Akta XIII).

Synowie Iwana: Piotr, Tychno (Tytus) i Maśko, ziemianie łuccy, właściciele Smordwi, w powiecie łuckim, w drugiej połowie XVI-go stulecia, stąd Smordowskimi się zwali (Jabł. f. 100 i 146; Op. Łuckiej 2038 i 2039; Arch. I. Z. Ros. I. 6). Piotr, podstarości łucki 1565 r. Tytus, sędzia grodzki łucki 1569 r. Piotr, żonaty z Maruszą Romanówną Hośćką 1581 r. (Puł. Bibl. Warsz. IV. 1888 r.; Op. Łuc. 2058). Córka Tychona za ks. Stanisławem Woronieckim 1570 roku (Op. Łuck. 2044).

Fedor i Huryn, bracia, synowie Maśka (Op. Łuck. 2037 i Arch. I. Z. Ros. I. 6). Fedor z powiatu łuckiego, wykonał przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony 1569 r.

Aleksander, Jerzy i Samuel, synowie Maksyma, procesują 1647 r. Hulewicza o część dóbr Smordwi, pozostałej po Apolonii, żonie Łukasza Hulewicza i Halszce, żonie Jana Kuczborskiego—Chomiakównach.

Samuel, Andrzej i Mikołaj, synowie Wacława, i Krystyna, córka Aleksandra, procesują Drzewińskich 1664 r. Wymienieni Chomiakowie zwali się Wyszotrawkami Chomiakami (Kij. V. f. 27; VI. C. f. 215; VI. F. f. 197).

CHOMIASKI Marcin, zabezpieczył 1542 r. w grodzie przedeckim posag żonie, N. Wolskiej, na Chomiaskach (Gr. Przed. 3 f. 31).

z CHOMIĄŻY h. NAŁĘCZ, w powiecie kcyńskim. W początkach XIII-go wieku Mikołaj, syn Sędziwoja z Chomiąży, zeznaje na dokumencie wydanym pod jego i brata jego pieczęciami, że krewny jego Tomisław, syn niegdy Fala, kasztelana gnieźnieńskiego, za wolą matki swej i brata rodzonego Dobrogosta, i za zgodą jego, Mikołaja i braci jego Fala i Niemira, darował dziedzictwo swoje Pokrzywnicę Cystersom w Łeknie (KWP. 1).

Herb Nałęcz.

Mikołaj z Chomiąży, dziedzic Chomiąży, Dąbrowy, Mościszewa, Osiej Góry, Obodna i Świeprawic, wybudował kościół parafialny w Chomiąży i uposażył go, a arcybiskup gnieźnieński Jarosław, zatwierdził fundacyę i pomnożył uposażenie dziesięcinami w 1357 r. Mikołaj z Chomiąży, kasztelan nakielski 1365 r. Mikołaj z Chomiąży, alias z Wenecyi, sędzia ziemski kaliski 1390 r., darował kanonikom Św. Augustyna w Trzemesznie, młyn swój pod Chomiążą, a oni mu wymurowali za to przy swoim kościele kaplicę grobową dla niego, żony i sukcesorów. W 1392 roku uposażył kościół parafialny świeżo wybudowany w mieście swem Wenecyi. Ten Mikołaj, sędzia ziemski kaliski od 1381 r., był synem Fala i miał przezwisko „krwawy dyabeł" dla swej surowej sprawiedliwości w sądach. W 1399 r. darował on wieś swą Makownicę Cystersom w Lędzie (KWP. III). W tymże roku na wyroku oczyszczającym Mikołaja, kanonika sandomierskiego, przyłożył pieczęć swoją z herbem Nałęcz (KWP.).

Przypuszczam, że do tego domu należy Albert Chomiąski, pisarz królewski i kanonik poznański, zmarły 1446 roku, a także Chwal Chomyaski, zwany

Jarantem, stary i chory, który wysłał 1497 i 1498 roku zastępcę na wojnę, wołoską i turecką, w orszaku siostrzeńca swego, Wojciecha Kunowskiego (St. Pr. P. P. VI.).

CHOMICCY prawdopodobnie ze wsi Chomice, w ziemi łomżyńskiej. Maciej, sekretarz królewski 1673 r. (Zap. Lub. 55 f. 262). Jerzy, syn Macieja, i matka jego, Zofia z Łoskotowiczów, zeznali zapis księżom Augustyanom w Warszawie 1695 r. (DW. 59 f. 70). Antoni, syn Jana i Jadwigi z Umiastowskich, wydał córkę swoją N. za Piotra Szopskiego w 1761 r. Po Wojciechu, bracie Antoniego, pozostała córka Urszula (DW. 82 f. 20 i 85 f. 522). Patrz *Homicki.*

Herb Pobóg.

CHOMICHOWSCY v. CHOMIKOWSCY. Konstytucya sejmowa z 1673 roku wspomina o Wojciechu Chomikowskim. Antoni i Paweł Chomichowscy z województwa wileńskiego, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L). Mateusz Chomichowski, podkomorzy Stanisława Augusta 1787 roku.

CHOMICZEWSCY h. POBÓG. Jerzy Chomiczewski, burgrabia drohicki 1738 roku, miał syna Stefana, którego syn także Stefan, pozostawił syna Jana, żonatego z Aloizą Filemonowiczówną. Tego synowie: Antoni i Józef, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1857 roku, a Jan, syn Józefa i Rozalii z Kuczyńskich w 1865 roku (A. b. Her.).

Znak pieczętny Iwana Chomicza z 1575 r.

CHOMICZOWIE. Iwan Chomicz, którego pieczęć z 1575 roku przedstawia znak obok położony (Piek. f. 255 Nr. 53). Fedko, krajczy wielkiego księcia Świdrygiełły w latach 1446—1451 (ML. 36 i Arch. Sang.). Marcin Chomicz podpisał z województwem trockiem elekcyę Władysława IV-go. Jan i Marcin z województwa smoleńskiego, podpisali w 1700 roku uchwałę zjazdu pod Olkinikami. Wawrzyniec pisał się z powiatem starodubowskim na elekcyę Stanisława Augusta. Joanna Adamowa Bielska z mężem, sprzedali w 1749 roku Kumcice w województwie trockiem Sapiehom (Sap.).

CHOMIŃSCY h. LIS w W. Ks. Litewskiem. Konstanty, podczaszy oszmiański 1702 r. Ludwik, chorąży oszmiański 1700 r. pod Olkinikami, następnie marszałek oszmiański 1716 r. Tenże Ludwik na Baksztach, starosta oszmiański i żona jego, Anna z Koziełów Poklewskich, chorążanka oszmiańska, sprzedali Nowy Miadzioł w powiecie oszmiańskim Oskierkom w 1731 roku (Arch. Dubr. XIII). W 1737 r. został Ludwik pisarzem wielkiego księstwa litewskiego; umarł 1739 r. Córka ich Konstancya, 1-o v. za Michałem Chłusowiczem, chorążym wołkowyskim,

2-o v. za Michałem ks. Ogińskim, starostą stokliskim 1719 r. (Kniaź.). Barbara, 1-o v. Kazimierzowa Kociełłowa, starościna markowska, 2-o v. za Janem Szczytem 1744 r. (Pac.). Konstanty, starosta hubski, i Stanisław, podpisali elekcyę Stanisława Augusta, pierwszy z powiatem oszmiańskim, drugi z orszańskim. Konstanty i Joachim, pułkownikowie oszmiańscy 1775 r. (V. L.). Józef, starościc hubski 1775 r. (V. L.). Michał, kanonik wileński 1764 r. (V. L.), biskup eleuzyński, sufragan żmudzki 1772 r. (Kal. Pol.), kawaler orderu Św. Stanisława 1777 r., a Orła Białego 1789 r., pisarz wielkiego księstwa litewskiego 1788 r. Z urzędu tego rezygnował w 1790 r.

Herb Lis.

Franciszek Ksawery, komendant petyhorski 1776 r. (MP.), starosta piński i brygadyer kawaleryi narodowej 1782 r. (DW. 101 f. 866), kawaler orderu Św. Stanisława. W 1783 r. generał-major (MP.). Posłował 1782 i 1784 r.; w tym ostatnim roku był marszałkiem sejmowym i obdarzony został orderem Orła Białego. W 1786 r. był marszałkiem trybunału litewskiego, a 1788 r. został wojewodą mścisławskim. Poseł na sejm czteroletni, następnie wywieziony, wrócił po długich latach do domu. Umarł w Wilnie w 1809 r. Z Zofii Tyzenhauzówny, synowicy Antoniego, podskarbiego litewskiego (DW. 107 f. 1048), nie pozostawił potomstwa. Ignacy, sędzia ziemski oszmiański 1788 r.

Tadeusz, syn Konstantego, z Teresy z Oskierków miał syna Stanisława, gubernatora kowieńskiego, który z Eweliny Szczytówny pozostawił synów: Konstantego, Witolda, Zygmunta i Aleksandra, oraz córki: Maryę za Józefem Szadurskim 1871 r., Helenę za Aleksandrem Białozorem 1874 r., i Alinę za Juljuszem Sołtanem 1880 r.

Napoleon Franciszek, drugi syn Tadeusza, z ks. Palmiry Puzynianki pozostawił dwie córki: Zofię za hr. Bohdanem Mostowskim 1856 r., i Maryę za Zygmuntem Benisławskim. Emilia, córka Tadeusza, wyszła za Maurycego Buczyńskiego.

Ignacy, sędzia ziemski oszmiański, z Ludwiki Dąbrowskiej miał czterech synów: Feliksa, prezesa sądów granicznych, Stanisława, Antoniego, kapitana b. wojsk polskich, i Franciszka, porucznika dragonów kurlandzkich, właściciela Narbutowszczyzny, w powiecie oszmiańskim, który z Chlewińskiej ma synów: Feliksa i Stanisława.

Do tego domu należy i Teodor Chomiński, artysta malarz, urodzony 1856 r. w Warszawie, syn Ildefonsa i Władysławy Żmijewskiej, wnuk Mateusza (Żychl.).

Herb Chomińskich.

CHOMIŃSCY h. WŁASNEGO, czyli PORAJ ODMIENNY w W. Ks. Litewskiem. Z tym herbem legitymowali się ze szlachectwa Chomińscy w gubernii wileńskiej i kowieńskiej. Przodkiem ich był pewnie Chwedko Chomiński, świadek na nadaniu w. ks. Świdrygiełły z 1458 r. (Ant. Gram.). Hrehory, podstarości wileński 1669 r.

CHOMSCY. Chomsk leży w powiecie kobryńskim, od którego mogli wziąć swoje nazwisko. Katarzyna, żona Piotra Szaniawskiego, matka biskupa krakowskiego. Franciszek, podpisał protest przeciw rozwiązaniu ordynacyi ostrogskiej 1754 r. Kazimierz na zjeździe pod Olkienikami 1700 r. Adam, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.). Dyonizy, krajczy oszmiański 1778 r.

CHONE dictus JASKI. Andrzej i Izrael, konsyliarze Elektora Brandeburskiego i rajcowie gdańscy, których dziad Paweł został nobilitowany przez cesarza Karola V-go, otrzymali szlachectwo polskie 1630 r. w Warszawie, a przyjęci zostali do rodu Półkoziców przez Mikołaja Wolskiego, marszałka wielkiego koronnego 1629 r. Herb też ich przedstawia połączenie rodzinnego ich herbu z Półkozicem (M. 178 f. 79). Patrz *Jeska*.

CHOŃSCY h. POBÓG. Michał, profesor liceum krzemienieckiego. Syn jego Stanisław, umarł 1897 r. w 80-m roku życia.

CHORACZYŃSKI Stanisław podpisał z województwem poznańskiem elekcyę Augusta II-go.

CHORASTOWSCY. W aktach grodu warszawskiego znajdujemy Stanisława Chorastowskiego, żonatego z Borkowską, który kwituje z zapisu na Łękach 1614 r. (DW. 42 f. 457).

CHORĄŻYCOWIE h. PÓŁKOZIC. Marcisz, dziedzic Rogów, sołtys z Moszczenicy, ożeniwszy się z Małgorzatą, córką Staśka z Wrocimowic, zaczął się pisać z tego majątku żony, który widocznie cały od jej sióstr skupił 1397 r. Marcisz już 1399 r. jest drugi raz żonaty ze Swiętochną, córką Paszka z Biskupic, kasztelana bieckiego, wdową po Puszczu ze Sprowy. Od 1410 r. do śmierci, to jest do 1441 r., jest on chorążym krakowskim, stąd potomstwo jego zwane chorążycami, przybrało w dalszych pokoleniach ten tytuł za nazwisko. Cały 1400 r. procesują go siostry pierwszej żony o Wrocimowice (St. Pr. P. P. VIII). W 1410 r. odznaczył się pod Grünwaldem i pod Koronowem (Dług.). W 1425 roku przeprowadził z synami: Piotrem, kanonikiem krakowskim, Janem i Mikołajem, dział dóbr swoich Rogi i Lubatowa (AGZ. XI). W 1437 r. sprzedał Czesybiesy i Hanusowce za 1000 grzywien Buczackim (AGZ. XII).

Herb Półkozic.

Z synów jego: Piotr Chorążyc z Rogów i Wrocimowic, kanonik krakowski, żyje jeszcze 1451 r.

Grzegorz Chorążyc, zapewne syn Marcisza, był dziedzicem Glinniczka i Rostoki, któremi dzielą się jego dzieci: Marcin, Katarzyna, wdowa po Wroszu z Uliaszowic, i Anna, żona Mikołaja Zielonki 1496 roku.

Marcisz Chorążyc z Wrocimowic, Brzany, Dębowca i Rogów, stolnik krakowski 1471 r., kasztelan połaniecki 1484 r., ochmistrz królowej Elżbiety 1490 r., ożeniony z Beatą, córką Dersława z Włostowic w 1469 r.

Paweł, syn Marcisza Chorążyca, 1452 r. na uniwersytecie krakowskim, 1476 r. proboszcz katedralny przemyski, 1489 r. kanonik krakowski.

Marcin Chorążyc z Wrocimowic, 1475 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr Chorążyc z Wrocimowic i Brzany, stolnik krakowski i krajczy królewski 1502 r. Piotr Chorążyc z Wrocimowic, pozwany 1518 r. o dług przez Mazańca z Krakowa. Paweł i Tomasz z Gdeszyna, posiadali w 1524 r. wójtostwo w Bełzie. Paweł Chorążyc Gdeszeński, pozwany 1527 r. przez Dorotę, wdowę Pilawy z Rzeplina, o niedotrzymanie przyrzeczenia ożenienia się z nią i obranie z kosztowności i dóbr. Jadwiga Chorążanka, zakonnica w Sączu 1543 r. (Helc. II.; St. Pr. P. P. VI.). Rogi w 1581 r. należą do Marcina Rogowskiego, a Brzana do Brzeńskich (Paw.).

Akta łuckie z 1581 r. nazywają Chorążycem Andrzeja Iwanowicza, podkomorzego nowogrodzkiego, posła do Ordy, ale nie ulega wątpliwości, że ów Andrzej do rodu Chorążyców nie należał.

CHORBOWSKI Rafał pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Stanisława Augusta. Prawdopodobnie jest to *Horbowski.*

CHORCZAKOWSKI Andrzej, wprowadzony do Trzebuchowa, w powiecie przedeckim, 1588 r. (Gr. Przed. 36 f. 367).

CHOREPA Wasil, bojar i dworzanin królewski 1550 r. (ML. 65).

CHORKOWSCY h. ROLA wyszli ze wsi Chorki, w powiecie łęczyckim. Dom rozrodzony. Zbisław, syn Macieja z Chorek, na uniwersytecie krakowskim 1429 r. W 1576 r. właścicielami Chorek byli: Wojciech, Wawrzyniec i Jan, synowie Jakóba, Sebastyan z braćmi, Marcin, Wawrzyniec, Stanisław, syn Jerzego, Maciej i Sebastyan. Dla odróżnienia brali przydomki: Gzik, Pindos, Ziemak i Biewek (Paw.).

Herb Rola.

W powiecie przedeckim Marcin zabezpieczył posag żonie Cieplińskiej, 1574 r. Stanisław, syn jego, przyznał dług Cieplińskiemu 1618 r. (Gr. Przed. 23 f. 14 i 64 f. 47). Elżbieta za Dziewczopolskim 1597 r. (Ibid. 45 f. 290). Marcin, żonaty z Reginą Urbańską 1670 r. Jan, Maciej, Tomasz, Paweł, Kazimierz i Stanisław 1696 i 1699 r. (Gr. Przed. 77 f. 10; 79 f. 358; 81 f. 147, 199 i 376).

Spotykamy ich następnie w ziemi czerskiej. Kazimierz, syn Jana, odstąpił części swoje na Biejkowie żonie, Ludwice z Mierzyńskich, w 1685 r. Andrzej, miecznik gostyński, żonaty 1715 r. z Konstancyą ze Skolimowskich. Syn jego Kazi-

mierz, przyznał należność siostrze swej Katarzynie, żonie Tomasza Czyża, w 1743 roku (Perp. Czers. 14 A. f. 126; 18 f. 296; 26 f. 244 i 27 f. 135).

Ignacy, syn Michała i Teresy Grądzkiej, wnuk Aleksego, prawnuk Stanisława, dziedzica Chabierowa 1718 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.).

Herb Jastrzębiec.

CHOROMAŃSCY h. JASTRZĘBIEC pochodzą ze wsi Choromany, w ziemi nurskiej. W 1633 r. Feliks Choromański, syn Michała, powołany na świadka przy wywodzie szlachectwa Zaremby zeznał, że pochodzi z ziemi nurskiej, parafii rosochackiej, że jest herbu Jastrzębiec i że ciotka ojca jego, Barbara Choromańska, była babką wywodzącego się Zaremby (DW. 48 f. 1409).

Trzech Fabianów, dwóch Janów, dwóch Mateuszów, trzech Wojciechów, Bartłomiej, Maksymilian, Piotr, Walenty i Władysław, podpisali z ziemią nurską elekcyę Augusta II-go.

CHOROMAŃSCY h. LUBICZ ze wsi Choromany, w ziemi łomżyńskiej. Akta łomżyńskie i ostrołęckie wspominają o Pawle i Marcinie 1421 r., o Tomaszu i synach jego: Stanisławie i Piotrze, 1474 r. i o Jakóbie, synie Stanisława, pod 1483 r. (Mil.). Brykciusz, podstarości sochaczewski 1564 r. Mikołaj, pisarz kancelaryi koronnej 1620 r. (M. 166 f. 131 i 173 f. 470). Jan i Wojciech, synowie Marcina, wnukowie Grzegorza, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1629 roku (DW. 47 f. 2623).

Herb Lubicz.

Maciej, syn Macieja, nabył części wsi Chroły 1796 r. (DW. 111 f. 166). Adam, burgrabia grodzki łomżyński 1790 r. Stanisław Kostka, syn Fabiana i Maryanny z Łubów, z administratora dyecezyi augustowskiej mianowany metropolitą arcybiskupem warszawskim, 15-go Sierpnia 1836 r. Umarł 21-go Lutego 1838 r. w Warszawie.

N. z żony, Barbary Jabłonowskiej, 2-o v. Kochanowskiej, zostawił córkę Zofię za Janem Walewskim. Seweryn, z żony, Felicyi z Milewskich, 2-o v. Łubieńskiej, zostawił córkę Maryę za Sewerynem Elżanowskim. Mateusz, dziedzic dóbr Zarazdy i Gorzdy 1691 r., miał syna Antoniego, ten Jana, ten Fabiana, który z Maryanny z Łubów zostawił czterech synów: z których: 1) ks. Stanisław dowiódł szlachectwa w Królestwie 1837 r.; 2) Adam w tymże roku; 3) Józef, którego synowie z Józefy Jezierskiej: Franciszek, Teodor i Aleksander, w tymże roku; 4) Michał, którego synowie z Józefaty Choromańskiej: Piotr, Józef i Jan w latach 1837—1838 wylegitymowani.

Potomkowie Marcina, dziedzica Choromanów 1595 r., mianowicie: Walenty, syn Karola, wnuk Adama, w 1841 r.; Filip i Jan, synowie Wojciecha, wnukowie

tegoż Karola, i Szymon, syn Jana z Agnieszki Szabłowskiej, wnukowie tegoż Karola, w latach 1838 — 1848 dowiedli szlachectwa w Królestwie, a Mikołaj i Franciszek, synowie Piotra z Krystyny Dmochowskiej, wnukowie Michała, potomkowie Grzegorza, dziedzica Choroman - Wilczejgóry 1701 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r. (A. b. Her.).

CHOROSZCZA Waleryan pisał się z województwem witebskiem na elekcyę Augusta II-go. Hieronim Choroszcza, horodniczy orszański 1716 r.

CHOROSZKOWIE v. CHOROSZKOWICZOWIE na Wołyniu. Kondrat Choroszkowicz, współwłaściciel Kniehinina, w powiecie łuckim, 1583 r. (Jabł. f. 107). Piotr Choroszko, Anastazya z Hulewiczów, wdowa po Kondracie Choroszce, matka Anny, Magdaleny i Katarzyny; Pelagia z Choroszków Aleksandrowa Woronina i Maryanna z Choroszków Andrzejowa Berezecka, procesują Leszczyńskich i Prońskich o Chołopicze 1603 r. Maryanna z Choroszków Smykowska procesuje znów Kondratowę Choroszkową 1608 r. o część Kniehinina, przypadającą na nią po matce (Woł. I. f. 1071 i II. f. 355). Anna ze Skirmuntów, wdowa po Piotrze, i syn jej Konstanty, procesują Chrynickich 1621 r. (Bracł. V. f. 269). Konstanty, namiestnik podstarostwa łuckiego 1627 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 6). Katarzyna z Choroszków, wdowa po Macieju Narbucie 1642 r. (Kij. V. f. 1107).

CHORUMSKI Achacy pisał się z ziemią zakroczymską na elekcyę Jana III-go.

CHORWAT Jakób, otrzymał od Aleksandra Jag. w 1503 r. wieś Czasy na Podlasiu (Skarb. Danił.).

CHORYŃSCY h. HABDANK z Chorynia, w powiecie kościańskim. Akta poznańskie i kościańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Wincentym i Marcinie Choryńskich, właścicielach Chorynia (Leksz.). Macieja pomnik w katedrze poznańskiej podał nam Starowolski.

CHORZELSCY pochodzą ze wsi Chorzele, w powiecie ciechanowskim. Mikołaj i Stefan, synowie Wincentego, i bratankowie ich: Jan i Stanisław, synowie Andrzeja, zamienili w 1476 r. wieś swoją dziedziczną Chorzele, na dziesięć włók ziemi w powiecie zambrowskim, gdzie nową osadę założyli i przezwali ją Chorzele (Mil.). Elekcyę Stanisława Augusta podpisali: Antoni z województwem płockiem, a Jerzy z powiatem oszmiańskim.

CHORZEŃSCY z Chorzenic, w województwie sieradzkiem. Piotr z Chorzenic, kanonik kurzelowski i kielecki, włodarz biskupa krakowskiego 1473 r. Długosz przypisuje mu herb *Starykoń.* Anna Chorzeńska, właścicielka Chorzenic 1552 roku (Paw.).

Herb Doliwa.

Herb Habdank.

CHORZESZEWSCY h. DOLIWA z Chorzeszowa. Jazdek z Chorzeszowa, świadczy 1374 r. w Szadku (KWP. III). Mikołaj z Chorzeszowa, w powiecie szadkowskim, zaświadcza szlachectwo Skawińskiego w Krakowie 1404 r. (Helc. II. 1080). Albert Chorzeszewski, stryj Katarzyny z OporowskichYnieckiej, w 1530 roku w Poznaniu (Arch. Sang. V.).

CHORZEWSCY h. HABDANK pochodzą z Chorzewa, w powiecie kaliskim, które w 1579 r. należało do Jana, Jadwigi i Zofii Chorzewskich (Paw.). Paweł, zwany Jaśko, dziedzic Chorzewa 1301 r. (KWP. II). Akta kaliskie z 1412 r. wspominają o Migaczu z Chorzewa, wdowie po nim Agnieszce, i o Pasku z Chorzewa. W 1497 r. Katarzyna z Chorzewskich, wdowa po Tomisławie Kretkowskim, wyprawiła zastępcę na wojnę wołoską w orszaku brata swego, Andrzeja Chorzewskiego (St. Pr. P. P. VII. 412). Józef, syn Piotra, pisarza ziemskiego czerniechowskiego 1793 r., i Katarzyny Wolińskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1845 r. (A. b. Her.).

Herb Jastrzębiec.

Znak herbowy Boleściców.

CHORZEWSCY h. JASTRZĘBIEC z Chorzewa, w województwie płockiem, powiecie bielskim. Ponieważ Wojciech z Chorzewa wymieniony jest w przywileju księcia Ziemowita, danym Boleścicom w 1408 roku, Chorzewscy winni nosić podkowę barkiem do góry, a w niej krzyż.

Wawrzyniec z Chorzewa, z żony Katarzyny pozostawił synów: Pawła, Stanisława, Piotra i córki: Beatę, Dorotę i Annę 1539 roku. Kasper, którego siostra Barbara za Wawrzyńcem ze Swiączyna 1543 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 5 f. 132; 8 f. 269; 9 f. 342). Regestra poborowe wymieniają Stanisława i Piotra, właścicielami Chorzewa w 1578 roku (Paw.).

CHORZEWSCY Woyniłowiczowie. Patrz *Woyniłowiczowie.*

CHORZEWSKI Promczenko Aleksander, w województwie kijowskiem, żonaty 1647 roku z Maryanną z Krąkowskich, wdową po Łukaszu Żwanie (Kij. VI. C. f. 41).

CHOSISKO Jan, chorąży łęczycki 1394 r. Patrz *z Bogusławic*.

CHOTECCY h. NABRAM z Chotczy, w powiecie radomskim. Jakób i Mikołaj, bracia z Chotczy, 1449 r. (Rad. Inscr. Decr. IV. f. 167). W połowie XV-go wieku posiadali: Chotczę—Paweł Chotecki, a Łuczynę i Szczekarków—Jakób, Mikołaj i Stanisław Choteccy (Lib. Ben.). Chotczę v. Gniazdków posiadali 1482 r.: Paweł, Mikołaj i Stanisław (Rad. Inscr. Decr. VII. f. 30).

Bartłomiej, syn Jakóba, na uniwersytecie krakowskim 1481 r. Paweł na Chotczy, chorąży lubelski 1490 r., kasztelan połaniecki 1499 r., nabył 1494 r. od brata swego stryjecznego, Stanisława ze Szczekarkowa, część jego na Zajączkowie (Rad. Inscr. I. f. 682). W 1508 r. Paweł w regestrach poborowych występuje jako właściciel Chotczy i Zajączkowa (Paw.). Właścicielem Chotczy w 1569 r. był inny Paweł, pisarz ziemski lubelski 1570 r., a Łuczyny i Gniazdkowa w 1508 roku Jan Chotecki (Paw.). Rafał, kanonik gnieźnieński 1520 r., zamienił tę kanonię na krakowską z Karnkowskim 1525 r.; umarł w 1531 r. (Kor.).

Herb Nabram.

Dom ten spotykamy w XVI-tym wieku na Rusi, następnie na Podolu, a w XVIII-tym wieku w ziemi czerskiej i w województwie sandomierskiem. W 1551 r. polecił król staroście lwowskiemu sprawę Piotra Choteckiego z mieszczanami lwowskimi. Rafał nabył Horpyń, Wyrów i Tadanie, w ziemi lwowskiej, 1549 r. (AGZ. X. 905 i 845). Jan, Andrzej i Krzysztof. synowie Rafała, 1596 r. (Wyr. Lub. 65 f. 319). Stanisław, Marcin, Katarzyna, Anna i Zofia, dzieci Piotra z Tadania 1580 r. (Wyr. Lub. 4 f. 585). Marcin, cześnik podolski 1622 r., posesor Tarnawy w województwie podolskiem 1615 r. (Źr. Dz. V.). Anna za Janem Bystrzykowskim w województwie kijowskiem 1607 r. (Kij. II. A. f. 189).

Jan, Paweł i Piotr, synowie Bartłomieja z Chotczy, zastawili części swoje na Gniazdkowie Glińskiemu 1590 r. (Zap. Lub. 5 f. 935). Zofia, 1-o v. żona Jana Pełki, podwojewodzego lubelskiego, 2-o v. Jakóba Kamińskiego 1621 r. Katarzyna za Wojciechem Miaskowskim 1624 r. Stanisław, syn Pawła i Heleny z Potkańskich, z siostrą Heleną, żoną Krzysztofa Ostrowskiego, i z wnukami Zofii z Choteckich Sulikowskiej, sprzedali 1686 roku Grzegorzewskiemu części swoje na Łękawicy, Gołoszach, Adamowie etc., w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 14 A. f. 198). Stanisław pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go.

Paweł Stanisław, kanonik kijowski 1684 r., deputat na trybunał lubelski 1685 r., kanonik łucki 1688 r. i chełmski 1692 r. (Zap. Lub. 61 f. 1492, 64 f. 640; 68 f. 864). Paweł, komornik graniczny lubelski 1687 r. Teodor, Felicyan i Antoni, synowie Wojciecha i Anny z Mystkowskich, w 1719 r. (Bracł. XV. f. 1639). Antoni, żonaty z Zofią z Gozdzkich, córką Aleksandra i Urszuli z Magnuszewskich, pokwitowany przez matkę 1729 r. (Perp. Czers. 21 f. 120 i 34 f. 87). Zuzanna z Oborskich, wdowa po Franciszku Choteckim, oddała synowi swemu Józefowi, Żeliszew i Łukowiec w ziemi czerskiej, w 1713 r. (Perp. Czers. 18 f. 25).

Kazimierz i Józef, synowie Jana, zastawnego posiadacza Gadawy w województwie sandomierskiem, i Joanny Brzuchowskiej, cedowali pewną sumę 1715 r. Józef, z Katarzyny z Popielów pozostawił syna Franciszka, i córki: Petronellę, Juliannę i Agnieszkę 1732 r. (Gr. Nowokorcz.). Andrzej, pełnomocnik Świdzińskiego w województwie wołyńskiem 1731 r. (Woł. XII. f. 178). Sebastyan pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Poraj.

Jan dowiódł pochodzenia szlacheckiego w Galicyi 1782 roku w sądzie grodzkim przemyskim (Goł.).

CHOTECCY herbu PORAJ. Wincenty Chotecki, syn Józefa, wnuk Andrzeja, i Antoni, syn Teodora z Tekli Marczewskiej, wnuk powyższego Józefa, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1838 i 1848 (A. b. Her.).

CHOTENOWICZ Prokop, ziemianin łucki i matka jego, Oksinia Sienkowiczowa Chotenowiczowa, procesują się z Ostrogską 1546 r. (ML. 61).

CHOTKOWSCY h. KOSCIESZA pochodzą z Chotkowa, w powiecie makowskim; wsi tego nazwiska jest cztery, a między niemi Chotkowo-Załogi. Załoga z Chotkowa h. Kościesza, świadczył 1422 r. przy wywodzie szlachectwa Pomaskiego (M. 3 f. 96). Piotr z Chotkowa, doktor medycyny, kanonik płocki, warszawski i łowicki, proboszcz czerski, został kanclerzem ks. Bolesława mazowieckiego na Warszawie 1471 roku (M. 9 f. 1). W 1472 r. był i kanclerzem ks. Janusza na Płocku (M. 6 f. 1). Następnie 1481 r. biskup płocki. Elżbieta z Cieciszewskich, wdowa po Gabryelu, części różnych majątków sprzedaje Oborskiej 1587 r. (Zs. Gr. Czers. 56 f. 28).

Herb Kościesza.

Marcin i Piotr, podpisali z ziemią rożańską elekcyę króla Michała, Maciej z ziemią mielnicką obiór Jana III-go, a Bartłomiej, Michał, Walenty, Władysław i Wojciech, pisali się z ziemią ciechanowską na obiór Augusta II-go. Wojciecha córka Ewa, żona Jana Mierzejewskiego, który jej zabezpiecza 1681 r. w Rożanie 2000 zł. posagu i wiana; siostra jej Maryanna za Janem Milewskim 1681 r. (Gr. Rożań.).

Antoni Kościesza Chotkowski, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 608). Michał, syn Stanisława, chorąży pułku pieszego królewskiego, zeznał 1735 roku zapis dożywocia z żoną, Maryanną Żabicką (Perp. Czers. 23 B. f. 1 i 12). Michał, porucznik wojsk koronnych, żonaty z Maryanną z Letwickich, właściciel Bordziełówki, w ziemi mielnickiej, 1759 roku (DW. 83 f. 62). Piotr otrzymał prezentę na proboszcza w Wieliszewie, od ks. Józefa Poniatowskiego w Wiedniu 1797 r. (DW. 112 f. 165).

Herb Ostoja.

CHOTKOWSCY h. OSTOJA, jedni z Ostojczykami Kotkowskimi, pochodzą z Kotkowa, w powiecie piotrkowskim. Wieś tę i Rudołtowice, posiadali w 1552 r. bracia: Piotr, Jan i Andrzej Kotkowscy (Paw.).

Jan Kotkowski, podczaszy sieradzki 1536 r. Wacław Chotkowski podpisał z województwem bracławskiem elekcyę Augusta II-go.

Nazaryusz Emilian Chotkowski, syn Wojciecha i Katarzyny z Dziewanowskich, wnuk Jana, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1853 r. (A. b. Her.).

CHOTKOWSKI h. PIELESZ Antoni Klemens, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1858 r.

z CHOTLIKA h. LUBA Piotr Ludwik, w procesie z Andrzejem ze Szczuczek dowodzi swego szlachectwa w Lublinie 1450 roku (St. Pr. P. P. VII).

CHOTNAWSKI h. BORZYMY Dominik, świadek 1400 r. w Brześciu przy wywodzie szlachectwa Piotra z Kintowa (St. Pr. P. P. VII. 1345).

CHOTOLSCY, patrz *Szapka.*

CHOTOMSCY z Chotomia, w powiecie zakroczymskim. Mikołaj z Chotomia, podsędek zakroczymski 1500 r. Wojciech, syn Mikołaja Chotomskiego, skarbnika zakroczymskiego, w 1525 r. (M. 41 f. 69). Feliks, łożniczy królewski 1543 r. (M. 64 f. 266), syn Sasina, celnika królewskiego 1539 r. i inkwizytora soli zagranicznej. Dorota za Szymonem Ciechomskim 1542 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 207; 5 f. 293; 6 f. 195 i 8 f. 46). W 1570 r. ustanowioną została opieka nad Adryjanem, Anną i Dorotą, dziećmi Piotra, z powiatu zakroczymskiego, i Katarzyny z Szydłowskich, w osobie wuja ich, Piotra Szydłowskiego (M. 108 f. 213). Agnieszka za Stanisławem Radzanowskim 1616 r.

Adam, syn Marcina, nabył część Lisic 1624 r. Piotrowi zapisuje sumę Cybulska 1712 r. (Perp. Czers. 5 f. 219; 7 f. 47 i 17 f. 321). Stanisław, zeznał zapis dożywocia z żoną Ewą Płochocką 1649 r. (DW. 47 f. 2584). Józef, podwojewodzy zakroczymski 1766 r., z Rozalii Bromirskiej miał syna Stefana, komornika ziemskiego zakroczymskiego, który zeznał w 1782 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Łodzia Ponińską, córką Walentego, łowczego inowłodzkiego, i Marcyanny z Awryleskich. Po śmierci tejże zaślubił w 1787 r. Katarzynę Kochanowską, córkę Stanisława i Marcyanny z Zielińskich (DW. 97 f. 1781; 98 f. 221 i 103 f. 472). Syn ich Ferdynand, oficer b. wojsk polskich, z żony, Pauliny z Twardochlebowiczów, zmarłej 1829 r., zostawił synów: Władysława i Juliusza. Józef, podwojewodzy serocki 1767 r. Szczepan, dowiódł szlachectwa 1798 r. w Wydziale Stanów galicyjskich (Goł.).

CHOTOWSCY h. GRYF z Chotowej, w powiecie pilznieńskim. Mikołaj z Chotowej, świadczy 1398 r. w Krakowie (St. Pr. P. P. VIII), a 1418 r. w Tarnowie. Mikołaj, alias Mikosz i Jan, dziedzice Chotowej 1419 roku, sprzedali sołtystwo w Potoku, czyli Głowaczowej, Zygmuntowi, wójtowi z Pilzna (KKK. II). Mikosz kupił 1438 r. za 1000 grzywien Mikołajowice i Sirochowice (dziś Sierakowice) od Stanisława z Młodziejowic. Synowie jego: Jakób i Abraham, zawarli układ ze stryjem Marcinem Birowo z Przybenic 1459 r., którym oddają mu w dożywocie Mikołajowice i Sierakowice, a on im daje Charzowice w pińczowskiem. Po śmierci stryja zeznali 1460 r. dział: Jakób wziął obydwie te wsie, a Abraham Chotowę i Głowaczowę z dopłatą 100 grzywien. Jakób stał się protoplastą Mikołajowskich herbu Gryf. Abraham kwituje 1468 r. dzieci Jakóba ze 100 grzywien i bierze ich dobra w dzierżawę (Arch. Sang II. 135, 158, 162, 170, 171, 172).

Herb Gryf.

Mikosz Chotowski, 1505 r. pełnomocnik Jana z Tarnowa, 1513 r. komornik graniczny sandomierski w Pilznie. Abraham i Mikołaj, zwany Kulik, rozgraniczają w tymże roku Chotowę od Lipin (Arch. Sang. V.). Mikosz, Ewa i Barbara, dzieci Mikołaja Chotowskiego, procesują się 1527 roku z Bobowskimi i Szałowską, o spadek po dziadzie macierzystym Turskim z Jeżowa (St. Pr. P. Pol. VI. 327, 338, 417 i 502).

CHOTOWSCY z Chotowa, w powiecie wieluńskim. Właścicielem tej wsi w 1552 r. był Piotr Chotowski (Paw.).

CHOTYŃSCY z Chotynina, w powiecie wieluńskim, posiadali część tej wsi 1552 r. (Paw.). Katarzyna z Chotyńskich, wdowa po Janie Goślickim 1604 roku (Perp. Czers. 2 f. 444).

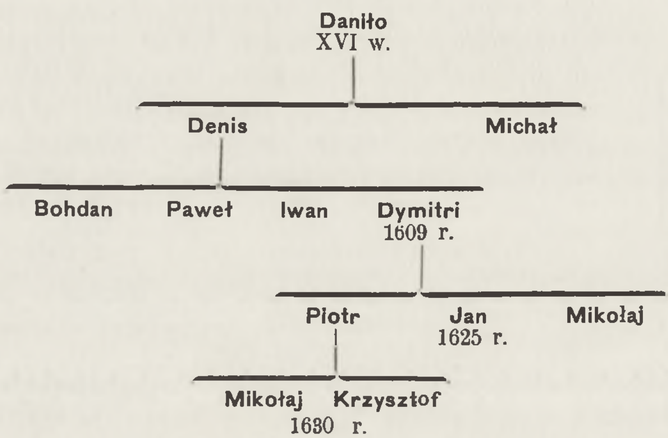
CHOWAŃSCY książęta, mają pochodzić od wielkiego księcia Gedymina i iść po księciu Fedorze Patrykiewiczu (Wolff. Ród Gedymina). Herbem ich miała być *Pogoń Litewska.*

W opisie życia kniazia Kurbskiego znajdujemy wzmiankę, potwierdzoną przez bojara moskiewskiego Grzegorza Safanowicza w 1609 r. (Op. Żyt. XI), że Chowańcy będący w kraju naszym, pochodzą od księcia Daniły, który wraz z Ostafiem Daszkiewiczem zbiegł z Moskwy i przy nim zamieszkał. Książę Daniło miał dwóch synów: Denisa i Michała; obaj zginęli od Tatarów w obronie kraju, w którym zamieszkali. Denis raniony strzałą w nos między oczami, wskutek rany umarł.

Po Denisie zostało czterech synów: Bohdan, Paweł, Iwan i Dymitri. Dymitri żył w województwie kijowskiem 1609 r. (Op. Żyt. XI). Piotr, Jan i Mikołaj, synowie Dymitra, sprzedali 1625 r. Niemiryczowi Hrozne, z dóbr Synhajewskich w województwie kijowskiem (Kij. III. C. f. 4).

Mikołaj i Iwan, bracia, i bratankowie ich: Mikołaj i Krzysztof, synowie Piotra, kwitują Niemiryczów 1630 r. (Bracł. VII. f. 11). Bohdana Mickiewiczówna, wdowa po Aleksandrze Chowańskim, żona Krzysztofa Steckiego 1624 roku (Kij. III. B. f. 56).

Rodowód ks. Chowańskich.

CHOŻEŃSKI Piotr, syn Stanisława, nabył grunt na Piotrowicach, w ziemi czerskiej, 1642 r. (Perp. Czers. 10 f. 295 i 367).

z CHOŻOWA. W. Ks. Litewski Zygmunt, nadał Sudimontowi w 1434 r. dobra: Chożowo, Telatowo, Połoczany i Łuczany, pod obowiązkiem służby ziemskiej (ML. 2 f. 3). Między panami litewskimi, którzy z wypędzonym Witoldem przebywali w Królewcu, znajdował się Sudimont von Wesisken, którego pieczęć przywieszona do aktu z 1384 r., a opisana w transumpcie z 1393 r., przedstawia rycerza zbrojnego, stojącego, trzymającego w jednej ręce lancę, w drugiej tarczę (Cod. Wit.). Może to być ojciec Sudimonta obdarowanego Chożowem.

Olechno, syn Sudimonta, wojewoda wileński i kanclerz litewski w latach 1477 — 1490, będąc łożniczym królewskim, otrzymał od Kazimierza Jag. w 1449 roku (?) dwór Wołpę pod warunkiem, że jeżeli zejdzie bezpotomnie, dobra te powrócą do dyspozycyi królewskiej (ML. 2 f. 62). W 1481 r. otrzymał od tegoż króla sianożęcia nad rzeką Wilią (ML. 2 f. 31). Olechno był też namiestnikiem połockim. W aktach, odnoszących się do historyi południowo-zachodniej Rosyi, znajduje się wyrok komisarzy królewskich, wydany w sprawie, jaką miał Olechno Sudimontowicz, namiestnik połocki, z Zenowiewiczem. Datę tego wyroku, oznaczoną indykcyą pierwszą, wydawcy odnieśli do roku 1483. Gdy jednak Olechno był w tymże roku już wojewodą wileńskim i kanclerzem, należałoby zatem rok 1468 przyjąć za właściwą datę tego aktu, tem więcej, że katalog J. Wolffa wymienia Olechnę już jako namiestnika połockiego przed 1466 r., w którym był także podczaszym litewskim. Przed 1466 r. był namiestnikiem grodzieńskim.

Pozostawił on trzy córki: Annę, Zofię i Aleksandrę (Olechnę). Córce swej Zofii, żonie księcia Aleksandra Holszańskiego, zapisał Olechno w 1490 r. Chożowo i Zajezierze (ML. 2). Musiał zapisać jej i Wołpę, gdyż dobra te pozostają następnie w posiadaniu książąt Holszańskich. Aleksandra z Chożowa, w 1498 r. wdowa po Mikołaju Tęczyńskim, wojewodzie ruskim, posiada w 1511 r. starostwo lubomelskie (MK. 17 f. 180 i 26 f. 48). Anna, zakonnica trzeciej reguły Św. Franciszka w Wilnie, zapisała 1508 r. testamentem dworek swój siostrzenicy swej, Barbarze ks. Holszańskiej. Z testamentu tego widać, że matka ich, a żona Olechny, była Moniwidówna (Kniaź.).

Rerb Rola.

CHRAPCICKI Piotr, koniuszy nadworny króla Aleksandra (M. 28 f. 5).

CHRAPICCY h. ROLA z województwa chełmińskiego. Mikołaj, biskup chełmiński 1495 r., podskarbi ziem pruskich 1511 r. (Tomic.), rezygnował z biskupstwa w 1515 r. i osiadł w zbudowanym przez siebie klasztorze w Lubawie. Kętrzyński w dziele swoim wspomina o Piotrze, synie Jakóba z Chrapic, pod 1416 r., Michale, synie Mikołaja, 1446 roku, i o Mikołaju 1505 r. Chrapice nabył Józef z Dzierżanowa 1511 roku (Kętrz.). Józef Chrapicki, oboźny kowieński 1792 roku.

CHRAPIEWSCY z Chrapiewa, w powiecie kcyńskim. Jan i Wojciech, synowie Feliksa z województwa kaliskiego, wyprawili za siebie na wojnę wołoską Filipowskiego 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 317).

Herb Gryf.

CHRAPKOWICZOWIE v. CHRIPKOWICZOWIE herbu GRYF. Mikał, Marcin i Karol, synowie Żdana, otrzymali szlachectwo od króla Zygmunta III-go na sejmie 1589 roku i mieli sobie nadany przez Jana Swoszowskiego herb Gryf (Zap. Lub. 5 f. 767).

Antoni i Franciszek, w powiecie grodzieńskim 1766 r. (Akta VII).

CHRAPKOWSCY z Chrapkowic, w powiecie wiślickim, których właścicielem był w 1579 r. Marcin Chrapkowski dictus *Pieczonka* (Paw.). Przydomek ten i niedalekie sąsiedztwo Chomentowa nasuwa myśl, że Chrapkowscy należeli do rodu *Lisów*.

Jan z Mąkoszyna, w powiecie przedeckim, żonaty 1670 roku z Anną Roszkowską (Gr. Przed. 76 f. 151 i 77 f. 20). Teresa z Suchorzewskich, żona Stanisława, sprzedaje Dąbrowę i Miłosnę, w powiecie warszawskim, 1679 r. (DW. 55 f. 1085).

Herb Kolumna.

Herb Gozdawa.

CHRAPLEWSCY herbu KOLUMNA z Chraplewa, w powiecie poznańskim. Paweł, Mikołaj i Bieniasz, bracia z Chraplewa, 1389 r. (Leksz.). Część Chraplewa posiadał w 1580 r. Łukasz Chraplewski (Paw.). Jakób, bratanek Gallusa Chraplewskiego, otrzymuje 1624 r. zapis od Katarzyny z Płaczków Chraplewskiej (M. 346 f. 90). Andrzej Chraplewski podpisał z województwem kaliskiem elekcyę króla Michała.

CHRAPOWICCY h. GOZDAWA pochodzą od Fedora Daniłowicza, podkomorzego witebskiego, ożenionego w pierwszej połowie XVI-go wieku z Heleną Siemionówną, za którą wziął w posagu Chrapowice, w powiecie witebskim. Potomstwo jego od nazwy majątku przyjęło nazwisko Chrapowickich. Do Chrapowic należała puszcza, ciągnąca się pomiędzy rzekami Łoświdzicą i Czernicą, a w niej łowy zwierzynne, drzewa bartne, gony bobrowe i pięć jezior: Łośwido, Piereworoźno, Utwo, Pripieszczo i Andrykolno (Wit. St. I. 153 i Ist. Jur. Mat. XXII).

Fedor Daniłowicz, chorąży witebski 1562 r., a podkomorzy 1576 r. Syn jego Jan, 1589 r. chorąży witebski i poseł, żonaty był 1584 r. z Heleną Hlebowiczówną, kasztelanką mińską (ML. Ks. Spr. sąd. 61 f. 84). Żyła ona jeszcze w 1622 roku, w którym była właścicielką Dołż, nabytych od syna Eustachego (Ist. Jur. Mat. XXI). W 1592 roku zastawił Jan siostrze swej, Katarzynie Wiazewiczowej, podsędkowej mińskiej, dobra Ranieny, w województwie witebskiem (Ist. Jur. Mat. XX).

Synami Jana byli: Adam, Krzysztof, Jan, Jerzy i Eustachy, od których poszły liczne gałęzie tego domu. Barbara, córka Jana, chorążego, za Mikołajem Borysowiczem Żabą 1635 r. (Ist. Jur. Mat. XXIV).

Adam, syn Jana, był podsędkiem trockim 1613 r., ożeniony z Krystyną Niemścianką, 2-o v. ks. Adamową Żyżemską (Kniaź.).

Krzysztof, syn Jana, stolnik witebski 1634 r., za odznaczenie się w walkach z Moskwą na zamku witebskim, otrzymał w 1635 r. od Władysława IV-go prawem kaduka, dobra pozostałe po Hrehorowej Podwińskiej. W 1637 r. wspólnie z żoną, Heleną Wojnianką Jasienicką, sprzedał Bucewicze, leżące w powiecie mińskim (Ist. Jur. Mat. XXII i XXV). Wzięty do niewoli 1654 r., przy zdobyciu Witebska, w czasie trwania jej umarł.

Synów jego trzech, również uległo niewoli, byli niemi: Dominik, Jerzy i Józef.

Dominik zeznał 1655 r. w więzieniu w Kazaniu testament, którym zapisał żonie swej, Felicyannie Wołkównie, dożywocie na majątkach swoich: Żołninie, Kobyszczach i Drakulinie, przeznaczając je po jej śmierci na utrzymanie szpitala katolickiego witebskiego, przez żonę założonego (Ist. Jur. Mat. XXI).

Jerzy poddał się Carowi i wielkiemu księciu moskiewskiemu, i dał początek linii Chrapowickich osiedlonej w Cesarstwie rosyjskiem. Od niego pewnie pochodził Wasil Iwanowicz Chrapowicki, który od cesarzowej Elżbiety Piotrównej otrzymał w 1747 r. dyplom na szlachectwo rosyjskie z odmianą w herbie.

Józef, podwojewodzy i rotmistrz witebski, trzymany był w Kazaniu 1655 r. (Akta XIII), skąd następnie powrócił. Posłem witebskim był 1668 r. i w 1674 r. Jako chorąży i podwojewodzy województwa witebskiego, podpisał elekcyę Jana III-go. Syn jego Michał, administrator hibernowy województwa witebskiego 1713 roku, dziedzic Łoświda (Ist. Jur. Mat. XXI, XXII i XXIII).

Córki Krzysztofa: Wołodkowiczowa, Wolanowa i Juszkiewiczowa, wymienione w Dyaryuszu brata.

Oprócz wymienionych, miał jeszcze Krzysztof synów: Jana Antoniego, Antoniego — zakonnika i Andrzeja. O tych dwóch ostatnich raz tylko wzmianka w Dyaryuszu.

Jan Antoni, 1648 r. sekretarz królewski, starosta drohobuski, 1650 r. chorąży smoleński, 1660 r. podkomorzy smoleński, 1669 r. wojewoda witebski, a 1684 roku i administrator ekonomii mohilewskiej. W 1674 r. starosta olwicki, pilwicki, ozierzyski i markowski. Posłował kilkanaście razy, powoływanym będąc przez sejmy do załatwiania różnych czynności. W 1665 r. był marszałkiem sejmowym; sejm ten jednak zerwanym został. Marszałkował drugi raz w 1668r. Autor Dyaryusza. W 1683 r. wyznaczony został jednym z komisarzy do traktowania o pokój z Moskwą, lecz wkrótce zmarł. Żonaty był z Anną Wyleżyńską.

Z synów jego: Jan, poseł witebski, i Michał, podpisali z województwem witebskiem elekcyę Jana III-go. Jan był żonaty 1679 r. z Maryanną Denhoffówną, kasztelanką witebską (Pac.). Krzysztof Antoni, kasztelan smoleński 1697 r. Stefan Antoni, starosta pilwiski 1696 r. (V. L.), podkomorzy smoleński 1719 r. Podpisał on wraz z bratem Krzysztofem z województwem smoleńskiem elekcyę Augusta II-go. Franciszek, 1669 r. był jeszcze małem dzieckiem (Dyar.). Siostra ich Maryanna 1703 r. za Franciszkiem Kurczem, wojewodzicem brześciańskim, druga—Kornelia, zaręczona 1689 r. z Januszem Zenowiczem, starościcem opeskim (Dyar.), a trzecia—N., została brygitką 1669 r.

Synem Stefana Antoniego był Antoni, podkomorzy smoleński 1752 r., pułkownik powiatu orszańskiego 1759 r. (Akta XII), zmarły 1760 roku, pochowany w Wilnie. Synem Antoniego był Mikołaj, marszałek orszański 1765 r., starosta pilwiski, kawaler orderu Św. Stanisława 1776 r., a Orła Białego 1792 r., kasztelan orszański 1793 r., żonaty 1760 r. z Barbarą z Reuttów. Tego ostatniego syn Antoni, starosta starodubowski, kawaler orderu Św. Stanisława 1788 r., poseł na sejm czteroletni. Antoni ten, z żony, Kazimiery Burzyńskiej zostawił córkę Helenę, która dowiodła pochodzenia szlacheckiego w Królestwie 1841 r. (A. b. Her.).

Jan, syn Jana, chorążego witebskiego, miał syna Andrzeja, stolnika orszańskiego 1661 r. Andrzeja Kazimierza spotykamy stolnikiem witebskim 1669 r. (V. L.). Czy to nie będzie tenże sam Andrzej. Synem jego był Jan, stolnik orszański, który zastawił Hościłów, w województwie witebskiem, żonie swej, Zofii z Kurzenieckich, 2-o v. żonie Jana Hołyńskiego, horodniczego i pułkownika mścisławskiego 1719 r. (Ist. Jur. Mat. XXV.).

Jerzy, syn Jana, horodniczy witebski 1637 r., właściciel Chrapowic 1641 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI.).

Eustachy, syn Jana, chorążego witebskiego, wojski mozyrski 1623 r., właściciel Kochanowicz w województwie połockiem, żonaty z Krystyną z Łowejków (Ist. Jur. Mat. XXII), miał kilku synów i córkę Helenę, zaślubioną księciu Dymitrowi Ogińskiemu 1650 r. (Ist. Jur. Mat. XXV.).

Po nim idą: Tomasz, horodniczy połocki 1668 r. Teofil Dadzibóg, wojski połocki, co się pisał z woj. połockiem na elekcyę Jana III-go. Dominik, starosta somiliski, właściciel Kochanowicz, które przeszły następnie na syna jego Eustachego, urodzonego z Rozalii Rpińskiej. Eustachy, podstarości starodubowski 1765 roku, starosta starodubowski 1775 roku, instygator litewski i kawaler orderu Św. Stanisława 1779 r., z Teresy Szczytówny miał syna Józefa, po ojcu starostę starodubowskiego 1778 r., i instygatora litewskiego 1785 r., kawalera orderu Św. Stanisława 1777 r., a Orła Białego 1785 r., w końcu marszałka szlachty gubernii połockiej, zmarłego 1812 r. Józef rozwiedziony z Franciszką Hryniewiecką (DW. 94 f. 813), z której córka Józefa za Franciszkiem Woyniłłowiczem, zaślubił księżniczkę Magdalenę Ogińską. Z drugiej żony jego synowie:

1) Antoni, żonaty z ks. Eweliną Mirską, właściciel Datnowa; z niej synowie: Adam, właściciel Datnowa, Gabryel, właściciel Terespola; oraz córki: Stanisława Kłobukowska i Antonina Kreutz. Adam trzy razy ponawiał związki małżeńskie; z Maryi Romerówny córka Ewelina, zaślubiona 1871 r. hr. Janowi Lubienieckiemu; z Kamilli Górskiej syn Eustachy, zmarły w młodości; a z Zofii Chlewińskiej syn Antoni. Ten ostatni, dziedzic Terespola, żonaty z Heleną z Janczewskich, córką Kazimierza i Heleny z Oskierków.

2) Michał, marszałek dziśnieński i prezydent gubernialny miński, właściciel Jasnogórki i Koronowa na Żmudzi, a Prozorok i Jałówki, w powiecie dziśnieńskim, z Joanny Okuszkówny miał syna Kazimierza i córkę Józefę za Stanisławem Makowieckim; z drugiej żony — Józefy Korsakówny, syn Arkadyusz, żonaty z ks. Stefanią Radziwiłłówną. Kazimierz, generał - major wojsk rosyjskich, kawaler wielu orderów, z Adelajdy Ciechanowieckiej pozostawił synów: Włodzimierza i Edwarda.

Włodzimierz, generał wojsk cesarsko - rosyjskich, ożeniony 1881 r. z Maryą hr. Kossakowską, córką Stanisława i Aleksandry z hr. Chodkiewiczów, ma z niej córkę Aleksandrę i synów: Ignacego, urodzonego 1884 r., Zygmunta, urodzonego 1885 r., Józefa, urodzonego 1887 r., i Stanisława, urodzonego 1891 r.

Edward, pułkownik wojsk cesarsko-rosyjskich, zaślubił 1879 r. Leopoldynę z Lachnickich, córkę Ignacego, generała wojsk cesarsko-rosyjskich.

3) Eustachy, właściciel Kochanowicz, szambelan dworu rosyjskiego, z Amelii Górskiej pozostawił trzy córki, z których Marya za Michałem Szczytem, a Amelia za Aloizym Swołyńskim i syna Ignacego, właściciela Kochanowicz, marszałka gubernialnego witebskiego, ożenionego z Salomeą Czechowiczówną, z której syn Maryan, ożeniony z Maryą Dębicką 1887 r. w Krakowie, oraz córki: Marya i Jadwiga za hr. Teofilem Zybergiem-Platerem.

Józef, syn Dominika, a brat Eustachego, jako generał-major wojsk W. Ks. Litewskiego i poseł smoleński, podpisał z województwem połockiem elekcyę Sta-

nisława Augusta. W 1765 r. jest sędzią ziemskim smoleńskim, a 1768 r. szambelanem Stanisława Augusta. Konsyliarz rady nieustającej (DW. 100 f. 125), a następnie jej marszałek 1784 r. Kasztelan mścisławski 1786 r., kawaler orderów: Św. Stanisława 1785 r., a Orła Białego 1787 r. W 1774 r. nabył Dworzno (DW. 91 f. 290). W 1791 r. zaślubił Helenę Suffczyńską, chorążankę łukowską (M. 289 f. 359 i 290 f. 150). Z nią bezpotomny.

Jan, syn Dominika, a brat Eustachego, sędzia grodzki i łowczy połocki 1765 r., właściciel Swolna, z Balbiny Pakoszówny miał syna Piotra Celestyna, nabywcę Sielut w 1805 r., brygadyera wojsk rosyjskich, ożenionego z Heleną Górecką, z której syn Michał, marszałek gubernialny witebski, żonaty z hr. Lidią Apraksin. Synowie jego: Aleksander, oficer kawalergardów rosyjskich, żonaty z N. Tepłow, i Dymitr, kamerjunkier dworu rosyjskiego.

Oprócz wyżej wymienionych: Helena Chrapowicka była 1667 r. żoną Karola Lisowskiego, pułkownika; Anna Chrapowicka była w początkach XVIII-go wieku za Janem Lackim, podkomorzym żmudzkim, a Krystyna za Józefem Stefanem Piotrowskim 1721 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI. i DW. 71 f. 1534). Jan Chrapowicki był sędzią grodzkim smoleńskim 1770 r., a Franciszka z Chrapowickich, żona Stefana Bielikowicza, pisarza grodzkiego bracławskiego 1762 r. (DW. 83 f. 1723).

CHRAPOWICZ Józef, pisał się z województwem połockiem na elekcyę Stanisława Augusta.

CHRAPUŃSCY h. JUNOSZA wyszli z Chrapuni, w powiecie sierpskim. Wieś tę w 1578 roku posiadali: Wojciech, Jan, Andrzej i wdowa po Walentym (Paw.).

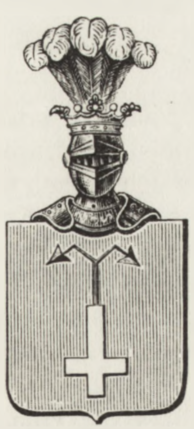
CHRASZCZEWSKI Erazm wprowadzony do dóbr Mikołajowice, w powiecie przedeckim, 1602 r. (Gr. Przed. 50 f. 273).

CHRENICCY v. CHRENNICCY v. CHRYNICCY v. CHRYNNICCY herbu WŁASNEGO. Pieczęć Bohdana Chrynickiego z 1563 r. przedstawia znak obok położony, różny znacznie od znaku przedstawionego na ich herbie przez Niesieckiego (Piek. i Nies.). Nazwisko swe wzięli od wsi Chrennika, w powiecie łuckim.

Znak pieczętny Chrenickich.

Niemira Bohdanowicz Chrenicki, ziemianin wołyński, nabył Krupiec na Wołyniu; Aleksander Jag. potwierdził mu ten akt kupna w 1503 r. (ML. 5 f. 330). Tenże Niemira i syn jego Wojna, mają 1511 r. sprawę z Żabokrzyckim o Jarosławice (ML. 10 f. 379). Michał Światkowicz Chrennicki, ziemianin wołyński, procesuje się ze Świniuskim 1546 r. (ML. 61 f. 7). Tenże Michał wykonał przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony 1569 r. (Arch. I. Z. Ros. II. 1). Syn jego Bohdan

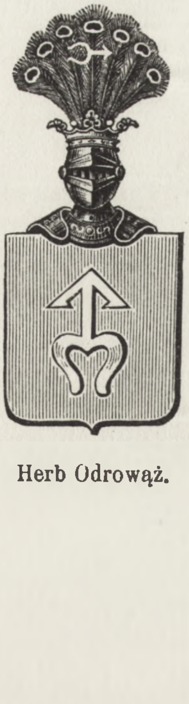

Herb Chrenickich.

Michajłowicz Światkowicz, żonaty z ks. Oleną Kozieka, kwituje brata jej z odbioru posagu 1570 r. (Op. Łuc. 2044). Łukasz, podsędek łucki 1579 r. Jan, podsędek łucki 1590 r., sędzia ziemski łucki 1608 r. Ten to pewnie Jan, żonaty 1573 roku z ks. Maryą Andrzejówną Sokolińską, wdową po ks. Aleksandrze Buremlskim (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Prokop, ziemianin wołyński 1575 roku (Op. Łuc. 2049). Bazyli procesuje się z Massalskim 1579 r. Mikołaj, żonaty z Maryanną Mikołajówną Bohowitynówną Szumbarską 1605 r. (Woł. I. f. 359 i II. f. 162). Michał, właściciel Chrennik, Tołpiżyna, Łopawszy, Wyczułkowa, Kurozwonu i Gnidawy w powiecie łuckim 1570 r. (Jabł.), zapisał dwie trzecie części tych dóbr żonie Maryannie, która mu nawzajem zapisała 800 kóp na Korsowie, Koziej Woli i Sestratynie 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 10).

Jan wraz z Rostockim pozwany został przez Chorzewskich 1620 r., o przywileje i zapisy dotyczące dóbr Sadki i Laski, pozostałych po żonie jego, Nastazyi Bołbasównie Rostockiej, 1-o v. Żdanowej Borowickiej (Woł. II. f. 91 i IV. f. 514). Z pierwszej nieznanej żony, miał Jan synów dwóch: Aleksandra i Michała. Po Michale było córek dwie: Helena, 1-o v. Stanisławowa Lachodowska, 2-o v. Pawłowa Pacowa, i Regina ks. Zacharyaszowa Czetwertyńska. Aleksander, łowczy wołyński 1601 r., chorąży wołyński 1618 r., z ks. Anny Czartoryskiej miał synów: Aleksandra, Andrzeja i Stefana. Wymienieni wnukowie i wnuczki Jana, pozwani zostali 1628 r. o pieniądze i ruchomości pozostałe po żonie dziada ich Rostockiej (Woł. V. B. f. 154; Bracł. IV. f. 1188).

Aleksander, syn Aleksandra, właściciel Boremla, podstarości krzemieniecki 1661 r. (Zap. Lub. 45 f. 536; 50 f. 993 i Woł. VII. B. f. 94), żonaty 1652 r. z ks. Katarzyną z Kozielska Puzynianką (Kij. VIII. f. 81). Andrzej, zmarły przed 1642 r., żonaty był z Eufrozyną Horodyńską (Kij. V. f. 729). Stefan, porucznik roty pancernej 1649 r., z Justyny Hulewiczówny pozostawił córki: Maryannę Bielecką i Apolonię Radokiewiczową 1693 r. (Zap. Lub. 42 f. 543 i Bracł. XIV. f. 765). Hanna v. Teodora, 1-o v. Pawłowa Dorohostajska, 2-o v. ks. Jerzowa Puzynina 1609 r. (Woł. IV. f. 583; V. f. 148; Kij. II. B. f. 224). Marek, Mikołaj, Jan, Krystyna, żona Andrzeja Świszczowskiego, Magdalena, Anastazya i Anna, dzieci Prokopa, procesują się 1621 z Choroszkami (Bracł. V. f. 269). Mikołaj, żonaty 1632 r. z ks. Nastazyą Czetwertyńską, córką Jakóba (Kij. III. D. f. 71).

Herb Odrowąż.

CHREPTOWICZOWIE h. ODROWĄŻ pochodzą z województwa nowogrodzkiego, gdzie od najdawniejszych czasów posiadali dobra Szczorse, po dzisiejszy dzień w ich rękach pozostające. Oprócz powyższych dóbr byli właścicielami Krasnoboru, w powiecie grodzieńskim i Bohuryma na Wołyniu, od którego jedna gałęź tego domu zwała się Chreptowiczami Bohurymskimi. Na pamiątkę zaś jednego ze swoich przodków, Jana Litawora, podskarbiego nadwornego litewskiego, brali przydomek *Litawor.*

Tytuł hrabiowski miał sobie przyznany w Rosyi Michał Chreptowicz 1843 r.

Joachim Chreptowicz w swoich pamiętnikach wspomina o dziale dóbr Szczors, dopełnionym niewiadomej daty przez Bohdana, Daniela, Bazylego i Mitkę (Mikołaja), synów Jakóba. Istnienie owego Jakóba potwierdza akt z 1528 r., którym król Zygmunt potwierdził Bohdanowi Marcinowiczowi nadanie Bohuryma. W akcie tym powiedziano, że dobra te były własnością Michajła Zenowiewicza i Daniła Jakowlewicza Chreptowicza. Ten ostatni dał je bratu swemu Bohdanowi, którego syn Bazyli, jak również Zenowiewicz darowali je Bohdanowi Marcinowiczowi (ML. 15 f. 622). Należy więc tego Jakóba, żyjącego w początkach XV-go wieku, uważać za protoplastę tego domu. O synie jego Mikołaju nic nie wiemy, a Bazyli pozostawił syna Grzegorza, świadka 1474 roku przy zastawie Woli (Arch. Sang.).

Bohdan Chreptowicz miał dwie żony, z których jedna Fedka, córka księcia Jerzego Czetwertyńskiego. Z niej był syn Iwan, którego córce Nastazyi, żonie Wasila Czaplicy, przysądził król Zygmunt w 1528 r. jedną trzecią część Czetwertni i Lutohoszczy, jako należącą się jej po babce (ML. 16). Z drugiej nieznanej nam żony miał sześciu synów: Mitka, Iwana Litawora, Dymitra, Wasila, Marcina i Fedka, oraz córkę N., żonę Michajła Zenowiewicza.

O Mitku Chreptowiczu wiemy tylko tyle, że w 1485 r. otrzymał od Kazimierza Jag. dwa wory soli (ML. 4). Olga, pozostała po nim wdowa, sprzedała w 1523 r. pewną wieś Rodkiewiczowi (ML. 15).

Michno v. Miszko, syn Mitka Chreptowicza, w 1517 r. dworzanin królewski, ma sprawę ze stryjenką swoją, Litaworową (ML. 10). Obowiązany był dostarczać na wyprawy wojenne cztery konie z dóbr swoich na Wołyniu i w grodzieńskiem (ML. 8). Podług cytowanego pamiętnika, Michał miał mieć córkę Annę, żonę Michała Korsaka, który wziął za nią część Szczors.

Iwaszko Litawor, syn Bohdana Chreptowicza, podskarbi dworny litewski, otrzymał od Kazimierza Jag. w 1486 r. Wyszków i Mukobudy, w powiecie drohickim (ML. 4). W 1489 r. jest marszałkiem królewskim i namiestnikiem uciańskim, a w 1492 r. namiestnikiem słonimskim. W tymże roku otrzymał od Aleksandra Jag. dwory: Lejty i Hryczynowski, oraz nieosiadłą wieś Ejgiminowszczyznę (ML. 3). W 1494 r. przestał być podskarbim, gdyż nim jest brat jego Fedko, otrzymał zaś starostwo puńskie. W 1495 r. jest tylko marszałkiem i namiestnikiem słonimskim; tegoż roku dozwolił mu Aleksander Jag. zamienić z synem niegdy Sołtana Aleksandrowicza dobra Niwice na Rudniki (ML. 5). W 1499 r. będąc także namiestnikiem nowogrodzkim, otrzymał od Aleksandra Jag. potwierdzenie przywileju na dobra Pirchały (ML. 5). W następnym roku dostał się w rozprawie nad Wiedroszą do niewoli moskiewskiej, z której dopiero w 1508 r. powrócił. W 1509 r. został namiestnikiem drohickim i marszałkiem królewskim. W 1486 r. był namiestnikiem ucjańskim, a 1513 r. kobryńskim. Umarł prawdopodobnie w 1514 r., gdyż w roku następnym pozostałą po nim wdowę pozwał Sołtan, o wydanie skarbów pozostawionych przez jego ojca, a przechowywanych u Iwana Litawora, który był opiekunem Sołtana (ML. 10).

Żoną Iwana Litawora Chreptowicza była ks. Jadwiga Aleksandrówna Holszańska. Mąż zapisał jej w 1511 r. na Wyszkowie i Mukobodach 1000 kóp groszy litewskich posagu (ML. 8 i 16).

Iwan Litawor, pozostawił syna Kazimierza, który zmarł młodo, i dwie córki: Hannę i Zofię.

O Kazimierzu znajdujemy jedną tylko wzmiankę pod 1525 r. Król Zygmunt dał pozwolenie Jadwidze Litaworowej, marszałkowej, i synowi jej, Kazimierzowi, na wykupienie z rąk Raczki wójtowstwa w Wysokiem (Inw. Arch. Kor. Woj. Podlas.).

Z córek, wyszła Hanna wbrew woli matki w 1516 r. za Jerzego Ościkowicza, a Zofia była w 1523 r. żoną Jana Oborskiego, po śmierci którego poślubiła Mikołaja Wrelewskiego.

Ciekawe dochowały się szczegóły o zamężciu Hanny. Matka jej, z domu Holszańska, dumna i samowładna, chciała zmusić swą córkę do poślubienia starego podkomorzego litewskiego, Andrzeja Dowojnowicza, gdy tymczasem Hanna, zakochana w młodym wojewodzicu trockim, Jerzym Ościkowiczu, nie chcąc się poddać woli matki, zaręczyła się z nim pokryjomu w Grodnie. Jerzy Ościk udał się na żądanie swej narzeczonej, za pośrednictwem ojca swego, do króla Zygmunta z prośbą, o zmuszenie Litaworowej do wydania mu córki. Król Zygmunt przychylił się do jego prośby i wysłał do Litaworowej podskarbiego, Abrahama Józefowicza i księcia Wasila Szachowicza, namiestnika luboszańskiego, aby ją do zgody na ten związek przywieść. Litaworowa posłów królewskich nie przyjęła i nie dopuściła do córki. Wtedy król wysłał do niej kustosza wileńskiego, Filipowicza i pana Niemirowicza z rozkazem, ażeby córki swej za nikogo innego nie wydała, tylko za Ościka. Lecz ona i tym razem poselstwa do córki nie dopuściła, mówiąc, że zaręczyła ją z Dowojną, przeto za Ościka wydać jej nie myśli. Przy poselstwie znajdował się i Ościk. Gdy posłowie od Litaworowej wychodzili, wybiegł Dowojna z bratem swoim, napadł na Ościka i obciął mu palec u ręki. Wszczął się hałas, który posłyszawszy Hanna, wybiegła i prosiła Ościka, ażeby ją wziął jako żonę, co też on uczynił. Litaworowa wytoczyła naturalnie Ościkowi proces o napad i gwałt, lecz król Zygmunt uznawszy, że Hanna dobrowolnie wyszła za Ościka, uwolnił go od wszelkiej odpowiedzialności (ML. 10 i 16).

Litaworowa nie dała spokoju i drugiemu swemu zięciowi, Janowi Oborskiemu. Pomimo, że ślub jego odbył się w 1523 r. w Mukobodach w jej obecności, i sama następnie odwiozła zięciowi córkę do domu, oskarżyła go wkrótce przed królem Zygmuntem i arcybiskupem Łaskim, że gwałtownie najechawszy jej dom, porwał córkę i trzyma ją u siebie, nie wziąwszy z nią nawet ślubu. Ciekawe szczegóły o tej sprawie przechowały się w wyroku arcybiskupa Łaskiego z 1525 roku (ML. 16).

W 1536 r. sądził król Zygmunt jeszcze raz Litaworową; rzecz szła teraz o to, kto ma posiadać dobra podlaskie: Litaworowa, czy jej córki. Tym razem sprawę wygrała Litaworowa, gdyż król przyznał jej dożywocie na tych dobrach, córki zaś miały je dopiero po jej śmierci odziedziczyć. Litaworowa obowiązaną była dostarczać na ekspedycye wojenne z dóbr litewskich i podlaskich 76 koni (ML. 21).

Dymitri Bohdanowicz Chreptowicz, zmarły bezdzietnie, i brat jego Iwan, otrzymali od Aleksandra Jag. w 1494 r. dworzyszcze Strzelnikowskie, w mielnickiej włości (ML. 6).

Wasil Bohdanowicz, piąty syn Bohdana Chreptowicza, namiestnik włodzimierski i żdołbicki, uzyskał w 1495 r. od Aleksandra Jag. zatwierdzenie kupna Koniuch i innych wsi, nabytych od ziemian włodzimierskich (ML. 5). W roku następnym nadał mu Aleksander Jag. Horochów, który przed nim trzymał Olizar, a potwierdził mu to nadanie w 1501 r. (ML. 5). Ożeniony z Fedją, córką Paszka Dochnowicza (Arch. Sang. III), miał syna Olechnę i córki: Nadieję za Hryńkiem Wołłowiczem, Hannę za ks. Andrzejem Sanguszkowiczem Koszerskim, Małgorzatę za Jakóbem Montowtowiczem, i N. za ks. Wasilem Sokolskim. Z córek tych tylko trzy ostatnie przystępowały do działu dóbr po Dochnowiczach (Kniaź.), z czego widoczne, że Olechno i Wołłowiczowa musieli się rodzić z innej, pierwszej żony Wasila.

W 1501 r. potwierdził Aleksander Jag. Olechnie Wasilewiczowi Chreptowiczowi nadanie dóbr Filipowszczyzny, w powiecie słonimskim, zrobione przez Tołtyginowicza, a w 1514 r. potwierdził król Zygmunt testament Fedii, żony Wasila, którym zapisała dobra Jabłonne mężowi swemu; ten zaś przekazał je z Werbicznem i Koniuchami córce swej, żonie ks. Andrzeja Michajłowicza Sanguszkowicza (ML. 11 i 36). W 1522 r. Olechno i syn jego Iwan, procesują się z siostrami: Hryńkową Wołłowiczową i Hanną — Wasilewnami, o dobra po ojcu pozostałe (ML. 10).

Anna z Chreptowiczów ks. Andrzejowa Sanguszkowa, starościna łucka, zeznała testament w Łucku 1545 r. (Arch. Sang.).

Olechno, którego potomstwo Bohurymskimi się zwało, oprócz Jana miał mieć jeszcze, podług pamiętnika, dwóch synów: Piotra i Bazylego. Bohdan, syn Piotra, sprzedał w sądzie ziemskim łuckim 1586 r. część swoją na Bohurymie bratu stryjecznemu Siemionowi. Bazyli miał córkę Anastazyę, żonę Stanisława Kaweckiego; sprzedała ona część swoją na Bohurymie Janowej Chreptowiczowej.

Jan, syn Olechny, z Lubki Dusianki pozostawił pięciu synów: Siemiona, Daniela, Konrada, Melentego i Jana, oraz dwie córki: Maryę, żonę Andrzeja Niemirycza, sędzica kijowskiego, i N., żonę Romana Wielhorskiego (Arch. I. Z. Ros. I. 1; Woł. 1 f. 568).

Siemion, pisarz grodzki łucki 1571 r. po bracie swoim Janie, wystawił plenipotencyę 1568 r. w grodzie łuckim na braci swoich: Jana i Dachnę (Daniela) (Op. Łuc. 2038 i 2042). Był właścicielem Horodyszcza, w powiecie łuckim 1582 r. (Jabł.). Z Reginy Rusinówny, której zapisał 900 kóp groszy wiana na Bohurymie i Kuniatkowie 1567 r. (Op. Łuc. 2093), miał córkę Maryę, żonę Połuckiego (Woł. 1 f. 2 i Pam.). Wdowa po nim procesowała Lubeckich o najazd Zalesia 1591 r. (Woł. I. f. 66).

Daniel, pisarz ziemski słonimski 1590 r., sprawował opiekę nad Maryą, córką brata swego Siemiona. Z tego powodu miał sprawę 1590 r. z ks. Koreckim o najazd Daniczowa i Żeleznicy (Woł. 1 f. 2).

Konrad (M. 125 f. 129) procesuje się z ks. Wiśniowieckim 1598 r. (Bracł. I. f. 395).

Melenty, archimandryta pieczerskiej ławry w Kijowie 1576 r. (Arch. I. Z. Ros.), został władyką włodzimierskim i brzeskim 1579 r., lecz objął to władyctwo dopiero w 1580 r., po ustąpieniu mu takowego przez Fedosieja (Arch. I.

Z. Ros. I. 1). W 1593 r. po śmierci jego, bracia władyki, Siemion i Daniel, dzieci Jana, i siostry, wnoszą skargę o zagrabienie pozostałego po nim majątku (Arch. I. Z. Ros. I. 1).

Jan Janowicz, pisarz grodzki łucki 1562 r., podstarości łucki 1570 roku, z Apolonii Sasinówny pozostawił córkę Katarzynę, żonę Grzegorza Podbipięty, i trzech synów: Teodora, zmarłego bezdzietnie, Jana i Konstantego (Pam.). Jan z Aleksandry Iwanickiej pozostawił córkę Teodorę, żonę Stanisława Reja, stolnika lubelskiego. Ona i stryj jej Konstanty, procesują się z Niemiryczami 1640 roku (Kij. IV. B. f. 282).

Konstanty, stolnik kijowski 1630 r., z Krystyny Wierzejskiej pozostawił synów czterech: Hieronima, Władysława, Aleksandra i Stefana (Zap. Lub. 34 f. 65; 38 f. 441; 41 f. 270 i 369). Hieronim nie żył już 1645 r. Jakiego się przestępstwa dopuścił, wiadomem nie jest, lecz w dekrecie Trybunału lubelskiego z 1645 r., dotyczącego zabicia Izdebskiego, nazwany infamisem. Z Anny Jełowickiej pozostawił syna Felicyana, oraz córki: Pudencyannę i Barbarę. Wpływali oni 1663 r. do procesu o spadek po Rejowej (Woł. VI. C. f. 477 i VII. A. f. 548; Zap. Lub. 51 f. 116). Władysław, po ojcu stolnik kijowski, podpisał z tymże tytułem z województwem wołyńskiem elekcyę Jana Kazimierza. Córka jego Eufrozyna 1663 r. (Woł. VIII. A. f. 548). Aleksander, rotmistrz kijowski 1649 roku (Zap. Lub. 42 f. 542), nazywany w aktach stolnikiem kijowskim, z Eufrozyny (Niemiryczówny?) pozostawił syna Konstantego, który pisał się z województwem bracławskiem na elekcyę Augusta II-go (Zap. Lub. 43 f. 818; 50 f. 191 i 927). Władysław, podług pamiętnika syn Konstantego, komornik ziemski krzemieniecki 1723 r., pozostawił syna Antoniego, żyjącego w 1757 r. (Bracł. XVII. f. 1469), na którym, zdaje się, że wygasła linia Chreptowiczów-Bohurymskich.

Marcin Bohdanowicz Chreptowicz, otrzymał w 1495 r. od Aleksandra Jag. dom w Łucku, a 1496 r. będąc już koniuszym dwornym, otrzymał od króla cztery nieosiadłe wsie, w powiecie nowogrodzkim (ML. 5 i 6). W 1497 r. był namiestnikiem izblańskim, a w 1501 r. żołudzkim. W 1502 r. jest podskarbim dwornym; pozostaje na tym urzędzie jeszcze w 1504 roku. W 1505 r. jest koniuszym i łowczym. Urzędy te piastował jeszcze w 1508 r. Od tego czasu aż do roku 1524 nic o nim nie wiemy. Za udział w spisku Glińskiego uwięziony w 1509 r. i pozbawiony urzędów, uzyskał wolność 1511 r. (Tomic.). Dopiero w 1524 r. otrzymał od króla Zygmunta koniuszostwo trockie i marszałkowstwo. W 1502 r. nadał mu Aleksander Jag. Kolczyce, w powiecie nowogrodzkim, a w 1504 r. Błudowo, w powiecie łuckim (ML. 5 i 6). W 1526 r. zapisał Marcin na tym ostatnim majątku pewną sumę synowi swemu Merkuremu, urodzonemu z Anny (ML. 15). Ta Anna musiała być ks. Lwówną Glińską, bo Marcin Chreptowicz uwięziony, nazwany szwagrem książąt Glińskich. (Tomic. I. 31).

Marcin Chreptowicz zeznał w 1506 r., że syn jego, Bohdan, zmówił się z córką Seńka Olizara, wskutek czego król Zygmunt oddał mu tak ją, jak i jej majątek w opiekę, aż do czasu poślubienia jej przez Bohdana (ML. 8).

Bohdan Marcinowicz Chreptowicz, zaręczył się z Olizarówną w 1507 roku (ML. 10). Otrzymał on od stryja swego, Wasila Bohdanowicza, dobra Bohurym, które to nadanie potwierdził mu król Zygmunt w 1528 r. (ML. 15). Dobra powyższe były poprzednio w posiadaniu Michajła Zenowiewicza i Daniła Jakowlewicza

Chreptowicza, a którzy zapisali je Wasilowi. Bohdan żonaty był w 1528 roku z księżniczką Owdotią Iwanówną Horską, której król Zygmunt potwierdził w tymże roku zapis dóbr Horbaczewa, zrobiony jej przez matkę (ML. 15). Błudów odstąpił Bohdan królowej Bonie w 1539 r. (ML. 36). Był on w 1547 r. dzierżawcą ejszyskim i worniańskim.

Bohdan z ks. Horskiej pozostawił córkę Bohdanę za Onikiejem Hornostajem, marszałkiem hospodarskim (Kniaź.) i syna Piotra, żonatego 1-o v. z Marcyanną Lubkówną, 2-o v. z ks. Anastazyą Teodorówną Czartoryską; w 1560 r. kwituje braci tej ostatniej: ks. Aleksandra i Iwana z odbioru posagu (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). W 1559 r. przedstawił do zatwierdzenia różne nadania otrzymane przez przodków swoich (Rew. Puszcz.).

Piotr z Lubkówny miał syna Bohdana, referendarza litewskiego 1584 r., żonatego z Katarzyną Dłużniewską 1578 r. Z niej miał synów trzech: Jana, Olbrychta i Michała. Jan zaślubił 1615 r. Anastazyę Wołłowiczównę, starościankę rohaczewską; Olbrycht ożeniony z Mańkowską, miał mieć czterech synów: Krzysztofa, Piotra, Marcina i Samuela. W dziele „Powiat Oszmiański" p. Jankowski podaje następujące o tych braciach i ich potomstwie wiadomości. Krzysztof umarł młodo. Piotr, podsędek grodzieński, dał początek wygasłej w początkach tego wieku linii grodzieńskiej, do której należał Karol, chorąży nadworny litewski, o którym niżej. Marcin, 1660 r. wniósł manifest do grodu lidzkiego o rabunku i zniszczeniu majątku i zadawanych mu mękach przez wojska rosyjskie. Potomkowie jego istnieją dotąd w powiecie lidzkim. Czwarty, Samuel, osiadł 1667 roku w powiecie mozyrskim, zostawił syna Chryzostoma, strażnika mozyrskiego. Wnuk Chryzostoma po synie Antonim, przeniósł się w połockie i zostawił trzech synów: Ignacego, Fabiana, chorążego lepelskiego, ożenionego z Antoniną Łastowską, i Dominika. Linia ta wygasła na Aleksandrze, pułkowniku wojsk rosyjskich, zmarłym 1890 r., synie Jana, wnuku Ignacego, Konstantym, zmarłym w Krakowie 1872 r., synie Kazimierza, sędziego lepelskiego, wnuku Fabiana, i Aloizym, marszałku witebskim, zmarłym 1871 r., synie Michała, chorążego lepelskiego, a wnuku Dominika (Jank.).

Michał, podług Pamiętnika podstoli, następnie pisarz ziemski nowogrodzki, zmarły 1646 r., zaślubił 1615 r. Bazylię Owsianównę, a po jej śmierci 1619 r. Maryannę Sakowiczównę, wojewodziankę smoleńską. Z pierwszej żony syn Eliasz, z drugiej synowie: Jan, Bazyli, Bohdan, Michał i Adam.

Eliasz, podkomorzy nowogrodzki 1659 r., z Anny Dziewałtowskiej pozostawił dwie córki: Zofię, 1-o v. Brzozowską, podsędkową wilkomierską, 2-o v. Tyzenhauzową, wojewodzicową nowogrodzką, i Felicyannę, żonę Aleksandra Przeździeckiego, kasztelana inflanckiego, oraz trzech synów: Władysława, Stanisława i Kazimierza. Władysław pisał się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Augusta II-go; żonaty 1700 r. z Teresą Obuchowiczówną, 2-o v. Kazimierzową Narkuską (Akta XI), pozostawił syna Teodora, Jezuitę, i córkę Joannę, 1-o v. Antoniową Mierzejewską, 2-o v. Józefową Wołodkowiczową. Stanisław z Zarankówny nie miał potomstwa, a Kazimierz był jezuitą.

Jan, Bazyli, Bohdan i Michał, synowie Michała, zmarli bezpotomnie; dwaj ostatni zginęli pod Szkłowem.

Adam, syn Michała, stolnik nowogrodzki, z Elżbiety Pacówny, oboźnianki wielkiej litewskiej (Pac.), pozostawił syna Michała i trzy córki: Annę, 1-o v. Michałowę Rajecką, 2-o v. Jerzowę Kryszpinową, Katarzynę Janową Wojniłłowiczową i Maryannę—Benedyktynkę w Krożach. Michał pisał się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Augusta II-go. Z Felicyanny Kiersnowskiej pozostawił synów: Marcyana i Jana. Ten ostatni urodzony 1703 r., dopełnił działu Szczors z bratem Marcyanem 1729 r. W 1731 r. został stolnikiem nowogrodzkim, w 1733 roku, jako poseł województwa nowogrodzkiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422), w 1739 r. był pisarzem trybunału Wielkiego Księstwa Litewskiego (Arch. Dubr. X.), kilkakrotnie obierany był posłem. W 1752 r. kasztelan brzeski litewski, 1756 r. kasztelan nowogrodzki. Po teściu swoim Romerze starosta zośleński 1736 r., kawaler orderu Orła Białego 1759 r. Z Anny Romerówny, córki Jerzego, wojskiego wilkomierskiego, miał trzech synów i córkę, zmarłych w dzieciństwie, a cały jego majątek przeszedł na brata starszego.

Marcyan, urodzony w Szczorsach 1698 r., zmarły w Wilnie 1766 r., głosował za Augustem III-m 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 606). Zaślubił 1728 r. Reginę Wojniankę, córkę Jana, podczaszego nowogrodzkiego, i Teofili z Raesów. Z niej syn Joachim i córka Anna, żona Karola Chreptowicza, chorążego nadwornego litewskiego, starosty grodzieńskiego.

Joachim, urodzony w Jasieńcu 1729 r., stolnik nowogrodzki 1752 r., pułkownik petyhorców 1758 r., kilkakrotnie posłował na sejmy. W 1764 r. został sekretarzem wielkim Wielkiego Księstwa Litewskiego, w 1773 r. podkanclerzym litewskim, w końcu 1793 r. kanclerzem wielkim. W 1765 roku kawaler orderu Św. Stanisława, a 1773 r. Orła Białego. W 1765 r. był marszałkiem trybunału litewskiego. Starosta starodubowski 1767 r., starosta orszański i zośleński 1775 r. Starostwo ryczywolskie on i żona jego wykupili z rąk Ogińskich 1774 r. Tak on jak i jego synowie przybierali tytuł hrabiowski. Umarł 4-go Marca 1812 r. w Warszawie. Joachim zaślubił 2-go Grudnia 1766 r. Konstancyę Przeździecką, córkę Antoniego, podkanclerzego litewskiego i Katarzyny z Ogińskich. Z niej córka Ewa za Michałem Brzostowskim, i synowie:

Adam, urodzony w Szczorsach 1768 roku, rotmistrz kawaleryi narodowej, poseł na sejm czteroletni i kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., kawaler orderu Św. Jana Jerozolimskiego 1803 r. (DW. 113 f. 546), żonaty z hr. Maryanną Granowską, córką Michała, sekretarza wielkiego koronnego (DW. 112 f. 1062), nie pozostawił potomstwa.

Aleksander i Ignacy zmarli w młodych latach.

Ireneusz, szambelan dworu rosyjskiego i kawaler orderu Św. Jana Jerozolimskiego 1803 r., pozostawił z Lilienfeldównej syna Michała, właściciela Szczors, b. ambasadora rosyjskiego w Neapolu, Brukseli i Londynie, wielkiego podkomorzego dworu rosyjskiego, żonatego z hr. Heleną Nesselrode-Ereshofen, po którego bezpotomnej śmierci zaszłej w Paryżu 1892 r., majątek odwieczny Chreptowiczów Szczorse i Wiszniew, przeszedł wraz znazwiskiem i tytułem hrabiowskim na mocy Ukazu z 1893 r. na jego rodzonego siostrzeńca hr. Michała Buteniewa - Chreptowicza.

Fedko, ostatni syn Bohdana Chreptowicza, podskarbi dworny, otrzymał od Aleksandra Jag. w 1494 roku dwór Sienno w powiecie nowogrodzkim (ML. 5). W 1502 r. został podskarbim ziemskim; w tymże roku jest także namiestnikiem bielickim, a w 1506 r. ostryńskim. W 1509 r. znajdujemy go wraz z bratem Marcinem w liczbie świadków na nadaniu Chodkiewicza (Arch. I. Z. Ros. I.). Uwięziony za udział w spisku Glińskiego, odzyskał wolność w 1511 r. W 1521 r. on z tytułem byłego podskarbiego ziemskiego, żona jego Marya i syn Jerzy, sprzedali dwór w Wilnie Ostrogskiemu (Arch. Sang. III). Córka jego Olena wyszła za ks. Fedora Czetwertyńskiego, który jej zabezpieczył 1529 r. posagu 1000 kóp na Łokaczu i innych dobrach (Arch. Sang. III).

Jerzy Chreptowicz, syn Fedka, był w 1541 r. dworzaninem królewskim. W tymże roku wraz z braćmi swoimi stryjecznymi: Iwanem Olechnowiczem [1]) i Bohdanem Marcinowiczem, oraz ze stryjenką swą, Mitkową Chreptowiczową i ciotką, Michałową Zenowiewiczową, pozwał Gasztoldowę o wyrąbanie lasu (ML. 31). Że żoną jego była ks. Ludmiła Juriewna Tołoczyńska i, że miał syna Iwana, dowiadujemy się z zapisu na cerkiew w Lipsku, zeznanego w 1585 r. przez jego wnuka, któremu było także Iwan na imię.

Iwan Iwanowicz Chreptowicz powiada tam, że ma brata Adama, że jest wnukiem Juriego i ks. Ludmiły Juriewny Tołoczyńskiej, a synem Iwana i Magdaleny Skuminówny Tyszkiewiczówny, która następnie wyszła za Kierdeja Lipskiego (Akta T. VIII).

Jerzy owdowiawszy został archiepiskopem połockim, witebskim i mścisławskim. Jest nim 1551 r. pod imieniem Hermana.

Jan, syn Jerzego i Maryi, z Magdaleny Skuminówny Tyszkiewiczówny, pozostawił synów: Jana i Adama, z których pierwszy zmarł bezpotomny. Adam, oprócz wielu innych włości, właściciel Krasnoboru, w powiecie grodzieńskim, gdzie fundował kościół parafialny, podkomorzy nowogrodzki 1593 r., po śmierci pierwszej żony, Elżbiety Słuszczanki, zmarłej 1583 r., zaślubił Annę Komajewską, wraz z którą nadał 1593 r. mieszczanom place w Lipsku, w powiecie grodzieńskim (Gr. Grodz.). W 1620 r. był marszałkiem trybunału litewskiego (Akta XI). Z córek jego dwie zmarły w panieństwie, a Elżbieta wyszła 1603 r. za Ilona Kopcia, marszałka lidzkiego. Synów pozostawił czterech: Jerzego, Aleksandra, Eustachego i Jana.

Jerzy, urodzony 1586 r., z leśniczego mereckiego i orszańskiego kasztelan smoleński 1639 r., kasztelan żmudzki 1643 r., wojewoda parnawski 1645 r., wojewoda nowogrodzki 1646 r., z Zuzanny Noenartówny, zaślubionej w Wilnie 1611 r., miał córkę Zuzannę, 1-o v. żonę Tomasza Sapiehy, 2-o v. Jerzego Połubińskiego, oraz czterech synów: Adama, Jerzego, Bohdana i Jana. Adam-Kazimierz, wojewodzic nowogrodzki, starosta haiński 1640 r. Jerzy, wojewodzic nowogrodzki, po bracie starosta haiński 1648 r., podpisał z województwem mińskiem elekcyę Jana Kazimierza. Z Krystyny Frąckiewiczówny, 1-o v. Krzyszkowskiej, pozostawił córkę Krystynę, żonę Czyża, podkomorzego wileńskiego (Akta XII f. 398). Jan, wojewodzic nowogrodzki, żonaty był z Zofią z Ławska 1661 r. (Sig. 3 f. 220); z niej

[1]) Iwan Olechnowicz był jego synowcem, a nie bratem.

syn Ludwik, po którym pozostała się córka Zofia, 1-o v. za Adamem Tyszkiewiczem, podkomorzym słonimskim, 2-o v. za Gabryelem Dominikiem Sawaniewskim, wojskim wielkim W. Ks. Litewskiego (Akta XII).

Aleksander, syn Adama, podkomorzego nowogrodzkiego, ożeniony 1620 r. z ks. Bohdaną Żyzemską, umarł bezpotomny, tak jak brat jego Jan.

Eustachy, czwarty syn podkomorzego, sam podkomorzy nowogrodzki, pisał się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Jana Kazimierza. Umarł w Krasnymborze 1650 r. Z Kurzenieckiej miał synów dwóch: Stanisława, właściciela Krasnoboru, zabitego w utarczce ze Szwedami pod Pragą 1656 r., a który jako podwojewodzy nowogrodzki pisał się z temże województwem na elekcyę Jana Kazimierza, i Samuela, chorążego starodubowskiego, właściciela po bracie Krasnoboru, żonatego z ks. Konstancyą Dolską, którego dwóch synów Cesarz Piotr Wielki wziął do niewoli w 1707 r. (Akta VII). Po potomkach Fedka, podskarbiego ziemskiego, dziedziczących na Krasnymborze, idą prawdopodobnie liczni członkowie tego domu, zamieszkujący z potomkami Piotra, o którym było wyżej, powiat grodzieński w XVII-m i XVIII-m wieku, a których tutaj wymieniam.

Piotr, podstarości grodzieński 1662 r., pisarz ziemski 1664 roku, podsędek grodzieński 1673 r. Elekcyę Jana III-go z powiatem grodzieńskim podpisali: Kazimierz Stanisław, podczaszy mścisławski, Leopold Karol i Piotr, podsędek grodzieński. Olbrycht, stolnik i podstarości grodzieński 1698 r. Petronella za Jerzym Zembockim 1702 r. Andrzej, stolnik wendeński, umarł 1735 r. Michał, skarbnik grodzieński, syn Leopolda, sędziego grodzkiego grodzieńskiego i Krystyny Aleksandrowiczówny, zeznał 1707 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną Jankowską, córką Mikołaja, komornika krakowskiego, i Katarzyny Głowackiej (DW. 61 f. 849).

Jakób, mieczknik i sędzia grodzki grodzieński 1724 r., stolnik 1750 r. żonaty z Anną Szpilewską, pozostawił synów: Karola i Ignacego (Akta VII). Karol, pisarz ziemski grodzieński 1747 r., został chorążym nadwornym litewskim 1781 r. Rezygnował z tego urzędu 1786 r. i został starostą grodzieńskim. Żonaty był z Anną Chreptowiczówną, siostrą kanclerza. Ignacy, podskarbi sądów kapturowych grodzieńskich 1764 r. (Akta VII.), podczaszy 1766 r., podstoli grodzieński 1773 r., stolnik 1777 r., w końcu pisarz ziemski 1782 r. Braćmi ich mieli być: Tomasz, rotmistrz powiatu grodzieńskiego 1750 r. (Akta VII), miecznik grodzieński 1765 r,, i Józef, proboszcz grodzieński 1748 r. (Akta VII). N., koniuszy grodzieński 1765 r.

Jeden z Janów miał syna Adama, o którym w rodowodzie Chreptowiczów nie wzmiankowano. Ów Adam Iwanowicz, dworzanin królewski, zmarły przed 1649 r., żonaty był z Heleną Dołmatówną Isajkowską (Akta I.). Jeden z Jerzych był starostą jasinickim 1663 r., a hatyskim 1664 r. (Akta IX i XV). Adam pisał się z powiatem lidzkim na elekcyę Jana III-go, Adam, Stanisław i Olbrycht z województwem nowogrodzkiem, Leopold i Piotr z województwem trockiem na obiór króla Michała, a Antoni z województwem mińskiem na elekcyę Stanisława Augusta. Głosowali za Augustem III-m: Michał Hieronim i Jan (Oblig. Warsz. 49 f. 606 i 607).

CHROBANOWSCY. Jan, syn Andrzeja, pokwitowany w grodzie przedeckim przez Dorotę z Żarowa 1530 r. (Gr. Przed. 1 f. 231). N. podwojewodzy sieradzki 1777 r.

CHROBERSCY h. TOPÓR z Chrobrza, w powiecie wiślickim. Janek z Czarnkowa wyraźnie w swej kronice zaznacza, że Chroberscy są *de cognatione Palucensium*, a Mikołaj z Chrobrza, kantor włocławski, od dziecka chował się przy Zbylucie, biskupie włocławskim, i jego poprzedniku Macieju, obu Pałukach. Stwierdza to nasze przypuszczenie, że małopolscy Toporczykowie, stanowią jeden ród z Pałukami. Córka Jana z Chrobrza, wdowa po Baranie z Pełczysk, sprzedała 1266 r. wieś Baranów pod Skalbmierzem księżnej Salomei, zakonnicy Św. Klary (KDM. I.). Leszek, książę krakowski, nadał 1285 r. Kębłów wiernemu swemu rycerzowi Stanisławowi z Chrobrza za to, że wbrew całemu rodowi Toporczyków popierał go przeciw Konradowi. Potomek tego Stanisława, Maciek z Chrobrza, dostał 1375 roku prawo niemieckie dla wsi swoich Kębłowa i Szczukomłotów (KDM. I.). Pozostawił on syna Jana i córkę Zuchnę, żonę Piotrasza z Czarnocina. Jan miał syna Drogosza 1389 r. (St. Pr. P. P. VIII.).

Herb Topór.

Stanisław, żyjący 1389 r., miał syna Jakóba, który w 1399 r. jako opiekun rodzeństwa swego ma sprawę z macochą swą Falką, 1-o v. Abrahamową z Mąkocic. Siostra Stanisława Zofia, jest 1384 r. wdową po Dobiesławie Odrowążu z Raszkowa (Ibid.). Sławek z Chrobrza, żonaty z Małgorzatą 1399 r. Henryk z Chrobrza, 1399 r. (Ibid.). Mikołaj, kantor kujawski, i Drogosz, bracia, 1383 r. (Kron. J. z Czarn.). Drogosz, 1375 r. starosta sandomierski, 1376 r. sędzia ziemski krakowski i 1377 r. starosta sieradzki, pozostawił dwóch synów: Adama i Mikołaja, właścicieli Chrobrza 1398 r. (St. Pr. P. P. VIII. f. 565).

Tomasz z Chrobrza, doktor dekretów, rektor akademii krakowskiej 1421 (C. Un. Cr.). Filip z Chrobrza, podsędek krakowski 1436 r. Córka jego Katarzyna, żona Mikołaja z Kuńczyc, sprzedała 1445 r. część Chrobrza Janowi z Tęczyna, który tegoż roku kupił drugą część od Mikołaja, syna Gawła z Chrobrza (Hel. II). Jan, syn Drogosza 1441 r., a Jan, syn Klemensa, 1444 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan z Chrobrza i żona jego Katarzyna, sprzedali część Mozgawy Tęczyńskiej 1500 r. (Zap. Zs. Wiśl. I f. 624).

Mikołaj, właściciel Gorzyczan, w powiecie sandomierskim, 1508 r. (Paw.) i współdziedzic Mozgawy, ma sprawę 1523 r. o patronat kościoła w Starym Brzesku (St. Pr. P. P. VI. 272). Barbara Chroberska, właścicielka Gorzyczan 1578 r. (Paw.). Rafał odbywał podróż do Jerozolimy 1515 r. (M. 29 f. 2). Jan Chroberski, współwłaściciel Chrobrza 1508 r. (Paw.). Stanisław, cześnik, krajczy, podczaszy i chorąży nadworny 1510 r. Był i starostą krzeczowskim 1511 r. i wojskim krakowskim przed śmiercią, zaszłą 1520 roku. Tarło postawił mu pomnik w Sandomierzu.

z CHROBRZAN, patrz *Chobrzyńscy*.

CHROŁOWSKI Andrzej pisał się z ziemią mielnicką na elekcyę Augusta II-go.

CHROMECCY z Chromca, w powiecie kościańskim. Akta poznańskie i kościańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Janie Chromeckim z Chromca i o Eufemii, wdowie po Jakóbie z Chromca, alias *Abdaniec* (Leksz.). Z aktów tych można wnosić, że Jakób należał do rodu Abdańców, a Jan Chromecki, zięć Eufemii, był innego rodu, a mianowicie *Świnków*, bo pewnie tenże sam Jan Chromecki h. Świnka z Nosowa, zaświadcza 1415 r. w Kościanie szlachectwo swego współherbownika (Pis. Dz. Pol. IX.). Są *Chromeccy* i h. *Korwin*, gdyż z tym herbem udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1845 r. Wincenty Chromecki, syn Jana i Zuzanny z Michelisów, wnuk Stanisława, dziedzica Jurówki 1795 roku (A. b. Her.)

Herb Habdank.

Herb Świnka.

Herb Korwin.

CHROMIŃSCY v. CHROMIEŃSCY h. LUBICZ z Chromna, w powiecie łukowskim, dom licznie rozrodzony. W 1580 r. współwłaścicielem tej wsi był Stanisław Chromiński (Paw.). Jakób, syn Walentego, kwitował Dramińskiego w grodzie czerskim 1777 r. (Perp. Czers. 35 f. 285). Grzegorz, vicesgerent grodzki łukowski, syn Wojciecha i Maryanny z Radzikowskich, zawarł 1765 r. intercyzę przedślubną z Tomaszami Gradowskimi, o zaślubienie ich córki Agnieszki (DW. 85 f. 353). Syn jego Jan, z żony, Katarzyny Górskiej, zostawił syna Stanisława, który dowiódł szlachectwa w Królestwie 1849 r.

Herb Lubicz.

Oprócz niego dowiedli pochodzenia szlacheckiego w Królestwie, potomkowie Andrzeja, dziedzica Chromna w 1659 r. a mianowicie: Maciej, syn Szymona i Agnieszki Rzewuskiej, wnuk Sebastyana, razem z synem swoim Władysławem, urodzonym z Antoniny Skowrońskiej, w 1839 r.; Szczepan, syn Andrzeja, a wnuk Szymona, wraz z synem Janem, urodzonym z Bibianny Jastrzębskiej, także w 1839 r.; Stanisław, syn Ludwika, wnuk Krzysztofa, w 1839 r.; Franciszek, syn Józefa i Franciszki Borkowskiej, wnuk powyższego Ludwika, w 1840 roku, a synowie tego Franciszka: Tomasz, Antoni i Andrzej w latach 1849 — 1851 (A. b. Her.).

CHRONIEWSCY h. GRYF *z odmianą*. Michał Chroniewski, viceregent kancelaryi marszałkowskiej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.

VII. f. 3741). Herb jego przedstawia w polu czerwonem złotego Gryfa, z ogonem na dół, w lewej łapie pierścień złoty, a w prawej trzy pióra strusie trzymającego. W szczycie hełmu trzy pióra strusie w złotej obrączce.

Herb Gryf.

Ów Michał, w 1774 r. regent sądów marszałkowskich, nabył Lelewo od Frankowskiego (DW. 91 f. 447) i został 1786 r. miecznikiem zakroczymskim. Z Agnieszki Moszyńskiej pozostawił syna Jana Nepomucena i córki: Małgorzatę, żonę Jana Nepomucena Zielińskiego, stolnikiewicza łomżyńskiego, i Maryannę, żonę Ignacego Oborskiego, miecznikiewicza sierpskiego. Obie wydane za mąż 1784 r. (DW. 100 f. 966 i 1427).

Jan Nepomucen, burgrabia zakroczymski 1784 roku, ożeniony z Aleksandrą Popławską, otrzymał od ojca swego Lelewo 1790 r. (DW. 106 f. 198 i 111 f. 70).

Monika, córka tego Jana z Popławskiej, zamężna Kowalska, udowodniła pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1849 r. (A. b Her.).

CHRONOWSCY h. GRYF z Chronowa, w powiecie sandeckim, już w XIV wieku bardzo rozrodzeni. Staśko, zwany Szawa, Zbyszek, Filip i Gotard, bracia z Chronowa, nabyli 1388 r. części Chronowa, Borowna i Łopuszna za 20 grzywien od Mikołaja, Klemensa i Jaśka. Stanisław i Bernard, dziedzice Chronowa 1398 r. Marcin zabezpieczył posag żonie Jadwidze, na Chronowie i Łopusznie w 1399 roku. Mikołaj, syn Rafała z Chronowa, 1400 r. Stanisław, Żegota, Mikołaj i Janusz, zaświadczają szlachectwo Pietrasza z Kowar 1401 r. (Helc. II. 736; St. Pr. P. P. VIII). Andrzej, syn Stanisława, właściciel Chronowa, udowadniając w Krakowie 1404 r. pochodzenie swoje szlacheckie, przedstawił na świadków braci i stryjów swoich: Hanka, Marcisza, Pelkę i Jana, dziedziców Chronowa, którzy zeznali, że jest herbu Gryf, zawołania *Świeboda* (Helc. 1059).

Herb Gryf.

Mikołaj, syn Wojciecha, i Jan, syn Swiaszka z Chronowa, świadczyli w Krakowie 1441 r. (Helc. 2923). Michał 1450 r., a Wojciech i Jan tegoż herbu, świadczą 1469 r. w Krakowie (St. Pr. P. P. VIII.).

Wojciech, syn Krzysztofa Chronowskiego, ustanowił opiekę 1646 r. nad synami: Mikołajem i Jerzym. Jakób, sekretarz królewski, sprzedał Dotyn Daniłowiczowi 1640 roku. W 1644 r. będąc pisarzem skarbu koronnego, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Karwacką. Władysław, pisarz skarbu koronnego, zwolniony od wyprawy wojennej 1667 r. DW. 49 f. 1320; 50 f. 423 i 1498; 53 f. 462; 54 f. 580; 49 f. 1861). Władysław, w 1654 roku był sekretarzem królewskim (M. 392 f. 35). Krzysztof, kanonik krakowski i sandomierski, sekretarz królewski, zmarł 1680 roku.

Elekcyę króla Michała podpisali: Jan, Kazimierz i Władysław, pisarz skarbu koronnego z województwem krakowskiem; Jan i Mikołaj z ziemią warszawską; a Michał z województwem lubelskiem. Pisali się na obiór Augusta II-go: Antoni i Grzegorz z województwem krakowskiem, a Stanisław i Stefan z województwem sandomierskiem.

Kazimierza z Zofii Zabawskiej córka Justyna, 1-o v. za Sebastyanem Gumienieckim, 2-o v. za Janem Wielogłowskim, 1706 r. Barbara, córka Jana, żona Hieronima Ulenieckiego, 1724 r. Stanisław, podstoli czerniechowski 1723 r.; córka jego Anna za Jakóbem Zamojskim, 1737 r. (Perp. Czers. 24 f. 305). Maryanna, 1-o v. Kazimierzową Michałowska, chorążyna krakowska, 2-o v. żona Wojciecha Moszczeńskiego, 1763 r. (Perp. Czers. 31 f. 208 i 32 f. 95).

Michał, skarbnik wiślicki 1737 r., ożeniony z Ludwiką Ożarowską, 2-o v. Zygmuntową Siemieńską, miał z niej córki: Katarzynę, 1763 r. za Stefanem Duninem Wąsowiczem, sędzicem ziemskim radomskim, 2-o v. za Rochem Romerem 1800 r., Apolonię za Piotrem Stadnickim, starostą cieszkowskim, i synów: Antoniego i Ludwika, który podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Stanisława Augusta. Ludwik, żonaty z Ludwiną z Chwalibogów (Perp. Czers. 40 f. 400 i 401). Antoni, ożeniony z Ewą Duninówną Wąsowiczówną, sędzianką radomską, 2-o v. Mikołajową Karską, zostawił z niej syna Karola i córkę Annę 1801 r.

Józef, z województwem krakowskiem pisał się na obiór Stanisława Augusta. Stanisław, podwojewodzy wiślicki, został burgrabią krakowskim 1778 roku. Franciszek, burgrabia krakowski, umarł 1786 r. Ludwika, żona 1-o v. Ignacego Jankowskiego, pułkownika wojsk koronnych 1783 r., a 2-o v. Kaliksta ks. Ponińskiego 1796 r. Michał Jaksa Chronowski, z żony Barbary Trzcińskiej, stolnikówny sochaczewskiej, miał synów: Kajetana i Macieja 1817 r.

Michał, syn Antoniego i Urszuli z Sobolewskich, otrzymał od swej matki Sobolów w województwie krakowskiem 1774 r., a z Maryanny Łazowskiej, córki Błażeja i Zofii z Chronowskich, zostawił syna Jana Józefa, który dowiódł szlachectwa w Królestwie 1839 r. Był on dziedzicem Radzanowa, sędzią pokoju powiatu stopnickiego, i z żony Maryi Wojciechowskiej, zmarłej 1857 r., pozostawił sześć córek: Maryę za Sabinem Delaveaux, Ewę za Leonardem Mieroszowskim, Anielę za Maksymilianem Michalczewskim, Helenę za Marcelim Masłowiczem, Justynę za Ludwikiem Bajerem, i Józefę, zmarłą panną. Tadeusz, ksiądz, brat Michała, 1793 roku.

Maciej, drugi syn Antoniego, z Anastazyi Zembrzuskiej miał synów: Józefa, Marcina, Szymona i Tomasza, wylegitymowanych ze szlachectwa 1840 r.

Józef, trzeci syn Antoniego, zostawił z Ludwiki Łapińskiej syna Antoniego, którego z Maryanny Boguszówny syn Aloizy, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1860 r. (A. b. Her.).

Szymon, syn Macieja, żonaty z Koletą Pińską, umarł bezdzietny 1865 r. Marcin, zmarły 1888 r., zostawił jedną córkę. Józef, dziedzic Jankowic w skalmierskiem, umarł 1867 r. Tomasz, zostawił córki: Ludwikę Radwanową, Maryannę Leopoldową Guranowską, Salomeę pannę i syna Rajmunda, żonatego z Ernestyną Kwiatkowską.

W Galicyi dowiedli szlachectwa: Stanisław, syn Józefa i Elżbiety z Lincza Kurowskiej, wnuk Kazimierza i Katarzyny Chmieleckiej, Józef i Michał, właści-

ciele Sobolewa, Sieraczka i Żonia w bocheńskiem, synowie Antoniego, podczaszego bracławskiego, i Urszuli z Sobolewskich, wnukowie Kazimierza, podstarościego wiślickiego i Doroty a Kocze, w sądzie ziemskim czchowskim 1782 r. Tadeusz na Rożance, syn Michała, wnuk Stefana, w sądzie ziemskim pilznieńskim 1782 r. Józef i Jan Kanty, synowie Michała i Heleny Bińczyckiej, a wnukowie Wojciecha i Maryanny z Gorzkowskich, w sądzie grodzkim bieckim 1782 r.

CHRONOWSCY h. JELEŃ. Na tymże samym Chronowie co Gryfici dziedziczył w 1441 r. i Jan z Chronowa herbu Jeleń, zawołania Opole, powołany na świadka w Krakowie przez Mikołaja z Ochonina (Helc. 2923).

[CHRONOWSKI Kazimierz (famatus - sławetny), otrzymał wójtostwo łęczyckie 1736 r. (Sig. 25).]

CHROSCICCY v. CHRUSCICCY. Nazwiska tego jest domów trzy. Jedni pochodzą z Chróścic, w powiecie wiślickim, lecz kiedy Długosz zalicza ich do Ostojczyków, Paprocki i Niesiecki uważają ich za Roliczów. Drudzy Chróściccy pochodzą z Chróścic, w powiecie ciechanowskim, a trzeci z Chróścic, w powiecie liwskim. Chróściccy z przydomkiem *Sieczko* są znów herbu Leliwa. Wszystkich razem wymieniam, idąc okolicami, które zamieszkiwali.

Jan Chróścicki, był w drugiej połowie XV-go wieku właścicielem Chróścic, w powiecie wiślickim (Lib. Ben. Dług.). Jan również właściciel Chróścic i Cieślic 1508 r. (Paw.).

Klemens i Ubisław z Chróścic, zamieniają w Czerwińsku 1357 r. swoją połowę Sokołowa z biskupem płockim, na części Lewic (KM.). Stanisław z Chróścic, kanonik płocki 1466 roku. Jan, kanonik płocki 1490 r., archidyakon płocki 1503 r. Jan Chróścicki, syn Sulisława, kanonik płocki 1514 r.

Marcin, Michał i Mikołaj Chróściccy, dziedzice Kałuszyna, w ziemi liwskiej, dostali 1476 r. z całą ziemią liwską różne wolności dla dóbr swoich od ks. Konrada (KM.).

Marcin, Jakób i Wojciech, z synami: Mikołajem i Michałem, nabyli pewne grunta w ziemi czerskiej od Sułkowskich 1611 r. (Perp. Czers. 4 f. 81). Andrzej, syn Macieja, sprzedał Jabramy Annie Chróścickiej 1654 r.

Maciej i Andrzej, synowie Stanisława, w ziemi warszawskiej 1654 roku (DW. 52 f. 440 i 53 f. 247). Andrzej z Łyszek Chróścicki z województwem lubelskiem, a Paweł z ziemią rożańską, podpisali elekcyę króla Michała. Jakób, syn Pawła, część wsi Sołki w województwie rawskiem sprzedał 1692 r. (DW. 58 f. 74). Jakób, żonaty z Teresą ze Skrońskich 1715 r. (Perp. Czers. 18 f. 319). Adam, stolnik łomżyński 1759 r. Antoni, wprowadzony do Sempochowa, w ziemi czerskiej, 1751 r. (Ibid. 29 f. 332). Antoni Chruścicki, syn Bartłomieja i Anny Klukowskiej, nabył Szymony od Mroczków 1781 r. (DW. 97 f. 786). Antoni, ustąpił sumę Swięcickiemu 1794 r. (DW. 110 f. 44).

Jan Chróścicki, właściciel Chrechorowa, w powiecie łuckim, 1570 r. Ten sam pewno Jan, ale Hruścicki, trzymał zastawem Czarnków, w powiecie łuckim,

1583 r. (Jabł. f. 32 i 104). Józef i Antoni, synowie Tomasza, w województwie bracławskiem 1727 r. (Bracł. XVI. f. 117). Andrzej, Marcin, Samuel, Anna i Zofia Chruściccy, dzieci Mikołaja, w województwie wołyńskiem 1628 roku (Woł. V. B. f. 168). Jerzy Chruścicki, rotmistrz wilkomierski, pisał się z tymże powiatem na obiór Augusta II-go.

Herb Leliwa.

Kazimierz i Walenty pisali się z ziemią ciechanowską na elekcyę Augusta II-go, a Ignacy i Stanisław z województwem kaliskiem na obiór Stanisława Augusta.

Piotr, syn Jana zwanego *Sieczko*, kwitował Szydłowskiego 1765 r. Jan, syn Jana i Anny Strzałkowskiej, sprzedał część Jagodnik Czartoryskiemu 1758 r. (DW. 80 f. 249 i 85 f. 189). Marcin, żonaty z Anną Świętochowską 1818 r., dziedzic Piotrkowa, w powiecie bielskim. Dzieci jego: Magdalena, Józef i Grzegorz.

Józef, syn Franciszka i Katarzyny Gojskiej i Franciszek, syn Antoniego i Magdaleny Księskiej; Jan i Piotr, synowie Józefa i Rozalii Potockiej, wszyscy wnukowie Piotra, 1765 r. dziedzica Zimnowody, Sieczko Chrościccy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837, 1838, 1854 i 1858 r. (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli szlachectwa 1809 r. w Wydziale Stanów: Wincenty i Antoni Chruściccy h. Leliwa (Goł.).

CHROSCIECHOWSCY h. BOŃCZA z Chrościechowa, w powiecie wareckim. Czy pierwotni właściciele Chrościechowa należeli do rodu Bończyców pewności niema. Fakt jest, że dopiero Hieronim Boniecki z Bończy ożeniwszy się z Małgorzatą Chrościechowską w XVI-m wieku, już sam nazywał się często Chrościechowskim, a synowie jego, właściciele tejże wsi 1576 r., stale już tego nazwiska używali. Przedstawiam też dwie linie Chrościechowskich: jednę dawnych właścicieli tej wsi, drugą zaczynającą się od HieronimaRanieckiego.

Herb Bończa.

Lutosław, syn Mikołaja z Chrościechowa, 1413 r. na uniwersytecie krakowskim. Lutek z Chrościechowa, sprzedał 1461 r. Sędziwojowi z Leżenicy dobra swoje dziedziczne: Mysłów i Mysłowską Wolę, w powiecie łukowskim, za co wziął łan w Głowaczewie i 1000 grzywien. Lutek z żony Anny pozostawił synów: Piotra i Mikołaja, oraz córki: Annę i Elżbietę. Procesują się oni 1477 r. i 1480 r. z Leżyńskimi, o dobra przez ich ojca sprzedane (Zs. Warec. 1 B. f. 294, 301, 302 i 304; Zs. Gr. Czers. 2 f. 289). Piotr dziedziczył na Redlinie 1486 r., a Mikołaj pozostawił dwie córki: Bogumiłę, żonę Sebastyana Białobrzeskiego 1523 roku, i Elżbietę, żonę Daniela Gębarzewskiego (Zs. Warec. 1 C. f. 59; 3 A. f. 309 i 338; Zs. Gr. Czers. 10 A. f. 292). W 1526 r. Anna z Chrościechowa była żoną Klemensa Goleskiego, a Mał-

gorzata z Chrościechowa żoną Hieronima Bonieckiego z Bończy (Zs. Warec. 4 f. 64), którego potomstwo stale się już Chrościechowskimi zwało.

Hieronim, syn Jana, wnuk Andrzeja z Bończy, z dwóch żon: Małgorzaty z Chrościechowa i Anny z Siekluckich pozostawił pięciu synów: Jana, Janusza, Piotra, Stanisława i Pawła, oraz córkę Małgorzatę, żonę Mikołaja Olszamowskiego, która w 1579 r. część swoją na Chrościechowie sprzedała czterem z wyżej wymienionych swoich braci (Zs. Gr. Czers. 11 f. 317 i 318; 37 f. 179; 39 f. 28; 47 f. 393 i 58 f. 544; Zs. Warec. 8 f. 450; 9 f. 169).

Jan, syn Hieronima, zeznał 1577 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Skromowską z lubelskiego, córką Mikołaja. Synowie jego: Mikołaj, Piotr i Prokop procesują się z Gozlińskim 1624 r. Mikołaj i Prokop sprzedali schedy swoje na Chrościechowie bratu Piotrowi 1626 r. (Perp. Czers. 7 f. 339; Zs. Warec. 12 f. 5 i 23 f. 69). Mieli jeszcze brata Jakóba, gdyż w 1613 r. Jakób i Prokop, synowie Jana, zastawili Skromowską Wolę, Sułoszyn i Łukowiec Rozwadowskiemu (Zap. Lub. 20 f. 139). Prokop, żonaty 1622 r. z Anną Brzezińską (Ibid. 26 f. 643).

Janusz, syn Hieronima, miał syna Piotra, wprowadzonego do Chrościechowa 1626 r. (Perp. Czers. 7 f. 344).

Piotr, syn Hieronima, żonaty 1553 r. 1-o v. z Anną Korycką, córką Bernarda, 2-o v. z Felicyą Tarnowską 1566 r., pozostawił syna Mikołaja, żonatego z Agnieszką Olszamowską 1612 r., którego syn Abraham, zapisał sumę żonie swej, Praksedzie Dłużewskiej, 1643 r. (Zs. Warec. 8 f. 362; Zs. Gr. Czers. 33 f. 505; Perp. Czers. 4 f. 113 i 10 f. 421).

Stanisław, syn Hieronima, miał synów: Hieronima i Marcina, żonatego z Katarzyną Ługowską 1598 roku, oraz córkę Barbarę, żonę Piotra Lewickiego, 1593 roku (Zs. Gr. Czers. 37 f. 179; Zs. Warec. 17 f. 172 i Perp. Czers. 1 A. f. 355).

Paweł, syn Hieronima, żonaty był z Dorotą Laskowską (Zs. Warec. 20 f. 400). Czy nie jego synem był Sebastyan Chrościechowski, żonaty z Anną Rostoczanką, 2-o v. Skotnicką, 3-o v. Wyszotrawczyną, a który pozostawił dwóch synów: Prokopa i Mikołaja (Zs. Warec. 23 f. 69), zmarłych bezdzietnie, gdyż po śmierci tego ostatniego wszyscy jego bracia stryjeczni i siostry stryjeczne, procesowali wdowę po Sebastyanie o zwrot spadku po nim pozostałego. Wyrok zapadły 1635 r. w Lublinie, wymienia następujących Chrościechowskich: Adama, Jana, Abrahama, Samuela, Mikołaja, Stefana, Aleksandra, Annę, Halszkę, Katarzynę, Marcyannę, Samuela, Stanisława, Zygmunta, Krzysztofa, Annę, Aleksandrę, Aleksandra, Seweryna, Jarosza, Stefana, Piotra, Zuzannę, Zofię i Maryannę (Woł. VI. A. f. 175). Razem dwadzieścia sześć osób prawnuków i prawnuczek Hieronima.

Samuel i Stefan pisali się z województwem lubelskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Kazimierz, Wojciech, Jakób i Stefan, synowie Piotra, wnieśli do grodu lubelskiego manifest 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 1070). Franciszek, Jan i Jacek, synowie Aleksandra, w 1668 roku, a Jan Kazimierz, syn drugiego Aleksandra, w 1678 r. w województwie lubelskiem (Ibid. 52 f. 715 i 57 f. 411). Stanisław, Jan i Michał, synowie Krzysztofa i Anny z Sokołowskich, kwitują Truszkowskiego 1686 r., a Jan, syn Wawrzyńca, procesuje Cieciszewskiego 1685 r. (Ibid. 62 f. 166

i 61 f. 1350). Audrzej, cześnik rożański 1739 r.; córka jego Katarzyna za Felicyanem Dmowskim 1764 r. (Perp. Czers. 25 f. 95 i 32 f. 197). Tomasz, vicesgerent sądowy lubelski 1784 r., a Jakób 1790 r.

Piotr Jakób Chrościechowski, syn Józefa, wnuk Jana, prawnuk Stanisława, a potomek Jana, syna Hieronima, właściciela Rozwadówka w 1702 r., wraz z synem swoim Julianem, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 i 1855 r.

Ksiądz Jan Ignacy, profesor retoryki, dowiódł szlachectwa w Galicyi 1782 roku w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

W 1805 r. żyło dwóch braci, Jan, urodzony 1773 r. i Józef, urodzony 1785 roku, synowie Stanisława, wnukowie Kazimierza i Teresy Borzechowskiej. Stanisław miał brata Kazimierza (Akta Galic. 295).

CHROSCIKOWSCY. Mikołaj, podstarości sokalski 1630 r. (Zap. Lub. 33 f. 315). Kazimierz, Krzysztof i Wojciech z województwem lubelskiem, Jan z ziemią drohicką, podpisali elekcyę króla Michała, a Adam, Stanisław i Jan, pisali się z województwem lubelskiem na elekcyę Augusta II-go.

CHROSCIŃSCY h. JUNOSZA z Chrościnka i Woli Chrościńskiej, w powiecie łęczyckim, które to wsie należały około 1576 r. do Mikołaja Chrościńskiego i córki jego, żony Jana Kossowskiego (Paw.). Andrzej, syn Jana, żonaty 1546 r. z Niwską, pozostawił syna Jana, który zastawił Klonowiec, w powiecie przedeckim, Niwskim 1571 r., a procesuje się z temiż 1575 r. (Gr. Przed. 5 f. 291; 20 f. 383 i 24 f. 39). Jan i Andrzej, synowie Michała, zawarli układ z Kossowską 1586 r. Aleksander, syn Grzegorza, nabył Ogorzelewo 1596 r., które zaraz zastawił bratu Wacławowi (Ibid. 34 f. 384; 44 f. 106 i 299).

W 1612 r. żyli w powiecie przedeckim: Jan, Erazm, Wojciech i Marcin, bracia, i Małgorzata, żona Bartłomieja Bielickiego (Ibid. 59 f. 75 i 238), Wojciech w powiecie przedeckim, żonaty 1634 r. z Heleną Zaleską (Ibid. 70 f. 587). Samuel z województwem łęczyckiem, a Maciej z ziemią gostyńską, podpisali elekcyę króla Michała. Stanisław, cześnik mścisławski, z Brygidy Morzkowskiej pozostawił syna Michała, któremu matka oddała w 1780 roku Bierzwce i Wolę Bierzwińską. Michał, chorąży sanocki 1784 r., zeznał 1780 r. zapis dożywocia z żoną, Kunegundą Zawadzką, córką Wojciecha Swiatopełk Zawadzkiego i Barbary Malińskiej (DW. 96 f. 65 i 348; 100 f. 979). Tomasz, subdelegat grodzki wieluński, otrzymał 1773 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Bolesławiu od Morzkowskiego (Kancl. 51 II. f. 237).

Tadeusz, ożeniony z Joanną Jordanówną 1766 r. Tenże Tadeusz Chruściński dowiódł szlachectwa z h. Junosza w Galicyi w sądzie ziemskim pilznieńskim 1782 r. (Goł.).

Herb Junosza.

CHROŚCIŃSCY h. JUNOSZA. Wojciech Stanisław Chrościński, towarzysz roty pancernej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1685 r. i herb Junoszę, nadany mu przez podkan-

clerzego Michała Radziejowskiego (V. L.; M. 219 f. 163). Tenże sekretarz i pisarz pokojowy królewski i żona jego Agnieszka, otrzymali konsens królewski 1695 r., na ustąpienie wójtostwa w Woli Szydłowieckiej Szczuckim (M. 217 f. 340).

Franciszek Ksawery, syn Ignacego, wnuk Marcina, potomek Wojciecha nobilitowanego 1685 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.).

CHROŚLA v. CHROSTLA v. HUROSTLA v. GROŹLA, obecny 1256 roku w Gnieźnie w orszaku ks. Bolesława. Tenże Chrośla i brat jego Jan, synowie Idziego (Icco, Idzik), procesują 1269 r. Idzika, wojewodę lignickiego i brata jego Michała, synów komesa Mirona, o Kiełpin, ale zostali odsądzeni od tej wsi wyrokiem ks. Bolesława, wydanym w Poznaniu. Michał, kasztelan wrocławski, z bratankiem swoim Mironkiem, wojewodzicem lignickim, darowali Kiełpin Cystersom w Obrze 1287 r. Komes Chrośla jest 1278 r. cześnikiem poznańskim, a brat jego komes Jan, łowczym poznańskim (KWP.). Syn Chrośli komes Domasław, zwany Chroślicz, świadczy 1294 r. w orszaku ks. Mściwoja Pomorskiego; umarł przed 1304 r., w którym synowie jego, Marcin Chrośla i Maciej zeznają w Świeciu, że darowali wieś Cisinę z przyległością Witowo Cystersom w Byszewie (Lites.).

CHROŚLICCY v. CHRUŚLICCY z Chroślic, w powiecie radomskim, jedna ich linia brała przydomek *Bujało.* Następnie pisali się z Gańczyc v. Gończyc, w ziemi stężyckiej.

Bujało, właściciel Chroślic 1508 r. Współwłaścicielem tej wsi był Stanisław Chroślicki 1569 r. (Paw.). Jan, Stanisław, Samuel, Paweł i Feliks Bujałowie Chrośliccy 1598 r. (Wyr. Lub. 78 f. 989). Andrzej Chruślicki, syn Feliksa, w województwie lubelskiem 1594 r. Marcin, syn Feliksa, w powiecie przedeckim 1579 r. (Wyr. Lub. 60 f. 932 i Gr. Przed. 27 f. 72). Maciej Chroślicki z Gończyc miał dwóch synów: Mikołaja i Sebastyana 1579 r.

Sebastyan, żonaty 1-o v. 1588 r. z Jadwigą Serocką, córką Stanisława, 2-o v. 1608 r. z Krystyną Głoskowską, z pierwszej żony miał córki: Annę, żonę Wawrzyńca Sikorskiego, 1603 r., i Zofię za Kasprem Głoskowskim 1608 r. (Wyr. Lub. 2 f. 152; Zs. Gr. Czers. 56 f. 1151; Perp. Czer. 3 f. 117; 2 f. 332). Jego też pewno byli synami: Wojciech, żonaty 1630 r. z Agnieszką Olszamowską, Mikołaj i Adam. Ci dwaj ostatni procesują się z Sułowskim o Gończyce 1633 r. (Perp. Czers. 8 f. 363 i Zap. Lub. 34 f. 308).

Mikołaj z Gończyc, podsędek stężycki 1621 r., żonaty z Katarzyną z Bonieckich, pozostawił syna Samuela i trzy córki: Barbarę, żonę Wojciecha Zawiszy, Zofię, żonę Stefana Chochoła i Justynę, żonę Wojciecha Karczewskiego. Po Samuelu pozostały się córki: Maryanna za Jakóbem Jeżewskim i Katarzyna za Wiktorynem Wysokińskim. W 1686 r. wniesiony został do akt czerskich kontrakt sprzedażny dóbr Łękawica, Jadamów, Sucha, Dębowa Wola i Gołosze, zawarty między córkami Mikołaja, podsędka stężyckiego, i synem jego Samuelem, a Grzegorzewskim (Perp. Czers. 9 f. 376 i 14 A. f. 203).

CHROŚLINA dziedziczką była Wichna, żona Świętosława z rodu Pałuków podkomorzego poznańskiego 1386 r. (Leksz.; Akta Pozn.).

CHROSLIŃSCY v. CHRUSLIŃSCY. Marcin Chrośliński otrzymał uroczysczce Nietiuchy w starostwie winnickiem 1599 r. (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Marcin, posiadacz Kałużyniec, a Andrzej Skorzyniec w starostwie bracławskiem 1615 roku (Źr. Dz. V.). Zofia, córka Andrzeja i Anastazyi z Trypolskich, żona Stanisława Żmijowskiego (Kij. VIII. f. 1264).

CHROŚNICCY. Grzegorz Chrośnicki, syn Pawła, sprzedał Dąbrówkę, w ziemi warszawskiej, Jezierzyńskiemu, w 1633 r. (DW. 48 f. 1338). Kazimierz i Walenty podpisali z ziemią ciechanowską elekcyę Augusta II-go.

Herb Grzymała.

CHROSTECCY h. OSTOJA. Antoni Chrostecki dowiódł swego pochodzenia szlacheckiego w Galicyi 1782 roku w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

CHROSTOWSCY h. GRZYMAŁA z Chrostowa, w powiecie ostrołęckim. Akta ostrołęckie z 1478 r. wspominają o Mikołaju i synach jego, Janie i Domaracie z Chrostowa, herbu Grzymała. W 1612 r. Marcin Chrostowski, syn Józefa i Anny z Tyszków, wnuk Pawła i Zofii z Suskich, udowadniał przed sądem w Łomży pochodzenie swoje szlacheckie. Świadkami jego byli: stryj Mikołaj i brat Paweł. Oprócz Pawła miał jeszcze braci: Mateusza, Franciszka i Walentego (Mil.). Czy nie do tego rodu należy zaliczyć Jana Chrostowskiego z Chrostowa w województwie kaliskiem, o którym wspominają akta wyprawy wołoskiej z 1497 r. Małgorzata z Chrostowa tamże, żona Jana z Tymieńca 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 56, 61, 186, 404 i 487).

Herb Lubicz.

CHROSTOWSCY h. LUBICZ z Chrostowa Wysoczarz, w powiecie ostrołęckim. Andrzej, Dersław, Stanisław i Jan, synowie Krystyna; Marcin, syn Kauzego i Stanisław, syn Pawła, dziedzice Wysoczarza, nabyli 1477 r. pięć włuk gruntu około Wysoczarza od ks. Jana Mazowieckiego. Grunta te nazwane Chrostowem, a akta łomżyńskie z 1484 r. i ostrołęckie z 1483 r. dowodzą, że wymienieni wyżej dziedzice tych pięciu włuk są herbu Lubicz (Mil.).

Dominik, Stanisław, Ludwik, Jan i Piotr dowiedli szlachectwa w Królestwie 1854 r.

CHROSTOWSCY h. OSTOJA. Według Niesieckiego pochodzą z Mazowsza, a zatem najprawdopodobniej z Chrostowa, w ziemi ciechanowskiej. Kazimierz z Jabłonny, Marcin, dwóch Tomaszów, Walenty i Zygmunt, podpisali z ziemią ciechanowską elekcyę Augusta II-go, a Paweł obiór Stanisława Augusta. Katarzyna, żona Krzysztofa Wilgi na Wołyniu 1605 r.

Jan, syn Jana, zeznał w 1692 r. w grodzie warszawskim zapis dożywocia z żoną, Joanną Kwiatkowską (DW. 59 f. 271). Jan, Mikołaj, Kasper i Wawrzyniec z województwem brzeskiem litewskiem, Joachim i dwóch Wojciechów z ziemią nurską, Kazimierz, Bartłomiej i Waleryan z ziemią wiską podpisali elekcyę Augusta II-go.

Herb Ostoja.

Niżej wymienieni Chrostowscy, potomkowie Stanisława, dziedzica Chrostowa w 1690 r., dowiedli szlacheckiego pochodzenia swego w Królestwie: Jan zostawił trzech synów: Romualda, Piotra i Pawła; Romualda synowie: Paweł, Jan i Wawrzyniec 1837 r., a wnuk Wawrzyńca Franciszek, syn Filipa, w 1848 r.; Piotra z Maryanny Polkowskiej synowie: Paweł i Wojciech, w 1838 r.; Pawła zaś, trzeciego syna Jana, z Julii Michniewiczównej syn Hipolit, w 1837 r.; Stanisław, brat Jana, miał trzech synów: Kazimierza, Benedykta i Wincentego, z tych Kazimierza z Józefaty Karwowskiej synowie: Tomasz, Felicyan i Antoni, w 1839 r.; Antoniego z Anieli Rapczyńskiej syn Józef Medard, w 1849 r., a synowie jego: Antoni i Michał, w 1851 r.; Benedykta z Maryanny Ulatowskiej synowie: Antoni, Mateusz, Jan i Jakób, w 1844 r., a Mateusza z Zofii Borowskiej syn Adam, w 1847 r.; Wincentego, trzeciego syna Stanisława z Maryanny Szulewskiej syn Wojciech, w 1848 r.

Franciszek, dziedzic Chrostowa 1754 r., zostawił syna Wojciecha, po którym syn Wojciech z żony, Maryanny Jaruntowskiej, miał syna Piotra, który dowiódł szlachectwa 1854 r. Oprócz tych wylegitymowani: Jakób, syn Tomasza, Augustyn, syn Pawła, i Antoni, syn Stanisława, przed 1853 r. (A. b. Her.).

Herb Gozdawa.

CHROSZCZEWSCY h. GOZDAWA. Franciszek, Józef i Kazimierz, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów we Lwowie 1809 r. (Goł.).

CHROZOWSKI Jakób, skarbnik królewski 1667 r. (DW. 54 f. 268).

CHRUSTOWSCY h. SAS. Jan, Maciej i Andrzej dowiedli szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie ziemskim buskim (Goł.).

Herb Sas.

z CHRUSZCZOBRODU h. CIELĄTKOWA (KUCZA) w księstwie siewierskiem. Jakusz i Sambor z Chruszczobrodu h. Kucza, zaświadczają szlachectwo swego brata herbowego Jakóba z Bzowa 1399 r. w Lelowie, wobec sądu ziemskiego krakowskiego (St. Pr. P. P. VIII.). Mikołaj z Chruszczobrodu 1423 r. na uni-

Herb Ciełątkowa.

Herb Starża.

wersytecie krakowskim. Piotr Samborowicz oskarżony o fałszowanie monety, wypuszczony za kaucyą 100 grzywien i poręką kilku szlachty między nimi i Jana z Chruszczobrodu 1441 roku (Helc. II. f. 2995).

CHRYNICKI, patrz *Chrenicki.*

CHRYSTOWSCY h. STARŻA. Kazimierz Chrystowski, burgrabia nakielski 1773 r., miał syna Jana, po którym z Amelii Tiessen syn Robert Jan, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1848 r. (A. b. Her.).

z CHRZANOWA pod Pleszewem w okręgu kaliskim. Gotard, syn Mirosława z Chrzanowa, procesuje biskupa poznańskiego o Witowo, ale otrzymawszy 14 grzywien zrzeka się wspólnie z synem Michałem wszelkich pretensyi w 1286 roku (KWP. I.).

CHRZANOWSCY v. CHRZĄNOWSCY h. KORAB' z Chrzanowa Wielkiego i Małego, w powiecie błońskim, dom licznie rozrodzony. Michał, Bartłomiej i Mikołaj, dziedzice Chrzanowa 1450 r. Adam, Hieronim, Salomon i Mikołaj, synowie Piotra, dziedzice na Chrzanowie 1533 roku (Zs. Gr. Czers. 1 B. f. 224 i 5 f. 212).

Herb Korab'.

W 1580 r. dziedziczyli na Chrzanowie Wielkim i Małym: Mateusz, syn Bartłomieja, Paweł i Mikołaj, synowie Stanisława, Katarzyna, wdowa po Aleksym, z synami: Janem i Stanisławem; Sebastyan, syn Jana, i Aleksy, syn Macieja (Paw.)

Stanisław, syn wymienionego Aleksego, zwany *Wojewodą*, świadczył w 1608 r. w grodzie warszawskim przy wywodzie szlachectwa krewniaków swoich (DW. 36 f. 563). Z Doroty Kłodzińskiej miał syna Wacława, dziedzica na Chrzanowie Wielkim, który zeznał zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Mostowskich, 1619 r. (DW. 46 f. 587 i 588). Wacław, sprzedał Kłodzinko i Czachy Kłodzińskiemu 1627 r. W dziesięć lat później, żonaty był z Katarzyną ze Święcickich (DW. 47 f. 1988 i 49 f. 346). Drugim synem Stanisława był Piotr; otrzymał on od ojca część Chrzanowa w 1617 r. (Perp. Czers. 5 f. 270).

Mikołaj, syn Jana, stąd prawdopodobnie Jazikiem nazwany, miał sześciu synów: Wojciecha, Stanisława, Mikołaja, Jana, Andrzeja i Tomasza; procesują oni ojca w 1585 r. o spadek po Sebastyanie (Zs. Gr. Czers. 54 f. 714; DW. 35 f. 604; 39 f. 1596; 33 f. 1017 i 1350). Mikołaj z żony Agnieszki

miał synów: Mateusza v. Macieja i Tomasza (DW. 32 f. 619; 51 f. 1446, 1603; 53 f. 35).

Wojciech, syn Jana, żonaty 1633 r. z Potencyą Pągowską (DW. 35 f. 883; 47 f. 1105; 48 f. 1385). Po Wojciechu, synie Mikołaja, żonatym z Anną Orłowską, pozostało trzech synów: Jan, Wojciech i Andrzej. Jan zeznał zapis Zofii Orłowskiej 1625 r. Wojciech zeznał zapis żonie Reginie 1646 r. Z niej synowie: Walenty, żonaty z Dorotą Rochalską 1677 r., Andrzej i Wojciech (DW. 46 f. 715; 47 f. 988; 50 f. 1999; 55 f. 530; 56 f. 418 i 58 f. 344).

Andrzej, syn Wojciecha, sprzedał część Gosny Dembińskiemu 1642 roku (DW. 49 f. 2427). Syn jego Tomasz wraz z żoną swą, Zofią z Cybulskich, sprzedał Chrzanowo Czarnowskim 1679 r. (DW. 55 f. 1184). Tomasza synowie: Maciej, Adam i Wojciech. Adam, żonaty z Heleną Świdzińską 1699 r. Wojciech zeznał zapis dożywocia z żoną, Magdaleną Nietyksianką, córką Jana, w 1713 r. (Perp. Czers. 19 f. 261 i 16 A. f. 121; DW. 62 f. 169). Maciej, żonaty z Elżbietą ze Skierdowskich, sprzedał Skierdy Wołczyńskiemu 1703 r. Pozostawił syna Kazimierza i córkę Annę, którzy kwitują Mrokowskich 1722 r. (Perp. Czers. 19 f. 261 i 15 f. 491; DW. 85 f. 405). Kazimierz z Maryanny Jurkowskiej miał syna Marcina; sprzedał on 1785 r. Otrębusy Pruskiemu, a w akcie sprzedażnym wymienił, że jest synem Kazimierza, wnukiem Macieja, a prawnukiem Tomasza (DW. 101 f. 788). Marcin, 1779 r. regent komisyi skarbu koronnego (DW. 95 f. 300), 1783 r. burgrabia warszawski, 1785 r. cześnik, 1788 r. podsędek, 1794 r. chorąży warszawski, 1792 r. kawaler orderu Św. Stanisława, właściciel Rudna 1791 r. (DW. 107 f. 86), z Maryanny Andryhiewiczówny miał syna Maksymiliana i córki: Elżbietę za Ignacym Rudnickim, pisarzem ziemskim stężyckim, Maryannę za Aleksandrem Młyńskim, cześnikiem raciążskim, Józefę i Rozalię. Z drugiej żony, Józefy z Szemplińskich, pozostawił synów: Kazimierza i Józefa, oraz córkę Kunegundę.

Do linii tej Chrzanowskich należą: Mateusz Jazik, syn Marcina, żyjący 1694 r. (DW. 58). Stanisław Jazik, elektor Augusta II-go, i Jakób, syn Macieja Jazika i Konstancyi z Orłowskich, który sprzedał części na Chrzanowie 1715 roku (DW. 62 f. 604). Maryanna, córka Wojciecha Jazika i Doroty Chrzanowskiej, wdowa po Sewerynie Grocie, sprzedała części Chrzanowa Mniejszego Szymonowi Orłowskiemu 1713 r. (DW. 62 f. 309).

W 1608 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Warszawie: Jan, Stanisław i Adam Chrzanowscy herbu Korab', synowie Mateusza i Barbary z Świętochowskich, wnukowie Jana i Anny z Chrzanowskich (DW. 36 f. 563).

Jan z Wielkiego Chrzanowa miał synów: Zacheusza, Andrzeja, Jana i Krzysztofa, z których Andrzej nabył Pogroszewo 1623 r. (DW. 32, 33, 34 i Perp. Czers. 6 f. 519). Andrzej, w 1632 r. zabezpieczył posag żonie, Annie z Łętkowskich. Syn jego Paweł, dziedzic na Pogroszewie, zeznał zapis dożywocia z żoną, Cecylią z Badowskich, 1639 r. (DW. 48 f. 998 i 1601; 49 f. 1181).

Żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Krzysztof Chrzanowski, dziedzic na Chrzanowie, miał synów: Adama, Sebastyana, Jana, oraz córki: Annę i Zofię, żyjących w 1605 r. (DW. 32 i 34).

Jan pozostawił synów: Andrzeja, Macieja i córkę Katarzynę. Maciej, syn Jana, sprzedał Mory 1633 r. Żonaty z Małgorzatą Cichocką, której posag w 1639

roku zabezpieczył, pozostawił syna Kazimierza, żyjącego 1677 r. (DW. 48, 49 i 55). Andrzej, syn Sebastyana, procesuje Annę z Misiowskich, wdowę po Krzysztofie Chrzanowskim, 2-o v. Andrzejową Malawską, o Chrzanowo Duże i Małe (DW. 38 f. 567).

Adam nabył Mory 1633 r. Po nim idzie pewnie Kazimierz, syn Antoniego i Maryanny z Jeżewskich, żonaty z Barbarą Szopską, który sprzedał część wsi Mory Dybowskiemu 1747 r. Szymon, Antoni i Wojciech, synowie Kazimierza, urodzeni z Szopskiej, sprzedali część wsi Mory Dąbskiemu 1774 r. (DW. 71 f. 1172; 91 f. 88 i 96 f. 616). Maryanna, żona Teodora Perzanowskiego, i Anna, żona Wojciecha Siekierzyńskiego, córki Mikołaja, wprowadzone do wsi Mory 1791 r. (DW. 107 f. 1497).

Wawrzyniec, syn Kaspra, żonaty 1-o v. z Małgorzatą ze Zdziarskich 1618 roku, 2-o v. z Marancyą z Zielińskich 1622 r., właściciel Wierzuchowa, pozostawił synów: Jana, Jakóba i Sebastyana. Sebastyan zeznał zapis dożywocia z żoną Anną 1655 r. (DW. 35, 46, 48, 52 i 53). Jan, żonaty był z Anną Młochowską; testament jego wniesiony do grodu warszawskiego 1695 r. Adam, syn jego, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Miecimirskich 1692 r. Z niej syn Jan, żonaty 1-o v. z Zofią Rogowską, 2-o v. 1745 r. z Maryanną Kuliczkowską. Z pierwszej żony syn Mikołaj, który 1772 r. część wsi Groty sprzedał Bębnowskiemu, i córka Anna za Piotrem Kurzewskim 1753 roku (DW. 59 f. 133 i 354; 71 f. 383, 534 i 1315; 74 f. 1311 i 89 f. 686). Andrzej, drugi syn Jana, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Grotowskich, 1694 r. Zygmunt, syn Andrzeja, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Czechowską, córką Wojciecha, w 1714 r. Drugą jego żoną była Anna z Pruskich 1750 r. Siostra jego Zofia za Pawłem Cybulskim 1733 r. Zygmunt, 1733 roku komornik graniczny i sędzia kapturowy warszawski, 1748 roku podsędek warszawski (DW. 58 f. 1269; 62 f. 313 i 476; 68 f. 796; 73 f. 227 i 85 f. 209).

Elekcyę króla Michała podpisali z ziemią warszawską: Marcin, Walenty, Wojciech, Andrzej i Grzegorz, a obiór Augusta II-go: Antoni, Adam, Jan, Kazimierz, Maciej, Mateusz, Michał, Paweł, Walenty i Wojciech. Katarzyna, córka Macieja i Anny z Sokołowskich, 1713 r. żona Józefa Grabowskiego (DW. 62 f. 316). Antoni, syn Grzegorza i Konstancyi z Orłowskich, wnuk Adama i Katarzyny Rychlickiej, sprzedał części na Chrzanowie Słonczyńskiemu 1762 r. (DW. 82 f. 287). Franciszek, syn Mateusza, sprzedał części na Chrzanowie 1733 r. (DW. 68 f. 806). Franciszek, ożeniony z Maryanną Dybowską, która matkę swoją, Maryannę z Pruskich, 1-o v. Brodnicką, 2-o v. Orłowską, 3-o v. Dybowską, 4-o v. Adamowę Chrzanowską, kwitowała z posagu w 1734 r. (DW. 68 f. 915). Marcin, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 604). Mateusz, syn Wojciecha i Jadwigi Manowskiej, w 1748 r. (DW. 71 f. 1508).

Chrzanowskich Korabitów spotykamy i w ziemi czerskiej. Stanisław, pisarz ziemski czerski 1450 r., podstoli warszawski 1460 r. Maciej, syn Wawrzyńca, żonaty 1563 r. z Agnieszką Jeżewską z Jasieńca, pozostawił syna Zygmunta i córki: Katarzynę, żonę Andrzeja Rosochowskiego, Zofię, żonę Pawła Okręglickiego, Annę, żonę Pawła Rykalskiego, i Urszulę (Zs. Warec. 17 f. 38 i Perp. Czers. 1 B. f. 360; 5 f. 116; Zs. Gr. Czers. 37 f. 575; 31 f. 170; 20 f. 40; 39 f. 802 i 43 f. 722). Zygmunt na Jasieńcu zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Zawiszanką, córką

Serafina, w 1582 r. (Zs. Warec. 12 f. 307). Mikołaj, syn Jana Mroczka na Jasieńcu, oddał synom swoim: Sebastyanowi i Janowi, części tamże w 1591 roku (Zs. Warec. 12 f. 391). Elżbieta z Piórowskich, żona Stefana, 1650 r. (Perp. Czers. 11 f. 288). Samuel nabył 1666 r. od Lewandowskiego górę Wysiałka zwaną pod Czerskiem, wraz z głowami i kośćmi Szwedów, tamże w bitwie poległych (Ibid. 13 f. 35). Franciszek, syn Władysława, zeznał 1676 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Pogroszewskich (Ibid. 13 f. 502). Józef Bartłomiej, żonaty z Konstancyą Laskowską 1700 r. (Ibid. 16 A. f. 313). Jan, z Franciszki Grembeckiej ma syna Wita 1775 r. i córki: Annę i Antoninę (Ibid. 35 f. 86 i 38 A. f. 214).

O wielu jeszcze Chrzanowskich Korabitach wspominają akta warszawskie z XVII-go wieku.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Józef, syn Jana, przed 1850 r.; Tadeusz, Stanisław, Wincenty, Jan i Wojciech, synowie Michała; Julian, Władysław i Waleryan, synowie Leona i Balbiny z Lisieckich, wszyscy razem wnukowie Jakóba, w 1841 r. i 1843 r.; Ludwik, syn Józefa z Salomei Kossakowskiej i syn jego Gracyan, w 1847 r.; Ignacy, syn Kajetana, w 1847 r.; Józef, syn Macieja, w 1849 r.; a Piotr 1854 r. i Aloizy 1857 r., synowie Jana, wszyscy wnukowie Wawrzyńca; Józef i Antoni, synowie Wawrzyńca i Maryanny Domaradzkiej, w 1849 r.; Franciszek, syn Jakóba; Stanisław, syn Wincentego; Antoni, syn Franciszka, Stefan i Leonard, synowie Antoniego i Franciszki Ostrowskiej, w 1851 r. (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli szlachectwa: Józef i Marcin w sądzie grodzkim przemyskim, a Antoni i Kasper 1786 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

Potomstwo Józefa z Józefy z Trawińskich:

1) Józef Teodor, żonaty 1-o v. z Elżbietą Brzeską 1821 r., 2-o v. z Anielą Brzeską, z pierwszej żony miał synów: Stanisława i Leona; z drugiej — Aleksandra i Henryka, ożenionego z Maryą Kucieńską, z której: Józef, urodzony 1863 r., Stanisława, urodzona 1865 r., Emilia, urodzona 1867 r., Jan, urodzony 1870 r., i Marya, urodzona 1877 r.

2) Wojciech, generał, szef sztabu głównego b. wojsk polskich, zmarły w Paryżu 1861 r.

3) Ignacy, zmarły 1831 r., z Anny Kownackiej pozostawił: Józefa, ożenionego z Aloizą Wosińską, z której syn Antoni, i córki: Ludwika i Wanda; Ignacego, ożenionego w Paryżu z Désirée de Quinton, z której Paweł, Juliusz, Ludwik, Władysław, Anna i Marya; Wojciecha, ożenionego z Wilkoszewską, z której: Konstanty, Władysław, Jadwiga i Helena; Włodzimierza, Julię za N. Kowalskim i Olimpię.

4) Franciszek, kapitan byłych wojsk polskich, zmarły w Krakowie 1866 roku.

5) Antonina za N. Piegłowskim.

6) Dorota za Władysławem Brzeskim, i

7) Izabella (Żychl.).

CHRZANOWSCY v. CHRZĄNOWSCY h. NOWINA, pochodzą z Chrzanowa, w powiecie lubelskim. Wieś tę w 1531 r. posiadali bracia, Piotr i Mikołaj

(Paw.). Heraldycy nąsi zaliczają słusznie do tego herbu i Chrzanowskich z województwa brzeskiego litewskiego (Akta III.).

Wojciech, podpisarz ziemski lubelski 1598 r. (Wyr. Lub. 78 f. 117). Eustachy i Szymon, synowie Szymona, zastawili Chrzanowo Orzechowskiemu 1623 r. Stanisław, syn Kaspra, oddał część swoją Chrzanowa synowi Andrzejowi w 1628 roku (Zap. Lub. 27 f. 375 i 31 f. 609). Feliks zabezpieczył posag żonie, Jadwidze ze Schlichtingów, 1640 r.; synowie jego: Stanisław i Jan 1659 roku (DW. 49 f. 1614 i 2064; Zap. Lub. 46 f. 503). Stanisław, z Heleny Firlejówny Broniewskiej pozostawił Franciszka, Maryannę i Zofię, żyjących 1688 roku (Zap. Lub. 64 f. 445).

Marcin i Kazimierz Chrzanowscy, i Kazimierz Chrząnowski podpisali z województwem lubelskiem elekcyę króla Michała, a Antoni, łowczy brzeski litewski, i Stanisław, podstoli orszański, z województwem brzeskiem litewskiem obiór Augusta II-go. Franciszek, łowczy 1702 roku i podstarości brzeski litewski 1720 roku. W 1702 r. z żoną, Krystyną z Ambrożewiczów, wziął w zastaw Barszczew od Sapiehów (Sap.). Franciszka z Chrzanowskich, 1-o v. Michałowa Towiańska, sędzina grodzka wileńska, 2-o v. Antoniowa Krassowska, procesuje Sapiehów 1723 r. o najazd i gwałty (Sap.).

Herb Nowina.

Zygmunt Benedykt, cześnik brzeski litewski 1696 r., sędzia grodzki brzeski 1698 r., podstarości 1705 r., w końcu podkomorzy brzeski 1720 r. Był i starostą rewiatyckim 1714 roku. Z Katarzyny Tułowskiej (Akta III) córka jego Balbina za ks. Apolinarym Szujskim, starostą zahalskim 1784 r., i synowie: Emanuel, podczaszy brzeski 1758 r. i Stanisław (Akta IV). Ludwik, starosta rewiatycki 1733 r., a Józef 1764 roku. Feliks, pisarz grodzki brzeski litewski 1783 r. Aleksander z żoną Konstancyą wzięli 1775 r. w zastaw Switycze od Sapiehów (Sap.).

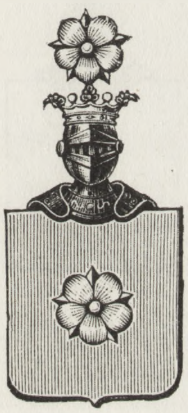
Stefan Stanisław, podsędek piński 1701 r. Roch, szambelan Stanisława Augusta 1779 r., koniuszy piński 1782 r.

Na Wołyniu spotykamy księdza Jana, sukcesora scholastyka lwowskiego Szachnowicza w 1719 r., Jana i Eleonorę, żonę Jana Obertyńskiego w 1721 r., Dorotę, żonę Marcyana Dunina Karwickiego, miecznika smoleńskiego 1725 roku i Antoniego, procesującego się z Sanguszkami 1727 r. (Woł. X. f. 793; XI. f. 1008 i 1598; XII. f. 2).

Leopold i Apolinary, synowie Rafała i Anny Pągowskiej, i Wojciech, syn Jana i Katarzyny Sokołowskiej, wnukowie Antoniego, w latach 1843 — 1845; Józef i Leon, synowie Stanisława i Maryanny Grzybowskiej, wnukowie Piotra, w 1840 r.; Józef, Konstanty i Albin, synowie Jana i Rozalii Sobolewskiej, w 1850 roku; Narcyz i Paweł, synowie Pawła i Joanny Maruszewskiej, i Hilary, syn Antoniego i Antoniny Jabłońskiej, w 1859 r., wnukowie Wojciecha, prawnukowie Jakóba, żyjącego w 1737 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

CHRZANOWSCY v. CHRZĄNOWCY h. PORAJ pochodzą z województwa sieradzkiego, z Chrzanowa, leżącego w powiecie radomskim. Wieś tę 1552 roku posiadał Marcin (Paw.). Wojciech Chrzanowski *de armis Róża*, świadek przy wywodzie szlachectwa Bogusławskiego przed trybunałem piotrkowskim w 1603 roku (Wyr. Piotr. 58 f. 1425). Jan, kuchmistrz Zygmunta III-go, syn Feliksa, zeznał 1613 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Niczówną, córką Stanisława z województwa krakowskiego (DW. 41 f. 613).

Jan, syn Jakóba i Jadwigi, w powiecie przedeckim 1665 r. (Gr. Przed. 76 f. 268). Paweł pisał się z województwem sieradzkiem na elekcyę Augusta II-go. Jerzy, cześnik bełski 1729 r.; syn jego Michał, w powiecie przedeckim 1787 roku (Gr. Przed. 98 f. 152). Franciszek, syn Mateusza i Zofii Umiastowskiej, skarbnik inowłodzki 1726 r., starosta kiślacki 1739 roku, otrzymał w 1735 r. Czarnocice w województwie brzeskiem kujawskiem w dożywocie. Siostra jego Emerencyanna za Antonim Siemiradzkim 1731 r. (Perp. Czers. 22 f. 47; 20 f. 254; 25 f. 54 i M. 258 f. 73). Stanisław i Stanisław z Kozietuł, z województwem sieradzkiem, a Tomasz z województwem poznańskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Poraj.

Teodor, z żony Maryanny Kurdwanowskiej zostawił syna Antoniego 1765 r. (DW. 85 f. 412). Stanisław, podwojewodzy piotrkowski 1777 r. Hermenegildiusz, z pisarza grodzkiego nakielskiego pisarz ziemski gnieźnieński 1768 r. Franciszek, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r.

W ostatnich czasach Teodozy, dziedzic Podstoli i Cieśli w gubernii piotrkowskiej, ożeniony z Adaminą Bogusławską. Synowie jego: Zygmunt zaślubił 1893 r. Maryę Bobrownicką, a Adam 1896 r. Bronisławę Węgleńską.

Chrzanowscy: Franciszek i Adam, synowie Ignacego, wnukowie Wincentego, w 1837 r., a Piotr i Michał, synowie Adama, w 1839 r.; Paweł, Antoni, Wojciech i Adam, synowie Kazimierza, wnukowie powyższego Wincentego, w 1839 r.; Mateusz i Antoni, synowie Higina vel Wigimina, a wnukowie tegoż Wincentego, w 1849 r.; Łukasz i Konrad, synowie Kaspra, w 1837 r.; Stanisław, Jan i Nikodem, synowie Antoniego, w 1839 r., i Maciej, syn Łukasza, w 1841 r., wnukowie Wojciecha; Grzegorz i Stanisław z Kozietuł, synowie Józefa i Zofii Tymienieckiej, wnukowie Stanisława, w 1839 r., i Antoni, syn Jana Kantego, w 1851 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Chrząnowscy: Józef, syn Marcina, i Adam, syn Maksymiliana i Anny Poradowskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1837 i 1842 (A. b. Her.).

CHRZANOWSCY h. PORAJ. Jan Samuel, dowódca załogi na zamku w Trębowli, wsławił imię swoje dzielną obroną tego zamku przeciwko Turkom w 1675 roku. Za czyn ten otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 roku; był już wówczas obersztlejtnantem. Nie można przemilczeć o jego żonie, Annie de Frezen, która spostrzegłszy, że mąż jej zwątpiwszy o obronie, zamyśla poddać zamek, stanęła przed

nim z dwoma nożami, grożąc mu, że jednym jego, a drugim siebie zabije, jeżeli dalej zamku bronić nie będzie. Jan Samuel, w 1679 r. komendant Lwowa (AGZ. X. f. 5692), został następnie 1682 roku podstolim mielnickim; umarł bezpotomny w 1688 r., a majątek po nim i żonie jego pozostały, składający się ze wsi Lipowca, w ziemi przemyskiej, i ruchomego majątku, otrzymał Skarbek w 1721 roku (Sig. 20).

Herb Prus I-szy.

CHRZANOWSCY h. PRUS I-szy pochodzą z Chrzanowa, leżącego pod Rożanem. W 1637 r. w grodzie warszawskim świadczył przy wywodzie szlachectwa Wróblewskich Andrzej Chrzanowski, syn Wojciecha, *ex armis półtora Krzyża* (DW. 49 f. 473).

Herb Prus III-ci.

CHRZANOWSCY h. PRUS III-ci mają być, podług hr. Borkowskiego, w województwie ruskiem, gdzie spotykamy też Chrzanów, w ziemi lwowskiej. Być jednak może, że z Chrzanowa z powiatu ciechanowskiego wyszli i tam się osiedlili.

Piotr, posiadacz wsi Pieczarne w starostwie czerwonogrodzkiem 1615 r. (Źr. Dziej. V). Antoni, miecznik kołomyjski 1727 r., starosta czerwonogrodzki 1746 r. W tym ostatnim roku otrzymał konsens królewski na ustąpienie tego starostwa Bielskiemu. W 1754 r. został podczaszym czerwonogrodzkim, a w 1756 r. chorążym lwowskim, lecz ta ostatnia nominacya nie przyszła do skutku.

Syn jego Walenty, otrzymał w 1772 r. konsens królewski, na wykupienie wsi Zezulince w województwie podolskiem od Orłowskiego (Kancl. 50 II. f. 17). Stanisław, stolnik kołomyjski 1756 r. Piotr, podkomorzy halicki 1780 r.

Jan h. Prus III-ci, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów we Lwowie 1785 r. Ignacy i Piotr, członkowie Stanów galicyjskich, i Mateusz, 1782 r. w sądach: ziemskim i grodzkim lwowskim, nie wymieniwszy herbu. Józef, w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r., a syn jego Michał Tadeusz w Wydziale Stanów we Lwowie 1836 r. (Goł.).

Herb Rogala.

CHRZANOWSCY h. ROGALA, prawdopodobnie wyszli z Chrzanowa, leżącego pod Makowem. Podług Kojałowicza znajdują się w W. Ks. Litewskiem.

Krzysztof pisał się z województwem wileńskiem na elekcyę Jana Kazimierza, a Jan Michał, cześnik lidzki, na obiór Augusta II-go. Tę ostatnią elekcyę podpisał z województwem mścisławskiem Aleksander. Marcin, stolnik połocki, zmarły

przed 1735 r., żonaty z Heleną z Gimbutów, 1-o v. Janową Bogusławską; brat jego Józef (Akta III.). Marcin, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.). Józef, strażnik starodubowski 1765 r. Jan, podpułkownik artyleryi W. Ks. Litewskiego, zaślubił w Wilnie 1793 r. Ludwikę Pomarnacką, łowczankę wilkomierską (Kor. Kraj. i Zagr.).

Leon, syn Walentego i Maryanny Romatowskiej, Kazimierz i Wojciech, synowie Jana i Franciszki ze Szczuków, Paweł i Stanisław, synowie Tomasza, wszyscy wnukowie Michała, potomkowie Grzegorza, w latach 1839, 1842 i 1849; Walenty, syn Antoniego z Maryanny Korytowskiej, wnuk Walentego; Stanisław, syn Wojciecha z Maryanny Kurkowskiej, wnuk Józefa, prawnuk Walentego, i Kasper, syn Dominika, wnuk tegoż Walentego, w latach 1839 i 1849 udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

CHRZANOWSCY h. SUCHE-KOMNATY pochodzą z Chrzanowa pod Rożanem, skąd i Chrzanowscy herbu Prus I-szy wyszli. W 1612 r. w grodzie warszawskim dowodzili swego szlachectwa Jan i Piotr, bracia Chrzanowscy, synowie Wojciecha, a świadkami ich byli: Andrzej i Bartłomiej, syn Pawła, — Chrzanowscy z powiatu rożańskiego, ich krewni, którzy zeznali, że wywodzący są szlachtą herbu Suche-komnaty, krzyż i trąba (DW. 40 f. 1961).

Na elekcyę Augusta II-go pisali się: z ziemią mielnicką—Andrzej, z ziemią nurską — Jakób i Mateusz, z ziemią ciechanowską — Jan, z ziemią wiską — Wojciech, a z województwem płockiem - Stanisław.

Herb
Suche-Komnaty.

Franciszek, burgrabia rożański, syn Mateusza i Maryanny Glinczanki, sprzedał 1745 r. część Powsina Czartoryskim (DW. 71 f. 76). Paweł, burgrabia rożański 1781 roku. Niektórzy z nich pisali się z Łaniowa (Łoniów, powiat sandomierski), nabywszy tę majętność w XVII-m wieku. Do nich należy pewnie zaliczyć Andrzeja, który się z województwem sandomierskiem pisał na elekcyę Jana Kazimierza, Franciszka, Maksymiliana i Stanisława, którzy z temże województwem podpisali obiór Augusta II-go, i Józefa, elektora Stanisława Augusta. Marcin, podstarości stężycki 1786 r. Piotr, komornik grodzki kijowski 1777 r.

Hipolit, syn Jana i Petroneli Wichlińskiej, wnuk Jana, cześnika czerniechowskiego, urodzony 1783 r., kanonik gnieźnieński, poznański i warszawski 1814 r., potem już tylko kanonik warszawski, pleban w Dzietrzkowicach (Kor.). Ignacy, dziedzic Lichawy, ożeniony z Zuzanną Zarembianką, cześnikówną piotrkowską, zmarłą 1817 roku.

Jakób, potomek Franciszka, dziedzica Łaniowa 1600 r., miał synów: Józefa i Ignacego. Józef z Maryanny Zarembianki miał ssnów: Hipolita i Bogumiła, którzy wraz z bratankami swoimi po Stanisławie i Petroneli z Tomickich, Pawłem, Janem i Michałem, dowiedli szlachectwa w Królestwie 1838 r.; Ignacy, drugi syn Jakóba, z Krystyny Tomickiej zostawił synów: Jana i Dyonizego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1838 r. (A. b. Her.).

Jan, ożeniony z Julią Dobrzelewską, 2-o v. Leonową Orłowską, miał córki: Zenobię za Władysławem Glezmerem, dziedzicem Turska 1865 r. i Florentynę za Józefem Wzdulskim.

CHRZANOWSCY różni. Grzegorz, Stanisław, Tomasz, Adam, Andrzej, Maciej, Łukasz, Jan, Wojciech, Józef, Mikołaj, Jakób, Mikołaj, Balcer, Wawrzyniec, Adam, Tomasz i Marcin—z ziemią rożańską, Gabryel i Jan — z województwem sandomierskiem, a Zygmunt z województwem krakowskiem podpisali elekcyę króla Michała.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Józef z synami: Jerzym, Lucyanem i Włodzimierzem, syn Pawła, wnuk Pawła, prawnuk Wojciecha, w 1833 r.; Roman, Jan i Piotr, synowie wyżej wymienionego Jerzego, w 1866 roku; a Gustaw, Stanisław i Stefan, synowie wyżej wymienionego Lucyana, w 1891 r.; Bolesław, syn powyższego Józefa, a wnuk Pawła, w 1843 r.

Kazimierz z synami: Wincentym, Ignacym, Hieronimem i Teofilem, i Jan z synami: Kajetanem. Tomaszem, Ksawerym, Leonem i Adolfem, synowie Kazimierza, wnukowie Walentego, prawnukowie Michała, w 1845 r.

Grzegorz z synem Tomaszem, i Jacenty z synami: Floryanem, Adamem i Janem, synowie Mikołaja, wnukowie Ludwika, prawnukowie Aleksandra, w 1848 roku; Jakób, syn powyższego Jana, a wnuk Jacentego, w 1871 r. (Spis.).

Janusz Chrzanowski, syn Mieczysława z Zembrzuskiej, zaślubił 1899 roku w Szczepanowie w poznańskiem Maryę Brzeską, córkę Józefa i Józefy z hr. Węsierskich.

Ignacy Chrzanowski, syn Bolesława, Prezesa Dyrekcyi Szczegółowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Siedlcach i Heleny z Dmochowskich, redaktor „Ateneum", zaślubił w Warszawie 1899 r. Wandę Szlenkerównę.

[CHRZĄSTOWICZ Jan, pisarz wielkorządztwa krakowskiego 1660 roku (M. 201 f. 563).]

Herb Krzywda.

CHRZĄSTOWSCY w W. Ks. Litewskiem, mają być, według Kojałowicza, h. KRZYWDA. Hr. Ostrowski w „Księdze Herbowej" utrzymuje, że ci Chrząstowcy używają herbu Krzywdy z tą odmianą, że nie krzyż położony na barku podkowy, ale w jej środku, nie ma prawego ramienia i że w szczycie hełmu nie trzy pióra strusie, a Zadorę kładą.

Stefan, w 1638 r. instygator litewski i sekretarz królewski, 1646 r. podstoli żmudzki, a 1647 r. ciwun birżyniański (V. L.). Daniel, miecznik żmudzki, elektor Jana Kazimierza, miał być następnie kasztelanem żmudzkim. Jerzy Józef, starosta rosieński, wespół z Łukaszem i Samuelem, miecznikiem żmudzkim, podpisali elekcyę króla Michała. Powyższy Jerzy Józef, starosta rosieński, pisał się na obiór Jana III-go, a elekcyę Augusta II-go podpisał z księstwem żmudzkiem Jan Kazimierz, podstoli żmudzki Krystyna, żona Piotra Dąbrow-

skiego, stolnika mielnickiego 1689 r. (Sap.). Ignacy Antoni, podstoli i rotmistrz żmudzki 1764 r., sędzia ziemski telszewski 1765 r. Jerzy, rotmistrz żmudzki 1775 roku (V. L.). Józef, podstoli żmudzki 1793 r.

Albrycht Kazimierz i Jan pisali się z województwem brzeskiem litewskiem na elekcyę Jana Kazimierza, a Karol i Mikołaj podpisali z województwem nowogrodzkiem obiór Augusta II-go.

CHRZĄSTOWSCY h. ŁODZIA z Chrząstowa, w powiecie nakielskim. Pan Żychliński utrzymuje, że ci Chrząstowscy w szczycie hełmu Zadorę kładą. Akta pyzdrskie z końca XIV-go wieku wspominają o Pasku z Chrząstowa. Tenże Pasek był łowczym kaliskim 1413 roku. Jan Chrząstowski, pleban w Gostyninie 1504 r. Część Grabiony i Brzostowa, w powiecie nakielskim, posiadał 1578 r. Stanisław Chrząstowski (Paw.). Sędziwój, pisarz grodzki nakielski, ożenił się 1620 r. z Anną Rychłowską. Jakób, Stefan i Wojciech podpisali z województwem kaliskiem elekcyę króla Michała.

Herb Łodzia.

Jakób, komisarz do rozgraniczenia powiatów: międzyrzeckiego i wałeckiego z sejmu 1670 r. (V. L.). Mikołaj, kasztelan nakielski 1676 r. Syn jego Antoni, ożeniony z Maryanną Kadzidłowską, córką Jana i Konstancyi z Lubrańca, zostawił synów: Jana i Franciszka, i córkę Zofię 1721 r. (Rel. Gr. Kalis. 83 f. 131).

Wojciech, miecznik wschowski 1676 r. Wojciech, kasztelan nakielski, podpisał z województwem kaliskiem elekcyę Augusta II-go. Wojciech pisał się z województwem kaliskiem na obiór Jana III-go, a elekcyę Augusta II-go podpisali z temże województwem: Jan, Karol i Maciej, a z województwem poznańskiem—Wojciech.

CHRZĄSTOWSCY h. OSTOJA z Chrząstowa, w województwie sieradzkiem, powiecie radomskim. Borkowski przyznał w 1616 r. dług w grodzie warszawskim Stanisławowi, synowi Walentego (DW. 45 f. 2017). Kazimierz, podstoli czerniechowski 1687 r. Kazimierz i dwóch Stanisławów podpisało z ziemią bielską elekcyę króla Michała. Józef w powiecie przedeckim 1713 r. (Gr. Przed. 83).

Herb Ostoja.

Stefan Teofil pisał się z województwem łęczyckiem na elekcyę Jana III-go, a obiór Augusta II-go podpisali z ziemią wiską — Paweł, z ziemią nurską — Jan, z ziemią ciechanowską—Maciej i Walenty, a z województwem podlaskiem—Jan.

Stanisław, łowczy rożański, został podczaszym nurskim 1727 r. Jan, skarbnik czerniechowski, Paweł, Apolonia, Salomea i Wiktorya Burdzicka, dzieci Aleksandra i Maryanny z Kożuchowskich, i Jadwiga z Bielińskich, wdowa po Jó-

zefie, procesują się 1764 r. z Żółtowskim i Prażmowskim (Perp. Czers. 32 f. 462). Apolonia, córka Wojciecha, żona Wilhelma Bungarta, kwitowała 1787 r. Rudzkiego, łowczego wiślickiego (DW. 103 f. 1480).

Wacław, Stanisław, Zdzisław, Mieczysław i Kazimierz, synowie Adama i Maryanny Berendt, wnukowie Wojciecha, prawnukowie Franciszka, subdelegata grodzkiego radomskiego w 1753 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1848 r. (A. b. Her.).

Waleryan Tomasz (z Brzezia?), właściciel Karwodrzy Górnej, syn Wojciecha i Ludwiki z Tarkowskich, wnuk Stanisława i Maryanny z Karskich, i Aleksander, właściciel Burzyna i Szczepanowic, członek Stanów Galicyjskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku w sądzie ziemskim pilznieńskim. Aleksander z Ludwiki Ożarowskiej pozostawił syna Ludwika Feliksa (A. galic. Wydz. Kraj.).

Wojciech z Piegłowskiej miał syna Józefa, ożenionego z Agnieszką Poniatowską, z której synowie: Dominik w zakonie OO. Dominikanów, Wojciech i Stanisław, procesowali się 1739 roku z Tomickimi o Leśniówkę (Zap. Gr. Bieckie 156 f. 479).

Andrzej, syn Stanisława, współwłaściciel Burzyna, z Maryanny Kraśnickiej pozostawił syna Piotra, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1809 r. (Prot. Gr. Bieckie 341 f. 1342 i Goł.).

CHRZĄSTOWSCY h. STRZEGOMIA v. KOŚCIESZA z Chrząstowa, w powiecie pilznieńskim. Stanisław z Chrząstowa, sędzia ziemski krakowski 1322 r. Piotr, syn Imrama, 1402 r. na uniwersytecie krakowskim, 1407 r. kleryk dyecezyi krakowskiej (AGZ. VI.), 1430 r. kanonik krakowski i proboszcz Św. Floryana w Krakowie, biskup przemyski 1435 r., umarł w 1452 r. Pieczęć jego z herbem Kościesza, przywieszona do dokumentu z 1443 r., a druga opisana w 1461 roku (AGZ. VIII.).

Herb Strzegomia.

Bratem biskupa zapewne był Imbram z Chrząstowa, który zabezpieczył posag żonie Agnieszce w aktach wiślickich 1425 r. (Zap. Zs. Wiślickie I. f. 77). Tenże Imbram 1446 r. na sądach w Sanoku (AGZ. XI.), 1448 r. burgrabia krakowski. Syn jego Jan, 1437 r. na uniwersytecie krakowskim, świadczy 1444 r. na dwóch przywilejach w orszaku Piotra, biskupa przemyskiego (AGZ. VII. i IX.).

Mikołaj z Chrząstowa (może drugi brat biskupa), świadczy 1409 r. w Krakowie (C. U. Cr.). Obwiniony o bliskie stostunki z królową Anną, obawiając się gniewu królewskiego, uszedł za granicę, skąd wróciwszy, odznaczył się pod Koronowem i został miecznikiem krakowskim 1426 r. Był i starostą sanockim od 1430 r. Synowie jego: Mikołaj 1430 roku, a Abraham 1442 r. na uniwersytecie krakowskim.

Abrahama Chrząstowskiego herbu Strzegomia wspomina Długosz, jako dziedzica Tuczamp, w powiecie wiślickim. Wieś ta w 1508 roku jest w posiadaniu Katarzyny Chrząstowskiej (Paw.).

Mikołaj z Chrząstowa podpisał 1438 r. konfederacyę korczyńską przy królu i przyłożył pieczęć z Kościeszą (Cod. Ep. XV). W 1441 r. wojski krakowski, 1460 roku krajczy królowej, 1462 r. chorąży krakowski, 1476 r. kasztelan chełmski i starosta lubelski. Mikołaj dwa razy sprawował poselstwo do Czech. W 1454 r. jeździł w sprawie odparcia skarg wielkiego mistrza krzyżackiego, a w 1457 roku celem wykazania praw Kazimierza Jag. do tronu czeskiego. Synowie jego: Floryan 1477 r., a Jan 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Trzeciego syna Mikołaja Gniewosza, wysyła ojciec 1482 r., z listem polecającym królowej Elżbiety, na służbę księcia Alberta Saskiego (Cod. Ep. XV.). Wszyscy trzej synowie Mikołaja posiadają 1484 r. Łopiennik, w powiecie krasnostawskim, który ojcu ich w zastaw oddany był przez króla (M. 14 f. 102). Długosz wymienia Mikołaja, chorążego, jako dziedzica Motycz i Zaleszan, w pow. pilznieńskim, Glanowa i Grzegorzewic, w powiecie proszowskim i Jakóba Oporzyszowskiego alias Chrząstowskiego, dziedzica Chrząstowa. W 1508 roku Zaleszany, Motycze i Wolica Kołowa, należą do Jana z Zaleszan.

Gniewosz Chrząstowski, ręczy w 1501 r. wraz z innymi panami za Maciejem z Drzewicy (Helc. II. 4534).

Jan, żonaty z Anną z Sienna, otrzymał w 1602 r. Wroczanki, w powiecie sanockim, w dożywocie (M. 147 f. 166).

CHRZĄSTOWSCY h. ZADORA z Chrząstowa, w powiecie wiślickim, pisali się tak jak i Lanckorońscy z Brzezia. Jan z Chrząstowa ma sprawę w Krakowie 1399 r. Dersław z Chrząstowa i Kidowa, pozwał 1389 r. Mieczsława z Stogniewic o części Stogniewic, a 1398 r. razem z Paszkiem z Chrząstowa procesuje Więcławskich (St. Pr. P. P. VIII.). Wojciech, syn Pawła, 1420 roku na uniwersytecie krakowskim. Zygmunt posiadał Chrząstów w powiecie wiślickim 1508 r., a Paweł część Łącki w powiecie pilznieńskim (Paw.). Mikołaj Chrząstowski z Chrząstowa 1539 r. w Pilznie (Arch. Sang. V.).

Herb Zadora.

Hieronim, syn Stanisława, właściciel 1508 r. Szczepanowic, a 1536 r. Szczepanowic, Złotki, Żelazówki i Chrząstowa, w powiecie pilznieńskim (Paw.), poborca sandomierski 1539 r. (V. L.), pozostawił córkę Katarzynę za Stanisławem Wielogłowskim z Piotrkowic, i czterech synów: Cyryla, Andrzeja, Wojciecha i Hieronima, z których Cyryl, właściciel Szczepanowic i Jodłówki, miał pięciu synów: Andrzeja, właściciela Żarnowiec, w powiecie bieckim 1581 r. (Paw.), Piotra, Marcina, Stanisława i Cyryla, żyjących w 1590 r. (Wyr. Lub. 15 f. 560; 41 f. 98 i 67 f. 779).

Piotr, administrator ceł koronnych 1608 r. (M. 349 f. 36), pozostawił syna Stanisława (Zap. Lub. 22 f. 864), podsędka krakowskiego 1645 r. i poborcę krakowskiego 1652 r. (Ibid. 43 f. 552). Synowie jego: Adam i Piotr, cedowali pewne sumy 1659 roku. Piotr, żonaty z Aleksandrą z Orzechowca, był dworzaninem królewskim 1679 r. (Ibid. 46 f. 67; 58 f. 551 i Sig. 12 f. 140).

Po Marcinie szli: Piotr, Przecław, Jan, Andrzej i Cyryl; ustąpili oni pewną sumę Michałowskiemu 1620 r. (Zap. Lub. 24 f. 948).

Hieronim, syn Andrzeja, rotmistrz królewski 1644 r. (Ibid. 39 f. 236). Benedykt, ożeniony z Barbarą Glińską z Glinnika, 1-o v. Janową Dembińską, zostawił z niej córkę Annę, za Janem Błońskim; kwitowała ona braci przyrodnich 1650 roku (Gr. Krak.). Stanisław z Brzezia, dziedzic Chrząstowa i Żelazówki 1576 r., miał dwie córki: Dorotę 1-o v. za Andrzejem Stokowskim, 2-o v. za Janem Masłowskim i Zofię za Janem ze Smogorzowa Wąsowiczem, właścicielem Zwoli (Zs. Pilzn.). Samuela na Chrząstowie córka Anna, 1-o v. 1650 r. za Kazimierzem Duninem Wąsowiczem, pisarzem grodzkim sandeckim i rotmistrzem, 2-o v. za Jerzym Błędowskim, podpoborcą sandeckim i czchowskim (Gr. Sandec. z lat 1650—1694).

Piotr i Stanisław, podsędek krakowski, pisali się z województwem krakowskiem na elekcyę Jana Kazimierza, a Adam, Jan, Piotr, komornik graniczny krakowski, Wojciech i Stanisław na obiór króla Michała. Inny Stanisław, który również z województwem krakowskiem podpisał obiór Jana Kazimierza, a żonaty był 2-o v. z Elżbietą z Kaszyc, następnie żoną Jana Chrząstowskiego, z pierwszej żony miał dwóch synów: Piotra i Stanisława.

Piotr, właściciel Szczepanowic, komornik graniczny krakowski 1669 r., podstarości i sędzia grodzki sandecki 1676 r., z Elżbiety z Wierzbicy pozostawił syna Piotra, żonatego 1694 r. z Maryanną z Wojsławic Cikowską, córką Piotra i Maryanny Bielskiej, i córkę Zofię, żonę Marcyana Gołuchowskiego 1703 r. (Zap. Lub. 57 f. 417; Gr. Krak. z 1694 r. i Gr. Nowokorcz. z 1703 r.).

Stanisław, brat Piotra, deputat ad pacta conventa 1670 r., miał syna Piotra, cześnika łęczyckiego 1700 r., który zeznał 1701 r. zapis dożywocia z żoną, Teofilą Kawiecką, córką Jana (DW. 61 f. 243). Z niej syn Feliks, żonaty z Justyną Ossowską, córką Kazimierza, cześnika smoleńskiego, i Katarzyny z Rybskich (DW. 98 f. 859).

Wincenty, cześnik łęczycki, nie żył 1700 r. Aleksander, rotmistrz królewski 1659 r., żonaty z Anną Komornicką 1661 r. (Zap. Lub. 46 f. 175 i 47 f. 387). Zygmunt z żoną, Anną z Humnickich, nabyli 1660 r. sumy na Trzcianie od Hynków (Gr. Stężyckie). Pewnie tenże sam Zygmunt wypuścił Chrząstów w dzierżawę Roszkowskim 1677 roku (Gr. Radom.). Hieronim, zastawny posesor Bachórza 1694 r., żonaty z Joanną Strupczewską, pozostawił syna Jana, zmarłego 1700 r., i córki: Annę, żonę Macieja Krzyckiego, i Katarzynę za Aleksandrem Goleszem (Gr. Przem. i Zs. Lwows.). Piotr, pozwany 1708 r. przez Wąsowiczową, o zabicie poddanego (Gr. Biec. 361 f. 186).

Zygmunt, kanonik wolborski, proboszcz skrzyński, oficyał opoczyński, umarł 1708 r. Marcyan, żonaty z Ludwiką Boryszowską, 2-o v. żoną Idziego Józefa Rawicza Dembińskiego, podpułkownika wojsk koronnych 1740 roku (Gr. Krak. 354 f. 1729—1737). Zofia, żona Andrzeja Zielińskiego, stolnika dobrzyńskiego 1703 r. Anna, ksieni Benedyktynek sandomierskich 1695 r. (Perp. Czers. 14 C. f. 346). Kazimierz z ziemią chełmską, a Piotr i Stanisław z województwem sandomierskiem pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Wojciech z synem Józefem 1690 r., a Stanisław z synem Przecławem 1691 roku zeznawali akta w grodzie lubelskim (Zap. Lub. 66 f. 176 i 67 f. 488). Sta-

nisław, żonaty z Elżbietą Gorajską, pozostawił syna Aleksandra, nad którego dziećmi, urodzonemi z Zofii Żelińskiej, sprawował opiekę 1718 roku Piotr (Kij. IX. f. 523). Zofia, 1-o v. Janowa Żeleńska, 2-o v. Pawłowa Grabowska, 1750 r. Aleksander, generał adjutant buławy polnej koronnej, pisał się z województwem krakowskiem na elekcyę Stanisława Augusta. Andrzej, generał major wojsk koronnych, został sędzią judici mixti 1768 r. (Sig. 12). Krystyna ze Szklińskich, miecznikowa kijowska 1681 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Jerzy, zasłużony żołnierz, otrzymał 1629 r. Zezulińce, ze starostwa chmielnickiego (M. 176 f. 243). Jan, otrzymał w dożywocie Demeszkowce, w ziemi halickiej, 1649 r. (M. 191 f. 2). Aleksander, cześnik latyczowski 1703 r.

Aleksander, członek Stanów Galicyjskich i Waleryan Tomasz, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1782 r., w sądzie ziemskim pilznieńskim (Goł.).

CHRZĄSTOWSCY z Chrząstowa, w powiecie łęczyckim. Dersław z Chrząstowa, świadczył 1399 r. w Mirosławicach, w powiecie łęczyckim, przy sprzedaży sołtystwa (RM.).

CHRZĄSTOWSCY nie wiem jakiego herbu, legitymowali się ze szlachectwa na Podolu: Józef i Jan, synowie Wawrzyńca; Tomasz, Stanisław, Józef, Mikołaj i Antoni, synowie Kazimierza, i Adam, syn Józefa, wszyscy wnukowie Stefana, a prawnukowie Piotra, w 1834 r.; Jakób z synem Szymonem, syn Wawrzyńca, w 1855 r.; Paweł, Jan i Józef, synowie Józefa, i Maryan, syn Jana, wnukowie wymienionego Wawrzyńca, w 1855 r. i 1866 r.; Henryk, syn Tomasza, Łukasz i Benedykt, synowie Stanisława, i Piotr, Kajetan i Kazimierz, synowie Mikołaja, a wnukowie wymienionego wyżej Kazimierza, w latach 1858—1865 (Spis.).

[CHRZĄSTOWSKI Marcin, mieszczanin krakowski, umarł 1571 roku (Star. Mon.).]

Herb Trzaska.

[CHRZĄSZCZEWICZ Tomasz, doktor filozofii, syndyk i sekretarz Lwowa, poseł tegoż miasta na sejm 1668 r. Tenże sam Tomasz, będąc posłem na sejm 1669 r., podpisał się *Chrząstowicz* (V. L.).]

CHRZĄSZCZEWSCY v. CHRZĄSZCZOWSCY herbu TRZASKA z Chrząszczewa, w powiecie rawskim Mikołaj, Jan i Jadwiga, wdowa po Wojciechu, posiadali Chrząszczewo 1579 roku (Paw.). W powiecie przedeckim: Eremian i Jan, synowie Feliksa, 1589 r. Andrzej, zapisuje 1683 r. sumę żonie swej, Wiktoryi z Ruszkowskich na Poddębicach, 1683 roku (Gr. Przed. 37 f. 526 i 52 f. 318). Andrzej, Marcyan, Jan i Piotr z województwem inowrocławskiem, a Jan z województwem brzeskiem kujawskiem podpisali elekcyę króla Michała.

Kasper z Agnieszki Dmosińskiej miał trzech synów: Łukasza, Ignacego i Michała; dwaj pierwsi sprzedali 1715 r. bratu Michałowi części swoje na Kawieczynku i Tonikach, w ziemi warszawskiej (DW. 62 f. 737 i 803). Łukasz, żonaty z Dorotą Wolską 1721 r., był komornikiem ziemskim brzeskim 1746 r. (Gr. Przed. 84 f. 322), a wojskim bydgoskim 1748 r. Stefan, żonaty z Anną z Filipeckich 1726 roku (Gr. Przed. 85 f. 167). Petronela za Piotrem Duninem Sulgostowskim 1712 r. (Perp. Czers. 17 f. 399). Andrzej, Marcin i Franciszek pisali się z województwem brzeskiem kujawskiem, a Wojciech z województwem inowrocławskiem na elekcyę Augusta II-go.

Marcin, regent komisyi skarbu koronnego 1779 r. (Perp. Czers. 36 f. 101). Dyonizy. w powiecie przedeckim 1790 r. (Gr. Przed. 100 f. 47). Wojciech, syn Jana, nabył część Chrząszczewa, Podbielu i Zakrzowa 1600 r. W 1614 r. był podstarościm przemyskim. Z Zofii z Wrzempli miał córki: Katarzynę i Teodozyę (Zap. Lub. 12 f. 283, 21 f. 280 i 44 f. 228).

Józef przeniósł się z Kujaw na Ukrainę i tam umarł 1807 r. Córki jego: Ludwika za Dyzmą Tomaszewskim, Domicella za Karolem Sierakowskim i Euzebia za Kazimierzem Tomaszewskim. Synowie: Franciszek, komornik ziemski bracławski 1789 r., sekretarz konfederacyi Targowickiej, zostawił z Józefy Cyrynianki córkę Helenę za Kossakowskim. Ignacy, viceregent ziemski bracławski 1790 roku. Jan z Anieli Cyrynianki zostawił syna Adama, i córki: Maryę, Pelagię i Eleonorę Podoską. Antoni, czwarty syn Józefa, służył 1791 r. w kawaleryi narodowej, i z żony, Maryanny Kucharskiej pozostawił: Euzebię, Helenę, Brygidę, Maryę Wasilkowską, Franciszka i Cezarego.

Teodor, syn Macieja i Maryanny Turskiej, wnuk Macieja, 1768 r. dziedzica Ossowa, w 1837 r.; Jan, Teofil i Feliks, synowie Dyonizego, wnukowie Fabiana, potomkowie Wojciecha, 1726 r. dziedzica Kałęczyna, w latach 1839—1845 udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Michał, 1782 roku w sądzie grodzkim lwowskim, a Ludwik, syn jego, i Teofil i Wiktor, wnukowie, 1830 roku w Wydziale Stanów galicyjskich dowiedli szlachectwa (Goł.).

Herb Salamandra.

CHRZĄSZCZOWIE herbu SALAMANDRA pisali się z Chrząszczowej Woli. Marcyan Chrząszcz, łowczy królewski 1638 r. Aleksander, wysłużony żołnierz, posiadał w 1634 r. wójtostwo we wsi Zuzowa, w starostwie przedborskiem. Temuż Aleksandrowi Władysław IV-ty nadał wieś Ostrów, w ziemi halickiej, 1641 roku (M. 180 f. 340 i AGZ. X. 4080). Jan, z Anastazyi Szczytonosickiej pozostawił dwóch synów: Daniela, sekretarza królewskiego 1701 r. i Łukasza Zygmunta.

Łukasz Zygmunt, z Jadwigi Wróblewskiej miał córkę Annę, żonę Michała Mateusza Wojdowskiego i syna Kazimierza, podczaszego starodubowskiego, właściciela Szczepiatyna, w powiecie bełskim.

Kazimierz podpisał z województwem bełskiem elekcyę Augusta II-go. W 1701 r. nabył od stryja swego Daniela, część dóbr Błota, w powiecie brzeskim litewskim (M. 219

f. 143; DW. 61 f. 415 i Czerniech. f. 400). Antoni pisał się z województwem wołyńskiem na elekcyę Stanisława Augusta. W 1768 roku był chorążym inflanckim.

Jan, syn Daniela, porucznik regimentu gwardyi konnej, zeznał 1777 roku zapis dożywocia z żoną, Maryanną Mościcką, córką Kaspra (DW. 93 f. 822). W 1780 r. został kapitanem (MP.). Baltazar, ożeniony z Antoniną Kochanowską, 1-o v. Antoniową Święcicką, 1817 r. Agnieszka, zamężna Jeziorkowska, urodzona 1778 r., zmarła 1859 r.

CHRZCZONOWICZOWIE w W. Księstwie Litewskiem. Jan, dzierżawca homelski 1546 roku, a starosta czerkaski i kaniowski 1550 roku, żonaty z Zofią Iwanówną, dostarczał na ekspedycye wojenne 19 koni (ML. 21 i 65 f. 971). Piotr Chrzczonowicz, trzymał 1565 r. w zastawie Żyrowice od Ościka (Sap.). Marcin Janowicz Chrzczonowicz, starosta dorsuniski, żonaty był z Rainą Wołłowiczówną, 2-o v. Pacową (Pac.). Hanna, siostra jego, za Wojciechem Szorcem (Pac.). Stanisław Chrzczonowicz Boguszewski, żonaty z Katarzyną, 1 o v. Czyżewiczową, 1546 r. (ML. 63 f. 99). Stefan Stanisławowicz Chrzczonowicz, żonaty z Katarzyną Pawłówną, w powiecie słonimskim 1556 r. (Akta XXII). Jan podpisał z księstwem żmudzkiem elekcyę króla Michała, następnie podkomorzy parnawski, żonaty z ks. Anną Hołowczyńską, pozostawił córkę Katarzynę, żonę Michała Eustachego Stankiewicza, ciwuna ejragolskiego 1671 r.; sprzedała ona 1683 r. Pacowi Koziniec, w powiecie oszmiańskim (Pac. i Kniaź.). Franciszek, komornik wileński 1785 r. Tenże sam, czy też inny Franciszek, klucznik wileński 1785 r.

CHRZCZONOWSCY h. TRZASKA z Chrzczonowic, w województwie rawskiem. Andrzej, opat lubiński 1578 r. Jakób, administrator tegoż opactwa 1604 r. Anna, siostra opata, Stanisław, brat jego (Nekr. Lubiński). Paweł, zeznał zapis dożywocia w grodzie warszawskim z żoną, Anną z Pilchowskich, 1651 roku (DW. 51 f. 1317). Kasper, Mikołaj i Paweł z województwem rawskiem, Szymon z ziemią rożańską podpisali elekcyę króla Michała, a Józef, Franciszek, Kazimierz i Stanisław z ziemią łomżyńską obiór Augusta II-go.

Herb Trzaska.

Jakób, z Zofii z Nietyksów miał córkę Katarzynę, żonę Jana Szamoty 1732 r., i syna Aleksandra, który zeznał 1723 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną Smoszewską, córką Stanisława (DW. 65 f. 203 i 68 f. 430).

Aleksander, z podwojewodzego został podsędkiem rawskim 1744 r. Z drugiej żony, Teresy Swarockiej, córki Marcina (Perp. Czers. 23 B. f. 80), miał synów: Stanisława i Józefa; sprzedali oni Żelaznę Łuszczewskiemu 1766 r. (DW. 85 f. 699). Stanisław zeznał w 1764 r. zapis dożywocia z żoną, Ludwiką Karniewską, córką Michała, stolnika rożańskiego (DW. 84 f. 486 i 87 f. 431). Józef, rotmistrz kawaleryi narodowej 1775 r. (Kancl. 55 f. 45 i DW. 105 f. 1088). Paweł kanonik pułtuski i proboszcz w Stanisławowie 1761 r., syn Adama i Zofii Zaorskiej. Brat jego Jakób pozostawił córkę Ewę, żonę Andrzeja Balińskiego 1761 roku (DW. 82 f. 146).

Stanisław udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. (Goł.).

z CHRZELOWA (KRZELÓW) h. LIS, w powiecie jędrzejowskim. Komes Warcisław z Chrzelowa z żoną, dostali 1259 r. wieś Sidzinę za Sułkowice, które ks. Bolesław dał Klaryskom w Skale. W 1263 r. jest cześnikiem księżnej, 1283 r. sędzią sandomierskim, 1293 r. kasztelanem krakowskim (KDM. I. i II.). Syn jego komes Mszczuj, świadczy 1309 r. i 1312 r. przy różnych aktach kupna opatów jędrzejowskich (KDM. I.). W 1322 r. jest sędzią ziemskim krakowskim, 1331 r. wojewodą sandomierskim, 1337 r. dziedzic Pełcznicy (KKK. I. i KDM. I.). Do niego to odnosi się notata Długosza, że zginął 1341 r. nad Wisłą, zabity przez Tatarów, a nie do jego następcy na województwie Mścigniewa Czeleja, który żył jeszcze 1347 r.

Herb Lis.

Synowie jego: Klemens, Mszczuj i Świętopełk, kustosz kielecki, świadczą 1336 r. razem z ojcem przy nadaniu prawa niemieckiego wsi Dobra, a Jarosław 1356 r. przy wyroku sądu krakowskiego o Niewiatrowice (KDM. III.).

Po jednym z synów Mszczuja, wojewody, szedł Mikołaj z Chrzelowa w latach 1372—1379 pełnomocnik i obrońca klasztoru jędrzejowskiego (KDM. I.). Pozostawił on z żony Elżbiety kilkoro dzieci, z których znani są: córka Katarzyna, żona 1-o v. Przybka z Irządz, kasztelana rozpierskiego, a 2-o v. Jana z Tenczyna, kasztelana krakowskiego 1403 r., i synowie: Niemierza i Pełka. Siostrą Mikołaja być musiała Wirzchosława, żona Niemierzy z Gołczy, której córkę, a siostrę swoją 1400 r. wyposaża Niemierza.

Niemierza, dziedzic Chrzelowa, Orłowa, Tarnawy, kanonik krakowski 1379 r., kustosz kolegiaty Św. Floryana 1397 r., fundator wielu altaryi i pobożnych zapisów, zmarł 1429 r. (KKK.).

Pełka, brat jego, zostawił syna Jana, ożenionego z Prachną z Tenczyna, kasztelanką krakowską. Jan umarł bezdzietnie, a wdowa po nim odstąpiła 1409 roku Chrzelów i inne dobra Niemierzy i wyszła 2-o v. za Jana Reja z Szumska. Z Niemierzą rodzina ta po mieczu musiała wygasnąć, a dobra Chrzelów i wszystkie inne przechodzą do Birkowskich Toporczyków, którzy Chrzelowskimi v. Skrzelowskimi pisać się zaczynają. Widocznie Agnieszka, żona Grzegorza z Birkowa i Łowinicy, była siostrą lub synowicą Niemierzy (St. Pr. P. P. VIII.; Helc. II.).

CHRZESCIAŃSCY. Stanisław i brat jego Wojciech, synowie Jana Chrześciańskiego, właściciele części Stojart, w powiecie warszawskim 1580 roku (Paw.).

CHRZNIEWSKI Piotr pisał się z powiatem rzeczyckim na elekcyę Jana III-go.

CHRZONOWSCY v. CHRZCZONOWSCY. Jan Chrzonowski, podstarości latyczowski 1564 r. Jan Chrzczonowski, podstarości liwski, 1579 roku. Adam z ziemią warszawską, a Jan, Krzysztof, Michał i Józef z województwem brzeskiem litewskiem podpisali elekcyę Augusta II-go. Tomasz, szambelan Stanisława Augusta 1786 roku.

Herb Leszczyc.

CHRZYPSCY h. BRÓG v. LESZCZYC z Chrzypska, w powiecie poznańskim. Mikołaj Chrzypski i Bronisz z Chrzypska, świadczą w Poznaniu 1393 r. (Leksz.). Jan, syn Marcina z Chrzypska, 1411 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj, ksiądz i Anna, panna, z dóbr swoich ojczystych w Chrzypsku wyprawili na wojnę czeską 1474 r. dwóch konnych (St. Pr. P. P. VII. 672 i 673). Jakób Chrzypski posiadał Chrzypsko 1580 roku (Paw.). Elżbieta Chrzypska h. Bróg, żona Jana Wydzierzewskiego w XVI-m wieku (Pis. Dz. Pols. IX).

CHUCHROWSKI Jan, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r.; dyplom miał wydany w 1783 r. (MP.). Tenże Jan, kontraregestrant skarbu koronnego, prowincyi ukraińskiej, nabył 1785 r. Rzewuszycę, w powiecie chęcińskim, od Potockiego (M. 299 f. 75). Antoni, Dyzma, Małgorzata Ledrowiczowa i Maryanna Konarzewska, kwitują 1779 r. skarb koronny w sprawie dotyczącej posesyi emfiteutycznej wsi Zdzieje, w powiecie sandomierskim (M. 295 f. 120).

CHUDERSCY v. CHUDORSCY. Jan, Sebastyan i Bernard 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim, a Rafał syn i Grzegorz i Jan, wnukowie Jana, 1831 r. i 1848 r. w Wydziale Stanów galicyjskich udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.).

CHUDOWICKI Krzysztof, horodniczy orszański 1663 r., zdaje się być jedną osobą z Krzysztofem Chłusowiczem, horodniczym orszańskim 1662 r.

Herb Pobóg.

CHUDZEWSCY h. POBÓG z Chudzewa, w ziemi dobrzyńskiej. Andrzej z Krakowa za wierność i usługi wyświadczone w nieszczęściu i wygnaniu ks. Ziemowitowi Dobrzyńskiemu, dostał od tegoż księcia Mokowo blisko Chudzewa 1304 r. (RM.). Czy ten Andrzej nabył Chudzewo i stał się protoplastą tej rodziny, czy też sprzedał im Mokowo, dojść trudno.

W 1434 r. Bernard z Chudzewa i Maciej z Mokowa, z rodu Pobogów, podpisali przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle obioru królem jednego z jego synów (RM.). Krystyn z Chudzewa przedstawił na wiecu w Mościskach 1441 r.

wyrok sądu ziemskiego dobrzyńskiego z tegoż roku, którym udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie. Świadkowie z linii ojca jego zeznali, że jest *de proclamatione Pobedze* (AGZ. XIV. 3746). Maciej, syn Piotra, 1472 r. na uniwersytecie krakowskim. Wojciech Chudzowski, łożniczy królewski 1502 r. (Tek. Paw. I.), w 1504 roku dziedzic Mokowa, otrzymał potwierdzenie przywileju nadawczego z r. 1304 (Rz. M.). Jan Chudzewski z braćmi posiadał Chudzewo 1564 roku (Paw.). Ewa z Chudzewskich, 1-o v. Baltazarowa Koziebrodzka, 2-o v. Arnoldowa Osiecka 1624 roku, kwituje synów swych z pierwszego męża.

Stanisław podpisał z ziemią dobrzyńską elekcyę króla Michała, a Andrzej obiór Augusta II-go.

Herb Wczele.

CHUDZICCY h. WCZELE z Chudzic, w powiecie pyzdrskim. Andrzej i Przecław, bracia, w sądzie w Poznaniu 1393 r. Pietrasz, podkoniuszy poznański 1393 r. Czechosław w sądzie w Pyzdrach 1392 r.

Wojciech, syn Piotrka, podkoniuszy poznański 1399 r. (Leksz.). Że był herbu Wczele, patrz Pis. Dz. Pol. IX. rok 1411.

CHUDZIKOWSCY. Antoni w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 roku, a Mikołaj i Jakób, wnukowie jego, w Wydziale Stanów we Lwowie 1835 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.).

CHUDZYŃSCY v. CHUDZIŃSCY v. CHUDZEŃSCY h. CHOLEWA z Chudzyna w województwie płockiem. Włodek, syn Mieczka, i Marek, syn Jana, z Chudzyna, otrzymali 1478 r. od ks. Jana prawo chełmińskie dla dóbr swych Chudzyna i Śniegocina (M. 5 f. 73).

Po Włodku idą synowie: Rosław, Stanisław i Jan, którzy 1534 r. są właścicielami Chudzyna i Jaroszewa (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 216).

Rosław miał pięciu synów: Stanisława, Jakóba, Wojciecha, Bartłomieja i Macieja, dziedziców Chudzyna i Jaroszewa 1573 r.

Stanisław pozostawił syna Zygmunta, który 1574 r. zapisał posag żonie swej, Dorocie Ciołkowskiej.

Jan, najmłodszy z synów Włodka, miał syna Wawrzyńca, dziedzica części dóbr Chudzyna i Jaroszewa 1573 r., po którym synowie: Krzysztof, żonaty z Dorotą Borowską 1615 roku, i Jan, podwojewodzy płocki 1639 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 57 f. 199; 60 f. 128, 376; 106 f. 222; 126 f. 86).

Herb Cholewa.

Stanisław, syn Rosława, wspólnie z bratem swym Jakóbem, ustąpili 1573 r. części dóbr Chudzyna i Jaroszewa Wawrzyńcowi Chudzyńskiemu. Stanisław z pierwszej żony,

Reginy Osieckiej, miał córkę Elżbietę, żonę Wojciecha Kiełczewskiego 1655 roku; z drugiej zaś — Małgorzaty Chyczewskiej, córkę Dorotę, i synów: Jana, Macieja i Andrzeja, 1673 r. dziedziców części Chudzyna Wielkiego (Płoc. Gr. Wiecz. 57 f. 200; 137 f. 51; 140 f. 611; 143 f. 93).

Jan, syn Stanisława, po dwakroć wstępował w związki małżeńskie; pierwszą jego żoną była Elżbieta Szelska, której 1668 r. zapisał posag; drugą Jadwiga Jedlińska, której w 1692 r. zabezpieczył posag na dobrach swych Chudzynie Wielkim (Płoc. Gr. Wiecz. 142 f. 236; 151 f. 548). Jadwiga Jedleńska, jako wdowa po Janie Chudzyńskim, kwituje 1715 r. z zapisanego sobie przez męża posagu Adama, Józefa, Wincentego i Wojciecha, braci rodzonych Chudzyńskich (Płoc. Gr. Wiecz. 170 f. 205).

Józef, syn Jana, zapisał wiano żonie swej, Helenie Żukowskiej, córce Władysława, w 1714 r., a w 1723 r. zeznał na jej rzecz 50 złp. długu. Jego syn Wojciech nabył 1766 r. od Dąbrowskich Strzeniówkę, a w 1769 r. od Adama Sokołowskiego część dóbr Kanic, które w 1780 r. sprzedał Kajetanowi Chajęckiemu (Płoc. Gr. Wiecz. 169 f. 281; 177 f. 495; DW. 85 f. 630; 88 f. 68 i 96 f. 1063).

Po Wojciechu, właścicielu Strzeniówki, syn Antoni, zaślubił Zofię Ostrowską. Z niej czterech synów: Aleksander, Stanisław, Mikołaj i Władysław, i córka Józefa. Z nich:

1) Aleksander, właściciel Dziepułci, w powiecie noworadomskim, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. (A. b. Her.), z żony, Pauliny ze Słomczyńskich, pozostawił synów: Wiktora, Aleksandra i Marcelego.

2) Stanisław, zaślubił Józefę z Bobrów, z której syn Józef i córka Zofia Cielecka.

3) Mikołaj, żonaty z Pauliną z Kowalskich, pozostawił syna Wincentego i córki: Leonardę i Jadwigę.

4) Władysław, właściciel Korycisk, w powiecie płońskim, żonaty z Jadwigą z Warszewskich, ma dzieci: Antoniego, Leokadyę, Maryana i Józefę. Z tych Antoni, z żony Józefy Gniazdowskiej ma dzieci: Władysława, Jana, Franciszka Ksawerego, Cecylię i Stanisławę, a Leokadya za Teodorem Bończa Brujewiczem, właścicielem Łaznowa i Rokicin.

Przedbor obwiniony o zadanie ran 1530 r. Mikołaj z przydomkiem *Słup*, na Małym Chudzynie dziedzic, miał synów trzech: Piotra, Macieja i Feliksa, żyjących 1532 r. Po Macieju szedł syn Andrzej, zwany *Słupowicz* (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 37 i 350; 4 f. 33 i 5 f. 39). Mikołaj z przydomkiem *Piatka*, na Wielkim Chudzynie, miał synów trzech: Marcina, Mikołaja i Jana. Dwaj ostatni wzięli w zastaw Krajkowo 1533 r. W 1535 r. procesują się z bratankiem swoim Janem, synem Marcina, o dział Chudzyna i Jaroszewa (Ibid. 2 f. 125, 314 i 317; 3 f. 68). Mikołaj, z przydomkiem *Chomel*, miał synów trzech: Macieja, Pawła i Andrzeja; procesują się oni 1536 r. z Dąbrowskim. Paweł, zostawił dwóch synów: Andrzeja i Mikołaja (Ibid. 3 f. 327 i 379; 6 f. 133). Maciej, z przezwiskiem *Pępek*, na Wielkim Chudzynie, miał synów trzech: Jakóba, Pawła i Filipa. Zapisali oni posag 1539 r. siostrze swej Katarzynie, żonie Krzysztofa z Sądek (Ibid. 5 f. 252 i 253; 7 f. 288). Marek, syn Józefa, 1536 r. Mikołaj, syn Wojciecha, 1539 r. Maciej, syn Dersława, 1542 r. (Ibid. 4 f. 12; 5 f. 333 i 7 f. 351),

Marcin, w ziemi czerskiej, żonaty 1623 r. z Barbarą Borkowską, córką Macieja (Perp. Czers. 6 f. 674). Jan z ziemią gostyńską, i Jan z ziemią drohicką pisali się na elekcyę króla Michała, a Joachim z ziemią dobrzyńską, Adryjan i Wojciech z województwem płockiem i Michał z województwem witebskiem podpisali obiór Augusta II-go.

Wojciech z Anny z Trzebińskich z czerskiego, miał córkę Annę, 1777 r żonę Michała Węgrzeckiego (DW. 93 f. 553), i syna Antoniego, który w 1780 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Ewą z Puchałów, córką Walentego, podsędka warszawskiego, i Aleksandry Gnatowskiej (Perp. Czers. 34 f. 42 i 36 f. 234; DW. 96 f. 528). Antoni, burgrabia grodzki warszawski 1780 r., sędzia ziemiański czerski 1792 r. (Obl. Czers. 2 f. 146 i DW. 109 f. 647), nabył Jastrzembię, w ziemi czerskiej, 1770 r. (DW. 88 f. 523). Syn jego Filip, żonaty z Aleksandrą Suchodolską, kasztelanką radomską, pozostawił córki: N. Podczaską i Pelagię, żonę Stefana Domańskiego z Wiru, i syna Feliksa, który udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r. Dzieci jego z Anieli Danielskiej: Władysław i Feliks, żonaty z Felicyą Podczaską, Aleksandra Kowalska i N. Bolesławowa Krzywoszewska.

Piotr, właściciel Chudzyna i Wierzbicy 1736 r. (Herb. Kr. Pols.). Łukasz z Maryanny Manowskiej, córki Władysława i Brygidy z Szopskich, pozostawił synów: Mikołaja, Rafała i Pawła, oraz córki: Małgorzatę Józefową Ziołkowską; Barbarę, 1-o v. Wincentowę Rogowską, 2-o v. Jakóbowę Chrzanowską; Maryannę, 1-o v. Stanisławowę Wilczyńską, 2-o v. Michałowę Wyrożębską, i Petronellę Franciszkowę Stokowską, którzy w 1797 r. zapisali się na kompromis (DW. 106 f. 611 i 112 f. 245). Paweł, syn Łukasza, zeznał 1794 r. zapis dożywocia z żoną, Anielą Grodzką, córką Jana i Teofili z Tabęckich (DW. 110 f. 400).

Józef, syn Feliksa i Moniki Kołakowskiej, wnuk Jana, prawnuk Piotra, dziedzica Wierzbicy, w 1848 r., a Ludwik, syn Pawła i Pulcheryi Osieckiej, w 1849 roku, i Franciszek, syn Jana, w 1852 r., wnukowie Michała, potomkowie Pawła, 1611 r. dziedzica Kaczewa, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Michał udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1783 r. w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa w 1840 r.: Szymon i Julian, synowie Bazylego; Julian z synem Albinem, i Jan Franciszek z synami: Ludwikiem, Franciszkiem i Maryanem, synowie Jana, wszyscy czterej wnucy Samuela, prawnucy Andrzeja, a praprawnucy Stefana, syna Wawrzyńca, a w 1870 roku Fortunat, syn powyższego Franciszka, wnuk Jana Franciszka (Spis.).

W województwie witebskiem byli również Chudzyńscy tegoż herbu. Aleksander, podstoli połocki 1701 r., właściciel Kiemin (Herb. Wit.).

Herb Ostoja.

CHUDZYŃSCY v. CHUDZIŃSCY h. OSTOJA. Wojciech Chudziński otrzymał 1592 r. szlachectwo i herb Ostoję, nadany mu przez Jana Gajewskiego (M. 137 f. 329). W 1611 r.

jest pisarzem grodzkim poznańskim. Stanisław, w powiecie przedeckim, żonaty z Jadwigą Goczanowską 1649 roku (Gr. Przed. 71 f. 345. Andrzej z województwem poznańskiem pisał się na elekcyę króla Michała, a Piotr i Stanisław z temże województwem i Piotr z województwem kaliskiem podpisali obiór Augusta II-go.

CHUSTECCY z Chustki, w powiecie radomskim. Feliks Chustecki, właściciel tej wsi 1569 r. (Paw.). Prokop, Jan, Szymon i Anna, dzieci Jakóba, 1589 roku (Wyr. Lub. 33 f. 562). Kasper, syn Szymona, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Piekarskiej, w 1642 r. (Perp. Czers. 10 f. 352).

CHUTKOWSCY z Chutki, w powiecie kaliskim. Część tej wsi posiadał 1579 r. Wojciech Chutkowski. Nie wiem, czy do tego rodu należą Chutkowscy herbu *Jastrzębiec*, z ktorych Piotr pisał się z ziemią nurską na elekcyę Augusta II-go. a Dyonizy nabył sumę od Łopota 1780 r. (DW. 96 f. 834).

W gubernii Podolskiej legitymowali się ze szlachectwa w 1849 r.: Narcyz, Seweryn, Paweł i Hipolit Jan, synowie Kaspra, wnuki Walentego, prawnuki Adama, syna Wojciecha (Spis.).

CHWAJOWIE posiadali prawem wieczystem ziemię śniatyńską, w starostwie lubeckiem, 1615 r. (Źr. Dz. V.).

CHWAL, podkomorzy łęczycki 1318 r.

CHWALASCY v. CHWALADSCY (winno być Chwalęccy) z Chwalęczyna, w powiecie pyzdrskim. Wiszak Chwalaski, vicepodkomorzy poznański 1401 r. (Pis. Dz. Pols. IX.). Marta i Małgorzata, córki Piotra Chwaladskiego, wyprawiły z dóbr swoich Chwalęczyna, pierwsza—pieszego na wojnę wołoską 1497 r., a druga—pieszego na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 362 i 395).

Herb Trąby.

CHWALCZEWSCY v. FALCZEWSCY h. TRĄBY pochodzą z Chwalczewa, w powiecie kaliskim. W XVI-m wieku żyło ich czterech braci: Jerzy, Stanisław, Piotr i Fronczek v. Franciszek.

Jerzy, biskup łucki i brzeski 1536 r. Pieczęć jego przedstawiająca herb Trąby, zachowała się przy dokumencie z 1541 r. (Arch. Sang. IV.). Trzymane przez niego starostwo szawelskie otrzymał w 1546 roku Radziwiłł. Po śmierci Jerzego procesowali się w 1549 r. wyżej wymienieni bracia z kapitułą łucką, o rozporządzenia testamentowe biskupa (ML. 65 f. 415).

Stanisław, autor kroniki polskiej, napisanej w 1549 r., w latach 1539 — 1542 starosta krzemieniecki, w 1548 r. starosta kobryński, otrzymał od królowej Bony 1552 r. w dzierżawę starostwa: pińskie, kleckie i horodeckie. W 1542 r. zabezpie-

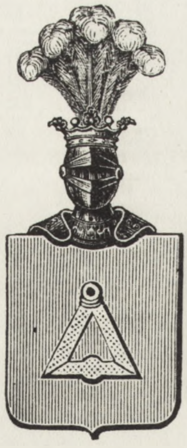
czył posag żonie Barbarze, córce Andrzeja Falka, starosty drohickiego (ML. 42 f. 307). W 1555 r. otrzymał w dożywocie wspólnie z żoną od królowej Bony dzierżawę sielecką. Żył jeszcze 1560 r. (A. Zap. Ros. V.). Córka jego Anna, 1-o v. za Stanisławem Miłoszewskim 1569 r., 2-o v. za Janem Domaniewskim 1595 roku (M. 105 f. 191 i Woł. I. f. 10). Jego również córkami pewnie były: Urszula, żona Stanisława Ożgi z Ossy 1569 r. (AGZ. X. 1503), i Katarzyna, 1-o v. księżna Dymitrowa Koziczyna, 2-o v. Wacławowa Podhorecka 1591 roku (Woł. I. f. 68, 9 i 797).

Piotr, sprawca zamków i dworów królewskich na Litwie w latach 1553—1555 (Akta VIII.), starosta knyszyński 1553 r. i zabielski 1554 r., podkomorzy kaliski 1555 r.. kasztelan biechowski 1566 r., nie żył w 1569 r., w którym syn jego Jerzy, dziedzic Orpiszewa i Swińkowa, występuje w zeznawanych przez siebie aktach, jako syn niegdy kasztelana (M. 101 f. 62; 105 f. 139 i 108 f. 38).

Franciszek, starosta kowelski 1555 roku, otrzymał od Zygmunta Augusta w 1560 r. w 2000 kopach groszy, różne sioła z klucza łuckiego; wsie te po jego śmierci trzymała wdowa po nim pozostała, Anna z Sobótki, i synowie jego: Piotr i Tomasz (Pułaski Bibl. Warsz. 1888 r. IV.). Jego córkami miały być: Helena, żona Fedora Szymkiewicza Szklińskiego, i Jadwiga, 1-o v. księżna Kirykowa Rużyńska 1593 r., a 2-o v. ks. Jerzowa Czartoryska 1602 r. (Kniaź).

CHWALEŃSCY z Chwalęcina, w powiecie kościańskim. Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Jakuszu 1386 r., Bartłomieju 1387 r., Sędziwoju 1391 r., i Macieju 1391 r. Chfalanczskich v. Chwalantskich (Leksz.).

CHWALIBOGOWIE h. STRZEMIĘ wyszli z Janowic, leżących w powiecie sandeckim, które już w XIV-m wieku były w posiadaniu licznie rozrodzonych Strzemieńczyków, a nazwisko wzięli od imienia swego protoplasty Faliboga, czyli Chwaliboga z Janowic. Byli oni jedni z patronów kościoła Św. Jakóba na Kazimierzu (Lib. Ben. III.).

Herb Strzemię.

W aktach krakowskich spotykamy Falibogowę z Wróblowic pod 1397 r., a akta czchowskie z 1399 r. wspominają tę samą wdowę Śmichnę Falibogową z Janowic i Wróblowic i córki jej: Małgorzatę i Świętochnę z Janowic, procesujące się z Kilianem z Janowic. Falibóg z Janowic świadczy 1416 roku Chronowskiemu, a 1420 r. i 1428 r. wspólnie z bratem rodzonym Jaśkiem i stryjecznym Klemensem, zawarł ugodę z Mikołajem z Wróblowic (St. Pr. P. P. VII.). Synami jego byli: Mikołaj Chwalibóg i Włościbor.

Bernard Chwalibóg, syn Mikołaja z Janowic, procesuje się 1472 r. z Dobakiem, synem Włostka z Janowic i Chronowa, o podział majątku, którego ojcowie ich nie dopełnili (Helc. II. 4077). Jakób Phalibóg, dziedzic na Janowicach 1581 r. (Paw.). Stanisław z Janowic i Zakrzewa, pozostawił sześciu synów: Jakóba, Piotra, Andrzeja, Jana, Stanisława i Samuela, żyjących 1589 r. (Wyr. Lub. 33 f. 10).

Z nich Jan, dziedzic na Janowicach, komisarz królewski 1594 r. (Ibid. 58 f. 943). Piotr miał dwóch synów: Andrzeja i Piotra. Pierwszy przyznaje sumę Wielowiejskiemu 1613 r., a drugi pożycza sumę od Młockiego tegoż roku (Zap. Lub. 20 f. 56 i 282). Stanisław Spytek i żona jego Agnieszka z Bużeńskich, posiadają Turze w województwie krakowskiem 1621 r. (M. 167 f. 63). Jakób, pisarz ziemski krakowski 1632 r. Bolesław, Stefan, Michał, Zofia, Teofila, Leonora i Dorota, dzieci Wacława, obierają plenipotentów w Lublinie 1638 r. (Zap. Lub. 36 f. 638). Stanisław, Kazimierz, Franciszek i Jan z województwem krakowskiem, a Piotr z województwem lubelskiem, podpisali obiór króla Michała.

Seweryn i Michał, synowie Zygmunta z Janowic, 1662 r. (Ibid. 47 f. 867). Andrzej, ożeniony z Barbarą z Piasków, 1-o v. Józefową Święcicką, zabity przez Krzysztofa Gniewosza w Proszówkach pod Bochnią. Pozostała po nim wdowa, już 1667 roku 3-o v. Janowa Morsztynowa, procesuje zabójców męża. Kazimierz i Piotr z Janowic, pisali się z województwem krakowskiem na elekcyę Jana III-go.

Kazimierz, burgrabia krakowski 1694 r., żonaty 1-o v. z Waxmanówną, 2-o v. z Różą ze Stoku Stocką, z pierwszej żony pozostawił syna Teodora, burgrabiego krakowskiego 1735 r.; z drugiej synów: księdza Jana i Józefa, i córki: Barbarę, 1-o v. za Stefanem Pieściorowskim, chorążym zakroczymskim, 2-o v. 1733 r. za Stanisławem Dembińskim, miecznikiem rożańskim, i Annę, 1-o v. za Józefem Pisarzowskim, skarbnikiem zatorskim, 2-o v. 1751 r. za Dyzmą Jordanem, cześnikiem krakowskim (Gr. Krak. 348 f. 1755 i 1831; Obl. Krak. 159 f. 693). Kazimierz, podczaszy drohicki 1683 r., żonaty z Barbarą Nieczuja Dembińską, córką Piotra, która zrzekła się 1665 r. majątku rodzicielskiego na brata, a w 1703 r. już jako wdowa po nim, zapisała połowę Ilikowic synom: Janowi, łowczemu wołyńskiemu, Michałowi, podstolemu bracławskiemu, i Stefanowi (Gr. Krak. 282 f. 749; 323 f. 728). Córka ich Aleksandra z mężem Michałem Zawadzkim, zapisali sobie dożywocie 1698 r. (Gr. Krak. 318 f. 787 i 826).

Jan, z towarzysza roty pancernej, został łowczym wołyńskim 1698 roku. Brat jego Stefan, komornik ksiąski, z żony, Barbary Rozalii Grodzickiej, miał córkę Annę, żonę Jana Jordana 1728 r. Michał z Janowic, podstoli bracławski 1702 roku, z Aleksandry Krasuskiej, 2-o v. Stanisławowej Dobińskiej, miał syna Michała i córkę Katarzynę (Czerniech. f. 506). Stanisław Waleryan, vicesgerent grodzki krakowski, został podstolim krakowskim 1710 r., a kasztelanem oświecimskim 1715 r.; nominacya ta ostatnia nie przyszła do skutku i dopiero w 1720 r. został kasztelanem sandeckim. Córka jego N. za Antonim Łętowskim, podstolim wieluńskim, 2-o v. za Józefem Zdziańskim. Józef, z burgrabiego stolnik krakowski 1746 r., pozostawił córkę Ludwinę, żonę Ludwika Chronowskiego (Perp. Czers. 40 f. 400 i 34 f. 32). Po śmierci Stanisława, został burgrabią krakowskim 1758 roku, Stanisław, syn Felicyana, cześnika nurskiego.

Józef, viceregent grodzki biecki, Józef, komornik graniczny ksiąski, Stanisław, burgrabia krakowski, Stanisław, skarbnik liwski, i Szymon, podwojewodzy proszowski, podpisali z województwem krakowskiem elekcyę Stanisława Augusta. Teodor, burgrabia krakowski 1767 roku. Józef, komornik graniczny ksiąski 1764 r., krakowski 1780 r. i lelowski 1786 r., skarbnik krakowski 1780 r., wojski mniejszy, następnie miecznik 1784 r., wojski większy 1785 r.,

w końcu chorąży żarnowski 1794 r. Posłował 1786 r. z województwa krakowskiego, a w 1790 r. był kawalerem orderu Św. Stanisława. Z żony, Pelagii Zborowskiej, starościanki czerniechowskiej, zostawił córki: Ludwikę za Teodorem Jordanem i Magdalenę, oraz synów: Wincentego, Tadeusza i Karola.

Z nich: Wincenty, kapitan wojsk koronnych, sprzedał 1791 r. Ilikowice. Z Elżbiety z Borkowskich miał synów: Józefa i Karola, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Józef, syn Wincentego, rzeczywisty radca stanu, członek senatu, żonaty z Salomeą Gościcką, z nią bezdzietny.

Brat jego Karol, rzeczywisty radca stanu, członek senatu, zostawił córki: Aleksandrę za Erazmem Różyckim, prezesem Dyrekcyi Szczegółowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Kielcach, Justynę za Antonim Bagińskim, i Maryę Nowakowską, i dwóch synów: Feliksa i Hipolita.

Feliks z żony, Henryki z Dembińskich, córki generała b. wojsk polskich, ma dzieci: Karola, Feliksa, Maryę, Helenę i Paulinę.

Hipolit, rzeczywisty radca stanu, prokurator departamentu rządzącego senatu, ożeniony z Ludwiką Ślaską, zmarłą 1898 r. w Warszawie, zostawił kilkoro dzieci, z których Stefania zaślubiła 1879 r. Zygmunta Małeckiego, a Ludwika Henryka Wodzińskiego, i syn Tadeusz.

Szymon, właściciel Sławkowic, pisarz grodzki krakowski, został burgrabią krakowskim 1788 r.; był i sędzią grodzkim krakowskim 1791 r. Syn jego Wilhelm; po którym z żony, Teresy Grabkowskiej, synowie: Konrad i Karol, dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia w Królestwie 1838 r. Z nich Karol, sędzia pokoju powiatu jędrzejowskiego, z Amelii Dembowskiej zostawił synów: Henryka i Stefana.

Henryk z Anieli Gostkowskiej miał syna Tadeusza i córki: Maryę Stanisławowę Lubowidzką, i Amelię.

Stefan, dziedzic Sędziszowa, z Rusockiej zostawił synów: Władysława, ożenionego z Helclówną; N., ożenionego z Bądzyńską, i córki: Anielę, 1-o v. Broniowską, 2-o v. Kobylińską, i N. Antoniową Kamocką.

Stanisław, burgrabia krakowski, dziedzic Szczucina 1783 r., z Konstancyi Sędzimirównej, córki Andrzeja Feliksa i Heleny z Jordanów, zostawił syna Jana, po którym z Apolonii Bzowskiej córki: Eufemia za Janem Sucheckim, Konstancya za Edwardem Jaraczewskim, i syn Jan, ożeniony z Justyną Suchecką. Syn tego ostatniego Mieczysław, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1849 roku w Królestwie. Z Szerszeńskiej ma synów: Jana i Andrzeja.

N., podwojewodzy i komornik graniczny sandecki 1777 roku. Franciszek, łowczy podlaski 1768 r. Jan, łowczy wołyński, nabył Biejkowską Wolę 1790 r. (Perp. Czers. 34 f. 32 i 41 f. 66). Maryanna Monika z Szembeków Chwalibogowa, zawarła 1787 r. ugodę z Dembińskim (Obl. Krak. 218 A. f. 144).

Stefan, syn Franciszka i Tekli Kupińskiej, wnuk Stanisława, skarbnika ciechanowskiego 1768 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r. (A. b. Her.).

W Galicyi udowodnili pochodzenie szlacheckie: Stanisław, członek Stanów, w 1782 r. w sądzie ziemskim czchowskim, syn jego Jan, członek Stanów, 1838 r.

w Wydziale Stanów. Stanisław z synem Antonim 1782 r. w sądzie grodzkim sandeckim i 1841 r. w Wydziale Stanów. Stanisław, Antoni, Michał, Jan i Adam 1782 r. w sądzie grodzkim sandeckim, a Wincenty, syn Jana, 1836 r. w Wydziale Stanów (Goł.).

Na Podolu wylegitymowali się ze szlachectwa w 1829 r.: Stanisław z synem Prosperem, syn Stanisława, wnuk Michała, prawnuk Michała, praprawnuk Kazimierza, a 1856 r. Feliks, Wincentyna i Kamelia, dzieci Prospera (Spis.).

CHWALIBOGOWIE h. NOWINA z Chwalibogów, w powiecie liwskim. Jakób z Chwalibogów, zganiony przez Stanisława z Korycisk, dowiódł szlachectwa i herbu Nowina w Zakroczymiu 1419 r. (St. Pr. P. P. VII.). Jakób, syn Macieja, 1479 r. na uniwersytecie krakowskim. Maciej z Falibogów, kanonik katedralny płocki, umarł 1513 roku. Krzysztof pisał się z ziemią czerską na elekcyę Jana Kazimierza. Grzegorz i Ignacy, synowie Jana, sprzedali 1772 roku części swe na wsiach: Kluki, Chrościce i Abramy, w powiecie liwskim, bratu stryjecznemu Kasprowi (DW. 89 f. 703).

Herb Nowina.

Herb Nałęcz.

CHWALIBOGOWSCY h. NAŁĘCZ z Chwalibogowa, w powiecie pyzdrskim. Wacław z Chwalibogowa świadczy 1366 r. w Pyzdrach. Wdowa pozostała po Falibogu, z córką Małgorzatą, sprzedała czwartą część Chwalibogowa biskupowi poznańskiemu 1399 roku (KWP.). Bracia Jaśko i Przecław 1399 r. (Leksz.). Andrzej, przyznaje dług Strzałkowskiemu 1497 roku. Jan, wyprawiony przez Jabłkowskich na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 154 i 611).

Józef i Konstanty udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów galicyjskich 1809 r. (Goł.).

CHWALIBOWSCY. N., podstoli kaliski 1580 r. Patrz *Falibowscy*.

CHWALIKOWSCY h. GRZYMAŁA z Chwalikowic, w powiecie pyzdrskim. Jarosław, syn Wojciecha z Chwalikowic, 1432 r. na uniwersytecie krakowskim. Akta wyprawy wołoskiej z końca XV-go wieku wspominają o Pawle, Marcinie i księdzu Janie, który w 1497 wyprawił pieszego na wojnę wołoską (St. Pr. P. P. VII.. 215, 216, 134 i 439).

Marcin Chwalikowski, właściciel Chwalikowic 1578 r. (Paw.). Maciej, burgrabia przedecki i Jan, synowie Jakóba,

Herb Grzymała.

w 1621 r. (Gr. Przed. 70 f. 62, 224 i 647; 69 f. 655 i 749). Jan i Stanisław podpisali z województwem poznańskiem elekcyę króla Michała.

CHWALISŁAW, kasztelan sandecki 1224 r. *Chwalisław*, kasztelan płocki 1278 r. *Chwalisław*, kasztelan sochaczewski 1317 r.

CHWALISZEWSKI Wojciech, poborca inowrocławski 1578 r. (V. L.). Mikołaj, kanonik gnieźnieński, proboszcz Norbertanów w Strzelnie i opat wrocławski, umarł 1575 r. Michał, syn Wojciecha, w powiecie przedeckim 1605 r. Stanisław tamże, żonaty 1754 roku z Franciszką Kobylańską (Gr. Przed. 53 f. 71 i 89 f. 281).

z CHWALISZYC Jakób, udowodnił 1397 r. przed sądem w Pyzdrach pochodzenie swoje szlacheckie (Leksz.).

CHWALOWIE pisali się z Pełniatycz.

z CHWAŁKOWA Piotr, łowczy sandomierski. Patrz *Falkowski z Falkowa.*

CHWAŁKOWSCY h. ODROWĄŻ z Chwałkowa, w powiecie kościańskim. Pełka, Bogufał, Ziemisław, Gniewomir, Stefan, i synowie Falisława: Marek i Samson, darowali dziedzictwo swoje Grodzisk Cystersom z Paradyżu, za co im darował komes Sędziwój, fundator klasztoru, swoje dziedzictwo Chwałkowo, a zakonnicy na potwierdzenie tej zamiany dodali im 60 grzywien w 1280 r. (KWP. I.).

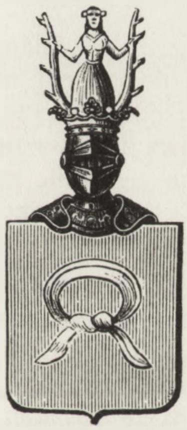
Herb Odrowąż.

Włostek 1394 r. w sądzie w Poznaniu (Leksz.). Dobiesław i Andrzej 1399 r. w sądzie w Kościanie (Leksz.). Jan Chwałkowski zeznał w 1567 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Cieleckich (Res. Posn. f. 575). Łukasz, Jan, Sebastyan i Walenty, właściciele Chwałkowa 1580 roku (Paw.). Łukasz, autor wierszy okolicznościowych, jako to na wesele Leszczyńskiego i śmierć króla Stefana. Wojciech, syna Bartłomieja, zapisał w 1677 r. 6,000 flor. żonie, Zofii z Cieleckich, córce Andrzeja (Res. Posn.). Wojciech ma z zapisu Bruczkowskiego 500 flor. na Żukowie 1676 roku (AGZ. X. 5539). Konstytucya sejmowa z 1676 r. uznała za szlachtę: Jana, regenta grodzkiego wschowskiego, Mikołąja, Jana Jerzego i Samuela (V. L.). Mikołaj wydał „Prawo Publiczne Polskie“. W powiecie przedeckim: Jan 1659 r., Andrzej, Wiktorya i Katarzyna 1718 r., Adam, właściciel Kiełczewa 1712 r., który to majątek odprzedał Michał w 1749roku (Gr. Przed. 75 f. 104; 83 f. 38, 178 i 380; 88 f. 366i 89 f. 22).

Andrzej, regent grodzki inowrocławski 1722 r., Katarzyna, córka Stefana i Zofii Przedrzyńskiej, żona Franciszka Zawadzkiego 1700 r. Andrzej pisał się z województwem poznańskiem na elekcyę Stanisława Augusta; w 1765 r. został skarbnikiem wschowskim. Joanna, żona Wojciecha Gozimirskiego, matka Władysława, kanonika gnieźnieńskiego 1784 roku (Kor.).

CHWAŁKOWSCY z Chwałkowa, w powiecie pyzdrskim. Czy nie będą oni herbu *Wczele*, o których Paprocki wspomina. Mikołaj Cecirad z Chwałkowa w sądzie w Pyzdrach 1390 r. i 1392 r. Filip, syn jego, 1427 r. na uniwersytecie krakowskim. Andrzej, Tomasz, Stanisław i Wojciech z Chwałkowa 1394 i 1395 roku w sądzie w Pyzdrach. Wincenty i Bogusław 1398 r. (Leksz.). Mikołaj Cecirad Chwałkowski, dzierżawca części wsi królewskiej Płowce 1498 r. Wojciech, Marcin i Dorota, wdowa po Wincentym, wyprawili zastępców na wojnę wołoską 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 239, 309, 311 i 372).

CHWAŚCIŃSKI Kazimierz, w ziemi czerskiej, żonaty 1758 r. z Maryanną Barbarą Duninówną-Sulgostowską, córką Adama (Perp. Czers. 31 f. 41).

Herb Nałęcz.

CHWATOWIE h. NAŁĘCZ. Sebastyan Chwat, właściciel Czołowic, w powiecie lwowskim, 1578 r. W tymże powiecie leży i Chwatowa (Paw.). Jadwiga z Chwatów, h. Nałęcz, żona Jana Herburta Dobromilskiego, podkomorzego przemyskiego (A. Kap. Pozn. z r. 1598).

CHWEDKOWICZOWIE v. CHWEDKIEWICZOWIE v. FEDKIEWICZOWIE h. JASTRZĘBIEC podług Kojałowicza. Chwedko, krajczy wielkiego księcia Świdrygiełły 1458 roku. Michał Chwedkiewicz, horodniczy owrucki, żonaty z Anastazyą Czaplicówną 1729 r. (Czerniech. f. 992).

Herb Jąstrzębiec.

Herb Syrokomla.

CHYBICCY h. SYROKOMLA z Chybic, w powiecie sandomierskim, pochodzą od Świąszkowskich. Hieronim, dworzanin królewski, otrzymał 1580 r. w dożywocie wieś Trzebniów, w powiecie przemyskim (M. 123 f. 412). Tenże Hieronim, w tymże jeszcze roku łowczy nadworny koronny, otrzymał pensyi 300 flor. (M. 125 f. 147).

Franciszek pisał się z ziemią warszawską na elekcyę Augusta II-go.

CHYBOWSCY v. CHIBOWSCY. Tomek, ziemianin mielnicki 1525 r. (ML. 197 f. 428). Jakób podpisał z województwem brzeskiem litewskiem elekcyę Jana Kazimierza.

CHYBSCY h. JASTRZĘBIEC. Helena Chybska, żona Andrzeja Łowęckiego, babka prymasa Gembickiego (Kor. III. f. 640).

CHYBSKI h. ŁUBA. Stefan, syn Mikołaja z Chyb, 1420 r. na uniwersytecie krakowskim. Tenże Stefan, kanonik poznański i pisarz królewski 1431 r. (Dług). Chyby leżą w powiecie poznańskim. Rafał 1438 r., Bartłomiej, syn Marcina, 1443 r., a Jodok, syn Faliboga z Chyb 1445 roku, na uniwersytecie krakowskim.

z CHYCIN (de CHYCZINA, de WICENZE, WEISSENSEE), w powiecie poznańskim, h. ZAREMBA, jak można się domyślać z pieczęci Gerlacha z 1305 r., na której widoczny łeb i dwie łapy lwa.

Komes Wisław na Chycinach i Borysław, syn niegdy komesa Gosława, darowali w 1303 r. dwie części swoje we wsi Pieski Cystersom w Paradyżu, za dusze swoje i przodków. Ten sam komes Wisław, syn niegdy Gerlacha, zamienia 1292 r. wsi swoje Wronczyn (dziś Wrąbczyn), nabyty dawniej zamianą od Przybysława, syna Lutogniewa, i Bieganino z Wojsławem, synem Gosława, na Niałek.

Bartłomiej, Jan, Gerlach i Wisław, synowie niegdy Dzierżka, kasztelana międzyrzeckiego, dali 1305 r. w Chycinach wieś swą Małe Pieski do lokacyi na prawie niemieckiem, wiernemu słudze swemu Piotrowi, a 1307 roku przyznają, że Cystersi z Paradyża mają dwa działy w tej wsi, dane im za dusze przodków tych braci, ale sądownictwo całe dożywotnio do nich należy. Komes Ico z Niałka, świadczy 1311 i 1312 r. w Obrze.

Herb Zaremba.

W 1330 r. zastrzegł Piotr z Lossowa przy sprzedaży zamku Lubenow, że Wisław z Chycin żadnych praw do tego zamku nie ma.

Dzierżek z Chycin podpisał 1352 r. konfederacyę Maćka Borkowicza. Temuż Dzierżkowi nadaje 1354 r. Ludwik, margrabia brandeburski, wójtostwo w Ośnie i Sternbergu i przyrzeka wypłacić mu należne 2000 grzywien przed 11-m Listopada tegoż roku. Widocznie margrabia długu nie uiścił i oddaje za to Dzierżkowi 1355 r. w lenno dobra Ostrow, Wandryn, Bucow, Pinnow, Tornow, Belic i Bejersdorf. Wkrótce margrabia odebrał wójtostwa w Ośnie i Sulęcinie Dzierżkowi i 1362 r. oddawszy je Henskinowi de Wedel, nakazuje poddanym nie ulegać i nie słuchać Dzierżka, ale nowego wójta. Dzierżek jest podkomorzym poznańskim i 1359 r. razem z bratem Wincentym przyrzeka świadczyć o ugodzie zawartej między Cystersami z Paradyża, a sołtysem z Karnina.

Wincenty, komes z Niałka, a pan i dziedzic Chycin, wraz z synami: Dzierżkiem, Teodorykiem i Mikołajem, zrzekł się 1384 r. pretensyi do Cystersów Paradyskich o dobra Pieski i o różne sumy po stryju swoim Dzierżku. W 1390 roku tenże Wincenty z tymiż synami sprzedał spustoszone dziedzictwa swoje Rojewo i Kalsko za 30 grzywien Cystersom z Zemska (KWP. II. i III.). Dzierżek świadczy w Kościanie 1399 r. (Leksz.).

CHYCCY h. CHICCY h. GRYF z Chyczy, w powiecie lelowskim, którą to wieś w drugiej połowie XV-go wieku posiadał Andrzej (Dług.). Chyccy następnie

dziedziczyli na Sędziejowicach, w powiecie wiślickim, których część już za Długosza posiadał Mikołaj Chycki. Świeboda z Chyczy pozwał 1386 r. o posag Jedleckich. Żona jego, Świebodzina z Chyczy, procesuje 1396 r. Andrzeja z Chyczy (St. Pr. P. P. VIII.). Stanisław Chycki z Chyczy, dziedzic na Sędziejowicach, zabezpieczył posag żonie Konstancyi 1491 r. (Zap. Zs. Wiśl. I. f. 555). Tenże Stanisław figuruje w regestrach poborowych jako właściciel Sędziejowic 1508 r. (Paw.).

Sebastyan, dziedzic Sędziejowic, żonaty 1518 roku z Katarzyną Słucką (Zap. Zs. Wiśl. I. f. 751).

Herb Gryf.

Jan, właściciel Sędziejowic, Rzędowa, Dobrowa, Stropieszyna i Mikołajowa, w powiecie wiślickim, 1579 r. (Paw.), podstoli sandomierski, z Barbary Gnojeńskiej miał synów: Andrzeja, Krzysztofa, Jana i Hieronima, oraz córkę Zofię, żonę Andrzeja Gorzkowskiego 1604 r. (Wyr. Lub. 2 f. 257; 56 f. 188 i 60 f. 531; Zap. Lub. 5 f. 176 i 15 f. 407). Krzysztof, obierał plenipotenta w grodzie lubelskim 1620 r. (Zap. Lub. 24 f. 1019). Tenże Krzysztof i żona jego, Anna Ligęzianka z Bobrku, otrzymali 1606 r. wójtostwo w Dembnie, w starostwie leżajskiem (M. 150 f. 194). Andrzej, poborca sandomierski 1613 roku (V. L.), pozostawił synów trzech: Marka, Zbigniewa i Stefana, z których Marek w powiecie żytomierskim 1646 r. (Zap. Lub. 25 f. 187 i Op. Żyt. 17). Jan, Andrzej i Stanisław, synowie Gabryela, kwitowali Skórkowskiego 1647 r. (Zap. Lub. 41 f. 318). Marcyan, stolnik sandomierski, żonaty 1-o v. z Krystyną Ożarowską, 2-o v. z Krystyną Bidzińską, pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Jana III-go. Z sejmu wyznaczony 1678 r. komisarzem do lustracyi starostwa chęcińskiego i żarnowskiego. Syn jego Stefan zmarł bezdzietnie, córka Anna. Marcyan był synem Stefana i Anny z Gołuchowskich, wnukiem Marka z Sobieskiej, prawnukiem Stanisława z Krupczanki, a praprawnukiem Sebastyana, właściciela Sędziejowic, o którym wyżej, pod 1518 r. N., żona Zygmunta Przerembskiego 1617 r. Zofia za Andrzejem Telefusem 1618 r., a Zuzanna za Janem Bidzińskim 1627 r.

CHYCZEWSCY h. CHRYNICKI z Chyczewa w województwie płockiem, powiecie raciążskim, dom już w XVI-m wieku licznie rozrodzony. Trudno jest zrozumieć, jakim sposobem herb wyrosły na Wołyniu przeniesiony został w województwo płockie. Andrzej z Chyczewa, żyjący w początkach XVI w. pozostawił czterech synów: Feliksa, podczaszego płockiego 1533 r., Adama, Jana i Piotra, wspominanych w aktach płockich 1538 r. i 1542 r.; dziedziczyli oni na Wielkim Chyczewie. Z nich Jan, żonaty był 1544 r. z Dorotą Bobrowską, córką Stanisława (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 302; 7 f. 354; 8 f. 38 i 9 f. 276).

Herb Chrynicki.

Piotr, syn Macieja, 1533 r., Maciej, syn Pawła, 1537 r. (Ibid. 2 f. 91 i 4 f. 228).

Dziedziczyli na Wielkim Chyczewie: Maciej *Czernic* 1539 r., Stanisław *Bocianowicz*, syn Pawła Bociana, w 1542 r.,

a na Małym Chyczewie: Michał *Dybicz* 1539 r., i Stanisław i Mikołaj, synowie Jana *Dybicza*, w 1541 r. (Ibid. 5 f. 128; 7 f. 61 i 241; 8 f. 351; 9 f. 127).

Oprócz nich spotykamy jeszcze: Pawła *Bosk*, syna Jakóba, i Jana *Piloch*, syna Stanisława, w 1542 roku (Ibid. 7 f. 202 i 354). W regestrach poborowych z 1578 r. znajdujemy Chyczewskich dziedziczących na Wielkim Chyczewie z temiż samemi przezwiskami. Są tam: Mikołaj i Maciej *Pilochowicze*, Piotr, Jan i Wojciech *Pilochowie*, Jan *Borsk* i Paweł *Borsk* (Paw.).

Jan, syn Macieja, sprzedał 1619 r. Zaborówko Rakowskiej (DW. 46 f. 617). Antoni, Jakób, Mateusz i dwóch Wojciechów pisało się z województwem płockiem na elekcyę Augusta II-go. Paweł, proboszcz w Tarnowie 1757 r. (Perp. Czers. 30 f. 467). Stanisław, porucznik wojsk saskich, brat Józefa, syn Kazimierza, burgrabiego płockiego, zapisał 1765 r. część Kiełbowa Tadeuszowi Rycharskiemu (DW. 85 f. 378). Anna, żona Tomasza Jabłonowskiego 1750 r. Mateusz nabył 1774 r. wójtostwo w Krabinie, w ziemi gostyńskiej (Kancl. 52 IV. f. 258 i 56 II. f. 97).

Marcin, biskup turoneński, sufragan i oficyał kujawski w latach 1789 — 1794 (Kal. Pol.), kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r.

Mikołaj, właściciel Chyczewa w 1706 r., miał syna Tomasza, po którym pozostało dwóch synów: Jan i Antoni. Po Janie szedł Józef, żonaty z Agnieszką Gizińską, którego synowie: Rajmund i Marceli legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1849 r. W tymże roku wylegitymowali się również Chryzostom Konstanty, syn Wojciecha, i Lucyan Stefan, syn Pawła, obaj wnukowie powyższego Antoniego (A. b. Her.).

Herb Korczak.

CHYCZEWSCY h. KORCZAK. Andrzej Chyczewski, dzierżawca Łuczan, w powiecie żydaczowskim 1721 r. (AGZ. X. 6815). Ignacy podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Augusta II-go.

Przypuszczam, że Szymon Stanisław, kanonik chełmski, pleban w Baryżu, i Andrzej z Chyczewa, którzy dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., do tego herbu należą (Goł.).

Po Kazimierzu, żyjącym w pierwszej połowie XVIII-go wieku, pozostał syn Maciej, po którym było dwóch synów: Jan i Paweł. Leonard, syn Jana, pozostawił syna Symeona Macieja, a Adam, syn Pawła, z Magdaleny Cywińskiej miał synów: Tomasza i Jana, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1848 r. (A. b. Her.).

Nie wiem do którego herbu należą Chyczewscy, wylegitymowani ze szlachectwa na Podolu w 1838 r., mianowicie: Wiktor z synami: Wiktorem, Włodzimierzem i Romanem, i Jan, synowie Antoniego, wnucy Andrzeja, prawnucy Kazimierza. Franciszek, syn Wiktora, wnuk Antoniego 1854 r.

CHYJEWSKI Roślan. podpisał z ziemią zakroczymską elekcyę Jana Kazimierza.

CHYLECCY v. CHYLCZYCCY z Chylczyc, w powiecie lwowskim. Hlebko Chylecki z Chylczyc, wdowa po nim Marya i synowie ich: Jan i Waśko, procesują się z Janem z Sienna, który zagarnął ich dziedzictwo, w latach 1442 — 1455 r. w sądzie lwowskim (AGZ. XIV.). Ichnat i Jaczko Chylczyccy z Chylczyc, bracia niedzielni 1488 r. (AGZ. 98 i 99).

CHYLEŃSKI Piotr pisał się z ziemią zakroczymską na elekcyę Augusta II-go. To *Chyliński.*

Herb Jastrzębiec.

CHYLEWSCY. Stanisław, Paweł, Piotr, Jan i Józef, z ziemi rożańskiej. podpisali elekcyę króla Michała.

CHYLEWSKI Leon, chorąży wojska koronnego, uchwałą sejmową z 1768 r. do używania przywilejów szlacheckich był przypuszczony (V. L.). W roku następnym dyplom szlachectwa wraz z herbem Jastrzębiec otrzymał, a w 1783 r. jako kapitan b. wojsk polskich, dowiódł szlachectwa w sądzie ziemskim czchowskim w Galicyi (Goł.).

Syn jego Michał, urodzony z Maryanny Dobrzyńskiej, otrzymał przyznanie szlachectwa w Królestwie 1842 roku (A. b. Her.).

z CHYLIC h. CIOŁEK Stasiek, zaświadcza 1411 r. w Radomiu szlachectwo swego współherbownika, Reguli z Dąbrówki (Pis. Dz. P. IX. Pot.).

CHYLICCY v. CHILICCY z Chylic, w powiecie sochaczewskim, którą to wieś w 1579 r. posiadał Krzysztof Chylicki z bratankami (Paw.). Ów Krzysztof, syn Macieja, był posiadaczem młyna królewskiego w Piasecznie w 1580 r. (M. 123 f. 429). Jan, brat Krzysztofa, w ziemi czerskiej 1584 r. (Zs. Gr. Czers. 53 f. 82). Inny Krzysztof, syn Stanisława, zabezpieczył posag żonie, Barbarze Gralewskiej, 1617 r. (M. 163 f. 3). W 1650 roku zapisał 2000 flor. na Chylicach dla kościoła w Grodzisku (DW. 51 f. 1178). Siostra jego Marcyanna za Rowskim 1624 roku (Perp. Czers. 7 f. 13).

Gabryel, syn Krzysztofa, zeznał 1630 r. zapis dożywocia z żoną Zuzanną. W tymże roku sprzedał Piaseczno Pierzchałom (DW. 48 f. 184 i 190). Jan i Waleryan pisali się z ziemią warszawską na elekcyę Jana Kazimierza.

Jakób, syn Adama, kwitował Grochowickiego w grodzie przedeckim 1611 roku (Gr. Przed. 58 f. 205). W 1667 r. i 1671 r. Adam i Krzysztof, synowie Jakóba, sprzedali Świdry w ziemi czerskiej (Perp. Czers. 13 f. 198 i 340). Jacenty, przeor zakonu kaznodziejskiego w Janowie 1699 r. (Ibid. 16 A. f. 180). Samuel, syn Jana, kwitował Czyszkowskiego 1701 r., a brat jego Gabryel odstąpił sumę Lisickiemu 1704 r. (Ibid. 16 B. f. 140 i 324). Łukasz, syn Franciszka i Anny Belskiej, z Ewy Puchalanki pozostawił córkę Teresę, żonę Wincentego Poradow-

skiego 1745 r. (Ibid. 29 f. 231 i DW. 71 f. 443). Antoni, podstoli dobrzyński 1722 roku. Anna, wdowa po Ludwiku Lasocie 1718 r. (Kij. IX. f. 289).

CHYLICZKOWSCY v. CHILICZKOWSCY. Stefan, syn Andrzeja, nabył część Ostrowa, w ziemi czerskiej, 1776 r. W 1792 r. jest stolnikiem chełmskim (Perp. Czers. 35 f. 123 i 42 f. 83). Chyliczki są w ziemi warszawskiej.

CHYLIMONOWSCY v. CHILIMONOWSCY posiadali w 1615 r. prawem wiecznem ziemię zerdyńską, w starostwie lubeckiem, z nadania Zygmunta Augusta (Źr. Dziej. V.).

CHYLIŃSCY v. CHILIŃSCY h. BOŃCZA z Chylina, w ziemi chełmskiej. Stanisław, wojski chełmski 1544 roku. Paweł, współdziedzic Czerniowa i Stawu, w ziemi chełmskiej, 1564 roku (Paw.). Syn jego Paweł, i Sylwester, dziedziczą na Chylinie 1579 r. (Wyr. Lub. 3 f. 591). Paweł 1577 r., Jan i Stanisław 1586 r. w ziemi chełmskiej (Akta XIX.). Paweł, ożeniony z Zofią Dembińską, starościanką lubomelską, która kwitowała w 1594 r. braci ze spadku po rodzicach (Gr. Krak. 149 f. 307).

Herb Bończa.

Stanisław, syn Sylwestra, komornik ziemski przemyski 1613 r. (Zap. Lub. 16 f. 760 i 20 f. 303). Aleksander, syn Jana, komornik graniczny chełmski 1620 r. (Ibid. 21 f. 88 i 24 f. 1043). Anna z Chylina, żona Wacława Żądło Dąbrowskiego 1640 r. (Kij. IV. A. f. 22).

Paweł, Piotr i Stefan, synowie Jana, w 1684 r.; z nich Jan, żonaty z Jadwigą Raczyńską 1689 r. (Zap. Lub. 61 f. 159 i 65 f. 117). Melchior, syn Arnolfa i Małgorzaty Maryanny z Kierskich, urodzony 1694 r. w Wysocku pod Bukiem, Franciszkanin pod imieniem Rafała, umarł 1741 r. w Łagiewnikach in odore sanctitatis.

Józef, komornik graniczny chełmski 1786 r. Seweryn, ożeniony z Domicellą Wiktorówną 1766 r. (Obl. Krak. 199 f. 3073). Antoni, syn Kaspra, kapitana b. wojsk polskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1849 r. (A. b. Her.).

Andrzej, vicesgerent lubelski, Roch, Piotr, Antoni, Kajetan i Michał w sądzie ziemskim lwowskim, a Gabryel w sądzie ziemskim czchowskim, udowodnili 1782 r. pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.).

Herb Jastrzębiec.

CHYLIŃSCY v. CHILIŃSCY h. JASTRZĘBIEC ze wsi Chylino, w powiecie wyszogrodzkim. Bogusław z Chylina nabył 1436 r. od ks. Władysława Mazowieckiego 30 włuk ziemi nad Biebrzą, w powiecie wiskim i na przestrzeni tej powstała nowa osada, Chyliny nazwana.

W 1437 r. Mikołaj, Jakób i Michał, bracia z Chylina, nabyli tam jeszcze od Dobiesława Drosza włuk pięć. Akt zaś z 1465 r., którym Zdzisław z Chylin, zamienia różne grunta z bratem Michałem z Chylin, dowodzi, że i przestrzeń ziemi pod Makowem, obok Smrocka, na której także wieś Chyliny z czasem powstała, do rodu tego należała (Mil.).

Piotr, syn Mikołaja z Chylin, 1479 r. na uniwersytecie krakowskim. Wojciech Chyliński, starosta sochaczewski 1447 r., starosta rawski 1455 r., otrzymał od księcia Władysława Mazowieckiego wójtostwo w Miedniewicach 1443 r. (Arch. Sang. II.).

Andrzej, syn Wojciecha z Chylina, 1460 r. na uniwersytecie krakowskim. Anna, wdowa po Wojciechu, otrzymała w 1494 r. zapis sumy od Jana Olbrachta (Inw. Arch. Kor.).

Wojciech, syn Wojciecha, żonaty 1594 r. z Anną Tarnowską, córką Feliksa (Zap. Lub. 7 f. 243).

Adam, syn Jana, w powiecie przedeckim, miał syna Jakóba i córkę Ewę za Golskim w 1606 r. (Gr. Przed. 34 f. 439; 48 f. 120; 53 f. 37, 109, 354 i 362). Tamże Tomasz, żonaty z Anną 1653 r. (Ibid. 74 f. 1). Piotr, Jan i Stanisław z ziemią rożańską, Wojciech i Frydyan z ziemią wyszogrodzką, i Władysław z województwem brzeskiem - litewskiem podpisali elekcyę króla Michała, a Wojciech i Frydyan z ziemią wyszogrodzką obiór Jana III-go. Paweł, syn Marcina, 1684 r. regent ziemski i grodzki, a 1686 r. komornik ziemski, z ziemią wiską, Józef z województwem płockiem, i Władysław z województwem inowrocławskiem podpisali elekcyę Augusta II-go.

Aleksy, podstoli brzeski litewski, kapitan artyleryi litewskiej, zeznał 1729 roku zapis dożywocia z żoną, Maryanną Grym, córką Piotra, 1-o v. żoną Jana Vergier (DW. 67 f. 788). Tenże Aleksy otrzymał 1720 r. Szamołoszkowce, w powiecie trembowelskim (M. 252 f. 2). Jana, podstolego brzeskiego i Anny Wergerównej (Vergier) córka Krystyna, 1-o v. żona Jana Ludwika de Rosen, podpułkownika artyleryi, 2-o v. Zygmunta Grodzickiego, podstolego wschowskiego, dzieli się 1774 r. z synami z pierwszego męża kamienicą przy ulicy Mylnej w Warszawie (DW. 91 f. 466). Michał, cześnik ciechanowski 1761 r.

Antoni i Ludwik, synowie Feliksa, wnukowie Andrzeja, łowczego sanockiego 1779 r., Karol, Józef, Tomasz i Kasper, synowie Piotra i Katarzyny Pomaskiej, wnukowie Jana, w latach 1847 — 1849; Bolesław i Mieczysław, synowie Marcina i Anieli Piotrowskiej, w 1855 r., i Ignacy i Adam, synowie Andrzeja, wnukowie Adama, w 1861 r., a wszyscy potomkowie Wojciecha, właściciela Chylin w ziemi rożańskiej 1667 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

CHYŁKOWSKI Jan Kanty z żoną, Antoniną z Witkowskich, otrzymali w 1769 r. wójtostwo w Karczmiskach, po śmierci Wiktoryi z Zabłockich Chyłkowskiej (M. 272 f. 227). Ludwik, konsyliarz konfederacyi województw wielkopolskich 1764 r. (V. L.). Aleksy, cześnikiewicz rożański 1790 r. (DW. 106 f. 692). N., z garwolińskiego, szambelan Stanisława Augusta 1789 r. (V. L.).

CHYMIŃSKI v. CHIMIŃSKI Krzysztof, łowczy smoleński, pisał się z powiatem orszańskim na elekcyę Jana III-go.

CHYNEK, patrz *Hynek*.

CHYNIEWICZOWIE v. CHINIEWICZOWIE Waśkowscy Jan i Pociej, w województwie bracławskiem 1617 r. (Arch. I. Z. Ros. IV. 1). Roman, skarbnik bracławski 1714 r.

CHYNOWSCY v. CHINOWSCY z Chynowa i Chynówka, w ziemi czerskiej. Oprócz Rogalitów Chynowskich i Łoskich, dziedziczących na Chynowie i Woli Chynowskiej, spotykamy w końcu XIV-go do połowy XV-go wieku różnych jeszcze dziedziców Chynowa i Chynówka, którzy do innych rodów jak Rogalici należyc musieli.

Katarzyna, żona Floryana z Chynowa, zeznała darowiznę w 1397 roku na rzecz Zdziesława i Dersława z Chynowa (Zs. Gr. Czers. 10 B. f. 327).

Zdziesław, dziedzic na Chynowie, pozostawił pięciu synów: Stefana, którego stawiennictwo w sądzie poręczają 1409 r., Sulisław dictus *Szeliga*, i Floryan, dziedzic na Chynowie, Andrzeja, Macieja, Marcina i Mikołaja (Ibid. 1 A. f. 10, 14 i 28). Gotard, syn Piotra z Chynowa, procesuje się z dziedzicami Czaplina 1466 r. Włodek z Woli Chynowskiej, żonaty 1476 r. z Anną Rzyśkówną z Bończy. Abraham i Jan z Małego Chynowa, otrzymali 1476 r. od ks. Konrada różne wolności dla tych dóbr (RM.). Abraham, syn Macieja z Chynówka, żonaty 1508 r. z Jadwigą z Jaroch, córką Przybka (Ibid. I. A. f. 157; 3 f. 5 i 4 f. 21; Zs. Grój. 3 f. 58 i 184).

Po Sulisławie Szelidze szedł Andrzej, dziedzic na Chynówku, którego syn Jan, zwał się Szeligą Andrzejkowiczem z Chynówka 1492 r. i pozostawił córkę Jadwigę, żonę Adama z Magnuszewa w 1532 r. (Zs. Gr. Czers. 2 f. 74; 3 f. 4 i Zs. Warec. 5 f. 104.

Piotr, syn Jana na Chynówku, piwnicznego książęcego, wydzierżawił grunta od brata Filipa w 1508 r. (Zs. Warec. 1 C. f. 475). Tenże Piotr, sam także piwniczny, pozostawił syna Jana, żyjącego 1532 r. (Ibid. 5 f. 79). W 1518 r. był piwnicznym Stanisław z Chynówka (Zs. Gr. Czers. 4 f. 149).

Na Chynówku dziedziczyli w 1552 r.: Hieronim, Jan, Adryjan i Jakób Chynowscy, synowie Jerzego. Andrzej, syn Jakóba, układa się 1564 r. z Glinieckim, o części na Piotrowicach, spadłe na niego po bezdzietnie zmarłych stryjach: Janie i Adryjanie (Zs. Gr. Czers. 17 f. 164; 23 f. 288 i 31 f. 824). Wichna, żona Pawła z Chynowa, procesuje 1447 r. Swiąchnę, wdowę po Stanisławie z Chynowa. W roku następnym procesują się dzieci wyżej wymienionych, to jest: Dorota, Katarzyna, Piotr i Mikołaj, dzieci Pawła, z Agnieszką, Anną, Dorotą, Mikołajem, Janem i Małgorzatą, dziećmi Stanisława (Ibid. 1 B. f. 87, 152, 173 i 349).

CHYNOWSCY v. CHINOWSCY h. ROGALA z Chynowa i Woli Chynowskiej, w ziemi czerskiej, pochodzą od Łoskich, dziedziczących na wymienionych wsiach.

Piotr Pilik ze Skuł, wojewoda mazowiecki, darował w 1432 r. bratankom swoim: Janowi i Abrahamowi z Łosia, Skuły, Słubice, Rudę, Dobrzyszewo, Chynowo, Wolę etc. (M. 334 f. 76). Abraham zszedł bezpotomnie, a Jan już nazywający się Łoskim, podkomorzy zakroczymski 1453 r., z Anny z Nowego Dworu pozostawił dziewięciu synów, którzy w 1476 roku dopełnili działu dóbr po ojcu pozostałych (Zs. Grój. 3 f. 191). Na mocy tego działu Wawrzyniec, Jan i Anna, dzieci najstarszego z nich Piotra Łoskiego, wraz z matką swą Dorotą, otrzymali Wolę Chynowską, i gdy tak Jan, jako też jego potomstwo pozostało przy nazwisku Łoskich, Wawrzyniec i jego potomstwo Chynowskimi zwać się poczęli.

Andrzej Łoski z Chynowa i powyższy Piotr Łoski z Woli Chynowskiej, dostali w 1476 r. od księcia Konrada dla tych dóbr różne wolności (Rz. M.).

Wawrzyniec, syn Piotra, zabezpieczył posag żonie, Annie Czyszkowskiej, 1505 r.; z niej synowie: Jan, Hieronim i Stanisław, którzy w 1517 r. zamieniają ze stryjem swoim, Janem Łoskim, grunta w Woli Chynowskiej (Zs. Gr. Czers. 20 f. 150; 4 f. 401; 7 f. 127; Zs. Warec. 2 f. 503 i M. 32 f. 167). Córki Wawrzyńca: Urszula i Anna 1521 r. (Zs. Gr. Czers. 10 A. f. 14).

Herb Rogala.

Jan, syn Wawrzyńca, z żony, Katarzyny Giebułtowskiej, pozostawił córkę Annę, nad którą opiekę sprawował w 1563 r. brat jej stryjeczny Andrzej, syn Hieronima (Zs. Gr. Czers. 29 i 30 f. 654 i 660).

Hieronim, syn Wawrzyńca, z Zofii Prackiej miał synów: Pawła, Andrzeja i Piotra, oraz córki: Zofię, żonę Marcina Żukowskiego 1567 r., i Katarzynę, żonę Stanisława Goźlińskiego 1563 r. (Zs. Gr. Czers. 32 f. 225; 35 f. 570 i 571; 30 f. 479). Piotrowi przyznaje sumę brat stryjeczny Jan 1571 r. (Ibid. 39 f. 649). Andrzej, dziedzic na Dąbrówce i Chinówku, zabezpieczył w 1560 r. posag żonie, Małgorzacie Bonieckiej (Ibid. 27 f. 29 i 32 f. 327). Paweł, żonaty 1-o v. z Katarzyną Kozietulską, zabezpieczył jej 6000 flor. posagu w 1582 r.; drugą jego żoną była Zofia Lipska w 1609 r. (Zs. Gr. Czers. 48 B. f. 1090 i Perp. Czers. 3 f. 264). Z pierwszej żony córka Katarzyna za Hieronimem Prackim i syn Marcin. Siostra kwituje bratą z odbioru posagu 1626 roku (Perp. Czers. 7 f. 92 i 347). Marcin, żonaty z Ewą z Oborskich, córką Jakóba, która zrzekła się majątku rodzicielskiego 1659 r., pozostawił syna Franciszka. Ten zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Zawidzką, 1681 r., a sprzedał Zajezierze i Łąg Dąbrowskiemu 1707 r. Córki jego: Ewa za Kazimierzem Szalewskim 1718 roku, Teresa za Michałem Dąbrowskim 1714 r., i syn Michał, żonaty z Konstancyą Krzymowską, otrzymał od ojca Piekuty 1714 r. (Ibid. 12 f. 106; 13 f. 701; 17 f. 42 i 79; 18 f. 134 i 19 f. 351).

Stanisław, syn Wawrzyńca, dziedzic Kręzla, zabezpieczył posag żonie, Małgorzacie Ostrowskiej, 1537 r. Z niej synowie: Jan, Wawrzyniec, Paweł, Krzysztof i Walenty, oraz córka Urszula, żona Sebastyana Zawiszy 1567 r. Synowie procesują matkę 1565 r. i dzielą się spadkiem po babce i stryju Janie. Z nich Wa-

wrzyniec nie żył już 1579 r. (Zs. Gr. Czers. 10 B. f. 266; 32 f. 2, 223 i 490; 48 A. f. 181; Zs. Warec. 1 f. 521).

Jan, syn Stanisława, żonaty 1574 r. z Katarzyną Młądzką, córką Andrzeja (Zs. Gr. Czers 12 f. 263 i 42 f. 511).

Walenty, wydzierżawił 1589 r. część swoją na Kręzlu wdowie po bracie Krzysztofie (Ibid. 57 f. 787).

Paweł, syn Stanisława, żonaty 1571 r. z Katarzyną Biejkowską, córką Mikołaja, 2-o v. w 1581 r. z Barbarą Łoską, córką Piotra, miał synów czterech: Jana, Stanisława, Franciszka i Marcina, oraz trzy córki: Zofię, żonę Macieja Bonieckiego 1590 r., Dorotę, żonę Krzysztofa Łomińskiego, i Jadwigę, żonę Tomasza Oczosalskiego 1627 r. Marcin, Dorota i Jądwiga urodzeni z Łoskiej (Zs. Warec. 10 f. 795; 15 f. 500, 578 i 583; 18 f. 600; Zs. Gr. Czers. 36 f. 496; 48 B. f. 1090; Perp. Czers. 1 f. 121; 7 f. 419; 10 f. 365 i 6 f. 553). Z synów Pawła jeden Stanisław, właściciel Kręzla, ożeniony z Marancyą z Ubyszów, której w 1602 r. posag zabezpieczył, pozostawił synów czterech: Stanisława, Jana, Walentego i Pawła, którzy w 1623 r. dopełnili działu dóbr: Woli Chynowskiej, Piekut, Kręzla i Przekory, z drugą żoną dziada swego Pawła i jej synem Marcinem (Perp. Czers. 2 f. 256; 4 f. 104 i 6 f. 553). O Stanisławie wiemy tyle, że w 1624 r. zeznał oblig na stryja Marcina. Walenty zmarł bezpotomnie, gdyż po nim schedę na wymienionych wsiach Jan odstępuje bratu Pawłowi w 1645 r. Jan, żonaty z Ewą Kobylską, miał tylko córki: Annę za Franciszkiem Gozdzkim 1666 r., i Maryannę za Kasprem Bykowskim 1681 r. (Zs. Warec. 23 f. 12; Perp. Czers. 10 f. 514; 11 f. 183; 13 f. 19 i 707). Paweł, brat poprzednich, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Laskowskich, 1649 r.; z niej syn Andrzej i córki: Eufemia, żona Waleryana Sankowskiego 1672 r., Jadwiga za Franciszkiem Duninem Szpotem 1666 r. i Katarzyna za Stanisławem Grzegorzewskim (Perp. Czers. 11 f. 234; 13 f. 14, 413 i 468; 16 B. f. 189).

Andrzej, zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Rykalskich, 1690 r. Z ziemią czerską podpisał elekcyę Augusta II-go. Dzieci jego: Walenty, Jan i Katarzyna, żona Stanisława Gutkowskiego, zapisali się na kompromis 1725 r., w sprawie o pozostały majątek po Grzegorzewskiej, z drugimi jej sukcesorami (Ibid. 14 C. f. 24; 20 f. 56 i 79). Jan sprzedał bratu Walentemu część Małej Wsi 1723 roku. Walenty zabezpieczył posag żonie, Rozalii Belskiej, 1721 r. Z niej syn Stanisław, kwitował wraz z rodzicami Rudzkiego 1755 r. Prawdopodobnie synem jego był Łukasz, który nabył grunta przy ulicy Nowy Świat w Warszawie 1773 r. (Ibid. 19 f. 100 i 274; 30 f. 151; DW. 90 f. 233).

Krzysztof, syn Stanisława, zabezpieczył 4000 flor. żonie swej, Jadwidze Celejewskiej, córce Marcina, na Kręzlu, Piekutach i Przekorach 1578 r. Z niej synowie: Marcyan i Wawrzyniec, oraz córki: Anna, żona Adama Jerzyńskiego 1607 roku, i Agnieszka, żona Kaspra Staniszewskiego 1631 r. (Zs. Gr. Czers. 43 f. 852; 58 f. 788; Perp. Czers. 2 f. 74; 3 f. 52 i 8 f. 568).

Marcyan, dziedzic na Kręzlu, zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Pilchowskich 1619 r. Syn jego Tomasz, żonaty 1-o v. 1651 r. z Dorotą Turowską, córką Jana, 2-o v. z Joanną Lasocką 1667 r., 3-o v. z Maryanną Krosnowską 1670 roku, pozostawił z pierwszej żony córkę Agnieszkę, żonę Remigiana Braneckiego

1687 r., a z trzeciej synów: Marcina i Bartłomieja, oraz córkę Gertrudę Teresę, Wizytkę w Warszawie 1691 r. Bartłomiej pisał się z ziemią czerską na elekcyę Augusta II-go. W 1722 r. jest chorążym czerniechowskim.

z CHYROWA pisali się Herburtowie, właściciele tego majątku w XV-m wieku. Miklasz 1446 r.; Jan 1447 r. (AGZ. XIII.).

CHYŻOWSCY z Chyżowic, w powiecie lwowskim. Mikołaj z Chyżowic, obecny na sądach we Lwowie 1497 r., a Jan Chyżowski 1496 r. w Sanoku. Popis powiatu żydaczowskiego wspomina o Aleksandrze Chyżowskim, że miał dostarczać dwa konie (AGZ. X, XV i XVI).

CIANOWSCY h. TURZYNA z Cianowic, w powiecie proszowskim. Herb ich przedstawia półtora krzyża i krzywaśń, czyli kij krzywy. Cianowice już w końcu XIV-go wieku były w posiadaniu licznie rozrodzonej szlachty tego herbu.

Maciej z Cianowic, udowodnił 1389 r. w Krakowie pochodzenie swoje szlacheckie, a świadkowie zeznali, że jest „*de clenodio mediam secundam crucem cum curuatura et proclamatione Turzina*" (Helc. I. 258).

Jakusz z Cianowic zganiony przez Imrama z Czulic, dowiódł szlachectwa i herbu 1409 r., a potem kilkanaście razy do 1434 r. zaświadcza szlachectwo innych. W 1418 r. komornik graniczny krakowski, 1431 r. sędzia grodzki krakowski, ma syna Piotra 1420 r. Bracia jego: Wierzchosław, ożeniony z córką Bartka z Trantnowic 1397 r., Janek i Dominik 1416 r.

Jan Czianowski, oskarżony 1448 r. o grabież przez Wężyka z Giebułtowa. Bracia: Jan, Paweł i Wawrzyniec, i bratanek ich Michał, procesowali się 1453 r. o karczmę w Czianowicach, z Dominikanami krakowskimi. Bracia: Stanisław, Piotr, Mikołaj i Adam, zwani Adamkowicze, dziedzice Cianowic, pozwani w 1475 roku o dziesięciny. Stanisław i Adam zaświadczają 1472 r. szlachectwo Jakóba z Trąbek, zeznając, że są herbu Prussy, przedstawiającego półtora krzyża, zawołania Turzyna (St. Pr. P. P. VII; Helc. II; Dług.).

Mikołaj Cianowski procesuje się z Mikołajem Rejem 1522 r., a Adam, posesor Pogwizdowa, pozwany o najazd przez Kocińskiego 1530 r.

CIAPIŃSKI z Ciapina, w powiecie lepelskim. Mikołaj, poseł województwa mińskiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 615).

CIARKOWSKI Franciszek, syn Mateusza i Agnieszki Zbańskiej, sprzedał część Mieszek Mieszkowskiemu 1725 r. (DW. 65 f. 1253).

CIARNIOWSKI Jan, pisał się z województwem mścisławskiem na elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Ślepowron.

CIARNOWSCY v. KOWNACCY h. ŚLEPOWRON [1]) z Ciarnowa i Kownacina, w ziemi wiskiej, powiatu wąsowskiego. W 1606 r. w Warszawie Jerzy, Andrzej, Piotr i Franciszek Ciarnowscy, seu Kownaccy, synowie Jakóba Ciarnowskiego z Kownacina i Katarzyny Grendzianki, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie. Powołani przez nich świadkowie, z linii ojczystej: Albert Ciarnowski z Ciarnowa, syn Serafina, i Albert Ciarnowski z Ciarnowa, syn Stanisława, zeznali, że legitymujący się do ich rodu należą i są herbu Ślepowron (DW. 33 f. 1425).

CIARNOWSCY z Ciarnowa, w ziemi nurskiej. Adam, Franciszek, Jacek, Ludwik, Maciej Michalik, Maciej, Stanisław Danik, Szymon Zychowicz i Wojciech, pisali się z tąż ziemią na elekcyę Augusta II-go.

CIĄGLIŃSCY h. PRUS I-szy. Franciszek i żona jego Teresa z Janiszewskich, otrzymali konsens królewski w 1746 r., na wykupienie sołtystwa w Ogonowicach ze starostwa opoczyńskiego, z rąk Małachowskiego (M. 228 f. 147). Józef, chorąży w chorągwi ks. Janusza Sanguszki 1781 r. (Sig. 35 f. 45). Józef, zastawny posesor Tołstego, w powiecie winnickim, z żony Bogumiły Stoińskiej zostawił córki: Krystynę i Ludwikę, nad któremi do 1784 r. sprawował opiekę stryj ich Aleksander, chorąży kawaleryi narodowej. Krystyna wyszła 1784 r. za Michała Dunina Wąsowicza, pułkownika wojsk koronnych, syna Karola, sędziego ziemskiego radomskiego i generał majora wojsk koronnych, i zmarła 1785 r., a stryj zajechał Tołste zaraz po jej śmierci. Ludwika, żona Jana Morgulca, majora b. wojsk polskich, zmarła w Dreznie 1826 r.

Herb Prus I-szy.

Franciszek, ożeniony z Kunegundą Stawską 1788 r. Marcin, viceregent łukowski 1780 r. Marcin i Mikołaj, posiadacze wójtostwa w Bobrownikach około 1784 roku (DW. 100 f. 1505).

Franciszek i Józef, synowie Józefa, z Nepomuceny Migurskiej, wnukowie Franciszka, podstolego wendeńskiego 1784 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1851 i 1853 r. (A. b. Her.).

CIĄŻYŃSKA Jadwiga, wdowa po Ludwiku, a córka Mikołaja Lasockiego, kwituje Głogowską 1755 r. (Perp. Czers. 30 f. 176).

---

[1]) Milewski mylnie zalicza Czarnowskich i Mazowskich z tego Czarnowa i Mazowa, w powiecie wąsoskim, do h. Grabie.

CIBARZEWSCY SZORCOWIE h. MORA, wzięli nazwisko ze wsi Cibarzewa w ziemi bielskiej. Stanisław, syn Wawrzyńca, dziedzic Cibarzewa 1573 roku. Hieronim, syn Jana, 1578 r. (Mil.).

CIBOR Daniel zeznał 1681 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią Brzoskówną (DW. 56 f. 120 i 270).

CIBOROWSCY. Nazwy tej jest znanych domów trzy. Pierwszy herbu *Kościesza* wyszedł z Cibor, położonych w powiecie zambrowskim. Drugi h. *Pielesz* i trzeci h. *Trąby*, niewiadomo skąd pochodzą.

Milewski w swoim herbarzu podał liczne akta z Łomży, Wizny i Zambrowa, wykazujące najdawniejsze pokolenia *Ciborowskich Kościeszów*, dziedziczących na Ciborach-Wity, Ciborach-Chrzony, Ciborach-Milejowa-Góra, Ciborach - Dąbrówka etc, na podstawie których przedstawiam pierwotny ich rodowód.

Herb Kościesza.

Znanym ich protoplastą jest Scibor z Kołak i Przyborowa, który dopełnił działu tych ostatnich dóbr z synami: Piotrem, Raciborem i Janem, w 1436 r. Od Scibora poszły Cibory, na których potomstwo jego dziedziczyło, a z których nazwisko Ciborowskich wzięło.

Piotr, syn Scibora, dziedzic na Ciborach, miał synów czterech: Andrzeja, Kołaka, Dominika i Wita 1456 r. Trzej pierwsi dziedziczyli na Ciborach, a Wit na Ciborach-Milejowej-Górze. Po Andrzeju szło dwóch synów: Piotr i Krystyn, dziedziców na Ciborach 1471 r. Krystyna dwóch synów: Adam i Jan z Cibor 1498 r. Jana syn Bernard z Cibor 1529 r.

Kołak na Ciborach miał trzech synów: Jana, Andrzeja i Jakóba, o których akta wspominają pod 1486 r. i 1504 r. Jana synów również trzech: Stanisław, Maciej i Marcin 1503 r. i 1510 roku.

Dominik na Ciborach miał czterech synów: Mikołaja, Andrzeja, Marka i Macieja 1478 r. Z nich Marek dziedziczył na Ciborach-Dąbrówce 1505 r., a Andrzej z Cibor, brat jego, pozostawił trzech synów: Mikołaja, Krzysztofa i Kołaka 1506 roku.

Wit na Ciborach - Milejowej - Górze, miał synów dwóch: Stefana i Bartłomieja, o których akta wspominają pod 1503 r. i 1521 r. Po Stefanie szli: Jerzy i Jakób 1527 roku, a po Jakóbie: Maciej i Felicyan, dziedzice Milejowej - Góry 1575 roku.

Racibor, syn Scibora, miał synów trzech: Stanisława, Jana i Mikołaja, dzieoziców na Ciborach 1477 r. i 1496 r. Pierwszy z nich Stanisław pozostawił synów siedmiu: Pawła, Zędziana, Stefana, Grzegorza, Wawrzyńca, Macieja i Michała, dziedziczących na Ciborach 1504 r.

Jan, syn Scibora, miał pięciu synów: Alberta, Piotra, Marcina, Ścibora i Michała, dziedziczących na Ciborach 1477 r. Albert miał synów sześciu: Piotra, Marcina, Dersława, Pawła, Tomasza i Grzegorza, o których akta wspominają pod

1485 r. Po jednym z nich Tomaszu szli: Scibor, Jan, Paweł i Jakób, żyjący 1526 roku. Piotra synowie: Filip, Maciej i Jakób 1505 r. Ścibora synowie: Michał i Paweł 1505 r. Michała synowie: Albert i Andrzej 1505 r.

Nadbor z Cibor, żyjący 1465 r., miał synów pięciu: Macieja, Mikołaja, Stanisława, Aleksego i Bernarda, który 1483 r. był na uniwersytecie krakowskim. Inny Nadbor z Cibor-Dąbrówki miał syna Szymona, który w 1579 r. zeznał zapis na rzecz żony Zofii, córki Mikołaja z Zambrzyc.

Bartłomiej z Cibor miał synów pięciu: Piotra, Andrzeja, Mikołaja, Macieja i Bartłomieja, żyjących w 1504 r. Ostatni z nich, dziedzic na Milejowej - Górze, pozostawił synów dwóch: Erazma i Salomona 1521 r.

Na Ciborach - Chrzonach dziedziczyli: Job, syn Alberta, Joachim, syn Stanisława, Baltazar, Michał, Hieronim, Jakób i Krzysztof, synowie Alberta w 1604 r.

Szymon, syn Andrzeja, komornik ziemski zambrowski 1670 r., z Jadwigi Kulikowskiej miał dzieci: Ludwika, Stanisława, Karola, Konstancyę, Maryannę, Katarzynę, Teresę i Annę, którym oddał części na Ołdakach w 1697 r. Ludwik z Anny Ciechanowieckiej, 1-o v. Władysławowej Rożniatowskiej, pozostawił synów sześciu: Józefa, Jana, Antoniego, Alberta, drugiego Jana i Szymona, oraz córkę Maryannę, żonę Pawła Zaręby. Ciotka ich, Katarzyna Ciechanowiecka, ustąpiła im pewną sumę w 1726 r.

Franciszek, syn Kazimierza, wnuk Jana, zapisał sumę żonie, Dominice Kapiczance 1756 r. Brat jego Maciej, żonaty w tymże roku z Teresą Milewską.

Szymon, syn Alberta, dziedzic na Ciborach-Kołaczkach 1759 r. (Mil.).

Benedykt i Stanisław podpisali z ziemią łomżyńską elekcyę Augusta II-go.

Do którego z domów Ciborowskich niżej wymienieni należą, nie jest mi wiadomem.

Kazimierz Stanisław, syn Jerzego, cześnik nowogrodzki 1748 r., żonaty był 1-o v. z Franciszką Duninówną - Mieczyńską, 2-o v. z Brygidą z Kurnatowskich 1764 r.,.3-o v. z Aleksandrą z Piegłowskich 1778 r. Z pierwszej żony miał synów: Józefata Dyonizego, Karola, Waleryana i Franciszka, oraz córki: Annę, żonę Ksawerego Kurosza, i Maryannę, żonę Leona Duczymińskiego, podstolego ciechanowskiego. W 1763 r. ustąpił im pewną sumę. Józefat Dyonizy, burgrabia czerski 1779 r., komornik ziemski czerski 1785 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, Bogumiłą Kłodnicką 1778 r. (Perp. Czers. 32 f. 74, 436 i 547; 33 f. 170; 35 f. 336 i 364; 40 f. 425; DW. 111 f. 703 i 765).

Marcyanna z Laskowskich, wdowa po Janie, sprzedała Mościska 1774 r. Stefan i syn jego Józef, zawierają komplanacyę z Kunegundą z Ciechalskich, wdową po Łukaszu, w 1777 r. Petronella z Piotrkowskich, wdowa po Andrzeju, sprzedała części na Piotrkowicach 1790 r. (DW. 91 f. 173; 93 f. 182 i 106 f. 260). Karol w powiecie przedeckim, żonaty z Zuzanną ze Strzałkowskich 1725 roku (Gr. Przed. 85 f. 56).

Ciborowski (Cziborowski) Jerzy, zeznał 1553 roku testament w Kijowie, którym zapisał wieś Ciborzec bratu stryjecznemu Jurze, synowi Szczepana (M. 86 f. 84).

CIBOROWSCY h. KOSCIESZA. Ludwik, syn Jana i Katarzyny z Millerów, wnuk Szymona, i Fortunat, syn tegoż Ludwika z Martyny z Bąckiewiczów, potomkowie Szymona, w 1709 r. komornika zambrowskiego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1845 i 1851 (A. b. Her.).

Potomkowie Kazimierza, dziedzica dóbr Cibory-Bartkowięta w 1733 roku: Julian, syn Stanisława i Benigny Grabińskiej, wnuk Pawła, prawnuk Mateusza, w 1859 r., a Stanisław, syn Ignacego i Maryanny Malickiej, wnuk Jana, prawnuk Józefa, w 1861 roku, dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia w Królestwie (A. b. Her.).

Herb Pielesz.

CIBOROWSCY h. PIELESZ. Według aktów byłej Heroldyi Kazimierz Stanisław, miecznik nowogrodzki 1763 roku, miał mieć dwóch synów: Antoniego i Teodora. Po Antonim z Maryanny Obrąpalskiej synowie: Leopold, Maciej i Aleksander w latach 1838 — 1844, a po Teodorze z Nimfy Karpińskiej syn Antoni w 1842 r. i wnukowie: Ludwik, Józef i Stanisław w latach 1849 — 1850 udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie.

Adam, dziedzic Ciborów 1695 r., miał syna Wojciecha, a ten Jana i Antoniego. Seweryn, syn Rocha i Justyny Kalinowskiej, i Walenty, syn Krzysztofa i Józefaty Grabowskiej, wnukowie Jana, w 1842 r., a Wincenty, syn Aleksandra, Jan, syn Łukasza, i Wiktor, syn Adama, wnukowie Antoniego, w 1842 r. i 1850 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Herb Trąby.

CIBOROWSKI h. TRĄBY Tomasz, syn Antoniego i Agnieszki z Konopków, wnuk Wojciecha, prawnuk Adama, praprawnuk Jana, syna Jana Marcina, dziedzica Ciborów-Kułaków w 1665 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w 1843 r. (A. b. Her.).

CIBORSCY z Ciborz w Prusach. Stanisław i Jakób, bracia, dostali 1427 r. dwadzieścia włók w Ciborzach w Prusach Zachodnich. Paweł Ciborski, dziedzic Małego Łącka tamże w XVII-m wieku (Kętrz.). Gertruda Ciborska, ksieni Benedyktynek w Grudziądzu, zmarła 1787 r.

CICHAWSCY z Cichawy, w powiecie szczyrzyckim, prawdopodobnie herbu *Ratuld*. Staśko Cichawski ma 1389 r. sprawę w Krakowie z Sandem z Stogniewic. Jakusz z Cichawy świadczy w Krakowie 1375 r. i 1383 r. (KDM.). Zostawił on dwie córki: N. za Michałem z Czcikowic 1389 r., i Katarzynę za Andrze-

jem z Michalczowej 1398 roku, którym bracia wypłacają posagi, i dwóch synów: Paszka, który się pisał z Sławkowic i Łazan 1389 r., i Zygmunta z Cichawy. Zygmunt zabezpiecza 1388 r. żonie Hance 50 grzywien posagu i 100 grzywien wiana na Cichawie i Świdówce. Następnie sprzedaje on Cichawę za 700 grzywien Zygmuntowi z Paczołtowic 1399 r, a Rabkę i Kaszynę za 1000 grzywien Ligęzie, wojewodzie łęczyckiemu, a zostaje przy dziedzictwie Sławkowic i wójtostwa w Dębowdziale. W 1428 r. bierze w zastaw Jaćmierz w powiecie sanockim. Mimo sprzedaży Cichawy pisze się nadal z tej wsi tak on, jak i syn jego Jakób, który w 1420 r. jako syn Zygmunta Cichawskiego, ręczy za Marcinem z Kamieńca. Jadwiga, żona Jakóba 1443 r., sprzedała Januszowice 1451 r. Jakóbowi z Trzonowa. Jura z Cichawy ma sprawę w Sanoku 1441 r. (St. Pr. P. P. VIII.; Helc. II.; AGZ. XI).

[CICHERSKI Honorat Ermann Józef, został pisarzem publicznym ziem pruskich 1719 r. (Sig. 19).]

Herb Ciołek.

Herb Lubicz.

CICHOBORSCY h. CIOŁEK z Cichoborza w powiecie bełskim. Piotr i Mikołaj zaświadczają w Haliczu 1456 r. szlachectwo Podfilipskiego (AGZ. XII.). Stefan Cichoborski, towarzysz chorągwi usarskiej wojewody ruskiego Jabłonowskiego 1680 roku (AGZ. X. 5726).

CICHOCCY h. LUBICZ. Jan Józef, 1726 r. kapitan, 1747 r. major, w końcu podpułkownik gwardyi pieszej koronnej, syn Mateusza, podczaszego bracławskiego (?) i Doroty Lewińskiej, zeznał zapis dożywocia z żoną, Eleonorą de Goetze, córką Jana Konrada, generała audytora, i Eleonory z Lamprechtów (Perp. Czers. 20 f. 184; DW. 71 f. 967 i 89 f. 787). Z niej syn Jan August i córka Anna, żona Fabiana Sebastyana, superintendenta komor prowincyi ruskich 1772 r. Otrzymali oni od babki swej, Eleonory de Goetze, dobra Kleyn i Kielden 1765 r. (DW. 85 f. 372).

Jan August, chorąży artyleryi koronnej 1765 r., pułkownik fizylierów wojsk koronnych, otrzymał dyplom nobilitacyi na sejmie 1790 r. (V. L. i Sig. 37 f. 99). Wielądek obszernie o nim pisząc, mówi, że jest herbu Lubicz. W 1791 r. był pułkownikiem i komendantem regimentu artyleryi koronnej (DW. 107 f. 503), następnie 1793 r. komendantem garnizonu warszawskiego (MP.), ożeniony z Elżbietą Ebszelewiczówną, z którą w 1785 roku robi zapisy na szpital Siostr Miłosierdzia w Białym Stoku.

CICHOCCY h. NAŁĘCZ. Kasper, kanonik sandomierski 1588 r., proboszcz u Św. Piotra w Sandomierzu 1602 r. Jakób, kanonik sandomierski 1744 r. Jakób

z Rozalii Dydyńskiej miał córkę Apolonię, żonę Franciszka Zgórskiego, w 1755 r. (Czerniech. f. 1565). Ignacy, burgrabia gostyński 1779 roku. Augustyn, stronnik Augusta III-go, pisał się na jego obiór w 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 605). Adam, skarbnik nowogrodzki 1765 r., a wojski mniejszy 1779 r. Jakóbowi ceduje sumy ciotka, Antonina z Zaborowskich Durowa 1787 r. (DW. 103 f. 1787). Ambroży, w powiecie przedeckim, żonaty z Katarzyną z Zagajewskich 1788 r. (Gr. Przed. 99 f. 42).

Andrzej Franciszek, syn Ludwika (DW. 56 f. 381), pisarz kancelaryi wielkiej koronnej 1715 r. (M. 221 i 222), metrykant koronny i sekretarz królewski 1725 r., przywrócony do szlachectwa na sejmie 1726 r. (M. 256 f. 70). Następnie wraz z żoną, Dorotą z Rybczyńskich, dostał 1727 r. Troszyn w województwie płockiem (M. 256 f. 52). Synów pozostawił trzech: Józefa, Ignacego i Franciszka. Kwitują oni Zawiszę 1754 r. z odbioru sumy (DW. 77 f. 59 i 85 f. 678).

Herb Nałęcz.

Ignacy, po ojcu starosta troszyński 1778 roku, żonaty z Julianną Brzozowską, córką Karola, łowczego chęcińskiego (DW. 108 f. 464).

Franciszek, zapisał 1762 r. przyszłej swej małżonce, Zofii Rudnickiej, córce Kazimierza, stolnika radomskiego, 8000 flor. (DW. 83 f. 1289).

Józef, stolnik chełmiński, właściciel Przesławic, które sprzedał 1785 r. Rutkowskiemu (DW. 101 f. 664), zeznał zapis dożywocia z żoną, Aleksandrą z Oraczewskich, 1752 roku (Perp. Czers. 29 f. 481). Z niej syn Stanisław i córki: Józefa i Franciszka Ksawera. Stanisław wraz z matką potwierdził sprzedaż Przesławic 1785 r. Franciszka Ksawera, żona Franciszka Michalskiego, starosty selutyńskiego (DW. 101 f. 666 i 93 f. 896). Józef, posłował z ziemi czerskiej 1764 roku; wraz z nim podpisał elekcyę Stanisława Augusta Franciszek z ziemi łomżyńskiej.

Teresa, urodzona w 1799 r., córka Michała i Emilianny Bachmińskiej, wnuczka Jana, sztukjunkra artyleryi koronnej i Maryanny Iwańskiej, zaślubiła hr. Wiktora Jundziłła.

Józef i Józef Teodor, synowie Ignacego i Marcelli Skarzyńskiej, Dominik, Stanisław, Ludwik, Józef i Pelagia, dzieci Witalisa i Anny z Jabłonowskich, Cypryjan i Onufry, synowie Franciszka, wszyscy wnukowie Andrzeja, w latach 1837 — 1839, a Edward, syn Adama i Maryanny Raciborskiej, wnuk Franciszka, w 1855 r., i Konstanty, syn Antoniego i Doroty Perskiej, wnuk Łukasza, prawnuk Józefa, w 1853 r., Mikołaj, Stanisław, Piotr, Józef, Teodor i Maksymilian, synowie Sebastyana, a wnukowie Stanisława, 1782 r. dziedzica dóbr Barki, w 1855 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Feliks, artysta malarz, syn Teodora i Filipiny z Górskich, zaślubił w Warszawie 1899 r. Konstancyę ks. Mirską; brat jego Mieczysław, ksiądz.

Pelagia, córka Witalisa, zaślubiła Mokronowskiego. Z synów Witalisa: Dominik, ożeniony z Lemańską, Ludwik z Kwaśniewską, Stanisław z Michaliną Rościszewską. Tego córka Marya, zaślubiła Władysława Rutkowskiego; syn Stanisław. Druga córka Wanda, zaślubiła 1893 r. Lucyana Walewskiego.

Marya z Cichockich Ożarowska, urodzona 1809 r., zmarła w Warszawie 1899 roku.

CICHOCKI Michał, porucznik korpusu artyleryi koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

CICHOŃSCY. Agata, córka Szymona i Anny z Kwaśniewskich, 1747 r. żona Józefa Wielądka, skarbnika liwskiego (DW. 71 f. 1187).

CICHOSZOWIE. Stanisław Cichosz pisał się z województwem ruskiem na elekcyę Augusta II-go. Joanna Cichoszówna, żona Tyburcego Stanisława Odrowskiego, podstolego chełmińskiego 1695 r. (AGZ. X. 6254).

Herb Leliwa.

CICHOWICZOWIE h. LELIWA. Antoni, Józef, Aleksander i Stanisław, synowie Antoniego i Józefy Błeszyńskiej, wnukowie Marcina, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1852 r. (A. b. Her.).

Herb Wąż.

CICHOWSCY h. WĄŻ pochodzą z Cichowa, w powiecie przasnyskim. Maciej, syn Jana z Cichowa, 1469 r. na uniwersytecie krakowskim. Andrzej Michał, komornik ziemski, został wojskim podolskim 1602 r. Ferdynand, Hieronim, Anna, Beata i Konstancya, dzieci Andrzeja, w 1661 r. (Sig. 3 f. 181). Andrzej, dwóch Janów, Marcin, Stanisław, Adam i Bartłomiej z ziemią ciechanowską, inny Marcin z województwem inowrocławskiem, a Józef Tadeusz z powiatem grodzieńskim podpisali elekcyę Augusta II-go. Andrzej, komornik ziemski buski 1701 r., następnie wojski kamieniecki, w imieniu brata Jana i żony jego, Krystyny Dąbrowianki, córki Krzysztofa Dąbrowy i Anastazyi z Korzeniowskich, zawarł w 1705 r. układ z Mierzejewskim, a w imieniu tegoż Jana i drugiego brata Jakóba, procesuje Jordanów o Tłuste 1723 r. (Gr. Kamien.). Andrzej, podstarości i sędzia grodzki krasnostawski, posesor Gródka 1719 r. (Woł. X. f. 926). Córka jego Maryanna, za Józefem Komorowskim, kasztelanem chełmskim. Jan, właściciel Polejki w Warmii 1702 r. (Kętrz.). Andrzej i Brygida, rozwiedziona z Bazylim Iwaszko, dzieci Jana, podczaszego bracławskiego, kwitują Czartoryskiego 1787 r. (DW. 89 f. 259). Dyonizy, syn Walentego, ceduje sumę na Cichowie Ojrzyńskim 1790 r. (DW. 106 f. 1434). Jan, właściciel Sulbin, w ziemi czerskiej, 1795 roku (Perp. Czers. 40 f. 488 i 490).

Józef, regent grodzki lwowski 1777 r., komornik ziemski sandomierski 1778 r., z Maryanny Czerwińskiej pozostawił syna Piotra Pawła, który wraz z sy-

nem Romanem, urodzonym z Róży Chomentowskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w 1839 r. Córki Piotra: Apolonia zmarła panną, a Franciszka, zamężna du Trepi, zmarła 1898 r.

Roman, dziedzic Linowa, z Kazimiery Leszczyńskiej pozostawił dwóch synów: Mieczysława, żonatego z Kotkowską, i Henryka, żonatego 1-o v. z Maryą Dobiecką, 2-o v. z Teresą hr. Łubieńską i kilka córek.

Marcin, dziedzic Cichowa 1675 r., miał syna Andrzeja, ten Stanisława, który zostawił syna Antoniego, pułkownika b. wojsk polskich, żonatego z Józefatą Łukaszewiczówną Piersicką, z której córki: Franciszka za Napoleonem Lasockim, Ludwika za Józefem Karolem Skrodzkim, dziekanem uniwersytetu warszawskiego, Józefa zmarła panną i syn Adolf, emigrant po r. 1831, zmarły w Paryżu. Adolf z żony, Lndwiki Dupont, zostawił córkę Jadwigę za Karolem Lubowidzkim, i syna Gustawa, ożenionego z Józefą Skalską, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1860 r.

Józef Cichowski dowiódł szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

CICHROWSCY, patrz *Czychrowscy.*

CICIBORSCY. Mateusz z ziemi bielskiej otrzymał w 1542 r. zapis od żony, Jadwigi z Ciechanowieckich, przed aktami drohickimi. W 1560 r. Mateusz i żona jego, dobra które posiadali w Ciechanowcu, Kozarzu i Tworkowicach rozdzielili między dzieci swoje: Stanisława, Elżbietę i Małgorzatę. Ów Stanisław zwał się raz Ciciborskim, to znowu czasem od Ciechanowca Ciechanowieckim. Żonaty był z Otylią Bielińską, córką Wojciecha, w 1569 r. Z niej syn Mateusz i córka Zofia; zawarli oni układ 1575 r. z ciotką swoją Małgorzatą, żoną Jana Kostry. Elżbieta, druga córka Mateusza, którego czasem w aktach Tołokońskim zwali, była żoną Krzysztofa Witanowskiego (Mil.). Patrz *Ciechanowieccy.*

CICIURA Tymosz otrzymał szlachectwo na sejmie 1674 r. (V. L.).

CIDZIKOWIE Antoni Tadeusz, Antoni, Stefan, Marcin i Tomasz, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

CIECHALSCY. Aleksander Ciechalski, burgrabia grodzki kamieniecki-mazowiecki, z Barbary Obrębskiej, miał córki: Kunegundę za Łukaszem Ciborowskim, Apolonię za Janem Cymayem, Maryannę za Bartłomiejem Kurczbachem, i Katarzynę za Olbrychtem Porendoskim 1777 r. (DW. 93 f. 522).

CIECHAŁOWSKI Stefan, towarzysz usarski, otrzymał w 1688 r. konsens królewski, na ustąpienie dożywocia służącego mu na Zalniach w samborskiem Szeptyckiemu (AGZ. X. 6007).

z CIECHANOWA Łukasz, otrzymał szlachectwo 1511 r. i za herb *Godziembę*, nadany mu przez Jana biskupa poznańskiego (M. 25 f. 38).

CIECHANOWICZOWIE h. MOGIŁA z jednym krzyżem, w Wielkiem Księstwie Litewskiem, w województwie smoleńskiem i nowogrodzkiem. Hieronim, podsędek smoleński 1623 r., sędzia ziemski smoleński i sekretarz królewski 1638 r., pisał się z województwem smoleńskiem na elekcyę Jana Kazimierza. W 1649 r. został kasztelanem witebskim, lecz nominacya ta nie doszła do skutku. Dzielny wojownik, obdarzony zaufaniem współobywateli, wciąż posłował na sejmy. W 1640 r. był deputatem na trybunał litewski (Ist. Jur. Mat. XXIV.).

Mogiła Ciechanowiczów.

Syn jego Hieronim, piszący się na Pozornowie, horodniczy smoleński 1670 r., pisarz ziemski smoleński 1674 roku, z tym ostatnim tytułem podpisał elekcyę Jana III-go. W 1688 r. posłował z województwa smoleńskiego.

Aleksander, syn Jana, zeznał z żoną, Marancyą z Chlewińskich, zapis dożywocia w 1606 r. W 1642 r. był łowczym smoleńskim, synów pozostawił dwóch: Marcyana i Wojciecha (DW. 33 f. 88; 38 f. 1640; 42 f. 938; 46 f. 922 i 49 f. 2271). Aleksander, sekretarz królewski, z województwem smoleńskiem, i Aleksander, podstarości słonimski, z województwem nowogrodzkiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Obiór zaś Jana III-go podpisali z województwem nowogrodzkiem: Marcin, podczaszy smoleński, i Aleksander, horodniczy smoleński. W tymże czasie cześnikiem słonimskim był Mikołaj. Aleksander, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 607).

Hieronim z Izabelli Gołuchowskiej, córki Abrahama i Katarzyny Kopciówney, miał syna Michała, żonatego z Konstancyą Cybulską, którego syn Aleksander sprzedał 1774 r. część klucza Werbkowieckiego Sapiehom (DW. 91 f. 567).

Ignacy, brat stryjeczny Aleksandra, prawdopodobnie syn Józefa, kapitan kawaleryi narodowej 1783 r. (MP.). Michał i Józef pisali się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Stanisława Augusta. Józef, chorąży 1784 r. (MP.).

Niesiecki w Herbarzu swoim zamieszcza, że jest drugi dom *Ciechanowiczów* h. *Nałęcz wiązany*, lecz pod nimi w większej części wylicza tych, których już pod Ciechanowiczami herbu Mogiła umieścił. Jeżeli rzeczywiście jest drugi dom Ciechanowiczów herbu Nałęcz, to do niego należeć mogli Ciechanowiczowie zamieszkali w województwie brzeskiem litewskiem, w powiecie pińskim, gdzie dziedziczyli na Dorohiczynie.

Stanisław, łowczy smoleński 1665 r., wojski piński 1668 r., chorąży piński 1673 r., w końcu podkomorzy, z Konstancyi Maśkiewiczówny pozostawił synów: Jana-Józefata, Antoniego, Hieronima i Tomasza. Podkomorzy posłował z powiatu pińskiego 1688, 1693 i 1695 r.

Jan-Józefat, właściciel z bratem Antonim Dorohiczyna, zeznał zapis na rzecz Bazylianów w 1705 r.; wstąpił sam następnie do zakonu, pod imieniem Joachima i został episkopem pińskim i turowskim około 1717 r.

Franciszek, syn Antoniego, zeznał kwit 1723 r. wraz ze stryjami swoimi: Hieronimem i Tomaszem (Akta XI i XIII; Arch. Zbor. Dok. X.).

Jakób Antoni głosował za Augustem III m. Michał Stanisław, starosta drużyłowski, podpisał z województwem brzeskiem litewskiem elekcyę Stanisława Augusta.

CIECHANOWIECCY czasem CIECHONOWSCY h. DĄBROWA, wzięli nazwisko swe od Ciechanowca, leżącego w ziemi drohickiej, na którym dziedziczyli, a wraz z Kiszkami stanowią odrośl domu Strumiłłów z Dmosina, z ziemi wyszogrodzkiej. W pierwszej połowie XV wieku żyło dwóch braci Strumiłłów: Jerzy v. Juszko Strumiłło, najwyższy łożniczy, czyli podkomorzy W. Ks. Litewskiego 1428 r. i Paszko. Jerzego synami mogli być: Jerzy Strumiłło z Dmosina, kasztelan lwowski i brat jego Klemens, piszący się z Gaju. Paszko pozostawił 2-ch synów: Macieja i Pietraszka.

Z nich Pietrasz Paszkowicz, starosta drohicki 1463 r., kuchmistrz królowej 1477 r., namiestnik lidzki, marszałek królewski 1483 r., jest protoplastą Kiszków i Ciechanowieckich, a Maciej protoplastą gałęzi Ciechanowieckich, wygasłej po mieczu, której nazwisko z częścią dóbr przeszło po kądzieli na Świejków i Ciciborskich.

Pietrasz Paszkowicz nazywany bywał także w aktach Piotrem Stromiłą. W 1450 r. Piotr Ciechonowski Stromiło nabył Bojanowo od Bojanowskiego. Piotr Stromiło 1463 i 1469 r. starosta drohicki. W 1476 i 1478 r. tenże Piotr Stromiło, ale już bez tytułu starosty, procesuje się z rodzonym swoim bratankiem Jakóbem (synem Macieja). Piotr pozostawił córkę Annę i synów: Stanisława, Mikołaja i Jana.

Herb Dąbrowa.

Anna, córka Piotra Paszkowicza z Ciechanowca, starosty lidzkiego i marszałka królewskiego, zrzekła się w 1491 roku majątku rodzicielskiego na rzecz brata swego Stanisława z Ciechanowca, starostę lidzkiego i stolnika królewskiego, z czasem hetmana litewskiego i starostę grodzieńskiego, po którym idą wprost Kiszkowie.

Maciej, starszy syn Paszka, pozostawił synów czterech: Jakóba, Mikołaja, Stanisława i Jana. Pomiędzy najstarszym Jakóbem, a trzema młodszymi, wynikły spory, wskutek których w 1489 r. Dowojna, starosta drohicki, nałożył na nich zakład (Zs. Droh.).

Jan, syn Piotra, bo Jan Piotrowicz, w 1498 r. marszałek królewski, 1499 r. i starosta markowski, z nieznanej żony zostawił syna Nikodema, piszącego się już Ciechanowieckim v. Ciechonowskim.

Nikodem Janowicz 1533 r. starosta krewski, 1536 r. podstoli litewski, 1537 r. starosta mielnicki, w 1540 r. mianując się starostą mielnickim i stolnikiem W. Ks. Litewskiego, zeznał w grodzie mielnickim deklaracyę, że żadnych praw nie nabył od brata swego stryjecznego Jerzego Ciechanowieckiego (syna Stanisława, a wnuka Macieja), do jego majątku na Ciechanowcu, którego też żadnej cząstki w swojem posiadaniu nie ma. Marszałek królewski 1546 r., posłował do Moskwy w 1541 r. (A. Zap. Ros. II). Z żony Heleny [1]) zostawił synów: Piotra, Kaspra i Andrzeja, i córkę Dorotę, żonę ks. Iwana Żylińskiego. Ten książę Iwan, w imieniu swej świekry prowadził sprawę 1555 r. ze Stanisławem i Piotrem Stanisławowiczami,

[1]) Nikodemowi dają heraldycy za żonę ks. Juliannę Mścisławską, wdowę po księciu Zbaraskim, tymczasem ta ks. Julianna wyszła nie za ks. Zbaraskiego, ale za ks. Michała Zasławskiego i albo wkrótce po r. 1499 umarła, jak twierdzi p. Wolff w dziele swojem o „Kniaziach Litewskich" albo się z nim rozwiodła, ale w żadnym razie za Ciechanowieckiego nie wyszła i w aktach z lat 1531—1547 odnoszących się do niej, jak sądzimy, a nie do drugiej żony ks. Michała, stale nazywana księżną Mścisławką-Zasławską, a nigdy Ciechanowiecką.

chorążycami miednickimi, a w następnym roku z tymiż chorążycami i ze Stanisławową Kiszczyną, wojewodziną witebską. Żona jego Dorota, nabyte od braci dobra Dubniki sprzedała za 900 kóp groszy Mikołajowi Kiszce Ciechanowieckiemu, podczaszemu litewskiemu (Kniaź. f. 622 i 623).

Andrzej Nikodemowicz, zwany w aktach jeszcze 1581 r. starościcem mielnickim, właściciel Miednik i Łuszniewa, żonaty był 1562 r. z ks. Bohdaną Mścisławską, wdową po ks. Andrzeju Sanguszce Koszyrskim, staroście łuckim, która zmarła 1565 r., zostawiając mężowi dwoje dzieci: Stanisława i Rainę (Reginę) (Akta IV. i XXII.; Op. Łuc. 2038 i 2040; Ród. Ged.; Kniaź.). W 1589 r. wyznaczony został Andrzej z sejmu na deputata do rady wojennej i mianowany poborcą (V. L.). Stanisław, 1593 r. stolnik orszański, jest protoplastą istniejących dotąd Ciechanowieckich.

Jan, sędzia ziemski orszański 1629 r. Albrycht Konstanty, Krzysztof, sędzia ziemski mścisławski i Samuel Kazimierz, z województwem mścisławskiem, a Mikołaj, miecznik mścisławski, z pow. orszańskim, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Krzysztof, podstoli mścisławski 1627 r., następnie starosta mścisławski, 1653 r. kasztelan mścisławski, około 1655 r. wojewoda miński. W 1653 r. wyznaczony był z sejmu komisarzem do zapłacenia załodze smoleńskiej i obmyślenia środków ufortyfikowania twierdzy i miasta Smoleńska. W 1654 r. był komisarzem do obliczenia i zapłaty wojska litewskiego. Ożeniony już 1627 r. z ks. Antonellą Drucką-Horską (Kniaź.); jego córką miała być Maryanna Joanna, żona Teodora Karola ks. Druckiego-Horskiego 1670 r. (Kniaź.). Syn jego Dominik Władysław, poseł województwa mścisławskiego 1669 r., podpisał wspólnie z Olbrychtem, oboźnym litewskim, Janem, Michałem, wojewodzicem, i Samuelem z województwem witebskiem elekcyę króla Michała. Elekcyę tę podpisał również z województwem mścisławskiem Mikołaj Waleryan, wojewoda i starosta mścisławski, a z województwem połockiem Samuel, stolnik smoleński. Dominik, stolnik mścisławski, żonaty z Maryanną Kimbarówną, wziął za nią za konsensem królewskim z 1677 r. starostwo haińskie.

Mikołaj, z miecznika mścisławskiego starosta mścisławski 1653 r., został wojewodą mścisławskim około 1660 r. Z sejmu 1649 r. komisarz do urządzenia mennic, a 1659 r. deputat do komisyi mającej rozpatrzeć i aprobować pakta ze Szwecyą i komisarz na trybunał skarbowy litewski. W 1665 r. marszałkował trybunałowi litewskiemu. Żona jego Eufemia Mleczkówna (Pac.).

Albrycht Konstanty, marszałek orszański i rotmistrz królewski 1661 r., pułkownik królewski 1663 r. (Zap. Lub. 48 f. 177), storosta orszański i oboźny litewski 1665 r. W 1674 r., w którym podpisał z powiatem orszańskim elekcyę Jana III-go, był i starostą hubskim. Sejm z 1662 r. oceniając jego zasługi, uchwalił dać mu na lat trzydzieści dzierżawę królewską Kuszliki, leżącą w województwie połockiem. W 1663 r. wspólnie z żoną, Anną z Kantakuzenów, otrzymał starostwo łepelskie.

Samuel Kazimierz, deputat ad pacta conventa 1669 r. Ci trzej tutaj wymienieni byli synami Krzysztofa, wojewody mińskiego.

Pisali się na elekcyę Augusta II-go z województwem mścisławskiem: Antoni, starosta haiński i Samuel, podkomorzy mścisławski; z województwem połockiem Feliks Nikodem, starosta stęgwilski, a z województwem wileńskiem Hipolit Konstanty, starosta opeski. Nikodem Michał wspólnie z żoną, Aleksandrą Krystyną Karężanką, posiadał Stęgwile w 1698 r.

Franciszek, chorąży petyhorski, starosta dudziński, pisał się z powiatem brasławskim na elekcyę Stanisława Augusta. Jan, szambelan Stanisława Augusta 1781 r. Stefan, regent grodzki mścisławski 1783 r. i ziemski od 1770 r.

Marcin, stolnik owrucki 1669 r. Kazimierz, stolnik owrucki, umarł 1685 r Michał, skarbnik orszański 1699 r. Michał, starosta chosławski; żona jego Marcyanna Kotowska 1686 r. (Arch. Zbor. Dok. VI.). Krzysztof, starosta chosławski 1710 r. Karol, starosta wielkosielski, właściciel Dreczyłuk w województwie witebskiem 1716 r. (Ist. Jur. Mat. XXIII.). Jan z Teodory Krukowskiej, 2 o v. Teodorowej Okołowiczowej, zostawił syna Kazimierza 1730 r. (Gr. Orsz.).

Hipolit Konstanty, syn Albrychta Konstantego, oboźnego litewskiego, otrzymał od matki swej, Anny z Kantakuzenów, 2-o v. Samuelowej Kmicicowej, strażnikowej litewskiej, starostwo opeskie w 1663 r. Żonaty z Felicyanną Podbereską, otrzymał dla niej przyznanie dożywocia na temże starostwie w 1701 r. Syn jego Feliks Nikodem, starosta stęgwilski, chorąży brasławski, starosta mścisławski i opeski 1732 r., żonaty z Krystyną z Abramowiczów (Akta XI.). Synowie jego: Jan, po ojcu starosta opeski, ożeniony ze słynną Jadwigą Strutyńską, która po rozwodzie z nim wyszła 2-o v. za hr. Manuzzi i stała się przyczyną zajazdów i zabójstw wielu, a głównie brata mężowskiego Ksawerego i własnego ojca zastrzelonego przez Ciechanowieckich. Stanisław, generał adjutant wojsk W. Ks. Litewskiego 1767 r. (Akta VII.). Michał, stolnik mścisławski 1765 r., a chorąży 1767 r. i Józef, generał-adjutant wojsk W. Ks. Litewskiego 1775 r. (Akta XII. i IV.), kawaler orderu Św. Stanisława 1781 r.

Stanisław, marszałek czauszowski, syn wyżej wymienionego Józefa, generała adjutanta wojsk litewskich i Anny z Chrapowickich, żonaty z Wiktoryą ze Zdziechowskich. Jego potomstwo:

1) Paweł, marszałek lepelski, właściciel Boczejkowa, żonaty z Aleksandrą Ryzniczówną, miał synów: Stanisława, radcę stanu, konsula rosyjskiego w Hiszpanii, Bolesława, rzeczywistego radcę stanu, marszałka powiatu połockiego, vicegubernatora irkuckiego, ożenionego z Zofią Ciundziewicką, Władysława, rotmistrza huzarów wojsk cesarsko-rosyjskich, radcę stanu, ur. 1860 r., dziedzica Boczejkowa, ożenionego z Maryą Kimens, z której syn Jerzy Stanisław, ur. 1893 r., Karola, zmarłego bezżennie 1887 r., oraz córki: Maryę za baronem Wilhelmem Stjernstedtem, Jadwigę za hr. Raulem de Forsanz, Aleksandrynę, Paulinę za baronem Wilhelmem Stjernstedtem, owdowiałym po siostrze i Elżbietę, zakonnicę.

2) Konstanty, właściciel Strzyżewa, zmarły 1880 r. w Warszawie, ożeniony 1853 r. z Jadwigą z Oskierków, zmarłą 1899 r. w Warszawie, pozostawił syna Stanisława, właściciela Strzyżewa, oraz córki: Maryę, zaślubioną 1882 r. Arturowi Rusanowskiemu i Izabellę, żonę Jana Bardzińskiego 1889 r.

3) Otton, marszałek czauszowski, zmarł w Paryżu 1879 r.

4) Rudolf, marszałek lepelski, umarł 1848 r.

5) Paulina za hr. Konstantym Tyszkiewiczem.

Wyżej wymieniony Michał, starosta chosławski, piąty syn Krzysztofa, wojewody mińskiego, z żony, Marcyanny Kotowskiej, miał syna Krzysztofa, starostę chosławskiego, po którego trzech synach: Marcinie, Mikołaju i Antonim, poszły trzy nowe linie.

Jan, syn Ignacego, marszałka klimowieckiego i Korduli z Brzostowskich,

a wnuk Marcina, właściciel Kościukowicz, marszałek klimowiecki, ożeniony z Klotyldą Hołyńską 1821 r., pozostawił:

1) Włodzimierza, marszałka klimowieckiego, właściciela Kościukowicz i Kanicz, zmarłego w Masalszczyznie 1900 r., ożenionego z Ludwiką Wojnicz-Sianożęcką, z której synowie: Zygmunt i Platon, oraz córki: Marya za hr. Aleksandrem Platerem, Janina za Janem Hołyńskim i Alicya, wydana 1892 r. w Warszawie za Antoniego Komara, syna Alfonsa.

2) Zofię za Stefanem Makowieckim.

3) Adelę za generałem Kazimierzem Chrapowickim.

4) Emilię za Edwardem Żukowskim.

5) Klotyldę za Aleksandrem Żukowskim.

6) Konstancyę za Janem Sołtanem.

7) Teresę za Aleksandrem Wojnicz - Sianożęckim.

Feliks, syn Krzysztofa, generała-adjutanta królewskiego i Katarzyny Sakowiczówna, wnuk Marcina, ożeniony z Elżbietą Żukowską, marszałek gubernii witebskiej, zmarły 1850 r., zostawił trzech synów. Z nich Ignacy, zmarły 1850 r., z żony Izabelli bar. Kobylińskiej, zostawił synów: Stanisława, oficera marynarki, Karola, zmarłego 1896 r. i córkę Maryę.

Henryk, dziedzic Tułowa, zmarły w Paryżu 1889 r., po krórym z żony, Katarzyny Stachowskiej, Waleryan, ur. 1863 r., Zofia, zakonnica i Marya.

Aleksy, trzeci syn Feliksa, zmarły 1872 r., ożeniony z Amelią Hołyńską, z której synowie, Władysław, ur. 1848 r., inżynier i Feliks, ur. 1852 r., ma z żony, Zofii Benisławskiej, synów: Ignacego, ur. 1879 r. i Witolda, ur. 1881 r.

Potomstwo Mikołaja i Antoniego, synów Krzysztofa, w tym wieku wygasło.

Jakób, najstarszy syn Macieja Paszkowicza, dziedzic na Ciechanowcu i Pełchu, zabezpieczył 1485 r. żonie Oluchnie, 400 grzywien wiana na dobrach swych, w ziemi drohickiej i na Litwie. Żona jego nabyła 1484 r. za 40 grzywien Jabłonnę od Saczków. W 1519 r. sprzedał on część swoją na Ciechanowcu i Pełchu za 800 kóp groszy, Piotrowi Stanisławowiczowi z Ciechanowca (Kiszce), wojewodzie połockiemu, a pozostała po nim córka, Anna Stanisławowa Skinderowa, w 1520 r. wdowa, przeciw tej sprzedaży protestuje (Mil. f. 375).

Mikołaja, drugiego syna Macieja Paszkowicza, musiał być synem Stanisław Mikołajewicz, chorąży memeski 1531 r., następnie miednicki, gdyż w 1555 r. Stanisław i Piotr Stanisławowicze, chożążyce miedniccy, mają sprawę z ks. Iwanem Żylińskim, żonatym z Dorotą Nikodemówną Ciechanowiecką, o różne krzywdy wyrządzane w wspólnych lasach. W roku następnym wpływa do tej sprawy i Stanisławowa Kiszczyna, wojewodzina witebska (Kniaź. f. 622).

Stanišław, trzeci syn Macieja Paszkowicza, zapisał w 1510 r. żonie swej Małgorzacie, córce Aleksego Nadarzyńskiego, kasztelana czerskiego, 300 kóp groszy posagu i wiana na połowie dóbr swych Ciechanowiec, Kozarze i Tworkowice (Mil. f. 292). Z żony tej zostawił syna Jerzego i córki: Annę i Jadwigę. Jerzy procesuje się 1523 r. z Piotrem Kiszką, wojewodą połockim, o dwór w Ciechanowcu. Z procesu tego pokazuje się, że Jan, stryj Jerzego, zamienił część swoją dóbr ciechanowieckich z bratem swoim (stryjecznym) Mikołajem, na inne dobra. Mikołaj umarł bezdzietnie, a majątek jego przeszedł na Stanisława, starostę grodzieńskiego (ojca Piotra), który tylko z łaski i życzliwości dozwolił miesz-

kać w tym spornym dworze za rzeką Uszą (dziś Nowodwory) matce Jerzego, Małgorzacie z Nadarzyńskich (Akta Droh.).

Jerzy 1541 r. procesuje mieszczan z Ciechanowca i umiera bezdzietnie 1542 roku, a siostry jego: Anna, żona Jana Węgrzyna (Uhrzyn) Świejki ze Świejek 1539 r., i Jadwiga, żona Mateusza z Biały Ciciborskiego v. Tołokońskiego, wniosły mężom swoim część dóbr Ciechanowieckich i potomstwo ich zwać się zaczęło Ciechanowieckimi (ML. 55 i 58; Akta Droh.; Mil.).

Mateusz Ciciborski pozostawił syna Stanisława, zwącego się Ciechanowieckim lub Tołokońskim, żonatego z Otylią Bielińską, córką Wojciecha, stolnika zakroczymskiego, której 1569 r. w ziemstwie zakroczymskiem zapisał 800 flor. i córki: Elżbietę, żonę Krzysztofa Witanowskiego, i Małgorzatę za Janem Kostro.

Stanisława z Bielińskiej syn Mateusz Tołokoński i córka Zofia (Gr. Brańskie z 1575 r.; Gr. Droh. z 1559 i 1590 r.).

Ciciborscy, jak widzimy, zarzucili to przybrane nazwisko, a Świejkowie zostali przy nim, a nawet, zdaje się, zarzucili właściwy swój herb Trzaskę, przybierając Dąbrowę Kiszków.

Antoni i Stanisław Świejkowie Ciechanowieccy, synowie Jana Swiejki i Anny z Ciechanowca, obrali sobie w 1544 r. opiekunem Mikołaja Kiszkę, współdziedzica Ciechanowca, a 1566 roku zrobili między sobą dział dóbr Ciechanowca, Tworkowic, Kozarzy, Świejków i Trzeblina, przyczem wspomniana ich siostra Katarzyna, 1-o v. Stanisławowa Połońska, 2-o v. Janowa Cedrowska (Akta Drohickie).

Antoni, syn Jana, zapisał w 1564 r. żonie swej, Katarzynie Bielińskiej, córce Wojciecha, dożywocie na dobrach swych wyżej wymienionych i na Żebrach i Maleszewie (Mil. f. 11). Zmarł on przed 1588 r., zostawiwszy synów: Wojciecha, Jana, Antoniego, Kaspra i córki: Zofię i Annę. Z synów tych Wojciech, pisarz ziemski drohicki 1603 r., żonaty 1-o v. z Elżbietą Padkowską, wdową po Sebastyanie Suchodolskim, układa się 1588 r. z bratem żony, a 1624 r. z drugą żoną, Zofią Radzińską, wdową po Wojciechu Kuczyńskim, zapisują sobie dożywocie (Mil. 314 i 347; Zap. Lub. 25 f. 362; 32 f. 692). Zostawił on synów: Samuela, Bartłomieja i Jana, zmarłych bezdzietnie, których udziały w Ciechanowcu spadły na stryjecznych braci. Antoni, drugi syn Antoniego, sprzedał 1624 r. swoją część Ciechanowca bratu Kasprowi. Kasper z żony, Elżbiety Jaszczurkiewiczówny, mieszczki krakowskiej, zostawił synów: Pawła, Krzysztofa i Jana, którzy w 1638 roku swoje ojczyste i odziedziczone po stryjecznych braciach części w Ciechanowcu, sprzedali Grzegorzowi Krasnodębskiemu (Akta ziemskie drohickie).

Stanisław Świejko Ciechanowiecki, drugi syn Jana Węgrzyna, zapisał 1561 r. żonie swej, Zofii Olędzkiej ze Stoczka, córce Stanisława, pewne sumy (Mil. f. 304), i pozostawił z niej córkę Dorotę, żonę Stanisława Kamieńskiego, i synów: Wojciecha, któremu 1595 r. oddaje Ciechanowiec, i Piotra (Akta drohic.). Obaj bracia nabyli w 1613 r. od dzieci ciotki swej Katarzyny, 2-o v. Cedrowskiej, dział w Ciechanowcu, Kozarzach, Tworkowicach, Rolkach i Ogonach (Mil. f. 46).

Piotr, z żony Krystyny Wińskiej, 2-o v. Wawrzyńcowej Zahorskiej, zmarłej 1629 r., zostawił córkę Eufrozynę, 1-o v. za Krzysztofem z Mieni Mieńskim, 2-o v. za Piotrem Wyszyńskim 1645 r., i synów: Aleksandra o którym nic nie

wiemy i Sebastyana, który 1649 r. żonie swej Jadwidze, córce Aleksandra Komorowskiego, zapisuje sumy (Mil. f. 46, 175, 279, 473). Wdowa po Sebastyanie z córkami: Ewą i Anną, w asystencyi stryja ich Adama, sprzedała 1670 r. dział w Ciechanowcu Leonorze z Irzykowiczów, 1-o v. Bremerowej, 2-o v. Jabłonowskiej. Z córek tych: Ewa wyszła za Floryana Dembowskiego, sędziego ziemskiego płockiego i zmarła 1758 r. blisko stuletnia, a Anna za Pawła Woyno na Kuczynie i Grodku (Akta ziems. drohic.; Mil. f. 463).

Wojciech, drugi syn Stanisława, zapisał 1595 r. żonie swej, Katarzynie Gulczewskiej, córce Stanisława, posag i wiano, a 1601 r. zapisują sobie wzajemnie dożywocie (Mil. f. 129 i 130). Synów zostawili dwóch: Adama i Łukasza (Zap. Lub. 32 f. 677; 44 f. 70 i 556). Adam, podstarości nurski 1650 r., podpisał elekcyę Jana Kazimierza, następnie podstarości zambrowski, dziedzic Krzeczkowa, Gromadzyna, Żebrów, Chojnowa, Rydzewa i Świejek, sprzedał 1668 r. dział swój Ciechanowca synowcowi Andrzejowi, a z dwóch żon, Doroty Wolińskiej, podsędkównej ziemskiej nurskiej (Mil. f. 256) i Teresy Kostrównej, zostawił dziesięcioro dzieci. Z córek z pierwszej żony: Regina 1-o v. za Wojciechem Piętką 1658 r. (Mil.), a 2-o v. za Benedyktem Ratowskim 1677 r.; Jadwiga za Adamem Łysakowskim, wdowa 1667 r., zmarła 1695 r. (Mil.), Marcyanna za Jakóbem Zarembą z Zaremb 1667 r. (Mil.). Z drugiej żony: Konstancya za Józefem Gostkowskim na Przeździecku 1693 r., zmarła bezdzietnie 1713 r. (Mil.), Dorota za Janem Jabłonowskim 1695 r. (Mil.), i Zuzanna za Dominikiem Faszczewskim 1679 r. (Mil.). Z synów jego: Jakób i Wojciech asystują 1679 r. siostrze Zuzannie przy zapisie posagu przez męża (Mil. f. 100). Stanisława i Kazimierza kwitują siostra i szwagier Zarembowie z pewnej sumy 1677 r. (Mil. f. 484).

Kazimierz, dziedzic Rydzewa, zapisał 1672 roku żonie Agnieszce, córce Tomasza Kleczkowskiego, 1,000 flor. i wzajemne dożywocie; żyli jeszcze 1684 roku.

Stanisław, ożeniony z Zofią Suchorzewską, wydał córkę Maryannę za Jana Bagieńskiego z Bagienka 1695 r. Ta sama pewno Maryanna, córka Stanisława, jest 1747 r. żoną Stanisława Boguckiego (Mil.).

Łukasz, drugi syn Wojciecha, ożeniony 1639 r. z Anną Kocówną, córką Macieja, zostawił córkę Zofię, 1-o v. Stanisławową Dąbrowską 1691 r., 2-o v. Michałową Skolimowską 1697 r., która 1691 r. sprzedała część swoją w Ciechanowcu Maryannie z Bremerów Oborskiej, wojewodzinie podlaskiej, i dwóch synów: Andrzeja i Sebastyana, którym w 1663 r. zabezpiecza na Ciechanowcu spadek po babce, Zofii Kocowej (Mil. i Akta drohic.).

Z synów tych Andrzej, sprzedał i odziedziczoną i nabytą od stryja Adama część Ciechanowca w 1671 r. Leonorze Jabłonowskiej. Ożeniony 1674 r. z Anną Żabińską, wdową po Tomaszu Dzierżanowskim (Mil. f. 472), był dziedzicem Miękiszów i Łoknicy 1675 r.

Sebastyan, dziedzic Rudawy, sprzedał swój dział Ciechanowca 1676 r. Nikodemowi Jabłonowskiemu, a 1677 r. z żoną Dorotą, córką Pawła Prątnickiego, dziedziczką Trzecin, zapisują sobie wzajemne dożywocie (Mil. f. 338); oboje żyją jeszcze 1698 r. Dzieci ich: Aleksandra za Janem Dąbrowskim 1698 roku, Anna, 1-o v. za Władysławem Rożniatowskim, 2-o v. za Ludwikiem Ciborowskim 1711 r. (Mil.), Maryanna za Antonim Mroczkowskim 1711 r. (Mil.), Dorota, 1-o v. za Szy-

monem Dąbrowskim, 2-o v. za Marcelim Zarembą 1735 r. (Mil.), Antoni, Wojciech i Stanisław 1710 r. (Akta Drohic.).

Do nich należy prawdopodobnie zaliczyć Ferdynanda, piszącego się Ciechanowskim, biskupa chełmskiego unickiego i senatora księstwa warszawskiego 1810 roku, a następnie Królestwa Polskiego, zmarłego w Chełmie 1828 r. Siostra biskupa, Magdalena Zienowiczowa, zmarła 1850 r.

Herb Ostoja.

CIECHANOWSKI Jerzy, podpisał z województwem poznańskiem elekcyę króla Michała.

CIECHAŃSCY h. OSTOJA z Ciechanki, w powiecie lubelskim, której to wsi był właścicielem Mikołaj 1531 roku (Paw.). Bogusław, Jan i Stefan pisali się z powiatem wołkowyskim na elekcyę Stanisława Augusta.

Albert Cziechanczski, świadek przy wywodzie szlachectwa Bartkowskiego w Krakowie 1518 roku (M. 80 f. 165).

CIECHARZEWSCY v. CIECHARZOWSCY. Adam Ciecharzowski pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go. Konstancya ze Stanclewskich Cicharzewska, pewne dożywocie odstąpiła Stanclewskiej 1676 r. (DW. 55 f. 409). Floryan Ciecharzewski udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1783 r. w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

CIECHLEJEWSKI w powiecie wołkowyskim 1764 r.

z CIECHOBUŻA w powiecie chełmskim, Piotr i Mikołaj h. *Ciołek* w Haliczu 1456 r. (AGZ. XII.).

Herb Doliwa.

CIECHOLEWSCY. Domów tego nazwiska, podług Niesieckiego, jest cztery, mianowicie herbów: Doliwa, Chomąto, Kuszaba i własnego, przedstawiającego sępią głowę w polu błękitnem. Z domów tych trzy są w Prusiech.

Do Ciecholewskich Doliwczyków zalicza Niesiecki Stefana, który z województwem sieradzkiem podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Szczepan, Paweł i Stanisław udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi w sądzie ziemskim halickim 1782 r. (Goł.).

Do Ciecholewskich h. *Chomąto*, należał pewnie Piotr Czechołowski (to Cie-

Herb Chomąto.

Herb Kuszaba.

cholewski), sędzia ziemski człuchowski 1512 r. i Aleksander, który podpisał z województwem pomorskiem elekcyę Jana Kazimierza.

Do Kuszabów Ciecholewskich należą: Jerzy Michał, opat pelpliński, syn Jerzego i Barbary Girekówny, zmarły 1673 roku.

Jan, sędzia ziemski tczewski, zmarły 1722 r. i syn jego Antoni, także sędzia ziemski tczewski i starosta parchowski, żonaty 1728 r. z Idą Krokowską (Sig 20).

Antoni, kasztelan sierpski 1742 r.

Adam Ciecholewski, syn Tomasza i Antoniny Myszkier, wnuk Antoniego, kasztelana sierpskiego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 roku (A. b. Her.).

CIECHOMSCY h. WĄŻ z Ciechomic, w powiecie gostyńskim. Stefan z Ciechomic, starosta gostyński 1368 r., płocki 1374 r., rawski 1397 r., podkomorzy gostyński 1374 r. i rawski 1397 r. Mikołaj, syn jego, kanonik płocki 1402 r., kustosz katedralny włocławski 1404 r.

Andrzej Szczubioł z Ciechomic i Kozłowa, podkomorzy, a następnie kasztelan gostyński 1424 r., starosta gostyński 1426 r., kasztelan płocki 1433 r., wojewoda rawski w latach 1445 — 1449. Syn, lub wnuk jego, Andrzej Szczubioł, ale piszący się już tylko z Kozłowa, kasztelan płocki 1465 r., wojewoda rawski 1490 r. Andrzej z Ciechomic, wojewoda mazowiecki w latach 1443 — 1446.

Herb Wąż.

Andrzej z Ciechomic, kasztelan płocki i brat jego Jan z Dłutowa, sprzedali plac w Płocku 1436 r. (M. 336 f. 52). Stachna, wdowa po Piotrze z Ciechomic i synowie jej: Mikołaj i Kanimir, sprzedali część Krośni 1432 r. (M. 334 f. 63).

Paweł i Piotr, bracia z Ciechomic, sprzedali część Krzywanczyna 1477 r. (M. 9 f. 89). Andrzej Ciechomski, podkomorzy 1459 r., chorąży 1478 r., sędzia ziemski gostyński 1484 r. Syn jego Jakób, zabezpieczył posag żonie, Jadwidze Trąbskiej, w 1511 r. (M. 26 f. 16 i Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 159). Córki Jakóba: Urszula, Zofia i Jadwiga 1543 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 9 f. 63).

Jan, sędzia ziemski gostyński w XVI-m wieku, pozostawił synów dwóch: Szymona i Macieja, kanonika włocławskiego. Obaj bracia z siostrą Anną, wdową po Andrzeju Ośnickim, kasztelanie raciążskim, przyznają 1538 r. długu 100 kóp groszy siostrze swej, Małgorzacie Mikołajowej Paczyńskiej (Ibid. 1 f. 52 i 5 f. 2). Szymon, łowczy gostyński 1538 r., właściciel Gorzewa, żonaty z Dorotą Chotomską, pozostawił syna Stefana (Ibid. 6 f. 17 i 73; 8 f. 48). Jan, sędzia ziemski gostyński 1589 r., miał syna Szymona, który 1626 r. zabezpieczył posag żonie, Małgorzacie z Klonowskich

(Gr. Przed. 69 f. 320, 400 i 673) i córkę Zofię, żonę Mikołaja Warszewickiego w 1616 r. (Perp. Czers. 5 f. 137).

Sebastyan, pisarz ziemski gostyński 1600 r.; wdowa po nim Małgorzata z synami: Marcinem i Pawłem, i córką Anną, wydzierżawiła Krzesławice i Swiątkowice Kretkowskiemu 1625 r. (Gr. Przed. 69 f. 115 i 170). Paweł, podstoli gostyński 1590 r., otrzymał w 1627 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa gombińskiego synowi Andrzejowi (M. 173 f. 450). Stefan, podkomorzy wendeński 1620 r., wyznaczony z sejmu 1623 r. komisarzem do traktowania ze Szwedami. Żona jego, Anna z Dembińskich, dopełniła działu dóbr z siostrą, Katarzyną Osiecką, 1620 r. (DW. 46 f. 919). Ich córka Katarzyna za Wilhelmem Tyzenhauzem 1633 roku.

Marcin, miecznik sochaczewski 1626 r., Piotr, Jan, Stefan, Stanisław, Adam, łowczy gostyński, i Stefan, sędzia ziemski gostyński, podpisali z ziemią gostyńską elekcyę Jana Kazimierza.

Adam, łowczy gostyński, żonaty z Dorotą Grabską, otrzymał w 1644 roku konsens królewski, na wykupienie wsi Wiedrzewie z rąk Wituskich (M. 189 f. 118). Stefan, z cześnika sędzia ziemski gostyński 1638 r., sprzedał Ciepłynie Boskiemu 1650 r. (Gr. Przed. 73 f. 26). Syn jego Jan, kwitował Bykowskiego 1669 r. (Ibid. 76 f. 553).

Jan i Stanisław, podpisali z województwem krakowskiem elekcyę Jana Kazimierza, a Jerzy z ziemią sochaczewską obiór króla Michała. Jan, wojski gostyński i żona jego, Jadwiga z Korycińskich, oddali Wierzbie w województwie krakowskiem synowi Stanisławowi w 1632 r. Po śmierci Jana, wojskiego, objął ten urząd brat jego Stanisław w 1635 r. (M. 178 f. 443 i 180 f. 382). Piotr z województwem płockiem, a Wojciech z ziemią sochaczewską pisali się na elekcyę Jana III-go.

Maryanna, córka Wojciecha i Zofii z Magnuszewskich, 1-o v. Wojciechowa Gnatowska, 2-o v. Floryanowa Borzewicka 1712 r. (DW. 62 f. 107). Jan, wojski sochaczewski 1711 r.

Jerzy, 1724 r. cześnik, 1734 r. stolnik gostyński, jako poseł ziemi gostyńskiej, podpisał w 1733 roku konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Z Elżbiety Suskiej synowie jego: Michał i Józef.

Michał, syn Jerzego, po zrzeczeniu się przez ojca urzędu, stolnik gostyński 1746 r., stolnik sochaczewski 1749 r., chorąży sochaczewski 1758 r., zawarł w 1752 r. umowę przedślubną z Krzysztofem i Franciszką z Szamockich Chajęckimi, o zaślubienie ich córki Elżbiety. Elżbieta kwitowała rodziców z odbioru posagu w 1757 r. (Perp. Czers. 29 f. 438 i DW. 80 f. 140).

Wincenty, syn Michała, kwitował Szamockich 1779 r. (DW. 95 f. 913). W 1784 r. łowczy sochaczewski i poseł ziemi gostyńskiej, 1787 r. cześnik sochaczewski, nabył Ruszków od Mikorskiego (DW. 103 f. 620). W 1789 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa gostyńskiego z rąk Lasockiego (Kancl. 90 II. f. 22). Z żony Ludwiki Zabłockiej zostawił syna Mateusza, który legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1849 r. Mateusz, dziedzic Ciechomic, z Józefy Kręczewskiej zostawił syna Feliksa, ożenionego 1867 roku z Cecylią Dziewanowską.

Siostra Wincentego Kunegunda za Fabianem Staniszewskim, szambelanem Stanisława Augusta 1780 r. (Perp. Czers. 36 f. 212 i 42 f. 535).

Józef, syn Jerzego (DW. 95 f. 470), naznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem do rozsądzenia sprawy, z Ludwiki Korytyńskiej pozostawił trzech synów: Jana, Wojciecha i Antoniego, którzy w 1793 roku dopełnili działu dóbr (DW. 109 f. 671).

Jan, szambelan Stanisława Augusta, zaślubił 1788 r. Balbinę Zawiszankę (M. 301 f. 122). W 1792 r. był komisarzem cywilno-wojskowym ziemi sochaczewskiej (DW. 108 f. 368).

Wojciech (DW. 99 f. 654), burgrabia gostyński 1779 r., regent ziemski 1780 r., został wojskim mniejszym gombińskim 1785 r. W 1792 r. był komisarzem cywilno - wojskowym powiatu gombińskiego (DW. 108 f. 673) i 1798 r. właścicielem Żyćka (DW. 112 f. 1265). Ożeniony z Wiktoryą Niemojowską, zostawił z niej syna Józefa, który legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku. Józef, ożeniony z Izabellą Łempicką. Córka jego Franciszka Jadwiga, żona Władysława Łubieńskiego, zmarła 1859 roku, a syn Wojciech, ożeniony z Julią Zaborowską.

Floryan, syn Michała, wnuk Józefa, stolnika gostyńskiego 1765 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1847 r. (A. b. Her.).

Helena, żona Feliksa Wiercieńskiego.

CIECHULSKI Jarosz podpisał z ziemią gostyńską elekcyę króla Michała.

CIECIARTOWSKI (CZIECZIARTOWSKI) Maciej, łowczy halicki 1554 r.; córka jego Anna, żona Jana Korycińskiego (M. 86 f. 136).

CIECIERSCY. Tego nazwiska jest domów trzy. Jedni wyszli z Ciecierska, w powiecie raciążskim i tych herb nie jest mi znany, drudzy — z Cieciorki, w powiecie zambrowskim i ci są *Ślepowrończykami*, a trzeci — z Ciecierzyna pod Lublinem herbu *Rawicz*.

CIECIERSCY z Ciecierska, w powiecie raciążskim. Myślibor i Andrzej, bracia z Ciecierska, otrzymali w 1383 r. dla tej wsi prawo chełmińskie, od księcia Ziemowita. Stanisław, syn Mikołaja z Ciecierska 1427 r. na uniwersytecie krakowskim. W 1472 r. dziedzicami Ciecierska byli: Andrzej i Jakób (M. 5 f. 32). Łukasz, syn Wojciecha, procesuje Stanisława, syna Kuźmy, w 1544 r. Obaj dziedziczyli na Ciecierskim (Gr. Płoc. Wiecz. 9 f. 130 i 131). Właścicielami tej wsi w 1578 r. byli: Floryan, Piotr i Wincenty, synowie Pawła (Paw.). Hipolit sprzedał 1620 r. Jakóbowi schedę swoją na Ciecierskim i Łępinku (DW. 46 f. 851).

Michał, miecznik owrucki, z pierwszej nieznanej żony pozostawił syna Jana, z drugiej — Eleonory Sikorskiej, córki: Annę, Kunegundę, Zuzannę, Angelę, Ludwikę, Zofię i Joannę, nad któremi opieka ustanowiona na sejmie 1775 r., dla dopilnowania odbioru sumy szacunkowej za sprzedane dobra Zbojenka, w ziemi dobrzyńskiej (V. L. VIII. f. 184).

CIECIERSCY h. RAWICZ z Ciecierzyna pod Lublinem. Jan, syn Teodoryka z Ciecierzyna, 1428 r. na uniwersytecie krakowskim. Dobra Ciecierzyn należące do Jana i bratanków jego, Męciny i drugich, odgranicza od Dłotlic podkomorzy w 1447 roku (Arch. Sang. V.). Jednym z tych nie wymienionych bratanków Jana będzie Grot, dziedzic Ciecierzyna w drugiej połowie XV-go wieku, o którym pisze Długosz (Lib. Benef.).

Katarzyna Ciecierska z synem Stanisławem zastawiają, a w końcu sprzedają część dóbr Chechły w powiecie radomskim Siedleckiemu, w latach 1535—1539. Piotr i Paweł Ciecierscy, dziedzice Chechłów 1559 r. Piotr, kanonik płocki 1574 roku. Walentego, dziedzica Świniar, w powiecie sandomierskim, córka Regina, z mężem swoim Stanisławem Rawiczem Dembińskim, sędzicem ziemskim krakowskim, zapisali sobie 1567 r. wzajemnie dożywocie (Gr. Krak. 87 f. 987).

Elekcyę Jana Kazimierza podpisał z województwem ruskiem Andrzej, a obiór Jana III-go z województwem sandomierskiem—Dobiesław.

Paweł, żonaty z Anną Wrzelowską, córką Mikołaja i Zofii Chreptowiczówny (Bracł. 1 f. 503), zamienił Świerzno z Radziwiłłem na Mordy 1571 r. (M. 109 f. 509) i odtąd dobra te przez kilka pokoleń w ich ręku pozostają.

Herb Rawicz.

Zbożny (Adaukt) i Borzywoj, synowie Pawła, wydzierżawiali Mukobody, Wyszków, Kamionkę etc. Słupeckiej w latach 1581 — 1585 (Zap. Lub. 2 f. 689 i 4 f. 178). Zbożny, chorąży drohicki i mielnicki 1595 r., z Zofii Zaliwskiej, córki Bartłomieja, starosty warszawskiego, której w 1591 r. zabezpieczył posag na Mordach (Zap. Lub. 14 f. 417 i Perp. Czers. 1 A. f. 191), pozostawił syna Stanisława i córkę Zuzannę, żonę Stefana Gostomskiego z Leżenic w 1629 r. Brat siostrze zapisuje sumę w 1630 r. (Zap. Lub. 22 f. 1042 i 32 f. 622; Perp. Czers. 8 f. 192).

Stanisław na Spiczynie, z synem swoim Tomaszem, procesuje Sługockiego 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 745).

Tomasz, podczaszy drohicki 1681 r., a stolnik 1687 r., podpisał z województwem podlaskiem elekcyę Augusta II-go. Rezygnował z urzędu stolnika w 1710 r. na rzecz syna swego Baltazara. W 1681 roku odkupił Hołubki (DW. 56 f. 31). Córka jego Franciszka, stolnikówna drohicka, żona Konstantego Kuszla, babka dziekana gnieźnieńskiego (Kor.).

Baltazar, właściciel Mord, stolnik drohicki, z Anny Gembickiej miał synów: Józefa, Franciszka, Ignacego, Jana i Jakóba, oraz córki: Elżbietę za Kazimierzem Cieciszewskim, starościcem mielnickim, i Monikę, zakonnicę u Sakramentek w Warszawie 1743 r. W 1731 r. ojciec w imieniu dzieci swoich sprzedał Zgłobień i Błędów Lubomirskiemu, a w 1728 r. wymienione dzieci Baltazara układają się z Rudnicką (DW. 67 f. 242 i 68 f. 41). Baltazar był dziedzicem Bratoszewic, w powiecie brzezińskim, a 1743 r. nabył część Główna. Franciszek, Ignacy i Jakób, poseł ziemi drohickiej, podpisali z ziemią drohicką elekcyę Stanisława Augusta.

Józef i żona jego, Agnieszka z Pieńkowskich, wykupili wójtostwo w Trościańcu 1774 r. (Kancl. 52 II. f. 200).

Jan, ksiądz Jezuita 1752 r., fundator collegium nobilium w Warszawie (DW. 74 f. 388).

Ignacy, po ojcu stolnik drohicki 1750 r., żonaty z ks. Teodorą Woroniecką, 2-o v. Podoską, umarł 1766 r. (DW. 89 f. 82 i 109 f. 548; M. 237 f. 72).

Jakób, miecznik drohicki 1756 r., podstoli 1766 r., podczaszy 1775 r., w końcu stolnik 1783 r., żonaty 1-o v. z Anielą Grodzicką (Debit. Czers. 2 f. 25), 2-o v. z Konstancyą Kuczyńską; z drugiej żony miał syna Dominika, w ciągu lat dwudziestu marszałka gubernialnego białostockiego, zmarłego w Dreznie 1828 r., właściciela Mord, Ciechanowca i Ostrożan, żonatego z Konstancyą Grzybowską, zmarłą 1857 r. Z niej córka Marya Sabina hr. Załuska, i synowie: Justyn i Stefan, zmarły 1888 r., ożeniony z hr. Jadwigą Rzewuską, córką Henryka, z której córki: Jadwiga za Ignacym Jasieńskim, Wanda za hr. Stanisławem Jezierskim i Marya, i synowie: Stefan, ożeniony z Maryą Dernałowiczówną z której dzieci: Tadeusz, Stefan, Zofia i Marya, Henryk, ożeniony z Józefą Biernacką i Izydor, ożeniony z Maryą Okuszkówną, z której dzieci: Jan, Jadwiga i Marya.

Rodowód Ciecierskich h. Rawicz, patrz obok.

CIECIERSCY h. ŚLEPOWRON z Cieciorki, w powiecie zambrowskim. Wit z Cieciorki Cieciorka 1443 r. Jan Cieciorka h. Bujny 1456 r. Dorota, córka Jana z Cieciorki, żona Piotra Słubicy z Olszyny 1485 r. Mikołaj z Cieciorki h. Bujny 1491 r. (Mil.). Marcin 1465 r., a Krystyn 1469 r., synowie Jana z Cieciorki, na uniwersytecie krakowskim. Wojciech i Jan, synowie Andrzeja, 1596 roku (Wyr. Lub. 68 f. 462). Wawrzyniec nabył wójtostwo w Kolnie 1629 roku (DW. 47 f. 2695). Jan Korwin i żona jego, Anna z Cieciszewskich, sprzedali Kłodę w ziemi czerskiej Osiemborowskiemu 1644 roku (Perp. Czers. 10 f. 509). Franciszek, Jakób i Łazarz podpisali z ziemią łomżyńską elekcyę Augusta II-go.

Herb Ślepowron.

Chryzostom, syn Mateusza, zabezpieczył 1742 r. na Cieciorce posag żonie swej, Annie z Makowieckich. Synowie ich: Bartłomiej i Antoni, ustąpili sumę ze Świejków Wielobickiemu 1778 r. (Perp. Czers. 26 f. 55 i 35 f. 340). Michał, Józefa, żona Kaspra Kamińskiego, i Maryanna, żona Pawła Bujnowicza, dzieci Michała i Teresy z Zolskich w 1794 roku (DW. 110 f. 376).

Wawrzyniec tego herbu w 1783 r. w sądzie ziemskim halickim, a Jan i Tomasz 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.).

z CIECIERZY Andrzej 1453 r., a Benedykt 1465 r., synowie Zygmunta, i Stanisław, syn Piotra z Ciecierzy 1466 r., na uniwersytecie krakowskim.

Rodowód Ciecierskich h. Rawicz od 1571 r.

- **Paweł** 1571 r. ż. Anna Wrzelowska
  - **Zbożny** chorąży drohicki 1595 r. ż. Zofia Zaliwska
    - **Stanisław** 1630 r.
      - **Tomasz** stolnik drohicki 1687 r.
        - **Baltazar** stolnik drohicki 1710 r. ż. Anna Gembicka
          - **Józef** ż. Agnieszka Pieńkowska 1747 r.
          - **Franciszek**
          - **Ignacy** stolnik drohicki 1750 r. ż. ks. Teodora Woroniecka
          - **Jan** Jezuita
          - **Jakób** stolnik drohicki 1783 r. ż. a) Aniela Grodzicka, b) Konstancya Kuczyńska
            - **Dominik** Marszałek białostocki † 1828 r. ż. Konstancya Grzybowska
              - **Justyn**
              - **Stefan** † 1888 r. ż. Jadwiga hr. Rzewuska
                - **Stefan** ż. Marya z Dernałowiczów
                  - **Tadeusz**
                  - **Stefan**
                  - **córki:** 1. Zofia, 2. Marya
                - **Henryk** ż. Józefa Biernacka
                - **Izydor** ż. Marya z Okuszków
                  - **Jan**
                  - **córki:** 1. Jadwiga, 2. Marya
                - **córki:** 1. Jadwiga Jasieńska, 2. Wanda hr. Jezierska, 3. Marya
              - Marya Sabina hr. Załuska
          - **Elżbieta** Cieciszewska
          - **Monika** Zakonnica
    - **Zuzanna** Gostomska

CIECISZOWSCY v. CIECISZEWSCY h. KOLUMNA z Cieciszewa, w powiecie czerskim, jednej dzielnicy z Turowskimi i Oborskimi. Zanim przyjęli za herb Kolumnę, używali Rocha i zwali się Pierzchałami.

Stanisław z Cieciszewa, podstoli czerski 1350 r. W 1399 r. Stanisław Pirzchała z Turowic, dopełnił działu dóbr z bratem Mroczesławem z Cieciszewa (Zs. Gr. Czers. 25 A. f. 84). Mroczesław, w 1406 r. podczaszy czerski (Stat. Maz.). Pewnie ten sam, tylko Mroczek, cześnik czerski 1409 r. Statut mazowiecki z 1453 roku wymienia w liczbie obecnych Macieja z Cieciszewa, sędziego ziemskiego nurskiego. Tenże Maciej w innem miejscu pisze się z Ciszewa.

Rodowód Cieciszewskich rozpoczynam od Stanisława, żyjącego w drugiej połowie XV-go wieku, który pozostawił synów trzech: Jana, Jakóba i Dadźboga, oraz dwie córki: Elżbietę, żonę Piotra Bogatki i Małgorzatę. Siostry na rzecz braci zrzekają się majątku ojcowskiego 1484 r. (M. 18 f. 17 i 338 f. 8).

Herb Kolumna.

Jan z Wielkiego Cieciszewa, dziedzic Cieciszewa-Saszuki i Jakób z Małego Cieciszewa, dziedzic Małego Cieciszewa, Jemielna i Słomczyna, wymienieni 1476 r. w przywileju ks. Konrada dla ziemi czerskiej (KM.).

Jan Cieciszewski, podsędek czerski 1496 r. i Daćbog, dziedzic na Siennicy, nie pozostawili potomstwa (Zs. Warec. 1 C. f. 198; Zs. Gr. Czers. 1 A. f. 231).

Brat ich Jakób, podstoli zakroczymski 1496 r., z Elżbiety, córki Bolesty z Okunina, miał dziesięciu synów: Jana, Andrzeja, Marcina, Pawła, Hieronima, Aleksego, Mikołaja, Wojciecha, Stanisława i Feliksa, oraz córkę Barbarę, żonę Mikołaja z Dąbrówki, która zrzekła się majątku ojczystego w 1524 r. na rzecz siedmiu swoich braci. W 1521, 1527 i 1532 roku wymienieni bracia dopełnili działu dóbr. Z nich: Jan, współwłaściciel z bratem Andrzejem Cieciszewa i Okunina, który od dziada swego Bolesty w 1521 r. nabyli, Marcin, właściciel Pogorzeli, poborca czerski i liwski, Paweł, Hieronim, pleban w Prażmowie, Mikołaj, Wojciech i Stanisław, proboszcz w Kraszewie i Cieciszewie, zmarli bezpotomnie, po Andrzeju zaś, Aleksym i Feliksie, idą trzy linie domu tego (M. 32 f. 84, 91 i 224; 18 f. 17; Zs. Warec. 1 C. f. 398; Zs. Gr. Czers. 7 f. 61; 8 f. 65 i 9 f. 228).

Andrzej, syn Jakóba na Cieciszewie i Okuninie, żonaty 1-o v. z Katarzyną Lubańską 1524 r., 2-o v. z Jadwigą Brochowską 1544 r., pozostawił synów sześciu: Stanisława, Jakóba, Marcina, Piotra, Andrzeja i Jana, z których tylko czterech: Jakób, Piotr, Andrzej i Jan żyło w 1563 r. i dopełniło działu dóbr Cieciszewa, Okunina i Kliczyna (Zs. Gr. Czers. 7 f. 258; 10 A. f. 296; 13 f. 336; 17 f. 439 i Ks. 29). Regestra poborowe ziemi czerskiej z 1576 r. wymieniają Piotra, Andrzeja i Jana, jako właścicieli Cieciszewa, Kliczyna, Sosnki, Słomczyna i Jemielna (Paw.).

Jakób z Anny Wolskiej (Zs. Gr. Czers. 30 f. 585) nie miał potomstwa; Jan z Elżbiety Oborskiej pozostawił córkę Elżbietę, nieletnią 1568 r. (Ibid. 36 f. 155).

Piotr na Cieciszewie, Słomczynie, Kozłowie i Gozdzie etc., żonaty z Jadwigą Trzcińską 1561 r., miał synów dwóch: Krzysztofa i Pawła, oraz córkę Zofię,

żonę Trojana Uwielińskiego. Zrzekła się ona dóbr ojczystych na rzecz braci w 1601 r. (Perp. Czers. 2 f. 69 i Zs. Gr. Czers. 29). Paweł zabezpieczył posag żonie, Jadwidze Ołtarzewskiej, a Krzysztof zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną Łomińską, w 1609 r. (Perp. Czers. 3 f. 253 i 284).

Krzysztofa synów trzech: Seweryn, Piotr i Olbracht, i dwie córki: Urszula za Franciszkiem Walickim, i Dorota za Marcinem Boglewskim (Perp. Czers. 2 f. 512; 11 f. 579 i 6 f. 83). Seweryn, zeznał zapis dożywocia z żoną, Ewą Niedźwiedzką, w 1634 r. Piotr, żonaty z Barbarą Zabłocką 1631 r., pozostawił syna Mikołaja, kanonika poznańskiego, przełożonego Ks. Filipinów 1682 r. (Ibid. 9 f. 203; 13 f. 385; 14 f. 41; DW. 48 f. 555).

Andrzej, syn Andrzeja, zabity przez Studzińskiego 1582 r., z Anny Oborskiej miał synów czterech: Floryana, Piotra, Jana i Wojciecha, oraz córki: Barbarę, żonę Marcina Opackiego 1593 r., Zofię, 1-o v. za Stanisławem Rudzińskim 1601 r., 2-o v. za Wojciechem Baranowskim 1613 r., i Jadwigę, żonę Marcina Oczosalskiego 1599 r. (Zs. Gr. Czers. 50 f. 444; 57 f. 831 i Perp. Czers. 1 A. f. 362; 1 B. f. 235; 2 f. 119 i 4 f. 265). Z nich jeden Piotr, żonaty 1-o v. z Anną Staniszewską 1601 r., 2-o v. z Anną Kłodzką 1614 r., pozostawił córki: Dorotę za Waleryanem Świderskim 1618 r., i Annę, żonę Jana Ciecierskiego 1647 roku (Perp. Czers. 2 f. 186; 4 f. 328; 11 f. 755 i 5 f. 502).

Aleksy, syn Jakóba, właściciel Goździca i Zalesia, chorąży liwski 1549 r., zabezpieczył posag żonie, Annie z Kożuchowa, w 1532 r. Synowie jego: Stanisław i Piotr, podzielili się ojcowską spuścizną w 1568 r. Córki jego: Anna za Janem Czyszkowskim 1549 roku, i Zofia za Marcinem Suffczyńskim 1562 r. (Zs. Gr. Czers. 10 A. f. 296 i 173; 36 f. 256; 5 f. 468 i 28 f. 423).

Stanisław, syn Aleksego, dziedzic na Goździcu, zabezpieczył w 1560 r. posag żonie, Aurelii Czosnowskiej, starościance garwolińskiej (Zs. Gr. Czers. 26 f. 896 i 37 f. 165). Synowie jego: Aleksy i Stanisław, procesują Pawła Cieciszewskiego 1588 roku (Ibid. 56 f. 598 i 59 f. 475). Czy Aleksy ożeniony z Małgorzatą Kłembowską 1599 roku, pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem (Perp. Czers. 1 B. f. 336).

Brat jego Stanisław, dziedzic na Goździcu, ożeniony z Anną Ciesielską, na rzecz której zeznał zapis w 1603 r., pozostawił synów: Wojciecha, Marcina i Stanisława, oraz córki: Barbarę za Janem Oborskim 1616 r., i Maryannę za Janem Myszkowskim 1623 r. (Ibid. 2 f. 311; 5 f. 170 i 6 f. 612).

Wojciech, Jezuita, prowincyał litewski, odstąpił swój majątek Marcinowi 1630 r. (M. 179 f. 124).

Marcin, nabywca Żelechowa 1621 r., zeznał zapis dożywocia z żoną, Ewą Odrowążówną Chlewicką, 1624 r. Drugą jego żoną była Potencyanna Zofia Łopacka (Perp. Czers. 7 f. 49; 6 f. 273 i M. 210 f. 180). Synowie jego: Ludwik, ksiądz, Paweł Jan i Franciszek, oraz córki: Maryanna, żona Olbrachta Prażmowskiego, podkomorzego czerskiego 1663 r., i Zofia, wdowa po Pawle Potkańskim, przełożona Dominikanek w Górze 1679 r. (Perp. Czers. 12 f. 375 i M. 214 f. 21).

Ludwik, właściciel Dłużewa, sprzedał ten majątek Sienickiemu 1650 roku (M. 190 f. 372 i 383).

Franciszek, dopełnił z bratem Pawłem działu Żelechowa 1667 r. (M. 210 f. 180 i Perp. Czers. 13 f. 190).

Paweł Jan, chorąży liwski i rotmistrz królewski 1666 r. (Zap. Lub. 50 f. 360), zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Prażmowską, 1668 r. (Perp. Czers. 13 f. 241). Syn jego Józef Gabryel (DW. 57 f. 1431 i 1537), z podczaszego liwskiego kasztelan liwski 1703 r., kasztelan czerski 1716 r., właściciel Zglechowa, na którym Franciszkanom warszawskim zapisał sumę, ożeniony z Konstancyą Gozdzką, której w 1694 r. zeznał zapis. Pozostawił on dwóch synów: Hieronima i Mikołaja, kanonika warszawskiego i poznańskiego 1736 r. Pozostała wdowa po kasztelanie czerskim wyszła 1727 r. za Antoniego Łepkowskiego (Perp. Czers. 14 C. f. 226; 20 f. 335; 19 f. 346 i 24 f. 153).

Stanisław, syn Stanisława z Anny Ciesielskiej, dziedzic na Goździcu, żonaty 1620 r. z Zofią Oborską, starościanką małogoską, z nią bezpotomny. Następnie pojął za małżonkę Zofię Żabicką, z której zostawił potomstwo, a po jej śmierci ożenił się z Jadwigą z Krzywczyc (Perp. Czers 6 f. 345 i 125; (Zap. Lub. 48 f. 874). Stanisław, z podkomorzego liwskiego kasztelan liwski 1649 r., umarł w 1663 r. Synowie jego: Jan, Łukasz, Wojciech, Karol, Jacek i Tomasz, procesują macochę 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 874). Córka kasztelana Maryanna, 1-o v. za Janem Wilckim 1652 r., 2-o v. za Janem Narzymskim 1659 roku (Perp. Czers. 11 f. 540 i 12 f. 122).

Jan na Kałuszynie, cześnik liwski 1660 r., podkomorzy liwski 1667 r., zaślubił w 1670 r. Annę Zbąską (M. 209 f. 47 i 442). W 1695 r. był żonaty z Konstancyą Bojemską (DW. 59 f. 261). Testament zeznał w 1679 r. (DW. 55 f. 952). Jan, podkomorzy liwski, bracia jego: Karol, Łukasz, cześnik liwski, Tomasz, sędzia ziemski liwski, i Wojciech, łowczy liwski, a także Paweł, chorąży liwski, Kazimierz, starosta mielnicki, Jerzy Konstanty i Zygmunt, podpisali z ziemią liwską elekcyę króla Michała. Elekcyę tę z ziemią czerską podpisali: Franciszek i Stanisław, łowczy czerski.

Łukasz, cześnik liwski, zabezpieczył w 1674 r. na Ożarowie i Kłodzie posag żonie, Teresie z Giżyckich (Perp. Czers. 13 f. 448).

Karol, stolnik liwski, umarł 1672 r.; syn jego Antoni, podstoli liwski, zmarły 1714 r., żonaty z Anną z Sienickich (DW. 61 f. 289 i 62 f. 968).

Jacek, łowczy i poseł ziemi liwskiej, i bracia jego: Jan, Wojciech i Tomasz, podpisali elekcyę Jana III-go. Jacek, żonaty 1691 r. z Konstancyą Domaszewską (Zap. Lub. 67 f. 148).

Tomasz, cześnik liwski, sprzedał ojcu swemu, kasztelanowi, w 1650 roku Goździec, Wolę i Ostrowiec w ziemi liwskiej (M. 190 f. 399). Następnie był sędzią ziemskim liwskim.

Wojciech na Ożarowie, łowczy 1667 r., następnie 1672 r. stolnik liwski, 1706 r. chorąży liwski. Rezygnował z tego urzędu na rzecz syna Adama w 1715 roku i został kasztelanem liwskim 1716 r. W 1685 r. miał ustanowione jarmarki w Tuchowiczach, w województwie lubelskiem (Sig. 14 f. 11). Z Izabelli Linowskiej (DW. 57 f. 626) miał dwóch synów: Adama na Uścieńcu i Stanisława na Kłodzie, którym oddał Kałuszyn w 1718 r. (DW. 63 f. 184).

Z nich Stanisław, podczaszy liwski 1715 r., ożeniony z Joanną Okęcką, zeznał testament 1743 r. Nie żył już w 1744 r. (Perp. Czers. 26 f. 291 i 308; 27 f. 36). Część swoją na Ożarowie, Kłodzie, Osieńcu etc. sprzedał bratu Adamowi 1721 r. (DW. 64 f. 181 i 66 f. 112).

Adam, po ojcu stolnik liwski 1706 r., chorąży liwski 1715 r., w końcu kasztelan liwski 1724 r., trzy razy ponawiał związki małżeńskie. Pierwszą jego żoną była w 1712 r. Apolonia Witkowska, córka Mikołaja, sędziego łęczyckiego, drugą—Maryanna z Gozdzkich, którą zaślubił w 1724 r., lecz się następnie z nią rozwiódł i ożenił się z Zuzanną Podwysocką, około 1729 r. (Perp. Czers. 17 f. 331; 20 f. 115 i 21 f. 221; DW. 62 f. 935; M. 280 f. 113). W 1733 r. podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Synowie jego: Jacek i Dominik.

Jacek, w 1738 r. wystawił skrypt Grotowskiemu, a Dominik w 1736 roku wraz z ojcem swoim sprzedawał dwór w Warszawie (Perp. Czers. 24 f. 319 i 375; DW. 69 f. 425 i 70 f. 597).

Dominik, po stryju Stanisławie podczaszy liwski 1738 r., otrzymał od ojca swego Waliska 1732 r. (DW. 68 f. 374). Z Maryanny Suffczyńskiej, kasztelanki lubelskiej (Perp. Czers. 29 f. 400), miał trzech synów: Ignacego, Adama i Kaspra, oraz córkę Antoninę, żonę Franciszka Szeluty, podczaszego rzeczyckiego (Perp. Czers. 31 f. 277; 36 f. 484 i Deb. Czers. 1 f. 333; DW. 96 f. 255 i 71 f. 1127).

Ignacy, sędzia grodzki liwski, mianowany łowczym 1765 r., cześnikiem 1768 r., sędzią ziemskim 1773 r., w końcu podkomorzym liwskim 1788 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1787 r. Był i podstarościm liwskim w 1766 r., pisarzem dekretowym komisyi edukacyjnej w 1776 r. (Sig. 32) i sędzią sądów marszałkowskich w 1787 r. (DW. 103 f. 1269). Poseł 1764 i 1782 r., podpisał z ziemią czerską elekcyę Stanisława Augusta. W 1773 r. nabył od swoich braci części ich na Ożarowie i Kłodzie, a 1774 r. od Tarkowskiego, cześnika mielnickiego, Lasomin i Zglechów. Z Anny Jezierskiej, córki chorążego łukowskiego, pozostawił córki: Maryannę, żonę Józefa Deszerta, sekretarza Stanisława Augusta 1787 r. i Franciszkę, żonę Piusa Kicińskiego, sekretarza królewskiego 1783 r., potem kasztelana połanieckiego, i syna Jacentego, któremu sprzedał Dąbrówkę - Stany w 1790 r. (DW. 90 f. 291; 91 f. 161; 94 f. 249 i 642; 97 f. 1065; 99 f. 428; 103 f. 822; 106 f. 1790).

Jacenty, szambelan Stanisława Augusta 1792 r., komisarz cywilno - wojskowy ziemi liwskiej, zaślubił w tymże roku Teklę Markowską, chorążankę mielnicką, z którą zeznał w grodzie warszawskim zapis dożywocia. W tymże 1792 r. nabył Czerniejów od swojej bratowej (DW. 108 f. 217, 755 i 773). Córki jego: Anna Kluczewska i Marya Zaleska.

Adam, syn Dominika, skarbnik liwski 1765 r., wojski mniejszy 1768 r., łowczy liwski 1773 r., w 1764 r. sekretarz pieczęci wielkiej koronnej (Kancl. 20 f. 142). W 1780 r. będąc członkiem komisyi skarbowej, został pisarzem wielkim koronnym i kawalerem orderu Św. Stanisława. W 1777 r. był generalnym kasyerem komisyi edukacyjnej (DW. 93 f. 187). W 1772 r. otrzymał wraz z żoną, Teresą Lelewelówną, Kuczkową Wolę w województwie brzeskiem (Kancl. 49 II. f. 85; 50 II. f. 243 i 70 f. 32). W 1781 r. nabył Okrzeję od swego krewnego Antoniego (DW. 97 f. 583). Pozostała po nim wdowa w imieniu synów swoich: Jana Chryzostoma i Adama, sprzedała Czerniejów szwagrowi Ignacemu 1792 roku (DW. 108 f. 217). Córki ich: Aleksandra Franciszka wyszła 1790 r. za Jana Pawła Łuszczewskiego (DW. 106 f. 1410), Antonina za Netrebskiego i Anna za Konstantego Rostworowskiego.

Jan Chryzostom otrzymał od stryja Kaspra, biskupa kijowskiego, Skaryszów w 1796 r. (DW. 111 f. 478).

Kazimierz i Edward, synowie Jana Chryzostoma z Ewy Orsettównej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie. Z nich Kazimierz, z żony Magdaleny Bystrzańskiej pozostawił córkę Maryę za Siemiątkowskim. Po Edwardzie także pozostały córki.

Adam, właściciel Okrzei, ożeniony z Felicyanną Rostworowską, pozostawił córki: Aleksandrę, żonę Aleksego Dmochowskiego, Stefanię, żonę Józefa Sienkiewicza, matkę Henryka, znakomitego naszego pisarza, zmarłą 1873 r., Antoninę Halinę, ksienię Kanoniczek w Warszawie, zmarłą 1886 r., Konstancyę zakonnicę, i syna Adama.

Kasper, syn Dominika, kanonik warszawski 1768 r. (Sig. 32), otrzymał probostwo w Zbuczynie 1770 r. (Kancl. 48 f. 113). W 1775 r. koadyutor biskupa kijowskiego i czerniechowskiego (Sig. 32), biskup tebasteński, oficyał warszawski 1780 r. (DW. 96 f. 255), otrzymał w 1781 r. probostwo miechowskie (Sig. 35 f. 41). W 1784 r. objął biskupstwo kijowskie po śmierci Ossolińskiego. Kawalerem orderu Św. Stanisława został 1782 r., a Orła Białego 1786 r. Od 1798 roku biskup łucko-żytomierski, od 1827 r. arcybiskup mohilewski i metropolita. Ten wielkiej zacności pasterz umarł 1831 r. Dobra Skaryszewskie otrzymał na własność 1785 roku; dobra te oddał bratankowi swemu, Janowi Chryzostomowi, w 1796 r. (Sig. 35 f. 214 i DW. 111 f. 478).

Piotr, syn Aleksego, chorążego liwskiego, dziedzic na Zalesiu, cześnik liwski 1582 r., z Anny Szczawińskiej pozostawił synów trzech: Jana, Mikołaja i Stanisława, oraz córkę Annę, żonę Stanisława Kadłubskiego 1595 r. Wymienione dzieci Piotra procesują Zaleskich w 1590 r., a Mikołaj i Stanisław oddali matce swej Gogolin w dożywocie, w 1599 r. (Perp. Czers. 1 B. f. 316; Zs. Gr. Czers. 33 f. 807; 50 f. 645; 59 f. 33 i Zs. Warec. 15 f. 734).

Mikołaj, żonaty z Anną Kłembowską 1614 r. (DW. 42 f. 602).

Stanisław na Gogolinie i Zalesiu, którego część skupił od brata Mikołaja w 1618 r., zeznał z żoną, Heleną z Dobrzynieckich, zapis dożywocia, w 1623 r. (Perp. Czers. 5 f. 165 i 491; 6 f. 713 i 7 f. 481). Z niej synowie: Abraham, Piotr, Samuel i Stanisław, wraz z bratem przyrodnim, urodzonym z pierwszej nieznanej żony Stanisława, Augustynem, właściciele Zalesia, Gogolina, Nowegodworu i Stoczka (Perp. Czers. 11 f. 359 i 13 f. 700). Anna, córka Stanisława za Jakóbem Dąbrowskim 1679 r. (Perp. Czers. 13 f. 620).

Abraham, syn Stanisława, podstoli liwski 1628 r., ożeniony z Maryanną Olędzką, ustanowił w 1634 r. opiekę nad dziećmi: Janem, Kazimierzem i Anną (Perp. Czers. 7 f. 14 i DW. 48 f. 1741).

Kazimierz, łowczy podlaski 1656 r., chorąży liwski 1660 r., starosta mielnicki 1667 r., podpisał wraz z synem swoim Janem Sewerynem, z ziemią mielnicką, elekcyę Jana III go. Pierwszą jego żoną była Anna Pilichowska, wdowa po Grocie, drugą — Katarzyna Rostworowska (Sig. 12 f. 77; DW. 55 f. 1151 i Perp. Czers. 14 A f. 107). Synowie jego: Jan Seweryn i Józef (Jezuicka 13 f. 373).

Jan Seweryn, właściciel Groszków i Sinołęki, za konsensem królewskim z 1688 r. otrzymał od ojca starostwo mielnickie (M. 240 f. 63 i 242 f. 159; Perp.

Czers. 16 A. f. 328). Z Teresy Dąbrowskiej, syn jego Kazimierz, zeznał 1732 r. zapis Karmelitom w Gułowie (DW. 68 f. 342).

Kazimierz, żonaty 1-o v. z Elżbietą Ciecierską, stolnikówną drohicką, 2-o v. z Maryanną Opacką, chorążanką liwską, pozostawił córkę Ewę za Antonim Dłużewskim, chorążycem chełmskim, zmarłą przed 1754 r. (DW. 77 f. 188) i syna Antoniego, który w 1754 r. sprzedał Groszki i Sinołękę Zaborowskiemu (DW. 77 f. 178), a w 1758 roku potwierdził sprzedaż Zator dopełnioną przez Turowskiego (M. 230 f. 637). W akcie tym ostatnim wymienia, że jest synem Kazimierza i Opackiej, wnukiem Jana Seweryna, starosty mielnickiego, prawnukiem Kazimierza, starosty mielnickiego, i Rostworowskiej.

Antoni, właściciel Okrzei, którą sprzedał w 1781 r. Adamowi, pisarzowi wielkiemu koronnemu (DW. 97 f. 583), w 1757 r. stolnik nowogrodzki, jako rotmistrz ziemi stężyckiej i poseł województwa sandomierskiego (DW. 84 f. 744), podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Stanisława Augusta. W 1764 r. cześnik, następnie 1765 r. sędzia ziemski stężycki, został w 1783 r. kasztelanem połanieckim i kawalerem orderu Św. Stanisława. Ożeniony był z Ewą Szaniawską, 1-o v. Karczewską, która po jego śmierci wyszła 3-o v. za Głuskiego, cześnika łukowskiego, w 1793 r.

Józef, syn Kazimierza, starosty mielnickiego, z podstolego cześnik liwski 1704 r., umarł podkomorzym liwskim w 1715 r.

Piotr, syn Stanisława, ożeniony 1629 r. z Felicyanną Stadnicką, córką „Dyabła", starosty zygwulskiego, zeznał zapis na kościół w Siennicy w 1652 r. (M. 179 f. 42 i DW. 51 f. 2142).

Samuel, syn Stanisława, z Anny z Okuniów pozostawił syna Abrahama, oraz córki: Petronellę, 1671 r. żonę Jana Szczuckiego, a 1680 r. Jana Święckiego; Różę i Magdalenę, Dominikanki w Nowej Jerozolimie. Abraham odstąpił w 1680 roku część swoją na Zalesiu stryjowi Stanisławowi, łowczemu czerskiemu, na rzecz którego i siostry jego zrzekły się majątku ojczystego (Perp. Czers 13 f. 189, 334, 662, 673 i 700).

Stanisław, syn Stanisława z Zalesia, dziedzic Nowodworu 1659 r., zabezpieczył posag żonie, Maryannie z Krosnowskich, 1651 roku (Zap. Lub. 46 f. 273 i Perp. Czers. 11 f. 450). W 1667 r. łowczy czerski, z tym tytułem pisał się z ziemią czerską na elekcyę Jana III-go. Z drugiej żony, Maryanny z Wyrzykowskich, córka Marya Teresa za Krzysztofem Jezierskim 1685 r., i syn Jacenty, właściciel Nowodworu, pisarz ziemski i grodzki liwski 1718 r., zaślubił w 1703 r. Teresę z Czosnowskich, której zabezpieczył posag na Zalesiu. W 1728 r. sprzedał Nowodwór Rudzińskiemu (Perp. Czers. 14 A. f. 107; 14 C. f. 62; 14 D. f. 28 i 21 f. 32). Syn jego Jan i córki: Maryanna za Jakóbem Gąsowskim i Zofia, 1-o v. żona Pawła Rudzińskiego, 2-o v. Andrzeja Dąbrowskiego. Jan z żony, Eufemii Jeziorkowskiej, miał dwie córki: Maryannę, żonę 1-o v. Benedykta Tarkowskiego, cześnika mielnickiego 1774 r., 2-o v. Macieja Wiktoryna Turowskiego 1787 r., i Helenę za Józefem Hryniewieckim (DW. 85 f. 189; 90 f. 350; 91 f. 161; M. 300 f. 128 i 303 f. 10).

Feliks, syn Jakóba, podstolego zakroczymskiego, dziedzic Pogorzeli 1532 r., nabył 1534 r. od braci: Jana, Andrzeja i Aleksego Poleniec i Ostrowie w ziemi

chełmskiej (Zs. Gr. Czers. 9 f. 228 i 10 A. f. 296). W 1524 r. był starostą grabowieckim; starostwo to przeszło następnie na synów jego: Piotra i Pawła w 1544 roku, a w 1554 r. posiadali je wszyscy jego synowie: Piotr, Jan, Paweł i Jakób (M. 85 f. 37). Ostatnim z nich posiadaczem starostwa był Piotr, który w 1578 r. otrzymał konsens królewski na ustąpienie takowego Wozuczyńskiemu (M. 118 f. 311). Nie ustąpił jednak tego starostwa, gdyż w końcu XVI-go wieku posiadał je Jerzy, wnuk brata jego Pawła. Dorota, córka Feliksa, za Łukaszem Oleśnickim 1579 r. (Zap. Lub. 1 f. 373).

Z synów Feliksa: Piotr na Pogorzeli i Ornatowicach (Zs. Gr. Czers. 46 f. 396), starosta grabowiecki 1572 r. Córka jego Helena za Janem Szamotulskim 1589 r. (Zap. Lub. 5 f. 481).

Jakób zabezpieczył posag żonie swej, Marynie z Czosnowskich, podkomorzance mielnickiej, w 1566 r. (Zs. Gr. Czers. 34 f. 5).

Paweł był pisarzem ziemskim bełskim; nie żył w 1581 r., w którym syn jego również Paweł, wraz ze stryjem swoim Piotrem, dochodzą spadku po Jakóbie (Zs. Gr. Czers. 48 D. f. 87 i 50 f. 645).

Paweł, syn Pawła, żonaty z Ewą Załęską, nabył w 1601 r. Kąty, a w 1599 roku Załęską Wolę i Łubnę (Perp. Czers. 1 B. f. 221; 2 f. 167 i 233; Zs. Warec. 24 f. 295 i 420). Synowie jego: Jakób, Stanisław, Paweł i Jerzy, oraz córki: Katarzyna, żona Zacharyasza Boglewskiego 1617 r, Anna za Janem Glinieckim 1613 roku, i Helena za Marcyanem Palczewskim 1629 r. (Perp. Czers. 4 f. 219 i 5 f. 322 i 370; Zs. Warec. 24 f. 295).

Jakób, syn Pawła, kwitował Turkowieckiego 1605 r. (Zap. Lub. 15 f. 1217).

Stanisław, syn Pawła, wprowadzony do Chojny 1611 r., zeznał z żoną, Krystyną Milanowską, zapis dożywocia 1624 r. (Perp. Czers. 3 f. 448 i 7 f. 83). Córka jego Jadwiga za Walentym Bogatkiem 1640 r. (Ibid. 10 f. 158).

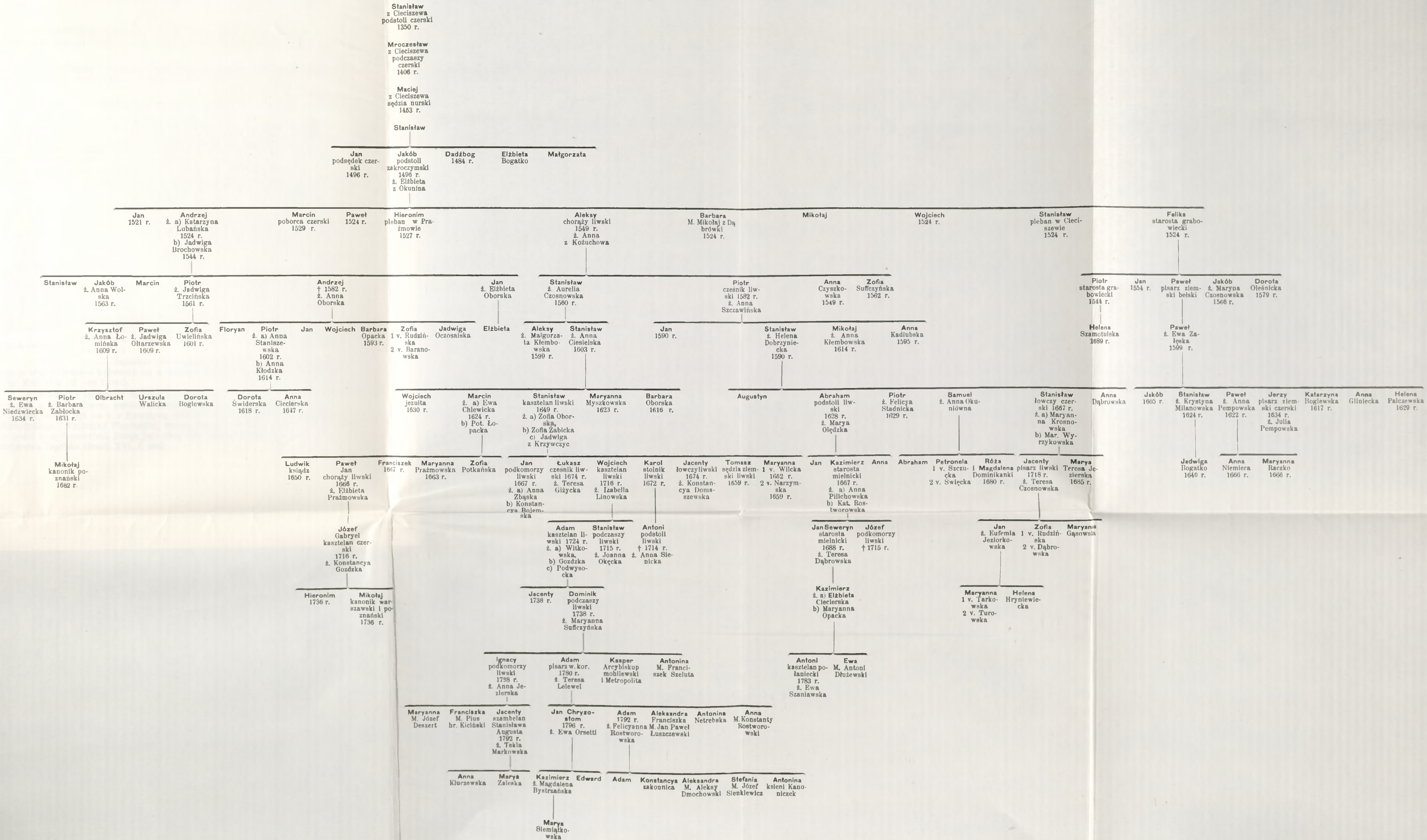
Paweł, syn Pawła, z bratem Jerzym nabyli Łubków i Zoznów 1621 r. Paweł zabezpieczył posag żonie, Annie z Pempowskich, 1622 r., a brat jego Jerzy żonie, Juliannie z Pempowskich, 1623 r. (Perp. Czers. 6 f. 204, 424, 491 i 632). W 1638 r. obaj bracia dopełnili działu dóbr: Góra, Miłków, Moczydłów, Żerdziny etc. (Ibid. 9 f. 457 i M. 384 f. 40). Paweł zostawił dwie córki: Annę, żonę Achacego Niemiery, wojewodzica podlaskiego, i Maryannę, żonę Wojciecha Raczko 1666 roku (Perp. Czers. 13 f. 98).

Jerzy pisarz ziemski czerski 1634 r,

(Patrz obok — Rodowód Cieciszowskich).

Nie znaleźli pomieszczenia w rodowodzie: Katarzyna, żona Jana Jarnowskiego 1593 r. (Perp. Czers. 1 A. 361). Jerzy Konstanty, skarbnik liwski 1680 r., a podstoli 1683 r., i brat jego Zygmunt, skarbnik liwski 1683 r. N., podstoli łomżyński, zmarły 1669 r. Krzysztof, stolnik liwski, zmarły 1701 r. Adam, cześnik podlaski, zmarły 1729 r. Teofila, ksieni Brygidek warszawskich 1685 r. (DW. 56 f. 1600). Jadwiga, ksieni Brygidek warszawskich 1733 roku (Perp. Czers. 23 A. f. 153). Jan Józef, porucznik korpusu inżynierów pruskich, syn Kazimierza, kapitana artyleryi koronnej i Antoniny z Rotermundów, 1797 r. (DW. 90 f. 62 i 112 f. 141). Antoni, skarbnik łukowski 1790 r. Karol, wojskowy polski, umarł 1862 roku we Francyi.

Rodowód Cieciszewskich
h. Kolumna.

CIEĆMIEROWSCY. Józef Ciećmierowski i żona jego, Eleonora z Boguckich, nabyli Sokule 1758 r. (DW. 80 f. 241). Franciszka z Mroczków, wdowa po Józefie, kwituje 1765 roku brata stryjecznego Antoniego Mroczka (Perp. Czers. 33 f. 30).

CIEKANOWIECKI Karol, regent grodzki chęciński 1677 r., właściciel Gorysławic, miał syna Jacentego i córkę Apolonię (Zap. Lub. 56 f. 436).

CIEKAWY Jerzy i Władysław Jan, pisali się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Augusta II-go, a Mikołaj na obiór Stanisława Augusta.

CIEKLIŃSCY v. CZEKLIŃSCY h. HABDANK z Cieklina, w powiecie bieckim, na którym, podług Długosza, mieli dziedziczyć i Powałowie.

Dobek z Cieklina w 1397 r., a Skarbek w 1400 r. mają sprawy z sąsiadami (St. Pr. P. P. VIII). Dobiesław, podstarości biecki 1550 r. Stanisław, Mikołaj i Andrzej posiadali Lipinko, w powiecie bieckim, 1569 r., a Andrzej Jaszczew w powiecie pilznieńskim 1581 r. (M. 128 f. 10 i Paw.). Stanisław, surrogator Ocieskiego, podkomorzego krakowskiego, w 1559 r. (M. 95 f. 24). Zofia Skarbkówna, wdowa po Stanisławie, otrzymała w 1570 r. konsens królewski, na ustąpienie połowy Lipinka synowi Andrzejowi (M. 109 f. 271). Ten Andrzej, kanonik krakowski, proboszcz w Wiśniczu, deputat na trybunał koronny 1590 r. (Wyr. Lub. 40 f. 1), umarł w 1591 r. Nagrobek w katedrze krakowskiej wystawili mu bracia: Stanisław i Piotr, sekretarze królewscy (Star. Mon.). Mikołaj, burgrabia krakowski 1581 r., bratanek jego Dobiesław (M. 123 f. 934). Jan, podstarości i sędzia grodzki biecki, umarł w 1603 roku (Zap. Lub. 14 f. 188 i 264).

Herb Habdank.

Piotr, podczaszy krakowski, sekretarz królewski, poseł do Rzymu, Szwecyi i Turcyi, umarł w 1604 r. Nagrobek jego znajduje się w Bieczu (Star. Mon.). Tenże Piotr z Elżbiety z Biezdziedzy Broniewskiej pozostawił trzech synów: Stanisława, Andrzeja i Piotra (Zap. Lub. 15 f. 285).

Piotr, kuchmistrz królewicza Jana Kazimierza, otrzymał w 1635 r. 1000 flor. ze starostwa stanisławowskiego (M. 180 f. 531).

Stanisław i żona jego, Katarzyna ze Stawskich, otrzymali w 1638 r. konsens królewski, na wykupienie Maćkowic w ziemi przemyskiej, z rąk Korniakta (M. 182 f. 361).

Dobiesław, z sekretarza królewskiego kasztelan czechowski, i Aleksander podpisali z województwem sandomierskiem elekcyę Jana Kazimierza. Kasztelan Dobiesław, żonaty był 1-o v. z Katarzyną Zofią Kostczanką, córką Rafała, starosty malborgskiego i Katarzyny Plemięckiej, zmarłą 1644 r., której nagrobek z Rzeszowa podał nam Starowolski. Drugą jego żoną była Eufrozyna Wołucka, 2-o v. Aleksandrowa Zapolska (Bracł. XVI. f. 390).

Jan, komornik graniczny opoczyński 1609 r. Jan, zmarły około 1633 r., posiadacz Płaszkowic, Turowic i Rudziska, w powiecie opoczyńskim (M. 180 f. 15). Aleksander, syn Jana, zeznawał akta w Lublinie 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 382). Wojciech, syn Antoniego i Teresy z Kosińskich, zeznał 1733 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną Bielską, córką Jakóba i Maryanny Rostkowskiej, wdową po Stefanie Nowomiejskim (DW. 68 f. 827 i 633).

W 1565 r. Jacenty trzymał Bahrynowce ze starostwa kamienieckiego; wieś ta była w 1578 r. w posiadaniu prawdopodobnie jego synów: Jana, Stanisława, Jacentego i Krzysztofa (Jabł.), urodzonych z Zuzanny Ostrowskiej (M. 105 f. 22). Stanisław otrzymał 1582 r. konsens królewski, na ustąpienie Bahrynowiec i wójtostwa latyczowskiego synowi Marcinowi (M. 129 f. 254). Marcin był surrogatorem grodzkim kamienieckim i latyczowskim 1611 r. (V. L.). Józef, obrany marszałkiem skonfederowanego wojska polskiego, znajdującego się w Moskwie 1612 r. (AGZ. X. 3148).

Aleksander i żona jego, Zofia z Jeżowskich, posiadali Martynkowce ze starostwa kamienieckiego w 1615 r. Jakób, żonaty z Małgorzatą Brzostowską, posiadacz Bahrynowiec i wójtostwa latyczowskiego 1615 r. Hieronim, dożywotnik Kośminina, ze starostwa chmielnickiego (Żr. Dz. V.). Stanisław, żonaty z Elżbietą Skorucianką, otrzymał w 1623 r. konsens królewski, na wykupienie wsi Laski (M. 169 f. 96). Stanisław, podwojewodzy łucki 1645 r. (Zap. Lub. 40 f. 18). Piotr, posiadacz Pliszków w województwie ruskiem 1633 r. (M. 180 f. 16). Aleksander, pisał się z województwem kijowskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Elżbieta z Cebrowskich, żona Jana, otrzymała w 1649 r. konsens królewski, na ustąpienie wsi Hermaki Michałowi (AGZ. X. 4328). Teofila Niemiryczówna, wdowa po Aleksandrze, i rodzeństwo jego: Jan, Anna, wdowa po Danielu Wołuckim, Marcyanna, żona Marcyana Strasza, Teodora i Jadwiga, procesują Zahorowskich 1661 r. (Woł. VII. B. f. 95). Regina za Piotrem Miączyńskim 1635 r. Dyzma, burgrabia grodzki bobrownicki 1779 r.

z CIEKSINA pisali się: Junoszyce Bielińscy, Borukowscy, Gostkowscy i Smogorzowscy.

z CIELĄDZA Jan, ksiądz, pisarz ziemski wyszogrodzki 1474 r. Tenże Jan pisał się z Ciszewa i Ciszkowa. Piotr i Mikołaj, synowie Mroczesława z Cielądza, 1444 r. na uniwersytecie krakowskim.

Herb Ciołek.

CIELĄTKO h. KUSZABA Marcin, pleban w Kłobucku, umarł 1410 r. (Dług. Lib. Ben.); był on w 1403 r. kanonikiem krakowskim.

CIELĄTKOWIE h. CIOŁEK. Długosz podaje, że Stanisław Cielątko, doktór dekretów, scholastyk sandomierski, i brat jego Mikołaj, pleban w Jaśle, wybudowali kościół w Jaśle (Lib. Ben. I. f. 493). Ten Stanisław, syn Jana z Lisina, scholastyk sandomierski, zapisał się 1429 r. na uniwersytet

krakowski, gdzie uzyskał stopień doktora dekretów, a w latach 1442, 1443 i 1445 był rektorem tegoż uniwersytetu. Mikołaj, 1442 r. kanonik przemyski.

Bratem ich trzecim (a może ojcem) był zapewne Jan Cielątko, 1430 r. starosta łańcucki, piszący się też z Prusiecka, który w 1433 r. sprzedał Długoszowi (Akta Radom.). Ożeniony z Anną z Oględowa, dziedziczką części Bieskowic i Olszan, zostawił z niej córkę Martę (AGZ. XIII. 2523). Marta z mężem swym Mikołajem Cikowskim z Mikluszowic, złożyła 1451 r. swoje ojczyste 300 grzywien u księdza Stanisława z Lisina do depozytu, póki sobie nie upatrzą dogodnych dóbr do zakupienia (Helc. II. 3476). W 1460 r. sprzedała Bieskowice za 600 grzywien Piotrowi ze Smolic (AGZ. XIII.). Jan Cielątko ze Starzysk, starosta grodecki 1443 roku (AGZ. XIV.).

CIELECCY h. ZAREMBA wzięli nazwę ze wsi Cielczy, leżącej w powiecie pyzdrskim. Przywilej ks. Bolesława Wielkopolskiego z 1257 r., nadający różne wolności majętnościom komesa Janka (Zaremby), z czasem wojewody poznańskiego, syna Alberta, wymienia w ich liczbie i Cielczę (KWP. I. 364). Dobra te przeszły na potomków komesa Janka, z których Herkenbold, syn Mikołaja z Brudzewa, także Zaremba, sprzedał je w 1370 r. Jankowi z Czerlejna (KWP. III. 1636). Sądząc z położenia Czerlejna v. Czerlenina twierdzić stanowczo można, że Jan należał do rodu Zarębów i był pewnie ojcem Filipa, nazywającego się już Cieleckim [1]).

Herb Zaremba.

Filip Zaremba Cielecki, dziedzic Cielczy, zaświadcza w 1395 r. o szlachectwie Mikołaja, męża Febronii z Siedlemina (Leksz.). W 1412 r. był kasztelanem na Książu. Siostra jego Sofka 1412 r. (Zs. Pyzdr.). Akta kaliskie z 1412 roku wspominają o Wierzbięcie z Cielczy i o Swiętosławie z Cielczy, kanoniku płockim. Wawrzyniec, syn Swiętosława, na uniwersytecie krakowskim 1420 r.

Synów Filipa dwóch: Olbracht i Mikołaj. Olbracht świadek w Pyzdrach 1400 r., jako pełnomocnik ojca swego staje w sądzie tamże 1416 r. Brat jego Mikołaj, ma sprawę w Pyzdrach 1418 r. (Zs. Pyzdr.).

Olbrachta synów czterech: Mikołaj, Jan, Marcin i Maciej. Mikołaj i Marcin ręczą 1424 r. w ziemstwie poznańskiem za brata Jana, a Marcin i Mikołaj po-

---

[1]) Pan Żychliński w ten sposób łączy Filipa Cieleckiego z komesem Jankiem, że gdy ten ostatni miał syna Alberta, kasztelana santockiego, a ten syna Mikołaja, bierze zupełnie dowolnie tego Mikołaja za dziedzica Cielczy, w powiecie pyzdrskim, i Tworkowy, w dzisiejszym powiecie brzeskim w Galicyi, i opierając się na akcie wydanym w Opatkowicach 1372 r., którym niejaki Pasek z Brzany dozwolił braciom Błażejowi i Filipowi, synom Mikołaja z Tworkowy, zamieszkałym w Dzierżaninach (w powiecie wojnickim), założyć w lasach wieś na prawie magdeburskiem, mającą się nazywać Rudą (KKKr. 280), uważa, że wymieniony w tym akcie Filip, nawet nie szlachcic, sądząc z treści aktu, ma być owym Filipem z Cielczy, o którym już atka często wspominają. Że Filip był potomkiem Janka, wojewody poznańskiego, nie może ulegać wątpliwości, ale brak jest odpowiednich aktów, aby filiacyę tę dzisiaj wykazać. O sprzedaży Cielczy z 1370 roku przez Herkenbolda Jankowi z Czerlejna p. Ż. starannie zamilcza.

twierdzili w 1434 roku dopełniony między sobą dział. Z nich Mikołaj, podczaszy poznański 1428 roku, a chorąży kaliski 1429 r., pisał się z Cielczy, Poturzycy i Pleszewa. Jan przezwał się Suchorzewskim. Marcin dziedzicząc na Magnuszewicach, przezwał się Magnuszewskim, a Maciej, dziedzicząc na Cielczy i Cząszczewie, pisał się Cieleckim i w 1466 r. zabezpieczył na tych majątkach 400 grzywien żonie swej Jadwidze (Rez. Pozn.).

Synów pozostawił siedmiu: Mikołaja, Stanisława, Andrzeja, Marcina, Jana, Piotra, Alberta i córkę Barbarę, żonę 1-o v. Stanisława Krzońskiego, 2-o v. Adama Grzybowskiego. Z nich sześciu, za wyłączeniem Marcina, zawarło komplanacyę w ziemstwie pyzdrskiem 1492 r. Marcin wymieniony w akcie z 1479 r., którym Jan zabezpieczył posag żonie Małgorzacie (Rez. Pozn.). Barbara odstąpiła zapis swój posagowy na Krzonie bratu Mikołajowi w 1505 r. (Rez. Pozn.). Z synów Macieja znane jest tylko potomstwo Mikołaja i Jana.

Mikołaj, syn Macieja, zwany Groch v. Groszek, żonaty z Agnieszką Roszkowską, której Uriel z Górki, biskup poznański, jako stryj i opiekun jej braci: Jana i Jakóba, wydzielił w 1485 r. z dóbr jej ojczystych i macierzystych wieś Wielowieś w 1200 grzywnach (Rez. Pozn. f. 35). Z Wielowsi też pisało się potomstwo Mikołaja, który pozostawił synów dwóch: Jana i Mikołaja, oraz córki: Jadwigę, żonę Mikołaja Dobrzyckiego ze Lgoty 1513 r., Dorotę, żonę Jana Laskawskiego z Łubienia 1521 r., Małgorzatę, żonę Wincentego Mokronowskiego z Bruczkowa 1524 r., i Annę, żonę Jana Sławoszewskiego 1530 r. Małgorzata Mokronowska, córka niegdy Mikołaja, zwanego *Groch*, kwitowała brata Mikołaja z dóbr ojczystych i macierzystych w 1527 r. (Rez. Pozn. z 1513 r., 1521 r. i 1530 r.; Ins. Pyzdr. z 1524 r.; Zs. Pyzdr. z 1527 r.).

Jan i Mikołaj Cieleccy, synowie Mikołaja, mają sprawę 1517 r. z Pampowskim o Krzon (Zs. Pyzdr.). Jan, przydomku *Oszga*, procesuje się 1524 r. z bratem stryjecznym Łukaszem. W 1521 r. zeznał zapis na rzecz żony swej, Doroty z Russockich (Zs. Pyzdr. i Rez. Pozn.). Nazywany bywał również i to częściej *Groszkiem*, bo jako Jan *Groszek* zabezpieczył żonie swej Russockiej w 1542 r. 500 flor., na Cielczy i Cząszczewie (Rez. Pozn.). Część na Krzonie, którą miał ojciec jego Mikołaj Groszek, sprzedał w 1528 r. (Ins. Pyzdr.). Pozostawił tylko córki: Annę za Marcinem Goryńskim z Gorynina 1551 r., i Agnieszkę za Janem Mierosławskim ze Słaboszewa 1561 r. (Rez. Pozn.).

Mikołaj, syn Mikołaja, zwany *Groszek*, żonaty z Małgorzatą Palędzką, córką Macieja. Kwitowała ona męża 1518 r. z odbioru 200 flor., zabezpieczonych na tej części Wielowsi, która mu z podziału z bratem Janem wypadnie. W tymże samym roku Mikołaj dopełnił działu z bratem Janem, zwanym *Oszga*, i oddał mu część swoją na Cielczy, Cząszczewie, Mieszkowie i Krzonie, a zatrzymał całkowitą Wielowieś (Zs. Pyzdr. z 1518 roku f. 248 i Inscr. Pyzdr. z 1518 roku f. 28) [1]. Synowie jego: Jan, Bartłomiej, Piotr i Jerzy, nabyli w 1537 r. młyn

---

[1]) Pan Żychliński w monografii o Cieleckich zamieścił, że Jan *Oszga* był bratem Mikołaja, żonatego z Roszkowską, który po jej śmierci miał zaślubić Palędzką. Tak nie jest Że Jan *Oszga* i Mikołaj, żonaty z Palędzką, byli synami Mikołaja, urodzonymi z Roszkowskiej, najlepiej dowodzi akt działu wyżej powołany z 1518 r, na mocy którego Mikołaj oddał bratu Janowi, zwa-

pod Zdunami od Jutroskiego i procesowali się z Obłaczkowskim (Ins. Pyzdr.). W 1551 r. wymienieni bracia dopełnili działu dóbr, a Jan jednocześnie odprzedał braciom część swoją na Wielowsi za 1200 flor. (Inscr. Pozn.).

Barbara, córka Mikołaja, 1548 r. za Marcinem Westerskim, dziedzicem Kaczkowej Góry.

Jerzy, syn Mikołaja, sprzedał w 1554 r. część swoją na Wielowsi braciom: Bartłomiejowi i Piotrowi, za 1620 flor. (Rez. Pozn.). Ten to pewnie Jerzy, sekretarz królewski, umarł w 1598 r. (Star. Mon.).

Piotr, syn Mikołaja, zapisał 1557 r. na części swojej w Wielowsi 1100 flor. żonie swej, Agnieszce Zagajewskiej, córce Sebastyana (Rez. Pozn.). Z niej synowie: Abraham, Kasper i Mikołaj, z których Mikołaj, żonaty z Agnieszką Giżycką, miał kilkoro dzieci, nad któremi opiekę powierzył w 1603 roku żonie i braciom. Z tych dzieci pozostał przy życiu tylko Piotr, nad którym opiekę powierzył w 1611 roku Hieronimowi Cieleckiemu (Rez. Pozn. i Ins. i Rez. Pyzdr.).

Jan, syn Mikołaja z Palędzkiej, zeznał w 1555 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą z Dziadkowskich (Rez. Pozn.). Z niej synowie: Dobrogost, Jan, Wacław, Mikołaj i Kasper, oraz córka Jadwiga, zakonnica we Wrocławiu.

Dobrogost część swoją na Cielczy, spadłą nań po braciach: Janie i Wacławie, odstąpił pozostałym swoim braciom: Mikołajowi i Kasprowi, w 1564 roku (Rez. Pozn.).

Mikołaj i Kasper, wspólnie z Adamem i Mikołajem, synami Łukasza, sprzedali Cielczę i Cząszczewo Opalińskiemu 1568 r. (Rez. Pozn.). Mikołaj, komornik kaliski, nabył 1571 r. Rusiborz od Pampowskiej (Rez. Pozn.). Nie żył już w 1580 roku, o czem wizya woźnego dopełniona w tymże roku w Duninowie i Rusiborzu przekonywa (Ins. i Rez. Pozn.). Z Małgorzaty Galewskiej jego córki: Katarzyna, 1-o v. Janowa Gembicka, 2-o v. Janowa Głembocka; Zofia Stanisławowa Głembocka; Elżbieta, 1-o v. Erazmowa Gajewska, 2-o v. Marcinowa Trlęska, stolnikowa inowrocławska, 3-o v. Łukaszowa Gułtowska, i Małgorzata Wojciechowa Zbyszewska, i synowie: Jan, Adam i Krzysztof, z których Adam nie żył już w 1588 r. W tym ostatnim roku wymienione dzieci Mikołaja, procesują się z Mikołajem i Jerzym, synami Kaspra, i z Anną z Brodnickich, żoną Jerzego Madalińskiego, chorążego wieluńskiego, 1-o v. żoną Dobrogosta Cieleckiego, dzierżawcy jaworowskiego, brata Mikołaja i Jerzego, o różne pretensye (Inscr. i Rez. Pyzdr. f. 154).

Krzysztof, syn Mikołaja z Galewskiej, podczaszy poznański 1602 r., kasztelan szremski 1620 r., otrzymał od matki swej Rumiejki w 1593 r., a wspólnie z bratem Janem sprzedał Duninowo Chłapowskiemu (Rez. Pozn. f. 1023 i 1040). Właściciel Komorników i Bylin 1608 r. (Rez. Pozn. f. 363), a Murzynówka i Kopaszyc w 1614 r., w którym zapisał żonie swej, Zofli z Boguszyna Słupskiej 10,000 flor. (Rez. Pozn. f. 38); umarł w 1627 r. Pierwszą jego żoną była Elżbieta Grudzińska 1610 r. (Ins. i Rez. Pyzdr.); trzecią zaś Katarzyna Jastrzębska z Jastrzęb-

---

nemu *Oszga*, części swoje na różnych wsiach, w zamian czego otrzymał całą Wielowieś. Obaj więc mieli jednakowe prawa do Wielowsi, którychby nie miał Jan *Oszga*, gdyby się z Roszkowskiej nie rodził.

nik 1626 r. (Ibid.). Córki jego: Maryanna za Stefanem Krzyckim 1625 r., Dorota za Stanisławem Radzewskim, właścicielem Radzewa, Pożegowa i Podrzecza 1629 roku (Rez. Pozn. z 1625 roku f. 15 i z 1629 roku f. 521), i synowie: Mikołaj i Tomasz.

Mikołaj, syn Krzysztofa, kasztelana szremskiego, zapisał w 1629 r. żonie swej, Jadwidze z Bnina Radzewskiej, 12,000 flor. na tej części dóbr Rumiejki, Komorniki, Bylino, Rusiborz, Kopaszyce i Murzynówko, która mu w równem podziale z bratem Tomaszem wypadnie. W 1634 r. ciż małżonkowie zeznali zapis dożywocia (Rez. Pozn. z 1629 r. f. 520 i z 1634 r. f. 32). O potomstwie Mikołaja i Tomasza śladu w aktach nie ma.

Kasper, syn Jana z Dziadkowskiej, nieżyjący już w 1581 r., z Małgorzaty Popowskiej, wprowadzonej do Wojciechowa 1587 r. (Ins. i Rez. Pyzdr. f. 466), pozostawił nieżyjącego już w 1588 r. Dobrogosta, dzierżawcę jaworowskiego, Mikołaja i Jerzego. Wszyscy trzej kwitowali Rokossowskiego w 1581 roku (Ibid. f. 7 i 10).

Mikołaj z Wojciechowa zeznał 1604 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Domiechowskich, której w 1605 r. na Cerekwicy, Strzyżewie i Szypłowie posag zabezpieczył (Rez. Pozn.). Pozostawił z niej córkę Annę, za Janem Droszewskim, i synów: Jakóba, Macieja i Kaspra Hieronima, z których dwóch pierwszych kwitował szwagier z odbioru posagu 1631 r. (Ins. Pozn. z 1631 r. I. f. 442). W zapisie 4000 flor. przez Droszewskiego żonie Annie z 1626 r., wymienieni jej bracia, Mikołaj i Kasper Hieronim (Rez. Pozn. f. 678).

Jakób, kanonik poznański 1631 r. i płocki 1639 r. (Ins. Pozn. z 1639 roku I. f. 437).

Maciej, zapisał 1625 r. na Szypłowie 6000 flor. żonie swej, Annie z Rozdrażewskich, córce Wencesława (Rez. Pozn. z 1625 r. f. 199 i 1628 r. f. 203) i pozostawił z niej synów: Władysława, Jakóba i Stanisława. Maciej z synem Władysławem kwitował Podlewskich 1665 r. (Ins. Pozn. II. f. 24).

Jakób zapisał stryjence swej, Kasprowej Cieleckiej, 5000 flor. w 1658 r., a w 1670 r. kwitował żonę swoją, Maryannę z Bełędzkich, córkę Krzysztofa (Ins. Pozn. z 1658 r. VI. f. 11 i 18 i z 1670 r. I. f. 225). W 1679 r. miecznik poznański, a 1687 r. kasztelan kamieński, był właścicielem Gembic 1683 r. (Ins. Pozn. z 1683 roku III. f. 56 i 73). Córki jego: Katarzyna 1686 r. za Aleksandrem Kułakowiczem, i Eleonora, 1-o v. za Maciejem Żegockim, 2-o v. za Władysławem Grabskim. Tej ostatniej matka zapisała w 1692 r. 20,000 flor. (Ins. Pozn. z 1686 r. VIII. f. 10; z 1692 r. VII. f. 33 i z 1715 r. I. f. 245). Synowie kasztelana kamieńskiego: Krzysztof, Karol i Andrzej, z którymi matka kwitowała Gembickich 1694 r. (Ins. Pozn. IV. f. 79).

Krzysztof, żonaty 1698 r. z Barbarą ze Szwertmanów, wdową po Andrzeju Szumowskim (Ins. Pozn. II. f. 89).

Karol odstąpił pewną sumę Dominikanom poznańskim 1703 roku (Inscr. Pozn. I. f. 123).

Andrzej, z Heleny Krzyszkowskiej pozostawił syna Łukasza, którego kwitował w 1701 r. z odbioru 2000 flor. (Ins. Pozn. z 1700 r. IV. f. 30).

Stanisław, syn Macieja, był właścicielem Łążka 1659 r. (Ins. Pozn. IV. f. 27). W 1683 r. wspólnie z żoną, Anną Tarzecką, obierał plenipotentów, a w 1691 r. zeznał testament (Ins. Kość. z 1683 r. f. 247 i Ins. Pozn. z 1691 r. VII. f. 71). Syn jego Ludwik (Ins. Pozn. z 1693 r. IX. f. 42), zapisał w 1691 r. żonie swej, Łucyi Buszewskiej, córce Stanisława, 2000 flor., a w 1694 r. zawarł układ z matką (Ins. Pozn. z 1691 r. VIII. f. 20 i z 1694 r. XIV. f. 67). W 1699 r. sprzedał Zawory Orzelskiemu, a w 1703 r. zapisał na Łążku 3000 flor. drugiej swojej żonie, Annie z Kotarbskich, córce Marcina i Doroty z Noskowskich (Ins. Pozn. z 1699 r. IV. f. 121 i z 1703 r. I. f. 59). Synowie jego: Stanisław i Antoni, i córka Maryanna, żona Michała Hersztopskiego, urodzeni z Buszewskiej, zawarli komplanacyę z Kotarbskimi 1714 r, a w roku następnym kwitują stryjenkę swoją Eleonorę (Inscr. Pozn. z 1714 r. II. f. 120 i III. f. 130 i z 1715 r. I. f. 220).

Stanisław, z Wiktoryi Kraśnickiej, córki Marcina i Teresy Ługowskiej, pozostawił syna Wojciecha i córkę Marcyannę, którzy wspólnie z matką zawarli układ z Jaskółeckim 1725 r. (Ins. Pozn. III. f. 46).

Kasper Hieronim wprowadzony do Szypłowa 1628 r., nabytego od brata Macieja i jego żony (Ins. i Rez. Pyzdr. f. 67). W 1634 r. zapisał bratu Jakóbowi, kanonikowi, 500 flor., a w 1643 r. na kościół w Pawłowie 1100 flor. (Ins. Pozn. z 1634 r. II. f. 842 i z 1643 r. I. f. 340). Z Jadwigi Zadorskiej miał córki: Annę, żonę Hieronima z Bilczewa Bielickiego 1679 r. i Barbarę za Janem Niwskim 1681 roku, i synów: Michała, Mikołaja i Łukasza. Matka wraz z synami kwitowała Smogulecką 1662 r., a w 1672 r. matka odstąpiła synom swoje zapisy (Ins. Pozn. z 1634 r. II. f. 583; z 1662 r. I. f. 24 i z 1672 r. f. 62).

Michał, syn Kaspra z Zadorskiej, proboszcz szremski 1668 r. i kanonik płocki 1676 r., układa się w tym ostatnim roku wspólnie z braćmi z Łąkińskim o Koszkowo (Ins. Nakiels. f. 650).

Mikołaj, syn Kaspra z Zadorskiej, wspólnie z żoną, Konstancyą ze Skąpskich, córką Stanisława i Barbary z Milewskich, kwitował w 1693 r. Aleksandra Skąpskiego, z dóbr jej ojczystych i macierzystych (Ins. Pozn. VI. f. 62). Córki jego: Barbara, zeznała w 1701 r. zapis dożywocia z mężem Andrzejem Wilkostowskim, a Maryanna, żona Jana Pruskiego, otrzymała od braci Antoniego i Franciszka zapis sumy w 1711 roku (Ins. Pozn. z 1701 r. VI. f. 97 i z 1711 r. f. 54). Cesya sumy dokonana przez Cieleckich Binkowskiemu w 1760 r. przekonywa, że Franciszek z Franciszki Dobrzyckiej, 2-o v. żony Jakóba Kosickiego, pozostawił synów: Józefa i Kajetana, i córki: Katarzynę za Franciszkiem Chociszewskim i Maryannę za Wawrzyńcem Włostowskim (Ins. Pozn. z 1760 r. II. f. 180).

Łukasz, syn Kaspra z Zadorskiej, zapisał 1678 r. 3000 flor. żonie swej, Zofii z Mieszkowskich, córce Stanisława i Katarzyny z Radomicka Dalechowskiej (Ins. Pozn. II. f. 501). Z niej córki: Anna, 1-o v. żona Stanisława Zaremby Suchorzewskiego 1703 roku, 2-o v. Jana Dunina, 3-o v. Stanisława Turobojskiego; Urszula, żona Sebastyana Krąkowskiego, i Barbara, i syn Bartłomiej. Matka i córki obrały w 1715 r. za plenipotenta swego Bartłomieja (Rel. Wałec. z 1703 r. f. 223; Ins. Gniezn. z 1715 r. f. 199 i Ins. Pozn. z 1732 r. II. f. 153).

Bartłomiej, stolnik inowrocławski 1715 roku, miał mieć synów: Józefa i Macieja.

Józef, kasztelan lendzki 1769 r., miał mieć synów: Jana, kasztelana spicimirskiego 1780 r., starostę prusinowskiego, kawalera orderu Św. Stanisława 1781 r. i Ignacego, podkomorzego Stanisława Augusta 1785 r. i posła sieradzkiego 1786 r. Otrzymał on prawem emfiteutycznem na lat pięćdziesiąt Szadkowice w województwie sieradzkiem (Kancl. 79 II. f. 46). Ignacy, żonaty 1791 r. z Pauliną Szembekówną (DW. 107 f. 847), 2-o v. z Wiktoryą Zbijewską, pozostawił z tej ostatniej córkę Genowefę za hr. Władysławem Gurowskim, i syna Onufrego, posła na sejm 1830 r., zmarłego 1852 r., po którym z Maryi Glinczanki idą synowie: Konstanty, ożeniony z Aleksandrą Skarzyńską, z której syn Zygmunt, Ignacy, ożeniony z Izabellą Skarzyńską, z której córka Michalina i Maksymilian, zmarły 1891 roku, oraz córka N. za Rajmundem Skarzyńskim. Onufry i synowie jego: Ignacy i Konstanty, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1838 roku (A. b. Her.).

Maciej, drugi syn Bartłomieja, stolnika inowrocławskiego, starosta zgierski, właściciel Kamionny 1769 r., żonaty 1-o v. z Zofią Rosnowską, 2-o v. z Joanną Lipską, córką Tomasza i Katarzyny ze Szlichtingów, wdową po Ludwiku Jabłkowskim, staroście zgierskim, która wniosła drugiemu mężowi to starostwo, pozostawił synów: Celestyna, kanonika płockiego 1780 r. (Ins. Pozn.), Franciszka, Andrzeja i Wojciecha.

Franciszek, urodzony z Rosnowskiej, starosta zgierski i komisarz cywilno-wojskowy województwa sieradzkiego, zeznał w 1791 r. zapis dożywocia z żoną, Magdaleną Stempkowską, córką Jakóba i Heleny z Rybińskich (DW. 107 f. 1463). Synem jego miał być Seweryn, żonaty z Teklą Stempkowską, którego syn Antoni legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1845 r. Po Antonim pozostali synowie: Gustaw, zmarły 1863 r., i Cezary, zmarły 1886 r.

Franciszek, drugi syn Seweryna, z Konstancyi Lach - Szyrma pozostawił synów: Macieja, zmarłego 1872 r., Konstantego, zmarłego 1892 r. i Ludwika. Konstantego synowie: Witold, Marceli i Kajetan, a Ludwika z Dąbrowskiej dzieci: Aleksy, Daryusz i Marya.

Andrzej, syn Macieja, starosty zgierskiego, skarbnik szadkowski 1779 r., wojski mniejszy 1780 r., stolnik tegoż 1780 r., w końcu chorąży szadkowski 1784 roku, poseł na sejm czteroletni. Z Franciszki Kossowskiej jego potomstwo:

1) Stanisław, zmarły 1825 r., żonaty z Waleryą Łobocką (u Żychlińskiego Sobodzką), z której syn Emilian wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., i córka Maryanna za Stanisławem Chełmskim (A. b. Her.).

2) Klemens, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., po którym z Łączyńskiej synowie: Leopold i Józef.

3) Józef, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie razem z bratem Klemensem 1837 r., ożeniony ze Wstowską, pozostawił syna Pelagiusza, którego z Józefy Bąkowskiej córka Marya.

4) Michalina za Maciejem Cieleckim.

5) Ludwika za Sylwestrem Tarnowskim.

6) Anna za Adamem Węgierskim.

Wojciech, syn Macieja, starosty zgierskiego, z Joanny Lipskiej, zmarłej w Sójkach 1790 r. (Par. Kutno), urodzonej w Kamionny 1757 r. (Par. Iwanowice),

starosta muchnowski, deputat na trybunał koronny i kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., właściciel Sójek, z Brygidy Mikorskiej miał córkę Ludwikę za Józefem Kleniewskim, a z drugiej żony — Pelagii z Kleniewskich, córki Stanisława i Antoniny z Dembowskich, syna jedynego Feliksa. Pelagia z Kleniewskich wyszła 2-o v. za Adama Lenczowskiego i zeznała 1810 roku w Woli Raciborskiej testament.

Feliks, właściciel Sójek, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., z Franciszki Zawiszanki, córki Barnaby i Krystyny z Radwanów Zamulewiczów, zmarłej w Sójkach 1867 r., pozostawił synów: Zdzisława, Władysława i Stefana, który zginął w 1863 roku, oraz córkę Jadwigę, żonę Mikołaja hr. Gurowskiego.

Zdzisław, urodzony w Sójkach 23-go Października 1827 r., właściciel Sójek, ożeniony z Wandą Cielecką, córką Ferdynanda i Honoraty z Pstrokońskich, zmarłą w Warszawie 1881 r., ma z niej córkę Stefanię, właścicielkę Sójek, zaślubioną w Sójkach 1872 r. Jerzemu Moszyńskiemu i syna Jerzego.

Władysław, ożeniony z Adaminą Pstrokońską, ma synów: Adama i Feliksa, oraz córki: Maryę Ziembińską i Helenę Koźmińską.

Jerzy, syn Kaspra z Popowskiej, podstoli poznański 1630 r., zapisał w 1600 roku na Wojciechowie 1700 flor., a w 1634 r. na Komornikach i Bylinie 2500 flor. żonie swej, Jadwidze z Jastrzębskich, córce Macieja (Rez. Pozn. z 1600 r. f. 489 i z 1634 r. f. 158). Synów pozostawił sześciu: Stefana, Piotra, Mikołaja, Kaspra, Jana i Bonawenturę, których kwitował Grudziński 1638 r. (Ins. Pozn. II. f. 292) i trzy córki: Urszulę, żonę Jerzego Chełmskiego 1637 r., Bogumiłę, żonę Jana Wierusza Stoleckiego z Przystanek 1653 r., i Maryannę, żonę Stanisława Biegańskiego tegoż roku (Ins. Pozn.). Z synów Jerzego:

Stefan i Kasper zmarli bezpotomnie przed 1654 r. (Ins. Pozn.).

Mikołaj, żonaty z Dorotą Radecką, kwitował 1647 r. ojca jej Jana z odbioru posagu (Ins. Pozn. II. f. 318).

Jan, kanonik poznański i płocki, oficyał generalny płocki 1670 roku (Ins. Pozn.).

Bonawentura (Dobrogost) zapisał 1654 r. 2000 flor. żonie swej, Agnieszce Cholabińskiej, córce Marcina z Wołynia (Ins. Pozn. III. f. 4).

Piotr, wojski wschowski, podpisał z województwem kaliskiem elekcyę Jana Kazimierza. Z Katarzyny Braneckiej pozostawił synów: Jana, Andrzeja i Gabryela, Kamedułę. Matka z Janem i Andrzejem zapisała 6000 flor. Grabowskiemu 1679 r., a Gabryel wymieniony w kwicie danym Brezie 1688 r. (Ins. Pozn. z 1679 roku f. 826 i z 1688 r. XIII. f. 19). Andrzej zapisał w 1690 r. na Bylinie, Komornikach i Gądkach 4000 flor. żonie swej, Katarzynie z Korytowskich, córce Władysława i Jadwigi z Kołudzkich. Z niej córka Maryanna za Walentym Korytowskim 1712 r. (Ins. Pozn. z 1690 r. XV. f. 108 i Rel. Wałec. z 1712 r. f. 152).

Bartłomiej na Wielowsi, syn Mikołaja z Palędzkiej, z Anny z Błociszewa Gajewskiej, pozostawił dwie córki: Urszulę i Barbarę, żonę Jana Bukowieckiego, oraz sześciu synów: Hieronima, Jana, Jakóba, Wojciecha, Łukasza i Bartłomieja. Wymienione dzieci Bartłomieja, wraz z żyjącymi wówczas stryjami swoimi: Piotrem i Jerzym i rodzeństwem swem stryjecznem, biorą w 1583 r. spadek po Fili-

pie Palędzkim, właścicielu Sorbinowa i Kowalewa (Rel. Pozn. z 1583 r. f. 77 i M. 138 f. 435).

Hieronim, syn Bartłomieja, sekretarz królewski 1603 r. (M. 348 f. 25), proboszcz poznański 1611 r. (V. L.), kanclerz królowej Konstancyi i ochmistrz jej synów, referendarz koronny 1613 r., dziekan krakowski 1615 r. (M. 158 f. 45), proboszcz płocki 1617 r. (M. 162 f. 255), uposażył kościół w Sieluniu 1624 r. (M. 346 f. 70), w którym został biskupem płockim. Umarł w 1627 r., ufundowawszy przy katedrze płockiej kanonię imienia Cieleckich. Synowiec jego Zygmunt wzniósł mu w katedrze płockiej wspaniały nagrobek (Star. Mon.).

Jan, syn Bartłomieja z Gajewskiej, pisarz grodzki kaliski 1594 r., pisarz grodzki poznański 1597 r., został w tym ostatnim roku podstolim poznańskim. W 1615 r. był i podstarościm i sędzią grodzkim poznańskim. W 1612 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie Gonięcina synowi Zygmuntowi; w 1617 r. wyznaczony komisarzem do rozgraniczenia (M. 154 f. 208 i 161 f. 14). Umarł w tym ostatnim roku, w którym pozostała po nim wdowa, Anna z Chojnackich, wprowadzoną została wraz z dziećmi do Wolikowa (Ins. i Rez. Pozn. z 1617 r. f. 82). Dzieci pozostawił siedmioro, synów: Zygmunta, Dobrogosta zmarłego bezpotomnie, Andrzeja, Bolesława, i córki: Dorotę, żonę Wojciecha Krusińskiego z Jaruntowic 1625 r., Zofię, Benedyktynkę w Poznaniu 1632 r., i Elżbietę, żonę 1-o v. Adama Brodnickiego 1621 r., 2-o v. Aleksandra Kobierzyckiego 1632 r., 3-o v. Andrzeja Pogorzelskiego 1634 r. Stęgowski kwitował synów podstolego 1634 roku. Dziedziczyli oni w 1638 r. na Kopaszycach (Ins. Pozn. z 1634 II. f. 5 i z 1638 r. I. f. 848).

Zygmunt, syn podstolego, kanonik gnieźnieński, krakowski i płocki, proboszcz poznański, sekretarz królewski, umarł w Poznaniu 1652 r., gdzie ma w katedrze wzniesiony nagrobek.

Andrzej, syn podstolego, właściciel Zielądkowa, zapisał 1635 roku 11,000 flor. żonie swej, Barbarze Cerekwickiej (Ins. Pozn. II. f. 958). Z niej syn Jan Teodor, zawarł w 1666 roku komplanacyę z bratem stryjecznym Janem Olbrachtem, dotyczącą Rusiborza (Ins. Pozn. f. 142, 480, 947 i 970). W 1674 r. otrzymał za żoną, Anną z Woźnickich, 1-o v. Stanisławową Biegańską, 7000 flor. posagu. Był właścicielem Snowidowa, który sprzedał w 1683 r. Nie żył w 1687 r., w którym pozostała po nim wdowa z dziećmi: Antonim Hieronimem, Józefem Melchiorem, Stanisławem, Zygmuntem Wacławem, Elżbietą Maryanną i Barbarą Teresą dochodzi spadku po Cerekwickich (Ins. Pozn. z 1674 r. II. f. 346; z 1683 r. VII. f. 18 i z 1687 r. XI. f. 57). Z nich:

Elżbieta Maryanna, żona 1-o v. Piotra Ostaszewskiego 1691 r., 2-o v. Wojciecha Szczanieckiego 1701 r. (Ins. Pozn.).

Zygmunt Wacław, w zakonie Feliks, Dominikanin w Poznaniu 1715 roku (Ins. Pozn.).

Józef Melchior, proboszcz w Środzie 1700 r. (Ins. Pozn.).

Stanisław, żonaty 1702 r. z Teresą Kamieńską, córką Zygmunta i Zofii z Trąmpczyńskich, właścicielką Pawłowa, Dzwonowa i Olędrów, które sprzedała Brudzewskiemu 1713 r., pozostawił syna Michała i córkę Barbarę, żonę Kazimierza Ulatowskiego. Brat zapisał siostrze w 1729 r. 2,000 flor., a w 1732 r. 5,000 flor. (Ins. Pozn.),

Antoni Hieronim, żonaty 1699 r. z Zofią Konstancyą Bobrownicką, córką Stefana i Jadwigi z Lubowieckich, kwitował żydów poznańskich 1715 roku (Ins. Pozn.). Córka jego Konstancya za Kazimierzem Chociszewskim, której matka zapisała na Szczepankowie 4,000 flor., w 1734 r. Wyszła ona następnie 2-o v. za Franciszka Skrzydlewskiego, a 3-o v. za Franciszka Orłowskiego (Ins. Pozn. z 1734 r. i Kcyńs. z 1763 r.). Synowie: Wojciech (Albert), Jan i Adam, kwitowali Mroczyńskich w 1721 r. (Ins. Pozn.).

Wojciech, syn Antoniego Hieronima, generał wojsk koronnych i pułkownik regimentu gwardyi pieszej Augusta III-go, z Urszuli de Gleiden Glover, córki Andrzeja, pułkownika artyleryi koronnej i Elżbiety z Gruszeckich (Gr. Bełs. 2 f. 780), pozostawił synów: Stanisława, generała adjutanta Stanisława Augusta i kawalera orderu Św. Stanisława 1789 r., bezdzietnego z Zofią Szwejkowską, Ignacego, kanonika płockiego, zmarłego 1809 r., i Józefa, oraz córki: Annę, żonę Kajetana Kaczkowskiego, Teklę, 1-o v. za Janem Bratkowskim, 2-o v. za Ignacym Cieszkowskim, i Ludwikę za Janem Komorowskim.

Józef, rotmistrz kawaleryi narodowej, starosta borszczowski i kawaler orderu Św. Stanisława, właściciel Włodyczki i Klimkowiec na Podolu, żonaty z Anną Mycielską, wdową po Wincentym Gawle Potockim, córką Jana Nepomucena, starosty ośnickiego, i Jolenty Dobrzyckiej, kwitował w 1789 r. ojca żony z odbioru 20,000 flor. (Ins. Pozn. f. 391 i Kancl. 90 f. 32 i 33). Józef wspólnie z bratem Wojciechem dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim i pochodzenia od Andrzeja (Goł.). Marya, córka Józefa, za Stanisławem Baczyńskim, a synowie: Stanisław i Ferdynand wywiedli się ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1838 i 1839 r. Brat ich Leopold, zamieszkiwał 1812 r. w Zniesieniu, w Galicyi.

Stanisław, właściciel Hadyńkowiec w Galicyi, urodzony 1789 r., zmarły 1855 r., członek Stanów Galicyjskich, z Katarzyny z Mysłowskich pozostawił córkę Sewerynę, zaślubioną hr. Leszkowi Duninowi-Borkowskiemu w 1840 r. i syna Alfreda, właściciela po ojcu Hadyńkowiec, urodzonego 1821 r., zmarłego 1892 r., ożenionego z hr. Anną Bnińską, którego syn Artur, właściciel Hadyńkowiec, poseł na sejm galicyjski, urodzony 1850 r., zaślubił w 1884 r. hr. Jadwigę Kalinowską, córkę Władysława i Cecylii z Szeliskich.

Ferdynand, członek Stanów Galicyjskich, właściciel Byczkowiec, urodzony tamże 26-go Sierpnia 1801 r. (par. Czortkowce), zmarły 1878 r. w Sójkach (par. Kutno), z Honoraty Pstrokońskiej, córki Ignacego i Honoraty z Ostrowskich, pozostawił córkę Wandę, zaślubioną Zdzisławowi Cieleckiemu 1850 r. i syna Włodzimierza, urodzonego 1831 r., zmarłego 1882 r., właściciela Byczkowiec, posła do Rady Państwa w Wiedniu, ożenionego z Zofią Moszyńską, córką Piotra, zmarłą w Byczkowcach 1896 r., z której syn Juljusz, urodzony 1870 r., właściciel Byczkowiec, zaślubił 1893 roku w Rybny hr. Józefę Tyszkiewiczównę, córkę hr. Marcelego i Maryi z Krąkowskich. Z niej synowie: Włodzimierz i Piotr i córka Zofia.

Jan, drugi syn Antoniego Hieronima z Bobrownickiej, zeznał w 1736 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką z Doruchowskich, córką Kazimierza i Apolinaryi z Mańkowskich, a w 1763 r. zrzekł się dożywocia przysługującego mu na

majątku żony na rzecz dzieci swoich: Teodora, Piotra, Macieja, Katarzyny i Apolinaryi, zakonnicy (Ins. Pozn. z 1736 r. IV. f. 49 i 146, i z 1763 r. I. f. 113).

Teodor, szambelan Stanisława Augusta 1786 r. i komisarz cywilno - wojskowy województwa poznańskiego 1790 r.

Maciej, major wojsk koronnych, właściciel Lipnicy i Wierzchaczewa 1791 roku (Ins. Pozn.), z Michaliny Cieleckiej miał córkę Teodorę, żonę generała Emila Węgierskiego, zmarłą 1870 r., i synów: Michała i Wawrzyńca. Anna, córka Michała z Rozalii Wasilkowskiej, za Polemonem Wilczyńskim, a Klementyna, córka Wawrzyńca z Kuczborskiej, za Suchodolskim.

Adam, syn Antoniego Hieronima z Bobrownickiej, z Maryanny Tomickiej pozostawił syna Wojciecha, występującego w procesie z 1791 r. przed Trybunałem piotrkowskim o dobra Prądna i Jagodna.

Bolesław z Wielowsi, syn Jana, podstolego poznańskiego z Chojnackiej, żonaty 1-o v. z Ewą Swięcicką 1642 roku, 2-o v. z Zofią Krzyżanowską, wdową po Janie Łagiewnickim, w 1653 r. (Ins. Pozn. i Kość.), pozostawił z niej syna Jana Olbrachta, który wspólnie z pierwszą swoją żoną, Dorotą z Godurowskich, zawarł w 1675 r. układ z Markowskim, dotyczący dóbr Potrzonowa, a którego druga żona, Magdalena Krystyna z Werbna Pawłowska, kwitowała w 1686 r. ojca swego Mikołaja, z odbioru 3,000 flor. (Ins. Pozn.). Miał on synów: Przecława Stanisława, kanonika kruszwickiego 1691 r.; Andrzeja, łowczego bracławskiego, nieżyjącego już w 1724 r.; Bolesława, miecznika latyczowskiego 1724 r.; Piotra Pawła, kanonika płockiego 1720 r.; Adalberta, kanonika płockiego i deputata na trybunał koronny 1730 r.; Franciszka Michała i Kazimierza, oraz córki: Annę, żonę 1-o v. Wojciecha Łączkowskiego 1692 r., 2-o v. Franciszka ze Skrzypny Twardowskiego 1701 r., Teresę za Aleksandrem Moszczeńskim 1696 r., i Helenę za Maciejem Łęskim 1719 roku. Piotr Paweł, Teresa i Anna urodzeni z Godurowskiej, a pozostałe dzieci z Pawłowskiej. Adalbert, Piotr i Franciszek, obrali 1724 roku Bolesława pełnomocnikiem, celem windykowania spadku po Andrzeju (Ins. Pozn.).

Franciszek Michał, towarzysz 1730 r., a chorąży pancerny 1747 roku (Ins. Pozn.), w końcu wojski bydgoski 1764 r., z Wiktoryi Gruszczyńskiej miał synów: Antoniego, towarzysza pancernego 1774 r., Tadeusza i Jana, którzy wpływali do procesu o Prądno i Jagodne w 1791 r. (Wyr. Piotrk.).

Kazimierz, żonaty 1707 r. z Katarzyną Moszczeńską, córką Wojciecha i Anny z Trąpczyńskich (Ins. Pozn.), pozostawił z niej synów: Józefa, zmarłego młodo 1732 r.; Andrzeja, w zakonie Piotra, Franciszkanina w Poznaniu, i córki: Annę za Janem Zielińskim i Teresę za Stefanem Glińskim. Brat odstąpił w 1737 r. część rodzicielskiego majątku siostrom (Ins. Pozn.).

Jakób, syn Bartłomieja z Gajewskiej, właściciel Jabłonowa, Leszcz, Karszyc i Cieśli, którą to ostatnią wieś sprzedał 1599 r. braciom: Łukaszowi i Bartłomiejowi (Rez. Pozn.), wojski poznański 1615 r., następnie podstoli, żonaty 1-o v. z Anną Zakrzewską, z którą zeznał zapis dożywocia w 1595 r. (Rez. Pozn.), 2-o v. z Katarzyną Zadorską, córką Macieja, której zapisał w 1597 r. 3,000 flor., a w 1604 roku 5,000 flor. na Leszczach, Karszycach i Jabłonowie (Rez. Pozn.). Z pierwszej żony syn Chryzostom, nad którym ustanowił opiekę w 1606 r., a któremu oddał w 1615 r. Jabłonowo (Zap. Lub. 16 f. 523 i Rez. Pozn.). Z drugiej: Stefan, Jarosz,

Jakób, Anna, żona Wojciecha Hersztopskiego 1615 r. (Rez. Pozn.), Dorota, żona Stefana Bobrownickiego 1659 r., Helena v. Jadwiga za Janem Małachowskim 1649 roku, Elżbieta za Aleksandrem Kobierzyckim 1649 r., i Agnieszka za Świętosławem Bielińskim 1649 r.

Dorota, nabyte od siostr i brata Jakóba prawa do spadku po Stanisławie Zadorskim, odstąpiła Leżeńskiemu 1649 r. (Rez. Pozn.).

Stefan, wspólnie ze stryjami: Łukaszem i Bartłomiejem, kwitował 1630 r. Zygmunta Cieleckiego, kanonika gnieźnieńskiego, a w 1632 r. zeznał na braci swoich: Jarosza i Jakóba, obligi na sumę 3,400 flor., która na nich po Hieronimie, biskupie płockim, wypadła (Ins. Pozn.). W tym ostatnim roku był opiekunem Katarzyny, córki Chryzostoma, urodzonej z Ewy Niszczyckiej, 2-o v. Janowej Kanigowskiej, następnie 1650 r. mniszki w Owińsku (Ins. Pozn.). Stefan zapisał w 1631 roku żonie swej, Annie Poklateckiej, córce Jana i Jadwigi z Chełkowskich, 8,000 flor. na Poklatkach (Ins. Pozn. z 1631 i 1632 r.). Nie żył w 1644 r., w którym pozostała po nim wdowa, żona już Stanisława Pogorzelskiego, wydała córki swoje: Jadwigę, Barbarę i Katarzynę Zygmuntowi Cieleckiemu, kanonikowi gnieźnieńskiemu, jako dziadowi i opiekunowi (Ins. Pozn.).

Jakób, zapisał 1545 r. na Leszczach 4,000 flor. żonie swej, Zofii z Bobolecckich, córce Stanisława (Ins. Pozn.).

Łukasz, syn Bartłomieja z Gajewskiej, podsędek poznański 1622 r., odstąpił w 1607 r. żonie swej, Katarzynie ze Stęgowskich, 3,000 flor. (Rez. Pozn.). Z niej synowie: Kasper, Maciej i Aleksander, oraz córki: Katarzyna, żona Macieja Rosnowskiego 1639 r.; Zofia za Stanisławem Trach-Gnińskim 1629 r. (Rez. Pozn.); Anna za Andrzejem Kobylnickim 1631 r. (Ins. Pozn.); Maryanna za Andrzejem Korzbokiem Łąckim 1636 r. (Rez. Pozn.); Urszula, 1-o v. za Mikołajem Bojanowskim 1645 r., 2-o v. za Łukaszem Bieczyńskim 1650 r. (Rez. Pozn. z 1645 r. i Ins. Pozn. z 1650 r.); Apolinarya za Stanisławem Kurskim 1650 r. (Ins. Pozn.), i Helena za Mikołajem Słopanowskim 1653 r. (Ins. Kość.).

Z synów Łukasza Maciej, wspólnie z matką i bratem Aleksandrem, układał się 1649 r. z Chłapowskimi (Ins. Kość. i Ins. Pozn.). W 1634 r. pisarz kancelaryi koronnej (DW. 48 f. 1571), następnie sekretarz królewski, otrzymał w 1649 roku Golęcin w województwie poznańskiem (M. 191 f. 27). W tym ostatnim roku był i pisarzem skarbowym (V. L.). Tenże Maciej wraz z Adamem podpisali z województwem poznańskiem elekcyę Jana Kazimierza.

Aleksander zapisał w 1653 r. żonie swej, Annie Miaskowskiej, córce Aleksandra, 8,000 flor. (Ins. Kość.). Z niej synowie: Maciej i Aleksander, nad którymi opieka ustanowioną została w 1662 r. (Sig. 5 f. 116). W 1674 r. kwitował ich Kurczewski (Ins. Pozn.).

Aleksander, żonaty z Magdaleną Trąmpczyńską, córką Stefana i Teodory z Kurskich. Kwitowała ona brata Macieja w 1680 roku z odbioru 10,000 flor., a w 1696 r., już jako wdowa po Aleksandrze, kwitowała Skupińskich imieniem swoich dzieci: Macieja, Michała i Katarzyny (Ins. Pozn.).

Bartłomiej, syn Bartłomieja z Gajewskiej, wojski poznański, zapisał w 1618 roku żonie swej, Katarzynie z Chojnackich, 800 flor. na Kamieńcu (Rez. Pozn.). W 1639 r. był właścicielem Srocka i Bieczyny (Ins. Pozn.). Jego synowie: Kas-

per, w zakonie Waleryan, Franciszkanin w Poznaniu 1637 r. (Ins. Pozn.), a Adam, Jan, Kazimierz i Ludwik, wspólnie z matką obrali 1645 r. za pełnomocnika swego Krzeniewskiego (Ins. Kość.). Siostry ich: Anna za Janem Dobczyńskim 1625 r. (Rez. Pozn.), Zofia za Marcinem Szołdrskim, kasztelanicem biechowskim, 1646 r. (Ins. Pozn.) i Maryanna, 1-o v. za Janem Dobczyńskim 1646 r., 2-o v. za Franciszkiem Proskim 1671 r. (Rez. i Ins. Pozn.).

Adam i Ludwik nie żyli już w 1646 r., w którym Jan i Kazimierz dopełnili działu dóbr. Jan wziął Biskupice i Szczepankowo, w powiecie poznańskim, a Kazimierz—Srocko i Bieczyny, w powiecie kościańskim (Ins. Pozn.).

Kazimierz v. Kazimierz Władysław, zapisał w 1670 r. żonie swej, Katarzynie z Trąmpczyńskich, 1-o v. Stanisławowej Bukowieckiej, 15,000 flor. (Ins. Pozn.). Z niej córka Anna, żona Franciszka z Błociszewa Gajewskiego, kasztelanica rogozińskiego, otrzymała w 1679 r. 40,000 flor. posagu (Rez. Pozn.) i syn Franciszek Przecław, który od ojca otrzymał w 1678 r. Srocko i Bieczyny (Ins. Pozn.).

Franciszek Przecław, żonaty z Jadwigą Zakrzewską, córką Aleksandra i Maryanny z Suchorzewskich, nie żył już w 1683 r., w którym pozostała po nim wdowa kwitowała jego ojca z odbioru 400 flor. (Ins. Pozn.).

Syn jego Kazimierz, starosta powidzki 1730 r., zapisał w 1719 r. żonie swej, Katarzynie z Kąsinowskich, córce Władysława i Konstancyi z Doruchowskich, 8,000 flor. (Ins. pozn.). Z niej córka Konstancya za Jakóbem Działyńskim, kasztelanicem brzeskim, późniejszym wojewodą malborskim. Małżonkowie zeznali zapis dożywocia 1732 r., a matka jej sprzedała Działyńskiemu w 1741 r. Dębnicę, Brzozogaj, Bojanice, Pępice, Kopydłowo, Dziadkowo i Zagajewo za 250,000 flor. (Ins. Pozn.).

Jan Cielecki, syn Macieja, pozostawił z Małgorzaty syna Łukasza, którego w 1504 r. ustanowił swoim pełnomocnikiem (Zs. Pyzdr. z 1505 r.).

Łukasz, zabezpieczył w 1514 r. posag żonie swej, Barbarze Nowomiejskiej, córce Wawrzyńca, na Cielczy, Cząszczewie, Skrzebowie i Lewkowie. Część tych dwóch ostatnich majątków otrzymał od szwagrów swoich w posagu za żoną i sprzedał je w 1516 roku Chwałkowskiemu (Rez. Pozn.). Córka jego Jadwiga, 1-o v. za Marcinem Sowińskim 1534 r. (Rez. Pozn.), 2-o v. za Janem Chwałkowskim, a synowie: Adam, Stanisław, Mikołaj i Tomasz, przyznali w 1534 r. pewną sumę matce swej Nowomiejskiej, a w 1540 r. zamienili ogród w Cielczy z Wolickim. W tym ostatnim roku Tomasz był jeszcze nieletnim (Inscr. Pozn. i Inscr. Pyzdr.). Adam, w imieniu swojem i nieletnich synowców: Łukasza i Marcina, synów Mikołaja, kwitował w 1579 r. Jana Chwałkowskiego z odbioru ruchomości pozostałych po jego żonie, Jadwidze z Cieleckich (Ins. i Rez. Pyzdr. z 1597 roku f. 403). Stanisław i Tomasz zmarli bezpotomnie.

Adam, syn Łukasza, na części swej Cielczy i Cząszczewa, która mu z podziału z braćmi wypadnie, zapisał w 1541 r. 800 grzywien żonie swej Annie, córce Andrzeja Mieszkowskiego (Rez. Pozn. f. 427). W 1568 r. on i brat jego Mikołaj i Mikołaj i Kasper, synowie Jana, sprzedali Cielczę i Cząszczewo Opalińskiemu, za 30,000 flor. Nabył zaś Adam Bachorzewo w 1554 r. od Jarockich, na którem w 1568 r. zabezpieczył posag żony (Rez. Pozn.). Syn jego Jan, a córki: Zofia za Jakóbem Krowickim, Jadwiga za Maciejem Kembłowskim z Kembłowa i Gorzyc

1575 r., Anna za Wojciechem Góreckim z Kociołkowej Górki i Agnieszka za Wawrzyńcem Stęgowskim 1581 r.

Jan, dziedzic na Bachorzewie, Wojciechowie i Godziszewie, zapisał 1619 r. na Bachorzewie żonie swej, Annie Czermińskiej, córce Andrzeja, 3,000 flor. (Rez. Pozn. f. 401 i 403) i pozostawił z niej synów: Łukasza, Andrzeja i Wojciecha, oraz córki: Jadwigę, żonę 1-o v. Kaspra Lubowidzkiego 1608 r., 2-o v. Kaspra Wierzbińskiego 1626 r.; Ewę za Janem Zadorskim, dziedzicem Goli, 1614 r.; Zofię za Stanisławem Łaszczyńskim; Annę za Wojciechem Rosnowskim, dziedzicem Grodziska i Dorotę za Jakóbem Domiechowskim 1615 r.

Wojciech, syn Jana z Bachorzewa, kwitowany 1630 r. w grodzie pyzdrskim przez braci z odbioru dokumentów, z Małgorzaty Hersztopskiej, córki Wawrzyńca i Elżbiety z Bukowieckich, pozostawił córkę Zofię, żonę Jana Niemojewskiego, której mąż w 1642 r. zapisał 6,000 flor. (Ins. i Rez. Pyzdr. z 1626 r. f. 88 i Rez. Pozn. z 1642 r.).

Łukasz, syn Jana z Bachorzewa, nabył od ojca w 1614 r. Wojciechowo, a wspólnie z bratem Andrzejem toż Wojciechowo i Godziszewo w 1619 r. (Rez. Pozn. z 1614 r. f. 326 i z 1619 r. f. 197). W 1615 r. zapisał na Wojciechowie żonie swej, Zofii z Zakrzewa Belęckiej, 5,000 flor., a w 1619 r. 6,000 flor. (Rez. Pozn. f. 341 i 460), w 1633 roku ustanowił opiekę nad dziećmi w osobach żony i braci (Ins. Pozn. I. f. 438) Z dzieci tych córka Anna, za Piotrem Żegockim, starostą kościańskim, synem Marcina, kasztelana przemętskiego, której mąż zapisał w 1638 roku 15,000 flor. (Rez. Pozn. f. 547), a synowie: Adam i Łukasz, zapisali 1646 r. na Godziszewie i Morce ojcu swemu 30,000 flor. (Ins. Pozn. II. f. 791). Adam zabezpieczył na tychże dobrach w tymże 1646 r. żonie swej, Katarzynie z Klonowskich, 1-o v. Jakóbowej Wielżyńskiej, 20,000 flor. i z niej pozostawił córkę Teresę, żonę Adama Karchowskiego 1667 r. (Rez. Pozn. z 1646 roku i Inscr. Pozn. z 1667 r.).

Andrzej, syn Jana z Bachorzewa, zaślubił w 1622 r. Dorotę z Rakoniewic Ossowską, córkę Stanisława, której na Wojciechowie zapisał 4,500 flor. (Rez. Pozn. f. 60). W 1637 r. ustanowił opiekę nad dziećmi swoimi: Władysławem i Zofią (Ibid. f. 75). Zofia wyszła za Andrzeja Korzboka Zawadzkiego. Ojciec jej zapisał w 1647 r. 12,000 flor. posagu (Ins. Pozn. I. 863). Władysław zapisał 1653 r. żonie swej, Annie Miaskowskiej, córce Adama i Jadwigi z Pigłowic, 11,000 flor. (Ins. Pozn. XII. f. 7 i 37) i z niej pozostawił córkę Dorotę, żonę 1-o v. Hieronima Choińskiego 1673 r., 2-o v. Stanisława Modlibowskiego, skarbnika kaliskiego 1679 r. (Rez. Pozn.) i syna Jana, ożenionego w 1688 r. z Ludwiką Koszutską, córką Aleksandra i Anny ze Strzałkowskich (Ins. Pozn. XII. f. 12). Z niej pozostała córka Anna, której ojciec zapisał w 1695 r. 2,000 flor. (Ibid. XII. f 14).

Mikołaj, syn Łukasza z Barbary Nowomiejskiej, żonaty 1-o v. z Jadwigą Kembłowską, 2-o v. z Anną Dachowską, córką Macieja, której zapisał w 1570 r. 700 flor., pozostawił córkę Annę, żonę Wojciecha Reklewskiego, która zrzekła się dóbr ojczystych i macierzystych na rzecz brata Łukasza w 1582 r. (Ins. i Rez. Pyzdr.) i synów: Łukasza i Marcina.

Marcin, żonaty z Heleną Pierzchlińską, zmarł w 1593 r. bezpotomnie (Rez. Pozn. z 1570 r. f. 137 i z 1583 r. f. 9 i 231).

Łukasz, nabywca Tworkowa w powiecie poznańskim 1583 r. (Rez. Pozn. f. 211), z niewiadomej małżonki pozostawił córkę Zofię, żonę Dobrogosta Mielińskiego w 1607 r., i synów: Jakóba i Łukasza. Reklewska pozwała w 1595 r. bratanków swoich: Jakóba i Łukasza, synów Łukasza, w asystencyi stryja ich Jana i wdowę po Marcinie, o spadek po nim pozostały (Ins. i Rez. Pyzdr. f. 90). Jakób zmarł bezpotomnie, a Łukasz, właściciel Tworkowa i Rogaczewa (Zs. Pozn. z 1602 roku i Rez. Pozn. z 1616 r.), żonaty 1-o v. z Katarzyną Rogalińską, córką Andrzeja, której zapisał w 1607 r. 2,000 flor., 2-o v. z Agnieszką Szołdrską, córką Stanisława, w 1615 r. (Rez. Pozn. z 1615 i 1617 r.), pozostawił z drugiej żony córkę Katarzynę za Mikołajem Proskim (Rez. Pozn. z 1643 r. f. 63) i syna Andrzeja, właściciela Rogaczewa (Ins. Pozn. II. f. 255), żonatego w 1637 r. z Zuzanną Zawadzką, wdową po Adamie Górskim (Rez. Pozn. f. 319). Z niej synowie: Jan Kazimierz i Albert, właściciele Morki, Jelenczewa i Małpina, kwitowali w 1668 r. opiekunów swoich z opieki i w akcie tym zeznali, że są urodzeni z Zuzanny Zawadzkiej (Ins. Kość f. 402).

Kazimierz zeznał zapis dożywocia z żoną, Dorotą Zawadzką w 1670 roku, a Albert wspólnie z żoną, Teresą z Kęszyckich, układał się z Brudnicką 1688 r., a po śmierci Kazimierza dobra wyżej wymienione zastawił Wojnarowskiej i kwitował swoją bratowę, 1-o v. Mikołajową Lisieckę, a 3-o v. Piotrową Ossowskę 1691 r. (Ins. Pozn.). Siostry ich: Katarzyna za Janem Kurowskim (Inscr. Pozn. z 1662 r), a Zofia za Wojciechem Chwałkowskim 1677 r. (Rez. Pozn.).

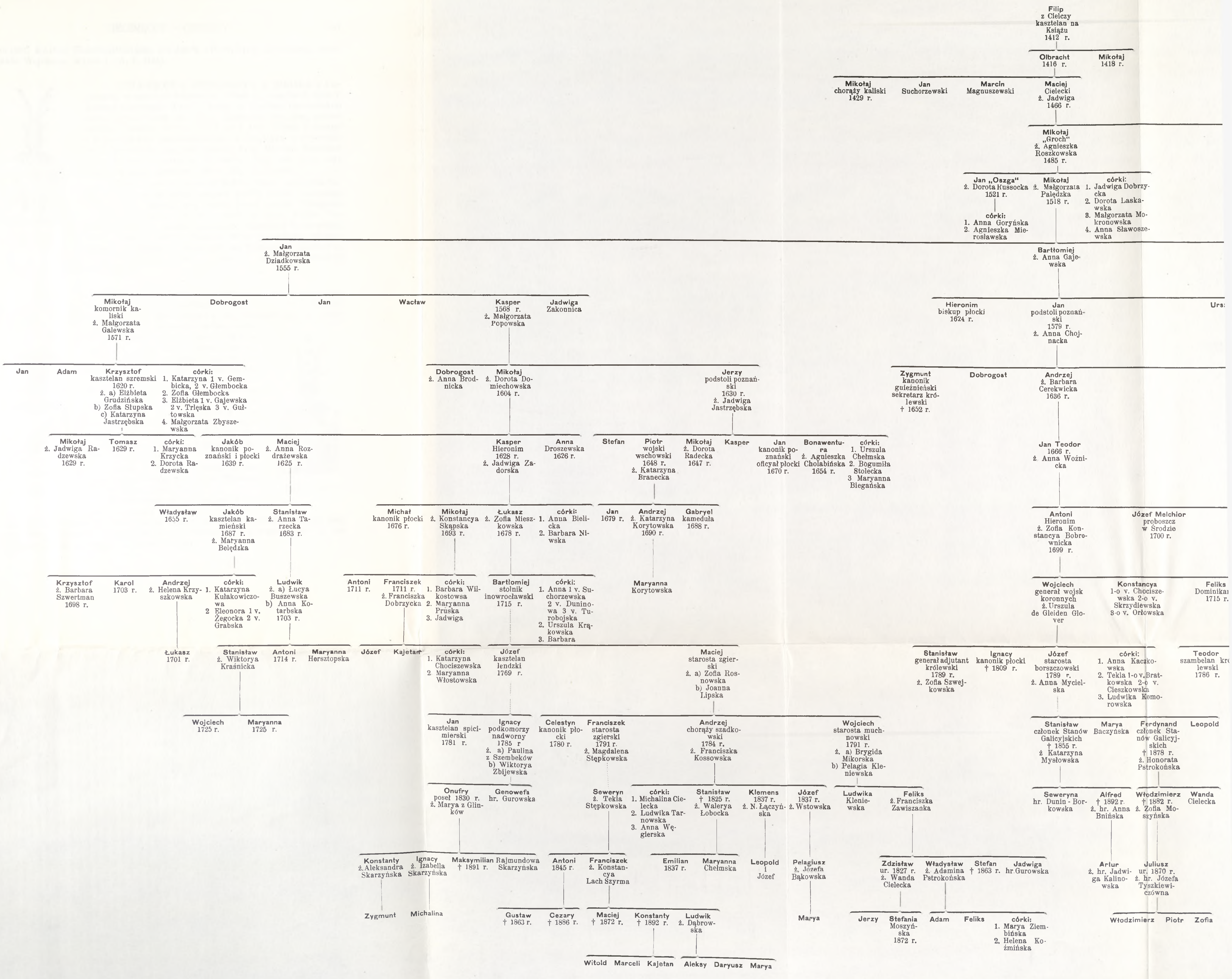
Teresa z Kęszyckich, wdowa po Albercie, w imieniu swojem i dzieci: Franciszka, Antoniego, Karola, Róży i Teresy, kwitowała Czackiego 1696 r. (Ins. Pozn.). Antoni, Karol i Teresa sprzedali Morkę, Jelenczewo i Małpino w 1715 r. Czackiemu za 300,000 flor. Róża była 1-o v. za Antonim Skąpskim, 2-o v. za Józefem Malechowskim 1715 r. (Ins. Pozn.). Zofia, córka także Alberta i Teresy z Kęszyckich, za Janem Mańkowskim 1695 r. (Ins. Pozn.).

Patrz — Rodowód Cieleckich.

W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Adama, Jana i Mikołaja z województwa kaliskiego i Macieja, sędziego marszałkowskiego, z województwa poznańskiego. Elekcyę Augusta II-go podpisali: Bolesław z województwem ruskiem, Andrzej, Karol, Krzysztof i Ludwik z województwem poznańskiem, a Szymon z województwem inowrocławskiem. Wojciech z województwa kijowskiego elektor Stanisława Augusta.

Jan, burgrabia krzemieniecki 1611 r. Józef, skarbnik bielski 1759 roku. Jan, żonaty z Maryanną Makowiecką 1773 r. (Perp. Czers. 34 f. 385). Maciej, żonaty z Elżbietą Krzeczowską, córką Stanisława i Agnieszki Jordanówny, cześnikówny krakowskiej, miał z niej synów: Aleksandra, po którym syn Dobrogost, posesor Miłoszowic 1759 r. (Zap. Gr. Nowokor.) i Ignacego, ożenionego z Jagnińską, których córka za Szuliszowskim, oraz córkę Agnieszkę za Grabkowskim. Sprzedali oni w 1746 r. prawa swe do Kociubiniec Teofili ze Sławianowskich Wąsowiczowej (Gr. Tremb.).

Jeden z wymienionych wyżej Wojciechów miał dwóch synów: Romualda i Anastazego. Julian, Władysław, Edmund, Aleksandra i Emilia Antoniowa Biernacka, dzieci Romualda i Bronisławy Trojackiej i Teodor, syn Anastazego z Joanny Apczyńskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1848

Filip z Cielczy kasztelan na Książu 1412 r.
Olbracht 1416 r.
Mikołaj 1418 r.
Mikołaj chorąży kaliski 1429 r.
Jan Suchorzewski
Marcin Magnuszewski
Maciej Cielecki ż. Jadwiga 1466 r.
Mikołaj „Groch“ ż. Agnieszka Roszkowska 1485 r.
Jan „Oszga“ ż. Dorota Russocka 1521 r.
córki: 1. Anna Goryńska 2. Agnieszka Mierosławska
Mikołaj ż. Małgorzata Palędzka 1518 r.
córki: 1. Jadwiga Dobrzycka 2. Dorota Laskawska 3. Małgorzata Mokronowska 4. Anna Sławoszewska
Jan ż. Małgorzata Dziadkowska 1555 r.
Bartłomiej ż. Anna Gajewska
Mikołaj komornik kaliski ż. Małgorzata Galewska 1571 r.
Dobrogost
Jan
Wacław
Kasper 1568 r. ż. Małgorzata Popowska
Jadwiga Zakonnica
Hieronim biskup płocki 1624 r.
Jan podstoli poznański 1579 r. ż. Anna Chojnacka
Urs
Jan
Adam
Krzysztof kasztelan szremski 1620 r. ż. a) Elżbieta Grudzińska b) Zofia Słupska c) Katarzyna Jastrzębska
córki: 1. Katarzyna 1 v. Gembicka, 2 v. Głembocka 2. Zofia Głembocka 3. Elżbieta 1 v. Gajewska 2 v. Trlęska 3 v. Gułtowska 4. Małgorzata Zbyszewska
Dobrogost ż. Anna Brodnicka
Mikołaj ż. Dorota Domiechowska 1604 r.
Jerzy podstoli poznański 1630 r. ż. Jadwiga Jastrzębska
Zygmunt kanonik gnieźnieński sekretarz królewski † 1652 r.
Dobrogost
Andrzej ż. Barbara Cerekwicka 1636 r.
Mikołaj ż. Jadwiga Radzewska 1629 r.
Tomasz 1629 r.
córki: 1. Maryanna Krzycka 2. Dorota Radzewska
Jakób kanonik poznański i płocki 1639 r.
Maciej ż. Anna Rozdrażewska 1625 r.
Kasper Hieronim 1628 r. ż. Jadwiga Zadorska
Anna Droszewska 1626 r.
Stefan
Piotr wojski wschowski 1648 r. ż. Katarzyna Branecka
Mikołaj ż. Dorota Radecka 1647 r.
Kasper
Jan kanonik poznański oficyał płocki 1670 r.
Bonawentura ż. Agnieszka Cholabińska 1654 r.
córki: 1. Urszula Chełmska 2. Bogumiła Stolecka 3 Maryanna Biegańska
Jan Teodor 1666 r. ż. Anna Woźnicka
Władysław 1655 r.
Jakób kasztelan kamieński 1687 r. ż. Maryanna Belędzka
Stanisław ż. Anna Tarzecka 1683 r.
Michał kanonik płocki 1676 r.
Mikołaj ż. Konstancya Skąpska 1693 r.
Łukasz ż. Zofia Mieszkowska 1678 r.
córki: 1. Anna Bielicka 2. Barbara Niwska
Jan 1679 r.
Andrzej ż. Katarzyna Korytowska 1690 r.
Gabryel kameduła 1688 r.
Antoni Hieronim ż. Zofia Konstancya Bobrownicka 1699 r.
Józef Melchior proboszcz w Środzie 1700 r.
Krzysztof ż. Barbara Szwertman 1698 r.
Karol 1703 r.
Andrzej ż. Helena Krzyszkowska
córki: 1. Katarzyna Kułakowiczowa 2 Eleonora 1 v. Żegocka 2 v. Grabska
Ludwik ż. a) Łucya Buszewska b) Anna Kotarbska 1703 r.
Antoni 1711 r.
Franciszek 1711 r. ż. Franciszka Dobrzycka
córki: 1. Barbara Wilkostowsa 2. Maryanna Pruska 3. Jadwiga
Bartłomiej stolnik inowrocławski 1715 r.
córki: 1. Anna 1 v. Suchorzewska 2 v. Duninowa 3 v. Turobojska 2. Urszula Krąkowska 3. Barbara
Maryanna Korytowska
Wojciech generał wojsk koronnych ż. Urszula de Gleiden Glover
Konstancya 1-o v. Chociszewska 2-o v. Skrzydlewska 3-o v. Orłowska
Feliks Dominikan 1715 r.
Łukasz 1701 r.
Stanisław ż. Wiktorya Kraśnicka
Antoni 1714 r.
Maryanna Hersztopska
Józef
Kajetan
córki: 1. Katarzyna Chociszewska 2 Maryanna Włostowska
Józef kasztelan lendzki 1769 r.
Maciej starosta zgierski ż. a) Zofia Rosnowska b) Joanna Lipska
Stanisław generał adjutant królewski 1789 r. ż. Zofia Szwejkowska
Ignacy kanonik płocki † 1809 r.
Józef starosta borszczowski 1789 r. ż. Anna Myciełska
córki: 1. Anna Kaczkowska 2. Tekla 1-o v. Bratkowska 2-o v. Cieszkowska 3. Ludwika Komorowska
Teodor szambelan królewski 1786 r.
Wojciech 1725 r.
Maryanna 1725 r.
Jan kasztelan spicimierski 1781 r.
Ignacy podkomorzy nadworny 1785 r. ż. a) Paulina z Szembeków b) Wiktorya Zbijewska
Celestyn kanonik płocki 1780 r.
Franciszek starosta zgierski 1791 r. ż. Magdalena Stępkowska
Andrzej chorąży szadkowski 1784 r. ż. Franciszka Kossowska
Wojciech starosta muchnowski 1791 r. ż. a) Brygida Mikorska b) Pelagia Kleniewska
Stanisław członek Stanów Galicyjskich † 1855 r. ż. Katarzyna Mysłowska
Marya Baczyńska
Ferdynand członek Stanów Galicyjskich † 1878 r. ż. Honorata Pstrokońska
Leopold
Onufry poseł 1830 r. ż. Marya z Glinków
Genowefa hr. Gurowska
Seweryn ż. Tekla Stępkowska
córki: 1. Michalina Cielecka 2. Ludwika Tarnowska 3. Anna Węglerska
Stanisław † 1825 r. ż. Walerya Łobocka
Klemens 1837 r. ż. N. Łączyńska
Józef 1837 r. ż. Wstowska
Ludwika Kleniewska
Feliks ż. Franciszka Zawiszanka
Seweryna hr. Dunin-Borkowska
Alfred † 1892 r. ż. hr. Anna Bnińska
Włodzimierz † 1882 r. ż. Zofia Moszyńska
Wanda Cielecka
Konstanty ż. Aleksandra Skarzyńska
Ignacy ż. Izabella Skarzyńska
Maksymilian † 1891 r.
Rajmundowa Skarzyńska
Antoni 1845 r.
Franciszek ż. Konstancya Lach Szyrma
Emilian 1837 r.
Maryanna Chełmska
Leopold Józef
Pelagiusz ż. Józefa Bąkowska
Zdzisław ur. 1827 r. ż. Wanda Cielecka
Władysław ż. Adamina Pstrokońska
Stefan † 1863 r.
Jadwiga hr Gurowska
Artur ż. hr. Jadwiga Kalinowska
Juliusz ur. 1870 r. ż. hr. Józefa Tyszkiewiczówna
Zygmunt
Michalina
Gustaw † 1863 r.
Cezary † 1886 r.
Maciej † 1872 r.
Konstanty † 1892 r.
Ludwik ż. Dąbrowska
Marya
Jerzy
Stefania Moszyńska 1872 r.
Adam
Feliks
córki: 1. Marya Ziembińska 2. Helena Koźmińska
Włodzimierz
Piotr
Zofia
Witold
Marceli
Kajetan
Aleksy
Daryusz
Marya

Stanisław 1492 r. — **Andrzej** 1492 r. — **Marcin** 1479 r. — **Piotr** 1492 r.

Barbara Westerska 1548 r.

Urszula — **Barbara** Bukowiecka — **Jakób** podstoli poznański ż. a) Anna Zakrzewska 1595 r. b) Katarzyna Zadorska 1597 r. — **Wojciech** — **Łukasz** podsędek poznański 1622 r. ż. Katarzyna Stęgowska

córki:
1. Dorota Krusińska
2. Zofia Benedyktynka
3. Elżbieta 1-o v. Brodnicka 2 o v. Pogorzelska

Children of Jakób: **Bolesław** ż. a) Ewa Święcicka 1642 r. b) Zofia Krzyżanowska 1653 r. — **Chryzostom** 1615 r. ż. Ewa Niszczycka — **Stefan** ż. Anna Poklatecka 1631 r. — **Jarosz** 1632 r. — **Jakób** ż. Zofia Bobolecka 1645 r. — **córki:** 1. Anna Hersztopska 2. Dorota Bobrownicka 3 Helena v. Jadwiga Małachowska 4. Elżbieta Kobierzycka 5. Agnieszka Bielińska

Children of Łukasz: **Kasper** — **Maciej** sekretarz królewski 1649 r. — **Aleksander** ż. Anna Miaskowska 1653 r. — **córki:** 1. Katarzyna Ros 2. Zofia Gnińska 3. Anna Kobylnic 4. Maryanna Łąck 5. Urszula 1-o v. wska 2-o v. Bie 6. Apolinarya Ku 7. Helena Słopano

Jan Olbracht ż. a) Dorota Godurowska 1675 r. b) Magdalena Krystyna Pawłowska — **Katarzyna** Zakonnica 1650 r. — **córki:** 1. Jadwiga 2. Barbara 3. Katarzyna

Maciej 1674 r. — **Aleksander** ż. Magdalena Trąmpczyńska 1680 r.

or — **Zygmunt Wacław** — **córki:** 1. Elżbieta Maryanna 1-o v. Ostaszewska, 2-o v. Szczaniecka 2. Barbara Teresa

Stanisław ż. Teresa Kamieńska 1702 r.

Children of Jan Olbracht: **Piotr** Paweł kanonik płocki — **Przecław** Stanisław kanonik kruszwicki 1691 r. — **Andrzej** łowczy bracławski † 1724 r. — **Bolesław** miecznik latyczowski 1724 r. — **Adalbert** kanonik płocki 1730 r. — **Franciszek** Michał wojski bydgoski 1764 r. ż. Wiktorya Gruszczyńska — **Kazimierz** ż. Katarzyna Moszczeńska 1707 r. — **córki:** 1. Anna 1 o v. Łączkowska 2-o v. Twardowska 2. Teresa Moszczeńska 3 Helena Łęska

Children of Aleksander: **Maciej** — **Michał** — **Katarzyna**

Feliks Dominikanin 1715 r. — **Jan** ż. Franciszka Doruchowska 1736 r. — **Adam** ż. Maryanna Tomicka

Children of Stanisław: **Michał** 1729 r. — **Barbara** Ulatowska

Children of Franciszek: **Antoni** towarzysz pancerny 1774 r. — **Tadeusz** 1791 r — **Jan**

Children of Kazimierz: **Józef** † 1732 r. — **Andrzej** (Piotr) Franciszkanin 1737 r. — **córki:** 1. Anna Zielińska 2. Teresa Glińska

Teodor szambelan królewski 1786 r. — **Piotr** — **Maciej** major wojsk koronnych 1791 r. ż. Michalina Cielecka — **córki:** 1. Katarzyna 2. Apolinarya Zakonnica — **Wojciech** 1791 r.

Leopold — **Michał** ż. Rozalia Wasilkowska — **Wawrzyniec** ż. N. Kuczborska — **Teodora** Wegierska

Wanda Cielecka — **Anna** Wilczyńska — **Klementyna** Suchodolska

r — **Zofia**

Rodowód Cieleckich h. Zaremba.

Piotr 92 r. | Albert 1492 r. | Barbara 1-o v. Krzońska 2-o v. Grzybowska | Jan ż. Małgorzata 1479 r.

Łukasz ż. Barbara Nowomiejska 1514 r.

Piotr ż. Agnieszka Zagajewska 1557 r. | Jerzy sekretarz królewski | Adam ż. Anna Mieszkowska 1541 r. | Stanisław | Mikołaj ż. a) Jadwiga Kembłowska b) Anna Dachowska 1570 r. | Tomasz | Jadwiga 1-o v. Sowińska 2-o v. Chwałkowska

Łukasz podsędek poznański 1622 r. ż. Katarzyna Stęgowska | Bartłomiej wojski poznański ż. Katarzyna Chojnacka 1618 r. | Abraham | Kasper | Mikołaj ż. Agnieszka Giżycka | Jan ż. Anna Czermińska | córki: 1. Zofia Krowicka 2. Jadwiga Kembłowska 3. Anna Górecka 4. Agnieszka Stęgowska | Łukasz 1583 r. | Marcin ż. Helena Pierzchlińska | Anna Reklewska 1582 r.

Kasper | Maciej sekretarz królewski 1649 r. | Aleksander ż. Anna Miaskowska 1653 r. | córki: 1. Katarzyna Rosnowska 2. Zofia Gnińska 3. Anna Kobylnicka 4. Maryanna Łącka 5. Urszula 1-o v. Bojanowska 2-o v. Bieczyńska 6. Apolinarya Kurska 7. Helena Słopanowska | Adam | Jan 1646 r. | Kazimierz ż. Katarzyna Trąmpczyńska 1646 r. | Ludwik | Kasper (Waleryan) Franciszkanin 1637 r. | córki: 1. Anna Dobczyńska 2. Zofia Szołdrska 3. Maryanna 1-o v. Dobczyńska 2-o v. Proska | Piotr 1611 r. | Łukasz ż. Zofia z Zakrzowa Belęcka 1615 r. | Andrzej ż. Dorota Ossowska 1622 r. | Wojciech 1630 r. ż. Małgorzata Hersztopska | córki: 1. Jadwiga 1-o v. Lubowidzka 2-o v. Wierzbińska 2. Ewa Zadorska 3. Zofia Łaszczyńska 4. Anna Rosnowska 5. Dorota Domiechowska | Jakób | Łukasz ż. a) Katarzyna Rogalińska 1607 r. b) Agnieszka Szołdrska | Zofia Mielińska 1607 r.

Maciej 1674 r. | Aleksander ż. Magdalena Trąmpczyńska 1680 r. | Franciszek Przecław ż. Jadwiga Zakrzewska | Anna Gajewska 1679 r. | Adam ż. Katarzyna Klonowska 1646 r. | Łukasz | Anna Żegocka 1638 r. | Władysław ż. Anna Miaskowska 1653 r. | Zofia Zawadzka | Zofia Niemojewska 1642 r. | Andrzej ż. Zuzanna Zawadzka 1637 r. | Katarzyna Proska

Maciej | Michał | Katarzyna | Kazimierz starosta powidzki 1730 r. ż. Katarzyna Kąsinowska | Teresa Karchowska 1667 r. | Jan ż. Ludwika Koszutska 1688 r. | Dorota 1 v. Choińska 2 v. Modlibowska | Jan Kazimierz ż. Dorota Zawadzka 1670 r. | Albert ż. Teresa Kęszycka 1688 r. | córki: 1. Katarzyna Kurowska 2. Zofia Chwałkowska

Konstancya Działyńska 1732 r. | Anna 1697 r. | Franciszek | Antoni | Karol 1695 r. | córki: 1. Róża 1-o v. Skąpska 2-o v. Malechowska 2. Teresa 3. Zofia Mańkowska

do 1851, a Alfons Cielecki-Głodziński, syn Józefa z Prowidencyi Głodzińskiej, wnuk także Wojciecha, w 1848 r. (A. b. Her.).

Herb Rogala

CIELEMĘCCY v. CZIELEMĘCCY h. ROGALA z Cielemęcza, w powiecie łukowskim. Wieś tę posiadał w 1580 r. Andrzej Cielemęcki (Paw.). Anna za Pawłem Goiszewskim 1645 r. (Perp. Czers. 10 f. 582). Krzysztof, syn Jana, zapisał ewikcyę Zawiszy 1676 r. (Ibid. 13 f. 499). Tenże Krzysztof z województwem sandomierskiem, a Sebastyan z województwem lubelskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Stanisław i Jan, synowie Sebastyana, w 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 952). Józef procesuje Aksaków 1756 r. (Kij. X. f. 1456).

Piotr, komornik ziemski bielski 1709 r., miał syna Piotra, po którym syn Józef zostawił dwóch synów: Antoniego i Franciszka. Antoni miał także dwóch synów: Grzegorza i Józefa. Grzegorza syn Jan i wnuk po synie Józefie Wacław, w 1855 r., a Antoni, syn Piotra i Maryanny Borkowskiej, wnuk Józefa, w 1854 r., dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego w Królestwie. Wnukowie zaś Franciszka: Andrzej po Ignacym z Barbary Skwierczyńskiej, i Jan po Janie z Anieli Chromińskiej w 1854 i 1855 roku (A. b. Her.).

CIELESCY h. TRESTKA i h. DOLIWA z Cieleszyna, w woj. pomorskiem, powiecie świeckim. Stanisław, podczaszy chełmiński, otrzymał w 1713 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa ostrowskiego z rąk Ossolińskiego. W tymże roku otrzymał dożywocie na tem starostwie dla żony Apolonii (Sig. 18). Michałowi i żonie jego Zofii, ustąpili Dobrzynieccy wójtostwa w Strzelbicach 1718 r. (AGZ. X. 6793). Franciszek Antoni, sędzia kapturowy i poseł województwa chełmińskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Andrzej, Ignacy i Marcin z województwem chełmińskiem, a Józef z województwem pomorskiem, pisali się na elekcyę Stanisława Augusta. Franciszek, sądowy świecki 1764 r.

Herb Trestka

Herb Doliwa.

Antoni, h. *Trestka*, dowiódł pochodzenia szlacheckiego 1811 r. w Wydziale Stanów Galicyjskich (Goł.).

W Królestwie zaś Andrzej, syn Franciszka, dziedzica Brochnówki, pozostawił z Izabelli Kochanowskiej syna Hipolita, oficera b. wojsk polskich, zmarłego 1841 roku, który udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 r., ale z herbem *Doliwa* zbliżonym do herbu Trestki.

Hipolit z Józefy Królikowskiej, zmarłej 1857 r., pozostawił synów: Seweryna, urodzonego 1829 r. i Piotra Celestyna.

CIELĘCKI z Cieląt pod Brodnicą Bartosz 1304 roku. Grzymisław 1325 roku (Kętrz.).

CIELGOWSCY v. CIELIGOWSCY. Jan, posiadał Dziurków, w powiecie radomskim, 1569 r. (Paw.). Anzelm, pisarz kancelaryi królewskiej 1633 r. (DW. 48 f. 1222). Łukasz, zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Glińską, 1644 roku (DW. 50 f. 682 i 1427). Stanisław, w powiecie przedeckim, żonaty 1675 r. z Dorotą Byszewską (Gr. Przed. 77 f. 421 i 78 f. 428 i 503). Anna, córce swej Annie zapisała sumę 1650 r. (Ibid. 73 f. 113). Anna, żona Stanisława Nowomiejskiego 1695 r. (Perp. Czers. 14 C. f. 358). Patrz *Celigowski.*

CIELIŃSCY podobno h. HABDANK. Andrzej, kanonik krakowski 1587 r. (Łęt.). Maciej Cieliński podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę króla Michała. Maciej, Jan, Wojciech i Józef, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi, w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 roku, bez podania herbu (Goł.).

CIELMOWSCY v. CZELMOWSCY z Cielmowa, w powiecie gnieźnieńskim. Dominik z Cielmowa, ma 1398 r. z bratankami swoimi wspólne pastwisko, zbiór żołędzi i drzewa; ściółkę tylko u siebie każden może zbierać (Gniezno. Leksz.). Dominik, syn Piotra Goszki z Czelmowa, 1446 roku na uniwersytecie krakowskim. W 1467 r. jest przełożonym domu Collegium Artistarum na tymże uniwersytecie. Jan, właściciel części Czeluścina, w powiecie gnieźnieńskim, 1580 r. (Paw.). Kazimierz Cielmowski, pisał się z województwem poznańskiem na elekcyę Augusta II-go.

CIEMIERNICCY v. CZEMIERNICCY prawdopodobnie z Czemiernik w województwie lubelskiem. Maciek z Czemiernik, pełnomocnik Wołczka z Kłodna we Lwowie 1444 r. (AGZ. XIV.). Hektor Czemiernicki świadczył 1460 r. na sądach w Chełmie (Akta XIX).

Jakób, Marcin, Stanisław i Jan, synowie Urbana, w 1586 r. sukcesorowie Szymona, właściciela Chojny i Woli Chojeńskiej, żonatego z Anną z Wołczków. W tymże czasie Marek i Elżbieta, dzieci Wojciecha. Marcin, syn Urbana, nabył Tarnawkę od Tarnawieckiego, w 1600 r. Stanisław, syn Urbana, zeznał zapis dożywocia z żoną, Lidią Zaćwilichowską, 1617 r. Jan, żonaty z Ewą Bzicką 1586 r. (Wyr. Lub. 29 f. 919 i 922; Zap. Lub. 12 f. 199 i 22 f. 714). Paweł i Mikołaj, synowie Andrzeja, w 1602 r. (Zap. Lub, 11 f. 645 i 28 f. 773).

z CIEMIERZOWIC v. CZEMIERZOWIC w ziemi przemyskiej. Sandek darował 1438 r. synowcowi swemu Stanisławowi, części Ciemierzowic. Stanisław, sprzedał 1448 r. część tamże Mikołajowi. Piechna, dziedziczka Ciemierzowic, z mężem

Mikołajem i synem Janem, zastawiła 1462 r. część tamże Mikołajowi z Parznic (AGZ. XIII).

CIEMIERZYŃSCY v. CZEMIERZYŃSCY h. DOLIWA z Czemierzyniec, powiatu lwowskiego. Wieś ta, wraz z Olszanicą, Nowosielcami i innemi należała do Mikity z Olszanicy, po którym wdowa Marusza, była już 1440 r. 2-o v. za ks. Michałem z Pińska (Kurcewiczem). Syn ich Jan alias Iwaszko z Olszanicy, potem stale zwany Czemierzyńskim, oddany 1443 r. pod opiekę Mikołaja Klusa, po długim procesie godzi się 1456 r. z braćmi przyrodnimi, ks. Wasilem i Fedkiem Olszańskimi z Lipowca. Żona jego Małgorzata wspomniana 1479 r. Synami ich zapewne będą występujący często od r. 1489 w aktach lwowskich: Stanisław, Andrzej, Jerzy i Rafał Czemierzyńscy, dziedzice dóbr wyżej wymienionych. Jerzy z bratem Rafałem robią dział k. roku 1491, a Stanisław z bratem Andrzejem 1498 r.

Herb Doliwa

Jerzy, zeznał 1495 r., że żona jego, Anna z Krznylowa wniosła 40 grzywien do dóbr jego Lackie; umarł on 1499 r., a wdowa procesuje się ze szwagrem Rafałem.

Rafał, zabezpieczył 1491 r. żonie Jadwidze, 400 grzywien posagu i wiana na Nowosielcach z przyległościami.

Stanisław, z żony Brygidy zostawił syna Jana, który 1499 r. oddaje cały majątek w opiekę matce (AGZ. XIV. i XV.).

Paweł Marzec z Czemierzyniec, na sądach w Przemyślu 1476 r., z innej, zdaje się, pochodził rodziny (AGZ. IX. 81). Szymon, deputat sądu grodzkiego lwowskiego 1544 r. (AGZ. X. 698). Jan, z żony Katarzyny miał dwóch synów: Pawła i Jerzego (Wyr. Lub. 3 f. 638 i 4 f. 64). Paweł, właściciel Ciemierzyniec 1578 r. (Paw.), podstarości trębowelski 1590 r., a kamieniecki 1591 r., łowczy podolski 1607 r., poseł na sejm 1601 r., naznaczony komisarzem do rewizyi dóbr popalonych na Rusi i Podolu. Syn jego Piotr układa się z Woźnickim 1618 r. (Zap. Lub. 23 f. 392). Katarzyna z Narajowa, wdowa po Janie, procesuje się z arcybiskupem lwowskim 1581 r. (AGZ. X. 2151).

Prokop i Jan, bracia, posesorowie Kurzelowa w województwie podolskiem 1615 r. (Zap. Lub. 22 f. 17 i Źr. Dziej. 5). Prokop, podstarości i sędzia grodzki latyczowski 1615 r., dworzanin królewski 1618 r., poseł na sejm 1616 r. Z Maryny Wielhorskiej syn jego Andrzej Jerzy, na odstąpienie któremu królewszczyzn Pawłowa, Kurzelowa etc., otrzymał konsens królewski w 1628 r. (M. 168 f. 235 i 177 f. 25; Zap. Lub. 23 f. 392). W popisie ziemi lwowskiej z 1651 r. wymienieni Marcin i Maciej Ciemierzyńscy, jako obowiązani dostawić po jednym koniu. Józef i Szymon w powiecie pińskim 1780 r. (Akta IV.).

Ignacy i Jan, dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego 1783 r. w sądzie ziemskim halickim, a Jan syn i Konrad, Aleksy, Jan i Antoni, wnukowie Ignacego, w Wydziale Stanów galicyjskich 1831 r. (Goł.).

Herb Dębno.

CIEMIŃSCY v. CIEMIENSCY h. DĘBNO. Władysław, Wojciech i Jan Ciemińscy i Marcin Ciemieński, z ziemią ciechanowską, a Andrzej z województwem płockiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Aleksander Ciemiński, towarzysz i pełnomocnik chorągwi husarskiej Przebendowskiego 1721 r. (Perp. Czers. 19 f. 154).

Maciej Ciemiński pisał się z województwem pomorskiem na elekcyę Stanisława Augusta.

Prawdopodobnie są to Cienińscy.

CIEMIŃSKI h. ZAREMBA. Dorota Ciemińska, zamężna Młodziejowska, babka Bartłomieja Młodziejowskiego, kanonika poznańskiego 1590 r. (Pis. Dz. Pol. IX.).

CIEMNIEWSCY h. PRAWDZIC z Ciemniewa, w powiecie ciechanowskim, pisali się z Radzanowa. Jakób z Gołynina, wojewoda mazowiecki 1496 r., przestawszy być wojewodą, a zaświadczając w 1507 r. szlachectwo Gromackiego, od dóbr Ciemniewa przez siebie dziedziczonych, nazwał się Jakóbem z Ciemniewa h. Prawdzic, byłym wojewodą mazowieckim (M. 23 f. 169). Widocznie więc Ciemniewscy idą od wojewody Jakóba i być bardzo może, że Jakób z Ciemniewa, cześnik zakroczymski 1517 r., był synem wojewody, gdyż wojewoda miał syna tego imienia (M. 18 f. 112 i 113). W 1540 r. ustanowioną została opieka nad Piotrem, Jakóbem, Zofią i Jadwigą, dziećmi niegdy Stanisława Ciemniewskiego (M. 61 f. 147).

Herb Prawdzic.

Piotr, podstoli płocki, utracił ten urząd w 1563 roku (M. 96 f. 120). Zofia za Wojciechem Krasińskim, kasztelanem sierpskim, w 1578 r. Elżbieta, właścicielka Ciemniewa, Ciemniówka i Olszowej Strugi, w 1567 r. (Paw.). Jakób, ożeniony 1583 r. z Anną Karwacką, córką Piotra (Zs. Gr. Czers. 51 f. 659). Krzysztof, zabezpieczył posag żonie, Petroneli z Kleniewskich, w 1637 r. (DW. 49 f. 315); pisał się z ziemią ciechanowską na elekcyę Jana Kazimierza.

Jakób, syn Władysława, żonaty z Maryanną Oltarzewską 1697 r. (DW. 59 f. 754). Kazimierz, cześnik ciechanowski, podpisał z ziemią ciechanowską elekcyę króla Michała. Jakób, skarbnik ciechanowski 1701 r. Franciszek, skarbnik zakroczymski 1720 r. N., skarbnik czerniechowski 1735 r. Adam, miecznik ciechanowski 1754 r.

Józef, łowczy krasnostawski, został sędzią ziemskim rożańskim 1745 roku. Z Maryanny Sobieszczańskiej miał synów: Jana i Tomasza, którzy z ziemią rożańską pisali się na elekcyę Stanisława Augusta.

Tomasz, wojski mniejszy rożański 1765 r., miecznik 1767 r., wojski większy 1769 r., łowczy 1771 r. Ta ostatnia nominacya nie doszła do skutku i umarł wojskim w 1776 r.

Jan, skarbnik rożański 1755 r., cześnik 1760 r., podstoli 1767 r., podczaszy 1771 r., lecz ta ostatnia nominacya nie doszła do skutku, w końcu 1775 r. sędzia ziemski rożański. W 1764 roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną Okęcką (Perp. Czers. 32 f. 465). W 1797 r. on i żona jego odstąpili spadek po biskupie Okęckim i Agnieszce z Okęckich Wołuńskiej, dzieciom swoim: Andrzejowi, szambelanowi Stanisława Augusta, Urszuli, żonie Leona Tymińskiego, Hieronimowi, pisarzowi ziemskiemu rożańskiemu, Janowi i Rozalii, która potem wyszła za Czapskiego (DW. 112 f. 686).

Z nich: Andrzej, poseł ziemi rożańskiej na sejm grodzieński 1793 r., głośno protestował przeciwko ówczesnym wydarzeniom. W 1794 r. zawarł umowę przedślubną z Piotrowskimi, o zaślubienie ich córki Anieli. Umarł bezdzietny (M. 291 f. 563).

Hieronim, ożeniony z Maryą Walewską.

Jan, trzeci syn Jana, prezes rady wojewódzkiej płockiej, żonaty z Maryą de Tilly, z której córki: Emilia Karska, Wanda Bernatowiczowa, Pelagia i syn Seweryn, żonaty 1-o v. z Waleryą Ostaszewską, z której synowie: Bruno i Ludwik zmarli, 2-o v. z Kazimierą Górską, z której Jan urodzony 1866 r., ksiądz, i Waleryan, urodzony 1868 r.

Michał, poseł ziemi ciechanowskiej 1764 r., podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1764 r. cześnik, 1771 r. podstoli ciechanowski, ożeniony z Różą Zielińską, podczaszanką płocką. Córka jego Teresa za Hieronimem Zielińskim, a syn Tomasz Kazimierz, sprzedał Wolę Wodyńską Górskim 1781 r. (DW, 97 f. 553).

Franciszek, podstoli krasnostawski, rezygnował z tego urzędu w 1746 r. na rzecz syna Macieja.

Maciej, urodzony z Ludwiki Gawareckiej, podstoli krasnostawski, poseł ziemi chełmskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1772 r. został podczaszym krasnostawskim, a 1775 r. podczaszym chełmskim. W 1786 r. był kandydatem do kasztelanii chełmskiej. Dziedzic Żdżannego, żonaty 1 o v. z Łosiówną, 2-o v. z Izabellą Dydyńską, z której córki: Tekla, Franciszka, Elżbieta Ratyńska, Marya Lisowska, i synowie: Antoni wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. i Józef, szambelan Stanisława Augusta, ożeniony z Izabellą Ruszczycówną, z której synowie: Kwiryn, Wojciech i Adam, dowiedli szlacheckiego pochodzenia w Królestwie w latach 1837—1840 i Artur, i córki: Wilhelmina Urbańska, Augusta, Estella Gołuchowska, Ksawera Kroczyńska i Alfonsyna Batowska.

Z synów: Kwiryn z Suffczyńską bezpotomny; Artur, dziedzic Bukowa, z Hiacynty Batowskiej ma syna Andrzeja i córki: Stefanię i Maryę; Adam, dziedzic Horodyszcza, z Teresy Roszkowskiej ma synów: Adama i Maryana.

Wyżej wspomniany Adam, miecznik ciechanowski, dziedzic Szczurzyna 1775 r., zostawił syna Aleksandra, ożenionego z Maryanną Szymakowską, stolnikówną ciechanowską, którego dzieci: Balbina, Rozalia, Salomea, Julia Gałęzowska, Anna Przyborowska i Michał, dowiedli pochodzenia szlacheckiego w Królestwie w latach 1837 — 1841.

Z nich Michał, oficer b. wojsk polskich, dziedzic Szczurzyna, zmarły 1859 roku, z Teofili Podlodowskiej zostawił córkę Elizę, zakonnicę Wizytkę, autorkę dzieł religijnej treści, zmarłą 1897 r. w Warszawie, i syna Eugeniusza, dziedzica Szczurzyna, filologa i autora, zmarłego 1896 r., po którym z żony, Honoraty z Janczewskich, dzieci: Manswet, urodzony 1860 r., ożeniony 1898 r. z hr. Martą Krasicką; Michał, urodzony 1863 r., właściciel Stamirowic, w powiecie grójeckim, ożeniony 1899 r. z hr. Józefą Łubieńską, z której syn Leon, urodzony 1900 r.; Marcelli, kanonik warszawski, proboszcz w Warce, Marya, Matylda Witkowska i Melania.

Antoni, syn Pawła, wnuk Wojciecha, żonaty 1-o v. z Anną Chylińską, 2-o v. z Łempicką, zostawił syna Stanisława, ożenionego z Antoniną Molską, z której córki: Honorata, Walentyna, Walerya i synowie: Edward, Julian, Artur i Hieronim, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1844 roku (A. b. Her.).

Z nich: Edward, dziedzic Pęcławic, i Hieronim, zmarli bezdzietnie, Julian z żony, Anny Bagniewskiej, córki Adama, dyrektora komisyi skarbu, zostawił córkę Justynę, a Artur, z Maryi Zielińskiej, ma dzieci: Helenę, Natalię i Stanisława.

August, dziedzic Woli Obrembskiej, z Gadomskiej zostawił syna Jana, ożenionego z Pelagią Rościszewską, z której synowie: Franciszek, wylegitymowany ze szlachectwa 1837 r. w Królestwie i Kasper.

Z nich: Kasper, z żony, Maryanny Żórawskiej, zostawił córkę Pelagię, za Adamem Grabowskim z Łuszewa i syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa 1848 r. (A. b. Her.), dziedzica Kraszewa, którego z Zofii Słąnczanki synowie: Jan, Władysław, Maryan i Adam.

Franciszek, z żony Barzykowskiej, siostry słynnego posła z 1830 r., zostawił córkę Zofię i synów: Andrzeja bezdzietnego i Romualda, po którym dzieci: Franciszek, Feliks, Julian, Stanisław, Zofia, Józefina i Ludwika.

W Galicyi dowiódł swego szlacheckiego pochodzenia Szczepan z Radzanowa Ciemniewski, w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r. (Goł.).

CIEMNOŁOŃSCY h. PRAWDZIC. Bartłomiej Ciemnołoński, starosta nisławski, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

Ksawery i Romuald, synowie Stanisława i Katarzyny z Narbuttów, wnukowie Antoniego, prawnukowie Adama, syna Krzysztofa, wnuka Teofila, dziedzica Tołoczkan 1670 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1841 r. (A. b. Her.).

CIENIAWSCY. Jan, Joachim, Sebastyan, Helena, Felicya, Anna i Zuzanna, dzieci Stanisława i Magdaleny, w 1590 roku (Wyr. Lub. 37 f. 52). Joachim, opat szczyrzycki 1591 r. (Ibid. 43 f. 478). Felicya, w 1600 r. jest żoną Krzysztofa Kołackiego (Akta Krak.).

Herb Dębno.

CIENIŃSCY h. DĘBNO z Cienina, w powiecie konińskim, prawdopodobnie jeden dom z Ciemińskimi. Marcin z Czemina i Wojciech z Czenina 1423 r. na uniwersytecie krakowskim. W 1455 r. byli dziedzicami Cienina: Marcin Królikowski, brat jego Maciej i wdowa po Oswaldzie Małgorzata (Kor. Arcyb.).

Wojciech, Katarzyna i Dorota, dzieci nieletnie Wojciecha, wyprawili konnego na wojnę wołoską 1497 r. Anna, córka Mikołaja Janiszewskiego, podsędka brzeskiego, wdowa po Wojciechu, a 1498 żona Jana Grabińskiego, wyprawiła konnego zastępcę na wojnę turecką. Zuzanna z Komorowskich, wdowa po Broniszu Cienińskim, wyprawiła na tęż wojnę również konnego zastępcę (St. Pr. P. P. VII. 329, 480, 481 i 484). Anna Czienińska, żona Piotra Mączyńskiego, matka kanonika poznańskiego 1553 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

CIEŃCZEWICZ Jan Robert, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.). Tenże sam Jan Robert *Cieńciewicz* dowiódł szlachectwa swego w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. (Goł.).

CIEŃSCY z Cieni, w powiecie kaliskim. Włostek, dziedzic Cieni i stryj jego komes Bogusław 1303 r. (KWP. II.). Tenże Włostek zastawił w 1330 roku wieś swą Lelewo, z częścią Cieni, za 30 grzywien arcybiskupowi gnieźnieńskiemu Janisławowi. Widocznie umarł bezdzietnie, a siostra jego Bona, wdowa po Januszu z Dobrzca, z synami swymi przyrzeka w 1338 r., że nie wykupi tych dóbr w ciągu lat dwudziestu, zostawiając je kościołowi za duszę brata (KWP. II.).

Herb Pomian.

CIEŃSCY czasami CIŃSCY h. POMIAN z Cieni, w powiecie sieradzkim. Stanisław z Cieni naganił 1402 r. w Szadku Sadokierskiego (Łag.). Jarosław Cieński 1447 r. w Sieradzu (Gr. Sier. 9 f. 108).

Stanisław, syn Jarosława z Cieni, 1432 r. na uniwersytecie krakowskim. Krzysztof, żyjący w połowie XVI-go wieku, miał czterech synów: Jana, Marcina, Łukasza i Piotra 1591 roku. Z nich Piotr już nie żył 1597 r., a nad synami jego: Piotrem i Wojciechem, sprawował opiekę stryj ich Jan (Wyr. Lub. 46 f. 322 i 72 f. 554). Jan, syn Jana, właściciel Mełgwi, zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Sernianką w 1631 r. (Zap. Lub. 33 f. 956).

Wojciech, z Jadwigi Trzebickiej, siostry biskupa krakowskiego, miał kilku synów, z których Kasper, kanonik gnieźnieński 1660 r. i krakowski 1665 r., dziekan krakowski, proboszcz piotrowiński, administrator dyecezyi krakowskiej, po śmierci wuja swego biskupa.

Stanisław, kanonik gnieźnieński 1665 r., a krakowski 1675 r.

Marcin, towarzysz husarski 1670 r. (Akta Hist. II.), chorąży sieradzki 1679 roku, dziedzic Sarnowa, Korablowa, Tuklacza, Wilków i Popieli w sieradzkiem, któremu wuj biskup Trzebicki, zapisał testamentem z 1678 r. 50,000 flor.

Makary, czwarty syn Wojciecha, dostał z testamentu wuja 5000 flor., a siostra ich Anna, zakonnica w Płocku, 3600 flor.

Franciszek pisał się z województwem sieradzkiem na elekcyę Jana Kazimierza, Floryan na obiór króla Michała, a Jan, rotmistrz królewski, na obiór Jana III-go. Maryan z żoną, Elżbietą z Radlickich, sumy na Dąbrowie w sieradzkiem ceduje 1677 r. Dąbrowskim (Gr. Sieradz.). Wawrzyniec, otrzymał list żelazny od króla 1679 r. (AGZ. X. 5701). Hieronim (Jarosz), poseł z województwa brzeskiego-kujawskiego, pisał się z województwem inowrocławskiem na elekcyę Augusta II-go. Burgrabia kowalski 1705 roku, skarbnik inowrocławski 1707 roku. Franciszek, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 610).

Stanisław, syn Wojciecha Antoniego i Elżbiety Kotyńskiej, otrzymał w 1738 r. od matki swej prawo, które miała do Kurczowej Wsi i Jasieńca, w ziemi czerskiej; prawa te odstąpił w 1739 r. Domańskiemu (Perp. Czers. 24 f. 391 i 14 D. f. 264).

Wojciech, rotmistrz królewski, otrzymał w 1687 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 14). Następnie został stolnikiem bracławskim i pułkownikiem. Po śmierci jego i stolnikostwo i chorągiew pancerną wziął syn jego Stanisław w 1712 r. (Sig. 17).

Stanisław, pułkownik wojsk koronnych 1735 r. (DW. 69 f. 83), odstąpił starostwo wierzbowieckie Mrozowickiemu, za konsensem królewskim z 1738 roku (Sig. 25). Tenże Stanisław, stolnik bracławski i pułkownik wojsk koronnych, żonaty z Anną z Czernych. Brat wyznaczył jej 1762 r. pensyę roczną 2000 flor. (M. 277 f. 173). Stanisław dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego w Galicyi w sądzie grodzkim oświecimskim 1782 r. (Goł.).

Potomek Wojciecha Jan, syn Stanisława i Teofili z Potockich, wnuk Adama, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1838 r. (A. b. Her.).

Stefan i Teresa z Dzierzbickich, małżonkowie, odstąpili wójtostwo kubłowskie Kossowskiemu 1748 r. (Gr. Przed. 88 f. 393).

Andrzej, urodzony z Doroty Niemojewskiej, miecznik kruszwicki 1727 r., podstoli kruszwicki 1736 r., następnie podczaszy brzeski - kujawski, żonaty z Krystyną Kossowską, otrzymał w 1745 r. konsens królewski na ustąpienie starostwa tuczyńskiego. Będąc stolnikiem brzeskim, rezygnował z urzędu na rzecz syna Andrzeja w 1756 r.

Andrzej, syn Andrzeja, ze stolnika brzeskiego starosta kruszwicki 1765 r. Syn jego Stefan, pisał się z województwem inowrocławskiem na elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 r. miecznik brzeski, a 1767 r. cześnik, ta ostatnia jednak nominacya nie doszła do skutku. Stefan ten miał mieć dwóch synów: Mikołaja i Melchiora.

Mikołaj z żony, Antoniny Kościelskiej, zostawił syna Józefa, który wraz z bratankiem swym Antonim, synem Leona z Bogumiły Poleskiej, dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia w Królestwie 1840 r.

Melchior, dziedzic Karsnic, z Salomei Krzymuskiej zostawił syna Franciszka, wylegitymowanego 1847 r. (A. b. Her.) i córki: Maryannę, Martynę i Małgorzatę małoletnie w 1811 r.

Ignacy, drugi syn Andrzeja, stolnika brzeskiego, z Krystyny z Kossowskich, kanonik gnieźnieński 1756 r. i proboszcz kruszwicki, umarł 1766 r.

Wyżej wymieniony Marcin, chorąży sieradzki, ożeniony 1-o v. z Jadwigą Koniecpolską, wojewodzianką parnawską, w 1682 r. (Pam. o Koniecpolskich), został potem podkomorzym sieradzkim i z drugiej żony, Jadwigi z Bużenina, wdowy w 1715 r., zostawił syna Kaspra, komornika ziemskiego sieradzkiego 1715 r., następnie łowczego nadwornego koronnego, zmarłego 1750 r., żonatego 1715 roku z Eufrozyną Zofią hr. Tarnowską, kasztelanką zawichostską. Z dzieci ich: Teresa Róża wyszła za Michała z Korabnik Waxmana, podczaszyca zatorskiego 1750 r., Antoni bierze 1751 r. w zastaw Rafałowice i Filipowice od Morsztynów.

Kazimierz, syn Atoniego, wykupił starostwo dźwinogrodzkie za konsensem królewskim z 1766 r. z rąk Pisarzowskiego; dziedzic Rafałowic i Filipowic, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. (Goł.). W 1802 r. nabył Wojsławice; umarł 1818 r.

Z córek jego: Apolonia wyszła za Stanisława Gostkowskiego, Maryanna za Pakoszewskiego i ta ostatnia wylegitymowała się ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Syn zaś Stanisław, urodzony 1777 r., zmarły 1816 r., dziedzic Polanki, poseł na sejmy, sędzia pokoju, z żony, Moniki z Łosiów, zostawił córki: Zenonę za Julianem Hohendorfem, Sewerynę za Pieńczykowskim i syna Apolinarego, członka Stanów Galicyjskich, wpisanego w poczet szlachty tamtejszej 1840 r. (Goł.), żonatego z hr. Józefą Szembekówną, zmarłego bezdzietnie.

Józef, z miecznika wojski większy radziejowski 1776 r. i żona jego Kunegunda, otrzymali konsens królewski 1770 r. na ustąpienie wójtostwa w Skotnikach w województwie brzeskiem-kujawskiem Rokossowskim (Kancl. 48 II. f. 79). Stanisław z województwem łęczyckiem, a Piotr, burgrabia mielnicki, z ziemią rożańską, pisali się na elekcyę Stanisława Augusta.

Wyżej wymieniony Wojciech, pułkownik wojsk Jego Król. Mości, stolnik bracławski, spisał testament 1709 r. i oprócz Stanisława, miał jeszcze drugiego syna Wojciecha, z żony Konstancyi Ruszczycówny.

Wojciech, 1735 r. rotmistrz lekkiej chorągwi w pułku hetmana wielkiego koronnego i miecznik żydaczowski 1761 r. (Prot. Gr. Halic. 495 f. 207), z żony, Franciszki Głuchowskiej, zostawił syna Maurycego Józefa, chorążego w wojsku koronnem, dziedzica Okna, Czernelicy i innych, wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi, w sądzie grodzkim lwowskim 1783 r. (Goł.).

Maurycy, z Teofili Bachmińskiej miał syna Udalryka Mikołaja, urodzonego 1790 r. i zmarłego w Oknie 1872 r., przyjętego do grona Stanów Galicyjskich 1817 roku (Goł.) i córkę Modestę, za Antonim Wybranowskim.

Udalryk z żony, Julii Dzierzkowskiej, zmarłej 1831 r., zostawił trzech synów i cztery córki. Z tych: Modesta za Jakóbem Czosnowskim, Wawrzyna za Emilem Dzierżanowskim, Ludgarda za Kornelem Milewskim i Olga za hr. Ludwikiem Koziebrodzkim. Z synów:

1) Ludomir, dziedzic Okna, ożeniony z Magdaleną Jordanówną, z której dzieci. a) Stanisław, poseł do Rady Państwa, zaślubił 1878 r. Maryę Cywińską; z niej: Zdzisław, Roman, Wanda, Aniela, Olga; b) Kazimierz, ożeniony z Maryą Horodyską, z której: Włodzimierz, Róża, Zofia; c) Leszek, urodzony 1851 r.; d) Adolf, urodzony 1853 r.; e) Tadeusz, urodzony 1856 r., zaślubił w 1894 r. hr. Maryę Dzieduszycką, córkę Włodzimierza; f) Józef, urodzony 1861 r.; g) Helena za Zdzisławem Wolskim; h) Modesta; i) Marya.

2) Zygmunt, ożeniony z Aurelią Komarówną, z której czterech synów: a) Zbigniew, urodzony 1850 r., zaślubił Celestynę Biberstein-Zawadzką, z której synowie: Marcin, Stefan, Michał i córki: Helena wyszła 1892 r. za Franciszka Mysłowskiego, Marya, Zofia; b) Zygmunt; c) Ludwik; d) Bogusław, ożeniony ze Stefanią Janicką.

3) Bolesław, zaślubił Matyldę Malczewską, z której dzieci: Szczęsny, Mikołaj, Stefan i Helena.

CIEPIELOWSCY v. CZEPIELOWSCY v. CZEPELEWSCY h. GRYF z Ciepielowa, w powiecie radomskim. Gallus z Ciepielowa, stolnik sandomierski 1407 roku. Gallus jest przetłomaczony z polskiego *Pietuch* (Kogut), a że przezwisko to, jak również i *Kurek*, *Kogutek*, powtarza się w owym czasie u Jelitczyków, sądzić można, że ten stolnik należał do tego rodu, a nie do Gryfitów (porównaj Dziaduski).

Herb Gryf.

Pachna, żona Pietucha (widocznie Rawiczówna), zyskała 1388 r. w sądzie krakowskim na Goworku 200 grzywien, zapisane jej na Chechłach przez pana Kantora (Jana Grota) jako posag. Pietuch z Ciepielowa procesuje się 1399 r. z żydem o dług (St. Pr. P. P. VIII.).

Piotr z Ciepielowa z żoną Pachną, sprzedali 1411 r. Chechły. W 1414 r. Piotr, stolnik z Ciepielowa, z żoną Pachną dłużni 96 grzywien Jaśkowi z Wsoli, a sam Piotr, stolnik, zastawił połowę Rdzowa za 200 grzywien Sławcowi z Boglewic (Akta Radomskie).

Jakób, syn Pawła z Czepielowa, 1447 r. na uniwersytecie krakowskim. W 1448 r. dziedziczyli na Ciepielowie bracia: Mikołaj, Andrzej i Jakób (Rad. Inscr. Decr. IV. f. 94). Jakób Ciepielowski h. Gryf, był dziedzicem Lutczy w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.), a syn jego Jan, 1476 r. na uniwersytecie krakowskim. Bernard Ciepielowski, właściciel Lutczy 1491 r. (AGZ. XVI).

W 1508 r. właścicielami Ciepielowa i Pczyna byli Bernard i Elżbieta (Paw.). Stanisław, syn Bernarda, właściciel Lutczy 1597 r. (Wyr. Lub. 71 f. 1317), żonaty z Ewą z Ossowskich (M. 177 f. 313). Michał Kazimierz, właściciel Prochny, Zyznowa i Lutczy 1653 r., wojski sanocki 1659 r., żonaty z Zofią Rożnówną, córką Olbrachta (Zap. Lub. 43 f. 1144; 46 f. 543 i 48 f. 925). Bernard, syn Michała, 1684 r. (Zap. Lub. 61 f. 246). Teresa z Braunów (Sienickich), 1-o v. Janowa Rejowa, staraścina libuska, 2-o v. żona Michała z Prochny Czepie-

lowskiego, wojskiego przemyskiego, otrzymała konsens królewski w 1710 r. na ustąpienie tego starostwa Sierakowskim (Czerniech. f. 572).

Jan Ceder z Prochny Ciepielowski 1782 r. w sądzie grodzkim bieckim, a Franciszek, Józef i Wojciech Ciepielowscy, w sądzie ziemskim pilznieńskim 1783 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.).

Władysław, lekarz, umarł 1863 r. w Kielcach, zostawiwszy wdowę Lucynę z Suchodolskich.

CIEPIERSCY. Walenty i Jerzy, bracia, 1591 r. (Wyr. Lub. 46 f. 580).

CIEPLICCY. Wojciech i Adam, synowie Tomasza, w powiecie przedeckim w latach 1602—1616 (Gr. Przed. 50 f. 186 i 62 f. 152).

CIEPLIŃSCY v. CIEPŁYŃSCY v. CZEPLIŃSCY h. OSORYA z Cieplin, w powiecie przedeckim, które jeszcze w 1566 r. były w ich posiadaniu.

Stanisław Ciepliński, syn Stanisława, wójt w Kłobi 1492 r. (Gr. Brz.). Stanisław, żonaty z Elżbietą, pozostawił pięciu synów: Krystyna, Jana, Mikołaja, Wojciecha i Tomasza. Wojciech, Mikołaj i Tomasz przyznali dług matce Elżbiecie i dopełnili działu Cieplin w 1544 r. Jan, pleban w Dąbiu 1546 r.

Krystyn, Jan i Wojciech, synowie Stanisława, odstąpili bratu Mikołajowi prawa swe do Cieplin w 1530 r. Siostra ich Felicya (Gr. Przed. 1 f. 121, 149 i 226; 4 f. 398 i 399; 5 f. 23; 10 f. 38). Jan, Mikołaj, Wojciech i Tomasz posiadacze wójtostwa w Kłobi 1526 r. (M. 39 f. 734 i 71 f. 275). Krystyn, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Naczachowskiej, 1525 r.; z niej synowie: Jan, Wawrzyniec i Wojciech. Jan otrzymał od ojca część Zabowa 1566 r., a wraz z bratem Wojciechem Naczachowo 1577 r. (Gr. Przed. 1 f. 73; 14 f. 437; 18 f. 198; 24 f. 135; 25 f. 579 i 580; M. 91 f. 332). Wawrzyniec, dziedzic na Kłobi 1563 r.

Herb Osorya.

Jan, zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Wilkońską, 1586 r. Z niej synowie: Wojciech, Stanisław, Jakób, Aleksander i córki: Anna Łukaszowa Mielińska 1598 roku, i Helena. Wymienione dzieci Jana procesują 1596 r. Owsianych i Pyszkowską (Gr. Przed. 15 f. 489; 34 f. 455; 44 f. 502 i 46 f. 170). Stanisława żona Marancya 1620 r. Jakób, sędzia grodzki przedecki 1609 r., żonaty 1618 r. z Anną (Ibid. 64 f. 297 i 66 f. 196). Wojciech żonie, Annie Bielickiej, przyznał dług 1599 r. Syn jego Jan zawiera umowę z Czosnowskim 1633 r. Tenże Jan, pisarz ziemski sanocki 1652 roku, miał syna Stanisława (Ibid. 47 f. 291; 70 f. 557 i 564; Zap. Lub. 43 f. 411).

Wojciech, syn Krystyna, zabezpieczył posag żonie, Jadwidze Chrząszczewskiej, w 1593 r. Z niej synowie: Feliks, Jarosław i Jan, procesują Siedleckiego 1603 r., a Mchowskiego 1604 r. (Ibid. 41 f. 264; 54 f. 494 i 52 f. 162).

Mikołaj, syn Stanisława, burgrabia przedecki 1546 r., surrogator grodzki nakielski 1554 r.; córka jego Zofia (Gr. Przed. 3 f. 52 i 120; M. 77 f. 409).

Wojciech, syn Stanisława, posiadacz Kłobi 1553 r. (M. 84 f. 102), z żony, Zofii Wotowskiej, pozostawił synów: Krzysztofa i Jana, którym matka oddała Wstowo i Wrzosowo 1570 r., oraz córki: Zofię, Katarzynę i Annę (Gr. Przed. 7 f. 228; 19 f. 116 i 118; 24 f. 644 i 25 f. 308). Jan zabezpieczył posag żonie Dorocie 1584 r. (Ibid. 32 f. 67).

Tomasz, syn Stanisława, zabezpieczył posag żonie, Magdalenie Koneckiej, 1559 r. Synowie jego: Adam, Mikołaj, Tobiasz, Stanisław i Wojciech, wypożyczają sumę od Kiełczewskiego 1566 r. (Ibid. 5 f. 141; 11 f. 289 i 14 f. 461).

Adam, zabezpieczył posag żonie Szczakowskiej 1583 r.; posiadał on wójtostwo Łążek w 1618 r. (Ibid. 31 f. 671 i 64 f. 414). Synowie jego: Mikołaj, Walenty, Stanisław i Grzegorz. Walentego skarży o gwałt Mycielska 1616 r. Mikołaj i Stanisław ustępują pewną zastawę Rożnieckiemu 1639 r. Walenty, Stanisław i Grzegorz pokwitowani przez siostrę Agnieszkę 1631 r. (Ibid. 62 f. 302; 70 f. 196; 71 f. 177 i 73 f. 436).

Wojciech, syn Tomasza, sędzia grodzki przedecki 1599 r., pozostawił syna Aleksandra (Ibid. 47 f. 43).

Józefa za Piotrem Bielickim 1599 r., Zofia za Andrzejem Badowskim 1624 roku (Ibid. 47 f. 134 i 68 f. 251). Wojciech, żonaty z Zofią Krzeszowską 1651 r. Jan, żonaty z Jadwigą Cieszkowską 1651 r. (Ibid. 73 f. 229 i 238). Stanisław, podpisał z województwem brzeskiem elekcyę króla Michała. Fabian zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Racięskich, 1729 r. (Ibid. 86 f. 190). Ignacy i Maryanna z Majewskich, małżonkowie, otrzymali konsens królewski w 1767 r., na ustąpienie łanu wybranieckiego w Wrocowicach Skinderskim (Kancl. 32 II. f. 93). Marcin z Salomei Kęsickiej miał synów: Adama, Stanisława, Ignacego, Ludwika, Wincentego, Sebastyana i Jana, oraz córki: Salomeę za Roterem, Teklę za Górskim i Rozalię; kwitowali oni Ogińskiego 1793 r. (DW. 109 f. 238).

Ludwik Anastazy Bartłomiej udowodnił swoje pochodzenie szlacheckie w Galicyi 1789 r. w Wydziale Stanów (Goł.).

CIEPŁOWSCY v. CZIEPŁOWSCY posiadali 1565 r. w województwie podolskiem Weıbkę, Krutniów i Berecznię (Jabł.). Maksymilian i Aleksander, synowie Jakóba, 1581 roku (M. 124 f. 304). Jakób posiadacz Bereczny 1615 roku (Źr. Dziej. V.). Szymon Ciepłowski na uniwersytecie krakowskim 1731 i 1733 r.

CIERPICCY. Józef Cierpicki w powiecie lidzkim 1764 r. Jan, stolnikowicz smoleński tegoż roku (V. L.).

CIERŻNICCY. Adam i Franciszek z ziemią dobrzyńską podpisali elekc Augusta II-go. Są to pewnie *Czerżniccy.*

CIESIELSCY. Heraldycy znają trzy oddzielne domy tego nazwiska. Ciesielskich h. *Jastrzębiec*, umieszczają w województwie ruskiem. Ciesielskich h.

Lubicz w województwie mazowieckiem, a Ciesielskich h. *Zadora* w województwie sieradzkiem. Domów tych jednak jest znacznie więcej, a że nie zawsze można oznaczyć do którego rodu należą, występujący w aktach Ciesielscy, przedstawiam ich kolejno podług województw, które zamieszkiwali.

W województwie poznańskiem znajduje się wieś Cieśle, a akta poznańskie z lat 1391 — 1399 wspominają o Piotrze i Mikołaju Ciesielskich, z tejże wsi pochodzących (Leksz.). Tomasz z Cieśli, pozwolił 1380 r. proboszczom gnieźnieńskim, wykopać rów od jego jeziora w Cieślach i prowadzić wodę na młyn do Lisowic (KWP. III.). Zdaje się, że byli oni h. *Samson*, bo do tego herbu przynajmniej należał Jan Ciesielski, kanonik poznański 1507 r. (Pis. Dz Pol. IX).

Herb Samson.

Herb Lubicz.

W powiecie kaliskim leży również wieś Cieśle, której właścicielem 1579 r. był Maciej Ciesielski (Paw.).

Ze wsi Cieśle w województwie mazowieckiem, powiecie wyszogrodzkim, idą prawdopodobnie Ciesielscy h. *Lubicz*.

Wojciech, syn Wawrzyńca z Cieśli, 1408 roku na uniwersytecie krakowskim. Stanisław Ciesielski, syn Mikołaja, dziedzic na Łuniewie i Cieślach 1533 i 1543 roku, z żony Anny pozostawił synów: Adama i Mikołaja. Elżbieta, córka Piotra z Zielonej, wdowa po Aleksym 1536 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 73; 2. f. 18; 4 f. 11; 9 f. 99 i 268). Stanisław, syn Adama z Cieśli, sprzedał wieś Nadolną Górnę Górskiemu 1605 r. (DW. 32 f. 202). Czy nie ten sam Stanisław był właścicielem Kunic i Gawron, w powiecie opoczyńskim 1577 r. (Paw.). Wojciech, syn Andrzeja, sprzedał część swoją na Kiełtyni bratu Janowi 1605 r. (DW. 32 f. 220). Stanisław, Dunin i Wojciech, synowie Marcyana, procesują Garwackiego 1611 r. (DW. 39 f. 1689).

Jakób na Ożarowie, stolnik liwski 1574 r., z Ewy Trojanowskiej miał córki: Annę, Zofię i Ewę, którym w 1589 r. zapisał 15,000 flor. (Zap. Lub. 5 f. 456). Anna za Stanisławem Cieciszewskim 1603 r., a Ewa za Piotrem Sienickim 1608 r. (Perp. Czers. 2 f. 311 i 3 f. 135).

Krzysztof, Zygmunt i Marcin, synowie Marcina, procesują Potockiego 1611 roku. Krzysztofa z Jadwigi Niszczyckiej synowie: Zygmunt, Stanisław, Marcin i Mikołaj 1660 r. Stanisław sprzedał Moczarskiemu Poryte, Korzenice, Zabrodzie i Zalesie (Zap. Lub. 19 f. 88; 46 f. 793 i 65 f. 751).

Mikołaj podpisał z wojewódzwem sandomierskiem elekcyę króla Michała. Maryanna za Janem Celejewskim 1680 r. (Perp. Czers. 13 f. 668).

Ciesielscy ze wsi Cieśle, w powiecie radomskim, w województwie sieradzkiem, są herbu *Zadora*. Cieśle jeszcze w 1582 r. do nich należały (Paw.).

Herb Zadora.

Piotr, syn Tomasza z Cieśli 1453 r., a Andrzej, syn tegoż 1460 r. na uniwersytecie krakowskim. Andrzej, kanonik poznański 1484 r., kanonik gnieźnieński 1504 r. (Kor.). W powiecie przedeckim Mateusz 1681 r. Adam, żonaty z Katarzyną Wygnańską 1717 r., pozostawił synów: Adama i Tomasza, oraz córki: Maryannę i Agnieszkę, którym matka pewną sumę zapisuje 1726 roku (Gr. Przed. 78 f. 451; 84 f. 16 i 85 f. 78). Michał podpisał z województwem mińskiem elekcyę króla Michała i Jana III-go. Stanisław, kapitan regimentu gwardyi pieszej wojsk W. Ks. Litewskiego, został rotmistrzem kawaleryi narodowej 1782 r. (Sig. 85 f. 73). Antoni, kapitan gwardyi pieszej wojsk litewskich 1783 roku (DW. 99 f. 547).

Z tych samych Cieśli Andrzej i Jarosław h. Gryf, zaświadczają 1402 r. w Sieradzu szlachectwo Nieczui (Łag.).

Michał, syn Stanisława i Jadwigi Kosickiej, wnuk Adama, dziedzica Bielejewa, w 1838 r., a Ksawery, syn Antoniego i Maryanny Różyckiej, wnuk powyższego Stanisława, w 1861 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie z h. Zadora (A. b. Her.).

CIESIELSCY h. JASTRZĘBIEC mają być w województwie ruskiem. Wojciech podpisał z województwem bełskiem elekcyę Augusta II-go. Stanisław z Maryanny Małyńskiej pozostawił synów: Marcina, Antoniego, Adryjana, Aleksandra i Michała, oraz córkę Jadwigę za Chmielewskim, procesujących Szklińskiego 1723 roku (Obl. Gr. Chełms. 29 f. 303; Zap. Gr. Grabowiec. 67 f. 239 i Zap. Gr. Horodels. 23 f. 768).

Herb Jastrzębiec.

Marcin, łowczy sieradzki, miał synów trzech: Franciszka Ksawerego, Andrzeja i Antoniego, którzy wspólnie z Michałem, podstolim owruckim, i Franciszkiem, podwojewodzym bełskim, procesowali 1759 r. Chmielewską o zabranie ruchomości po Olszańskim (Obl. Gr. Chełm. 157 f. 287). Franciszek, podwojewodzy bełski, żonaty z Maryanną Brodowską, otrzymał 1769 r. konsens królewski na wykupienie dzierżawy Samołoskowce, w powiecie trembowelskim, od Potockiego (Kanc. 47 II. f. 45 i IV. f. 68).

Antoni, cześnik mielnicki 1722 r., następnie cześnik grabowiecki, z pierwszej żony, Anny Wyżdżanki, miał synów: Tadeusza i Macieja, a z drugiej — Heleny z Polanowskich, synów: Ignacego, Stanisława, Jakóba i Wawrzyńca, oraz córki: Elżbietę, Maryannę, Brygidę Ksawerową Radzimińską i Teresę.

Maciej, w zakonie Kapucynów Rajmund, część przypadającą na niego w Mielnicy i Krywlinie, po dziadzie Jerzym Olszańskim, odstąpił w 1758 r. wymienionemu swemu rodzeństwu (Zap. Gr. Lub. 171 f. 198; Obl. Gr. Chełms. 101 f. 643 i 102 f. 738; Zap. Gr. Krasnost. 34 f. 365 i Zap. Gr. Grabow. 67 f. 239).

Tadeusz, zapisał 1762 r. w grodzie grabowieckim 10,000 flor. żonie swej, Barbarze z Mukańskich. Z niej synowie: Ignacy, Józef, Jan, Joachim, Franciszek i Bartłomiej, oraz córki: Anna Wasilewska i Katarzyna Żółtowska, odstąpili 1801 roku pewną sumę Strzemińskiemu (Zap. Gr. Grabow. 71 f. 485 i Ingros. Zs. Lub. 4 f. 2378).

Adryjan, cześnik smoleński 1732 r.

Aleksander, podczaszy żydaczowski, zeznał w 1736 r. zapis dożywocia z żoną, Ludwiką z Hulewiczów, córką Samuela, stolnika nowogrodzkiego (Zap. Gr. Grabow. 44 f. 403 i 777).

Michał, wojski owrucki 1757 r.

Byli też Ciesielscy w Prusach, z których Daniel w początkach XVIII-go wieku dziedziczył na Drozdowie, Gorczycach i innych (Kętrz.).

W Galicyi udowodnili pochodzenie szlacheckie: Józef i Andrzej 1782 roku w sądzie ziemskim przemyskim, a Franciszek, Tadeusz i Kajetan 1782 r. w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.), bez wskazania wszakże herbu.

Na Podolu legitymowali się ze szlachectwa: Aleksander z synem Augustynem, syn Wacława, wnuk Mikołaja, w 1877 r., a Aleksander, syn Augustyna, w 1893 r. Nie wiem jednak jakiego są herbu.

CIESIELSKI Maciej, otrzymał szlachectwo w 1773 r. Syn jego Antoni Józef, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1837 r. (A. b. Her.).

[CIESKI Andrzej, rajca krakowski, podpisał z województwem krakowskiem elekcyę Jana Kazimierza].

CIEŚLICKI h. LUBICZ Jan, dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego w Galicyi 1782 r., w sądzie grodzkim sandeckim (Goł.).

CIEŚLIŃSCY. Heraldycy nasi znają Cieślińskich Junoszów i Pomianów, pierwszych sadowią w województwie krakowskiem, drugich w bracławskiem, byli jednak oprócz tych Cieślińscy różnych innych herbów.

Herb Junosza.

CIEŚLIŃSCY h. JUNOSZA prawdopodobnie pochodzą z Cieślina, w powiecie płockim, który w 1578 r. należał do Jana i Andrzeja Jankowiętów (Paw.). Andrzej, Jakób, Wojciech i Tomasz Bursztynkowie z Cieślina, synowie Wojciecha, wraz z Barbarą, córką Jana z Cieślina, procesują Borzewskich 1538 r. Mikołaj Cieśliński Bursztynek z Cieślina 1541 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 5 f. 108; 6 f. 341 i 7 f. 316).

Herb Ostoja.

CIEŚLIŃSCY h. OSTOJA z Cieślina, w powiecie lelowskim, który w drugiej połowie XV-go wieku posiadał Marcin, tegoż herbu. Piotr z Cieślina, świadczył w Krakowie 1419 roku, a Jan Cieśliński nabył Zambrzyce w oświecimskiem od ks. Wacława, w 1445 r. (Ptasz.). Stanisław i żona jego, Barbara Śmietanczanka, zastawili Cieślin w 1550 roku (M. 78 f. 35). Wojciech z województwem bracławskiem podpisał elekcyę Augusta II-go. Józef, cześnik żydaczowski, umarł 1729 roku.

Wincenty, syn Walentego, Ignacy i Dominik, synowie Macieja, z Anny Witkowskiej, a wszyscy wnukowie Jana, 1756 roku dziedzica Czachowa; Ludwik i Józef, synowie Łukasza, burgrabiego płockiego 1789 r. i Apolonii Ciszewskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1837–1838 (A. b. Her.).

Herb Pomian.

CIEŚLIŃSCY h. POMIAN pochodzą z Cieślina, w powiecie inowrocławskiem. Grzymko z Cieślina, stolnik inowrocławski i burgrabia gnieźnieński 1398 r. Krzysztof, żonaty z Anną Wierzbowską 1582 r. (Wyr. Lub. 13 f. 902). Jakób, w powiecie przedeckim 1786 r. (Gr. Przed. 98 f. 133). Jakób, dziedzic Suchodołu i połowy Rąjskiego, z żony, Urszuli z Popowskich, zostawił dzieci: Macieja i Antoniego pełnoletnich i Grzegorza i Teklę małoletnich w 1811 r.

CIEŚLIŃSCY h. ROGALA pochodzą z tegoż samego Cieślina, co Cieślińscy Junoszycowie. Stanisław z Cieślina zaświadcza w Płocku 1473 r. szlachectwo Kurosza (Helc. II. 4108).

Herb Rogala.

CIESZACCY v. CZESACCY z Cieszacina v. Czesacina, w ziemi przemyskiej. Maciej z Cieszacina nabył w 1423 r. za 300 grzywien część Cieszacina, od braci: Piotra i Jakóba. W 1426 i 1427 r. skupuje Ożensko. Nosił on przydomek *Kachna*, z którym w 1430 r. występuje w Jarosławiu. Synami jego być musieli: Jakób i Aleksy, dziedzice Cieszacina i Ożeńska, których siostra Dorota, żona Nikla, wójta z Tyczyna, kwitowała w 1447 r. ze schedy swojej.

Jakób, 1440 r. jest pisarzem starosty ruskiego Rafała z Jarosławia, a 1460 roku księdzem.

Aleksy, zabezpiecza w 1437 r. żonie swej, Dorocie (z Morawska), 100 grzywien posagu na swoim majątku. Syn jego Jakób, ze stryjem swoim księdzem Jakóbem, spłacają w 1460 r. dawnych dziedziców Ożeńska (AGZ. XIII.). Jakób

podsędek 1485 r., sędzia ziemski przemyski 1496 r., umarł w 1507 r. Syn jego Stanisław Cieszacki v. Czesacki, właściciel Cieszacina 1508 r. (Paw.), sędzia grodzki przemyski 1526 r.

Równocześnie z Maciejem żył Ramsz z Wielkiego Cieszacina, ożeniony z Małgorzatą Korczakówną, która już 1437 r. jest 2-o v. za Janem Mzurowskim. Małgorzata dzieli się w 1442 r. z dziećmi pierwszego męża dobrami i oddaje im Cieszacin, a zatrzymuje Zarzecze, Rożniatów, Kisielów i Siołkę. Dzieci tych było czworo: Ramsz, Andrzej v. Henryk v. Hincza, Piotr i Małgorzata. Ta ostatnia dostała w posagu część macierzystego Rzeplina i 1451 r. jest żoną Franciszka z Gróchowiec.

Z synów: Piotr umarł bezdzietnie przed 1460 r., w którym pozostali bracia dzielą się lasami w Cieszacinie. Matka oddała im w 1464 r. Kisielów. Andrzej zapisał 1454 r. żonie swej Annie, córce Jana z Łysakowa, 160 grzywien posagu i wiana. Ramsz ożenił się z Jadwigą z Jarosławia, wojewodzianką sandomierską, z której zostawił tylko jedną córkę Zuzannę, wydaną za Jana Kępieńskiego, zmarłą już 1479 r. (AGZ. XIII. i XV. f. 508). Wacław, przeor monastyru buskiego 1592 roku (Wyr. Lub. 51 f. 171).

CIESZANOWSCY h. JELITA z Cieszanowa, w województwie bełskiem. Stanisław, dzierżawca czopowego w województwie ruskiem 1588 r. (AGZ. X. 3377), miał synów trzech: Hieronima, Jakóba i Abrahama, dziedziców Nowosiółki 1593 roku (Wyr. Lub. 55 f. 64).

Herb Jelita.

Hieronim otrzymał koniuszostwo przemyskie ze wsią Starzawą w 1599 r. (M. 143 f. 14). W 1609 r. jest rotmistrzem królewskim (Zap. Lub. 18 f. 783).

Jakób, żonaty 1-o v. z Elżbietą Fredrówną, zeznał zapis dożywocia z drugą żoną, Izabellą Hornostajówną w 1613 r. Z Fredrówny córka Katarzyna (Zap Lub. 20 f. 442 i 24 f. 1063). Hornostajówna, 2-o v. Stadnicka, 3-o v. Hieronimowa Zborowska, 1627 r. (Woł. V. A. f. 282).

Abraham, kwituje Orzechowskiego 1605 r. (Zap. Lub. 15 f. 745).

Hieronim, dworzanin król. 1617 r. (Zap. Lub. 22 f. 606). Kilian, sekretarz królewski, właściciel Kornic 1642 r., żonaty z Urszulą ze Żmigrodu Stadnicką, która wyszła 2-o v. za Marcina Ubysza. Z niej zostawił córkę Eufrozynę 1666 r. (DW. 49 f. 2269; Sig. 3 f. 5 i Gr. Kamieniec.). Jan, syn Franciszka, w województwie bracławskiem 1719 roku (Bracł. XV. f. 1720).

Pawła Cieszanowskiego z Zofii ze Stanów potomstwo:

1) Jerzy na Zawadce, ożeniony z Teresą Łysakowską pozostawił syna Józefa, z podstarościego łowczego 1761 r., w końcu sędziego ziemskiego sanockiego 1765 r., żonatego z Justyną Łapińską. Z niej: a) Bartłomiej, b) Franciszek, c) Michał na Stankowej, d) Antoni Kajetan, viceregent grodzki sanocki 1764 r., podsędek pilznieński 1782 r., e) Ignacy, regent ziemski sanocki, dziedzic Kotowia i Ru-

dawiec, którego z Maryanny z Różyckich, 1-o v. Kątskiej, córka Karolina, 1-o v. za Wiktorynem Jaworskim, 2-o v. za Cybulskim, f) Franciszka, 1-o v. Osuchowska, 2-o v. Wierzbowska, g) Józefa za Pieniążkiem, i h) Ludwiką za Antonim Wyczołkowskim.

2) Maksymiljan, ożeniony z Heleną z Dulskich, 1-o v. Orzechowską, pozostawił syna Jana, żonatego z Ludwiką Tomaszewską, którego synowie: Kajetan i Stanisław. Tego ostatniego syn Dyonizy Kajetan Wincenty z Maryanny z Bartów miał syna Tomasza Sylwestra Jana Chrzciciela, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1819 r.

Z wymienionych wyżej, Antoni Kajetan, viceregent grodzki sanocki, Bartłomiej, Franciszek i Józef, łowczy sanocki, podpisali z województwem ruskiem elekcyę Stanisława Augusta, a Ignacy, regent ziemski sanocki, Jerzy, Michał, Kajetan i Stanisław, udowodnili swoje pochodzenie szlacheckie w Galicyi, w latach 1782 — 1783 w sądach: ziemskim i grodzkim sanockich, a Kajetan Antoni, podsędek pilznieński, i Franciszek, 1782 roku w sądzie ziemskim pilznieńskim (Goł.).

CIESZANOWSCY z Cieszanowic w województwie sieradzkiem. Cieszanowice w powiecie radomskim posiadali w 1552 roku: Baltazar i Jakób Cieszanowscy, a Cieszanowice w powiecie piotrkowskim — Anna i Kasper Cieszanowscy (Paw.).

CIESZEJKOWIE, patrz *Czeszejkowie.*

CIESZEWSCY v. CISZEWSCY v. CZESZEWSCY h. JASTRZĘBIEC z Cieszewa, w województwie płockiem, powiecie bielskim, dom licznie w XVI-m wieku rozrodzony. Przywilej księcia Ziemowita Mazowieckiego wydany Boleścicom w 1408 r. wymienia: Świętobora i syna jego Piotra Kruglicę, Ścibora i brata jego Alberta i Bolestę, dziedziców Cieszewa i Bogusława i Krystyna z Ciszewa (Mil.). Winni przeto Cieszewscy kłaść na tarczy podkowę barkiem do góry, jako właściwy znak herbowy Boleściców.

Herb Jastrzębiec.

Znak herbowy Boleściców.

Dobiesław z Cieszewa v. z Czeszewa, kanonik włocławski 1404 r. i kanonik gnieźnieński, zmarł 1410 r. (Kor.). Maciej Czeszewski, starosta czerski 1487 r. Piotr, syn Wojciecha z Czeszewa, 1476 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław, Dominik i Michał, synowie Bernarda Kiełbasy z Cieszewa, sprzedali części swoje na Cieszewie i Maliszewie braciom: Jakóbowi, Marcinowi i Janowi, w latach 1531 — 1535.

Jan, syn Bernarda, zamienił część swoją na Cieszewie 1540 r. z bratem swoim stryjecznym Feliksem, synem Jana Kiełbasy z Cieszewa. Jan Kiełbasa, oprócz Feliksa, miał jeszcze synów: Pawła i Stefana, którzy w 1531 r. procesują

Macieja, syna Dobiesława i Jakóba, Grzegorza i Mikołaja, synów Wojciecha (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 168 i 210; 2 f. 44; 3 f. 82 i 6 f. 121).

Jakób i Stanisław, synowie Bernarda Kiełbasy, mieli przydomek *Mnich*. Stanisław pozostawił synów: Dobrogosta i Wacława, zwanych Mnichowiczami. Dobrogost, żonaty z Elżbietą Cieszewską, córką Mikołaja *Kusego*, pozostawił syna Pawła 1539 r. Wacław miał córkę Justynę 1543 r. (Ibid. 5 f. 224, 240 i 305; 6 f. 43; 7 f. 247 i 350; 9 f. 30).

Po Trojanie z Cieszewa szli: Wojciech z przezwiskiem *Śmieja*, Piotr i Elżbieta, których potomstwo zwane było *Trojanami* lub *Trojankami*. Małgorzata, córka Wojciecha, za Mikołajem z Radzanowa 1539 r. Michał i Bartłomiej, synowie Piotra, w 1541 r. (Ibid. 5 f. 114; 7 f. 47 i 75). Marcin, Mikołaj i Bartłomiej, synowie Grzegorza *Strusia*, 1538 r. (Ibid. 5 f. 7). Marcin, Andrzej, Stanisław, Jan i Elżbieta, żona Dobrogosta Cieszewskiego, dzieci Mikołaja Kusego z Cieszewa, 1542 r. (Ibid. 7 f. 350 i 8 f. 171). Anna, córka Jana *Przylepki* i Anny z Osieka, a żona Józefa z Komorowa, sprzedała w 1544 r. część swoją na Cieszewie w obecności stryja Jakóba, a syna Wojciecha, przydomku *Kredo*, drugiemu swemu stryjowi Maciejowi, synowi Dobiesława (Ibid. 5 f. 248 i 9 f. 151).

Te same przydomki i przezwiska znajdujemy u właścicieli Cieszewa, zamieszczonych w regestrach poborowych z 1578 r. Cieszewo Duże i Małe i Maliszewo posiadali w tymże roku: Marcin *Kiełbasa*, Jakób *Mnich*, Antoni i Piotr *Trojanowie*, Paweł i Feliks *Kiełbasowie*, Jakób *Kredowicz* i wdowa po Stanisławie *Przylepce* (Paw.).

Piotr, żonaty z Anną ze Stanclewskich 1599 r. (Wyr. Lub. 80 f. 283). Jan i Joachim, synowie Wojciecha, procesują Poniatowskiego o napaść 1606 r. (DW. 33 f. 1692 i 1814). Adam, z województwem płockiem podpisał elekcyę króla Michała i Jana III-go. Michał, w województwie witebskiem 1674 r., Stefan z województwem płockiem pisał się na obiór Stanisława Augusta.

Zygmunt, chorąży halicki 1766 r. Syn jego Jan, wprowadzony do Kobylina, w ziemi czerskiej, 1781 r. (Perp. Czers. 33 f. 92 i 36 f. 488). Stefan, drugi syn Zygmunta, otrzymał od ojca Chudzynko 1765 r. (Her. Kr. Pols.). Ludwik, właściciel Chomentowa i Rycharcic 1774 r. (Ibid.).

Potomkowie Stefana i Ludwika, mianowicie Teofil i Paweł, synowie Piotra i Maryanny Wołowskiej, wnukowie Ludwika i Konstanty, syn Stefana z Małgorzaty Łąckiej, wnuk Zygmunta, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1838 i 1840 (A. b. Her.).

Urszula, siostra Macieja, za Kiełczewskim 1564 r. (Gr. Przed. 14 f. 303). Kazimierz z województwem podlaskiem, a Mikołaj z ziemią wiską, pisali się na elekcyę Augusta II-go. Kazimierz, żonaty z Urszulą Wyszyńską, sprzedał Ostrołękę w czerskiem 1713 r. (Perp. Czers. 18 f. 114). Teresa, siostra zmarłego Ferdynanda, majora w korpusie kadetów, prawa swe do spadku po nim odstąpiła Molskiemu w 1791 r. (DW. 107 f. 74). Jan, wprowadzony do Strzeniówka 1780 r. (DW. 96 f. 544).

Antoni Cieszewski, z Anny ze Słubickich zostawił synów: Romualda, generała adjutanta wojsk koronnych i Wiktoryna, chorążego gwardyi królewskiej 1749 r. Romuald, ożeniony z Ewą Jaruntowską, 2-o v. za Antonim Gzowskim

1780 r. (DW. 73 f. 321; 96 f. 1001; 100 f. 270). Wiktoryn, kapitan gwardyi pieszej koronnej 1778 r. (DW. 94 f. 587), żonaty z Maryanną Sułkowską 1784 roku (Perp. Czers 38 A. f. 116). Maciej, ożeniony z Pelagią Zielińską w początkach XIX go wieku.

Jan Cieszewski, żonaty z Anną z Duninów Wąsowiczów, córką Wawrzyńca, podsędka sandomierskiego, kwitował w Piotrkowie 1588 r. Andrzeja Wąsowicza, z odbioru posagu. Jan zawarł umowę o dzierżawę z Wąsowiczami 1647 r. (Gr. Biec. 55 f. 959). Jan w Radomiu 1748 r.

z CIESZĘCIC (CIESZANCICE) Mikołaj, dowiódł w Piotrkowie 1414 r. szlachectwa swego i herbu Ostoja (Pis. Dz. Pol. IX.).

CIESZĘCCY z Cieszęcina, w powiecie wieluńskim. Jan i Stanisław, właściciele Lututowa w tymże powiecie 1552 r. (Paw.). Jakób z Cieszanczina 1419 r. na uniwersytecie krakowskim.

[CIESZKOWIC Adam, syndyk miasta Krakowa, podpisał z województwem krakowskiem elekcyę Jana Kazimierza. Tenże Adam, pisarz kancelaryi królewskiej 1653 r. (DW. 52 f. 373). Mikołaj Kazimierz Cieszkowicz, pisarz żup bocheńskich 1684 roku].

CIESZKOWSCY v. CZIESKOWSCY v. CIĘSZKOWSCY herbu DOŁĘGA z Cieszkowa v. Czeszkowa, w powiecie łęczyckim (DW. 92 f. 466). Mikołaj, syn Mikołaja, 1458 roku, Wawrzyniec, syn Gumperta, 1462 roku, a Stanisław, syn Jana z Czeszkowa, 1468 r., na uniwersytecie krakowskim.

Herb Dołęga.

Na Cieszkowie dziedziczyli 1576 roku: Jakób, Andrzej *Kurza Noga*, Jan *Korczaczek*, Sebastyan, Jan, syn Mateusza i Jan *Wojewódka* (Paw.). Wojciech w powiecie przedeckim 1556 r. (Gr. Przed. 9 f. 365). Andrzej, pisarz grodzki przedecki 1549 r., sędzia grodzki przedecki 1560 r., właściciel Dziewczopola i Rożnieczyc, w powiecie przedeckim, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Lesiewską, 1572 roku (Ibid. 14 f. 552 i 554; 20 f. 251; 21 f. 266). Synów jego trzech: Grzegorz, Jan i Stanisław.

Grzegorz, syn Andrzeja, kwitował brata Stanisława 1589 r. (Ibid. 37 f. 71).

Jan, syn Andrzeja, właściciel Boczkowic w 1599 roku (Zap. Lub. 7 f. 82 i 10 f. 454), żonaty z Anną Dzibałtowską, nabył Dzibałtów 1606 r. (Ibid. 16 f. 513). Jan w 1617 r. podstarości grodzki włodzimierski.

Stanisław, syn Andrzeja, otrzymał od ojca część Dziewczopola 1583 r., a nabył drugą część i Rożnieczyce od brata Jana, w 1589 r. (Gr. Przed. 31 f. 191 i 37 f. 653). W 1581 r. pisarz grodzki przedecki, 1591 r.

sędzia grodzki, żonaty z Katarzyną Sieroszewską, której posag w 1590 r. zabezpieczył, pozostawił synów czterech: Grzegorza, Jana, Andrzeja i Mikołaja, którzy w 1617 r. procesują Kozierowskiego, a w 1624 r. zastawiają Dziewczopole Mąkowskiemu (Ibid. 38 f. 402; 48 f. 224; 63 f. 304; 68 f. 170 i 70 f. 386).

W powiecie przedeckim Marcin i Wojciech wprowadzeni do Zieleniewa 1574 r. Piotr, syn Jana, odstąpił zastawę Pełczysk Rutkowskiej, w 1608 r. Stanisław, syn Piotra, zawarł umowę z Rysińskim 1606 r. Jan, syn Mikołaja i Anny Strzyskiej, układa się z Rożnieckim 1652 r. Tomasz, otrzymał Zalesie 1660 r. Świętosław, zeznał 1581 r. zapis dożywocia z żoną, Cecylią z Przecławskich, 1-o v. Grzybowską. Zofia za Andrzejem Falęckim 1596 r. Anna za Wietrzychowskim 1573 r. Barbara za Ziemęckim 1599 r. Dorota za Mąkowskim 1611 r. Barbara za Dziewczopolskim 1622 r. Jadwiga za Stanisławem Rojewskim 1662 r. (Ibid. 23 f. 240; 55 f. 466; 53 f. 492; 73 f. 285; 75 f. 246; 78 f. 422; 22 f. 122; 47 f. 539; 58 f. 71; 67 f. 58 i 75 f. 552).

Niektórzy z Cieszkowskich przenieśli się na Wołyń i do ziemi liwskiej. Spotykamy cały ich szereg dygnitarzy ziemskich czerniechowskich, nowogrodzkich-siewierskich i liwskich, a w ich liczbie kilku senatorów.

Świętosław i Jan pisali się z województwem łęczyckiem na obiór króla Michała. Aleksander, Balcer i Świętosław z województwem łęczyckiem, Krzysztof, Teodor, Franciszek, stolnik łęczycki i Stanisław, z województwem wołyńskiem, a Aleksander, chorąży nowogrodzki i Stefan, z województwem czerniechowskiem, podpisali elekcyę Jana III-go. Krzysztof, otrzymał prawem lennem Kojszczę, Stefan Poznopały, w województwie czerniechowskiem, a Franciszek Listwin i Postułbicę 1672 r. (Sig. 12 f. 140).

Stefan, 1691 r. podczaszy czerniechowski, umarł chorążym czerniechowskim 1702 r.

Aleksander Felicyan, rezygnował ze stolnikostwa łęczyckiego 1672 r. i został chorążym nowogrodzkim - siewierskim. W 1677 r. jest i starostą kleszczelowskim, a 1683 r. podkomorzym czerniechowskim. Żonaty z Anną Teresą Kołudzką (Zap. Lub. 64 f. 666). Starostwo kleszczelowskie posiadali w 1699 r. Marcin Antoni i żona jego, Katarzyna z Załęskich, po śmierci których otrzymał je znowu Aleksander Felicyan w 1707 r. Aleksander umarł w 1709 r., a podkomorzym czerniechowskim został po nim brat jego Krzysztof, chorąży nowogrodzki.

Krzysztof, następnie kasztelan sochaczewski 1716 r., żonaty z Katarzyną Mokrzecką, miał z niej synów: Wiktora Felicyana i Ignacego (DW. 61 f. 966 i 64 f. 546).

Wiktor Felicyan, skarbnik liwski 1701 r., sędzia ziemski 1713 r., a kasztelan liwski 1722 r., żonaty 1-o v. z Magdaleną Oborską, córką Wojciecha, chorążego liwskiego, z którą zeznał zapis dożywocia w 1708 r. (DW. 61 f. 966), 2-o v. z Antoniną Nowosielską, 2-o v. Kazimierzową Rudzińską; z drugiej żony pozostawił syna Jana (DW. 67 f. 237 i 68 f. 153), podczaszego liwskiego 1748 r. Z córek kasztelana: Elżbieta była za Kazimierzem Duczymińskim, łowczym nurskim, a Teodora, urodzona z Oborskiej, za Stanisławem Dłużewskim, chorążym chełmskim. Ta ostatnia dobra ojczyste odstąpiła bratu Janowi w 1736 r.; wyszła następnie 2-o v. za Okolskiego, a 3-o v. za Jełowickiego (DW. 99 f. 407; 69 f. 782 i Perp. Czers. 32 f. 451 i 36 f. 357).

Ignacy, syn Krzysztofa, za konsensem królewskim z 1737 r., wykupił starostwo kleszczelowskie z rąk Ludwika. W 1742 roku nabył Oleśnicę, Kamieniec i Żebrak (Perp. Czers. 26 f. 33), a 1745 r. Budziska (DW. 71 f. 242). W 1757 r. kasztelan liwski, ożeniony z Franciszką Suffczyńską, kasztelanką lubelską, pozostawił dwóch synów: Krzysztofa i Floryana, z których pierwszemu odstąpił starostwo zbuczyńskie, a drugiemu starostwo kleszczelowskie, w 1777 r., i córkę Hilaryę, żonę hr. Franciszka Załuskiego 1759 roku (Kancl. 57 IV. f. 192 i 217; Perp. Czers. 33 f. 62; DW. 100 f. 1482, 91 i 94; 108 f. 534). Ignacy, pierwszy towarzysz pułku husarskiego królewskiego, został chorążym tegoż pułku po Krasickim w 1758 roku (Sig. 27). W 1774 r. był kawalerem orderu Św. Stanisława. Umarł 1787 r., pochowany w Węgrowie.

Krzysztof, syn Ignacego, starosta zbuczyński 1777 r. (DW. 98 f. 622), po zrezygnowaniu przez ojca z kasztelaństwa liwskiego, kasztelan liwski 1778 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1780 r., a Orła Białego 1789 r., wraz z bratem Floryanem posłowie ziemi liwskiej, podpisali z tąż ziemią elekcyę Stanisława Augusta.

Floryan, syn Ignacego (Sig. 32; M. 300 f. 18), szambelan Stanisława Augusta 1774 r., starosta kleszczelowski 1777 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., poseł ziemi liwskiej na sejm czteroletni (DW. 107 f. 318), nabył Jeruzal i Łukowiec od Rudzieńskiego 1786 r. (DW. 102 f. 783). Z Katarzyny Bobrownickiej jego córki: Barbara, ks. Antoniowa Woroniecka i Weronika Ignacowa Szlubowska, i synowie:

1) Józef, żonaty z Julią Czarnocką, którego córka Cecylia za Eustachym Dobieckim z Łopuszna.

2) Ignacy ze Stawu, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie wraz z braćmi: Pawłem i Krzysztofem, w 1837 r., ożeniony z Albiną Świrską, z której córki: Natalia za Rochem Jasieńskim i Teresa za Tadeuszem Kozerskim, i syn Piotr, zmarły młodo, a Kajetan, znany 1863 r. pod przezwiskiem *Ćwieka*, żonaty z Emilią Kuczewską, pozostawił syna Jana, młodo zmarłego.

3) Paweł, poseł na sejmy Królestwa, właściciel Suchy, zaślubił Zofię Kicką, z której syn August, urodzony 14-go Września 1814 roku, znakomity filozof i ekonomista, otrzymał w 1850 roku od Papieża Piusa IX-go tytuł hrabiowski, zatwierdzony w Prusach 1854 r. August zmarł 12-go Marca 1895 r., zostawiwszy z Heleny Cieszkowskiej, stryjecznej swojej siostry, dwóch synów: Krzysztofa i Augusta.

4) Krzysztof, właściciel Dachnowa, ożeniony z bar. Joanną Maltzan, pozostawił córkę Helenę, żonę hr. Augusta Cieszkowskiego i synów

Herb hr. Cieszkowskich.

trzech: Wacława, zmarłego w Tyflisie 1897 r.; Henryka, artystę malarza, zmarłego 1863 r. i Zygmunta.

Franciszek, podsędek czerniechowski 1676 r, następnie sędzia ziemski, otrzymał 1690 r. Iwanhorodyszcze w województwie czerniechowskiem (Sig. 15). Z Joanny Iwanickiej synów jego czterech: Mikołaj, Ludwik Stanisław, Daniel i Józef.

Mikołaj, syn Franciszka, skarbnik nowogrodzki, zmarły 1718 r., z Anny Żardeckiej miał syna Wiktoryna Aleksandra, łowczego nowogrodzkiego i sędziego kapturowego czerniechowskiego 1733 r., żonatego z Hilaryą Laskowską, córką Stanisława, 1-o v. żoną Stanisława Tretera (Perp. Czers. 30 f. 152). W tymże roku sprzedał on Sąki stryjowi swemu Stanisławowi Ludwikowi (DW. 68 f. 856). W 1738 r. został pisarzem ziemskim i grodzkim liwskim. W 1765 r. rezygnował z tego urzędu na rzecz syna swego Michała, podówczas miecznika liwskiego (Sig. 30).

Michał, z miecznika pisarz ziemski i grodzki liwski, następnie stolnik 1777 roku, w końcu chorąży liwski 1787 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., z Agnieszki Zaborowskiej, córki Jana (Perp. Czers. 31 f. 214), miał syna Ludwika, który część swoją na Cieszkowie i Szczytach, w województwie łęczyckiem, sprzedał 1775 r. Milewskiemu (DW. 92 f. 466). Ludwik, sędzia grodzki liwski 1783 r., z Antoniny Lewikowskiej pozostawił synów: Józefa i Bronisława. Bratem Ludwika miał być Baltazar, komornik ziemski liwski 1789 r.

Ludwik Stanisław, syn Franciszka, otrzymał 1719 r. starostwo kleszczelowskie, które mu brat Daniel odstąpił (M. 249 f. 165). W 1726 r. sprzedał Ochnówkę i Werbę, w powiecie włodzimierskim, bratu Danielowi (DW. 66 f. 97), a 1735 r. Lipin w ziemi stężyckiej, Janowi Cieszkowskiemu (DW. 69 f. 217). Z podpułkownika artyleryi koronnej, generał major wojsk koronnych, został 1725 roku kasztelanem sochaczewskim.

Daniel, syn Franciszka, starosta kleszczelowski, właściciel Ochnówka i Werby 1726 r. (DW. 66 f. 97), z podczaszego chorąży czerniechowski 1718 r., w końcu podkomorzy włodzimierski 1740 r. Pewnie ten sam Daniel był sędzią grodzkim włodzimierskim 1736 r. Z Katarzyny Kaszowskiej synowie jego: Stanisław, kanonik łucki i Ignacy, łowczy czerniechowski, oraz córka Konstancya, żona Ignacego Kampenhausena, starosty sieleckiego, procesują się wzajemnie 1735 roku (Woł. XI. f. 1240 i XIII. C. f. 1 Nr. 15).

Stanisław, pierwiastkowo łowczy czerniechowski 1736 r., został księdzem w 1748 r. (Sig. 27 rok 1749).

Ignacy, z łowczego podczaszy czerniechowski 1767 r., stolnik 1768 r., chorąży nowogrodzki i zaraz następnie chorąży czerniechowski 1784 r., w końcu podkomorzy nowogrodzki 1787 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1788 r., kandydat do kasztelanii czerniechowskiej 1785 r. (MP.). Żonaty z Teklą Cielecką, córką Wojciecha, umarł bezdzietnie.

Józef, syn Franciszka (Bracł. XVI. f. 278), z cześnika nowogrodzkiego podczaszy czerniechowski 1718 r., następnie stolnik 1729 r., chorąży nowogrodzki 1730 r., podkomorzy 1733 r., w końcu kasztelan czerniechowski, z którego to urzę-

du rezygnował 1765 r. W 1733 r. będąc posłem województwa czerniechowskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Żonaty z Joanną Załęską (Bracł. XVI. f. 243), miał synów: Stanisława i Dominika.

Stanisław, cześnik czerniechowski 1737 r., stolnik czerniechowski 1748 r., w końcu chorąży włodzimierski 1765 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1782 r., miał mieć z Anny Krasickiej synów: Antoniego, wojskiego czerniechowskiego 1790 roku i Kajetana, ożenionego z Maryanną Rastawiecką, po którym pozostał syn Henryk, znany literat, zmarły 1872 r.

Antoni zostawił syna Stanisława, zmarłego 1870 r., po którym z hr. Henryki Krasickiej synowie: Roman, ożeniony z hr. Wandą Czacką, Teodor i Władysław, polegli 1863 r., Antoni z Leonii Szwejkowskiej ma syna Jerzego.

Po Dominiku miał iść Kazimierz, którego syn Józef, ożeniony z Heleną Sadowską, pozostawił syna Michała, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1860 r. (A. b. Her.).

Jan, żonaty z Apolonią Czyżówną, posiadał 1649 r. cztery włóki prawem lennem w powiecie nowogrodzkim-siewierskim (M. 191 f. 254). Józef odstąpił Cieszków synowi Franciszkowi 1700 r. (Op. Kij. 22). Po śmierci Stanisława został stolnikiem czerniechowskim N. Cieszkowski 1718 r. Czy to nie będzie Józef, który tego samego dnia został podczaszym czerniechowskim, a spotykamy go już stolnikiem 1729 r. Stefan, podczaszy nowogrodzki, umarł 1718 r., a po nim otrzymał ten urząd Tobiasz. Andrzej i Jan, kanonicy łuccy 1692 roku (Zap. Lub. 68 f. 700 i 874). Konstanty, cześnik nowogrodzki, Anna z Cieszkowskich Załęska i Maryanna z Cieszkowskich Gostyńska, wojska włodzimierska, dochodzą 1729 r. spadku po Marcinie Cieszkowskim, staroście kleszczelowskim (Bracł XVI. f. 243). Józef, łowczy czerniechowski 1738 r. Szymon, podsędek nowogrodzki 1738 roku. Aleksander, wojski liwski 1710 r. Aleksander, stolnik trembowelski, umarł 1713 roku. Antoni, starosta kotelnicki, żonaty 1703 r. z Justyną Wężówną, 1-o v. żoną Antoniego Wyszyńskiego, skarbnika kijowskiego (Czerniech. f. 414). Jan, starosta kotelnicki, umarł 1715 r. Stanisława, starosty kotelnickiego, córka Kandyda, żona Jana Mikołaja Cieszkowskiego, łowczego czerniechowskiego, 1731 roku (DW. 68 f. 153).

Wojciech, cześnik trembowelski, zmarły 1718 r., z Konstancyi Lubienieckiej miał syna Jana Mikołaja, łowczego czerniechowskiego 1731 r., ożenionego z Kandydą Cieszkowską (DW. 68 f, 153 i 69 f. 217). Tenże Jan, następnie stolnik stężycki 1736 r., podkomorzy nowogrodzki 1752 r. Jego synami mieli być: Wiktoryn, starosta błotnicki 1765 r., ożeniony z Maryanną Nowosielską, podkomorzanką lubelską (Perp. Czers. 33 f. 41 i DW. 105 f. 708), Kryspin, biskup nisseński, kanonik lwowski i Franciszek, wylegitymowani ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. (Goł.). Ten ostatni, ożeniony 1-o v. z Dorotą Hondorf, 2-o v. z Rozalią Długokońską, którego synowie: Józef i Antoni, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie.

Z nich Józef, inżynier górniczy, zmarł 1867 r, zostawiając z żony Drozdowskiej potomstwo.

Franciszek, podkomorzyc nowogrodzki, a więc syn Jana, otrzymał 1772 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Firlejowie z rąk Słońskiego (Kancl.

50 II. f. 258), a 1767 r. otrzymał wójtostwo w Hodewicach, w powiecie włodzimierskim (Ibid. 37 f. 3). Józef, żonaty z Konstancyą Papieską 1751 r. (Perp. Czers. 29 f. 347). Teresa za Franciszkiem Łoskim 1720 r.

Elekcyę Stanisława Augusta podpisali: Adam, podczaszyc liwski, a więc syn Jana; Franciszek, poseł halicki; Ignacy Piotr, łowczy i poseł czerniechowski i Michał, sędzia grodzki i poseł liwski. Michał i żona jego, Anna z Falęckich, otrzymali 1769 r. wieś Willę Niższą, w powiecie krzemienieckim, którą następnie Anna odstąpiła Gurzynom (Kancl. 47 II. f. 70 i 40 f. 40). Ludwik, wojski czerniechowski 1786 r. Kajetan, chorąży kowelski 1794 r. Antoni, rotmistrz kawaleryi narodowej 1793 r. Ignacy, porucznik w kawaleryi 1780 r. Józef, major pułku przedniej straży 1793 r. (MP.). Brygida za Stanisławem Brzezińskim, podkomorzym nurskim, około 1790 r. (DW. 106 f. 758). Ludwik 1784 r., a Piotr 1788 r. regenci ziemscy włodzimierscy.

W Galicyi dowiódł pochodzenia szlacheckiego, oprócz już wspomnianych, Kazimierz 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł).

Ignacy, dziedzic Złotnik w trembowelskiem, syn Dominika, po którym z żony, Klary Strojnowskiej, syn Michał, urodzony 1793 r., zmarły 1855. r., oficer b. wojsk polskich, odbył kampanie 1809 — 1814 r., a ożeniony z Teofilą Krasuską, pozostawił z niej pięcioro dzieci:

1) Hipolitę za Antonim Łuniewskim, zmarłą 1855 r.

2) Sabinę za Janem Kamieńskim.

3) Leopoldę za Serafinem Górskim, zmarłą 1856 r.

4) Bronisława, zmarłego 1884 r., po którym z żony, Stanisławy Bonoldi, córka Stanisława.

5) Hipolita Michała, naczelnego inżyniera budowy dróg żelaznych: łódzkiej, iwangrodzko-dąbrowskiej i libawskiej, który zaślubił w 1862 r. Maryę Górską, zmarłą 1883 r., z której dzieci: Michał, zmarły 1895 r.; Stanisław, urodzony 1866 rokn, literat i heraldyk, współpracownik kilku pism warszawskich, wydał w 1898 r. obszerną monografię Cieszkowskich, ożeniony w 1893 r. z Heleną Rodziewiczówną; Helena za Stanisławem Majkowskim; Kazimiera; Hipolit, urodzony 1877 r. i Zygmunt, urodzony 1879 r.

Kajetan i Michał, synowie Wawrzyńca z Heleny Gordonówny, wnukowie Adama, prawnukowie Wawrzyńca, burgrabiego gnieźnieńskiego 1739 r., dowiedli szlachectwa w Królestwie 1845 i 1848 r. (A. b. Her.).

Z nich: Kajetan, zmarły 1858 r., z Józefy Rutkowskiej zostawił dzieci: Henryka, Juliana, Józefa i Bronisławę.

Michał, były naczelnik poczty w Piotrkowie, zaślubił Olimpię Dowgiałłównę. Z niej dzieci: Henryk, Julian, technik, Michał, rejent w Bendzinie, ożeniony z Kamocką, Wiktor, Helena i Stanisław.

CIESZKOWSCY h. PILAWA mieli być w województwie sieradzkiem, czy nie pochodzili z Cieszkowic w powiecie radomskim.

CIESZKOWSCY h. SAS w województwie ruskiem. Joachim, przełożony nad cłami lwowskiemi 1559 r. Stanisław i Piotr, bracia, 1570 r. Anna za Mikołajem Janickim 1628 r. (AGZ. X. 1211, 1517, 1519, 1526 i 3515). Mikołaj, podstarości sokalski 1612 r. (Zap. Lub. 19 f. 618). Tobiasz, burgrabia bełski 1643 r. Szczęsny, Aleksander i Mikołaj pisali się z województwem bełskiem na elekcyę Jana III-go.

Herb Sas.

Herb Zerwikaptur.

Jan, Józef, Bazyli i Szczepan h. Sas udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi, w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r. (Goł.).

CIESZKOWSCY h. ZERWIKAPTUR w województwie krakowskiem. Stanisław, pisarz żup bocheńskich 1568 r. (M. 101 f. 209). Piotr i Kasper, bracia, 1558 r. (M. 91 f. 214). Jan, syn Bartłomieja, właściciel Łachowa 1592 r. (Wyr. Lub. 51 f. 52). Córki Stanisława: Dorota za Jakóbem Pszonką, a Anna za Stanisławem Korzeńskim 1598 r. (Ibid. 75 f. 694). Stanisław z województwem sandomierskiem podpisał elekcyę Augusta II-go.

Dominik, syn Andrzeja, wnuk Michała, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1841 roku (A. b. Her.).

Herb Lis.

CIESZOWSCY v. CZESZOWSCY h. LIS. Stanisław Czeszowski, z żony Katarzyny zostawił syna Piotra i córki: Emerencyannę i Zofię, którzy wraz z matka sumę 600 flor. za sprzedane Tarnowskiemu dobra, umieścili w 1541 r. na Grabnem Górnem, w powiecie czchowskim, u Katarzyny Wiatkowskiej-Żegociny (Arch. Sang. V.).

Jakób z Cieszowy, dzielny wojak, żonaty z Katarzyną z Tymnicy, umarł 1641 r., mając lat 80; pochowany w Kłobucku.

Paweł Józef Cieszowski, pisarz grodzki włodzimierski 1684 roku. Marcin Czeszowski, łowczy nadworny koronny 1662 roku.

CIESZYMOWIE i CIESZYMOWIE - KOBYLIŃSCY od dóbr Cieszymy i Kobylino, w ziemi bielskiej, tak nazywający się. Adam i Piotr Żuk z Kobylina, synowie Jana, w 1513 r. Jakób Byk z Kobylina, syn Mikołaja, w 1545 r. Franciszek, syn Stanisława z Cieszymów - Kobylina, 1566 r. Andrzej, syn Stanisława Łysek z Cieszymów, miał trzech synów: Jana, Stanisława i Jakóba, żyjących 1598 r. Anna, córka Jana, za Marcinem Makowskim 1616 r. Jan i Paweł, syno-

wie Feliksa, w 1624 r. Jan, żonaty z Katarzyną Makowską 1624 r. Agnieszka, żona Grzegorza Moczydło i Zofia, córki Bartłomieja w 1624 r. (Mil.).

Herb Jastrzębiec.

CIESZYŃSCY h. JASTRZĘBIEC. Jacek Cieszyński, na uniwersytecie krakowskim 1637 r. Tadeusz i Teodor, synowie Emiliana i Anieli z Piętków, wnukowie Wacława, prawnukowie Józefa, dziedzica Kościanek 1780 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1853 roku (A. b. Her.).

CIĘŻADŁOWSKI Stefan pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go.

CIĘŻARKOWSKI N. pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go.

z CIĘŻKOWIC h. KUCZA (CIELĄTKOWA) Wojciech zaświadcza 1426 r. w Krakowie szlachectwo swego współherbownika (St. Pr. P. P. VII.).

CIKOWSCY v. CZIKOWSCY v. SCZIKOWSCY v. CYKOWSCY herbu RADWAN pochodzą z Cikowic, w powiecie proszowskim. Jarosław, dziedzic na Cikowicach 1356 r., kupił część Cikowic od Alberta z Bynczyna i braci: Michała i Czczika z Paszkowic (KDM. III.). Tomek i Sandek z Cikowic 1381 roku. Wawrzyniec z Cikowic, żonaty z Elżbietą 1388 r. Michał z Cikowic 1389 r. (St. Pr. P. P. VIII). Jasiek Cikowski, sędzia grodzki krakowski 1416 r. Sandek 1430 r., Jasiek 1433 r., a Wawrzyniec 1450 r. z herbu Radwan, zaświadczają szlachectwo różnej szlachty (St. Pr. P. P. VII).

Herb Radwan.

Piotr, podsędek krakowski 1442 r., a sędzia ziemski 1454 r. On to miał się cieszyć taką miłością szlachty, że gdy mu Kazimierz Jag. skonfiskował Cikowice za to, że się zapuszczał na łowy w puszczę niepołomicką, szlachta mu tyle pieniędzy złożyła, że sobie za nie kupił Wojsławice, z których się już pisał syn jego Mikołaj, właściciel także Mikłuszowic, Dziewina, Wyżyc, Drwieni, Łysychkań i Męciny.

Mikołaj, żonaty z Martą, córką Jana Cielątka, starosty łańcuckiego, za którą dostał 300 grzywien posagu, a następnie Bieskowice w przemyskiem. Był on sędzią grodzkim krakowskim 1452 r., a złożył, lub odebrano mu urząd 1457 r. Żona jego Marta, nazywaną też bywa czasem w aktach Małgorzatą (Helc. II. 3467 i 3480; AGZ. XIII.; Inv. Arch. Kor. 1475 r.). Z synów jego: Piotr 1473 r., a Mikołaj i Stanisław 1474 roku na uniwersytecie krakowskim. Wszyscy trzej wraz z matką procesują się o kmieci królewskich ze starostą nie-

połomickim Czuryłą 1487 r. Mikołaj i Stanisław sprzedali w 1499 r. Mikłuszowice Janowi Olbrachtowi (Inv. Arch. Kor.).

Stanisław z Wojsławic, żonaty z Ewą z Dukli, pozostawił córkę Dorotę, żonę Stanisława Gniadego, 1518 r., która prawa swe do Dukli odstąpiła w 1539 r. (M. 37 f. 450, 30 f. 127 i 58 f. 252).

Mikołaj, burgrabia krakowski 1495 r., podczaszy i cześnik koronny 1497 r., został miecznikiem krakowskim 1501 r., a wojskim sochaczewskim 1502 roku. W 1505 r. ustąpił wójstwo sochaczewskie Lasockiemu (M. 21 f. 186), a nabył na nowo burgrabstwo krakowskie od Szafrańca. W 1515 r. został kasztelanem połanieckim, a 1530 r. kasztelanem sandeckim. W 1518 r. był i starostą bieckim. W tymże roku zabezpieczył posag żonie Annie, córce Jerzego Langa (Krupki), rajcy krakowskiego (M. 30 f. 274; 34 f. 357 i 42 f. 265). Dziećmi kasztelana sandeckiego mieli być: Jan, Mikołaj, Stanisław i Zofia, żona Piotra Gierałtowskiego 1527 r. (M. 77 f. 23 i 40 f. 432).

Jan, żonaty z Zofią Myszkowską z Przeciszewa, wdową po Gierałtowskim, z którą zeznał zapis dożywocia w 1543 r.; nie żył już w 1549 roku (M. 64 f. 315 i 317).

Mikołaj, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Szamotuł, kasztelanką gnieźnieńską, w 1538 r. (M. 54 f. 476). W 1547 r. podstoli krakowski, w 1548 r. nazwany podstolim koronnym, to znowu w 1549 r. stolnikiem krakowskim, który to urząd piastując, otrzymał w 1551 r. burgrabstwo krakowskie, lecz znów w 1553 roku zowią go podstolim. Z tego wszystkiego sądząc, okazuje się, że był jedynie podstolim krakowskim. W 1549 r. jest sekretarzem królewskim (M. 77 f. 14), w 1556 r. kasztelanem żarnowskim i marszałkiem królowej Izabelli węgierskiej (M. 87 f. 413). W tym ostatnim roku otrzymał pensyi 100 flor., a w 1558 r. starostwo sanockie. W 1567 r. jest kasztelanem bieckim, w Lipcu 1570 r. wykonywa przysięgę na urząd kasztelana połanieckiego, a 18-go Sierpnia tegoż roku, już jako kasztelan sandecki, otrzymał wraz z żoną konsens królewski, na ustąpienie wójtostwa bocheńskiego synowi Mikołajowi, dworzaninowi królewskiemu (M. 109 f. 279). Córka kasztelana Zofia, za Andrzejem Porębskim 1559 roku (M. 93 f. 238).

Stanisław, czy nie syn Mikołaja, bo pisał się tak jak i on z Wojsławic, podkomorzy krakowski 1566 r., kasztelan biecki 1576 r., umarł w tym ostatnim roku, w którym szlachta wybrała jego i Górkę na hetmanów w Jędrzejowie (Orzels.). W 1566 r. otrzymał pensyi 1000 flor. ze skarbu królewskiego (M. 99 f. 329). Żonaty z Anną Komorowską z Żywca, kasztelanką połaniecką, wdową po Myszkowskim, kasztelanie oświecimskim (M. 111 f. 267 i 113 f. 291), miał synów: Stanisława, Krzysztofa i Andrzeja.

Stanisław (DW. 46 f. 521), po ojcu podkomorzy krakowski, w 1588 r. podpisał na sejmie potwierdzenie praw przez Zygmunta III-go, z sejmu 1590 r. deputat do rady wojennej, 1596 r. poseł wraz z Działyńskim do króla szwedzkiego, w 1604 r. poseł do Anglii. Ożeniony z Elżbietą Działyńską (M. 137 f. 150 i Zap. Lub. 13 f. 247), z którą za konsensem królewskim z 1598 r. wykupił starostwo babimostskie, a 1599 r. otrzymał starostwo czorsztyńskie. Był i administratorem ceł koronnych. W 1614 r. on i żona jego odstąpili wójtostwo w Małym Grójcu,

ze starostwa babimostskiego (M. 181 f. 76). Córka jego Zofia, za Krzysztofem Ossolińskim (Pam. Ossol.).

Andrzej, syn kasztelana bieckiego, dworzanin królewski 1584 r., następnie rotmistrz, żonaty z Magdaleną z Łomnic 1596 r. (Wyr. Lub. 19 f. 440; 72 f. 7 i 70 f. 415), pozostawił synów: Hieronima i Ferdynanda (Zap. Lub. 47 f. 558).

Krzysztof, syn kasztelana bieckiego, z żony Żuzanny (Wyr. Lub. 32 f. 651) miał czterech synów: Krzysztofa, Jana, Kazimierza i Hieronima (Zap. Lub. 34 f. 414, 47 f. 828 i 663).

Stanisław, podstoli kaliski 1532 r. Wawrzyniec, łowczy kaliski 1564 r. Jan podług Łukaszewicza (II. f. 250) nabył część Śmigla 1570 r., którą synowie jego: Stanisław i Jan odprzedali Dudyczowi 1586 r.

Katarzyna z Podhajec Wolska, wdowa po Janie z Wojsławic, odstąpiła wójtostwo bocheńskie córce Annie, żonie Stanisława Morskiego, za konsensem królewskim z 1602 r. (M. 147 f. 270). Barbara, druga córka Jana, za Mikołajem Pągowskim 1631 r. Jadwiga, córka Jana z Wojsławic i Zofii Przypkowskiej, żona Bogusława Morsztyna 1661 r. Jan, kapitan b. wojsk polskich 1740 r., ożeniony z Karoliną Russocką. Ścibor, kanonik krakowski 1564 r. (Łęt.). Piotr i Hieronim podpisali z województwem krakowskiem elekcyę króla Michała, a Hieronim z temże województwem obiór Augusta II-go. Maryanna z Wojsławic, córka Piotra i Maryanny z Białej, żona Piotra Chrząstowskiego 1694 r. (Grodz. Krak.).

W Galicyi dowiedli szlachectwa: ksiądz Tadeusz Maciej i Dyonizy, członek Stanów Galicyjskich 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, Aloizy i Franciszek, synowie Dyonizego, członkowie Stanów 1841 r., a Władysław, syn Aloizego, członek Stanów w 1847 r. (Goł.).

CIMOCHOWSCY h. WĄŻ. Klemens i Jan, synowie Antoniego z Anny z Jankowskich, wnukowie Wawrzyńca, prawnukowie Andrzeja, dziedzica dóbr Jaksze 1733 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1842 roku (A. b. Her.).

CIŃSCY, patrz *Cieńscy.*

CIOŁECKI Jakób, komisarz królewski 1598 r. (Gr. Przed. 46 f. 391).

Herb Ciołek.

CIOŁKOWIE h. CIOŁEK. Ród osiadły po obu stronach Wisły, głównie w województwie mazowieckiem i lubelskiem, musiał pierwotnie nosić inną nazwę i odmienny od obecnego znak rodowy i w chwili tworzenia się herbów przezwisko naczelnika rodowego przyjęte zostało za nazwę rodu i zawołanie herbowe, a znak pierwotny rodowy na Ciołka zmieniony. Ponieważ Ciołkowie spotykani na Mazowszu bardzo późno, lub też wcale nie używali właściwych nazwisk, a pisali się Ciołkami z Powsina, Rożniszewa, lub Pilicy, tutaj ich wszystkich zamieszczam.

W początkach XV-go wieku spotykamy Ciołków i w Wielkopolsce. W 1409 roku Jan z Podrzecza, a 1416 r. Jakusz *Podrzecki* herbu *Ciołek*, pochodzący z Podrzecza, leżącego w powiecie kościańskim, występują jako świadkowie przed sądem w Kościanie (Pis. Dz. Pol. IX.). W tymże sądzie świadkami są: 1416 roku Bronisz *Kromolicki* tegoż herbu z Kromolic, w powiecie pyzdrskim i 1421 r. Mikołaj *Pianowski* tegoż herbu z Pianowic, w powiecie kościańskim, którą to wieś posiadał jeszcze w 1580 r. Wojciech Pianowski (Ibid. i Paw.). Piotr *Gościejewski*, tegoż herbu, świadek w sądzie w Poznaniu 1416 r. (Ibid.). Gościejewo w powiecie poznańskim. Jan Ciołek, burgrabia poznański 1482 r.

Akta kapituły poznańskiej wymieniają następujące domy, do tego rodu należące. Stanisław z *Lipowca*, kanonik poznański 1527 r.; *Gnojeńscy*, z których Katarzyna, matka kanonika Stanisława Izbińskiego 1551 r.; *Jarosławscy*, z których N., matka kanonika Jana Zimlińskiego 1559 r.; *Brzescy*, z powiatu sandomierskiego, z których Gabryel, kanonik poznański 1570 r., syn Jana i Anny z Wolskich.

W województwie ruskiem Ciołek, burgrabia chełmski 1431 r., a miecznik chełmski 1452 roku. Prawdopodobnie był on protoplastą *Bzickich* i *Czarnołuskich*. Andrzej Ciołek, starosta halicki 1412 r. Pewnie to będzie tenże sam Andrzej, co był następnie podkomorzym i starostą sandomierskim. Andrzej Ciołek otrzymał w 1442 r. konsens królewski, na wykupienie wsi Szelowa od Mikołaja z Dublan. Jan Ciołek z Unikowa 1443 r. (AGZ. XIV. 528, 548, 551, 784 i 785). W sądzie halickim 1456 r. Michał z Podfilipów usprawiedliwiał pochodzenie swoje szlacheckie, a świadkami jego z herbu Ciołek byli: Piotr i Mikołaj z Cichobuża, w powiecie chełmskim (AGZ. XII.).

W 1438 r. Jakób, Jan i Wojciech, dziedzice na Żelechowie, otrzymali od ks. Władysława Mazowieckiego 15 włók w ziemi wiskiej (Mil.). Na Podlasiu Marek Ciołek i synowie jego: Bartłomiej, Jan i Maciej, procesują się z Kiszkami 1539 r. (ML. 35 f. 129).

Tomasz Ciołek, właściciel Bogucic w województwie krakowskiem 1325 r. (KKK.). W Radomiu Klemens Reguła z Dąbrówki, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1411 r., a świadkami jego byli: Stasiek z Chylic i Stanisław z Dąbrówki. W sądzie radomskim spotykamy do tego herbu należących: Pietrasza z Wieniawy i Bogusza z Żelanki 1413 r., a Jana ze Strykowic i Klemensa i Jana, braci z Brzeziec, 1453 r. (Pis. Dz. P. IX. Potk.).

Długosz oprócz *Ciołków*, *Maciejowskich* i *Drzewickich*, z których Mikołaj był właścicielem Głuska i prawdopodobnie protoplastą domu *Głuskich*, zna jeszcze następujące domy do rodu Ciołków należące: *Bielińscy* z Bielan, z których Piotr dziedziczył w drugiej połowie XV-go wieku na Bielanach, Oranach koło Kochowa i Wojcieszkowie, dom *Cielątków*, z których Stanisław, doktór dekretów, scholastyk sandomierski i brat jego Mikołaj, wybudowali kościół w Jaśle, *Gutanowscy* na Gutanowie w województwie lubelskiem, *Starscy* ze Starej pod Gowarczowem w opoczyńskiem, *Podstolscy* z Podstolic koło Kochowa (Lib. Ben.).

W 1481 r. po śmierci Piotra z Bielan, rada familijna zebrana ze stryjców i wujów, dzieci po nim pozostałych, ustanowiła nad nimi opiekę. W radzie tej wymienieni są jako stryjcowie: Andrzej z Powsina, Jan Ciołek z Żelechowa, Jan i Ścibor z Maciejowic, Fiebron z Gutanowa, Mikołaj z Piotrkowic, Jan i Jakób

z Tyczyny, Marcin i Jan Podstolscy. Opiekunem został naznaczony Jan z Zelanki, dworzanin królewski.

Komorowskich dom jest też tego herbu w województwie kijowskiem i bracławskiem (Op. Żyt. 9).

W 1282 r. komes Mikołaj, kasztelan wiski, syn niegdy Wojciecha, dziedzica Jazdowa, zamienił wieś swą Szawłowice w inowrocławskiem z biskupem kujawskim na Powsin, w ziemi czerskiej. Trudno orzec stanowczo, czy ten Mikołaj należał do rodu Ciołków i przez niego Powsin, jedna z najdawniejszych ich posiadłości, wszedł do nich. Najdawniejszą pewną wiadomość o Ciołkach podaje nam Długosz, że ród ten podarował klasztorowi sieciechowskiemu wieś Brzeście, leżącą pod samą Stężycą (Lib. Ben. III. f. 272).

Andrzej Ciołek, z proboszcza płockiego biskup płocki 1254 r. Andrzej Ciołek z Żelechowa, podkomorzy i starosta sandomierski, przyrzekł 1328 r. (?) obracać wszystkie dochody ze starostwa na budowę zamku w Sandomierzu (Inv. Arch. Kor. i Dok.).

Wprawdzie z tą datą dokument jest zamieszczony w podanych źródłach, zaszła tu jednak pomyłka o jeden wiek i akt ten odnosi się do Andrzeja Ciołka z Żelechowa, podkomorzego i starosty sandomierskiego, z r. 1428.

Andrzej Ciołek, chorąży płocki, właściciel Ostrołęki, Garwolina, Powsina, Nart i Kabat, otrzymał w 1386 r. od ks. Jana Mazowieckiego prawo niemieckie dla tychże wsi. Potomek jego, Stanisław z Powsina, miał potwierdzony ten przywilej w 1480 r. (M. 9 f. 125 i Zs. Gr. Czers. 10 A. f. 48). Andrzej, z chorążego płockiego, wojewoda mazowiecki, otrzymał w 1393 r. w zastaw w 500 grzywnach zamek i miasto Ryczywół, z wsiami przyległemi (Proch.). Umarł 1396 r. Braćmi wojewody byli: Klemens, scholastyk kielecki, zmarły 1391 r. i Stanisław, właściciel Ostrołęki, sławny siłacz, poległy w walce z Tatarami na Wołyniu (Spom. o Ciołk.). Wszyscy trzej pochowani w Warce. Wojewoda darował klasztorowi w Czerwińsku Kochów i Kobylnice, dwie wsie nad Wisłą położone, niedaleko Maciejowic leżące i miał założyć klasztor w Kochowie (Lib. Ben. III. f. 177). Andrzej wojewoda pozostawił czterech synów: Stanisława, Andrzeja, Wiganda i Klemensa. W 1425 roku siostra ich Anna, zrzekła się na rzecz ich dóbr ojczystych (M. 333 f. 19). Wdowa po wojewodzie Elżbieta, fundowała 1398 r. kościół w Powsinie (Przegląd Kat. 1873 r.). Pochodziła ona zapewne z rodu Sulimów z Grodziny i Garbowa, bo syn ich Stanisław bywa nazywany ciotecznie rodzonym bratem Zawiszy Czarnego.

Ciołkowie - Bielińscy. Klemens Ciołek, syn wojewody, pisał się z Bielan, na których dziedziczył. W 1425 r. kasztelan zadybski (Proch.), podpisał 1438 r. konfederacyę korczyńską przy królu (Cod. Ep. XV.), 1449 r. rozgranicza wsie swoje Bielany, Świerze Małe i Mirowice, w ziemi sandomierskiej, od Swierzy Wielkich, własności Mikołaja Drzewickiego, kustosza sandomierskiego. Syn jego Piotr zapisany 1440 r. na uniwersytet krakowski, był w drugiej połowiej XV-go wieku właścicielem Bielan i Oran, obok Kochowa i Wojcieszkowa, w powiecie sandomierskim i jednej trzeciej części wsi Świerze. Zwał się on już Bielińskim (Lib. Ben.).

Nad synem jego Klemensem i córkami, ustanowioną została opieka w 1481 r., w osobie Jana z Żelanki (Rad. Inscr. Decr. VI. f. 440).

Drugim synem Klemensa, a bratem Piotra, był Klemens, piszący się ze Swierż, którego synowie: Stanisław 1454 r., a Piotr 1467 r., są na uniwersytecie krakowskim. Z nich Stanisław z Bielan, był w 1465 r. kanonikiem sandomierskim. Dalsze losy tej odrośli Ciołków na Bielanach są nieznane.

Stanisław, syn wojewody, 1411 r. pisarz ziemski krakowski, 1416 r. kustosz sandomierski (KDKr.), zapisany 1420 r. na uniwersytet krakowski jako „pan Stanisław, wojewodzic, proboszcz sandomierski", potem kanonik poznański, kantor krakowski i kustosz gnieźnieński, faworyt Władysława Jagiełły, został podkanclerzem koronnym 1423 r., a biskupem poznańskim 1428 r. Umarł w Krakowie 1438 r. Pochowany w Poznaniu.

Ciołkowie - Żelechowscy. Andrzej na Żelechowie, syn wojewody, starosta halicki 1420 r., podkomorzy sandomierski 1424 r. i starosta sandomierski 1425 r. Otrzymawszy w 1434 r. starostwo wielkopolskie, dał przyrzeczenie, że na każde zażądanie królewskie złoży ten urząd (Inv. Arch. Kor.). Po nim idą Ciołkowie-Żelechowscy, chociaż Żelechów przeszedł z czasem do Żeleńskich.

W 1447 r. Mikołaj i Andrzej z Żelechowa, synowie Andrzeja, podkomorzego, zawarli ugodę ze stryjem swoim Klemensem z Bielan (Rad. Inscr. Decr. IV. f. 45 i 55). W tymże 1447 r. Kazimierz Jag. ustanowił wymienionym Mikołajowi i Andrzejowi jarmarki w Żelechowie (Zs. Gr. Czers. 25 A. f. 291). W 1458 roku Klemens z Tyczyna, Jan z Maciejowic, Fiebron z Trojanowic i Mikołaj z Drzewicy, bracia (po herbie) wymienionych Mikołaja i Andrzeja, dopełnili działu dóbr między nimi. Mikołaj otrzymał: Wrzeszczów, Domaniów, Dąbce i część Glinic, w powiecie radomskim, Łaskarzów, Sobolów, Krempe, Pilczyn, Wirzbiny, Bajce i Wojcieszków, w powiecie stężyckim, Miłków i Glinny Stok, w powiecie lubelskim, Dzwiżenie na Podolu, Skomprothoice, w powiecie śniatyńskim i Koziewcze, w powiecie trembowelskim. Andrzej wziął Żelechów, Wolę Żelechowską, Kambłów i Wilczyska, w powiecie stężyckim (Rad. Inscr. Decr. IV. f. 359). Siostra ich Konstancya za Piotrem Szafrańcem, podkomorzym krakowskim, zmarłym 1456 roku.

Mieli oni jeszcze brata Stanisława, o którym raz wzmianka pod 1449 r. (Ibid. IV. f. 159). On to może, bo Stanisław Żelechowski ze Zbłudowic, obecny 1448 r. przy działach Tarnowskich w Wiślicy (Arch. Sang. II.).

Mikołaj Ciołek z Wrzeszczowa, zabezpieczył posag żonie Annie 1458 roku, a drugiej swej żonie Dorocie 1471 r. Ta Dorota była córką Jana Łoskiego, podkomorzego zakroczymskiego (Rad. Inscr. Decr. IV. f. 366 i VI. f. 101; Zs. Gr. Czers. 2 f. 63).

Po Andrzeju idzie trzech synów: Jan, piszący się z Żelechowa, lub Wrzeszczowa, Andrzej z Żelechowa i Stanisław na Wilczyskach. Po śmierci Stanisława pozostali bracia: Jan Ciołek z Wrzeszczowa i Andrzej Ciołek z Żelechowa, dopełnili w 1491 roku działu dóbr po nim pozostałych. Jan wziął: Wilczyska, Ciechomin, Kambłów, Łomnicę, Glinny - Stok i Miłków, a Andrzej Borzec (Ibid. VII. f. 763).

Jan, ożeniony z Anną Kuropatwianką z Łańcuchowa (Rad. Inscr. Decr. III. f. 689) i z nią rozwiedziony 1510 r. (M. 24 f. 277), pozostawił dwóch synów: Jana i Andrzeja. Jan piszący się z Żelechowa, Bukówna i Odechowa, procesował Jana, biskupa poznańskiego, w 1530 r. Żonaty z Anną Nowomiejską, której posag zabezpieczył 1523 r., nie pozostawił potomstwa (Ibid. XII. f. 33, IX. f. 622 i St. Pr. P. P. VI. 332).

Andrzej Ciołek z Żelechowa na Wrzeszczowie i Domaniowie, żonaty 1546 roku z Jadwigą Łaską, wojewodzianką sieradzką. Nabyła ona od brata swego Wojciecha, w 1557 r. Gorzkowice, Bonice, Bojniki, Szczepanowice etc., w ziemi sieradzkiej (Rad. Inscr. Decr. XII. f. 34; M. 71 f. 102; 79 f. 280; 44 f. 484 i 90 f. 173).

Syn jego Stanisław, piszący się z Żelechowa, właściciel Jankowic, Odechowa, Odechowca i Rudy (M. 90 f. 142 i 108 f. 289; Wyr. Lub. 33 f. 77), żonaty 1579 r. z Maryną Sobkówną z Sulejowa, córką Krzysztofa, starosty warszawskiego (Zs. Gr. Czers. 47 f. 3). W 1556 r. ustanowione miał jarmarki w Żelechowie (M. 88 f. 145). Syn jego Wojciech, pisał się z Żelechowa 1594 roku (Wyr. Lub. 58 f. 378).

Anna, córka Andrzeja za Stanisławem Dembińskim 1569 r. (M. 105 f. 355). Barbara, druga córka Andrzeja, jest 1563 roku pod opieką brata Stanisława (Gr. Krak. 81 f. 1258). Patrz *Żelechowscy.*

Wigand, syn Andrzeja, wojewody mazowieckiego, właściciel Powsina i Ostrołęki, nabył Winiary 1419 r. (M. 3 f. 18). W 1436 r. książę Bolesław Mazowiecki pozwala mu zamienić Ostrołękę na miasto i ustanawia w niem targi i jarmarki (M. 3 f. 183). W 1434 r. tenże książę udzielił podobny przywilej temuż Wigandowi i Stanisławowi, biskupowi poznańskiemu (M. 60 f. 164). Wigand w 1411 roku chorąży czerski, 1434 r. kasztelan czerski, dopełnił 1439 roku działu dóbr z dziećmi urodzonemi z pierwszej żony: Andrzejem Ciołkiem, Janem, Stanisławem i Dorotą, którzy otrzymali Powsin, Kabaty, Narty i Łossy, w ziemi warszawskiej. Sam kasztelan z dziećmi (Zygmuntem, Krzysztofem, Piotrem, Aleksandrem i Anną) urodzonemi z drugiej żony Anny, wziął: Ostrołękę, Starą Wieś, Zakrzewo, Pilczę i Nową Wieś, w ziemi czerskiej (M. 3 f. 229).

Anna, córka Wiganda, żona marszałka mazowieckiego Potyckiego, zrzeka się dóbr ojczystych na rzecz braci: Andrzeja, Jana i Stanisława z Powsina 1451 r. Następnie wyszła za Erazma Oltha z Zakrzewa; wdowa po nim, odstąpiła część swoją na Ostrołęce 1493 r. bratu Krzysztofowi z Ostrołęki (M. 336 f. 1 i 338 f. 50).

Ciołkowie - Powsińscy. Stanisław Ciołek, syn Wiganda, pisał się z Powsina. W 1472 r. część swoją na Powsinie sprzedał braciom: Zygmuntowi, Krzysztofowi, Piotrowi i Aleksandrowi (M. 4 f. 12; 9 f. 17). Zmarł bezpotomnie.

Jan, syn Wiganda, zapisany 1442 r. na uniwersytet krakowski, na mocy działu dopełnionego z bratem Andrzejem, wziął Powsin 1451 r. (Zs. Gr. Czers. 1 B. f. 252).

Andrzej Ciołek, syn Wiganda, na mocy działu dopełnionego z bratem Janem 1451 r., wziął Kabaty i Narty, stąd czasem Ciołkiem Kabatskim nazywany,

chociaż przeważnie z Powsina się pisał i dał początek Ciołkom Powsińskim (Zs. Gr. Czers. 1 B. f. 252 i 586; 2 f. 62). W 1456 r. stolnik, a 1465 r. podkomorzy czerski. W 1475 r. ustanowił vice-podkomorzym Jakóba z Brzumina. W 1478 r. sprzedał Narty ks. Bolesławowi Mazowieckiemu (M. 9 f. 105). Żonaty z Elżbietą z Chabdzina, której posag zabezpieczył w 1444 r. (M. 3 f. 306 i Zs. Gr. Czers. 1 B. f. 39), pozostawił syna Jakóba, któremu zatwierdzono w 1494 r. pewien przywilej wydany Boglewskim (M. 9 f. 155; 5 f. 160 i 18 f. 75).

Jakób, nazywający się już czasem Powsińskim, z Elżbiety ze Słanków, skarbnikówny czerskiej (M. 338 f. 84 i 18 f. 97), pozostawił córki: Annę za Pawłem Boskim w 1519 r., i Elżbietę za Janem Komorowskim w 1530 r., oraz synów: Andrzeja, Prokopa, Mikołaja, Jana, Hieronima i Wawrzyńca, na rzecz których siostra Elżbieta zrzekła się majątku ojczystego w 1530 r. (Zs. Warec. 3 A. f. 63 i Dud. Warsz. 15 f. 1345).

Prokop, Mikołaj i Wawrzyniec, rotmistrz królewski 1531 r., ożeniony z Dorotą ze Słanków z Siedlca, wdową po Drwalewskim (M. 47 f. 392 i Zs. Gr. Czers. 11 f. 265 i 25 A. f. 461), nie pozostawili potomstwa.

Andrzej, syn Jakóba, piszący się z Kabat i Powsina, sędzia ziemski warszawski 1525 r., dopełnił zamiany majątku z bratem Prokopem w 1527 r. (Dud. Warsz. 15 f. 306). Synowie jego: Stanisław i Jan, oraz córki: Justyna, żona Adama Trzebińskiego 1536 r., Małgorzata i Anna, procesują się z Turowskim w 1541 roku (Zs. Gr. Czers. 11 f. 535 i Zs. Warec. 5 f. 612).

Stanisław z Powsina, syn Andrzeja, ożenił się 1540 roku z Anną Żeleńską, córką Jakóba, wdową po Szymonie Jarczewskim (Rad. Inscr. IV. f. 372).

Jan, syn Andrzeja, pozostawił synów: Krzysztofa i Andrzeja, piszących się z Powsina. Andrzejowi Boglewskiemu przyznała sumę 1580 r. Elżbieta, córka Jana, za Janem Wolskim 1581 roku (M. 125 f. 183 i 251; Zs. Gr. Czers. 48 D. f. 161).

Krzysztof, syn Jana z Powsina, zeznał w 1605 roku zapis dożywocia z żoną, Anną Żabicką, córką Wojciecha, cześnika zakroczymskiego (DW. 32 f. 1580).

Andrzej z Powsina, syn Jana, z pierwszej żony, Zofii Podarzewskiej, miał jednego syna Adama; z drugiej—Zofii Piaseckiej, córki Jakóba, nie pozostawił potomstwa. Nad Adamem sprawował opiekę stryj Krzysztof; macocha zapisała mu w 1590 r. w Wilnie 400 flor. (DW. 37 f. 29). Adam, dziedzic na Kabatach, zastawił stryjowi Krzysztofowi Kempę w 1605 r. (DW. 32 f. 493).

Hieronim z Powsina, syn Jakóba, zabezpieczył posag żonie, Katarzynie Okuniównie, w 1531 r. (Dud. Warsz. 15 f. 1527). Z niej synowie: Janusz, Jerzy i Andrzej, oraz córka Elżbieta, dziedziczący na Powsinie. Występują oni w 1541 roku w procesie z Turowskim (Zs. Gr. Czers. 11 f. 535).

Janusza synowie: Adam, Tomasz i Janusz Ciołkowie Powsińscy, dziedziczyli na Okuniewie 1586 r. (Wyr. Lub. 28 f. 349). Miał jeszcze Janusz syna Wawrzyńca, który sprzedał część swoją na Powsinie Zdziarskiemu 1610 r., oraz córki: Zofię, żonę Stanisława Skulskiego 1609 r. i Marynę za N. Brzozowskim 1613 r. (DW. 37 f. 345; 38 f. 1471; Perp. Czers. 4 f. 245).

Adam, syn Janusza, zastawił Okuniewo i Budziska Leszczyńskiemu w 1609 roku (Zap. Lub. 18 f. 486). Tenże Adam z Powsina na Budziskach, zabezpieczył w 1611 r. posag żonie, Ewie Wierzchowskiej, córce Piotra. W tymże roku sprzedał Leszczyńskiemu część swoją na Okuniewie, a nabył 1616 r. część Zerzna od Poniatowskiego (DW. 39 f. 671 i 1044; 45 f. 687).

Andrzej, syn Hieronima z Powsina, z Anny Pruszkowskiej miał synów: Wojciecha, Stanisława i Jakóba, na rzecz których siostra ich Anna, żona Walentego Byczyńskiego, syna Jakóba, zrzekła się majątku ojczystego 1611 r. (DW. 39 f. 1362 i 1363).

Stanisław z Powsina, syn Andrzeja, zabezpieczył posag żonie, Dorocie Chlewińskiej, córce Stanisława, w 1611 r. (DW. 39 f. 1333).

Jakób z Powsina, syn Andrzeja, zeznał zapis dożywocia z żoną, Genowefą Agnieszką Trzcińską, córką Mikołaja, w 1615 r. (DW. 44 f. 16 i 669). Walenty, syn Jakóba, sprzedał poddanego w Powsinie Cybulskiemu 1679 r. (DW. 55 f. 944). Pisał się on z ziemią warszawską na elekcyę króla Michała. Walenty, syn Walentego Ciołka, żonaty z Zofią Staniszewską, nabył część wsi Wąsy 1725 r. (DW. 65 f. 220 i 1109). Podpisał on z ziemią warszawską obiór Augusta II-go.

Ciołków piszących się z Powsina, spotykamy jeszcze następujących: Wisława h. Ciołek, dziedzica na Powsinie 1404 r. (M. 62 f. 348). Jadwigę Ciołkównę z Powsina, córkę Andrzeja, która w przytomności brata Stanisława zeznała zapis Bernardynkom warszawskim 1643 r. (DW. 50 f. 45). Zofię Ciołkównę z Powsina, 1-o v. żonę Stanisława Pikarskiego, 2-o v. Stefana Męciny 1647 r.

Nie wiemy czy do Ciołków zaliczyć należy Thabora z Powsina Małego, byłego stolnika warszawskiego, którego dobra Wierzbno i Cierpięty, w ziemi liwskiej, otrzymały 1476 r. różne wolności od ks. Konrada (KM.).

Ciołkowie Ostrołęccy, Pileccy, Sobińscy, Dobrzynieccy i *Osiemborowscy.* Zygmunt, Krzysztof, Piotr i Aleksander, synowie Wiganda na Ostrołęce i Powsinie, kasztelana czerskiego, wziąwszy w dziale Ostrołękę i Pilczę, dali poczatek tej odrośli Ciołków. Dopiero w 1488 r. wymienieni bracia dopełnili ostatecznego działu majątku rodzicielskiego, przy którym Piotr, proboszcz we Wrociszewie, zrzekł się udziału swego na braci. Tenże Piotr w 1467 r. był na uniwersytecie krakowskim. W 1460 r. wymienieni synowie Wiganda wraz z matką swoją procesują Gołaszewskiego, a 1472 r. nabyli od brata swego przyrodniego Stanisława, część jego na Powsinie (Zs. Gr. Czers. 2 f. 64; 1 B. f. 678; 25 A. f. 48; Zs. Warec. 1 B. f. 66 i M. 9 f. 17). Pisali się z Pilczy lub Ostrołęki.

Zygmunt Ciołek, dziedzic na Ostrołęce, syn Wiganda, zeznał z bratem Aleksandrem 1492 r. zapis na kościół św. Jana w Warszawie (M. 338 f. 40). W tymże samym roku zabezpieczył posag żonie, Małgorzacie Gutowskiej, córce Jana (Zs. Grój. 4 A. f. 335). Syn jego Jan i córka Urszula, procesują Boguszkowskiego 1499 roku.

Jan, procesuje braci swoich stryjecznych, synów Aleksandra, w 1525 r. (Zs. Warec. 1 C. f. 273 i 287; 3 A. f. 502 i 526; 4 f. 264). Tenże Jan nabył Bród w powiecie radomskim 1538 r. (M.. 55 f. 28). Pisał się z Ostrołęki i Jankowic (Zs. Gr. Czers. 18 f. 90). Ten ostatni majątek wziął w dziale dopełnionym 1520 r. z synami Aleksandra (Rad. Inscr. Decr. IX. f. 375). Zygmunt i Krzysztof, syno-

wie Jana, zmarli bezpotomnie, a córka jego Ewa, wyszła za Krzysztofa Sobka z Sulejowa, starostę warszawskiego (Zs. Warec. 9 f. 773; Zs. Gr. Czers. 22 f. 601).

Krzysztof, syn Wiganda, właściciel Pilczy, pisał się Ostrołęckim z Pilczy, lub wprost z Pilczy, a czasem nawet z Powsina. Z żony Katarzyny pozostawił trzech synów: Jana, kanonika płockiego 1518 r., Aleksego i Hieronima, dziedziczących na Pilczy (Zs. Warec. 1 C. f. 115 i 163; 4 f. 198; Zs. Gr. Czers. 3 f. 80; 4 f. 51 i 447). Córki Krzysztofa: Barbara za Stanisławem z Korytnicy 1528 roku, Anna za Bernardem z Trojanowa 1525 r., Dorota za Kasprem Ostrowskim 1536 r. i Jadwiga (Zs. Warec. 3 A. f. 506; 4 f. 130 i 5 f. 385).

Aleksy, syn Krzysztofa, pisał się Ciołkiem na Pilczy, Pileckim i na Sobiniu, który wziął za żoną swoją, Dorotą z Sobinia, córką Jana, chorążego wyszogrodzkiego (Zs. Gr. Czers. 4 f. 9; 8 f. 481; 10 A. f. 39 i 225). W 1524 r. podstoli czerski, 1528 r. i wojski, dopełnił działu Pilczy i Osiemborowa z bratem Hieronimem (Zs. Gr. Czers. 8 f. 439). Synowie jego: Piotr i Stanisław, dziedzice Pilczy, Sobinia, Dobrzyńca i Osiemborowa, otrzymali pewną darowiznę od matki w 1533 roku, a 1536 r. zrzekają się wszelkich praw do Ostrołęki, jakieby mogli mieć po ojcu Aleksym i dziadzie Krzysztofie (Zs. Gr. Czers. 25 B. f. 26 i 10 B. f. 154). Z córek Aleksego: Agnieszka, w 1534 r. nie zamężna, Anna za Janem Giżyckim 1536 r., a Katarzyna za Stanisławem z Trzcianki 1534 r. (Zs. Gr. Czers. 5 f. 181 i 182; Zs. Warec. 5 f. 415; M. 52 f. 75).

Piotr, syn Aleksego, dziedzic na Dobrzyńcu i Sobiniu (Zs. Warec. 7 f. 484), zabezpieczył posag żonie, Annie Nowodworskiej, córce Abrahama, w 1534 roku (Zs. Gr. Czers. 5 f. 269). W 1553 r. zrobił dział dóbr z bratem Stanisławem i wziął Dobrzyniec, Grąbiszewo, Siwą Wolę, Międzylesie, Sobinie, Ostrów, Grodzisko i Nawigno, w ziemi czerskiej. Stanisław zaś otrzymał Pilczę, Osiemborowo i części w mieście Warce (Zs. Gr. Czers. 16 f. 439 i 17 f. 307). Umarł Piotr przed 1565 r. pozostawiając dzieci: Andrzeja, Zofię, Katarzynę, Krzysztofa, Franciszka, Jadwigę i Elżbietę. Zofia za Mikołajem Suffczyńskim 1561 r. Elżbieta, 1-o v. za Stanisławem Czerniakowskim 1580 r., 2-o v. za Janem Turowskim 1619 r. Andrzej, Franciszek i Krzysztof, zawarli umowę ze stryjem swoim Stanisławem, dziedzicem Pilczy i Osiemborowa, w 1576 r. (Zs. Gr. Czers. 23 f. 212; 27 f. 454; 30 f. 554; 31 f. 449; 32 f. 461; 41 f. 370 i M. 114 f. 290; Conv. Warsz. 1 A. f. 393 i Perp. Czers. 6 f. 41). W 1566 r. wymienionym braciom, synom Piotra, zatwierdzono dział Dobrzyńca, dokonany w 1427 r. (M. 99 f. 430).

Franciszek, syn Piotra, dziedziczący wraz z bratem Krzysztofem na Dobrzyńcu (Zs. Warec. 12 f. 141), zabezpieczył w 1564 r. posag żonie swej, Apolonii Laskowskiej. Z niej córki: Katarzyna, żona Bartłomieja Gorzyńskiego i Krystyna, żona Mikołaja Przeuskiego; nabyły one w 1612 r. od brata stryjecznego Wojciecha część Dobrzyńca i Grembiszewa (Perp. Czers. 4 f. 83).

Krzysztof na Dobrzyńcu, syn Piotra, zabezpieczył 1577 r. posag żonie, Annie Oborskiej, córce Jana, podkomorzego czerskiego (Zs. Gr. Czers. 30 f. 203; 43 f. 617 i 47 f. 1069).

Andrzej, syn Piotra, dziedzic na Pilczy, Sobieniu i Osiemborowie, zabezpieczył w 1580 r. posag żonie Urszuli, córce Mikołaja Maciejowskiego, która po jego śmierci wyszła za Brzezińskiego (Zs. Warec. 12 f. 13, 17, 61 i 466; 14 f. 726).

Z niej syn Wojciech i córki: Anna Miechowicka 1617 roku i Zofia za Jakóbem Suffczyńskim (Zs. Warec. 13 f. 37 i 147; Perp. Czers. 1 B. f. 366; 5 f. 388).

Wojciech, dziedzic na Pilczy, Sobieniu, Grodzisku, Ostrowcu i Jelicie (Zs. Warec. 30 f. 2; Perp. Czers. 2 f. 245), ożeniony z Anną Tymińską, pozostawił synów: Samuela, Adryjana, Abrahama i Wojciecha, oraz córki: Katarzynę i Annę, którzy w 1625 r. zawarli ugodę z Pełką (Perp. Czers. 6 f. 271 i Zap. Lub. 28 f. 1224). Z nich Samuel, dworzanin królewski 1638 r. (Perp. Czers. 9 f. 499).

Hieronim, syn Krzysztofa Ciołka z Pilczy, surrogator starostwa czerskiego 1550 r., do którego to starostwa nie chciał go dopuścić Leśnowolski (Zs. Gr. Czers. 315 f. 238), z Doroty z Sobinia, służącej swej, pozostawił synów: Piotra, Jana i Pawła, którzy w 1564 r. zawarli układ z bratem swoim stryjecznym Stanisławem. Anna, córka Hieronima, 1-o v. za Stanisławem Tarnowskim 1553 r., 2-o v. za Janem Rembertowskim 1571 r. (Zs. Warec. 4 f. 167; 5 f. 728; 9 f. 828; Zs. Gr. Czers. 18 f. 57 i 39 f. 673). Pomiędzy synami Hieronima, a bratem ich stryjecznym Stanisławem, w 1563 i 1564 r. trwał wciąż proces o Pilczę i Osiemborowo (Zs. Gr. Czers. 30 f. 64, 612, 707; 31 f. 248, 315, 519 i 771).

Piotr Ciołek na Osiemborowie, syn Hieronima, zeznał 1588 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Żeleską, córką Jana. Z niej synowie: Stanisław i Kasper, sprzedali część Osiemborowa w 1610 r. (Zs. Gr. Czers. 45 f. 518; 56 f. 330 Perp. Czers. 3 f. 368).

Jan na Pilczy, syn Hieronima, żonaty 1575 r. z Felicyanną Giżycką, córką Piotra, a wdową po Gawłowskim, miał syna Stanisława, który nabył Żelaznę w 1614 r. od brata stryjecznego Stanisława, syna Piotra. Stanisław, syn Jana, zeznał w 1622 r. zapis dożywocia z żoną, Anną Zawiszanką (Zs. Gr. Czers. 42 f. 748 i Perp. Czers. 4 f. 415; 5 f. 206 i 6 f. 452) i pozostawił z niej córkę Annę, żonę Jana Ciołka. Sprzedała ona Żelaznę Belskim 1635 r. (Perp. Czers. 9 f. 233).

Paweł na Pilczy, syn Hieronima, ożeniony 1581 r. z Małgorzatą Śniadkowską, córką Wawrzyńca. Córka jego Zofia za Mikołajem Grotowskim 1611 roku (Zs. Gr. Czers. 49 f. 252 i Perp. Czers. 4 f. 37).

Aleksander na Ostrołęce, syn Wiganda, zapisany 1467 r. na uniwersytet krakowski, zeznał zapis na kościół Św. Jana w Warszawie w 1492 r. (M. 338 f. 40). Żonaty z Anną, właścicielką Gutowa (Rad. Inscr. Decr. VII. f. 682), miał dwóch synów: Mikołaja i Jana, którzy Gutów po matce odziedziczyli (Ibid. IX. f. 165). Majątek ten dostał się w większej części Mikołajowi, który zwał się już Gutowskim i dał początek domowi Gutowskich. Mikołaj pisał się jednakże czasem i Ostrołęckim z Gutowa. W 1520 r. bracia: Mikołaj i Jan, dopełnili działu z bratem stryjecznym Janem z Jankowic, synem Zygmunta. Jan z Jankowic wziął Jankowice i Wolę, jedną czwartą Gutowa i pół Brodu; Mikołaj i Jan, synowie Aleksandra, otrzymali trzy czwarte Gutowa i pół Brodu. Mieli siostrę Jadwigę (Ibid. IX. f. 622). W 1540 r. procesował się Mikołaj z bratem Janem, dziedzicem na Ostrołęce (Zs. Warec. 6 f. 273).

Mikołaj, zabezpieczył posag żonie, Zofii Gniewoszównie z Oleksowa w 1526 roku (Rad. Inscr. Decr. XI. f. 152). Barbara, córka Mikołaja Gutowskiego za Piotrem Gosckim 1540 r. (Rad. Inscr. IV. f. 366).

Jan, syn Aleksandra z Ostrołęki, dopełnił działu dóbr z bratem Mikołajem w 1520 r., a działu dóbr Ostrołęki, Zakrzewa i Starej Warki w 1529 r. z bratem

stryjecznym Janem, synem Zygmunta (Rad. Inscr. Decr. XI. f. 29 i Zs. Warec. 4 f. 274). W 1538 r. żonaty z Anną Zwolską. Z niej syn Stanisław 1569 r. i córki: Katarzyna za Stanisławem Rudzińskim 1553 r., Urszula za Kasprem Rybińskim 1564 r. i Dorota za Adamem Wolskim 1558 r. (Zs. Gr. Czers. 10 A. f. 465; 11 f. 294; 16 f. 228 i 229; 31 f. 286; 22 f. 601; 38 f. 393; Zs. Warec. 9 f. 773).

Ciołkowie na Rożniszewie, Zalesiu i Maciejowicach. W 1390 r. Dobiesław z Rożniszewa, ale nie Ciołek, sędzia ziemski czerski i warszawski, dopełnił działu z bratankiem swoim Mikołajem z Zalesia. Dobiesław wziął Rożniszewo, a Mikołaj Zalesie. Przypuszczam, że z córką Dobiesława ożeniony był Andrzej Ciołek i wziął za nią Rożniszew, z którego potomstwo się jego pisało. W 1446 r. starosta czerski, w Warce nakazuje pokój pod zakładem 200 kóp. między Maciejem Ładą z Rożniszewa, a Janem, Stefanem, Tomaszem i Mścisławem Ciołkami z Rożniszewa i całym szczytem Ciołków (Pis. Dz. Pol. IX. f. 143).

Jan, Andrzej i Piotr, synowie Andrzeja z Rożniszewa, procesują Wiganda z Ostrołęki 1416 r., a Stanisław, kanclerz płocki, syn tegoż Andrzeja, upoważnił brata Andrzeja do prowadzenia sprawy z Zaleskim w 1417 r. W 1425 r. Piotr nie żył już, a pozostali bracia dopełnili działu dóbr. Stanisław, kanclerz płocki, wziął Glew w ziemi dobrzyńskiej i Gólczewo w warszawskiej, Jan otrzymał Rożniszew, Zagroby, Wilkowice i Osiemborowo, w czerskim, a Andrzej Maciejowice, Oblin i Polikno, w powiecie stężyckim, Godowo w ziemi lubelskiej i Zalesie w czerskiej (M. 3 f. 60). Po tym ostatnim idą Maciejowscy. Zalesie z czasem zamienił na Wilkowice i Osiemborowo.

Jan, dopełnił w 1437 r. działu dóbr z synami swoimi: Tomaszem alias Ciołkiem, Stefanem, Dobiesławem i Mścisławem. Tomasz wziął Zalesie, Stefan Zagroby, a Dobiesław i Mścisław Rożniszew (M. 3 f. 206 i Zs. Warec. 1 B. f. 52).

Tomasz Ciołek z Zalesia, żył jeszcze w 1470 r. (Zs. Warec. 1 B. f. 199). Synami jego być musieli: Marcin, żyjący 1466 r., którego syn Tomasz 1506 roku; Andrzej, którego synowie: Jan i Feliks zeznają oblig 1507 r., a Feliks wprowadzony do Dombrówki 1520 r.; Jan i Wigand, kwitujący Zaleskich 1482 r., a Gotard i Tomasz, już synowie Jana, dopełnili działu dóbr Zalesia w 1494 r. Stanisław, żonaty 1479 r. z Katarzyną z Zamościa, córką Mikołaja (Zs. Warec. 1 B. f. 176; Zs. Grój. 3 f. 300; 4. A. f. 4 i 392; 4 B. f. 190 i 201; 8 B. f. 17; M. 32 f. 79). Pisali się oni wszyscy Ciołkami z Zalesia.

Stefan, syn Jana, dziedzic na Zagrobach 1452 r., zginął z ręki brata Mścisława z Rożniszewa, o co toczy się sprawa w 1466 roku z pozostałymi po nim synami: Janem, Stanisławem, Tomaszem i Dobiesławem (Zs. Warec. 1 B. f. 85 i 175).

Mścisław na Rożniszewie, syn Jana, z żony Anny pozostawił synów: Macieja, Jana i Mikołaja, oraz córkę Katarzynę, żonę Jakóba z Podlęża w 1474 r. Synów Mścisława kwitują 1474 r. synowie Stefana z opłaconej główszczyzny za zabicie ich ojca (Zs. Warec. 1 B. f. 49, 203 i 272; 1 C. f. 141 i 289). Maciej Ciołek z Rożniszewa, zabezpieczył w 1502 r. posag żonie Katarzynie, córce Mikołaja Kobyłki z Moszczenicy (Zs. Warec. 1 C. f. 349 i 408).

Ciołkowie różni, niewiadomo do którego z powyższych domów należący. Dobrochna Ciołkówna za Andrzejem Koneckim w początkach XV-go wieku (Pis.

Dz. Pol. IX.). Tomek Ciołek, ustanowił prokuratora w Warce 1423 r.; syn jego Marcin 1465 r. (Zs. Warec. 1 A. f. 74 i 1 B. f. 170). Katarzyna Ciołkówna za Sebastyanem Bieniewskim 1611 r. Marancya Ciołkówna za Piotrem Laskowskim 1611 r. Agnieszka Ciołkówna za Andrzejem Jezierzyńskim 1611 r. (Perp. Czers. 4 f. 17, 55 i 314). Elżbieta z Parzniewskich, córka Mikołaja, za Andrzejem Ciołkiem 1617 r. (DW. 46 f. 409). Jadwiga Ciołkówna, wdowa po Jaroszu Piaseckim, pisarzu polnym litewskim, w 1633 r. (Sap). Aleksander z ziemią liwską, a Mikołaj Władysław z województwem wileńskiem, pisali się na elekcyę Jana Kazimierza. Stanisław z województwem sandomierskiem podpisał elekcyę Augusta II-go. Abraham Ciołek z Ewy Rudnickiej pozostawił synów: Stanisława, żonatego z Jadwigą Bielską, Maksymiliana, Józefa i Jana, oraz córki: Maryannę i Aleksandrę, żonę 1-o v. Tomasza Mączyńskiego, 2-o v. Samuela Kamieńskiego, żyjących w początkach XVIII-go wieku.

Herb Sulima.

CIOŁKOWIE h. SULIMA. Erazm Ciołek, sekretarz i pisarz królewski litewski łaciński 1495 r., proboszcz i kanonik wileński, w 1502 r. kanonik poznański (Pis. Dz. Pols. IX.), a 1503 r. kanonik wrocławski i kujawski, w tym ostatnim roku biskup płocki. W Tomicianach napisano o nim, że plebejusz z Krakowa uszlachcony i do familii Dryów przyjęty, a on sam, udowadniając swoje pochodzenie szlacheckie przedstawił, że jest synem Stanisława, obywatela krakowskiego, ze szlachetnej rodziny polskiej h. Sulima pochodzącego, a wnukiem Stanisława z Grabowa. W potwierdzeniu jego szlachectwa z 1502 r. wyraźnie powiedziano, że jest h. Sulima (M. 17 f. 344).

Z tej samej zapewne rodziny z Krakowa pochodzili: Erazm, opat mogilski 1522 r., kanonik krakowski, zmarły 1546 r., którego brat Stanisław był kanonikiem płockim i proboszczem pułtuskim, a Jan doktorem medycyny w Krakowie. Smierć matki ich, sławetnej Agnieszki z Krakowa, zapisana w nekrologu mogilskim 1518 r. Jakób Ciołek, profesor teologii i kanonik krakowski, zmarł 1649 r. (Łęt.).

Herb Jastrzębiec.

CIOŁKOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Ciołkowa, w powiecie płockim. Guntek z Ciołkowa, podstoli płocki 1440 r. Na rzecz Marcina i Jana, braci z Ciołkowa, zrzeka się majątku rodzicielskiego Katarzyna z Kinik Łyczkowska, w 1480 roku (M. 9 f. 122). Andrzej Jaszek na Małym Ciołkowie, nabył Łuniewo 1534 r. Z żony Doroty syn Stanisław i córki: Dorota za Piotrem Kozłowskim 1538 r., Anna za Janem Borzewskim 1544 r. i Agnieszka. Stanisław, żonaty 1-o v. z Dorotą Komińską, 2-o v. z Katarzyną Ślepkowską, został zabity 1544 roku przez Ślepkowskich, pozostawiając córkę Barbarę (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 230; 4 f. 286; 6 f. 72, 93 i 111; 8 f. 355, 9 f. 230, 238 i 250).

Adam, syn Jana, dziedziczył na Wielkim Ciołkowie 1539 r. (Ibid. 5 f. 264 i 6 f. 229). Piotr, syn Andrzeja Włoska, w 1544 r. (Ibid. 9 f. 277). Piotr z braćmi, Jakób i Adam, właściciele Ciołkowa 1578 r. (Paw.). Piotr, syn Krzysztofa, wprowadzony do Pęcher, w ziemi czerskiej, 1589 r. (Zs. Gr. Czers. 57 f. 363). Jan, sekretarz królewski 1637 r. (DW. 49 f. 603). Marcin i Waleryan, synowie Marcina, podsędka wyszogrodzkiego, w 1646 r. (DW. 50 f. 1240). Jan podpisał z ziemią wyszogrodzką elekcyę króla Michała i Jana III-go, a Jakób i Waleryan z województwem płockiem obiór Augusta II-go. Antoni, Maciej i Wacław, synowie Wacława, sprzedali Kanigowo w województwie płockiem 1724 r. (Herb. Kr. Pols.). Marcin, Tomasz i Wacław z województwem płockiem, Szymon z ziemią dobrzyńską, a Władysław z województwem czerniechowskiem pisali się na elekcyę Stanisława Augusta.

Franciszek, syn Macieja, cześnika żytomierskiego i Maryanny z Zwierzchowskich, z pisarza grodzkiego pisarz ziemski płocki 1772 r., żonaty z Barbarą z Glinków. Siostra jego Katarzyna, żona Franciszka Bielińskiego, stolnika łomżyńskiego, w 1780 r. (DW. 91 f. 612; 97 f. 793 i 104 f. 19; Perp. Czers. 36 f. 297; Deb. Czers. 1 f. 163).

Jakób, komornik graniczny wyszogrodzki 1767 r. N., komornik ziemski wyszogrodzki 1769 r. Bonawentura, syn Maksymiliana i Heleny Żołądkowskiej, sprzedał w 1774 r. poddanych w Żołędowie (DW. 91 f. 6). Władysław, komornik ziemski 1767 r., a sędzia grodzki stężycki 1777 r., z Konstancyi Ćwiklińskiej pozostawił syna Józefa, który zeznał 1797 r. zapis dożywocia z żoną, Józefą Kownacką, córką Adama, pisarza nurskiego (DW. 112 f. 108).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Dominik, syn Mikołaja i Konstancyi z Jeżewskich, w 1837 r.; Ignacy, syn Konstantego i Franciszki z Cieklińskich, w 1842 r.; Franciszek, syn Jana, w 1842 r. i Ignacy, syn Euzebiego i Ludwiki Sumińskiej, w 1848 r., wszyscy wnukowie Jana, a prawnukowie Wacława z 1746 r.; Antoni, syn Franciszka, pisarza płockiego, a Joachim i Aloizy, synowie Józefa i Weroniki z Starorypińskich, wnukowie powyższego Franciszka, w 1837 i 1839 roku (A. b. Her.).

Herb Dołęga.

CIOŁKOWSCY z Ciołkowa, w powiecie kościańskim. Marcin z Ciołkowa, świadczy w Kościanie 1396 r. (Leksz.).

CIOŁKOWSKI Daniel, podpisał z województwem ruskiem elekcyę króla Michała.

z CIOŁUCHOWA h. DOŁĘGA, w ziemi dobrzyńskiej. Niemira z Ciołuchowa, z rodu Dołęgów, podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej dane Jagielle, obioru jednego z synów królem (Rz. M.).

CIOSNOWSCY, patrz *Czosnowscy*.

Herb Ślepowron.

CIPRSCY h. SLEPOWRON z Ciprska, w ziemi wiskiej. Włodek Mikucic 1439 r. Mikołaj Mikuta i syn jego Włodek 1454 r. (Mil.).

Ciprscy stanowią jeden dom z Mikuckimi.

z CIRCHOWA Przemysław, łowczy i vicesgerens starosty łęczyckiego 1397 roku (Łęcz. II.).

CISOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Józef i Ignacy dowiedli szlachectwa w Galicyi 1782 roku w sądzie grodzkim sanockim (Goł.).

Herb Jastrzębiec.

Herb Sas.

CISSOWSCY h. SAS prawdopodobnie z Cisowa, w ziemi lwowskiej. Krzysztof, podstarości żytomierski 1645 roku. Katarzyna za Benedyktem Horodeckim 1748 roku (AGZ. X. 7121).

Jan, skarbnik trembowelski 1753 roku, dziedzic Harklowej i innych, żonaty 1-o voto z Jadwigą Rosińską 1753 roku, a 2-o v. z Justyną Reklewską, która, jako wdowa, kwitowała 1776 roku Dembińskich (Zap. Zs. Krak. 5 f. 585).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w 1837 r.: Aleksander, Józef, Michał, Julia, Maryanna i Aniela, dzieci Jana i Maryanny z Nowakowskich. Maryan i Franciszek, ich stryjowie, a synowie Tomasza i Franciszki z Mączyńskich, wnukowie Michała (A. b. Her.).

W drugiej połowie XIX-go wieku Ksawera Cissowska, właścicielka Skrwilna, za Anastazym Jeżewskim, a siostra jej Elżbieta, właścicielka Długiego, za hr. Krzysztofem Platerem.

CISSOWSCY z Cissowa, w powiecie piotrkowskim, którą to wieś posiadał Jan Cissowski 1552 r. (Paw.). Świętosław Gąska z Cissowa przyganił 1399 roku w Piotrkowie szlachectwu Jelitczyka z Szczepanowic (Pis. Dz. Pols. IX.).

CISSOWSCY w województwie pomorskiem. Nazwisko ich pierwiastkowo było, podług Niesieckiego, *Cisa.* Michał Cisa, starosta borzechowski, umarł 1596 roku, pozostawiając z Urszuli Hejdensztejnówny synów czterech: Jerzego, Michała, Alberta, Rejnolda i córek trzy: Elżbietę, Katarzynę i Krystynę (Star. Mon.).

CISSOWSCY: Kazimierz, gwardyan klasztoru księży Franciszkanów w Warce 1723 r. (Perp. Czers. 19 f. 304). Józef, dożywotnik Starego Rypina, z Maryanny z Kalksztejnów pozostawił dzieci: Tomasza, Jana, Juliana, Teodora, Różę i Jó-

zefa, w których imieniu kwituje 1780 r. Działyńskich ich opiekun, Bernard Koziebrodzki (DW. 96 f. 866). Tegoż Józefa, może z pierwszej żony, syn Antoni, żonaty z Maryanną Terlikowską 1787 r. (Perp. Czers. 40 f. 51). Antoni, syn Jana i Konstancyi z Gorzewskich, ustanawia plenipotentów w grodzie czerskim 1793 r. (Ibid. 42 f. 572). Katarzyna, żona Bernarda Ludwika Koziebrodzkiego, podsędka ziemskiego dobrzyńskiego 1749 r. Rodzice jej zapewnie Michał i Klara Cissowscy, skarbnikostwo smoleńscy, podają do chrztu w Sobowie 1757 r. jej syna. Józef, skarbnikowicz smoleński 1750 r. (DW. 73 f. 273).

CIŚWICCY h. WIENIAWA z Ciświcy, w powiecie pyzdrskim. Jan z Ciświcy procesuje się z Piotrem z Kuchar, 1400 r. w Pyzdrach (Leksz.). Jan, ożeniony 1545 r. z Katarzyną z Borzejowic Orzelską. Ten sam pewno Jan, w 1546 r. podwojewodzy kaliski, a 1555 r. wojski kaliski, fundował 1569 r. kościół parafialny w Żernikach (Kor.). Albert, 1549 r. sędzia grodzki kaliski. Inny Albert, 1574 roku słuchacz prawa w Padwie, konsyliarz nacyi polskiej.

Herb Wieniawa.

Abraham, syn Jana, a bratanek Wojciecha, urodzony z Doroty Zbąskiej, żonaty z Anną z Wierzbna Rydzyńską (Kor.), deputat na trybunał koronny i poseł, został kasztelanem bydgoskim 1621 r., a kasztelanem szremskim 1627 r. Synowie jego: Franciszek i Piotr, sekretarz królewski, pisali się z województwem poznańskiem na elekcyę Jana Kazimierza.

Franciszek i żona jego N. Andrault de Buy, posiadali starostwo stawiszyńskie już 1658 r. Tenże Franciszek w 1663 r. kasztelan dobrzyński, 1667 r. kasztelan międzyrzecki, z synami: Ludwikiem, rotmistrzem królewskim i Janem, chorążym gwardyi królewskiej, pisał się z województwem poznańskiem na obiór Augusta II-go.

Piotr, syn Abrahama, kanonik gnieźnieński, scholastyk poznański 1637 r. (Kor.), zmarł 1675 r., a majątek testamentem zapisał bratu Franciszkowi, kasztelanowi międzyrzeckiemu.

Jan, dziedzic Zbąszyna, owdowiawszy został księdzem w 1699 r. (Kor.).

Ludwik, starosta stawiszyński, żonaty 1676 r. z Zofią Oleśnicką (Zap. Lub. 55 f. 896). Starostwo stawiszyńskie posiadała 1685 r. Kasprowa Ciświcka, które za konsensem królewskim z tegoż roku odstąpiła małżonkom de Buy (Sig. 14 f. 24).

Jan, Władysław i Stanisław, synowie Ludwika, starosty stawiszyńskiego, wraz ze stryjem księdzem Janem, pokwitowani 1681 r. przez Andrzeja Mycielskiego. Ludwik wyznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem do rozsądzenia sporu Ponińskiego z ks. Pijarami (V. L.).

CISZECKI Franciszek, pisał się z ziemią halicką na elekcyę Augusta II-go.

CISZEWSCY, h. JASTRZĘBIEC, patrz *Cieszewscy*.

CISZEWSCY v. CISZOWSCY h. ZADORA z Ciszowicy. Jerzy, żonaty z Anną Korytowską 1670 r. (Sig. 11 f. 74). Andrzej, stolnik bracławski, nie żył w 1702 r. Stanisław, syn Sebastyana, zastawił łan w Tomaszewicach 1600 roku. Mikołaj, syn Sebastyana, ustępuje Ciszowicę bratu Krzysztofowi 1608 r. (Zap. Lub. 12 f. 409 i 17 f. 237).

Mateusz podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Augusta II-go. Stanisław, syn Adama, pokwitowany przez Skulskiego 1703 r. (Perp. Czers. 16 B. f. 285). Marcella, wizytka w Warszawie, w 1709 r. i N. Skorczycka, chorążyna przemyska, urodzone ze Szczuczanki, siostry biskupa chełmińskiego.

Herb Zadora.

Adam, syn Stanisława i Teresy Pogorzelskiej, a Aleksander, brat jego, urodzony z Agnieszki Łochowskiej, sprzedali Nosy w ziemi warszawskiej Koźmińskiemu 1732 r. Aleksy, brat poprzednich, urodzony z Łochowskiej, sprzedał 1756 roku część swoją na Nosach Michałowi, synowi brata Adama i Zofii z Leszczyńskich. Michał następnie został księdzem. Aleksander, ożeniony 1732 r. z Zuzanną Gębską, córką Wojciecha, pozostawił synów: Antoniego i Stanisława, oraz córkę Dorotę, żonę Walentego Galińskiego; kwitują oni Zaborowskich 1768 r. Agnieszka, córka Stanisława, a siostra Adama, Aleksandra i Aleksego za N. Gurbskim 1741 r. (DW. 68 f. 421 i 423; 80 f. 65; 89 f. 337; Perp. Czers. 25 f. 341 i 34 f. 21). Maryanna, córka Pawła i Anny Niewiarowskiej, za Marcinem Bartnickim 1714 r. Mateusz i żona jego Barbara z Sułkowskich, za konsensem królewskim z 1758 r. odstąpili 6 włók gruntu na Jeleniej Górze, synowi Stefanowi (DW. 62 f. 452 i 80 f. 273).

Feliks, Walenty i Piotr, synowie Wojciecha i Antoniny z Broniewskich, wnukowie wyżej wspomnianego Stanisława, syna Aleksandra, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1839 — 1844 (A. b. Her.).

CISZEWSCY z Ciszewa, w powiecie pyzdrskim. Mściszek, Trojan i Stasiek świadczą w Pyzdrach 1396 r. Zmisław z Ciszewa świadczy w Gnieźnie 1390 roku (Leksz.). Tomasz, poseł powiatu puckiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 611).

CISZKIEWICZOWIE v. CZYSZKIEWICZOWIE. Jerzy, pisarz ziemski słonimski 1601 r. Hilary Michał, podczaszy smoleński, sędzia grodzki wilkomierski 1741 r. Michał, rotmistrz wilkomierski, podpisał z powiatem wilkomierskim elekcyę Stanisława Augusta. Rajmund, rotmistrz wilkomierski 1771 r. (Kal. Pol.). Leonard, regent ziemski wilkomierski 1774 r. Jakób Michał w 1808 r., a Leon, syn jego i Władysław i Jakób, wnukowie, w 1834 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów galicyjskich (Goł.).

Herb Leliwa.

CISZKOWSCY h. LELIWA ze wsi Cisze - Suchodół, w powiecie kamieńczykowskim. Adam Ciszkowski, syn Wojciecha, ze wsi Cisze - Suchodół, w powiecie kamieńczykowskim, udowodnił 1610 roku pochodzenie swoje szlacheckie. Świadkami jego byli: Krzysztof Ciszkowski, syn Pawła, stryjecznego brata Wojciecha i Wojciech, syn Jakóba (DW. 38 f. 1370).

Adam, Balcer, Marcin i Stefan, podpisali z ziemią nurską elekcyę Augusta II-go, a Antoni z województwem krakowskiem obiór Stanisława Augusta.

z CISZYCY, w powiecie sandomierskim. Mikołaj, starosta sandomierski 1342 r. Marcin przyznaje 1363 r., że trzyma od Cystersów Koprzywnickich dożywociem rolę, zwaną Wielkałąka. Dobiesław, świadczy 1379 r. w Sandomierzu.

Bracia rodzeni, Pakosz i Mikołaj, dziedzice Ciszycy, ręcząc za brata, siostry, macochę i jej dzieci, zamieniają Ciszycę z Opatem Koprzywnickim na Lubzinę i Wolę i biorą dopłaty 50 grzywien, 4 woły, 2 krowy, 30 wieprzów i 70 miar żyta i owsa (KMP. III. i I.).

CIUNDZIEWICCY h. NASTĘP v. RUDNICA wyszli ze wsi Ciundzie, alias Ciundziewice, alias Porudominie, w województwie wileńskiem. Jan Ciundziewicki, syn Mikołaja, ziemianin królewski powiatu wileńskiego, upoważnił w 1606 r. Burnaka, do wypłacenia córce swej Dorocie i jej mężowi, Janowi Jarmoliczowi Rudziewskiemu 100 flor. posagu. W 1607 r. zapadł wyrok w Wilnie, w sprawie tychże Rudziewskich, z ojcem jej, Janem Ciundziewickim, o posag 80 kóp gr. lit. i zwrot pożyczonych 50 kóp. Po śmierci Jerzego Ciundziewickiego i żony jego, Katarzyny Kondratówny, syn ich Michał wprowadzony został do ich dziedzictwa w Ciundziach 1643 r. (A. Tr. Lit.). Taż Jerzowa Ciundziewicka wypuściła 1623 r. w czteroletnią dzierżawę część swoją na Ciundziach, Andrzejowi i Helenie z Jankowskich Ciundziom v. Ciundziewickim.

Herb Następ.

Jan, syn Pawła, zeznał 1665 r. testament, którym zapisał majątek swój w Ciundziewicach bratankowi swemu Mateuszowi, z obowiązkiem spłacenia synowicy, Barbary Stanisławowej Czerewackiej, córki Mikołaja Ciundziewickiego (A. Tr. Lit.). Jan, procesuje 1689 r. w grodzie wileńskim Mateusza, syna Mikołaja, o złożenie dokumentów.

Wojciech, pozwany 1666 r. przez Rotyskę o zabicie mu syna (Gr. Wileń.), zeznał 1694 r. testament, którym OO. Franciszkanom zapisał 500 flor. i na Ciundziach zabezpieczył (Gr. Wileńs.). Kazimierz, Michał i Konstanty w województwie wileńskiem 1696 roku (Akta XIII.). Kazimierz, dziedzic na Ciundziach 1725 r., pozostawił syna Marcina, a ten Adama i Wincentego, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1800 r. Jan Aleksandrowicz zeznał 1698 r. testament, w którym jest wzmian-

ka o żonie jego Zofii, trzech córkach i synie Stefanie (Gr. Wileńs.). Mateusz, żonaty 1701 r. z Katarzyną Kamieńską (Gr. Wileńs.).

Jan, syn Jana, zastawił Ciundzie Kazimierzowi i Katarzynie z Ciundziewickich Strzałkowskim w 1721 roku (Gr. Wileńs.). Tenże Jan żonaty był 2-o v. z Eufrozyną Biestrzykowską. Z niej pozostawił synów: Pawła, Józefa i Jana, a z pierwszej, nieznanej nam żony, syna Marcina. Pozwali oni w 1751 r. przed trybunał litewski Horainów o Ciundzie.

Paweł, 1765 r. skarbnik wileński, przeniósł się do powiatu orszańskiego, gdzie wziął 1750 r. w zastaw od Łopota dobra Nacza w 30,000 flor., które następnie nabył w 1782 r. (Zs. Orsz.), i z Katarzyny Szpakowskiej pozostawił synów: Ignacego i Eliasza. Paweł zeznał 1784 r. testament, którym dobra Nacza zapisał synowi Eliaszowi (Gr. Orsz.).

Eliasz, komisarz cywilno-wojskowy orszański, został w 1791 r. miecznikiem orszańskim. Z hr. Anny Tyszkiewiczówny, córki Felicyana, która na mocy jego testamentu z 1809 r., wprowadzoną została do Naczy, pozostawił pięciu synów: Melchiora Antoniego, urodzonego 1787 r., Antoniego Medarda, urodzonego 1789 r., Józefa Ignacego, urodzonego 1790 r. (Metr. w Borysowie), Dominika i Piusa, oraz córkę Rozalię, baronową Ungern-Sternberg.

Z nich Antoni Medard, właściciel Kiszczynej Słobody, alias Naczy, chorąży powiatu borysowskiego 1814 r. i Dominik, zmarli bezpotomnie.

Melchior Antoni, marszałek powiatu borysowskiego 1832 r., właściciel Wilanowa, ożeniony z Kamillą Bohdanowiczówną, zostawił z niej czterech synów i sześć córek. Z tych: Marya Stankiewiczowa, Rozalia Bielińska, Ewelina Staniszewska, Olimpia Ignacowa Mężyńska, Klementyna Lucyanowa Bławdziewiczowa i Zofia, panna. Z synów:

1) Aleksander, urodzony 1834 r., dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Felicyą Borowską, a 2-o v. z Emilią Staniszewską, zostawił z drugiej żony córki: Annę i Felicyę, a z pierwszej synów: Antoniego i Michała, dziedzica Hołoszowa w orszańskiem, ożenionego z Jadwigą z Giedrojców - Jurahów.

2) Eugeniusz, z Maryi Hrebnickiej nie zostawił potomstwa.

3) Michał bezżenny, zginął w 1863 r.

4) Emil, czwarty syn Melchiora, ożeniony z Klotyldą ze Szczytów, z której synowie: Aleksander i Stanisław, dziedzic Wilanowa i córka Zofia za Bolesławem Ciechanowieckim, wicegubernatorem irkuckim.

Józef Ignacy, czwarty syn Eliasza, marszałek powiatu borysowskiego 1820 roku, właściciel Kiszczynej Słobody, ożeniony z Anną Pruszyńską, zostawil z niej cztery córki i dwóch synów:

Córki: Józefina za Gwidonem Słotwińskim z Rawanicz, Izabella za Julianem Nejmanem, doktorem medycyny, Zofia za Pawłem Swidą z Zarzecza i Alina za Ignacym Wasilewskim z Horodni, marszałkiem szlachty powiatu kopylskiego. Synowie: Leon, ożeniony z Zahorską, zmarł bezdzietnie, a Wiktor, dziedzic Kiszczynej Słobody, żonaty z Maryą z Kukiewiczów, ma z niej synów: Józefa, Melchiora, Ignacego i Jana i córkę Maryę, za Michałem Święcickim z Zakaluża.

[CLASEN Jan, prokurator gdański, został pisarzem publicznym 7-go Maja 1710 r. (Sig. 17).]

[CLOSMAN Chrystyan, burgrabia toruński 1745 r.]

[CLOSS Ewa, córka Samuela, żona Stanisława Komorowskiego 1761 roku (DW. 82 f. 31).]

ĆMIELEWICZ Ignacy, dowiódł szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim (Goł.).

COCCEI baron Ernest Fryderyk Karol, pułkownik gwardyi pieszej koronnej i generał major, otrzymał indygenat 1768 r. (V. L. i Sig. 32). W 1767 r. został generał-majorem (MP.). W 1778 r. był generałem gwardyi pieszej koronnej (DW. 94 f. 1090); umarł w 1780 r. (Sig. 33).

COIO Benedykt, mieszczanin i starszy ławnik toruński, otrzymał od Stefana Batorego 1576 r. szlachectwo, a za herb dwie trąby myśliwskie i ostrzew (M. 115 f. 172 i 173 f. 389). Konstytucya z 1768 r. potwierdza to nadanie szlachectwa pochodzącemu od powyższego Benedykta Krzysztofowi i synowi jego Józefowi (V. L. VII. f. 375).

[COLLATO Mateusz, pułkownik 1667 r. (DW. 54 f. 1493).]

[COLLIGNON Henryk, otrzymał pozwolenie nabywania dóbr ziemskich konstytucyą z 1775 r. (V. L. VIII. f. 152).]

[COLLIUS Henryk, kupiec elbląski 1794 r. (DW. 110 f. 301).]

COLMEROWIE. Klemens, Jan, Filip, Rejnhold i Karol Ernest, otrzymali szlachectwo polskie (indygenat) 1658 r. (M. 201 f. 340). Klemens, ławnik gdański, został burgrabią gdańskim 1660 r. Rejnhold, nabył 1660 r. od Arciszewskiego Kleszczewo i Zaskoczyn (M. 201 f. 337).

[COMELLI de STACHENFELD hrabia Dominik, szambelan Stanisława Augusta 1768 r. (MP.).]

CONRAD Jerzy, konsyliarz i sekretarz księcia Kurlandzkiego, otrzymał szlachectwo 1635 r. (M. 180 f. 555).

de CONRADE Karol Ludwik, otrzymał indygenat 1676 r. (V. L.).

CONRADI Fryderyk, kapitan regimentu pieszego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.).

[de CONSTANTE Serafin, zostaje tłomaczem języków wschodnich 9-go Czerwca 1761 r., z pensyą roczną 600 talarów (Sig. 27).]

CORBOLI de BRUNORII Aureli z miasta Urbino we Włoszech, otrzymał 1673 r. tytuł margrabi de *Aquila alba*, z dodatkiem do herbu Orła Białgo (M. 209 f. 632 i 642).

[CORRADE Grzegorz August, lekarz królewski w latach 1667 — 1674 (DW. 54 f. 490).]

CORTICELLI Szymon, oberstlejtenant w wojsku koronnym, otrzymał indygenat 1764 r. (V. L.). Dyplom wydany miał 1765 r., a herb jego przedstawia w złotem polu smoka dwugłowego, nad nim czarny orzeł z koroną (ML. 220 A. f. 173). W czasie, gdy był on ministrem polskim w Wiedniu, otrzymał 1785 r. order Św. Stanisława. W 1771 r. będąc generał-adyutantem królewskim i pułkownikiem wojsk koronnych, został szambelanem. W 1768 r. ustąpił trzymaną przez siebie dzierżawę bodaczowską Męcińskim (Kancl. 44 f. 95 i 102). W 1773 r. nabył Irzykowice od Trembeckiego, które 1774 r. sprzedał Ossolińskiemu (DW. 90 f. 461 i 91 f. 429). W 1783 r. nabył Janików od Sokolnickiej i starostwo korytnickie od Potockiego. Starostwo to odstąpił 1785 r. Rudzieńskiemu (M. 298 f. 113 i 299 f. 115). W 1789 r. sprzedał kamienicę przy ulicy Ś-to Krzyskiej w Warszawie siostrze swej Maryannie, wdowie po Tomaszu Kosteckim, viceregencie grodzkim sandomierskim (M. 302 f. 25).

COSMAS (KOSMAS) Feliks, Walenty, Wit i Wojciech, bracia rodzeni, otrzymali w Wiedniu 1582 r. szlachectwo od cesarza Rudolfa, a w 1590 r. na sejmie w Warszawie indygenat (M. 135 f. 492, 688 i 879).

de COSSEL. August II-gi dyplomem wydanym w Warszawie 22-go Grudnia 1724 r. uznał Fryderyka Augusta, Augustę Konstancyę i Fryderykę Aleksandrynę de Cossel, syna i córki swoje naturalne, za dzieci prawe, tak jakby w małżeństwie zrodzone i jednocześnie nadał im tytuł hrabiowski z tym dodatkiem, że tytuł ten przechodzi nietylko na ich dzieci w małżeństwie zrodzone, ale nawet na ich spadkobierców.

Fryderyka Aleksandryna hr. de Cossel zaślubiła 18-go Lutego 1730 roku w pałacu królewskim w Dreznie Jana Moszyńskiego, podskarbiego nadwornego.

Fryderyk August de Cossel, generał saski, otrzymał indygenat na sejmie 1768 roku (V. L.).

de CRAUSER Eneasz, oberstlejtnant wojsk koronnych, otrzymał indygenat 1673 r. (V. L.). Patrz *Kruzer*.

CRIVELLIUS Sebastyan, modeńczyk, otrzymał indygenat 1578 r., z dodaniem do własnego herbu Orła polskiego (Paw.).

[CROISY Bernard Fryderyk Bogumił, syn Ludwika Michała, w imieniu swojem i siostr: Ludwiki, wdowy po Bogumile Haak i Katarzyny Julianny, kwituje Dulfusa 1791 r. (DW. 107 f. 1039).]

CRONNEMAN N., generał major artyleryi litewskiej, otrzymał indygenat 1790 roku (V. L.).

CROSA Jan Mikołaj, szlachcic genueński, otrzymał indygenat 1768 roku (V. L.).

[CRUSE Jan Chrystian, radca króla pruskiego, nabywa sumę od Tolkemitta 1774 r. (DW. 91 f. 178).]

CRUTTA Antoni, został tłomaczem języków wschodnich 3-go Grudnia 1765 roku. W 1775 r. otrzymał indygenat, a w 1778 r. był radcą legacyjnym (Sig. 30; Kancl. 41 f. 349 i 58 f 23).

CUDINOWICZ Kazimierz, pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go. Patrz *Czudzinowicz.*

CUDNIKOWSCY v. CZUDNIKOWSCY z Cudnik w powiecie łęczyckim. Wieś tę w 1576 r. posiadali: Lampert, syn Walentego, Grzegorz, syn Jana, Agnieszka i Apolonia Czudnikowscy (Paw.). Grzegorz procesuje Kossowskiego 1580 r. Michał i Piotr, synowie Stanisława, zeznali oblig w grodzie przedeckim 1577 roku (Gr. Przed. 28 f. 564 i 25 f. 479). Baltazar Konstanty, dziekan lubelski 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 469).

CUDOWSCY, patrz *Czudowscy.*

[CUMANO Antoni, major wojsk rosyjskich, kwituje Lubomirskiego 1798 r. (DW. 112 f. 290).]

[CUMING de CUTTER Aleksander, pułkownik wojsk koronnych 1765 r. (DW. 85 f. 14).]

Herb Godziemba.

CWALINOWIE v. CZWALINOWIE h. GODZIEMBA w Prusach. Michał Cwalina nabył 1474 r. piętnaście włók, w powiecie piskim, na których powstała wieś Cwalina. Tenże Michał otrzymał od Krzyżaków 52 włók i młyn w Strzelnikach, w powiecie ryńskim; stąd powstały Cwaliny-Strzelniki. Stańko i Jan Cwalinowie, nabyli w 1524 r. sześć włók koło Strzelnik. Mateusz i Michał Cwalinowie sprzedali siedem włók w Dybowie 1581 r. Baltazar, syn Michała Cwaliny, w 1637 r. (Kętrz.). Pan Kętrzyński daje im za herb Powałę, gdy tymczasem od nich udowodnili w latach 1849—1854 pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie z herbem Godziemba: Jan, syn Stanisława i Bogumiły z Solikowskich i stryj jego Antoni, syn Grzegorza, wnuk Jakóba, syna Michała; Józef, syn Michała i Stanisław, syn Macieja, wnukowie Jakóba, syna Jana i Jan, syn Józefa, wnuk Jacka, wszyscy potomkowie Adama, dziedzica Cwalin w 1608 r. (A. b. Her.).

CWALINOWIE h. PNIEJNIA z Cwalin, w powiecie kolskim. Piotr Cwalina 1440 r. Dersław z Cwalin, komornik ziemski kolski 1470 r. (Mil.). Potomkowie ich Cwalińscy.

CWALINY v. CZWALINY spotykamy w ziemi wiskiej i w powiatach: zambrowskim i kolneńskim. Cwaliny w powiecie wiskim, posiadał 1575 r. Piotr, syn Macieja (Paw.).

Jan Filip Czwalina został pisarzem publicznym na ks. kurlandzkie i semigalskie 1790 r. (Sig 37 f. 87).

ĆWIELIŃSCY v. CWELIŃSCY. Piotr, kanonik płocki 1538 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 4). Jerzy, syn Adama, zeznał w grodzie czerskim w 1641 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Michałowskich (Perp. Czers. 10 f. 236).

Herb Prawdzic.

ĆWIKLIŃSCY v. CZWIKLIŃSCY h. PRAWDZIC z Ćwiklina z województwie mazowieckiem, powiecie sąchockim. Jan Sławiec z Ćwiklina, podkomorzy rawski 1408 roku. Jan z Ćwiklina, starosta lubaczowski 1414 r. Jan z Ćwiklina, otrzymał pewien przywilej od ks. Ziemowita 1422 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 161).

Mikołaj Ćwikliński, syn Pawła z Dużego i Małego Ćwiklina, zeznaje oblig na Tyszkę 1534 r., a brat jego Jan, wziął w dzierżawę Tyszki 1539 r. (Ibid. 2 f. 144; 5 f. 247; 6 f. 351 i 9 f. 181). Andrzej, syn Stanisława, ustanawia administratorem Ćwiklina Dużego w 1582 r. Stanisława, syna Mikołaja, gwardzistę królewskiego, a stryja swego (M. 125 f. 235 i 127 f. 81).

Wojciech h. Prawdzic, syn Stanisława, świadek przy wywodzie szlachectwa Arciszewskiego 1646 r. (DW. 50 f. 1460). Tenże Wojciech pisał się z ziemią ciechanowską na elekcyę Jana Kazimierza. Paweł, podkuchmistrz koronny 1658 roku. Kazimierz z województwem płockiem, a Stanisław z ziemią zakroczymską, podpisali elekcyę Jana III-go, a Jan z ziemią ciechanowską obiór Augusta II-go.

CWIKŁOWSKA N., właścicielka Hryńkowiec na Podolu 1565 r., posiada tamże Tołstę, Uście i Sokół (Jabł.).

CWIKOWSKI Andrzej, zawiera umowę z Dolskim 1680 roku (AGZ. X. f. 5723).

[CYBONI. Maryanna, wdowa po Marcinie Anczewskim, doktorze i sekretarzu królewskim, w 1686 r. żona Krzysztofa Cyboniego, doktora filozofii i ławnika lubelskiego, odstąpiła Duzukowi wójtostwo w Rokitnie, w ziemi lwowskiej (M. 240 f. 31).]

[CYBORT Zefiryn, syn Jakóba Alojzego, sekretarza królewskiego, kwituje Szulca 1787 roku; w 1790 r. patron przy magistracie warszawskim (DW. 103 f. 393).]

CYBULKA Stecko, sędzia bielski 1498 r. Syn jego Jan Cybulka v. Jan Steckowicz, starosta miński 1533 roku, dostarczał na potrzeby wojenne 20 koni (ML. 21).

Jan Cybulka, właściciel Kurowa, w powiecie łukowskim 1580 r. (Paw.).

CYBULSCY v. CEBULSCY h. PRAWDZIC i h. ŁADA. W dawniejszych wiekach spotykamy to nazwisko pisane częściej przez *y*, później przez *e*, że jednak Cybulin i Cybulice są ich gniazdem rodzinnem, właściwie Cybulskimi zwać się winni. *Cybulscy h. Prawdzic* pochodzą z Cybulina, w ziemi wyszogrodzkiej, a *Cybulscy h. Łada* z Cybulic, w ziemi sochaczewskiej.

Herb Prawdzic.

Herb Łada.

Jan Cybulski, pisarz ziemski wyszogrodzki 1557 r. Jan z Cybulina i Waryszewic (Zs. Gr. Czers. 51 f. 947), wojski wyszogrodzki. Aleksy, sędzia ziemski i grodzki wyszogrodzki, Andrzej, Piotr, Adam, Maciej, Krzysztof i Feliks, bracia z Cybulina, w 1565 r. (M. 96 f. 472). Maciej, kasztelan wyszogrodzki 1579 r. Krzysztof, cześnik wyszogrodzki 1615 r., pozostawił synów: Jana, Stanisława i Kaspra. Kasper zeznał z żoną, Heleną z Wąsowskich, zapis dożywocia, w 1615 r. Kasper w tymże roku nabył Kusy (DW. 37 f. 83; 44 f. 92 i 1053). Mikołaj, syn Stanisława, zeznał zapis żonie Katarzynie 1653 roku (DW. 52 f. 229). Szczęsny, pisał się z ziemią wyszogrodzką na elekcyę Jana Kazimierza. Franciszek, cześnik wyszogrodzki 1744 r.

Rafał z Cybulic Cybulski, syn Jana, łożniczy królewski, dostał w 1552 r. dożywocie na podatkach żydów lwowskich (AGZ. X. 940). Tenże Rafał, wojski sochaczewski 1562 r., kuchmistrz koronny 1566 r., starosta sochaczewski i guzowski 1567 r., żonaty z Anną z Gniewoszów Siedlecką. Brat jego Piotr, proboszcz w Sochaczewie, a siostra Zofia za Janem Brzeskim 1562 r. (M. 96 f. 56; 100 f. 134, 285 i 298; 101 f. 30 i 67).

Jerzy Cybulski z Wrzeszcza, syn Mikołaja, otrzymał pewien przywilej od książąt Stanisława i Jana Mazowieckich, w 1518 r. (Inw. Arch. Kor.). Zofia, 1-o voto Marcinowa Sępochowska, 2-o v. Łukaszowa Pilchowska 1625 r. (Perp. Czers. 7 f. 233). Szymon, stolnik sochaczewski 1660 r.

Wojciech, syn Jana, żonaty z Katarzyną Kiełpińską 1611 r., odstąpił części na Cybulicach synowi Wawrzyńcowi. Wawrzyniec z Witkowskiej miał syna Adama, nad którym opieka ustanowioną została w 1661 r. (DW. 39 f. 2061; 51 f. 413; Sig. 3 f. 201). Jan, miecznik sochaczewski i rotmistrz chorągwi wołoskiej 1664 r.

(Zap. Lub. 48 f. 885). Szymon, miecznik sochaczewski i rotmistrz królewski 1666 roku. Franciszek Cybulski, cześnik gostyński 1715 r.

Krzysztof, syn Mikołaja, ustąpił Toski i Krośnie Bartłomiejowi 1653 r. Tomasz, syn Krzysztofa, w 1664 r. Maryanna, córka Krzysztofa, za Adamem Szopskim 1693 r. (DW. 52 f. 392; 53 f. 574 i 58 f. 728).

Wojciech i Walenty, synowie Rafała, w 1664 r. Wojciecha z Jadwigi Ciarnowskiej syn Zygmunt 1697 r. (DW. 52 f. 679; 53 f. 481; 59 f. 686).

W ziemi warszawskiej spotykamy jeszcze w początkach XVII-go wieku: Stanisława, syna Mikołaja, Pawła i Jakóba, synów Jana, Jakóba i Macieja, synów Aleksego, Stanisława, Andrzeja i Macieja, żonatego z Małgorzatą Święcicką, w 1615 r., synów Augustyna, Mateusza i Krzysztofa, synów Szymona (DW. 32 f. 518; 33 f. 107 i 1360; 34 f. 895 i 1072; 35 f. 55, 1087 i 1342; 43 f. 163 i 578; 44 f. 1148; 46 f. 444; 47 f. 1427).

W liczbie elektorów króla Michała znajdujemy: Bartłomieja i Tomasza z ziemi warszawskiej, Kazimierza i Krzysztofa z ziemi gostyńskiej, Krzysztofa z województwa sandomierskiego i Stanisława z ziemi rawskiej. Sebastyan i Jan pisali się na elekcyę Jana III-go z ziemią sochaczewską, a Andrzej z ziemią gostyńską. Elekcyę zaś Augusta II-go podpisali: Bartłomiej i Tomasz z ziemią warszawską, a Jan z województwem sandomierskiem.

Dorota ze Strusińskich, wdowa po Mikołaju, wyszła 1712 r. za Piotra Chotomskiego. Katarzyna, córka Walentego i Agnieszki z Szymańskich, za Antonim Rykalskim 1728 r. (Perp. Czers. 17 f. 321 i 21 f. 89). Tomasz, syn Wojciecha i Maryanny Strzeżewskiej, odstąpił schedę swoją na Cybulicach braciom: Pawłowi i Wojciechowi, w 1716 r. (DW. 62 f. 821). Wojciech, syn Tomasza, w 1760 roku (DW. 83 f. 630). Paweł z Anny Karaskówny miał syna Jana, nabywcę części na Cybulicach w 1731 r. (DW. 68 f. 151). Antoni, syn Jana, burgrabia sochaczewski 1760 r., z pierwszej żony, Jadwigi z Cybulskich, córki Wojciecha i Teofili z Modzelewskich, pozostawił syna Marcina, żyjącego 1790 r. Drugą żoną Antoniego była Klara Badowska, córka Adama i Maryanny z Opackich (DW. 83 f. 734 i 106 f. 1479). Tego Marcina synowie: Rafał i Mikołaj, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1858 r. z h. *Prawdzic* (A. b. Her.).

Aleksandra z Doroty z Kulpińskich dzieci: Andrzej, Antoni, Ignacy, Rozalia, Franciszka i Anna, wprowadzeni do Turowic 1745 r. (Perp. Czers. 27 f. 145 i 28 f. 123).

Andrzej, żonaty 1-o v. z Maryanną Gośniewską 1725 r., 2-o v. z Anną Wolińską 1744 r. (następnie Pawłową Walewską), z pierwszej żony pozostawił synów: Ignacego i Wojciecha, oraz córki: Annę za Antonim Izdebskim, Franciszkę za Janem Grodzińskim i Rozalię.

Ignacy, żonaty 1765 r. z Katarzyną Grotowską, córką Antoniego i Zofii ze Skotnickich, pozostawił synów: Feliksa i Antoniego, którzy kwitowali Staniszewskiego w 1787 r. (Perp. Czers. 20 f. 13; 27 f. 67 i 69; 29 f. 338; 30 f 468; 34 f. 153; 35 f. 294; 33 f. 19; 28 f. 179 i DW. 103 f. 1007).

Józef, syn Antoniego i Franciszki z Pretfusów, sprzedał Szarawkę w powiecie żytomierskim 1806 r. (DW. 103 f. 1007).

Krzysztofa córka Helena za Braneckim, a syn Jacenty, żonaty z Anną Korytkowską miał z niej synów: Macieja, Józefa i Antoniego. Maciej, żonaty z Antoniną z Gozdzkich, córką Adama, w 1730 r. Józef, nieżyjący już 1725 r., z Kata-

rzyny Tomaszewskiej pozostawił córkę Magdalenę. Antoni zeznał 1723 r. zapis dożywocia z żoną, Justyną z Podwysockich i z niej pozostawił synów: Nikodema, Wojciecha i Antoniego i córkę Jadwigę (Perp. Czers. 22 f. 29 i 182; 20 f. 91 i 159; 21 f. 308 i 309; 19 f. 310; 30 f. 294; 40 f. 524; Deb. Czers. 4 f. 37 i DW. 80 f. 209).

Nikodem, burgrabia czerski 1757 r., sędzia kapturowy czerski 1764 roku, a komornik ziemski czerski 1765 r., właściciel Kadłubka 1759 r., Milejowic 1772 roku i Łychowa 1776 r., żonaty z Barbarą z Proszkowskich, pozostawił synów: Tomasza i Joachima, majora w wojsku koronnem, ożenionego 1796 r. z Salomeą z Diedzickich, córką Wojciecha Alojzego, miecznika zakroczymskiego i Zofii z Kożuchowskich, oraz córki: Annę, 1-o v. za Staniszewskim 1787 r., a 2-o v. za Aleksandrem Karczewskim 1812 r. i Domicellę za Franciszkiem Sokołowskim (Perp. Czers 32 f. 200 i 202; 34 f. 121 i 205; 38 A. f. 112; 39 f. 130; 40 f. 245; DW. 81 f. 185; 89 f. 97 i 764; 111 f. 1056 i 112 f. 187).

Antoni, syn Antoniego, zeznał 1779 r. zapis dożywocia z żoną, Justyną z Ostromęckich, córką Michała i Maryanny z Bielawskich. Z niej: Józef, Wincenty, Feliks, Ludwik, Rozalia, Pulcherya i Jadwiga, kwitowani przez Lipinka 1788 r. (Perp. Czers. 36 f. 137 i 138; 40 f. 84 i 118). Z nich Wincenty, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 r., jako Cybulski h. *Prawdzic.*

Sebastyan, syn Józefa i Anny z Zawistowskich, synowiec Antoniego, brat Walentego, kwituje Ostaszewskiego 1798 r. (DW. 112 f. 1046). Michał wspólnie z żoną, Jadwigą z Odrzywolskich, ustąpił 1724 r. sumę swą na Studzianej Granowskim (Gr. Opocz.).

Na elekcyę Stanisława Augusta pisali się: z województwem rawskiem Piotr z Cybulina, z woj. bełskiem Ignacy, a z pow. oszmiańskim Jerzy i Tadeusz.

Maryanna z Regulskich, wdowa po Janie 1725 r. Zofia z Chrzanowskich, córka Andrzeja, wdowa po Pawle 1733 r. Walenty, syn Jana, 1757 r. Wojciech, łowczy bracławski, syn Józefa, cześnika nurskiego i Franciszki Wesołowskiej, wnuk Kazimierza, prawnuk Sebastyana, nabył Łowczów 1766 r. Stanisław, syn Macieja i Anny Grotówny, sprzedał część Cybulic 1777 r. Bonifacy, współwłaściciel wsi Groty 1796 r. (DW. 65 f. 921; 68 f. 796; 80 f. 134; 85 f. 787; 89 f. 222; 93 f. 618; 111 f. 1298). Stefan, Jozafat i Karol, synowie Franciszka z Maryanny z Raczyńskich, wnukowie Macieja, prawnukowie Łukasza, dziedzica Gałczyna 1687 roku i Feliks i Antoni, synowie Bartłomieja z Heleny z Remiszewskich, wnukowie Michała,. prawnukowie Jana, syna Szymona, dziedzica dóbr Bronowo - Sady 1712 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckiego w Królestwie z h. *Prawdzic* w latach 1845—1847 (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia z herbem *Prawdzic.* Jan 1810 r. w Wydziale Stanów; z herbem *Łada* i z przydomkiem *na Kaskach* Maciej i Wojciech w sądzie ziemskim pilznieńskim 1782 r., a w Wydziale Stanów Henryk 1827 r., Marcin Adam, wnuk Wojciecha 1820 r., syn jego Adam Wojciech 1834 r.; bez podania zaś herbu: Jan 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim, Jan, Piotr i Franciszek 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, a Aleksander i Michał, synowie Franciszka w Wydziale Stanów 1828 r. (Goł.).

W gubernii wileńskiej legitymowali się 1800 r. ze szlachectwa Cybulscy h. *Prawdzic*: Kajetan Julian i Julian Wojciech, synowie Michała, wnukowie Jakóba, prawnukowie Stanisława, praprawnukowie Jakóba, prapraprawnukowie Tomasza, właściciela Dawkiliszek 1662 r.

CYBULSCY z Cybulic, w powiecie orłowskim. Adam, właściciel Cybulic 1576 r., zabezpieczył posag żonie Broniszewskiej 1583 r. (Gr. Przed. 3 f. 787 i Paw.). Zofia, córka Piotra, wyszła 1697 r. za Konstantego Jarczewskiego.

CYBULSCY w województwie ruskiem, dziedziczący na Winnikach i w W. Ks. Litewskiem. Jan z Cybulina ma 1444 r. sprawę w Przeworsku (AGZ. XIII.). Mikołaj Cybulski, świadczy we Lwowie 1500 r. (AGZ. XV.). Hryczko z Winnik, służył u hospodara wołoskiego Aleksandra, sprawował legacye do Moskwy i Porty, był celnikiem tamże, a ożeniwszy się z Nastazyą Monte z Dorogonia, wdową, Stroiczówną z domu, córką Simeona, a siostrą stryjeczną Łukasza Stroicza, kanclerza i Simeona, podskarbiego, doszedł do znacznego majątku. Przeniósł się następnie do W. Ks. Litewskiego, gdzie i umarł, pozostawiwszy z Nastazyi synów: Antoniego i Jerzego i córkę Annę, którym hospodar Piotr, za świadectwem Stroiczów, wydał w 1590 r. zaświadczenie o ich pochodzeniu (Zap. Lub. 5. f. 850).

Jerzy z Winnik, układa się z Łahodowskim 1601 r. Opiekunem Jana, Piotra, Jerzego i Zofii, król zamianował w 1602 r. Izaaka Sołokaja. Szymon i żona jego Eufrozyna otrzymali list żelazny w 1665 r. (AGZ. X. 2873, 2941 i 4980). Jan i Tomasz, spadkobiercy Podhajeckiego, zasądzeni w procesie o Zaliszany przez Steckiego i Jazłowieckiego, w 1722 r. (Kij. X. 1100).

Liczni Cybulscy legitymowali się ze szlachectwa na Podolu w 1835 i 1853 roku. Ignacy z synami: Jakóbem, Oktawianem, Antonim, Feliksem, Ignacym, Adolfem i Karolem, syn Antoniego, wnuk Grzegorza, a prawnuk Marcina. W 1840 roku Medard i Teofil, synowie Antoniego, wnucy Grzegorza; w 1842 r. Marceli, syn Grzegorza, wnuk Marcina; w 1873 r. Fortunat, syn Jakóba, wnuk Ignacego.

Benedykt z synami: Narcyzem i Józefem, syn Tadeusza, wnuk Antoniego, prawnuk Prokopa, w 1856 r., a Józef i Aloizy, synowie Narcyza, w 1867 i 1869 r. i Sylwester i Jan, synowie Józefa, w 1867 r.

Aleksander z synami: Apolinarym i Piotrem, syn Bazylego, wnuk Stefana, prawnuk Bazylego, w 1856 r. Herb ich nie jest mi znany (Spis.).

CYDZIKOWIE, dom zamieszkujący okolicę szlachecką Cydziki, w powiecie grodzieńskim (Akta VII.). Stanisław Kazimierz w województwie brzeskiem-litewskiem 1702 r. (Akta IV.). Jan i Daniel, w powiecie grodzieńskim 1721 roku (Akta VII.). Michał, żonaty z Felicyanną z Eysymontów 1729 r. (Akta VII.). Józef, z województwem trockiem pisał się na elekcyę Augusta II-go. Piotr, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Stanisław i żona jego, Krystyna z Branickich, zeznali testament 1764 r. (Akta VII.). Floryan, strukczaszy lidzki 1773 r.

Wojciech, Szymon i Jan Cydzikowie, synowie Floryana, legitymowali się 1820 r. ze szlachectwa w Wilnie i wskazali, że są h. *Prawdzic.*

Józef z synami: Stanisławem i Jerzym, Tomasz, Michał, Jakób, Antoni i Wincenty, synowie Józefa, wnukowie Ludwika, a prawnuki Pawła Cydzika, właściciela Krzywkowszczyzny 1682 r., legitymując się 1798 r. ze szlachectwa w Wilnie zeznali, że są h. *Grzymała.*

CYGAN Mikołaj, wojewoda (burgrabia) sanocki 1427 r., ożeniony 1430 r. z Pachną Jasieńską. Czy to nie syn jego Jan *Cygański,* świadczy we Lwowie 1445 r. (AGZ. XIV.).

CYGANDA Filip, burgrabia brzeski-kujawski i żona jego Zofia z Grabskich, dożywotnicy Jankowa i Trzebiegoszczy 1667 roku (M. 206 f. 296). Stefan z województwem kaliskiem pisał się na elekcyę Augusta II-go.

CYGAŃSCY w Prusach, mają być h. DOŁĘGA. Stefan z Cygan 1525 r. jest zięciem Grzegorza Widlickiego. Bartłomiej 1561 r., Zygmunt 1562 r., Wawrzyniec 1563 roku (Kętrz.).

Herb Prus I-szy.

CYGAŃSCY h. PRUS I-szy z Cygan, w powiecie łęczyckim, którą to wieś posiadali 1576 r.: Jan Bembel Cygański, Aleksy, syn Szymona, Wojciech z braćmi Bembelowie, Jakób i Andrzej z braćmi (Paw.).

Jakób, Aleksy, Sebastyan i Wojciech, bracia Cygańscy, w powiecie przedeckim, kwitują się z procesu 1580 r. Filip, syn Jakóba, 1625 r., Walenty, syn Wojciecha, 1617 r. (Gr. Przed. 28 f. 484; 63 f. 301; 69 f. 64).

Stanisław, Władysław, Józef i Marceli, synowie Juljusza, subdelegata grodzkiego łęczyckiego 1790 r. i Antoniny Radlickiej, w 1852 roku, a Stanisław, syn Karola i Ludwiki z Łąckich, wnuk Stanisława, prawnuk Aleksandra, 1776 r. dziedzica Cygan, w 1860 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Herb Chomąto.

CYGENBERGOWIE h. CHOMĄTO z Cygenbergu v. Cymbarku w Prusach zachodnich. Henryk z Cegenbergu, żył 1289 r. Augustyn Cygenberg, zamienił 1338 r. dobra swoje Zajączkowo na Suchostrzygi v. Launaw. Jaśko i Wojciech 1347 roku.

Augustyn Cygenberg z Suchostrzyg, sędzia ziemski chełmiński 1405 r. Jan Cygenberg, chorąży chełmiński 1436 roku. Peregryn, kanonik warmiński, umarł 1448 r.

Krzysztof, syn Jana, żonaty z Lockówną. Anna, córka Jana, za Andrzejem Mgowskim.

Jan, syn Krzysztofa, osiadł w Orlu, w ziemi chełmińskiej i dał początek domowi Orłowskich tegoż herbu.

Jan z Cygenbergu, ławnik chełmiński 1453 roku (Kętrz.).

CYGLER Franciszek, patron sądów zadwornych asesorskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 roku (V. L). Tenże Franciszek, pisarz apostolski konsystorza warszawskiego 1741 roku, zeznał zapis dożywocia z żoną, Ludwiką de Latour, w 1731 roku (Perp. Czers. 25 f. 308 i DW. 68 f. 169). Patrz *Zygler.*

CYKOWSCY z Cykowa, w powiecie kościańskim. Marcin, syn Jaktora, w sądzie poznańskim 1388 roku, a Piotr Oganka w sądzie kościańskim 1400 roku (Leksz.).

CYLIŃSKI Tomasz, pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go. To pewno *Celiński*.

[CYMBAJEWICZOWIE Aleksander i Jan, towarzysze pułku królewskiego nadwornego tatarskiego 1754 r. Samuel, porucznik chorągwi tatarskiej, otrzymał trzy włóki z ekonomii kobryńskiej 1759 r. (Akta V.).]

CYMERMAN (CIMERMAN) Maciej, burgrabia gdański, otrzymał pozwolenie od Aleksandra Jag. wprowadzania towarów do W. Ks. Litewskiego bez opłaty cła. Król Zygmunt potwierdził mu to pozwolenie w 1507 r. (ML. 8 f. 283). Tenże Maciej otrzymał w 1504 r. szlachectwo i herb *Korab'*, do którego przypuścili go Łascy (M. 21 f. 23). W roku następnym żona jego Dorota, przypuszczoną została do herbu Godziemby przez Gardzinę z Lubrańca (M. 21 f. 196). Jerzy został burgrabią toruńskim 1670 r.

CYMIŃSCY v. CIMIŃSCY w województwie wołyńskiem. Jan z Cymina i Szklenia, sprzedał połowę dóbr swoich Żórawnickiemu 1600 r. Andrzej, pozwany 1618 r. o zabicie Młodzianowskiego, a 1628 r. o zabójstwo Milewskiego. Żonaty z Zofią Sernianką, 2-o v. Andrzejową Żółkiewską, nie pozostawił potomstwa. Piotr procesuje Żółkiewskich i Podhorodeńskich 1650 r. (Woł. 1 f. 539; 5 B. f. 182 i VII. A. f. 98; Kij. III. A. f. 321 i VI. E. f. 14).

[CYNAKI Bartłomiej, sekretarz królewski, rajca miasta Wilna 1669 roku (V. L.).]

CYNDACKI Antoni, pisał się z województwem płockiem na elekcyę Stanisława Augusta.

CYNKOWSCY z Cynkowa, w powiecie lubelskim. Mateusz zeznał w Warszawie testament 1714 r., na rzecz żony Krystyny i syna Andrzeja. Andrzej, ożeniony z Franciszką Lasocką, ma z niej syna Maksymiliana i córkę Teresę, żonę Bogusława Baranowskiego 1741 roku (DW. 62 f. 503; Perp. Czers. 23 B. f. 42 i 25 f. 239).

CYPIŃSKI Andrzej, pisał się z województwem kaliskiem na elekcyę Augusta II-go.

CYPRYJAN, biskup wrocławski, umarł 1207 r.

CYPRYJSKI Piotr, dworzanin Zygmunta Augusta, starosta oziacki 1569 r.

CYPRYKOWSCY. Jerzy Cyprykowski Godziała, wojski mozyrski, wziął 1692 r. w zastaw w 5,000 talarów Czerlony od Sapiehów (Sap.).

CYPRYŃSKI (?) Ferdynand, ożeniony z Hanną Kurczówną, wojewodzianką derpską, w 1602 r. (Sap.).

CYRAN (CZIRAN) Jan, dzierżawca Siemionowej Woli, na sądach we Lwowie, w latach 1442 — 1454 (AGZ. XIV.), ożeniony 1440 r. z Katarzyną, siostrą Jana Kunata z Tuligłów, za którą w 200 grzywnach posagu dostał wieś Krzysowice w przemyskiem (AGZ. XIII.). Równocześnie żyje drugi Jan Czyran, ożeniony z Anną z Dobaniowic, którzy w latach 1443 — 1445 sprzedają Dobaniowice (AGZ. XIV.). Fraciszek Cyran, 1616 r. pisarz żup olkuskich.

CYREMBERGOWIE v. CZIREMBERGOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego jelenia czerwonego w białem polu, bieżącego na zielone pagórki; w szczycie hełmu bez korony, czerwone rogi jelenie.

Jan, burgrabia gdański 1625 r. Daniel Ernest Cyremberg, sędzia ziemski pucki 1666 r., żonaty z Justyną Hendrechówną 1668 r. (Zap. Lub. 52 f. 540). Będąc posłem województwa pomorskiego podpisał elekcyę króla Michała.

CYRSCY h. STRZEMIE. Józef Cyrski z synem Ignacym, syn Kazimierza, wnuk Jana, właściciela Pikun 1708 r., legitymował się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1798 roku.

CYRUSOWIE dawniej LANDMANNOWIE, rodzina miejska, przybyła ze Szląska do Krakowa, gdzie nadane jej przezwisko Cyrus, zastąpiło dawną nazwę. Używali oni znaku podobnego do Kościeszy i do Lisa, który przy przechodzeniu z ojca na synów, ulegał według zwyczaju ogólnego zmianom przez dodawanie różnych kresek.

Jan Cyrus seu Lanthmann, ławnik krakowski, zmarły 1560 r., z trzech żon: N. Myślimickiej, Magdaleny Eichlerówney i Heleny Fogelwederównej, zostawił synów: Jana, rajcę krakowskiego, Stanisława i Sebastyana, wójta najwyższego prawa magdeburskiego na zamku krakowskim. Ten ostatni z dwóch żon: Anny Cerazynównej i Anny Hallerównej, zostawił jedenaścioro dzieci, z których dwaj synowie: Stanisław i Justus, za waleczność i odznaczenie się na wojnach, otrzymali szlachectwo w czasie koronacyi Władysława IV-go. Dyplom wydany 13-go Marca 1634 r. opiewa, że byli oni z dawna szlachtą niemiecką i dawny ich herb (opisany herb jest polską Taczałą), zostaje im potwierdzony. Nowo nobilitowani od dziedzictwa swego Sobolewa, przybrali nazwisko Sobolewskich (Patrz *Sobolewski*). Reszta ich rodzeństwa została w mieście, a prawnuczka starszego ich brata Samuela, wójta krakowskiego, Teresa, wyszła w 1703 r. za Józefa Antoniego Gostkowskiego (Rocz. Krak. 1 f. 274). Jan i Franciszek podpisali z województwem krakowskiem elekcyę króla Michała.

CYRYNOWIE h. DZIAŁOSZA z przydomkiem *Dogiel*, z powiatu lidzkiego, pochodzą od Timofieja, syna Cyrjaka Jaroszewicza Dogiełły, który z powodu popełnionego zabójstwa przezwał się Cyryną, od imienia ojca Cyrjaka (Bracł. XIV.

f. 193). Timofieja synem miał być Maciej, po którym syn Mikołaj pozwał Bomblisa 1576 r. o wyrąbanie lasu, pobicie żony i syna. Fedora Pacówna, żona Mikołaja, zeznała testament w Stroczeczyznie lidźkowskiej 1581 r. (Ibid. f. 193 i 194). Po Mikołaju szedł syn Jan, którego już potomstwo spotykamy osiadłe w województwie bracławskiem.

Elekcyę królów: Michała i Jana III-go podpisali z województwem bracławskiem: Jerzy z Łyczkowa, stolnik trembowelski, rotmistrz królewski (Bracł. XIV. f. 1031) i synowie jego: Marek i Michał, urodzeni z Teodory Diakowskiej.

Michał, wojski lubecki, zeznał testament 1698 r., w którym przykazał pochować się w kościele Farnym Św. Szczepana w Skrzynnie, i w którym wymienia syna Andrzeja i córki: Maryannę i Aleksandrę (Kij. VIII. f. 710 i Bracł. XIV. f. 774).

Marek, syn Jerzego, żonaty z Anastazyą Karlińską, miał syna Jerzego i córkę Maryannę. Anastazya, córka tegoż Jerzego z Diakowskiej, za Wojną (Woł. IX. f. 703). Wymieniony Jerzy, stolnik trembowelski, z Maryanny Potockiej miał synów: Mikołaja, Antoniego, Jerzego, Aleksandra i Jana, i córkę Teofilę, żonę 1711 r. N. Promińskiego, wojskiego bracławskiego. Jerzy z ostatniej żony, Aleksandry z Mieszkowskich, nie miał potomstwa (Bracł. XIV. f. 639, 717 i 774; XV. f. 1176; Woł. IX. f. 9, 123 i 703; Zap. Lub. 48 f. 309 i 62 f. 217).

Herb Działosza.

Mikołaj, syn Jerzego, pisarz ziemski bracławski 1695 r. i pisarz grodzki owrucki, 1703 roku podstarości grabowiecki, ożeniony z Domicellą Skotnicką, pozostawił synów: Józefa Tomasza, po ojcu starostę niechorowskiego 1717 roku i Karola (Bracł. XIV. f. 1048; XV. f. 1526 i 1782; Zap. Lub. 68 f. 757).

Jerzy, syn Jerzego, stolnik trembowelski i pisarz grodzki winnicki 1701 r., deputat na trybunał lubelski 1705 i 1721 roku, pisarz ziemski bracławski i grodzki włodzimierski 1719 r., a sędzia grodzki włodzimierski 1721 r., żonaty 1-o v. z Katarzyną Cieszkowską, 2-o v. z Dorotą Iwanicką (Bracł. XV. f. 1717), z pierwszej żony pozostawił syna Franciszka, stolnika trembowelskiego i starostę bobrownickiego 1728 r., a sędziego ziemskiego nowogrodzkiego 1731 r. Franciszek, żonaty z Franciszką ze Stoińskich, za konsensem królewskim z 1768 roku ustąpił starostwo taborowskie synowi Pawłowi Antoniemu (Kancl. 47 IV. f. 7). Drugi syn jego Kazimierz 1768 r. (Arch. I. Z. Ros. III. 3). Paweł, żonaty z Katarzyną Rostkowską, dla której uzyskał dożywocie na starostwie trembowelskiem 1769 r. (Sig. 32).

Jan, syn Jerzego, skarbnik trembowelski 1705 r., skarbnik bracławski 1710 r., podstoli bracławski 1712 r. i podwojewodzy bracławski 1715 r., ożeniony 1-o v. z Krystyną Więckowską, córką Franciszka i Jadwigi z Niezabitowskich (Bracł. XIV. f. 1047; XV. f. 1226 i 1354), 2-o v. z Maryanną Jaroszewską, z której córki: Angela, Maryanna, żona Jana Rabczewskiego i Justyna Przyłuska 1731 r. (Czerniech. f. 1155).

Z wyżej wymienionych synów Jerzego, stolnika trembowelskiego, Michał, wojski lubecki, Mikołaj, Jerzy, Aleksander i Jan i bratanek ich Józef Tomasz, pisali się z województwem bracławskiem na elekcyę Augusta II-go. Z temże województwem podpisał tę samą elekcyę Jakób Daniel. Obiór Stanisława Augusta podpisał Paweł, syn Franciszka.

Oprócz wyżej wymienionych, żyło w 1759 r. trzech braci: Andrzej, Mikołąj i Marek, synowie Konstantego i Anny z Korczakowskich, wnukowie Stefana i Maryanny z Zankowskich; procesowali się oni w tymże roku z wujem swoim Janem Korczakowskim, o zabór dokumentów. Po Marku z Barbary Rutkowskiej pozostał syn Michał 1765 roku (Bracł. XVII. f. 1719 i 1871). Andrzej, komornik ziemski nowogrodzki 1765 r. Krystyna za Janem Isernickim 1766 roku (Kij. XIII. f. 1055).

W końcu XVIII-go wieku żyły trzy siostry Cyrynówny: Amelia za Janem Chrząszczewskim, Eleonora za Franciszkiem Ksawerym Malczewskim 1798 roku i Julia Modzelewska; krewna ich Józefa, była żoną Franciszka Chrząszczewskiego.

CYSKI Jan pisał się z województwem kaliskiem na elekcyę Augusta II-go

CYTRYŃSKI Marcin, podpisał z wojewódz. kaliskiem obiór króla Michała.

CYTWIC Antoni, starosta bytomski, zabezpieczył posag żonie, Cecylii Brunszwigs 1576 r. (M. 113 f. 506).

CYWIŃSCY h. PUCHAŁA, dom licznie rozrodzony, pochodzi z Cywina w województwie płockiem, powiecie płońskim. Wsi tegoż nazwiska jest siedem.

Herb Puchała.

Jan, syn Pawła z Cywina, 1442 r. na uniwersytecie krakowskim. Sprawa dzieci Andrzeja Sasina z Cywina z Anną, wdową Falisława z Cywina, odesłana 1527 r. z sądu nadwornego do osądzenia w Płońsku (St. Pr. P. P. VI.).

Na Cywinie Wojskim dziedziczyli: Stanisław, syn Adama, żonaty z Agnieszką z Satkowa, w 1532 r. i Baltazar, Marcin, Stanisław, Jan, Piotr i Katarzyna, dzieci Mikołaja Satały, w 1542 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 57 i 314; 6 f. 193 i 8 f. 60).

Na Cywinie - Warksach dziedziczył Marcin, syn Mikołąja, w 1531 r. (Ibid. 1 f. 119).

Na Cywinie-Orzełkach dziedziczyli: Andrzej, Barbara, Małgorzata i Marusza, dzieci Jana Kopeć, które procesowały w 1536 r. Jana z Lutomierza, o uprowadzenie i zabójstwo siostry ich Anny. Po Andrzeju szedł Adam syn i Anna córka (Ibid. 3 f. 4; 4 f. 17; 7 f. 37 i 9 f. 381). Jan Kopeć 1541 roku. Marcin i Stanisław, synowie Mikołaja Satały, w 1541 roku (Ibid. 6 f. 304 i 7 f. 298).

Na Cywinie-Krajkowicach dziedziczyli: Jan Ruszaj 1532 r. i Jan, syn Wojciecha Gusień, w 1536 r. (Ibid. 1 f. 305; 3 f. 368; 4 f. 17).

Na Cywinie - Dyngunach spotykamy Mikołaja, syna Stanisława, w 1542 r., a na Cywinie - Małyniach Wojciecha Wilka 1542 roku i Stefana (Ibid. 7 f. 193

i 117; 9 f. 55). Dziedziczą jeszcze na Cywinie: Marcin, syn Pawła Swidejki, w 1535 roku, Jan Świdejczyc i Wawrzyniec, synowie Wojciecha, w 1536 r. i Jakób, syn Michała, w 1544 r. Jan Cywiński na Chabowie, żonaty z Elżbietą z Chabowa 1539 r. Bartłomiej Cywiński, syn Feliksa, dziedzic na Żółtowie 1539 r. (Ibid. 3 f. 133; 4 f. 17; 5 f. 129 i 207; 6 f. 109; 9 f. 327 i 397).

W 1576 r. spotykamy jeszcze na Cywinie: Macieja i Andrzeja Ruszajów, Wawrzyńca, Wacława i Aleksego Wilków, Stanisława, syna Wojciecha Wilka i Jana Satałę (Paw.).

Maciej, 1530 r. kupił sołtystwo w Lipnicy w pilznieńskim i zapisuje na niem żonie Agnieszce 50 grzywien. Druga jego żona, Barbara z Porembskich, kwitowała 1545 r. Wojakowskiego (St. Pr. P. P. IX.).

Jan, Józef, Kazimierz, Maciej, Mikołaj i Wojciech z województwem płockiem, Jan z województwem sieradzkiem, Kazimierz i Stanisław z ziemią nurską, podpisali obiór Augusta II-go. Stanisław Cywiński podpisał z województwem poznańskiem elekcyę króla Michała, a Piotr Cywiński i Stanisław Puchała Cywińscy, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim w 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 604 i 608). Jan, Franciszek i Walenty Puchałowie Cywińscy, podali swe głosy z ziemią warszawską za Stanisławem Augustem.

Jan Franciszek, regent kancelaryi mniejszej koronnej 1760 r., otrzymał 1766 r. w dożywocie Posługówkę, w województwie kaliskiem (M. 278 f. 283). Józef, superintendent ceł wielkopolskich, został wojskim poznańskim 1739 roku, a podczaszym 1748 r. Jan i żona jego Magdalena z Jaworskich, otrzymali wójtostwo w Brzeziu, w województwie rawskiem, w 1752 r. (M. 227 f. 568). Tomasz i żona jego Kunegunda z Poniatowskich, otrzymali wójtostwo w Radzikowie i Kembłowicach 1754 r. (M. 230 f. 36 i 287). Tomasz, podczaszy poznański, pozostawił córkę Małgorzatę, żonę Franciszka Maszkowskiego 1774 r. (DW. 91 f. 244). Wojciech, w powiecie przedeckim wprowadzony do Zabłocia 1750 r. (Gr. Przed. 89 f. 91). Mateusz, skarbnik parnawski, umarł 1766 r. Jan, oboźny inflancki 1781 r. Szymon i Krzysztof, synowie Antoniego i Franciszki z Miklaszewskich, sprzedali Piotrkowice Brzezińskiemu 1784 r. (DW. 100 f. 649). Szymon, wojski wołkowyski, wziął w zastaw 1596 r. dwór torosiński, w powiecie słonimskim od Jazłowieckiej (Akta XIV.). Demian, deputat na trybunał litewski z powiatu wołkowyskiego 1594 r. (A. Tr. Lit.).

Z województwem nowogrodzkiem pisał się Dominik na elekcyę Augusta II-go, a Jan Antoni, jako poseł tegoż województwa, podpisał obiór Stanisława Augusta. Ignacy, starosta ejszyski, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Regentem ziemskim oszmiańskim był 1775 r. Ignacy, a 1779 r. Jan.

Wymieniony wyżej Szymon, wojski wołkowyski, właściciel Mańciaków, Kuźnicz, Sudelnik i Krowicy, pozostawił syna Jana, a ten Władysława, po którym syn Szymon, miał syna Władysława, a ten Józefa. Cypryjan Dominik z braćmi: Kazimierzem Antonim i Feliksem Ludwikiem i synem Józefem, synowie Aleksandra, a wnukowie powyższego Józefa i Justyn z synami: Leonem, Józefem i Zygmuntem Ferdynandem, syn Hieronima, wnuk także Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1812 r. Jan, syn Szymona, miał drugiego syna Andrzeja, a ten Jana, po którym syn Marcin pozostawił syna Szymona. Tenże Szymon z synami: Janem, Jerzym, Hieronimem, Maciejem, Piotrem, Marcinem i Franciszkiem, legitymował się 1807 r.

Jan Puchała Cywiński, oficyał i dziekan wileński, biskup delkoneński 1840 roku, administrator biskupstwa wileńskiego 1842 r., umarł w 1846 r. Cypryjan, synowiec biskupa, dziedzic po nim Lebiedziewa.

Zenon, syn Dominika i Anieli Piotrowiczównej, słynny okulista i profesor w Wilnie, rzeczywisty radca stanu, ożeniony z Maryą Szostakowską, wydał w 1896 roku córkę Helenę za hr. Antoniego Tyszkiewicza.

Bohdan, syn Zenona, zaślubił w Hnicznie 1900 r. Katarzynę Tarasiewiczównę, córkę Hieronima i Wandy z Bułharynów.

Tomasz, podczaszy chełmiński 1767 r., miał trzech synów: Teodora, Antoniego i Floryana. Teodor z synami: Janem i Ludwikiem, urodzonymi z Rozalii Zembrzuskiej, w 1838 r., a wnuk jego Józef, syn Jana i Małgorzaty Mokutowskiej, w 1849 r., dowiedli pochodzenia szlacheckiego w Królestwie.

Antoni, z Józefy Dramińskiej zostawił syna Szymona, wylegitymow. w 1839 r.

Trzeci Floryan, miał syna Walentego, którego syn Jakób z Józefy Sąchockiej zostawił syna Felicyana, wylegitymowanego w 1852 r. Szymon, syn Kazimierza i Petroneli z Targowskich i Gustaw, syn Klemensa i Zofii z Gotlińskich, wnukowie wyżej wspomnianego Ignacego, regenta grodzkiego oszmiańskiego, wylegitymowali się w latach 1842 i 1854. Jan, syn Feliksa i Tekli z Kucharskich, wnuk Rocha, prawnuk Adama, syna Macieja, dziedzica Cywin w 1767 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1849 r. (A. b. Her.).

W Galicyi wylegitymowali się: Andrzej w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku, wnukowie jego: Franciszek i Zenon, członkowie Stanów, w Wydziale Stanów 1841 i 1842 r. Jan, w sądzie ziemskim czchowskim 1783 r., a Ignacy i Jan Stanisław przyjęci do grona Stanów 1817 r. (Goł.).

CZABAJ Kasper, syn Andrzeja, właściciel 1584 r. Czabaja i Kamionka (Wyr. Lub. 23 f. 636).

CZABKIEWICZ Jakób, w województwie wileńskiem 1764 r. (V. L.).

CZACCY h. ŚWINKA, pochodzą z Czacza w powiecie kościańskim. Tytuł hrabiowski otrzymali od Cesarza Karola V-go w 1545 r., potwierdzony w cesarstwie rosyjskiem 12-go Maja 1897 r. Akta poznańskie z 1390 r. i kościańskie z 1394 r., wspominają o Ramszach i Mikołaju, właścicielach Czacza (Leksz.). Ramszów na Czaczu było dwóch, zapewne braci i jeden bywał nazywany Ramszem seniorem, a drugi Ramszykiem.

Herb Świnka.

Mikołaj na Czaczu, świadczył 1432 r. (Racz. KWP.). Paweł, syn Mikołaja z Czacza, 1424 roku, Jan, syn Andrzeja, 1430 r., Mikołaj, syn Piotra, 1460 r., a Marcin, syn Stefana, 1484 r., zapisani na uniwersytet krakowski. Maciej, kanonik i dziekan poznański 1430 r. (Pom. Dz. W. Śr. XIII.). Jan, kanonik poznański 1444 r. Mikołaj, kanonik poznański 1465 r. Wojciech, burgrabia pyzdrski 1537 r. Barbara, z córką swoją Barbarą, z oprawy swej na Czaczu, wyprawiła konnego na wojnę czeską 1474 roku (St. Pr. P. P. VII. 697). Wojciech, żonaty z Barbarą Telefusówną, 2-o v. żoną Piotra Janikowskiego 1579 roku (K. Mig.). Anna Czacka, żona Jana

Glaubicza Przybińskiego, matka kanonika poznańskiego w 1579 roku (Pis. Dz. Pol. IX.).

Andrzej, kanonik poznański 1572 r., kanonik gnieźnieński 1594 r., syn Jana i Anny Chwałkowskiej (Pis. Dz. P. IX.), dwa razy był vicemarszałkiem, a trzy razy marszałkiem trybunału koronnego, delegowany z sejmu 1589 r. i 1601 r. do korektury praw koronnych, umarł w 1612 r. Nagrobek w Gnieźnie postawiły mu córki brata jego, Elżbieta Łukaszowa Mielżyńska i Anna Gajewska (Kor.). Andrzej, wystawił 1612 r. nagrobek w Krobi wymienionym wyżej rodzicom swoim i braciom: Ambrożemu i Balcerowi (Łuk.). Andrzej oprócz Ambrożego, dziedzica na Włostowie 1580 r. i Balcera, miał jeszcze braci: Jana, Stanisława, Krzysztofa i Piotra, którym ojciec odstąpił 1567 r. w grodzie poznańskim część swoją na Czaczu. Augustyn, bernardyn w Skępem 1648 r.

Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Piotr Czacki, dziedzic na Włostowie i Rogowie, nabył w 1505 r. w Środzie od braci swoich: Stanisława, Jana i Mikołaja, czwartą część Czacza. Ten to Piotr, należał do świty Zygmunta I-go, gdy tenże udawał się na zjazd walny do Wiednia w 1515 r. i pozostając na dworze cesarskim, miał uzyskać 24-go Grudnia 1545 r. tytuł hrabiowski od cesarza Karola V-go. Dyplom ten, złożony w kancelaryi prywatnej króla Zygmunta III-go, został przez tegoż monarchę w 1601 r. potwierdzony i podpisem opatrzony i przez prawnuka Piotra, Jana Czackiego, do akt grodzkich sandomierskich w 1649 roku przez oblatę wniesiony.

Jan, syn Piotra, sprzedał w grodzie poznańskim 1577 r. część Włostowa i Rogowa Bartoszewskiemu. Z Doroty Tarnowskiej miał trzech synów: Stanisława, Stefana i Mikołaja.

Stanisław, w imieniu swojem i braci sprzedał w 1610 r. pewne grunta w Poznaniu Mańkowskiemu, a w 1607 r. zabezpieczył posag na Rogowie żonie swej, Katarzynie z Szołdrskich, córce Stanisława (Gr. Pozn.). Z niej syn Jan, żonaty z Jadwigą Modlibowską, sprzedał w 1639 roku część swoją na Pasierbicach Gruszczyńskiemu, a w 1652 r. zeznał z żoną zapis dożywocia (Gr. Pozn.). Synowie jego: Wojciech i Andrzej, zastawili 1678 r. w grodzie poznańskim Gablino Chełkowskiej.

Z nich Andrzej, wojski kaliski 1698 r., żonaty z Heleną Sobiejuską 1690 roku, pozostawił córkę Krystynę za Michałem Niegolewskim i syna Stefana (Gr. Kalis.).

Wojciech, zaślubiwszy Katarzynę Zahorowską, kasztelankę wołyńską i otrzymawszy za nią księstwo poryckie w posagu, osiedlił się już stale na Wołyniu.

Zanim Wojciech osiadł na Wołyniu, spotykamy tam już znacznie wcześniej Czackich. Bartłomiej zapisał w 1611 r. kościołowi konstantynowskiemu Franciszkanów międzyrzeckich 7,000 flor., zabezpieczonych na Obuchowie, a należnych mu po śmierci Katarzyny z Czackich, księżnej Janowej Ružyńskiej (Woł. II. f. 908). Aleksander był pozwany w 1630 r. w sprawie dotyczącej zabicia Ziemnickiego (Op. Żyt. 14).

Wracając do Wojciecha v. Wojciecha Stanisława, syna Jana z Modlibowskiej, to był on miecznikiem kaliskiem do 1693 r., następnie chorążym wołyńskim,

pułkownikiem królewskim i rzeczypospolitej i starostą włodzimierskim. Starostwo to odstąpił mu Stefan Zahorowski, za konsensem królewskim z 1694 roku. Z Zahorowskiej, która po jego śmierci zaślubiła Adama Olizara Wołczkiewicza, podkomorzego kijowskiego, pozostawił Wojciech córkę Katarzynę i synów: Michała Hieronima, urodzonego 1693 r. (Metr. w Torczynie) i Stefana Ignacego, którzy dopełnili w Łucku 1717 r. działu dóbr (Woł. IX. f. 1849; X. f. 106 i 158; M. 221 f. 20; Bracł. XIV. f. 1109 i XV. f. 1342 i 1364). Oprócz nich musiał mieć Wojciech, ale prawdopodobnie z pierwszego małżeństwa, o którem nic nie wiemy, syna Stefana, po którym pozostał syn Kasper, bo Stefan Ignacy przyznał w 1751 r. bratankowi swemu rodzonemu Kasprowi, a synowi Stefana, 300,000 flor. (Woł. XIII. B. f. 56). Ów Kasper z miecznika wschowskiego został miecznikiem nowogrodzkim siewierskim 1739 r. Był on następnie starostą przyłuskim i umarł w 1765 roku.

Stefan Ignacy, syn Wojciecha, łowczy wołyński 1714 r., rotmistrz królewski 1715 r., właściciel Boremla, Serechowa i Zahorowa, otrzymał w 1713 r. starostwo medyńskie i konsens na wykupienie z rąk Jaskólskiej starostwa stulińskiego. W 1751 r. wystawił oblig na 300,000 flor. bratankowi swemu rodzonemu Kasprowi. Umarł w 1754 r., nie pozostawiwszy z Zofii Peńskiej, 1-o v. Wenturowej Hańskiej, chorążyny żytomierskiej, potomstwa, a synowcowie jego: Feliks i Franciszek, dopełnili w 1755 r. działu dóbr po nim pozostałych (Sig. 18 rok 1713; Woł. XIII. B. f. 56 i Kij. XII. f. 1315; Gr. Włodzim.).

Michał, syn Wojciecha, łowczy wołyński 1713 r., stolnik wołyński 1714 r., kasztelan wołyński 1740 r. W 1715 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 18). W 1726 r. on i żona jego, Konstancya z Wielhorskich, otrzymali konsens królewski na wykupienie starostwa płoskirowskiego z rąk Zamoyskich, które następnie za konsensem królewskim z 1732 r., odstąpili Zamoyskim (Sig. 20 i 22). W tym ostatnim roku otrzymali oboje małżonkowie konsens królewski, na wykupienie z rąk Kalinowskiej starostwa mukarowskiego i dzierżawy nestorowskiej (Sig. 22). Michał zmarły w Porycku 1745 r., z Wielhorskiej pozostawił dwóch synów: Feliksa (Szczęsnego) i Franciszka, którzy dopełnili w 1747 r. w Porycku działu dóbr po rodzicach pozostałych (M. 228 f. 44 i 265 f. 346; Bracł. XVI. f. 945 i 1099).

Feliks, starszy syn Michała, urodzony 1723 r., otrzymał w 1744 r. po ojcu swoim list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 26). W 1746 r. został starostą nowogrodzkim, a w 1752 r. asesorem sądów królewskich (Sig. 27). W 1754 roku otrzymał konsens królewski na wykupienie starostwa włodzimierskiego z rąk Ledóchowskiego i na odstąpienie starostwa nowogrodzkiego bratu Franciszkowi. Na odstąpienie starostwa nowogrodzkiego bratu, otrzymał nowy konsens w 1757 r. (Sig. 27). W 1758 r. został podczaszym koronnym. Kawaler orderu Orła Białego 1757 r., a Św. Stanisława 1781 r. Wraz z żoną trzymał starostwo rohatyńskie, które za konsensem królewskim z 1757 r. odstąpili Łabęckiemu. Dobra Krechów nabył od Radziwiłła w 1766 roku (AGZ. X. f. 7371). Poseł kilkakrotny na sejmy; posłował ostatni raz na czteroletnim, w czasie którego zmarł w Brusiłowie 1790 r. Pochowany w Porycku. W 1783 r. był kandydatem na marszałka nadwornego (MP.). Z Katarzyny Małachowskiej, kanclerzanki koronnej, z którą zeznał zapis dożywocia w 1746 r. (Metr. Kor.), miał dwóch synów: Michała i Tadeusza,

pomiędzy których rozdzielił swoje dobra w 1785 roku (Gr. Włodzim.), oraz dwie córki: Rozalię za Janem hr. Tarnowskim, starostą kahorlickim i Antoninę za Janem Krasińskim, starostą opinogórskim (DW. 100 f. 347; 108 f. 483 i 113 f. 378).

Michał, syn Feliksa, urodzony 1755 roku w Porycku, dopełnił w 1791 roku z bratem Tadeuszem nowego działu dóbr po ojcu pozostałych, na mocy którego Tadeusz otrzymał Poryck (DW. 107 f. 417). W 1776 r. wziął chorągiew pancerną po ojcu, a 1781 r. starostwo nowogrodzkie po stryju Franciszku. W 1782 roku udowodnił w sądzie ziemskim lwowskim pochodzenie swoje szlacheckie (Goł.). W 1785 r. po ojcu podczaszy koronny. W 1788 r. poseł województwa czerniechowskiego na sejm czteroletni (DW. 107 f. 389). Kawaler orderu Sw. Stanisława 1785 r., a Orła Białego 1787 r. Z Beaty Potockiej, córki Ignacego, pozostawił Michał dwóch synów: Feliksa, urodzonego 1783 r., ożenionego z Maryą Czacką i Aleksandra, urodzonego 1791 r. w Warszawie (Metr. w kościele Św. Krzyża), żonatego z Eweliną Orłowską, wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi, w Wydziale Stanów 1840 r. (Goł.), obu bezdzietnych i córek trzy: Konstancyę za hr. Wincentym Szeptyckim, Anielę i Julię za Ludwikiem Steckim. Rodzice między synów rozdzielili dobra swoje w 1818 r., w aktach ziemskich mohilowskich, gubernii podolskiej.

Tadeusz, syn Feliksa, jeden z najzasłużeńszych w kraju naszym obywateli, założyciel gimnazyum krzemienieckiego i badacz dziejów narodowych i prawodawstwa, urodził się w Porycku 28-go Sierpnia 1765 r., zmarł w Dubnie 8-go Lutego 1813 r. W 1783 r. po bracie Michale rotmistrz kawaleryi narodowej (Sig. 35 f. 139), 1784 r. komisarz komisyi kruszcowej (Kancl. 77 f. 107), 1785 r. po bracie starosta nowogrodzki, kawaler orderu Św. Stanisława 1786 r., a Orła Białego 1792 roku. W tym ostatnim roku nabył od Ledóchowskiego dobra Kodeńskie i starostwo włodzimierskie (DW. 108 f. 283). Starostą włodzimierskim jednak nigdy się nie tytułował. Jeden z głównych założycieli Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Warszawie, w 1802 r. radca tajny Cesarza Rosyjskiego, 1803 r. wizytator szkół na gubernie: wołyńską, podolską i kijowską (DW. 113 f. 386 i 480), wyjednał w 1807 r. utworzenie dwóch komisyi sądowo-edukacyjnych, w Wilnie i Krzemieńcu, z których drugiej mianowany został prezesem. Z Barbary Dembińskiej, starościanki wolbromskiej (DW. 110 f. 630), która 2-o v. wyszła za doktora Sedlmayera w Krakowie, córka Marya, żona księcia Eugeniusza Lubomirskiego i syn Wiktor, urodzony 1801 r. w Krakowie, ożeniony z ks. Pelagią Sapieżanką, zmarłą w Porycku 24-go Sierpnia 1892 roku. Z niej córki: Marya za Juliuszem Suftczyńskim, właścicielem Łańcuchowa, Olga za Józefem Iżyckim, właścicielem Kurowa i synowie:

1) Władysław, urodzony 1832 r. w Porycku, zmarły w Warszawie 1873 roku, ożeniony z ks. Leonią Sapieżanką, z której córka Marya za hr. Giguel des Touches.

2) Włodzimierz, urodzony 1834 roku w Porycku, kardynał, arcybiskup Salaminy, zmarły w Rzymie 1888 r.

Herb hr. Czackich.

3) Feliks, szambelan dworu Cesarsko-Rosyjskiego, właściciel Koniuch, biorący czynny udział we wszystkich sprawach, dotyczących dobra publicznego, uzyskał zatwierdzenie tytułu hrabiowskiego w Cesarstwie Rosyjskiem 1897 r. Ożeniony z hr. Zofią Ledóchowską, ma z niej synów: Tadeusza i Stanisława, oraz córki: Pelagię Karnkowską i Różę.

4) Tadeusz, właściciel Porycka, żonaty z Honoratą Micewską, córką Edwarda z Tuczemp, z której córki: Aleksandra, zaślubiona 1898 r. Władysławowi Jelskiemu, właścicielowi Szumska, radcy Dyrekcyi Głównej Tow. Kr. Ziem., Helena i Teresa.

Franciszek, syn Michała z Wielhorskiej, starosta nowogrodzki, wraz z bratem Feliksem, posłem województwa lubelskiego, pisał się na elekcyę Stanisława Augusta. W 1766 r. strażnik wielki koronny, kawaler orderu Św. Stanisława i Orła Białego 1780 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1783 r. (Goł). Umarł 1787 r.; pochowany w Boremlu, który do niego należał. Z ks. Kunegundy Sanguszkówny córki: Marya za Józefem Walewskim, wojewodzicem sieradzkim i Tekla za ks. Karolem Jabłonowskim, oraz syn Dominik, rotmistrz kawaleryi narodowej 1792 r., ożeniony z Reginą Gutkowską, z której córka Marya za Feliksem Czackim i syn Michał.

Michał, urodzony 1797 r. w Złoczowie na Wołyniu, żonaty 1-o v. z Teklą Pilichowską, 2-o v. z Franciszką Jełowicką, 3-o v. z Konstancyą Sułkowską, z pierwszej żony miał córki: Leontynę za Romualdem Ledóchowskim, Ewelinę za Feliksem Karnickim i Wandę za Romanem Cieszkowskim. Z drugiej żony córki: Marya za Zygmuntem Pruszyńskim, Michalina za Aleksandrem Badenim i Jadwiga za Teodorem Kaszowskim, właścicielem Łabuniek.

(Rodowód hr. Czackich h. Swinka — patrz obok).

Herb Habdank.

CZACHOROWSCY h. HABDANK. Jan i Adam, synowie Wojciecha i Katarzyny z Wolskich, wnukowie Jana, prawnukowie Jakóba, dziedzica Głuchowa, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1851 i 1852 r., a Konstanty, Stanisław i Henryk, synowie Ignacego i Anny Dobrzynieckiej, wnukowie Macieja, prawnukowie Antoniego, potomkowie Jana 1668 r. dziedzica Czachorowa, w 1858 roku (A. b. Her.).

Rodowód hr. Czackich h. Świnka od 1500 r.

- **Piotr** 1515 r.
  - **Jan** ż. Dorota Tarnowska 1577 r.
    - **Stanisław** ż. Katarzyna Szołdrska 1607 r.
      - **Jan** ż. Jadwiga Modlibowska 1652 r.
        - **Wojciech** chorąży wołyński starosta włodzimierski 1694 r. ż. a) N. N. b) Katarzyna Zahorowska
          - **Stefan**
            - **Kasper** starosta przyłuski † 1765 r.
          - **Michał** Hieronim kasztelan wołyński 1740 r. ż. Konstancya Wielhorska
            - **Feliks** (Szczęsny) podczaszy koronny 1755 r. ż. Katarzyna Małachowska
              - **Michał** podczaszy koronny 1785 r. ż. Beata Potocka
                - **Feliks** ż. Marya Czacka
                - **Aleksander** ż. Ewelina Orłowska
                - **córki:** 1. Konstancya Szeptycka 2. Aniela 3. Julia Stecka
              - **Tadeusz** starosta nowogrodzki 1785 r. ż. Barbara Dembińska
                - **Wiktor** ur. 1801 r. ż. ks. Pelagia Sapieżanka
                  - **Władysław** † 1873 r. ż. ks. Leonia Sapieżanka
                    - **Marya** M. hr. Giguel des Touches
                  - **Włodzimierz** † 1888 r. kardynał arcybiskup Salaminy
                  - **Feliks** szambelan dworu cesarsko-rosyjskiego ż. hr. Zofia Ledóchowska
                    - **Tadeusz**
                    - **Stanisław**
                    - **córki:** 1. Pelagia Karnkowska 2. Róża
                  - **Tadeusz** ż. Honorata Micewska
                    - **córki:** 1. Aleksandra Jelska 2. Helena 3. Teresa
                  - **córki:** 1. Marya Suffczyńska 2. Olga Iżycka
                - **Marya** ks. Lubomirska
              - **córki:** 1. Rozalia hr. Tarnowska 2. Antonina Krasińska
            - **Franciszek** strażnik wielki koronny 1766 r. ż. ks. Kunegunda Sanguszkówna
              - **Dominik** rotmistrz kawaleryi narodowej 1792 r. ż. Regina Gutkowska
                - **Michał** ur. 1797 r. ż a) Tekla Pilichowska b) Franciszka Jełowicka c) Konstancya Sułkowska
                  - **córki:** 1. Leontyna Ledóchowska 2. Ewelina Karnicka 3. Wanda Cieszkowska 4. Marya Pruszyńska 5. Michalina Badeniowa 6. Jadwiga Kaszowska
                - **Marya** Czacka
              - **córki:** 1. Marya Walewska 2. Tekla ks. Jabłonowska
          - **Stefan Ignacy** łowczy wołyński 1714 r. ż. Zofia Peńska
          - **Katarzyna**
        - **Andrzej** wojski kaliski 1698 r. ż. Helena Sobiejuska
          - **Stefan**
          - **Krystyna** Niegolewska
    - **Stefan** 1610 r.
    - **Mikołaj** 1610 r.

Herb Korab'.

CZACHOROWSCY h. KORAB' z Czachorowa, w powiecie kościańskim. Wojciech w Prusiech 1504 r. (Kętrz.). Maciej, żonaty 1527 r. z Dorotą z Kolczyna (St. Pr. P. Pom. VI. 351).

Feliks, syn Stanisława, dziedzica Dobrzenic i Maryanny Smoleńskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1842 r. (A. b. Her.).

CZACHOROWSCY z Czachorowa w województwie płockiem, dom licznie rozrodzony. Bernard z Czachorowa i Paweł, syn Mikołaja z Czachorowa, w 1534 r. Stefan, Bartłomiej, Józef, Sandosław, Maciej, Andrzej i Lutek, synowie Jana Kapusty z Czachorowa, w 1537 r. Stefan Grzyb z Czachorowa, 1539 r. Paweł, syn Jakóba z Czachorowa, w 1541 r. Wojciech Czachorowski, syn Marcina Jandziery z Czachorowa, sprzedaje 1542 r. część swoją tamże Janowi, synowi Mikołaja Andryka z Czachorowa. Andrzej Czachorowski, zwany Dominik, 1544 roku. Zygmunt, syn Jana z Czachorowa, w 1544 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 147; 4 f. 127; 6 f. 343; 8 f. 65; 9 f. 186 i 324).

Między właścicielami Czachorowa znajduje się Andrzej, syn Stanisława Rogali z Czachorowa (Ibid. 7 f. 142). Jeżeli jest to ten sam Andrzej, który w 1544 roku zwie się Czachorowskim, wskazywałoby to, że Czachorowscy z województwa płockiego należą do *Rogalitów*. Być jednak może, że dziedziczyli na nim i Habdańcy Czachorowscy.

Andrzej Czachorowski, łożniczy królewski 1505 r. (Tek. Paw. I.).

CZACHORSCY h. HABDANK. Wojciech, skarbnik latyczowski 1703 r. Aleksander, vicesgerent grodzki włodzimierski 1787 r.

Wiktor, dziedzic Grabowczyka, ożeniony z Maryą Popielówną, zostawił synów: Władysława, artystę malarza i Stanisława.

CZACHÓRSCY hr. KORAB' z Czachór, w powiecie kaliskim. Mikołaj, nieletni syn Piotra, wyprawił jeździca na wojnę wołoską 1497 r. (St. Pr. P. P. VII 379). Jadwiga z Uszczonowskich, wdowa po Janie i synowie jej: Wojciech, Bartłomiej i Grzegorz, sprzedali Uszczonowie w województwie kaliskiem Opalińskiemu 1500 r. (Bibl. Kras. Dypl.). Jan, komisarz do rozgraniczenia dóbr Rżgowa od Grabienic, z sejmu 1775 r. wyznaczony (V. L.). Józef, sędzia pokoju obornicki 1809 roku.

CZACHOWSCY v. CIACHOWSCY h. KORAB' z Czachowa, w powiecie grójeckim. Jakusz i Mikołaj, bracia, dziedzice Czachowa 1449 r. (Zs. Gr. Czers. 1 B. f. 191). Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Jan, z żony Katarzyny miał synów czterech: Wojciecha, Macieja, Jana i Piotra, z których dwaj ostatni byli właścicielami Czachowa 1576 r. (Paw.). Katarzyna, córka Jana, a żona To-

masza Prackiego, zrzekła się majątku rodzicielskiego w 1559 r. na rzecz braci swoich: Jana i Piotra.

Po Wojciechu została się córka Katarzyna, żona Stanisława Oględowskiego 1566 r.

Maciej, dziedziczący na Jasieńcu, miał dwóch synów: Jana i Mikołaja, żyjących w 1574 r.

Jan, syn Macieja, żonaty z Elżbietą Rosochowską (Zs. Gr. Czers. 23 f. 411; 32 f. 308; 34 f. 60; 40 f. 793 i 42 f. 711).

Jan, syn Jana, komornik graniczny grójecki 1586 r., zabezpieczył w 1563 r. posagu 500 flor. żonie, Katarzynie z Falęckich, na Czachowie i Jasieńcu. Z niej: Paweł, Katarzyna, Urszula, Agnieszka, Dorota, Zofia i Jan w 1589 roku (Ibid. 31 f. 168; 58 f. 121 i 873; DW. 57 f. 854).

Paweł, syn Jana, żonaty z Potencyą Chodowską 1618 r., pozostawił syna Jerzego, który zapisał sumę Paszkowskiemu w 1636 r. (Zap. Lub. 35 f. 911). Dorota za Bartłomiejem Grotowskim 1618 r. (Perp. Czers. 5 f. 259).

Jan, syn Jana, żonaty 1-o v. z Katarzyną Miedzechowską 1618 r., 2-o v. z Katarzyną Olszamowską 1622 r., a 3-o v. z Zuzanną Oczosalską 1624 r. i brat jego Paweł, sprzedali części swe na Czachowie i Jasieńcu 1618 r. (Perp. Czers. 1 A. f. 151; 5 f. 259, 458 i 479; 6 f. 464 i 7 f. 3).

Piotr, syn Jana, zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Laskowską, córką Bernarda, w 1565 r. W tymże roku nabył od brata Jana części jego na Jasieńcu. Synowie jego: Walenty i Jerzy na Czachowie 1579 r.

Andrzej, syn Jerzego, zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Zaczywitkowskich 1618 r. (Ibid. 32 f. 286 i 297; 39 f. 124; 46 f. 514 i 47 f. 249; Zap. Lub. 23 f. 69).

Franciszek, syn Piotra, zeznał dożywocie z żoną, Jadwigą z Jeszewskich, córką Kaspra, w 1643 r. (Perp. Czers. 10 f. 383). Jan, syn Stanisława, sprzedał część swoją na Będnie 1641 r. (DW. 49 f. 1891).

Franciszek podpisał z województwem sieradzkiem elekcyę króla Michała, a Fabian z województwem brzeskiem - kujawskiem obiór Augusta II-go. Dwóch Janów i Paweł podpisali z województwem płockiem elekcyę Stanisława Augusta.

Petronelli, córce Jana i Kornelii z Łuszczewskich, zapisał dożywocie mąż, Marcin Dzierżanowski, w 1718 r. (DW. 63 f. 212). Bartłomiej, otrzymał wybraniectwo w Pikutkowie, w województwie brzeskiem - kujawskiem 1766 r., a posiadał wójtostwo w Miechowicach tamże 1768 r. (Kancl. 31 II. f. 7 i 44 f. 309).

Andrzej, burgrabia płocki, z Maryanny Klasickiej pozostawił syna Marcina, burgrabiego płockiego 1765 r., a komornika granicznego czerskiego 1775 r., ożenionego z Julianną Rudnicką, po którym idą synowie: Walenty i Antoni i córki: Konstancya, za Wacławem Kempistym 1787 r. i Joanna za Jerzym Skarbkiem Abramowiczem. Walenty i Antoni zwolnili matkę od spisu inwentarza w 1794 roku. Antoni, chorąży kawaleryi narodowej, zaślubił w 1794 r. Maryannę Parulównę, 1-o v. Skwarską (DW. 85 f. 317 i 110 f. 470; Perp. Czers. 40 f. 10 i 470; 32 f. 187; 33 f. 2 i 41 f. 200). Władysław, dziedzic Bromierza w płockiem, umarł 1899 r.

Jan, dziedzic Łęgu 1736 r., miał syna Pawła, po którym zostało dwóch synów: Jan i Jakób. Wnukowie Jana, Józef i Dyonizy, synowie Józefa i Joanny Krzyżanowskiej i Julian i Feliks, synowie Piotra z Kunegundy Makowieckiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1842 r., a wnuk Jakóba, Ludwik, syn Andrzeja i Maryanny Ostrowidzkiej, w 1843 r. Ks. Franciszek, Wojciech, Stanisław i Maryanna, zamężna Jasińska, dzieci Piotra i Agnieszki z Rzeszotarskich, wnuki Karola, dziedzica dóbr Wiadome, wylegitymowali się 1848 roku (A. b. Her.).

CZACHOWSCY v. CZECHOWSCY z Czachowa v. Czechowa w województwie płockiem. Patrz *Czechowscy.*

CZACZKOWSCY h. SLEPOWRON wyszli ze wsi Czaczki, w ziemi bielskiej. Żyjący w początkach XVI-go wieku Maciej, miał syna Urbana, dziedzica na Czaczkach 1545 r., a Mikołaj pozostawił synów pięciu: Marka, Leonarda, Wawrzyńca, Wojciecha i Macieja, żonatego 1556 r. z Zuzanną z Chodor, także dziedziców na Czaczkach w połowie XVI-go wieku. Po Wawrzyńcu szedł syn Dominik, który się procesował 1554 r. ze stryjami: Wojciechem i Maciejem, a po Marku, syn Jan, dziedzic na Czaczkach 1563 r. (Mil. i ML. 220 B. f. 47).

Herb Ślepowron.

Żyjący w początkach XVIII-go wieku Józef, pozostawił syna Marcina, który zapisał 1756 r. sumę żonie swej, Maryannie Wroczeńskiej, z niej córka Ewa za Floryanem Kapicą 1783 r. (Mil.).

Jakób, właściciel Kołodziąża, stolnik owrucki 1761 r., szambelan Stanisława Augusta 1769 r., starosta wieruszowski 1778 r. i komisarz cywilno-wojskowy ziemi czerskiej 1792 r., syn Franciszka, pułkownika królewskiego i Rzeczypospolitej i Teofili z Oborskich, wnuk Piotra, pisarza skarbu koronnego, prawnuk Konstantego, praprawnuk Jerzego, prapraprawnuk Michała, dziedzica na Czaczkach, udowodnił 1753 r. w Czersku pochodzenie swoje szlacheckie (DW. 73 f. 129; 82 f. 90; 94 f. 302 i 108 f. 187; Perp. Czers. 20 f. 183; 21 f. 193 i 29 f. 566). Wymieniony Piotr, pisarz skarbu koronnego, z żony Cecylii Wittof miał także córkę Teresę, wydaną 1692 r. za Franciszka Łoskiego, potem podkomorzego warszawskiego, zmarłą 1729 r.

Mikołaj, syn Jakóba, stolnika owruckiego i Joanny Aloe, córki rezydenta kurlandzkiego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1837 roku (A. b. Her.).

CZADLINSKI Leonard, rotmistrz witebski 1792 r. (Kal.). Czadlińscy mają być h. *Chomąto* (Bork.).

CZADOWSCY h. PORAJ, pochodzą z Czadowa w województwie sieradzkiem. Właścicielem tej wsi był 1552 r. Piotr Czadowski (Paw.). Jan Garnysz Czadowski, kanonik gnieźnieński 1530 r. (Kor.).

CZADRÓW (TADRÓW) ród i zawołanie herbowe. W Kościanie 1413 i 1414 r. Zyban Czader (Tader) udowadniając pochodzenie swoje szlacheckie przedstawił za świadków: Hinczka Szkapę z Ujazdu i Getkę z Lubończy, do tegoż rodu i herbu należących (Pis. Dz. Pol. IX.).

CZADROWSCY z Czadrowa, w powiecie łęczyckim. Właścicielem tej wsi 1576 r. był Jakób Czadrowski (Paw.).

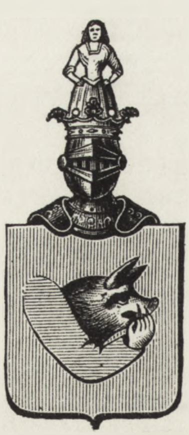
CZAHROWSCY z Czahrowa, w ziemi halickiej. Wieś ta razem z Zagwoździem i Żurowem nadaną została 1394 r. Daniłowi Zaderewickiemu, protoplaście Daniłowiczów (Arch. Sang. I.). Wnuczka jego, zapewne Małgorzata, dziedziczka Czahrowa, wyszła 1-o v. za N. dziedzica Surhowa i synom swoim przekazała te dobra, a z niemi i nazwisko. Małgorzata już 1435 r. jest 2-o v. za Marcinem Rosustem ze Sławina. Z córek jej: Fiedka jest 1441 r. za Andrzejem Strzeczonem z Zołczowa, który zapisuje żonie 100 grzywien wiana; Elżbieta za Jakóbem z Popiardowa, która 1437 r. dostała w 100 grzywnach posagu w zastaw Zabłotowce. Ta sama, zdaje się, choć nazwana Heleną, jako żona 2-o v. Marcina, zwraca dobra Zabłotowce alias Borzysławice bratu Iwaszkowi 1459 r. Trzecia siostra ich Nastazya, jest żoną Nawoja Łabanty 1440 r. W 1455 r. Małgorzata Czahrowska robi dział całego majątku między synami, zostawiając sobie dożywotnie opłaty. Synów tych było trzech, ale Jerzy widocznie umarł bezdzietnie przed 1455 r.

Starzczul v. Stanisław, wziął działem Zagwoździe i 120 grzywien od brata starszego, a w 1460 r. sprzedał Zagwoździe, Pasieczną i Monastyr za 350 grzywien Stanisławowi z Chodcza.

Iwaszko, dziedzic Czahrowa, Łuczyniec, Sarnku, Zabłotowiec, już 1445 r. żonaty z Anną, której w 1457 roku zabezpieczył 60 grzywien posagu i wiana na Czahrowie. W 1462 r. stryj i opiekun Daniłowiczów, 1470 r. komornik ziemski halicki, umarł 1474 r. Synowie jego: Bartłomiej, Jerzy i Michał, robią dział dóbr ojczystych 1475 r. Z córek znana jest Anna, żona Dobiesława Wysockiego, której mąż w 1496 r. zabezpiecza 300 grzywien posagu i wiana (AGZ. XII. i XV.).

CZAHRYNA Jerzy podpisał z województwem lubelskiem elekcyę króla Michała.

CZAJECKI Aleksander, podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę króla Michała.

Herb Swinka.

CZAJEWSCY h. SWINKA na Żmudzi. Krzysztof, ciwun małych Dyrwian, podpisał elekcyę Jana III-go, a Michał, miecznik i rotmistrz kowieński, obiór Augusta II-go. Ten Michał umarł miecznikiem 1715 r. przed 20-tym Czerwca (DW. 62 f. 749).

Michał, syn Grzegorza, dziedzica Grotowszczyzny, zostawił trzech synów: Grzegorza, po którym z żony, Amelii Schmidt, synowie: Józef, Gustaw i Julian, dowiedli wraz

z ojcem pochodzenia swego szlacheckiego w Królestwie w latach 1838 — 1852; Jana, po którym z Anieli Koryckiej dzieci: Ignacy, Feliks, Tomasz, Gryzelda, Joanna, Hijacynta Radziwiłłowiczowa i Hipolita Bartoszewiczowa w latach 1838 — 1841 r. i Pawła, po którym z Maryanny Niedźwieckiej syn Józef w 1848 r., wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.)

Ludwika, córka Juljana i Ludwiki z Sumińskich wyszła 1878 r. za Jana Jeleńskiego.

CZAJĘCCY z Czajęczyc, w powiecie proszowskim. Świętosław i Marcin z Czajęczyc, świadczą 1381 r. w Krakowie. Klemens 1388 r. tamże. W tymże czasie część tej wsi jest w posiadaniu Mojkowskich.

Marcin, zwany Parys z Czajęczyc, oczyszcza się 1445 r. z różnych zarzutów i dowodzi szlachectwa h. Gryf, zawołania *Świeboda*. Żona jego Małgorzata, procesuje się 1437 r. o ławki w kościele w Bobinie, z Żegotą z Bobina. Długosz w Lib. Ben. dziedziców tej wsi: Tomasza i Parysa nazywa szlachtą h. *Leliwa*.

Stanisław Pustołka z Czajęczyc, kupił 1489 r. części Czajęczyc od Piotra z Bobina za 56 grzywien (St. Pr. P. P. VII. i VIII.; Helc. II.). Feliks Pustołka Czajęcki, zapisał był posag na Czajęczycach i Zbylutowicach Elżbiecie (zapewne żonie swej), która 1526 r. już jako żona Feliksa Dembińskiego, kwituje z tego zapisu Mikołaja Czajęckiego (Zs. Prosz. 4).

CZAJĘCCY z Czajęczyc, w powiecie sandomierskim. Z tych Czajęczyc pochodził zapewne Mikołaj h. *Starykoń*, zaświadczający 1426 r. szlachectwo Nowiny w Krakowie (St. Pr. P. P. VII.). Zaklika Czajęcki, był właścicielem części Wojciechowic, w powiecie sandomierskim, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.). Około 1578 r. Jan Czajęcki był właścicielem Czajęczyc (Paw.). Andrzej w ziemi warszawskiej 1632 r. (DW. 48 f. 934).

CZAJKOWIE h. DĘBNO, dziedziczyli na Krzczonowicach, Jaworze i Nowymdworze. W pierwszej połowie XV-go wieku spotykamy w aktach trzech braci Czajków: Jana, Mikołaja i Zbigniewa. Kardynał Oleśnicki często o nich w listach wspominając, nazywa ich swymi „nepotes” (Cod. Ep. XV.); gdy jednak Długosz (Lib. Ben.) Mikołaja nazywa synem Zawiszy, byli zatem oni stryjecznymi braćmi kardynała, a synami Zawiszy z Oleśnicy, Krzczonowic i Ruskowa, 1417 r. podsędka ziemskiego sandomierskiego, zmarłego 1433 r. lub 1434 r.

Herb Dębno.

Z braci tych Jan z Jaworu, dziedzic Wierzchowisk (Lib. Ben.), jest starostą biskupim w Lipowcu 1431 r.

Mikołaj z Jaworu dostał 1439 r. od króla 200 grzywien na wsiach Niski, Zaosicze i Pielaszkowce (Proch.), co mu nie przeszkodziło, że nie w cały miesiąc potem przyłączył się do konfederacyi Spytka z Melsztyna i podpisał się na niej: Mikołaj Czajka z Oleśnicy. W 1439 r. jest chwilowo podstarościm krakowskim; był dziedzicem Jaworu, Nowegodworu,

Kaliszan, Krzczonowic, współpatronem kościoła w Szydłowcu (Lib. Ben.), 1441 r. wojuje na Spiżu z Iskrą z Brandysa (Dług.), a w 1445 r. wraz z bratem Zbigniewem, ma proces we Lwowie (AGZ. XIV. 3482). Jego może córką była Katarzyna, dziedziczka Jaworu, żona Jana ze Szczekocin i Wojciechowa, stolnika sandomierskiego 1464 r.

Trzeci z braci Zbigniew, brał udział w bitwie pod Grünwaldem, gdzie trzymał włócznię królewską (Dług.), 1441 r. jest pisarzem ziemskim sandomierskim, w 1457 r. jest z królem w Gdańsku i ginie 1458 r. pod Pampowem (Dług.). Synowie jego: Zbigniew i Stanisław 1456 r., a Zawisza 1458 r. zapisani na uniwersytet krakowski, piszą się stale Czajkami z Nowegodworu. Zbigniew zostaje kanonikiem krakowskim 1455 r. (Proch.). Stanisław jest 1458 r. kanonikiem krakowskim.

Mikołaj, pisarz ziemski sandomierski 1462 r., razem z bratem Stanisławem, kanonikiem krakowskim, sprzedają braciom swym: Zbigniewowi i Zawiszy, części swe w Ostrownicy, Czerwonej, Wolicy i gaj zwany Dambrowa, z nowym dworem tamże (Zs. Gr. Radom.). N. Nowodworski, dziedzic Ostrownicy 1508 r. (Paw.). Anna Czajczyna, właścicielka Krczonowic 1508 r., a Piotr Czajka 1578 r. (Paw.). Jan, syn Piotra, właściciel Krczonowic 1611 r. (Zap. Lub. 19 f. 83). Od nich mają pochodzić Czajkowscy h. Dębno.

CZAJKOWIE w ziemi przemyskiej. Na sądach w Przemyślu często obecni: Jan Czajka 1463 r., Maciej i Mikołaj 1465 r., a Jakób Czajka z Szyków 1467 roku (AGZ. XIII).

CZAJKOWSCY v. CZAYKOWSCY. Domów tego nazwiska jest kilka i dojść niepodobna, którzy z Czajkowskich w aktach wymienieni, do którego domu należą.

CZAJKOWSCY h. DĘBNO pochodzą, podług Niesieckiego, od Czajków z powiatu sandomierskiego, o których wyżej.

Leon Czajkowski, horodniczy i wrotny słucki, otrzymał w 1587 r. od ks. Słuckich pięć włók w Czajczycach. Synowie jego: Jan, Stefan i Szymon, dopełnili działu w 1619 r. Jan, ojciec Krzysztofa, braciom swoim: Szymonowi, ojcu Łukasza i Stefanowi, sprzedał w 1646 r. część swoją na Czajczycach (Obl. Gr. Nowogr.).

Wojciech Dębno Czajkowski, stolnik parnawski, miał syna Jana, żyjącego 1750 r. (Arch. I. Z. Ros. III. 3).

Kasper Stanisław, zmarły przed 1663 r., z Maryanny z Kwiatkowskich, 2-o v. żony Tomasza Dunina-Wąsowicza, pozostawił córkę Annę, w 1676 r. żonę Jana Nosowicza (Gr. Żydacz. Zap. 59 f. 1325) i syna Stanisława, podpisarza ziemskiego lubelskiego 1682 r. (Zap. Lub. 60 f. 620 i 670).

Jakób, vicesgerent lubelski 1774 r. Ludwik z Teresy Dzierżek-Krzenieckiej pozostawił synów: Franciszka i Jana Nepomucena, oraz córki: Teklę, Salomeę i Katarzynę Zofię. Jan Nepomucen, właściciel po rodzicach Kielczawy, w powiecie sanockim, ożeniony 1826 r. z Kordulą Duninówną-Wąsowiczówną, córką Wincentego i Tekli z Wyszkowskich.

Innych do tego herbu należących szukać pod Czajkowskimi.

Wilhelm, syn Franciszka, Wincenty, syn Jana, a wnuk powyższego Franciszka, Mateusz, syn Grzegorza i Maryanny Truskolaskiej i Antoni, syn Jakóba i Anny Kruszewskiej, wszyscy razem wnukowie i prawnukowie Macieja, dziedzica Chrzczon 1747 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1845—1848 (A. b. Her.).

Hieronim, z synem Feliksem Janem i Piotr, synowie Macieja, wnukowie Jana, a prawnukowie Andrzeja, właściciela dóbr Chorążyce-Rudominie w 1700 r., legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej w 1819 r.

CZAJKOWSCY h. JASTRZĘBIEC mają pochodzić, podług Milewskiego, ze wsi Czajki, w ziemi bielskiej. Akta surażskie, łomżyńskie, brańskie i tykocińskie, zawierają o nich następujące wiadomości.

Mikołaj z Czajek nabył Leśnicę od Sąchockiego 1424 r. Na Czajkach dziedziczyli: Wojciech 1444 r., Trojan, żonaty z Beatą z Kotów 1464 r., Stanisław, syn Marcina, Jan, syn Trojana, 1545 r., Maciej, syn Pawła, 1545 r., Zacharyasz, syn Andrzeja, 1546 r., Wawrzyniec, Jan i Michał, synowie Cibora, w 1552 r., Stanisław, syn Marcina, pozostawił syna Marka, który część swoją na Czajkach zastawił 1564 roku. Wawrzyniec, syn Marcina, ma syna Marcina 1566 r. Stanisław, syn Tomasza, miał dwóch synów: Tomasza i Piotra, którzy od stryja swego Mikołaja, otrzymali zapis 1577 r. Po Piotrze szedł syn Wawrzyniec, żonaty z Katarzyną Domaszewską 1639 r. i Maciej, po którym pozostały się dwie córki: Zofia za Maciejem Makowskim 1647 r. i Maryanna, żona 1-o v. Adama, 2-o v. Bartłomieja Kapiców. Barbara, córka Tomasza, żona Feliksa z Truskolas, odstąpiła 1579 r. części swoje na Czajkach Marcinowi i Maciejowi, synom Mikołaja. Katarzyna, córka Stanisława, za Krzysztofem Milewskim 1581 r. Zandzian, syn Bartłomieja, 1558 r. Pawła z Anny Łubieńskiej syn Aleksander, żonaty 1643 r. z Maryanną Lutostańską i córka Zuzanna, 1-o v. za Janem Makowskim, 2-o v. za Pawłem Kruszewskim 1642 r. (Mil.).

Herb Jastrzębiec.

Antoni, skarbnik łęczycki, wspólnie z żoną, Katarzyną Rychłowską, nabył 1738 r. dożywocie dóbr Wiączeń w województwie łęczyckiem (DW. 69 f. 1448). Za konsensem królewskim z 1716 r. wykupili starostwo szadkowskie z rąk Wierzbowskiego, które w 1720 r. odstąpili Pokrzywnickim. Antoni w 1735 r. otrzymał nominacyę na wojskiego sieradzkiego, lecz nominacya ta nie doszła do skutku i został w 1742 r. podstolim inowłodzkim. Marcin, komornik ziemski 1779 r., następnie pisarz grodzki gostyński, został 1782 r. skarbnikiem, a 1789 r. stolnikiem gombińskim. Michał, podwojewodzy gombiński 1784 r. Wojciech, syn Dominika i bratanek jego Adam, sprzedali 1780 roku część na Frankach-Dąbrowie po Adamie Czajkowskim Sikorskiemu (DW. 96 f. 563). Franciszek, subdelegat grodzki opoczyński 1788 roku.

Michał, 1768 r. porucznik kawaleryi narodowej i pułkownik Kozaków siczowych, z Bogumiły Proskurzanki - Suszczańskiej, cześnikówny kijowskiej, miał dwóch synów: Symforyana, porucznika kirysierów b. wojsk polskich, zmarłego 1827 r. i Prota, z pisarza grodzkiego, podkomorzego, a w końcu marszałka powiatu radomyślskiego, żonatego z Kordulą Moniką Duninówną - Wąsowiczówną, córką Adama, szambelana Stanisława Augusta i Anny z Niemiryczów.

Franciszek, cześnik mielnicki, żonaty z Katarzyną Karpowiczówną, pozostawił syna Józefa, ożenionego z Anną Kochanowską, którego syn Wincenty legitymował się w ziemstwie lwowskiem 1782 r.

Jan, skarbnik nurski, kwitował Wąsowiczowę 1782 r. (Gr. Chęc.). Magdalena z Czajkowskich, żona Macieja Dunina-Wąsowicza, cześnika malborskiego, zmarła 1777 r. (Gr. Krak. Obl. 211 f. 1595).

Stanisław Czajkowski, horodniczy kijowski 1788 r., poseł na ostatni sejm grodzieński, ojciec Michała (Sadyka Paszy).

Stanisław, komornik graniczny owrucki 1788 r. Krzysztof, skarbnik żytomierski 1791 r. Stanisław, komornik graniczny bracławski 1790 r.

Michał, podwojewodzy gombiński, z Barbary Magnuskiej zostawił synów: Franciszka, który w 1837 r. dowiódł swego szlachectwa w Królestwie i Jana, po którym z żony, Franciszki Arabskiej, syn Teofil, wylegitymowany 1849 r.

Jakób, dziedzic dóbr Lubicze 1661 r., miał synów: Jana i Pawła. Jan zostawił Antoniego, którego syn Adam, ożeniony z Anną Perkowską, miał synów: Antoniego, Jana i Stanisława, wylegitymowanych w latach 1841 —1843. Paweł, drugi syn Jakóba, miał dwóch synów: Jana i Mikołaja. Wnukowie Jana: Piotr, syn Mikołaja i Maryanny Bobińskiej i Wiktoryn i Adam, synowie Tomasza, w latach 1849 i 1853, a wnukowie Mikołaja: Stanisław, syn Krzysztofa i Adam, syn Antoniego, w latach 1845 i 1849 dowiedli swego szlachectwa.

Aleksander, dziedzic dóbr Osse 1743 r., zostawił syna Michała, po którym syn Stanisław, ożeniony z Maryanną Smardzewską, pozostawił syna Marcina, wylegitymowanego 1842 r. Ten z żony, Anieli Grabskiej, zostawił synów: Juliana w 1852 r. i Kazimierza, ożenionego z Magdaleną Magnuszewską, po którym Andrzej, 1852 r. wylegitymowany.

Ignacy, syn Franciszka, subdelegata opoczyńskiego i Marceli, Stanisław i Józef, synowie Józefa, wnukowie Antoniego, a prawnukowie tegoż Franciszka, dowiedli szlachectwa 1841 i 1860 r. Feliks zaś, syn Stefana i Katarzyny z Urbańskich, wnuk Ignacego, prawnuk Stefana, w 1855 roku (A. b. Her.).

Herb Korab'.

CZAJKOWSCY h. KORAB' w ziemi warszawskiej, dziedziczyli na wsiach Czajki Duże i Małe i Czajki-Kobyłka. Dom licznie rozrodzony. Adam świadczył 1623 r. w grodzie warszawskim przy wywodzie szlachectwa Pogroszewskiego i zeznał, że matka wywodzącego się była z domu Anna Czajkowska, stryjeczna jego siostra, herbu Korab' (DW. 46). Na Czajkach Wielkich, alias Korab' dziedziczyli w 1580 r. Jakób,

syn Marcina *Korabia*, Stanisław i Jan, synowie Marcina *Biskupa*, Barbara, żona Stanisława *Biskupa*, Stanisław, Andrzej i Wawrzyniec *Krupowie* (Paw.). Tomasz, syn Jakóba, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Gołaszewskich 1610 r. Drugą jego żoną była Anna Roguska 1622 r. Syn jego Jan 1621 r. (DW. 39 f. 829; 38 f. 1273; 46 f. 1678 i 1373).

Adam Korab' Czajkowski, syn Józefa, żonaty z Anną z Piorunowskich 1606 r. (DW. 32 f. 24; 33 f. 451 i 41 f. 44). Synowie jego: Jan i Marcin, z których pierwszy zeznał zapis dożywocia z żoną Zofią 1613 r. (DW. 39 f. 1792 i 41 f. 918).

Maciej, syn Józefa, zeznał zapis żonie Reginie 1611 r. (DW. 34 f. 42 i 39 f. 255). Po Stanisławie szli: Jan, Sebastyan, Zygmunt i Mateusz, dziedziczący na Czajkach-Kobyłkach. Jan, żonaty z Jadwigą 1605 r. Zygmunt pozostawił córkę Elżbietę 1611 r. Sebastyan z Katarzyny miał synów: Kaspra, Jana, Jakóba i Stanisława, oraz córki: Zofię i Annę. Maciej zabrania wprowadzenia ich do wsi Czajki 1607 r. Stanisław, żonaty z Anną Chrzanowską 1620 r., a Jan zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Regulskich, 1614 r. Z niej synowie: Marcin i Jakób, sprzedają część Czajek 1631 roku. Jakób zeznał zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą z Chrzanowskich 1639 r. (DW. 32 f. 24 i 842; 33 f. 1348; 34 f. 42; 35 f. 1094; 39 f. 621; 42 f. 340; 46 f. 1034; 48 f. 756; 49 f. 1172 i 1218).

Na Czajkach Małych dziedziczyli 1580 r.: Jan i Franciszek Krupowicze i Stanisław i Mikołaj (Paw.). Jan pozostawił pięciu synów: Pawła, Piotra, Stanisława, Adama i Sebastyana, żyjących w początkach XVII-go wieku. Adam zeznał zapis z żoną, Zofią z Wierzuchowskich, 1606 r. Synowie jego: Wawrzyniec, Wojciech i Szymon 1614 r. Szymon zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Sokołowskich, 1621 roku. Wojciech zeznał zapis żonie Annie 1630 roku. Jan, syn Wawrzyńca, w 1649 r. (DW. 32 f. 165, 1040 i 1547; 33 f. 1207 i 1353; 35 f. 1271; 46 f. 1433; 47 f. 2021; 48 f. 181; 53 f. 411). Szymon i Jan, synowie Franciszka, dopełnili działu Wieruchowa i Czajek Małych w 1609 r. Szymon, żonaty z Jadwigą 1611 r., pozostawił syna Adama, żyjącego 1631 r. i córkę Annę, żonę Floryana Jasińskiego 1617 roku (DW. 37 f. 805; 39 f. 871; 48 f. 572 i Perp. Czers 5 f. 291).

Wojciech na Dzierżkach Czajkach, syn Mikołaja, żonaty 1605 r. z Anną Pogroszewską (DW. 32 f. 372 i 37 f. 36). Inny Wojciech, z żony Doroty pozostawił synów: Stanisława, Wojciecha, Franciszka i Pawła, oraz córki: Katarzynę, Annę i Reginę 1606 r. Dziedziczyli oni na Mussotach. Wojciech, syn Franciszka, sprzedaje Bieniewice 1647 r. (DW. 33 f. 49; 37 f. 550; 45 f. 546; 50 f. 1705).

Stanisław, Marcin i Kasper, synowie Andrzeja, w 1609 r. Floryan, syn Wojciecha, zeznał z żoną, Katarzyną Umiastowską, zapis dożywocia w 1625 r. Maciej na Dzierżkach, żonaty z Zofią Umiastowską 1620 r. (DW. 37 f. 602; 45 f. 991; 46 f. 1025 i 47 f. 1190). Bartłomiej, syn Mikołaja, właściciel Pniowy 1613 roku, z żony Agnieszki miał syna Pawła, po którym synowie: Jan, żonaty z Maryanną Kucharską 1645 r. i Mikołaj, żonaty z Anną ze Strzeszewskich 1668 r. (DW. 41 f. 44, 895 i 901; Perp. Czers. 5 f. 280; 10 f. 566 i 13 f. 242).

Po Krzysztofie synowie: Mikołaj i Gabryel 1616 r. (DW. 42 f. 1040 i 45 f. 1814). Jan, żonaty z Agnieszką z Kaliszów 1618 r. Jan, syn Marcina, zeznał zapis żonie, Barbarze z Pruskich, w 1621 r. Wojciech, syn Marcina, zeznał zapis

dożywocia z żoną, Maryanną z Pogroszewskich, w 1636 r.; syn ich Jan zeznał takiż zapis z żoną, Ewą Czechowską, 1651 r. (DW. 46 f. 1322 i 1335; 49 f. 100; 51 f. 1675). Maciej, żonaty z Maryanną z Michałowskich 1622 r., a Piotr z Ewą Otrębuszówną 1624 r. (DW. 46 f. 1783 i 47 f. 657).

Wojciech, syn Jana, sprzedał części swe na Czajkach 1638 r. Marcin, syn Jana, sprzedał części swe na Krupkach bratu Jakóbowi 1652 r. Adam, syn Bartłomieja, zeznał zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Borzewicką, w 1651 r. (DW. 49 f. 757; 51 f. 1484 i 2040). Wojciech, żonaty z Katarzyną z Chrzanowskich 1687 roku, pozostawił syna Piotra, który części swe na Regułach sprzedał 1716 roku (DW. 56 f. 1086 i 62 f. 921). Stanisław, syn Wojciecha, części swe na Czajkach sprzedał 1685 r. Jan, żonaty z Maryanną z Cichowskich 1690 r. (DW. 56 f. 1495 i 57 f. 878).

Jan, Jakób, dwóch Piotrów i Sebastyan, pisali się z ziemią warszawską na elekcyę Augusta II-go.

Mateusz z Anny Krośnianki miał syna Jana, który siostrze swej Zofii, urodzonej z Agnieszki Nietyksianki, sprzedał części swe na Koprkach 1715 r. (DW. 62 f. 630). Jan, żonaty 1744 r. z Justyną Zawiszanką, 1-o v. Józefową Strzałkowską. Stefan, żonaty 1788 r. z Reginą Janikowską, 1-o v. Grotowską (Perp. Czers. 27 f. 58 i 40 f. 74). Filip, sekretarz rejencyi warszawskiej 1801 roku (DW. 113 f. 48).

CZAJKOWSCY h. SAS i h. DĘBNO z Czajkowic, w powiecie lwowskim. Już w połowie XV-go wieku bardzo licznie rozrodzeni i różnych przydomków używający. Iwan i Chodor Brzeskowicze zaświadczają 1415 r. szlachectwo Fila z Letyna (Cod. Ep. XV.). Nastazya, dziedziczka większej części Czajkowic, żona 1-o v. Piotra Działoszy, a 2-o v. Jakóba z Małuszy 1443 r. Steczko Breckowic z Pohorzec, Samuel, Chodko, Iwanek i Dawid, ręczą za Dembka i Iwana 1457 r. (AGZ. XIV.). Jan, syn Andrzeja Pantkratowicza z Czajkowic, procesuje się z Jurkiem Działoszą 1443 r. Jakób z Czajkowic 1448 roku. Iłko z Czajkowic 1453 r. (AGZ. XIV. 849, 2004 i 2768).

Herb Sas.

Herb Dębno.

W 1464 roku w sądzie ziemskim lwowskim szlachta, dziedzice Czajkowic: Jakób alias Ilko, Stanko i Aleksandro Hyrczyce, Demko Brechowicz, Chodko i Siemien Biełoszewicze, Artym, Ihnat i Iwanek Pankratowicze, Jakób, Fiedor, Iwan, Hrycz Dereczyce, Sienko Sliwnicz, Andrzej, Chodor i Piotr Hynajtowicze, Motruna, Fietyma i Waśka Hutkówny, przysięgli sami i ze świadkami sześcioma, że Czajkowice ich własne dziedzictwo z ojców, dziadów i pradziadów, a nigdy nie było królewskie (AGZ. XV. 3281). Sienko i Iwan ze stryjem Pankratem, popem z Czajkowic, zawierają układy; syn

Pankrata Paweł 1468 r., Ihnat Berendi v. Berenda 1488 r., Iwanko Berenda 1497 roku (Ibid.). Stanisław i Jan Beryndowie Czajkowscy, procesują się z Korytkową 1541 r. Paweł Berynda z Czajkowic 1541 r., Andrzej 1582 r., Paweł Trunkowicz 1595 r. (AGZ. X. 632, 637, 2180 i 2679).

Tynko, Jan i Stanisław, synowie Michała, dziedzice na Czajkowicach 1585 roku. Andrzej Tymkowicz, żonaty z Maruchną, dziedzic na Czajkowicach 1589 r. Paweł Turek na Czajkowicach 1597 r. (Wyr. Lub. 25 f. 736; 34 f. 38; 71 f. 875). W 1578 r. Czajkowice należały do Fedka, Stanisława i Tymka (Paw.). W popisie ziemi lwowskiej z 1651 r. stawia się dwudziestu ośmiu Czajkowskich, dziedziców Czajkowic.

Wszyscy ci Czajkowscy najprawdopodobniej byli herbu *Sas*, gdy tymczasem przy legitymowaniu się ze szlachectwa w Galicyi, jedni podali za swój herb *Sas*, drudzy, choć tych samych przydomków używający, podali za herb swój *Dębno*, prawdopodobnie zbałamuceni Niesieckim. Wylegitymowało się zaś 43-ch Beryndów Czajkowskich, nie podając herbu swego, dziesięciu Beryndów herbu *Dębno*, sześciu z przydomkiem Duma Kuncewicz, dwóch z przydomkiem Daszkiewicz-Lechnowicz, sześciu z przydomkiem Daszkiewicz, Józef Kawalec, sześciu Kunków, piętnastu Romanowiczów, Antoni Romanowicz h. *Dębno*, sześciu Słoninków, Jan i wnuk jego Józef Szałkowie h. *Dębno*, pięciu Szałków, Łukasz i Bazyli Szawko h. *Sas*, Wincenty Trojan, dwudziestu dziewięciu Trunków, siedemnastu Trunków h. *Dębno*, pięćdziesięciu jeden Tymkowiczów, ośmiu Tymkowiczów h. *Sas*, dziewięciu Tymkowiczów h. *Dębno*, z tych Ignacy regent grodzki horodelski 1782 r., dziesięciu bez przydomku h. *Dębno*, sześciu bez przydomku i bez podania herbu, w sądzie ziemskim i grodzkim lwowskim 1782 i 1783 r., w sądzie ziemskim bieckim 1782 r., w sądzie ziemskim i grodzkim przemyskim 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r., w sądzie grodzkim halickim 1782 roku i w Wydziale Stanów galicyjskich w latach 1789, 1790, 1808—1852 (Goł.).

CZAJKOWSCY do różnych domów należący. Biedrzyk z Czajkowa, w powiecie zakroczymskim, sprzedał połowę tej wsi 1420 r. klasztorowi w Czerwińsku (Bibl. Zam.). Jan, podstarości żytomierski 1650 r. Stanisław, komornik ziemski przemyski 1683 r.

Jan, Jerzy i Teodor z województwem ruskiem, Jan z województwem sieradzkiem, Walenty z województwem bełskiem i Wojciech z ziemią nurską, pisali się na elekcyę Augusta II-go, a Józef z województwem kijowskiem podpisał obiór Stanisława Augusta. Franciszek podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

Antoni, regent ziemski latyczowski, wykupił w 1772 r. wójtostwo dereziańskie z rąk Zagórskich (Kancl. 50 IV. f. 23). Tenże Antoni, komornik graniczny latyczowski 1785 r. Jakób, vicesgerent grodzki lubelski 1779 r. Ignacy, cześnik przemyski 1780 r., a miecznik sanocki 1782 r. Kajetan, starosta bachtyński 1802 r. (DW. 113 f. 379).

W gubernii podolskiej legitymowało się ze szlachectwa kilka domów Czajkowskich, nie wiem wszakże jakich herbów.

CZAJKOWSCY: Grzegorz z synami: Janem, Szymonem, Walentym, Kajetanem i Mikołajem i Kasper z synami: Erazmem, Grzegorzem i Włodzimierzem, synowie Jana, w 1825 i 1869 r. Maksymilian z synem Janem, syn Kaspra, a wnuk Jana 1858 r. Ludwik, syn Grzegorza, wnuk Kaspra 1870 r.

CZAJKOWSCY: Agapit, syn Stanisława, wnuk Jana, prawnuk Mikołaja, praprawnuk Wawrzyńca, w 1834 r.

CZAJKOWSCY: Grzegorz z synami: Grzegorzem i Włodzimierzem, Jan z synem Fortunatem i Bazyli, synowie Szymona, wnuki Macieja, prawnuki Antoniego, praprawnuki Wojciecha, syna Teodora, w 1835 i 1844 r., a Szymon, syn powyższego Jana, wnuk Szymona, w 1848 r.

CZAJKOWSCY: Teodor z synami: Karolem, Mikołajem i Maciejem, Andrzej z synem Klemensem, Stefan z synem Kornelem, Grzegorz i Karp, synowie Leona, wnuki Jana, prawnuki Józefa, syna Michała, w 1843 r. Łukasz z synem Eliaszem, Gabryel z synami: Tomaszem i Janem i Antoni, synowie Teodora; Jan z synami: Bazylim, Ignacym i Józefem, i Mikołaj, synowie Grzegorza, wnuki Michała, prawnuki Teodora, syna Michała, w 1847 r.

Antonina, Pelagia, Leon, Faustyn, Jan i Włodzimierz, dzieci Andrzeja; Adelajda, Pelagia, Arseniusz, Leon i Antoni, dzieci wymienionego Stefana, syna Leona, w 1860 r.; Paweł, syn Teodora, wnuk Leona, w 1861 r.; Ludwik i Julian, synowie Jana, wnuki Grzegorza, w 1862 r.; Włodzimierz, syn Stefana, wnuk Leona,' w 1866 r.; Józef, syn Jana, wnuk Gabryela, w 1874 r.; Wiktor z synami: Mieczysławem i Pawłem i Rafał, synowie Feliksa, wnuki Fabiana, prawnuki Józefa, syna Michała, w 1877 r.; Leon, Jan i Mikołaj, synowie Bazylego, wnuki Jana, w 1894 r.; i Dymitr i Leon, synowie Leona, wnuki Stefana, w 1894 r.

CZAJKOWSCY: Olimpiusz, Franciszek, Ananiasz, Symforyana i Alfonsa, dzieci Ottona, wnuki Antoniego; Julian i Sylwian, synowie Seweryna, wnuki Józefa, a wszyscy prawnuki Jana, syna Teodora, w 1842 r.; a Bronisław, Aureli, Miłosław, Otton, Tymoteusz i Manswet, synowie Franciszka, w 1865 i 1886 roku i Eustachy, syn Olimpiusza, w 1873 r.

CZAJKOWSCY: Michał z synem Edwardem i Józef, synowie Maryana, wnuki Adama; Walenty, Tadeusz z synami: Wawrzyńcem i Józefem, Julian i Jan, synowie Erazma, wnuki Antoniego, wszyscy prawnuki Jerzego, syna Szymona, w 1862 r., a Stanisław i Kazimierz, synowie Jana, w 1875 r. i Wiktor, Piotr, Izydor, Antoni i Daniel, synowie Juliana, w łatach 1885—1889.

CZAJKOWSCY - DASZKIEWICZOWIE: Daniel, Paweł, Eudokim i Jakób z synami: Wiktorem i Stefanem, synowie Michała; Erazm z synami: Józefem i Michałem, syn Stanisława, wnuki Stefana, prawnuki Bazylego, w 1849 r.; Aleksander Pius, Floryan, Herman Erazm i Wincenty Antoni, synowie Feliksa, wnuki wyżej wymienionego Stanisława, prawnuki Stefana, w 1850 roku; Zacharyasz

i Maurycy, synowie wymienionego wyżej Józefa, syna Erazma, w 1878 r. Ludwik i Onufry z synami: Henrykiem, Sewerynem, Adolfem, Ferdynandem i Janem, synowie Jana, wnuki Piotra, prawnuki Jerzego, w latach 1845—1853 (Spis.)

CZAJKOWSKI Ignacy, syn Macieja, wnuk Kazimierza, prawnuk Stanisława, w 1846 r. (Spis.).

CZAJKOWSKI Grzegorz Kasper, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

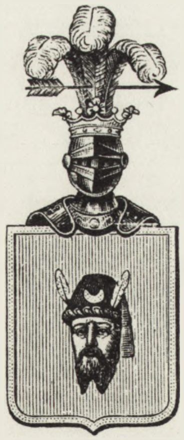
z CZAJNY Maciej, otrzymał szlachectwo 1513 r. i przypuszczony został do herbu *Topór* przez Tęczyńskich i Chroberskich (M. 28 f. 89).

Herb Leliwa.

CZAJOWSCY v. CZAJEWSCY h. LELIWA z Czajowic, w powiecie proszowskim. Spytek i Mikołaj zaświadczają szlachectwo swego współherbownika 1458 r. Stanisław, świadek 1525 r. (St. Pr. P. P. VII. i VI. f. 519).

N. Czajowska, właścicielka Czajowic 1581 r. (Paw.). Krzysztofa i Zofii z Kwaśniowskich córka Barbara, za Andrzejem Konopnickim 1598 r. (Wyr. Lub. 75 f. 166). Jana córki: Zofia za Stanisławem Kochanowskim 1584 r. i Anna za Aleksym Konopnickim 1597 r. Jan z Barbary Podlodowskiej, 1-o v. Gabryjelowej Giebułtowskiej, 3-o v. Sebastyanowej Duninowej, zostawił dwie córki: Annę i Zofię, pod opieką Krzysztofa Czajewskiego, prawdopodobnie stryja, w 1670 r. (Zs. Krak. 34 f. 177 i 49 f. 1143).

Herb Skanderbek v. Aleksander-Pan.

CZAKOWIE herbu własnego SKANDERBEK vel ALEKSANDER - PAN. Franciszek Floryan Kajetan Czaki, kapitan artyleryi koronnej 1765 r. (MP.), geograf królewski 1766 r. (Kancl. 31 IV. f. 184 i Sig. 32), otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.) i herb przedstawiający w polu czerwonem ze skrajem złotym, głowę tureckiego wezyra, w zawoju różowym w deseń, a czapce zielonej z niebieskim wiszącym końcem, na zawoju księżyc złoty rogami w górę, między dwoma złotemi piórkami. W szczycie hełmu trzy pióra strusie, strzałą srebrną w lewo przeszyte.

Z Elżbiety Nowodworskiej pozostawił on córkę Ludwikę, żonę Jana Bakałowicza, pułkownika wojsk koronnych 1794 r. i czterech synów: Józefa, Jana Baptystę, Jana Nepomucena i Antoniego, którym w 1794 r. potwierdzono nadanie szlachectwa ich ojcu (DW. 110 f. 451).

Jan Nepomucen, major wojsk koronnych, właściciel Swiczawy, 1808 r. pułkownik b. wojsk polskich, zeznał zapis dożywocia 1794 r. z żoną, Józefą Rożańską, córką Szymona

(DW. 110 f. 394 i 107 f. 86). Z niej synowie: Józef, Roman, Mikołaj i Aleksander. Dwaj pierwsi wraz z Bonifacym i Zacharyaszem, synami Mikołaja i Ferdynandem, synem Aleksandra, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w 1839 r.

Antoni, syn Franciszka, z żony, Zuzanny Duninównej, zostawił syna Aniceta, wylegitymowanego w 1838 r. (A. b. Her.).

Jednocześnie z Franciszkiem żył Wacław Czaki, który w 1774 r. nabył dworek przy ulicy Żurawińcowej w Warszawie od Leskich (DW. 91 f. 317).

CZAŁCIEŃSKI N. pisał się z województwem łęczyckiem na elekcyę Augusta II-go.

CZAMAŃSCY v. CZEMAŃSCY h. POWAŁA (OGOŃCZYK) z Czamanina, w powiecie brzeskim - kujawskim. Otha z Czamanina, z rodu Ogonów, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej dane Jagielle, obioru królem jednego z jego synów (RM.). Żyjący w początkach XVI-go wieku Floryan Czamański, miał synów: Wojciecha, Pawła i Marcina; kwitowali oni Blendzkiego w 1546 r. Wojciech, żonaty z Chrostowską 1553 r. Marcin zabezpieczył posag żonie, Elżbiecie z Dziewczopolskich, 1562 r.; z niej Grzegorz, ożeniony z Małgorzatą z Babskich 1593 r., Krzysztof, Stanisław, Jan, Piotr, Łucya i Ewa (Gr. Przed. 5 f. 6; 7 f. 210; 8 f. 281; 13 f. 170; 39 f. 612; 41 f. 31; 42 f. 415 i 418; 48 f. 490 i 493).

Herb Ogończyk.

Wojciech z Dziewczopolskiej, której posag zabezpieczył w 1544 r., miał synów trzech: Bartłomieja, Szymona i Macieja; zastawili oni część swoją na Czamaninie 1556 r. Bartłomieja synowie: Walenty i Maciej, wzajemnie sobie odprzedawali części na Czamaninie 1596 r. Maciej, żonaty z Katarzyną Wiecińską 1604 r., a Walenty z Anną Arciszewską 1595 r., miał z niej synów: Wawrzyńca i Jakóba, którzy w 1631 r. zapisali pewną sumę Rgielewskiemu (Gr. Przed. 4 f. 260; 10 f. 63; 44 f. 306 i 307; 52 f. 585; 47 f. 283; 43 f. 48 i 70 f. 258 i 509).

Wawrzyniec, syn Wojciecha, dziedzic na Czamaninie 1563 r., dopełnił działu z bratem Wojciechem 1569 r. Wawrzyńca synowie: Jan, Tomasz, Wojciech i Adam. Jan nabył sumę od Rożnieckich 1620 r. Wojciech zeznał oblig na Sułkowską 1597 r. Tomasz kwitował Czamańskich 1615 r., a w roku następnym zeznał zapis dożywocia z żoną Zofią, z której syn Wojciech (Gr. Przed. 14 f. 30; 11 f. 333; 36 f. 167; 66 f. 146; 45 f. 39; 61 f. 162; 62 f. 232 i 66 f. 749).

Jan zaślubił Jadwigę Wysocką 1648 r. Stanisław i Łukasz dziedziczą na Czamaninie 1685 r. (Gr. Przed. 72 f. 463; 79 f. 22 i 373). Aleksander z województwem brzeskiem, a Łukasz z województwem inowrocławskiem podpisali elekcyę Augusta II-go.

CZAMBOR, podczaszy płocki 1378 r. *Czambor* i Maciek, bracia, procesują Ptaszkowskiego w Kaliszu 1393 roku (Leksz.). *Czambor*, ziemianin płocki 1450 roku (Cod. Ep. XV.). *Czambor* v. *Czember* Wojciech z Paszowa, łowczy bełski 1523 roku.

Herb Grzymała.

CZAMBSCY v. CZAMPSCY v. CZAMSCY v. CZAPSCY h. GRZYMAŁA z Czambska, w powiecie rypińskim. Wieś tę posiadali 1564 r.: Andrzej, Stanisław, Feliks, Jan i Paweł Czambscy (Paw.). Rożniecki zeznał oblig na Grzegorza Czamskiego, syna Marcina, w 1596 roku (Gr. Przed. 44 f. 158). Jerzy Czampski, pisarz wendeński 1614 r. (DW 42 f. 803).

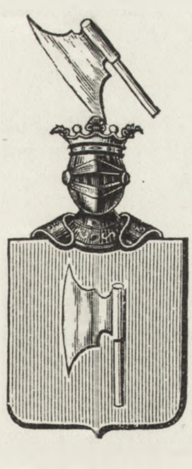
W połowie XVI-go wieku Stanisław Bidziński żonaty był z Katarzyną, córką Władysława, właściciela Czamp (Gr. Sand.). Andrzej Czapski, podsędek dobrzyński 1589 r., umarł sędzią ziemskim 1602 r.

Jan i Bazyli *Czapscy h. Grzymała*, dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim halickim, a Aleksander i Stanisław nie podając herbu w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. (Goł.).

CZAMOWSKI Wawrzyniec, podpisał z ziemią gostyńską elekcyę króla Michała.

CZANDERSDORFF Jan, został po ojcu swoim N., sędzią ziemskim człuchowskim 1512 r.

z CZAPEL h. OKSZA ze wsi Czaple Wielkie i Małe, w powiecie książskim. Stefan z Czapel, procesuje 1384 r. Filipa z Niedźwiedzia. Stogniew, 1376 r. zostawił wdowę Klichnę. Jego synem zapewne był Stogniew z Czapel i Kaliny, który w 1398 r. pożyczył Janowi z Chodowa 90 grzywien, posag swej żony Małgorzaty, córki Mikołaja z Przybysławic (St. Pr. P. P. VIII). Tego Stogniewa potomstwo, dziedzicząc potem na Miechowicach i Niedźwiedziu, dało początek kilku rodzinom tego herbu.

Herb Oksza.

Jan z Czapel h. Oksza, zaświadcza szlachectwo Soleckiego w Krakowie 1448 r. Tomasz Thas z Czapel, najechał plebana z Czapel i zabił mu sługę, a szwagier jego, Mikołaj z Czapel, dawniej ze Słupowa (więc Leliwita), zaprzysięga, że udziału w tem nie miał (Helc. II.).

Elżbieta, córka Tomasza Thasa, pozwała w 1469 r. Wątróbkę, o dług stryja swego, Mikołaja Thasa, 108 florenów czystego złota i 40 grzywien zwykłych pieniędzy (Helc. II.).

z CZAPEL w ziemi liwskiej Jan, Paweł, Marcin i Ścibor, dostali w 1476 r. od ks. Konrada, wraz z innymi ziemianami liwskimi, różne wolności dla dóbr swoich (KM.).

z CZAPEL w Wielkopolsce. Sędziwój, dziedzic Czapel, zastawił 1340 r. Bodzancie, dziekanowi krakowskiemu, część tego dziedzictwa, którą zyskał na siostrze rodzonej Katarzynie i część, którą nabył od brata Bodzanty, także zastawem (KWP. II.).

CZAPELSCY. Brygida, córka Błażeja i Róży z Buczkowskich, żona Krzysztofa Dembińskiego, zeznała z nim w 1763 r. zapis wzajemnego dożywocia (Gr. Krak. 370 f. 595). Tadeusz, literat, ożeniony 1-o v. z Maryą Szymanowską, z którą rozwiedziony, zaślubił 1899 r. we Lwowie Helenę z Dobieckich 1-o v. Holbanową.

Herb Jastrzębiec.

CZAPIEJEWSCY Jan i Walenty, synowie Jana z Anny Chajęckiej, nabyli części dóbr Reguły Wielkie od Iżyckiego 1779 r. (DW. 95 f. 849).

CZAPIEWSCY h. JASTRZĘBIEC. Kazimierz, z powiatu puckiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim w 1733 r (Oblig. Warsz. 49 f. 611). Józef z województwem pomorskiem, a Wojciech z województwem sieradzkiem, pisali się na elekcyę Stanisława Augusta.

Józef, syn Józefa i Maryanny z Wolińskich, wnuk Józefa, w 1782 r. burgrabiego bobrownickiego, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1846 r. (A. b. Her.).

CZAPIŃSKI Piotr żonaty z Heleną z Jasienieckich 1695 r. Zawarła ona układ we Lwowie z siostrami o spadek po Machnackim (AGZ. X. 6267).

CZAPKOWSCY. Scibor, syn Przedwoja z Czapkowa 1467 r., a Stanisław, syn tegoż, 1469 r. na uniwersytecie krakowskim. Wojciech i Mikołaj 1666 roku w Prusach (Kętrz.).

CZAPKOWSCY. Konstanty z synem Stefanem, Michał z synem Antonim i Andrzej z synami: Sewerynem i Stanisławem, synowie Antoniego, wnuki Kajetana, prawnuki Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1856 r. (Spis.).

CZAPLA. Tak miał się zwać, według Długosza, Jan, kanclerz księcia Konrada Mazowieckiego i scholastyk płocki, powieszony przez tegoż księcia 1239 roku.

Herb Radwan.

CZAPLEJEWSCY h. RADWAN. Stefan Czaplejewski, regent ziemski starodubowski 1782 r. Paweł, komornik wołkowyski 1785 r. Joachim, właściciel Kruszy-Żełdzina i Szpaków 1760 r., miał syna Bazylego, a ten Pawła, którego syn Augustyn wylegitymował się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1811 r.

CZAPLEWSKI August dopełnił działu z siostrą Maryanną Esserową 1795 r. (DW. 110 f. 1428).

CZAPLICCY, podług heraldyków naszych, są h. *Kotwicz* i h. *Lubicz*; ci ostatni jedynie wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie. Jeżeli rzeczywiście są dwa oddzielne domy tego nazwiska, niepodobna ich rozróżnić w liczbie licznych Czaplickich, pojawiających się w różnych stronach kraju.

CZAPLICCY h. LUBICZ wyszli najpewniej z Czaplic, położonych w ziemi łomżyńskiej. Akta łomżyńskie z XV-go wieku wspominają o Mroczku z Czaplic 1436 r., o Marcinie z Czaplic 1440 r. i o Andrzeju z Czaplic i synie jego Józefie 1498 r. (Mil).

Marcin, syn Jana Czaplickiego, właściciel Czaplic 1578 r. (Paw.). Tomasz, żonaty 1640 r. z Łucyą Tyszczanką, współwłaścicielką Jeleni i Płonki, w powiecie ostrowskim (M. 185 f. 625). Łazarz z ziemią łomżyńską pisał się na elekcyę Jana Kazimierza. Z tąż ziemią podpisali obiór Augusta II-go: Antoni i Mateusz, a elekcyę Stanisława Augusta—Aleksander, sędzia kapturowy łomżyński. W liczbie elektorów króla Michała spotykamy Szymona z ziemi ciechanowskiej.

Herb Lubicz.

W powiecie przedeckim Filip, syn Jana, kwitowany 1622 r. przez Krzykoską. Jakób tamże 1675 r. i Wawrzyniec i Jan, bracia, 1725 r.; ten ostatni posiadacz wójtostwa w Rybnie 1719 r. (Gr. Przed. 67 f. 421; 77 f. 398; 84 f. 13 i 85 f. 26). Marcin Stanisław rezygnował z urzędu cześnika inowrocławskiego 1640 r.; on i żona jego, Maryanna z Grodzickich, otrzymali konsens królewski w 1650 r., na wykupienie Łagiewnik z rąk Brudzińskich (M. 192 f. 113). Elektorami Augusta II-go z województwa brzeskiego-kujawskiego byli: dwóch Aleksandrów, Maciej i Gabryel, a z województwa kaliskiego — Jan Kazimierz.

Franciszek podpisał z ziemią warszawską elekcyę króla Michała i Jana III-go, a na obiór Augusta II-go pisało się z ziemią wiską dwóch Czaplickich, Maciej i Wojciech, a z ziemią ciechanowską aż 19-tu, mianowicie: trzech Adamów, dwóch Felicyanów, dwóch Franciszków, dwóch Janów, Ludwik, Maciej, dwóch Marcinów, Mikołaj, Szymon, Walenty, dwóch Wojciechów i Zyg-

munt. Marcin Franciszek, wojski zakroczymski, zeznał 1726 r. zapis dożywocia z żoną, Marcyanną Arciechowską, córką Jana (DW. 66 f. 171). Maciej i Jan, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 609).

Władysław, burgrabia ciechanowski 1786 r. Po nim, zmarłym za pruskich czasów w rejencyi płockiej, brały spadek zapewne córki jego: Anna Bielawska, Estera Kruszewska, Tekla Zembrzuska i Kunegunda Rożańska. Franciszek, syn Franciszka i Krystyny z Milewskich, sprzedał 1787 r. części na Milewie bratankowi swemu Stanisławowi, synowi Macieja Antoniego i Katarzyny ze Świderskich (DW. 103 f. 1455). Stanisław, syn Jana, zeznał oblig Rostworowskiemn 1774 r. (DW. 91 f. 313). Paweł, syn Grzegorza, sprawował opiekę w 1789 r. nad Ignacym, Józefem, Teklą, Ludwiką i Julianną, dziećmi Andrzeja i Zofii ze Strzeszkowskich (DW. 105 f. 795). Tomasz, syn Jana i żona jego, Ewa z Wolińskich, ustąpili sumę Czosnowskiemu 1712 r. Franciszek, syn Tomasza, stolnik owrucki i żupnik nurski od 1768 r., zeznał 1769 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą Anną Słupską, córką Józefa (DW. 62 f. 65 i 88 f. 387).

Sebastyan Antoni, subdelegat grodzki chęciński 1777 r. Michał, syn Jana i Maryanny z Czaplickich, sprzedał Pieskowice w powiecie łęczyckim, 1788 r. (DW. 104 f. 574). Michał, w 1773 r. vicesgerent grodzki chęciński, 1785 r. komornik graniczny sandomierski, 1793 r. skarbnik chęciński, w tymże roku kawaler orderu Św. Stanisława. W 1790 r. nabył Stanowiska w powiecie chęcińskim, od Potockiego (M. 289 f. 286). Z żony, Agnieszki z Przybylskich, zostawił syna Filipa, ur. 1792 r. w Stanowiskach, ożenionego 1815 r. w Niedospielinie z Karoliną Sławianowską, córką Pawła. Syn Filip Leopold z żony, Florentyny z Kamockich, zostawił syna Leopolda Karola, właściciela Stanowisk, Łapczyna, Mrowicy, ur. 1853 r., ożenionego 1882 r. w Wilnie z Heleną Poklewską-Koziełłówną. Syn ich Leopold, ur. 1886 r.

Antoni, skarbnik chęciński 1783 r., wojski mniejszy 1785 r., żonaty 1787 r. z Teresą Jaxa Bykowską. Mateusz, pisarz grodzki winnicki 1647 r., z podstarościego winnickiego podwojewodzy lwowski 1663 r., umarł wojskim bracławskim 1668 r. W 1654 i 1666 r. był deputatem z województwa bracławskiego na trybunał koronny. W 1654 r. żonaty był z Cecylią Czerlenkowską, a 1666 r. z Magdaleną Kossakowską (Zap. Lub. 44 f. 194 i 50 f. 1515). Samuel, rotmistrz królewski 1649 r. (Zap. Lub. 42 f. 558), stolnik chełmski 1660 r. Jan i Aleksander w województwie kijowskiem 1664 roku (Kij. VI. F. f. 11). Wojciech Stanisław, wojski bracławski, umarł 1702 r. Maciej, podstoli brański (?), syn Kazimierza i żona jego, Dorota z Geschawów, sprzedali Krajewo i Pajkowo Nieborskiemu 1729 r. (DW. 67 f. 418).

Remigian z Urszuli Drobickiej, córki Andrzeja i Zofii Truszkowskiej, zostawił: Józefa bezdzietnego, Antoniego, którego z Bielskiej syn Stanisław; Władysława, którego córka Teresa, wyszła za Macieja Pruszyńskiego; Joannę niezamężną; Annę za Kasprem Więckowskim i Zofię Niełojowską (Lwows. z 1766 r.).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Franciszek, Feliks i Józef z synem Karolem, synowie Pawła i Barbary Młodzianowskiej, wnukowie Macieja, dziedzica dóbr Przepiłki, w 1837 i 1851 r.; Antoni z synem Felicyanem, syn Bogusława i Elżbiety Borkowskiej, wnuk Antoniego, 1768 r. dziedzica Bolmina, w 1837 i 1862 r.; Stefan, syn Kazimierza, wnuk Jana, łowczego dobrzyń-

skiego, w 1837 r.; Filip, syn Michała i Agnieszki Przybylskiej, a Tomasz, Michał, Jan Chryzostom i Marcyan, synowie Jakóba i Bogumiły z Czaplickich, wszyscy zaś wnukowie Jana, 1759 r. dziedzica Rogienic, w latach 1837 — 1843; Michał, syn Franciszka i Franciszki z Romiszowskich i Teodor, syn Michała, wnukowie Kazimierza, 1774 r. dziedzica Dobromierza, w 1838 r.; Jan, syn Józefa i Teresy z Zakrzewskich, wnuk Jana Józefa, 1771 r. dziedzica Marszewa, w 1837 r.; Józef z synami: Teodorem i Stanisławem, syn Antoniego i Julian, syn Maksymiliana i Maryanny Swiątkowskiej, wnukowie Jana, prawnukowie Felicyana, 1749 r. dziedzica Milewa, w 1839, 1840 i 1850 r.; Franciszek, syn Wawrzyńca, w 1841 r.; Julian, syn Faustyna i Julianny Mostowskiej, wnuk Pawła, prawnuk Walentego, 1702 r. dziedzica Czaplic, w 1853 r.; Wojciech i Sylwester 1857 r. (A. b. Her.)

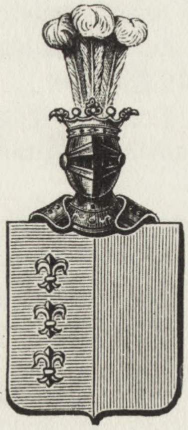
W ostatnich czasach Zygmunt, syn Ludwika, dziedzica Sutkowa w ciechanowskim i Amelii z Zaruskich, zaślubił 1897 r Zofię Mieczkowską z Ciborza w Prusach. Kamilla, córka Kazimierza i Anny z baronów Puszetów, ur. 1807 r., zamężna za Adamem Linowskim, zmarła 1899 r.

CZAPLICCY h. TOPÓR. Anna z Czaplickich Smoleńska, z ziemi ciechanowskiej, babka Wojciecha Gadomskiego, kantora poznańskiego 1574 r. (Pis. Dz. P. IX. f. 437).

CZAPLICKI Daniel, podstarości czehryński, głośny z zatargów swoich z Bohdanem Chmielnickim, nie wiadomo do którego z tych domów należy.

CZAPLICOWIE v. KAPLICOWIE. Andrzej Czaplic otrzymał od Kazimierza Wielkiego 1357 r. za liczne z dawna zasługi, dworzysko w Kołbajowicach i cztery dworzyszcza w Pohorcach (AGZ. X.). Iwaszko, alias Czaplic z Pohorca, ma potwierdzone w 1421 r. przez Władysława Jagiełłę pierwotne nadania (Bibl. Kras. Dypl.).

W 1415 r. bracia, Iwan i Hryćko Czaplice z Pohorzec, zaświadczają szlachectwo Fila z Letyna (Cod. Ep. XV.). Iwanek Kaplicz z Nahorzec z braćmi: Mikitą i Hryćkiem, otrzymali od Jagiełły 1403 r. (?) potwierdzenie własności Nahorzec i przywileju księcia Lwa (Proch.). Iwanek Caplicz świadczy 1424 r. w Przemyślu (AGZ. VII.).

Herb Kierdeja

CZAPLICOWIE (CZAPLIC) h. KIERDEJA pisali się ze Szpanowa, dziedzictwa swego. Jacko i Andrzej, bracia Czaplicowie, świadkowie 1464 r. przy sprzedaży dworzyska oziereńskiego (Arch. Sang.). Janko zamienił Holcze na Międzyrzecze z ks. Ostrogskim w 1466 r., przyczem świadczy brat jego rodzony Fedko, a wspomnieni i inni bracia. Wdowa Janka Tacyanna i córki: Marya Michnowa Omeljańska i Biełucka Iwaszkowa Ochrenowiczowa, potwierdzają w 1486 i 1487 roku zamianę Holczy (Ibid.).

O dobra Holcze ma spór z ks. Ostrogskim Mikita Czaplic 1494 r. (ML. 6 f. 8). Tenże Mikita otrzymał Myków ze starostwa łuckiego, o czem rewizya tegoż starostwa z 1552 r.

poucza (Arch. I. Z. R. VII. 1). Otrzymał również w 1502 r. Radochów w powiecie łuckim (ML. 5 f. 310 i 351). Syn jego, Wasil Mikitycz, ma sprawę z Sanguszką 1533 r. Żonaty z Nastazyą Iwanówną Chreptowiczówną, której król Zygmunt przysądził w 1528 r. trzecią część Czetwertni i Lutohoszczy (ML. 8 f. 294 i 26 f. 94). W tym ostatnim roku Wasil dostarczał na potrzeby wojenne 28 koni (Akta III.). Jego córką zapewne była Marya Wasilewna Czaplanka alias Czaplicówna, żona ks. Bohusza Koreckiego, wojewody wołyńskiego 1576 r. (Kniaź.).

Grzegorz Wasilewicz Czaplic 1571 r. (Op Łuc. 2045). Tenże Grzegorz wykonał w 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Żona jego Dorota Rejówna, której w 1567 r. zapisał Miłostowo i zastawił w 2000 kóp groszy Oleksin, Pawłowszczyznę, Poroszkowszczyznę, pół Szpanowa i drugiego Oleksina (Op. Łuc. 2043 i 2093). Lew Fedorowicz sprzedał w 1533 r. Migów Gasztołdowej (ML. 2).

Kadyan i Iwaszko, bracia, otrzymali 1475 r. od Kazimierza Jag. 14 kóp gr. z myta łuckiego (ML. 4 f. 338). Iwaszko, ziemianin wołyński 1510 r. (ML. 8 f. 595). Syn jego Hrycko Iwaszkowicz Czaplic 1514 r. (Arch. Sang.). Piotr i Kadyan, bracia, dostarczali na ekspedycye wojenne w 1528 r. pięć koni (Akta XIII. i Arch. Zbor. Dok. I.). Kadyana druga żona Maryna; z pierwszej miał synów: Fedora, Iwana i Grzegorza, którzy w 1571 r. zawarli między sobą układ (Op. Łuc. 2045 i 2036). Grzegorz, żonaty z Heleną Jeło-Malińską, 2-o v. Pawłową Pilawską (Woł. VI. C. f. 258).

Fedor, świadek na zapisie Hornostaja 1568 r. (Arch. I. Z. Ros. I.), sędzia ziemski łucki 1581 r., właściciel Szpanowa, Zaborowa i Mokwina (Jabł.), a na mocy działu z 1571 r. Ponebyla i Poroszkowszczyzny (Stecki), pozostawił synów: Marcina, Adama, Jana, Mikołaja i Jerzego, których wymienia w testamencie swoim brat ich stryjeczny, Konstanty Fedorowicz, w 1601 r. (Arch. Zbor. Dok. I.). Synowie Fiedora: Marcin, Adam, Mikołaj i Jerzy, zeznali w 1612 r. dział dóbr ojczystych i po wuju Jerzym Kierdeju Mylskim. Marcin wziął Hłupanin, Adam Miłostów, Płoskę i Myków, Mikołaj Ponebyl, Rohaczów, Komaczów, Jerzy Kisielin i Dmitrowce.

Mikołaj z żony, Barbary z Kozierad Bohowitynównej, miał trzech synów: Jana w zakonie Bazylianów, Józefa, biskupa łuckiego dyzunickiego, który z działu 1632 r. wziął Kosmaczów, Mikołaja i Krzysztofa Onufrego, którzy wzięli Ponebyl i Poroszkowszczyznę. Krzysztof zmarły 1669 r., miał syna Mikołaja Jacentego Dominikanina i córkę Joannę, 1-o v. Bieniewską, 2-o v. Hulewiczową (Stecki).

Po Jerzym, sędzim kapturowym wołyńskim 1632 r. (Arch. I. Z. Ros. II. 1), szedł syn Konstanty, który procesował Mikuliczów w 1688 r. o Daniczewo (Bracł. XIV. f. 681).

Piotr Iwanowicz Czaplic, dworzanin hospodarski, rozgranicza dobra ostrogskie w 1541 r. (Arch. Sang.). Ten sam pewno Piotr, brat Kadyana, miał dwóch synów: Jana, wojskiego łuckiego 1568 r., kasztelana kijowskiego 1589 r., żonatego z Heleną Bołbasówną, córką Grzegorza, 1-o v. Wasilową Siemaszkową (Arch. I. Z. Ros. VII. 1) i Fedora.

Iwan wykonał przysięgę wierności 1569 r., po przyłączeniu Wołynia do Korony. W 1562 r. dopełnił z bratem Fedorem działu dóbr Szpanowa, Płoski, Mykowa, Oleksina, Rusiwla, Sakowszczyzny i Sozowa (Op. Łuc. 2036). W 1577 r. był

właścicielem Młynowa i Koniuchów, w powiecie włodzimierskim, a 1570 r. Milatyna (Jabł. f. 18 i 74). Córka jego Fedora za Janem Bokijem Pieczychwosckim, podkomorzym włodzimierskim 1597 r. (Bibl. Warsz. IV. 1888 r. Zesz. 563).

Fedor, brat kasztelana, miał syna Konstantego, nad którym opiekę sprawował stryj jego Jan, o czem wspomina w swoim testamencie, sporządzonym 1601 r. (Arch. Zbor. Dok. I.). Mikołaj, syn Konstantego, procesuje Mikuliczów 1638 r. (Bracł. XIV. f. 681).

Po jednym z synów Fedora, sędziego ziemskiego łuckiego, szli: Jerzy, Andrzej i Aleksander, dziedzice Kisielina i Bereska w 1640 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 6). Aleksander i Andrzej pisali się z województwem wołyńskiem na elekcyę Jana Kazimierza.

Aleksander jako aryanin i żona jego Anna z Rupniowskich (Gr. Krak. z 1653 r.) utracili Kisielin w 1660 r. W 1669 r. Aleksander, major regimentu niemieckiego, kwituje Sapiehę (Sig. 3 f. 166 i M 210 f. 24).

Jerzy, żonaty 1647 r. z Izabellą Grabowską (Kij. VI. C. f. 126). Prawdopodobnie jego synami byli: Andrzej i Adam, z których pierwszy sprzedał połowę Haliczan bratu stryjecznemu Marcyanowi 1660 r. (Woł. VII. A. f. 538).

Andrzej na Beresku, starosta horodelski 1651 r., żonaty z Maryanną z Obodeńskich, 1-o v. Woroniczową (Kij. V. f. 47), pozostawił synów: Marcyana v. Marcina, Maksymiliana i Władysława, oraz córki: Annę, Krystynę i Aleksandrę. Wymienione dzieci zyskały wyrok banicyi na Samuela Leszczyńskiego 1654 r. (Woł. VII. D. f. 2). Marcin, Jerzy i Mikołaj z województwem wołyńskiem. a Jan i Samuel z województwem witebskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Aleksandra, 1-o v. Zacharyaszowa Kaszowska, 2-o v. Janowa Hulewiczowa, 3-o v. Mikołajowa Poniatowska (Bracł. XV. f. 1141). Władysław i Aleksandra pozwali 1684 r. córki matki swej z następnego jej małżeństwa z Jarosławem Pociejem, o zwrot kosztowności (Woł. IX. f. 451). Władysław i Andrzej, kapitan w regimencie królewskim, pisali się z województwem wołyńskiem na elekcyę Jana III-go.

Marcyan, podstoli kijowski 1663 r., ożeniony z Barbarą Niemiryczówną (Zap. Lub, 47 f. 942), nabył od brata swojego stryjeczno - rodzonego Andrzeja, połowę Haliczan i innych dóbr w 1660 r. (Woł. VII. A. f. 538). W 1664 r. Marcyan był deputatem na trybunał lubelski (Zap. Lub. 48 f. 774), a w 1676 r. podkomorzym kijowskim. Syn jego Jerzy Andrzej (Zap. Lub. 60 f. 576), dziedzic Nowego Dworu, chorąży usarski, starosta krzemieńczugski, podwojewodzy kijowski i stolnik owrucki 1698 r., stolnik wołyński 1703 r., podkomorzy kijowski 1710 roku, pułkownik królewski 1711 r., ożeniony z Franciszką Lenkiewiczówną, podkomorzanką mozyrską (Bracł. XV. f. 1133), pozostawił synów: Marcyana v. Marcina, starostę krzemieńczugskiego, Aleksandra, Aloizego i Gabryela, w zakonie Dominikanów Augustyna, którzy procesują się z Kisielem 1729 r. (Woł XII. f. 96). Siostra ich Konstancya, 1-o v. za Sołtykiem, 2-o v. za Jarockim 1731 r. (Bracł. XVI. f. 354 i 564). Zdaje się, że Jerzy miał braci: Andrzeja i Dominika, oraz siostrę Konstancyę, żonę 1-o v. Piotra Podhorodeńskiego, 2-o v. Mołodecką (Bracł. XIV. f. 1045). Marcyan otrzymał w 1726 r. konsens królewski, na ustąpienie starostwa krzemieńczugskiego Lenkiewiczom (Sig. 20). Pozostał jednak starostą był nimi jeszcze w 1738 r. W 1718 r. był i łowczym żytomierskim.

W 1740 r. został księdzem i wówczas przestał być łowczym i starostą. Aleksander, łowczy owrucki 1738 r., następnie żytomierski, umarł w 1762 r.

Katarzyna z ks. Sokolskich za N. Czaplicem 1598 r. Fedora za ks. Jerzym Wiśniowieckim 1619 r. (Woł. 1 f. 13 i 449 i IV. f. 2; Kij. III. A. f. 420). Katarzyna, wdowa po Andrzeju Wołyńcu 1628 r. (Woł. V. B. f. 258).

Adam i Andrzej ze Szpanowa, procesowani przez Kozińską 1627 r. (Woł. V. A. f. 149). Józef, nominat władyka łucki i ostrogski 1650 r., zatwierdzony przez Jana Kazimierza na władyctwie 6-go Lutego t. r., umarł w 1654 r. Krzysztof procesowany przez Zamoyskiego 1654 r. (Woł. XII. A. f. 101).

W województwie witebskiem Eliasz Jakóbowicz, świadek na zapisie Chocimskiego 1594 r. (Istr. Jur. Mat. XX). Hieronim, Jan i Samuel, pisali się z województwem witebskiem na elekcyę Jana III-go. Hieronim, podstoli witebski 1697 roku, podczaszy 1698 r., w końcu pisarz ziemski 1700 r. W 1698 r. otrzymał myto mostowe w Zamołoczu (Ist. Jur. Mat. XXI). Jan i Samuel wzięci do niewoli przy zdobyciu Witebska 1654 r., trzymani byli w Kazaniu 1655 r. (Akta XIII). Samuel, syn Stanisława, podczaszy witebski 1687 r. Michał Kazimierz, administrator hibernowy województwa witebskiego 1708 r. (Ist. Jur. Mat. XX). Eufrozyna, 1-o v. za Danielem Borejką, 2-o v. za Stanisławem Horbowskim 1688 r. (Bracł. XIV. f. 681). Andrzej, wojski włodzimierski 1676 r., żonaty z Dorotą Suchodolską 1689 r. (Zap. Lub. 65 f. 32). Adam, z żony Zofii Morsztynównej, zostawił córkę Annę, żonę Stefana Łabęckiego, której, jako aryance, dobra skonfiskowano 1701 r. (Gr. Krak.). Stanisław, stolnik owrucki 1710 r., żonaty z Ludwiką Gołuchowską 1721 r. (Bracł. XV. f. 1761). Anna za Stefanem Błędowskim 1675 r. (Kętrz. f. 481). Teofila z Szostakowskich, wdowa po Kazimierzu 1680 r. (Woł. IX. f. 34).

Piotr Jozafat, żonaty 1698 r. z Anastazyą Turówną, a Krzysztof ze Szpanowa 1699 r. z Heleną Duszewską (Sap. III). Jan, pisarz grodzki kowieński 1720 r. Adam, łowczy żytomierski 1748 r. Antoni, miecznik owrucki 1746 r. N., mianowany podstolim kijowskim 1700 r., zmarły 1732 r., miał dwóch synów: Ignacego i Józefa (Czerniech. f. 992).

Celestyn, syn Ignacego i Franciszki z Piaskowskich, podczaszy kijowski 1746 r. i podstarości łucki 1753 r., podkomorzy łucki 1765 r., łowczy wielki koronny 1773 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1767 r., a Orła Białego 1775 r., konsyliarz rady nieustającej 1779 r., komisarz komisyi wojskowej obojga narodów 1792 r. (DW. 95 f. 323 i 108 f. 399). W 1768 r. otrzymał starostwo dubieńskie, które odstąpił Chołoniewskim 1769 roku. Z łowczostwa koronnego rezygnował w 1784 r. Kandydat do podkanclerstwa 1780 r. (MP.). W 1766 r. nabył Szmy ski, a 1773 r. Hulsk od Lubomirskiego, w 1780 r. Borowe od Oborskiego (DW. 87 f. 1001; 90 f. 232 i 96 f. 239). Z Anny Drzewieckiej, podkomorzanki krzemienieckiej, córki jego: Tekla za ks. Antonim Jabłonowskim, kasztelanem krakowskim, zmarła 1820 roku w Rzymie i tam pochowana u Św. Michała i Teresa za Franciszkiem Ksawerym Woyną, starostą stanisławowskim (DW. 100 f. 1103).

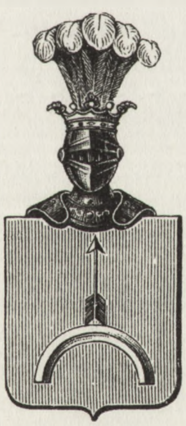
Józef podstolic kijowski, a skarbnik żytomierski, z Maryanny Wiśniewskiej miał syna Michała, skarbnika mścisławskiego 1750 r., miecznika owruckiego 1766 r., podstolego żytomierskiego 1769 r., który zeznał w 1778 r. zapis dożywocia

z żoną, Joanną Lubańską, cześnikówną liwską (DW. 94 f. 930 i 101 f. 1207). Z niej syn Feliks i córki: Anna i Franciszka, którym stryj ich Celestyn odstąpił 1788 r. część swoją na Strzemigrodzie (M. 301 f. 128).

Celestyn, Michał i Benedykt, koniuszy i poseł piński, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Joachim w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.). Wincenty 1785 r. i Joachim, szambelanowie Stanisława Augusta.

Antoni, syn Sebastyana z Maryanny Rogowskiej i Floryan, syn Tomasza z Elżbiety Rydzewskiej, wnukowie Tomasza, dziedzica Chmieliszcza 1772 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1842 i 1843 (A. b. Her.).

CZAPLIŃSCY h. DROGOSŁAW. Heraldycy nasi znają jedynie Czaplińskich powyższego herbu i wyprowadzają ich z Czaplina, leżącego w ziemi czerskiej (Bork.). Są jednak Czaplińscy pochodzący ze wsi Czaple i do nich należy Andrzej, syn Bartłomieja, o którym wyroki lubelskie z 1581 r. wspominają (Ks. 10 f. 193), a Czaplińscy czerscy, bodaj czy nie są herbu *Szeliga*. gdyż jeden z nich, mianowicie Jakób, pisał się w 1451 r. *Szeligą z Czaplina* (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 254). Z uwagi jednak, że Czaplińscy czerscy późno, bo dopiero w połowie XV wieku pojawiają się i w owym czasie właścicielem Czaplina był jedynie Jakób, po którym pozostało się dopiero potomstwo, można przypuszczać, że to obcy przybysz tutaj osiedlony, a przydomek *Szeliga* brany przez jednego z jego synów, nie oznaczał jego herbu, a był poprostu przezwiskiem.

Herb Drogosław.

Jakób, właściciel Czaplina, którego drugą żoną była Świętochna, z pierwszej nieznanej żony pozostawił: Marka, Jakóba i Macieja, oraz córki: Annę, Małgorzatę, Magdalenę i Dorotę. W 1466 r. Gotard z Chynowa przyznaje im pewną sumę.

Jakób, syn Jakóba, pisał się Jakóbem Szeligą z Czaplina. Dostał on 1476 r. dla dóbr swoich Czaplina, w ziemi czerskiej, wraz z innemi ziemianami różne wolności od ks. Konrada (KM.) i miał dwóch synów: Stanisława i Jakóba żyjących w 1472 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A. f. 157; 1 B. f. 254 i 2 f. 98). Stanisław miał synów: Mikołaja, który 1521 r. zabezpieczył posag żonie, Annie z Gąsek, córce Marcina; Marcina, który zabezpieczył posag w 1523 r. żonie, Annie Krakowińskiej, córce Feliksa i córkę Cemutę, żonę Jana Kamieńskiego w 1534 r. (Ibid. 7 f. 41 i 422; 10 A. f. 295). Mikołaj pozostawił dwie córki: Małgorzatę, żonę Jakóba z Raciborów i Dorotę, żonę Wawrzyńca Parula, 1563 r. i synów trzech: Stanisława, Jana i Pawła. Ten ostatni już nie żył w 1567 r., a pozostała po nim wdowa, Anna z Kąckich i dzieci jej: Jan i Agnieszka, zawarli układ z synami Mikołaja, o spadek po nim pozostały (Ibid. 30 f. 648 i 649; 35 f. 740; 36 f. 44 i 20 f 307). Jan, syn Pawła, subdelegat grodzki czerski 1593 r., a komornik graniczny 1597 r., żonaty 1-o v. z Anną Borkowską, 2-o v. z Elżbietą Lewikowską 1615 r., z pierwszej żony miał synów: Jerzego i Pawła,

oraz córki: Zofię za Adamem Podstolskim 1605 r., 2-o v. za Tomaszem Głoskowskim 1617 r. i Annę za Anzelmem Pikarskim 1615 r. Zofia 1621 r., a Anna 1634 r. zrzekły się spadku rodzicielskiego na rzecz braci (Perp. Czers. 1 B. f. 232; 5 f. 40, 41, 73 i 369; 9 f. 217; 2 f. 505; 6 f. 217). Jerzy, żonaty z Heleną z Golińskich, sprzedał Czaplin Turowskiemu 1619 r. (Ibid. 6 f. 45).

Jakób, syn Jakóba, ożeniony 1481 r. z Katarzyną z Glinek, córką Pawła. miał syna Jana, żonatego 1-o v. z Katarzyną Chojecką, której posag zabezpieczył w 1524 r., 2-o v. z Anną Celejewską. Z pierwszej żony synowie: Feliks, Andrzej, Jakób i Baltazar, oraz córka Dorota, za Wawrzyńcem Brzumińskim 1563 r.; z drugiej żony syn Mikołaj i córka Zofia (Zs. Gr. Czers. 2 f. 329; 13 f. 92, 287 i 344; 30 f. 428 i 731; 37 f. 246). Stanisław, syn Feliksa, w 1572 r. (Zs. Gr. Czers. 41 f. 11). Andrzej, zabezpieczył posag żonie, Zofii Kruszewskiej, 1554 r.; z niej syn Paweł 1571 r. i córka Anna, za Hieronimem Brzumińskim 1591 r. (Zs. Gr. Czers. 20 f. 89; 37 f. 93 i 39 f. 463; Perp. Czers. 1 A. f. 137). Jakób, brat Andrzeja, dopełnił z nim działu dóbr w 1556 r.; z Barbary Jastrzębskiej, córki Hieronima, pozostawił synów: Stanisława, Jana, Mateusza, oraz córki: Małgorzatę, Katarzynę, Annę i Jadwigę, którzy procesują się ze stryjem Andrzejem w 1565 r. (Zs. Gr. Czers. 5 f. 102; 31 f. 535; 20 f. 433 i 33 f. 4). Stanisława synów trzech: Krzysztof, Andrzej i Stefan w 1605 r.; z nich Andrzej żonaty 1613 r. z Katarzyną Chłochołówną (Zap. Lub. 20 f. 359). Mateusz, ożeniony 1584 r. z Barbarą Moczydłowską, córką Stanisława, miał dzieci: Stanisława, Walentego, Katarzynę, Zofię i Annę, którzy części swoje na Moczydłowie odstąpili Karmelitom warszawskim w 1618 r. Stanisław, żonaty z Anną Szumską 1616 r., nabył dobra Czersk 1624 r. Anna za Janem Chojeckim 1622 r., Zofia za Stanisławem Krzywańskim, Jadwiga za Stanisławem Mroczkiem (Zs. Gr. Czers. 53 f. 188; Perp. Czers. 3 f. 49; 6 f. 341; 11 f. 148; 5 f. 254 i 493; 7 f. 109).

Pisali się z województwem krakowskiem: Jan i Zacharyasz na elekcyę Jana Kazimierza, z ziemią przemyską: Jerzy i Marcyan na obiór króla Michała; z województwem lubelskiem Stanisław, na elekcyę Augusta II-go, a z powiatem orszańskim Józef, na obiór Stanisława Augusta.

Piotr, żyjący w 1523 r., miał syna Jana w 1567 r. Wawrzyniec procesuje Andrzeja 1563 r. (Zs. Gr. Czers. 7 f. 215; 30 f. 842 i 37 f. 116). W 1796 r. Andrzej, Maryanna, żona Antoniego Grasińskiego i Zuzanna, żona Wincentego Żylińskiego, zapisują się na kompromis. Ludwik, właściciel Bogusławek 1797 roku (DW. 111 f. 1368 i 112 f. 256).

Jerzy, otrzymał 1547 r. wieś nieosiadłą Łodyżyńce, w powiecie latyczowskim (M. 73 f. 260).

W województwie kijowskiem spotykamy Jana, żonatego 1646 r. z Katarzyną Skarbkówną z Czarnego, z której synowie: Rafał, Kazimierz, Jan, Stanisław, Ludwik i Wacław, oraz córki: Maryanna, Zofia i Urszula, procesują Sanguszków 1650 r. o zabór gruntów (Kij. IV. D. f. 147 i VI. E. f. 33). Rafał, burgrabia łucki 1648 r.

Kilian, syn Wojciecha, ur. 1722 r., ożeniony z Aleksandrą Wrońską w ziemi ciechanowskiej, zostawił syna Franciszka, który dostawszy w posagu za żoną, Maryanną z Sochockich, wieś Badurki w płockiem, zamieszkał tamże. Syn jego Klemens, ur. 1808 r., z żony, Julianny Kotarskiej z Rokicia, zostawił dwóch

synów. Z nich Tomasz, ur. 1841 r., były właściciel Borzeńca w płockiem, z żony, Ireny z Gawareckich, córki Wincentego, ma synów: Wincentego, ur. 1878 r. i Franciszka, ur. 1882 r. Leon, drugi syn Klemensa, ur. 1854 r., żonaty z Amelią Zarembianką.

Wacław i Apolinary, synowie Stanisława i Florentyny z Majewskich, wnukowie Wojciecha, prawnukowie Karola, dziedzica Zalesia 1783 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1852 r. (A. b. Her.).

CZAPLIŃSCY. Rodzina Klemensa Czaplińskiego z Węgier otrzymała szlachectwo 1578 r. i herb *Drzewicę* z tą odmianą, że w szczycie hełmu w miejsce pięciu piór strusich, znajduje się księżyc z gwiazdami, jak na tarczy (M. 117 f. 62).

CZAPLIŃSKI Jan otrzymał szlachectwo 1634 r., o czem konstytucya z 1638 r. wspomina (V. L.). Herb jego *Drogosław* z tą odmianą, że w szczycie hełmu nie pióra strusie, a ręka zbrojna z mieczem.

Herb Czapla.

Herb Radwan.

CZAPLOWIE (CZAPLA) herbu CZAPLA. Krzysztof Czapla, właściciel dóbr Czaplowskie w 1661 r., pozostawił syna Michała, a ten Antoniego, którego synowie: Stanisław, Felicyan z synami: Aleksandrem, Wincentym i Ludwikiem, Wincenty Józef z synami: Onufrym, Dominikiem, Rafałem, Ignacym i Donatem, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1798 r.

CZAPLOWIE v. CZAPLICOWIE h. RADWAN w W. Ks. Litewskiem. Stepan Andrejewicz Czapla, bojar Aleksandra Chodkiewicza, otrzymał od Aleksandra Jag. wsie i dwóch ludzi, w powiecie wołkowyskim. Nadanie to potwierdził mu król Zygmunt 1507 r. (ML. 10). Tenże bojar Stepan Czaplic układa się 1516 r. z monasterem supraślskim (Akta V. 1). Jaśko, syn Stepana, dostarczał na ekspedycye wojenne dwa konie, a brat jego Józef, świadek 1545 r. na zapisie Abramowicza (ML. 21). Maksymilian Czaplic v. Czapla w województwie brzeskiem-litewskiem 1576 r. (Źr. Dz. IV.).

CZAPRAŃSKI Antoni, dowiódł swego pochodzenia szlacheckiego w Galicyi, w sądzie ziemskim przemyskim, w 1782 r. (Goł.).

CZAPSCY. Oprócz głośnej rodziny Leliwitów Czapskich, jest jeszcze kilka domów tego nazwiska. Czapscy h. *Grzymała* pochodzą z Czambska, w ziemi

dobrzyńskiej i o nich pod Czambskimi mówiliśmy. Na Czaplach w krakowskiem siedzieli w XV-m wieku *Okszyce*. Inni Czapscy pochodzą ze wsi Czaple w województwie brzeskiem-kujawskiem, o których niżej; inni z Czapel, w ziemi liwskiej, a jeszcze inni ze wsi Czaple na Podlasiu.

CZAPSCY h. LELIWA [1]) pochodzą z województwa pomorskiego, a nazwę swą od wsi Czaple wzięli, która już w XIV-tym wieku w ich posiadaniu była. Kętrzyński w dziele swojem podaje, że właściciel Czapel około 1300 r. żonaty był z Guntówną, prawnuczką Pipina, należącego do jednego z najdawniejszych i najsławniejszych rodów pruskich. Ztąd pewnie powstał przydomek *von Hutten*, którego Czapscy używają. Piotr de Czapelken w 1395 r. (RM.).

Na Podlasiu spotykamy również Czapskich Leliwitów, pochodzących z Czapel tam położonych, jaki jednak zachodzi stosunek między tymi domami, dojść niepodobna.

Herb Leliwa.

W 1526 r. król Zygmunt potwierdził Marcinowi Czapskiemu posiadanie wsi Czaple; w przywileju tym wzmiankowano, że dobra te należały już do przodków jego (M. 42 f. 42). Ów Marcin, ławnik ziemski świecki 1548 r, był prawdopodobnie synem Stefana Czapelken, szwagra Janka z Targowiska, sędziego ziemskiego chełmińskiego, około 1470 r. (Kętrz. Pam. Akad. Um. I. f. 170).

Sebastyan otrzymał od Zygmunta Augusta 1569 roku wieś Mejsterwald w województwie pomorskiem (M. 108 f. 80).

Mikołaj, z Aleksandry Bąkowskiej, 2-o v. Eremianowej Dembińskiej, kasztelanowej rogozińskiej, 1640 r., zostawił córki: Annę za Pawłem Czarlińskim i Aleksandrę za Baltazarem Bystramem, obydwie zmarły już 1661 r.

Władysław, poseł województwa chełmińskiego, podpisał z temże województwem elekcyę króla Michała. Sebastyan, chorąży chełmiński 1673 r., podkomorzy malborski 1685 r., w końcu kasztelan chełmiński, umarł w 1699 r. Żona jego Magdalena Wilczyńska (Sig. 14 f. 83). Melchior, syn Sebastyana (V. L. 1703 r.), miecznik ziem pruskich 1709 r. Józef, syn Melchiora, jako poseł województwa chełmińskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422).

Piotr Aleksander, starosta klecki 1696 r., kasztelan kruszwicki 1703 r., otrzymał w tym ostatnim roku przyznanie dożywocia na starostwie radzyńskiem dla żony Maryanny z Szydłowskich. W 1710 r. został kasztelanem chełmińskim; umarł 1717 r., w którym wdowa po nim otrzymała konsens królewski na ustąpienie sta-

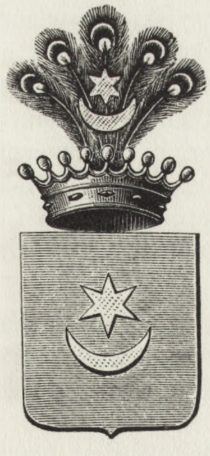
[1]) Monografię tej rodziny zamieścił w swem dziele hr. St. Kossakowski i p. Żychliński w „Złotej Księdze". Nie mając w ręku aktów, na mocy których rodowód ich ułożyli, podajemy tutaj tylko wzmianki o aktach dotyczących tej rodziny, które posiadamy.

rostwa radzyńskiego i sobowickiego Piotrowi Czapskiemu i żonie jego, Konstancyi z Gnińskich.

Franciszek, chorąży pomorski 1676 r., podkomorzy malborski 1677 r., żonaty z Magdaleną von Holtzen (Guldenbalk von Holt), dla której przyznanie dożywocia na starostwie parchowskiem w 1671 r. otrzymał (Sig. 12 f. 100).

Jan Chryzostom, kasztelan kruszwicki 1693 r., kasztelan elblągski 1699 r., umarł w 1716 r.

Franciszek, syn Jana Chryzostoma, z podkomorzego chełmińskiego kasztelan gdański 1725 r., którego córka Ludwika za Michałem Skórzewskim 1750 r. Ignacy, brat poprzedniego, z miecznika ziem pruskich, po bracie Franciszku kasztelan gdański 1737 r. Syn jego Józef, generał major wojsk koronnych, podkomorzy pomorski 1757 r., kasztelan elblągski 1758 r. i kawaler orderu Orła Białego 1760 r. Córka jego Brygida, żona Marcelego Zielińskiego, wojskiego płockiego, zmarła 1801 r., pochowana w Toruniu. Antoni, syn Ignacego, major wojsk koronnych 1753 r. (DW. 74 f. 718), asesor sądów zadwornych 1757 r. (Sig. 27), chorąży malborski 1759 r., podkomorzy chełmiński 1762 r., generał adjutant Stanisława Augusta 1764 r. (MP.), otrzymał w 1765 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną (MP.), 1766 r. już generał major, otrzymał nowy list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 31). W 1760 r. jest miecznikiem ziem pruskich. W 1766 r. kawaler orderu Św. Stanisława (DW. 87 f. 625). W 1782 r. jest pułkownikiem wojsk koronnych (DW. 98 f. 492), a 1784 r. generał lejtenantem (DW. 100 f. 1345). W 1753 r. sprzedał Nowe Miasto Szydłowskiemu, a Sokołów Lipskiemu. Z województwem chełmińskiem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Ożeniony z Kandydą Lipską, kasztelanką łęczycką (DW. 74 f. 718 i 744; 87 f. 1449 i 96 f. 632), miał z niej synów: Mikołaja, właściciela Bukowca, generał majora i szefa wojsk koronnych i Józefa, generał majora, komisarza komisyi wojskowej; kwitowali oni Lubomirską 1792 r. (DW. 100 f. 312 i 108 f. 794). W tym ostatnim roku Mikołaj był kawalerem orderu Św. Stanisława.

Herb hr. Czapskich.

Mikołaj, obdarzony dziedzicznym tytułem hrabiowskim pruskim 1804 r., ożeniony z Maryą Czapską, wojewodzianką chełmińską, pozostawił z niej córkę Antoninę za Antonim Skórzewskim i syna Franciszka, ur. 1797 r., zmarłego 1862 roku.

Hr. Franciszek, właściciel Bukowca, członek dożywotni pruskiej izby panów, ożeniony z hr. Michaliną Czapską, córką Stanisława, miał trzech synów i pięć córek, z nich:

1) Hr. Stanisław, właściciel Bukowca, dożywotni członek pruskiej izby panów, ur. 1837 r., zmarły w Paryżu 1884 r., z ks. Olgi Czetwertyńskiej, córki Borysa, nie pozostawił potomstwa.

2) Hr. Kazimierz, ur. 1842 r., zmarły 1879 r., z hr. Maryi Goetzendorf-Grabowskiej, córki Edwarda, pozostawił

synów: Włodzimierza i Franciszka, oraz córki: Izabellę i Melanię. Włodzimierz umarł w Grylewie 3-go Sierpnia 1890 r.

3) Hr. Aleksander, ur. 1849 r., właściciel Skąpego, zaślubił 1-go Lipca 1879 r. w Wilnie Jadwigę Sobańską h. Radlica, córkę Leona.

4) Hr. Matylda, zaślubiona 12-go Sierpnia 1865 r. Hipolitowi Oświecimskiemu.

5) Hr. Józefa wyszła 16-go Października 1866 r. za Jana Walentego Burzyńskiego.

6) Hr. Marya za Ludwikiem Szczanieckim.

7) Hr. Zofia i

8) Hr. Jadwiga za Władysławem Ordęgą.

Józef, syn Antoniego, ur. w Bukowcu 12-go Marca 1760 r., z Maryanny Pławińskiej miał syna Józefa Napoleona, ur. 1797 r. w Bydgoszczy, oficera b. wojsk polskich, zmarłego 1852 r., ożenionego z hr. Eleonorą Mielżyńską, córką Stanisława. Syn ich Bogdan, ur. 13-go Maja 1851 r., ordynat pierwszy na Smogulcu, majętności macierzystej, z której utworzoną została ordynacya w 1861 r., otrzymał w tymże roku dziedziczny tytuł hrabiowski według prawa pierworodztwa.

Franciszek Stanisław Kostka, syn Ignacego, kasztelana gdańskiego, podkomorzy chełmiński 1752 r., kasztelan chełmiński 1762 r., wojewoda chełmiński i starosta kowalewski 1766 r., kawaler orderu Orła Białego 1762 r. (DW. 107 f. 987), z Doroty Działyńskiej miał córki: Annę za Józefem Oskierką i Maryę za Mikołajem Czapskim z Bukowca, generałem. Z ks. Weroniki Radziwiłłównej, wojewodzianki wileńskiej, synowie: Karol i Stanisław.

Karol, właściciel dóbr Stankowskich, w gubernii mińskiej, marszałek szlachty powiatu mińskiego, ożeniony z Fabianną Obuchowiczówną, którego synom: Adamowi, Karolowi Ignacemu i Emerykowi, przyznany został tytuł hrabiowski w Cesarstwie Rosyjskiem 1874 r. Z jego dzieci:

1) Marya Salezya, wizytka.

2) Karol Ignacy, bezżenny.

3) Adam, ur. 1819 r., kamerjunker dworu cesarsko - rosyjskiego, właściciel Nowosiółki, Naruszewicz, Nacz etc., hrabia od 1874 r., ożeniony 1845 r. z hr. Maryą Rzewuską, córką Henryka, z której: a) hr. Adam, ur. 23-go Grudnia 1849 roku, ożeniony 17-go Kwietnia 1873 r. z Jadwigą Reytanówną, ma córkę Maryę i syna Franciszka, ur. 1885 r.; b) hr. Henryka, zaślubiona 1869 r. hr. Wojciechowi Zyberg - Platerowi i c) hr. Aleksandra, zaślubiona 1873 r. Aleksandrowi Kolemine, z nim rozwiedziona, poślubiła w Darmsztadzie 1885 r. morganatycznie Ludwika III-go, wielkiego księcia heskiego. Powtórnie rozwiedziona, nosi tytuł hr. Hutten - Czapskiej.

4) Emeryk, ur. 5-go Listopada 1828 r., właściciel Stankowa, szambelan dworu cesarsko - rosyjskiego, hrabia od 1874 r., były vicegubernator miasta Petersburga, dyrektor departamentu leśnego ministeryum dóbr państwa etc, posiadacz jednego z najznakomitszych zbiorów numizmatów w Polsce, zaślubił w 1854 r. bar. Elżbietę Meyendorff, córkę Jerzego; z niej: a) hr. Karol, ur. 1860 r., prezydent miasta Mińska 1890 r., żonaty z Maryą z Pusłowskich, córką hr. Franciszka i Leontyny z Włodków; b) hr. Jerzy, ur. 1861 r., zaślubił 1886 r. na zamku Tetschen hr. Józefę Thun - Hohenstein, córkę Fryderyka, b. ambasadora austryja-

ckiego w Peterburgu, z której ma córkę Leopoldynę; c) hr. Zofia, zaślubiona 1875 roku hr. Henrykowi Zyberg-Platerowi i d) hr. Elżbieta.

Stanisław, syn Franciszka, właściciel Kiejdan, oficer wojsk polskich, pułkownik wojsk napoleońskich, ożeniony z Zofią Obuchowiczówną, siostrą swej bratowej, miał z niej:

1) Michalinę, zaślubioną hr. Franciszkowi Czapskiemu.

2) Maryana, kamerjunkra dworu cesarsko-rosyjskiego, marszałka szlachty gubernii kowieńskiej, autora „Historyi konia", dziedzica Kiejdan, żonatego z Justyną Rostworowską, córką Mikołaja. Dzieci jego: a) Stanisław; b) Maryan; c) Mikołaj; d) Anna, zaślubiona Konstantemu Brezie, właścicielowi Lednogóry; e) Zofia, zaślubiona Stanisławowi Brezie, właścicielowi Więckowic.

3) Adolfa, marszałka szlachty gubernii kowieńskiej, zmarłego 1883 r., żonatego z Stanisławą Górską, córką Hipolita. Z niej dzieci: a) Henryk, zmarły bezpotomnie; b) Stanisław, ożeniony 26-go Kwietnia 1888 r. w Dreznie z hr. Jadwigą Potulicką, córką Józefa; c) Zofia za hr. Aleksandrem Choiseul - Gouffier; d) Adolfina za Gustawem Przezdzieckim, synem Aleksandra, właścicielem Falent; e) Krystyna za hr. Mieczysławem Potulickim.

4) Edwarda, właściciela Swojatycz, zmarłego 1888 r., ożenionego z Antoniną Różycką, córką Floryana. Jego dzieci: a) Floryan, zmarły 29-go Listopada 1889 r. w Petersburgu; b) Edward, zmarły w Kościelcu 1887 r.; c) Marya; d) Antonina, zaślubiona Adolfowi Ponińskiemu, właścicielowi Kościelca; e) Weronika, zaślubiona hr. Janowi Platerowi - Zybergowi.

Piotr Aleksander, brat Jana Chryzostoma, starosta knyszyński, został kasztelanem chełmińskim 1717 r., a wojewodą pomorskim 1726 r. Za konsensem królewskim z 1717 r., on i żona jego, Konstancya z Gnińskich, nabyli starostwo radzyńskie i sobowickie, od stryjenki swej, Piotrowej Czapskiej (Sig. 19). Był on i starostą skarszewskim. Umarł 1737 r., a pozostała po nim wdowa za konsensem królewskim z 1740 r., odstąpiła starostwa radzyńskie i sobowickie synom swoim (Sig. 26).

Jan Ansgary, syn wojewody pomorskiego, z pierwszej jego żony Teresy Kossówny, starosta klecki, lonkorski i bracyański 1722 r., łowczy wielki koronny 1732 r., w tymże jeszcze roku wojewoda chełmiński i starosta kowalewski, a 1738 roku podskarbi wielki koronny. W 1722 r. otrzymał ius communicativum dla żony, Teresy z Zamoyskich, wojewodzianki smoleńskiej, na starostwa: kleckie, lonkorskie i bracyańskie (Sig. 20 i M. 236 f. 368). W 1732 r. został kawalerem orderu Orła Białego. W 1735 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 24). W 1736 r. otrzymał konsens królewski na ustąpienie starostwa kleckiego Mirosławskiemu (Sig. 26), a 1742 r. starostwa bracyańskiego bratu przyrodniemu Tomaszowi i żonie jego, a swej córce Maryi (Sig. 26). W 1733 r. podpisał konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). Córki jego: Marya, 1-o v. za Antonim Potockim, starostą kołomyjskim, następnie wyszła za stryja swego Tomasza, a Anna za Antonim Anzelmem Nieborskim, starostą ciechanowskim 1748 r. (M. 232 f. 352; DW. 70 f. 1033 i 1044; 71 f. 156 i 74 f. 1282; Perp. Czers. 27 f. 180).

Tomasz, syn wojewody pomorskiego i Konstancyi z Gnińskich (M. 236 f. 368), starosta knyszyński prawdopodobnie po ojcu, radzyński od 1740 r., dalej

lonkorski i bracyański 1743 r., ożeniony z rodzoną swoją synowicą Maryą, córką Jana Ansgarego (M. 280 f. 369), miał z nią liczne potomstwo, z którego jedynie pozostały dwie córki: Urszula, zaślubiona Stanisławowi Małachowskiemu, referendarzowi koronnemu, z którym umowy przedślubne zawarte zostały w 1772 i 1773 roku (M. 236 f. 368 i 280 f. 369) i Konstancya za ks. Dominikiem Radziwiłłem, starościcem rzeczyckim. Ta ostatnia wystąpiwszy w 1782 r. o rozwód i otrzymawszy takowy, zaślubiła w 1784 r. szwagra swego Małachowskiego (M. 297 f. 271 i DW. 93 f. 54 i 100 f. 1163). Tomasz, starosta knyszyński, owdowiawszy, zaślubił Juliannę de Kaëpsy, której w 1783 r. zapisał wszystkie kosztowności, złoto i srebro (DW. 99 f. 727). Tomasz, jako poseł z powiatu tczewskiego podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r., a jako poseł z powiatu brodnickiego podpisał z województwem chełmińskiem elekcyę Stanisława Augusta.

Paweł Tadeusz, syn wojewody pomorskiego z Gnińskiej, generał - major wojsk koronnych 1763 r. Jan, syn wojewody pomorskiego z Gnińskiej, starosta sobowidzki. Siostry ich: Rozalia, 1-o v. żona Adama Tadeusza Chodkiewicza, wojewody brzeskiego - litewskiego, 2-o v. za Jakóbem Czapskim i Magdalena, żona ks. Hieronima Radziwiłła, chorążego wielkiego W. Ks. Litewskiego, w 1762 roku z nim rozwiedziona (Perp. Czers. 31 f. 251; 32 f. 6, 11 i 192; DW. 82 f. 343).

Franciszek Tomasz, brat Jana Ansgarego, opat pelpliński, biskup dioneński 1725 r., koadjutor biskupstwa chełmińskiego, w końcu biskup chełmiński 1731 roku.

Marcin, podkomorzy wendeński, zmarł 1736 r. Syn jego Jan, poseł województwa chełmińskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 422).

Walenty, syn Jana, miał syna Franciszka, właściciela Sumowa, którego syn Tomasz, właściciel Sumowa, zmarły 1862 r., żonaty był 1-o v. z Maryą Wilczewską, 2-o v. z Bogumiłą z Kalksteinów. Z pierwszej żony jego córki: Antonina za Henrykiem Sypniewskim, Leokadya i Izabella za Natalisem Sulerzyckim. Z drugiej żony, córka Julia za Ludwikiem Nostitz Jackowskim i synowie:

1) Józef, właściciel Sumowa, żonaty z Zofią Kaweczyńską, miał z niej synów: Kazimierza, ożenionego z Ludwiką Wolffówną, 1-o v. Rzeszotarską, właściciela dóbr Stolniki w rawskiem, zmarłego 1898 r.; Ignacego; Antoniego, zmarłego bezżennie 1899 r. w Białaczowie; Zygmunta; Adama i córkę Anielę za Romanem Ziołeckim.

2) Jan, właściciel Bobrowa, żonaty z Zofią Rutkowską, ma z niej synów: Artura i Jerzego, oraz córki: Zofię za Józefem Karwatem, Janinę i Maryę.

Walenty Aleksander, z biskupa przemyskiego biskup kujawski 1741 r., zmarły 1751 r., kawaler orderu Orła Białego 1740 r. Plac swój na Nowym Świecie w Warszawie sprzedał Brühlom 1746 r. (M. 228 f. 37).

Brat jego Maciej, poseł województwa chełmińskiego, podpisał 1733 r. konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422).

Piotr brat poprzednich, chorąży pomorski 1737 r., poseł powiatu tczewskiego 1733 r., podpisał konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). Synowie jego: Michał August i Jakób.

Michał August, szambelan Augusta III go, wykupił za konsensem królewskim z 1746 r. starostwo kościerzyńskie z rąk Czartoryskich. W 1756 r. sprzedał

Suleczyn Brühlom (DW. 80 f. 107). W tymże roku odstąpił starostwo kościerzyńskie Brühlowi, a został wojewodą malborskim i starostą kirszporskim. W 1758 r. kawaler Orderu Orła Białego. Michał, żonaty 1-o v. z Izabellą Przebendowską, dla której jus communicativum na starostwo kościerzyńskie w 1752 r. otrzymał, 2-o v. z Brygidą Działyńską, 3-o v. z Anną Ledóchowską, córką Franciszka (DW. 112 f. 1094), z pierwszej żony pozostawił córkę Teresę, zaślubioną 21-go Września 1778 r. Aleksandrowi Potockiemu, senatorowi - wojewodzie za czasów księstwa warszawskiego.

Jakób, chorążyc pomorski, został w 1746 r. podskarbim ziem pruskich. Właściciel Smętowa, ożeniony z Różą Ewą Czapską, wojewodzianką pomorską, wdową po Chodkiewiczu, pozostawił córkę Konstancyę, żonę Maksymiliana Mielżyńskiego 1775 r. (DW. 92 f. 104).

Józef, skarbnik kruszwicki 1765 r., właściciel Borzejewa, z Justyny Kraszewskiej pozostawił syna Jana Benignina, żonatego z Jadwigą Rychłowską. Z niej syn Anastazy, oficer wojsk Napoleońskich, ożeniony z Wiktoryą Sikorską, z której córka Tekla za Franciszkiem Karłowskim z Dobieszewa i synowie:

1) Józef, właściciel Kuchar, żonaty z Józefą Kalksteinówną, z niej synowie: Józef i Stanisław.

2) Bolesław, właściciel Chwalęcina, żonaty z Maryą Skórzewską, córką Ignacego, ma syna Franciszka i córki: Maryę i Ludwikę.

Krzysztof i żona jego, Małgorzata z Manteuflów, otrzymali konsens królewski w 1658 r., na ustąpienie Barlonina, w powiecie puckim, synowi Piotrowi (M. 201 f. 67). Krzysztof, syn Jana, a wnuk Krzysztofa, 1702 r. chorąży pomorski, następnie kasztelan gdański, umarł 1724 r. N., podczaszy chełmiński, umarł 1720 roku. Rozalia za Józefem Pląskowskim 1750 r. Anna, żona 1-o v. N. Cętkowskiego, 2-o v. Józefa Słotwińskiego, łowczyca dobrzyńskiego, w 1766 r. (DW. 85 f. 695). Stanisław, generał adjutant buławy mniejszej koronnej i łożniczy elektora saskiego i żona jego, Anna d'Aloy, kwitowani przez Rudnickiego 1782 r. (DW. 98 f. 479 i 90 f. 44).

Józef Czapski, właściciel Kruszyn i Niewierza, w powiecie brodnickim, sprzedał te dobra w 1740 r. synowi Janowi, a ten odstąpił je w 1782 r. synowi Józefowi, żonatemu z Anną Wernikowską. Syn tego ostatniego Franciszek, dobra te wraz ze Żmijewkiem, nabytym w 1793 r. przez ojca jego od Dąbskiego, sprzedał w 1820 r. Pruskiemu, Białobłockiemu i Wybickiemu. Franciszek z synem Leonardem i bracia jego: Izydor i Antoni, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 i 1838 r.

Franciszek, nabywca Małopola, Dąbrówki, Dzierżna, Ignackowa i Radomic, oprócz Leonarda, miał jeszcze córki: Leokadyę, żonę Romualda Pląskowskiego, profesora uniwersytetu warszawskiego, Faustynę Kujawińską i synów: Alfonsa i Melchiora. Alfons, właściciel Dzierżna, w powiecie rypińskim, z żony, N. Pawłowskiej, pozostawił córkę Stefanię, za Antonim Kryszką, profesorem uniwersytetu warszawskiego. Melchior, właściciel Ignackowa, w powiecie lipnowskim, z Józefy Pląskowskiej miał synów: Jana i Józefa i córki: Maryę i Teodorę.

Leonard, syn Franciszka, właściciel Radomic, w powiecie lipnowskim, prezes Dyrekcyi Szczegółowej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Pło-

cku, zmarły 1888 roku, z Barbary Srokanicz pozostawił niżej wymienione potomstwo:

1) Józef, ur. 1842 r. i 2) Stanisław, ur. 1844 r., zginęli w 1863 r.

3) Julian, ur. 1850 r., właściciel Radomic i Aleksandrowa, żonaty z Zofią Pruską, z której syn Witold, ur. 1885 r.

4) Witold, ur. 1853 r., właściciel Dzierżna i Konotopic, żonaty z Maryą Gockowską, ma z niej synów: Juliana, ur. 1886 r., Ludwika, ur. 1898 r. i córkę Zofię.

5) Zygmunt, ur. 1862 r.

6) Jan, ur. 1864 r.

7) Marya za Brochockim.

8) Zenobia.

9) Zofia za Henrykiem Karwosieckim i

10) Michalina za Konradem Dzierzgowskim.

Aleksander Czapski, właściciel Dołoteczki w 1715 r., miał synów: Stanisława i Grzegorza.

Jan, syn Stanisława, pozostawił synów: Antoniego i Aleksandra. Piotr Paweł, syn Antoniego i Wiktoryi z Wierzbickich, w 1840 r., a Franciszek, syn Aleksandra i Franciszki ze Skwierczyńskich, w 1843 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

Józef, syn Grzegorza, miał dwóch synów: Józefa i Jana. Jan Leon, syn Józefa, w 1843 r., a Mateusz, syn Jana, z synem Leonardem, w 1843 i 1845 r. dowiedli szlachectwa w Królestwie (A. b. Her.).

CZAPSCY h. LELIWA ze wsi Czaple na Podlasiu. Mikołaj, syn Rafała z Czapli, żonaty 1522 r. z Zofią z Korczewa, wdową po Stanisławie Hlebowiczu, wojewodzie połockim (ML. 16 f. 5); ona zapisała temu swemu mężowi w 1519 r. 1000 kóp groszy litewskich na Bartkowie, Świeglacinie i Sarnowie na Podlasiu (Arch. Sang. III.). Paweł, komornik drohicki 1525 r. (ML. 15 f. 740). Maciej, syn Pawła z Czapli-Obrąpałek, kwitował Mogilnickiego 1613 r. (Zap. Lub. 20 f. 356). Wojciech, otrzymał w 1635 r. konsens królewski, na ustąpienie pewnego gruntu pod Drohiczynem synom: Stanisławowi Kazimierzowi i Wojciechowi (M. 180 f. 463). Kasper, syn Jerzego, ma dług u Ostrowskiego 1622 r. Piotr i Stanisław, synowie Andrzeja, pozwani przez Herburta 1643 r. (Zap. Lub. 26 f. 57 i 38 f. 584). Stanisław Zygmunt, cedował w grodzie warszawskim sumę synowi Stanisławowi w 1684 r. (DW. 56 f. 1095). Stanisław, cześnik drohicki, podpisał elekcyę Stanisława Augusta.

Sebastyan, podstarości i sędzia grodzki chęciński, umarł przed 1667 r., a wdowa po nim, Katarzyna z Janowic, 1-o v. Piotrowa Duninowa, jest posesorką Dąbia i Rzeszówka 1671 r. (Gr. Chęcin.). Przeciw dzieciom ich: Janowi, Samuelowi, Zofii i Felicyannie, wnosi manifest 1675 r. w grodzie bieckim stryj i opiekun ich, Piotr z Czapel Czapski, że im oddał dobra Dąbie, Rzeszówek, Kraszówek, Wolę i Barycz w chęcińskiem, a oni mu żadnych nakładów i wydatków nie zwrócili, ale jeszcze chorego z łóżka na słotę wyrzucili (Gr. Biec.). Trzecia córka Sebastyana Krystyna, jest 1676 r. za Mikołajem Rusieckim.

Jan z bratem zawiera 1680 r. kontrakt dzierżawny z Wyżyckim o Dąbie i Rzeszówek. Tenże Jan z Czapel-Andralowic Czapski, z żoną, Jadwigą z Psar, pozwał 1689 r. dzierżawców Rzeszówka Złotnickich (Gr. Chęcin.). Anna z Czapel-Andralowic Czapska, kwitowała 1734 r. Dembińskiego, dziedzica Dąbia (Gr. Krak.). Samuela z Czapel-Andralowic Czapskiego, z Katarzyny Ozowskiej, 2-o v. Stanisławowej Więckowskiej, synowie: Michał i Jan. Michał z Zofii Zagorowskiej zostawił syna Antoniego, żonatego z Katarzyną Kurowską.

Antoniego synowie: Ignacy Walenty viceregent, Jan Feliks instygator i Wincenty Feraryusz, burgrabia i subdelegat grodzki — ostrzeszowscy, razem z dziećmi Jana, brata Michała, urodzonemi z Barbary z Brzezia: Jackiem, Janem, chorążym piechoty koronnej, Szymonem i Antoniną Tomaszową Małecką, pozwali 1791 r. Lanckorońskiego o dobra Boryszowice z Wolą po Duninach (Obl. Krak. 222 f. 1893). Andrzej, syn także Jana, pozostawił syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1842 r. (A. b. Her.).

CZAPSCY z województwa brzeskiego-kujawskiego, ze wsi Czaple, w powiecie kowalskim. Kasper, syn Jerzego z województwa brzeskiego-kujawskiego, sprzedał część Czapel w 1615 r. (M. 156 f. 475). Łukasz i Walenty, synowie Walentego, w powiecie przedeckim 1602 r. Andrzeja córka Anna za Szczakowskim, 1526 r. (Gr. Przed. 1 f. 109 i 50 f. 241).

CZAPSCY różni: Andrzej Stanisław, komornik ziemski zatorski i oświecimski 1648 r., żonaty z Petronellą Kawecką, córką Bernarda i Agnieszki Duninówny (Zap. Lub. 47 f. 567). Ten, czy inny Andrzej, podpisarz grodzki krakowski 1662 r. (Zap. Lub. 51 f. 589), a pisarz grodzki biecki 1672 r. Sebastyan, komornik proszowski 1661 r. Jan w województwie wołyńskiem, dziedzic na Horbaczach 1619 r., żonaty z Barbarą z Łąckich (Woł. IV. f. 19 i 573). Mikołaj, dworzanin królewski 1646 r. (Czerniech. f. 62). Franciszek, zasłużony wojak, został wojskim 1660 r., a pisarzem ziemskim włodzimierskim 1661 r. Żonaty był 1-o v. z Maryanną Liniewską, 2-o v. z ks. Teofilą Koziczanką (Woł. VII. C. f. 62 i IX. f. 6). Z pierwszej żony pozostawił synów: Tomasza, Aleksandra, oraz córki: Aleksandrę Ziemińską i Katarzynę Trzcińską; z drugiej żony córki: Anna Krystyna i Maryanna, żona Marcina Suszkowskiego (Woł. IX. f. 74 i Zap. Lub. 53 f. 940).

Tomasz, towarzysz roty usarskiej królewicza, został miecznikiem czerniechowskim 1676 r.; umarł podczaszym parnawskim 1717 r. Aleksander, podkomorzy czerniechowski 1689 r. Krystyna za Janem Bogusławem Horainem, podczaszym wołyńskim 1720 r. (Kij. IX. f. 904). Aleksander, podczaszy bracławski, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422). Katarzyna za Tomaszem Koziką przed 1680 r. (Woł. IX. f. 74).

Piotr, deputat na trybunał koronny, żonaty z Heleną Konarską 1659 roku (Zap. Lub. 46 f. 515). Małgorzata z Biejkowskich, z czerskiego, żona Krzysztofa 1588 r. (Zs. Gr. Czers. 56 f. 420). Jacek, syn Bonifacego i Maryanny z Zaborowskich, sprzedał w 1778 r. Zabokliki Roli (A. Leg. Galic.). Marcin i dzieci jego: Jan, Józef, Jerzy i Ludwika Mlicka, cedują sumę Kalksteinowi 1780 r. (DW. 96 f. 890). Grzegorz, porucznik wojsk koronnych, syn Kazimierza i Maryanny z Kryń-

skich, zeznał 1785 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Kozłowskich, córką Franciszka (DW. 101 f. 1369).

CZAPURSCY v. CZEPURSCY ze wsi Czapury, w powiecie poznańskim. Pietrasz i Jan, bracia, mają sprawy w Poznaniu w latach 1386 — 1394 (Leksz.). Pietrasz z Czapur, ręcząc za brata i siostry rozgranicza w 1394 r. tę wieś swoją od wsi Babki i Głuszyna biskupa poznańskiego (KWP. III.).

CZARASSY (v. CZARASTY?) w ziemi ciechanowskiej. Adam, Andrzej, Józef, Tomasz i Wojciech, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

CZARBKIEWICZ Jakób, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

CZARKOWSCY h. HABDANK, czy nie z Czarkowy, w powiecie wiślickim. Walenty, podstarości piński 1556 r. Marcyan, syn Wojciecha z Czarkowy, pisarza kowelskiego, żył w 1582 r. (M. 124 f. 88).

Jakób, nabył 1675 r. Swięck - Maćkowięta, w ziemi drohickiej (Herb. Kr. Pols.); potomkowie jego: Paweł, syn Szymona i Petronelli z Godlewskich i Mateusz, syn Leona i Rozalii z Godlewskich, wnukowie Tomasza, prawnukowie Jana, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1848 i 1856 (A. b. Her.).

Herb Habdank.

Stanisław, wojski nowogrodzki, podpisał pacta conventa Władysława IV-go. Krzysztof z województwem nowogrodzkiem pisał się na elekcyę Augusta II-go. Michał i Józef, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim w 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 607). Mikołaj i Tomasz, podpisali z ziemią mielnicką obiór Stanisława Augusta. Tomasz, cześnik drohicki 1766 r. Tomasz, komornik ziemski drohicki 1779 r., a graniczny drohicki 1785 r. Tomasz, horodniczy bracławski 1767 r., skarbnik bracławski 1769 r., wojski większy dzwinogrodzki 1776 r. Tomasz, komornik graniczny bracławski 1767 r. i regent ziemski 1780 r. Tomasz, horodniczy winnicki 1779 r. Tomasz, vicesgerent grodzki żydaczowski 1761 r. Jan, burgrabia podolski 1782 r. Kazimierz, syn Grzegorza i Maryanny z Mioduszewskich, nabył Twarogi 1783 r. (DW. 99 f. 1178). Maciej, syn Łukasza i Maryanny z Twarowskich, nabył części na Twarogach 1793 r. (DW. 109 f. 511).

W Galicyi udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: Rafał z przydomkiem Socha 1783 r. w sądzie grodzkim bieckim; Tadeusz, członek Stanów, 1783 r. w sądzie ziemskim halickim, a Cyryl, syn Tadeusza, przyjęty do grona Stanów 1838 r. (Goł.). Żona Cyryla, Marya z hr. Golejewskich, będąc bezdzietną, utworzyła ordynacyę dla krewnego swego męża Tadeusza, z obowiązkiem dołączenia jej nazwiska do Czarkowskich. Kajetan, z żony Wiktoryi z Mycielskich, zostawił czterech synów: Konstantego, który zaślubił w Niegowćach 1892 r. Józefę Smoleńską; Ka-

zimierza, ożenionego z Maryą Tokarską; Antoniego i najstarszego Tadeusza, ordynata Czarkowskiego-Golejewskiego, ożenionego 2-o v. z Zaleską, córką b. ministra austryjackiego, a 3-o v. w 1895 r. z Klementyną Rudnicką ze Strzałek.

Czarkowscy niżej wymienieni legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, lecz nie wiem czy z tego herbu: Jan i Juliusz, synowie Jana i Szymon, syn Piotra, wnuki Ignacego, prawnuki Wojciecha, w 1844 r., a Adam, syn Jana, w 1848 r. Tomasz, syn Franciszka, wnuk Pawła, prawnuk Piotra, w 1842 r., a Leon, Waleryan, Petronella, Walerya, Marya i Helena, dzieci Tomasza, w 1857 roku. Henryk, Grzegorz i Mikołaj, synowie Jana, wnuki Stefana, prawnuki Pawła, w 1860 r.

Seweryn i Antoni z synami: Janem, Stanisławem i Władysławem, synowie Jana, wnuki Tomasza, prawnuki Pawła, syna Marcina, w 1846 r., a Sylwian Jan, syn Seweryna, w 1867 r. i Antoni, syn Jana, wnuk Antoniego, w 1880 roku (Spis.).

CZARLIŃSCY h. WŁASNEGO. Herb ten przedstawia w polu błękitnem szarą sowę na pieńku o trzech gałązkach; w szczycie hełmu pięć piór pawich. Czarlińscy wzięli nazwę swą od Czarlina, w powiecie starogrodzkim leżącego.

Paweł, żonaty z Anną Obornicką 1589 r., a Hektor i Stanisław, synowie Andrzeja, 1618 r., w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 37 f. 264 i 64 f. 119). Dorota za Stanisławem Moszczeńskim 1634 r. Samuel, wojski derpski i żona jego Katarzyna z Myśliborskich, nabyli prawa do Jabłowa ze starostwa gniewskiego od Radziwiłłów 1650 r. (M. 192 f. 403). Jan Karol, opat pelpliński, umarł 1665 r. Samuel, poseł województwa pomorskiego, pisał się z temże województwem na elekcyę Jana III-go. Andrzej, podstoli bracławski 1702 roku. Ignacy, dożywotnik Rozemberga i Mierzeszyna w województwie pomorskiem, nie żył w 1727 r. (M. 256 f. 3). Piotr, poseł powiatu tczewskiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422). N. i żona jego, Barbara z Janikowskich, nabyli starostwo mławskie, za konsensem królewskim z 1734 r. (Sig. 24). Starostwo to po śmierci męża odstąpiła Barbara Piotrowiczowi 1748 r. N., sądowy tczewski 1764 r. Stanisław, sądowy świecki 1764 r. Stanisław, pisał się z województwem poznańskiem na elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Czarlińskich.

Po Jakóbie, właścicielu Pawłowa i Bukowca na Pomorzu, z Balbiny Lebińskiej pozostało czterech synów: Jakób, Ignacy, Stefan i Felicyan.

Jakóba, właściciela Bukowca, z Tekli Lniskiej potomstwo: 1) Pelagia za Janem Nepomucenem Osłowskim; 2) Kandyda, 1-o v. za Janem Osłowskim, 2-o v. za Pruszakiem; 3) Aniela za Emilem Schluesserem; 4) Matylda za Franciszkiem Sztrelem; 5) Juliusz, właściciel Bukowca, żonaty z Anną Donimirską, z której Tadeusz, właściciel Złotnik, ożeniony z Emilią Mlicką, Leon, Czesław i Juliusz; 6) Rudolf, właściciel Bielaw, poseł na sejm pruski, żonaty z Waleryą Czarlińską,

z której synowie: Roman, Stefan, Wacław i Edmund; 7) Emil i 8) Robert. Ci dwaj ostatni bezdzietni.

Felicyan, syn Jakóba, właściciel Chwarzna, z Emilii Rokickiej pozostawił sześciu synów: Emila, Leona, Eugeniusza, Feliksa, Maksymiliana i Wiktora.

Emil, właściciel Brąchnówka, poseł do sejmu pruskiego i parlamentu niemieckiego, żonaty z Hortensyą Donimirską, ma z niej trzech synów: Teodora, ks. Feliksa, Jezuitę i Wincentego, oraz pięć córek: Emilię za Stanisławem Żalińskim, Maryę za dr. Krzyżanowskim, Zofię za Kijewskim, Józefę i Helenę.

Leon, właściciel Zakrzewka, prezes długoletni koła poselskiego polskiego w Berlinie, ożeniony z Bronisławą Mazowiecką, ma z niej: Kazimierę za Władysławem Sztrelem, Eleonorę za Stanisławem Moczyńskim, Adama i Jana. Ten ostatni żonaty z Maćkiewiczówną.

Eugeniusz, doktór medycyny, ożeniony z Maryą Lebińską, z której: Witold, Jarosław, Kazimierz, Stanisław i Eugenia.

Maksymilian, oficer pruskiej gwardyi ułanów, żonaty z Natalią Stolpe, ma z niej: Janusza, Zygmunta, Halinę, Wiesława i Kazimierza.

Wiktor, żonaty z N. Saint Genois de Motte, ma z niej: Władysława, Jerzego i Janinę (Żychl. XXI.).

CZARNACCY z Czarny, Jan i Marcin, synowie Zygmunta, w 1596 r. (Wyr. Lub. 78 f. 1128 i 69 f. 572).

CZARNAWSKI Michał, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

CZARNECCY h. LEW. Franciszek Czarnecki otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. i herb Lew. Dyplom miał wydany w 1777 r. (Kancl. 42 f. 204). Żonaty 1-o v. z Maryanną N., 2-o v. z Agnieszką z Kuroszów, z pierwszej żony pozostawił syna Tomasza, urodz. 1774 r. w Warszawie (metr. w kośc. Św. Andrzeja), a z drugiej syna Kaspra, ur. 1787 r. w Skaryszowie, właściciela dóbr Stróża, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Herb Lew.

Tomasz, żonaty z Antoniną Kościńską v. Kościańską, miał 2-ch synów: Franciszka Feliksa, ur. 1797 r. w Dąbrowicy i Augustyna, ur. 1801 r. w Zadusznikach (metr. z kośc. Gawłuszowickiego), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie w 1839 r., po którym pozostali synowie: Dominik i Antoni.

Franciszek, porucznik b. wojsk polskich, zmarły w Kijowie 1848 r., zaślubił w 1829 r. w Chabnie Helenę Wolską, córkę Mateusza i Katarzyny ze Stępkowskich i pozostawił z niej syna Bolesława Stefana, ur. 1839 r. w Horodyszczu. Tego, z Maryi Szmidt, córki Wincentego i Emilii z Kryńskich, zaślubionej 1875 r. w Strzyżawce, potomstwo: Rozalia, urodz. 1876 r. w Janówce, Janina, ur. 1880 r. w Dorothei, Marya, ur. 1884 r. w Aleksandrówce, Stefania, ur. 1886 r. tamże i Franciszek, ur. 1888 r. tamże. Bolesław Stefan legitymował się ze szlachectwa w 1900 roku (z Teki Witolda Poraja).

Herb Prus I-szy.

CZARNECCY h. PRUS I-szy wylegitymowani 1828 r. na Wołyniu. Jan Antoni, cześnik wołyński, miał syna Piotra Pawła, rotmistrza wojsk koronnych, tego zaś było dwóch synów: Antoni, po którym Bazyli zostawił Pawła Antoniego i Wojciech, którego syn Wawrzyniec miał trzech synów: Antoniego, Mieczysława i Erazma. Po Erazmie, syn Marcin zostawił dziesięciu synów, zapisanych do ksiąg szlachty gubernii wołyńskiej: Michała, Józefa, Witalisa, tego syn Sergiusz, Walentego, Antoniego, tego syn Włodzimierz, Kajetana, Franciszka, tego dzieci Bohdan i Wanda, Jana, Karola i Fabiana (Czarn.).

CZARNECCY v. CZARNIECCY h. PRUS III-ci głównie na Podolu i Wołyniu, a w ostatnich czasach i w Ks. Poznańskiem. Skąd wyszli niewiadomo. Jest ich dwie główne linie, z których pierwsza, podług heraldyków naszych, ma pochodzić od Macieja Czarneckiego, który gromił nieprzyjaciela pod Żółtemi Wodami w czasie gwiazdzistej nocy, za co dodaną miała mu być do herbu gwiazda. Tak opowiada Kochowski. Gwiazdę tę i potomkowie jego w herbie umieszczają.

Potomek owego Macieja Stefan, stolnik inflancki, żonaty był 1719 r. z Eleonorą Chmielowską (Bracł. XV. f. 1711). Syn jego Jan Antoni (Czerniech. f. 827), pisarz grodzki owrucki 1723 r., starosta kaliński, sędzia generalny i pułkownik wojsk litewskich 1750 r. (DW. 73 f. 266), w tymże roku kasztelan wiski, 1762 r. bracławski, 1763 r. kawaler orderu Orła Białego. Z województwem bracławskiem pisał się na elekcyę Stanisława Augusta. W 1762 r. on i żona jego, Felicyanna z Czosnowskich, nabyli starostwo stanisławowskie, które następnie po śmierci jego, pozostała po nim wdowa ustąpiła Szeptyckiemu w 1775 r. (M. 233 f. 392 i Kancl. 40 f. 39). Synowie jego:

Herb Prus III-ci.

Herb Prus III-ci z odmianą.

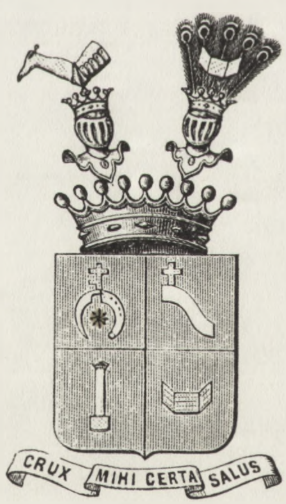
1) Józef (DW. 92 f. 460), stolnik dźwinogrodzki 1765 r., otrzymał nominacyę na chorążego 1774 r., lecz nominacya ta nie doszła do skutku. W 1775 r. był i starostą karolińskim, a 1782 r. kawalerem orderu Św. Stanisława. Z ks. Domicelli Czetwertyńskiej pozostawił dwóch synów: Jana, starostę karolińskiego i Feliksa, rotmistrza kawaleryi narodowej, którzy kwitują Potockich w sprawie o dobra husiatyńskie 1790 r. (M. 289 f. 288) i córkę Franciszkę za Stefanem Lubowidzkim, generałem wojsk polskich. Jan, z żony, Anny Lipskiej, miał trzech synów: Dominika, ożenionego z Pruszyńską, po którym syn Jan i córka Marya za Mniszkiem; Floryana, ożenionego z Grabian-

czanką, po którym córki: Honorata Mysłowska i Anna Zaleska i Eustachego, ożenionego 1830 r. z Joanną Matkowską.

2) Karol (DW. 92 f. 460), z ziemią bielską pisał się na elekcyę Stanisława Augusta. Ci dwaj bracia mają być urodzeni z pierwszej żony kasztelana, Zuzanny Odrowążówny Siemaszkówny.

3) Ignacy, otrzymał patent na rotmistrza chorągwi pancernej kawaleryi narodowej 1777 r. (Kancl. 57 f. 165). W 1789 r. był szambelanem Stanisława Augusta i kawalerem orderu Św. Stanisława.

4) Floryan, żonaty 1-o v. z Zagórską, 2-o v. z Anną Skarzyńską. Z pierwszej żony jego synowie: a) Józef, który z Lipskiej miał dwóch synów: Stanisława i Izydora. Izydor z Izdebskiej ma syna Józefa i córki: Teofilę i Emilię (Czarn.); b) Eustachy, sędzia piński, dziedzic Siedliszcz, zmarł 1847 r., ożeniony w 1827 r. z Izabellą Sutkowską, zmarłą 1893 r., po którym pozostało potomstwo: Flora Pawlikowska, Leontyna Wierzbicka, Konstancya Boglewska, Irena Zakaszewska, Marya, Bronisław, ożeniony z Dorożyńską, po którym Józef i Marya i Wandalin, ożeniony z Janiszowską, po którym Michalina i Bronisława (Czarn.); z drugiej żony: c) Zenon, zmarły 1875 r. bezpotomnie; d) Władysław, fundator drugiego zakładu dla paralityków w Warszawie, zmarły bezpotomnie i e) Karol, który z hr. Laury Mielżyńskiej pozostawił córkę Maryę za Kazimierzem Koczorowskim.

Herb hr. Czarneckich.

5) Antoni, krajczy koronny i kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., a Orła Białego 1791 r., ożeniony z hr. Barbarą Kwilecką, osiadł w poznańskiem. Córki jego: Lucynda za hr. Józefem Kwileckim i Konstancya za Ludwikiem Szczanieckim, oraz syn Marceli, ur. 16-go Stycznia 1793 roku. Ten ostatni otrzymał od króla Fryderyka Wilhelma w 1854 r. dla siebie i trzech synów tytuł hrabiowski pruski. Hrabiego Marcelego z Florentyny Chłapowskiej, zaślubionej w 1820 r. potomstwo:

a) Celina za Adamem Żółtowskim.

b) Helena za hr. Maksymilianem Bnińskim.

c) Hr. Antoni, właściciel Golejewa i Golejówka etc., ur. 16-go Maja 1821 r., ożeniony z Anielą Ponińską, z której syn hr. Jan, urodz. 29-go Marca 1856 r. i córki: Anna za hr. Włodzimierzem Bnińskim, Zofia za hr. Stefanem Dąbskim i Antonina za Wincentym Biegańskim. Hr. Jan ożeniony 1884 r. z bar. Wandą Ziemięcką, ma z niej: Anielę, Teresę, Janusza, ur. 1888 r. i Maryę.

d) Hr. Zygmunt, ur. 20 Marca 1823 r.. właściciel Ruska i Siekowa, żonaty z Maryą Giżycką, z której synowie: Wiktor, ur. 1850 r., żonaty z Eufrozyną Sobańską, Józef, ur. 1857 r., ożeniony 1883 r. ze Stanisławą z Lipskich, Michał, ur. 1861 r., ożeniony w 1892 r. z Teresą Okęcką, Stefan, ur. 1863 r. i Zygmunt.

ur. 1866 r., oraz córka Ludwika, zaślubiona 1879 r. Marcelemu Żółtowskiemu, właścicielowi Godurowa.

Potomstwo Wiktora z Sobańskiej: Stanisław, ur. 19-go Września 1877 r., Marceli, ur. 17-go Kwietnia 1881 r., Edward, ur. 1885 r. i Marya.

Potomstwo Józefa z Lipskiej: Zygmunt, ur 1884 r., Antonina, Jadwiga, Marya, Stanisława i Józef, ur. 1892 r.

e) Józef, zmarły 1854 r. w Wenecyi.

f) Stanisław, ur. 6-go Stycznia 1830 r., właściciel Pakosławia, Góry etc., ożeniony z hr. Anną Mielżyńską, z której synowie: Leon, ur. 1862 r., Marceli, ur. 1864 r., oraz córki: Felicya, Helena, zaślubiona 1892 r. hr. Józefowi Potockiemu, Józefa i Anna.

6) Franciszek Władysław, chorąży wojsk W. Ks. Litewskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., a Orła Białego 1792 r., jako kasztelanic bracławski otrzymał 1775 r. konsens królewski na wykupienie dzierżawy swałowickiej (V. L.). Z Anieli Korzeniowskiej jego potomstwo:

a) Jan, ożeniony z Sierzputowską, z której syn Artur, żonaty z Dorożyńską, ma córkę Annę i synów: Jana i Ignacego.

b) Antoni, zaślubił Rodziewiczównę, z której córka Marya za Kaszowskim i synowie: Wacław i Antoni. Córki chorążego: Julia za Małyńskim, a Franciszka za Kamińskim.

Synowie kasztelana bracławskiego zapisani zostali w Cesarstwie Rosyjskiem do ksiąg wywodowych szlacheckich z tytułem hrabiowskim. Mianowicie w gubernii wołyńskiej 3-go Grudnia 1802 r., w gubernii mińskiej 19-go Sierpnia 1820 r., a w gubernii podolskiej 31-go Lipca 1823 r.

Druga linia Czarneckich osiedlona w województwach: wołyńskiem, podolskiem i bracławskiem, bierze początek od Jerzego, żyjącego w połowie XVI-go wieku, a żonatego z Katarzyną Rzewuską. Tego syn Piotr, właściciel Jurkowlin w województwie bracławskiem, ożeniony z Maryanną Bzowską, miał syna Stefana, żonatego z Anastazyą Krasnosielską, córką Dymitra i Apolonii Wielhorskiej.

Stefan, w 1649 r. w grodzie krzemienieckim przedstawił tę swoją procedencyę, z powodu zniszczenia dokumentów familijnych w wojnach kozackich. Czerniawkę nabył 1622 r. Dwór w Winnicy dostał od rodziców żony 1628 roku. Synowie jego: Marcin, Michał Karmelita, Stefan i Jerzy. Marcin mając sobie zarzucone nieszlachectwo przez Piasoczyńskiego, na sejmiku elekcyjnym we Włodzimierzu, usprawiedliwił dokumentami swoje szlachectwo 1694 r. i przedstawił powyższy rodowód (Woł. IX f. 1541). Córka Stefana z Krasnosielskiej, Maryanna, żona Teodora Juszkowskiego, zrzekła się ojcowizny na rzecz braci w 1665 r. (Kij. VI. G. f. 47). O Stefanie i Jerzym nie mamy żadnych wiadomości, a brat ich Michał, Karmelita, w zakonie prawdopodobnie Jan, był owym biskupem bakońskim, a następnie kamienieckim, o którym nigdzie śladu nie ma. Bartoszewicz naznacza ten czas jego biskupstwa kamienieckiego na 1677 r.

Marcin, brat poprzednich, znakomity wojownik, 1679 r. deputat na trybunał koronny z województwa bracławskiego (Zap. Lub. 58 f. 35), jako stolnik bracławski podpisał elekcyę Augusta II-go. W 1710 r. został podkomorzym. Umarł

w 1717 r. Z Anastazyi Zaleskiej pozostawił synów czterech: Antoniego, Kazimierza, Marcyana i Seweryna. Rodzice z synami procesują Wereszczatyńskich o dobra Mytki 1713 r. (Kij. VIII. f. 1628; Bracł. XVII f. 1852 i Woł. X f. 123).

Marcyan i Seweryn z województwem bracławskiem, a Kazimierz z województwem lubelskiem podpisali elekcyę Augusta II-go.

Antoni Józef, syn podkomorzego, starosta sinicki, pułkownik królewski i deputat na trybunał koronny 1711 r. (Bracł. XV f. 1230), został następnie sędzią ziemskim bracławskim. Umarł 1717 r., nie pozostawiając potomstwa z Barbary Wyszotrawczanki, 1-o v. Kazimierzowej Głogowskiej, starościny grabowieckiej, 3-o v. Antoniowej Kucińskiej, staurościny pokutyńskiej (Kij. IX. f. 392 i Bracł. XVII. f. 1852).

Brat jego Kazimierz, miecznik wiski 1702 r.

Trzeci syn podkomorzego Marcyan, po rezygnacyi ojca mianowany stolnikiem bracławskim, nie objął urzędu, dopiero gdy ojciec został w 1710 r. podkomorzym. W 1706 r. będąc pułkownikiem królewskim, otrzymał starostwo dymirskie. Przeciwko niemu, jako pułkownikowi królewskiemu, zaniósł 1713 r. Sapieha, pisarz polny litewski, manifest, że nie będąc inkorporowanym w komput wojska koronnego, własną odwagą zebrawszy ludzi swawolnych lżejszego uzbrojenia pułk cały, bez ordynansu hetmana najechał z tym pułkiem starostwo dolińskie, należące do Sapiehy i wycisnął z niego po 140 złp. na 120 koni i żywność dla ludzi, koni i czeladzi (Woł. X. f. 280). Umarł 1715 r., przed śmiercią był i starostą rudzińskim. Z Maryanny Hulewiczówny synowie jego: Ignacy, Karol, Franciszek, Michał i Jan, oraz córki: Anna Ledóchowska i Izabella Korzeniowska 1721 roku (Bracł. XV f. 1468 i 1830 i XVI f. 1125). Ignacy i Karol młodo zmarli.

Franciszek, cześnik wołyński 1731 r., starosta rudziński 1751 r. W 1754 r. zasądzono od niego Ostrowskiemu 1800 złp.,.na cug koni srokatych, namiot i szorów pięć z blachami (Kij. XII f. 1400).

Jan, cześnik wołyński 1730 r., starosta salnicki 1751 r., stolnik wołyński 1754 roku.

Michał, stolnik wołyński 1740 r., podkomorzy derpski 1754 r., lecz tytułu tego nie używał, właściciel Zawiszowa 1753 r. (Woł. XIII B. f. 56). Z Joanny Kniehinińskiej synowie jego: Franciszek, Feliks i Nikodem, z których pierwszy nie żył już w 1759 r. (Bracł. XVII f. 1536 i 1852). Zdaje się, że ich siostrą była Krystyna, 1759 r. żona Emeryka Ostrowskiego, horodniczego bracławskiego i sędziego grodzkiego winnickiego. Feliks był starostą dymitrowskim 1759 r. i podstolim krzemienieckim 1765 r.

Józef, z Maryanny Ubarskiej zostawił córkę Józefę za Korewickim i syna Macieja, ożenionego z Anielą Dąbrowską, 1-o v. Mossakowską. Z niej syn Stefan umarł bezżennie, a córka Wiktorya zamordowana w Petersburgu 1894 r.

Zacharyasz, syn Marcina, wnuk Karola, dziedzic Kliszczowa i Tywrowa, które sprzedał 1777 r., z żony, Wiktoryi Święcickiej, zostawił trzech synów. Z nich Wincenty zmarł bezżennie, Teodor z żoną Drużbacką miał synów: Wacława i Jerzego. Piotr, dziedzic Krasnopolki na Podolu, zmarły 1869 r., po którym z Franciszki Ułaszynównej synowie: Franciszek i Anastazy Maryan (Czarn.). Synowie Zacharyasza ze swoimi synami legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1846 i 1865 r., a Paweł i Stefan, synowie Franciszka, w 1893 r. (Spis.).

Niżej wymienieni Czarneccy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej. Bazyli i Andrzej z synami: Mikołajem, Piotrem, Ludwikiem, Edmundem i Dionizym, synowie Jakóba; Jan z synami: Michałem i Gustawem, syn Łukasza, wszyscy trzej wnuki Andrzeja, prawnuki Jana i Gabryel, syn Andrzeja, wnuk Jana; Józef z synami: Janem i Zygmuntem; Karol i Mikołaj z synem Hilarym, synowie Adama, wnuki Macieja, prawnuki wyżej wymienionego Jana, w 1844 r.; Maciej z synem Mikołajem; Andrzej z synami: Rafałem i Feliksem i Marcin z synem Antonim, synowie Kazimierza, wnuki Antoniego, prawnuki Bartłomieja, syna wyżej wymienionego Jana, w 1849 r.

Jan z synem Antonim i Maciej, synowie Szymona, wnuki wymienionego Łukasza, syna Andrzeja; Grzegorz z synem Antonim, Andrzej i Jan, synowie Ignacego, wnuki wymienionego wyżej Gabryela, syna Andrzeja, w 1859 r.; a Teodor, syn Mikołaja, wnuk Adama, w 1863 r.; Andrzej i Michał, synowie Jana, wnuki Ignacego, w 1865 r.; Piotr, Michał i Józef, synowie Józefa, wnuki Adama, w 1865 i 1895 r.; Antoni, syn Jana, wnuk Łukasza, w 1869 r.; Klemens, syn Hilarego, wnuk Mikołaja, w 1872 r. i Jan z synami: Aleksandrem i Wiktorem, syn Grzegorza, wnuk Ignacego, w 1893 r.

Dominik, Floryan i Eustachy, synowie Jana, wnuki Józefa, prawnuki Jana Antoniego, w 1837 r.; Maciej, syn Józefa, wnuk Antoniego, prawnuk Stefana w 1837 r.

Salezy i Eustachy, synowie Jakóba, wnuki Wojciecha, prawnuki Andrzeja w 1848 r. (Spis.).

W Galicyi udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, niżej wymienieni *Czarneccy*, nie podając używanego herbu: Maciej Korabejczyk, syn Samuela i Anastazyi Wasilkowskiej, wnuk Grzegorza i Anny Srokowskiej, 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim, a prawnukowie jego: Antoni, Jan i Piotr Korabejczykowie, synowie Jana Chryzostoma i Maryi Horodyńskiej, wnukowie Michała, w Wydziale Stanów 1833 r.; Józef, kawaler orderu Św. Stanisława, Jan i Feliks, 1782 r. w sądzie grodzkim trembowelskim; Teodor, Stanisław, Franciszek, Jan Nepomucen i Ignacy, członkowie Stanów; Floryan, Antoni, Franciszek i Kasper, w 1782 i 1783 roku w sądach: grodzkim i ziemskim lwowskim (Goł.).

CZARNECKI h. WŁASNEGO. Andrzej Czarnecki za czyny wojenne otrzymał szlachectwo polskie 1611 r. na zamku smoleńskim i potwierdzenie dawnego herbu z nowym dodatkiem. Herb ten przedstawia w środku tarczy krzyż, w którego dwóch kątach po trzy orły białe, a w dwóch drugich po lwie czarnym, w poprzek których pas czerwony; dodane ma zaś w koronie dwie wieże, z których wystaje ręka z wyciągniętym do uderzenia mieczem (Permittimus, ut pro armis crucem in medio, sex aquilas albas in duobus eiusdem crucis angulis positas et duos leones nigros, flavi coloris linea transversa signatos, deferat, cui etiam ad ea insignia pro suis egregiis gestis duas turres in corona atque in medio manum cum stricto mucrone addere iussimus) (M. 153 f. 477). Niesiecki odmiennie herb ten opisuje z nagrobka tegoż Andrzeja, znajdującego się w kościele Św. Piotra w Krakowie. Według tegoż nagrobku miał on pochodzić z niemieckiej rodziny hrabiów de Lailigen. Dziad jego, gubernator Budy, wzięty do niewoli tureckiej, zabity w Konstantynopolu. Ojciec po 24-letniej niewoli przybył do Polski i ożenił

się z Reginą Żurowską, z której urodził się Andrzej 1566 r. Konstytucya sejmowa z 1618 r. nadanie to potwierdziła (V. L.).

Andrzej, w 1616 r. dworzanin królewski (DW. 45 f. 1645), w 1633 r. burgrabia krakowski, umarł 1645 r. bezdzietny.

CZARNECKI Józef, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Zostawił on dwóch synów: Stanisława i Józefa. Stanisław dowiódł szlachectwa w Królestwie 1839 r., a syn jego Andrzej, urodzony z Rozalii z Popławskich 1849 r.; Józefa zaś syn, z Maryanny Gregorskiej, Stefan, w 1849 r. (A. b. Her.).

CZARNEK h. PÓŁKOZIC dawniej CZARNKOWSCY z Czarnkowa (a dziś Czarkowy), w powiecie wiślickim. Pełka z Czarnkowa 1401 r. (Helc. II). Ten sam pewno Pełka Czarny z Olchowa dostał 1374 r. sołtystwo w Brniku od Rzeszowskich, a sprzedał je Ligęzie 1388 r. (AGZ. V.). Piotr z Czarnkowa i Stanisław z Małego Czarnkowa, 1430 r. współpatronowie kościoła w Dąbrowie (AGZ. V.). Jakób, 1442 r. pozwał Dembińskiego o grabież (Gr. Krak.). Jakób, syn Wojciecha, 1476 r. na uniwersytecie w Krakowie. Długosz w Lib. Benef. wymienia Piotra i Andrzeja, dziedziców Czarnkowa, a współdziedziców Dąbrowy, razem z innymi Półkozicami, a dalej Andrzeja Trzcieńskiego, alias Czarnkowskiego, dziedzica Czarnkowa Wielkiego, Jana Czarnkowskiego alias Czarnka, wpółdziedzica Gruszowa i Mikołaja Czarnkowskiego, współdziedzica Rawca pod Gruszowem. Łazarza Czarnka żona, Zofia Siedlecka, z siostrą swą Lipską, sprzedały 1519 r. prawa swe do Siedlca Kmicie, a wójtostwo przemyskie Wapowskiemu (Arch. Sang. V.). Jakób, właściciel Gruszowa w powiecie szczyrzyckim 1581 r. (Paw.). Michał z Gruszowa, pokwitowany 1718 r. przez Wąsowicza (Gr. Nowokorcz.). Achacy, cześnik podolski, z żoną, Józefą z Potockich, wzięli 1720 r. w dzierżawę starostwo lipnickie od Wąsowiczów (Gr. Krak. 144 A f. 1522).

Herb Półkozic.

Mateusz, sekretarz królewski 1775 r., podkomorzy nadworny 1787 r. i kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., wraz z żoną, Maryanną Tłubicką, posiadał dzierżawę piątnicką w ziemi łomżyńskiej 1785 r. Brat jego Kasper, kapitan gwardyi pieszej koronnej 1781 r. (DW. 92 f. 588; 106 f. 190; 97 f. 228 i Kancl. 78 f. 9). Aleksander, syn wymienionego Mateusza, dowiódł pochodzenia szlacheckiego w Królestwie 1838 r. (A. b. Her.), a Józef, Gabryel, Leon i Antoni, w Wydziale Stanów Galicyjskich 1811 r. (Goł.).

CZARNIAWSCY. Jan, podpisał z województwem bełskiem elekcyę króla Michała. Samuel i syn jego Jan, procesują Bukara o sumę 1693 r. (Bracł. XIV f. 793). Włodzimierz, kapitan chorągwi dragońskiej wojsk litewskich 1713 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Bazyli podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Antoni pokwitowany przez Strzembosza 1795 r. (DW. 110 f. 1075).

CZARNIECCY v. CZARNECCY h. ŁODZIA z Czarncy, w powiecie chęcińskim. Wsi tej w 1366 r. dziedzicem jest niejaki Budza, który za zgodą córek swych, Wichny i Dobroszki zamężnych, N. i Katarzyny panien, sprzedał dwór dziedzica w Czarny i czterech kmieci z karczmą zięciowi swemu, Dębowi z Dobowa (KDM. I.). Tego Dęba syn, Stanisław Dambek, pisał się z Czarncy, ale w 1398 i 1413 r. dowiódł szlachectwa swego z rodu Warnia (St. Pr. P. Pom. VII i VIII). Prawdopodobnie jedna z córek tego Budzy wniosła resztę wsi Czarncy Łodzicowi, który także przybrał od niej nazwisko.

Herb Łodzia.

Włodek, Miczko i Andrzej, bracia z Czarncy, sprzedali tamże pole 1399 r. (Zap. Zs. Wiśl. I. f. 26). Andrzej, nabył część Mikołaja 1412 r. (Ibid. f. 161). Mikołaj, ale *de Czarna*, h. Łodzia, świadczy 1420 r. w Radomiu (Pis. Dz. Pol. IX Potk.). Tomasz, syn Mikołaja, 1412 r., a Janusz, syn Włodka, 1414 r., na uniwersytecie krakowskim. Janusz, kanonik włocławski, 1441 r. Sędziwój i Włodek, bracia rodzeni i niepodzielni z Czarncy, nabyli tamże i na Woli Czarneckiej różne części w 1437 r., a w 1434 r. części Wężyrowa od Karskich (Zap. Zs. Wiśl. f. 249 i Hel. II. 2522). Włodek z Czarncy, zabezpieczył posag żonie Barbarze 1475 roku (Zap. Zs. Wiśl. f. 443). Właścicielem Czarncy był 1508 r. Jakób, a 1540 r. Hieronim (Paw.). Feliks, zwolniony od wyprawy wojennej 1539 r. (M. 58 f. 171). Andrzej, 1595 roku na uniwersytecie w Bolonii, a Jan 1598 r. w Padwie. Piotr, w powiecie przedeckim 1563 r. Maciej, syn Andrzeja, tamże 1604 r. (Gr. Przed. 14 f. 89 i 52 f. 99). Czy nie tego Macieja syn Marcin, zmarły 1613 r., którego grób w Czarncy się znajduje.

Jan, żonaty z Katarzyną Moskorzewską, miał synów: Marcina, który sprzedał Budzeń Dąbrowskiemu 1599 r., Olbrachta i Krzysztofa, którzy Dąbrowę, Małoszyce, Knieję, Lipie i Rogaczów sprzedali Przerębskiemu 1613 r. (Perp. Czers. 1 B f. 225 i 285; 4 f. 297). Wojciech, syn Marcina, zeznał zapis żonie swej, Zofii z Gorbów, 1612 r. (Ibid. 4 f. 170).

Krzysztof, starosta żywiecki, miał być żonaty 1-o v. z Krystyną Rzeszowską, z którą miał mieć dziesięciu synów, a w ich liczbie Stefana, znakomitego naszego wojownika. Drugą prawdopodobnie żoną Krzysztofa była Jadwiga z Żeronic, wraz z którą otrzymał konsens królewski w 1627 r., na nabycie wsi Zembrzyc i Jaszczorowy w ks. zatorskiem. Wówczas Krzysztof był właścicielem Toporowa w województwie krakowskiem (M. 173 f. 459).

Z synów Krzysztofa Paweł, rotmistrz królewski 1633 r. (AGZ. X. 3707), walczył pod Smoleńskiem, następnie był pułkownikiem królewskim. Kawaler maltański 1662 r., posiadacz Rawicy, nie żył już 1664 r. (Zap. Lub. 46 f. 711 i 47 f. 810; Sig. 8 f. 14).

Stanisław pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Jana Kazimierza.

Dobrogosta córce Krystynie, Stefan wyznaczył w 1654 r. w grodzie chęcińskim 3000 flor.

Marcin Ludwik, otrzymał w 1649 r. dobra Morawie, w powiecie nowogrodzkim siewierskim i został miecznikiem czerniechowskim (M. 191 f. 29). W 1651 r. posiadał dobra Rzeszówek, Barycz, Dąbie w chęcińskiem (Gr. Chęcin.); umarł przed 1654 r. Z nieznanej małżonki córka Aleksandra, 1654 r. dziedziczka Dąbia i Baryczy, pozostaje pod opieką stryjów rodzonych: Stefana, oboźnego koronnego, Piotra i Tomasza - Aleksandra, kanonika raciborskiego (Gr. Chęcin.). Następnie wyszła za Melchiora Michałowskiego, stolnika rożańskiego (M. 201 f. 403 i Perp. Czers. 16 A. f. 253). Synowie Marcina: Kazimierz, dworzanin królewski 1665 r. i Stefan Stanisław, po stryju swoim Stefanie starosta kaniowski 1663 r. i radziejowski, a także podpułkownik chorągwi pancernej królewskiej (M. 203 f. 288), 1670 r. pułkownik królewski (Zap. Lub. 53 f. 754), 1671 r. pisarz polny koronny, 1688 r. starosta lipnicki, a 1673 r. brański. W tym ostatnim roku był marszałkiem koła poselskiego. Umarł 1703 r. Właściciel Wojsławic (DW. 64 f. 209), dwa razy ponawiał związki małżeńskie: pierwszą jego żoną była Katarzyna z Koniuch Hulewiczówna, kasztelanka bracławska; drugą Konstancya z Brodowskich, 2-o v. żona Kazimierza Bielskiego, podczaszego łukowskiego 1731 r. (Bracł. XV f. 1306; Sig. 12 f. 99; DW. 68 f. 108). Z pierwszej żony córka Zofia Aniela za Michałem Potockim, wojewodą wołyńskim (Bracł. XIV f. 678 i 733).

Tomasz Aleksander, 1654 r. kanonik raciborski, 1657 r. proboszcz koniecpolski; w tym roku król prosi za nim Papieża, aby dostał opactwo czerwińskie po Trzebickim (Theiner).

Jan z Czarncy, miecznik krakowski 1662 r., podstarości i sędzia grodzki krakowski 1682 r., żonaty z Konstancyą Tęgoborską, z którą nabył w 1668 r. prawa do dóbr Rawicy (M. 206 f. 124).

Stefan, znakomity nasz wojownik, miał być z rzędu szóstym synem Krzysztofa, starosty żywieckiego. Nie tu miejsce wyliczać wszystkie jego czyny wojenne i dzieła znakomite. Znajdzie je czytelnik w dziełku Ludwika Jenikego „*Stefan Czarniecki*“, wydanem w Warszawie 1891 r., w którem dokładnie życiorys jego został podany. Tutaj zamieszczamy jedynie akta o nim posiadane, dorzucające może pare szczegółów do jego życia.

Do 1633 r. znajdował się w służbie cesarskiej. Za zasługi wojenne, świadczone w wyprawie smoleńskiej, otrzymał w 1634 r. dwieście włók w Popowej Górze w Smoleńszczyznie (AGZ. X. 3749). Był wówczas porucznikiem. W 1637 r. ożenił się z Zofią Kobierzycką. W 1643 r. otrzymał wspólnie z żoną konsens królewski, na wykupienie z rąk Pęcławskich Bachninowic, w powiecie latyczowskim. W 1644 roku pogromiwszy tatarów, otrzymał on i żona jego dobra Karyczyńce w województwie podolskiem. Wówczas był już rotmistrzem (M. 185 f. 486 i 189 f. 50). W 1652 r. będąc chorążym sandomierskim, pułkownikiem i porucznikiem chorągwi królewskiej, otrzymał w dożywocie dobra Świniuchy w województwie wołyńskiem (M. 192 f. 284). Oboźnym koronnym spotykam go dopiero 1654 r. (M. 195 f. 84). W 1653 r. był nim Jan Czarniecki. Starostą kowelskim jest już 1655 r. Kasztelanem kijowskim został 1656 r., w którym zawarł intercyzę przedślubną z Wacławem Leszczyńskim, o zaślubienie mu córki Konstancyi (M. 200 f. 24). Starostwo kowelskie, na którem przyznano dożywocie i żonie jego w 1659 roku, oddał Leszczyńskim w 1660 r. W 1657 r. jest już wojewodą ruskim i starostą piotrkowskim. Starostwo to odebrane Jerzemu Ossolińskiemu zwrócił mu je w 1662 r. W 1659 r. jest starostą kaniowskim, które w roku następnym odstą-

pił bratankowi swemu Stefanowi Stanisławowi Czarnieckiemu. W 1660 r. starosta ratneński. W roku następnym otrzymał konsens królewski, na wykupienie Łopuchowa w województwie podlaskiem z rąk Kossakowskiego (Sig. 5 f. 20). W 1661 r. otrzymał za *odważne dzieła i zasługi* starostwo tykocińskie prawem dziedzicznem (V. L.). W 1663 r. jest starostą bracławskim i sandeckim i w tymże roku otrzymał konsens królewski, na odstąpienie pierwszego z tych starostw Teterze (Sig. 7 f. 195), a drugie oddał Branickiemu, w zamian chęcińskiego, w 1664 r. W tymże 1664 r. został wojewodą kijowskim, a na półtora miesiąca przed śmiercią otrzymał od tak dawna upragnioną buławę polną koronną. Umarł w Sokołówce, w nędznej lepiance, 16-go Lutego 1665 r. Z Zofii Kobierzyckiej pozostawił dwie córki. Katarzyna wyszła za Jana Klemensa Branickiego, marszałka nadwornego koronnego, a Konstancya za Wacława Leszczyńskiego. Ten ostatni zabezpieczył posag żonie swej na Włochach 1658 r. (M. 201 f. 401 i 402, DW. 52 f. 1457; Woł. VI D f. 8).

Gabryel. brat stryjeczny wyżej wymienionych synów Krzysztofa, 1662 r. (Zap. Lub. 47 f. 810). Floryan i Mikołaj, synowie Szczęsnego, pozwali 1612 r. Bzowskich o spadek po siostrze Barbarze, żonie Waleryana Bzowskiego (Gr. Krak.). Zacharyasz, żonaty z Anną Wągrodzką 1618 r. Anna Małgorzata za Adamem Trzebińskim 1639 r. (Perp. Czers. 5 f. 471 i 10 f. 82). Anna z Łuczyc, 1-o v. Hieronimowa Czarniecka, 2-o v. Stanisławowa Dembińska, sędzina ziemska krakowska 1641 r., wdowa 1650 r., darowała dobra swe Gozna z folwarkiem na Czarnocinach Hieronimowi (zapewne synowi swemu) (Gr. Krak. 250 f. 761; 268 f. 496, 500, 1107). Rozalia za Franciszkiem Rosnowskim 1695 r. Marcyanna, córka Stefana, za Józefem Bęskim 1725 r. Helena, wdowa po Tomaszu Jasieńskim 1753 r. (Ibid. 14 C. f. 292; 20 f. 301; 23 B f. 638).

Stefan, dzierżawca czarniawski 1637 r. (Bracl. IX f. 1637). Stanisław z województwem sieradzkiem, Wojciech z województwem poznańskiem, Stanisław z ziemią ciechanowską, a Tomasz z ziemią zakroczymską, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Wawrzyniec, miecznik zawskrzyński 1749 r. Wojciech, komornik graniczny kaliski 1777 r., żonaty z Dorotą Dąbrowską, córką Michała (DW. 100 f. 38), Stanisław, żonaty z Aleksandrą Dembińską 1754 r. (Gr. Krak. 368 f. 195). Grzegorz, burgrabia gostyński 1757 r., nabył Nową Wieś (DW. 80 f. 208). Następnie z komornika ziemskiego łęczyckiego skarbnik inowłodzki 1771 r., miecznik 1772 r., wojski starszy 1780 r. W 1774 r. otrzymał z dóbr pojezuickich Ujazd, w województwie łęczyckiem (Kancl. 54 f. 5). Szymon, nabył Mniewo Góry, w powiecie przedeckim, 1781 r. (Gr. Przed. 89 f. 159). Franciszek Szymon, towarzysz kawaleryi narodowej, żonaty z Maryanną z Rakowieckich 1792 r. (DW. 108 f. 1106).

Wawrzyniec, regent grodzki łęczycki 1764 r, pisarz grodzki łęczycki 1765 roku, a podstarości 1779 r., podczaszy inowłodzki 1767 r., stolnik 1772 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Bykowską, 2-o v. z Ewą Nowowiejską, z pierwszej żony miał syna Jana i córkę Balbinę za Wojciechem Ostrowskim, podsędkiem łęczyckim (DW. 100 f. 322). Z drugiej żony córka Aniela za Maciejem Czajkowskim i syn Feliks, dziedzic Tymianki, szambelan Stanisława Augusta i kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., w roku następnym sędzia ziemiański województwa kaliskiego (DW. 108 f. 209). W 1807 r. sędzia apelacyjny w Warszawie, w końcu senator wojewoda 1830 r., z Izabelli Dzierzbickiej, wojewodzianki łęczyckiej, zostawił cór-

ki: Klementynę, żonę Feliksa Kretkowskiego i Józefę, 1-o v. Rościszewską, a po rozwodzie 2-o v. Józefową Lasocką i syna Seweryna, ożenionego 1-o v. z Julią Zbijewską, z którą się rozwiódł, a 2-o v. z Anielą z Wąsowiczów Zbijewską. Syn Seweryna Feliks, dowiódł 1842 roku szlacheckiego pochodzenia w Królestwie (A. b. Her.).

Antoni Ignacy w 1838 r., syn Grzegorza, wnuk Józefa, dziedzica Strykowa 1761 r.; Antoni, Teodor z synem Kazimierzem i Józef, synowie Józefa, w 1786 r. podczaszego wendeńskiego, w latach 1842, 1843 i 1851; Andrzej, syn Szymona i Katarzyny Majewskiej, wnuk Antoniego, 1771 r. dziedzica Święcic, w 1844 r.; August i Stefan, synowie Pawła i Józefy z Paciorkowskich, wnukowie Michała, w 1851 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Wymieniony wyżej Stefan, ożeniony z Jadwigą Marylską, zostawił synów: Władysława, Jana i Eustachego i córki: Maryę, w zakonie Niepokalanek siostrę Irenę, zmarłą 1899 r. i Urszulę za Bronisławem Komierowskim. August z Wandy Miączyńskiej zostawił dzieci: Stefana, Henryka, Wandę i Zofię.

CZARNIECCY i CZARNECCY różni. Jan, pisarz grodzki owrucki 1723 r. Sebastyan, syn Jakóba i Agnieszki z Szamotów, sprzedał część swoją na Czechowicach 1758 r. (DW. 80 f. 268). Antoni, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Józef, wojski lubaczowski 1764 r. N., regent grodzki winnicki 1764 r. Mikołaj, porucznik gwardyi pieszej koronnej i Anna, żona Karola Trzcińskiego, dzieci Michała, kwitują Rudzieńskich 1785 r. (DW. 101 f. 1240). Maciej 1780 r., a Stanisław 1785 r., vicesgerenci sądowi krzemienieccy. Feliks 1782 r., a Kazimierz 1784 r., vicesgerenci sądowi włodzimierscy. Kazimierz, komornik graniczny nowogrodzki siewierski 1788 r. Walenty, żonaty 1790 r. z Petronellą Raciborską, córką Leonarda (DW. 106 f. 1029). Adam Franciszek, żonaty 1791 r. z Franciszką Konstancyą Osińską (DW. 107 f. 1225). Marcin, major wojsk rosyjskich 1793 r. (DW. 109 f. 860).

Jan, syn Jana, porucznik inwalidów w Telszach, z Aleksandry Sliźniówny zostawił synów: Aleksandra i Waleryana Józefa, po którym z Wandy Bronikowskiej synowie: Stefan, ożeniony z Anielą Krupecką, Leon, Kazimierz i córka Marya (Czarn.).

Edward, syn Marcina i Katarzyny z Domanowskich, Pijar, następnie kanonik płocki 1821 r., kanonik warszawski 1829 r., administrator archidyecezyi warszawskiej, umarł 1831 r.

CZARNIECCY z Czarny, w województwie ruskiem. Jakób, żonaty z Zofią Kutkorską 1586 r. (AGZ. X. 2313). Bazyli i syn jego Mikołaj, posiadali 1626 r. wójtostwo w Botelce, w ziemi przemyskiej (M. 173 f. 373). Jan, pisarz trembowelski 1652 r. Stefan z Czarny, cześnik chełmski 1647 r.

CZARNIEWSKI N., podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę Augusta II-go.

CZARNIŁOWICZ Konstanty podpisał z województwem witebskiem elekcyę króla Michała.

CZARNIOWSCY. Kazimierz, z ziemią chełmską, a Mikołaj z województwem połockiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

z CZARNKOWA Janek, archidyakon gnieźnieński i podkanclerzy koronny 1363 r., utracił urząd po śmierci Kazimierza W. Znane są niezrównanej wagi jego *Roczniki*, obejmujące panowanie już Leszka Czarnego, a zawierające szczegółowe opowiadanie czasów jemu współczesnych. W przywileju górniczym króla Kazimierza z 1368 r., nazwany bratem Szymka, pisarza królewskiego. Owym pisarzem królewskim był Szymon z Roskowa v. Ruszkowa w latach 1365 — 1370, następnie pisarz ks. Władysława Opolskiego w latach 1371 — 1377, w końcu podkanclerzy koronny w latach 1377 — 1381.

CZARNKOWSCY h. NAŁĘCZ należą do kilku znakomitszych rodzin wielkopolskich, a nazwę swą wzięli od Czarnkowa, nad Notecią, w obwodzie poznańskim. Trudno bardzo ułożyć pierwotny ich rodowód, tak wskutek pomieszania dziedziców Czarnkowa i kasztelanów czarnkowskich, jak i wskutek podrobienia kilku dyplomatów, które Czarnkowscy przedstawili 1550 r. w metryce koronnej do zatwierdzenia, a które zawikłaną historyę ich rodu jeszcze bardziej pogmatwały. Celem podrobienia tych dokumentów było prawdopodobnie zatarcie śladów zdrady, popełnionej przez jednego członka rodu (KWP. I. 249, II. 1037).

Herb Nałęcz.

Czarnków miał otrzymać od ks. Mieczysława Mikołaj, wojewoda kaliski, w 1192 r. Tak opiewa jeden z podrobionych dyplomatów. Miał on być synem Dzierżykraja. Wśród panów wielkopolskich żył rzeczywiście 1145 i 1153 r. komes Dzierżykraj, jeden z dobrodziejów klasztoru w Trzemesznie. Mikołaja, wojewodę kaliskiego zna Helcel w 1193 r. Jeżeli tradycya na podstawie której to napisano, nie uległa skażeniu i taki Mikołaj istniał, to synem jego mógł być Wincenty, z proboszcza gnieźnieńskiego arcybiskup gnieźnieński 1220 r. Akta kapituły gnieźnieńskiej nazywają go kilkakrotnie Wincentym z Czarnkowa (Kor.). Zanim został arcybiskupem, był żonatym i pozostawił dwóch synów: Mirosława i Boguchwała, których przywilej ks. Przemysława z 1251 r. w liczbie świadków wymienia (KWP. I.). Bogumił, wojewoda poznański 1242 r. i Dzierżykraj, wojewoda gnieźnieński 1235 r., mogą być również synami Mikołaja.

Kronikarze wspominają, że Władysław Łokietek wziął Czarnków Sędziwojowi 1325 r., a w zamian dał mu Rogoźno. Kazimierz W. miał znów zwrócić Czarnków 1343 r. Sędziwojowi, a odebrać Rogoźno. Świadkowie wymienieni w tym dokumencie istnieli w tym roku, ale treść jego podejrzaną nam się wydaje. Znanym jest dokument z r. 1336 (KWP. II. 1160), w którym Ludwik, margrabia brandeburski, przyrzeka wysoką roczną pensyę Sędziwojowi, póki mu wiernie służyć i z całym zamkiem Czarnkowem wspierać go będzie. A więc Łokietek 1325 roku zamku nie odbierał, ani Kazimierz Wielki 1343 roku go zwra-

cał. Prawdopodobnie dopiero po r. 1336, za te stosunki z nieprzyjacielem państwa, zamek mu odebrano, a oddano wujowi jego Beniaminowi. Sędziwój tem ściślej połączyć się wtedy musiał z wojewodą Maćkiem Borkowiczem i z jego pomocą Beniamina napadł i zabił, a Czarnków zajął w 1354 r.

W 1364 r. Wincenty Słopanowski wystąpił do króla z oskarżeniem przeciw Sędziwojowi, kasztelanowi nakielskiemu, że udając przyjaźń dla wuja swego (trudno stanowczo orzec, czy Beniamin był wujem Sędziwoja, czy wujem Wincentego) pana Beniamina, zdradziecko go zabił, a następnie Czarnków zajął, nieprzyjaciół z obcych ziem na ziemie królewskie naprowadził, paląc je i niszcząc, potem znów, gdy Pałukowie szli na Wedelskich, tych ostrzegł, choć się to na nic nie zdało, bo za łaską Bożą zwycięztwo odnieśliśmy i gdy wojsko szło z Wielenia, dał znać do Tuczna i Dobiegniewa, a wskutek tego paru żołnierzy zabito. Sędziwój temu zaprzecza i ma dowodzić swej niewinności (KWP. III. 1510). W następnym roku albo umarł, albo z zarzutów nie oczyszczony, z kasztelanii usunięty został.

Ten Sędziwój, kasztelan nakielski 1352 r., miał dwóch synów: Jana i Wincentego, między którymi uczynił dział majątkowy 1362 r. (M. 79 f. 251, 254 i 255). Jan i Wincenty istnieli i rzeczywiście, zdaje się, byli synami tego Sędziwoja, ale większa część wymienionych w akcie działowym dóbr nie mogła wtedy do nich należeć, jak np. Pałuki, własność Toporczyków, a Tuczno i Wedlsko rodziny de Wedel, a zatem autentyczność aktu jest bardzo wątpliwą. Długosz wspomina o tych braciach, synach Sędziwoja z Czarnkowa, że 1368 r. puścili zamek swój Człopę Januszowi Wedelskiemu. Bratem stryjecznym Sędziwoja, był Sędziwój z Wiru, kasztelan bniński 1370 r.

Wincenty, syn Sędziwoja, właściciel Czarnkowa 1372 r. (KWP. III.), dziedzic Człopy 1395 r. (Leksz.), 1397 r. wraz z synowcami procesuje wojewodę poznańskiego, a 1401 r. razem z Sędziwojem Świdwą, wojewodą poznańskim, z rodu Nałęczów, zaświadczyli w Szadku szlachectwo Jana ze Szczukocic (Pis. Dz Pol. IX. Potk.).

Brat jego Jan, podczaszy poznański 1372 r., następnie sędzia ziemski poznański 1377 r. Córka Jana, sędziego, Helena, za Włodkiem, wojewodą gniewkowskim 1395 r. (Leksz. Pozn. 1395 r.), a synowie: Mikołaj, podczaszy kaliski i N. (Sandek?), kantor poznański, wraz z stryjem Wincentym procesują 1397 r. w Poznaniu wojewodę poznańskiego, o zniszczenie im cła w Czarnkowie (Leksz.). Mikołaj jest 1403 r. sędzią ziemskim poznańskim.

Gniewosz Czarnkowski w latach 1398—1400 (Leksz.). W 1339 r. Gniewomir był kasztelanem czarnkowskim (Lites.). Jan, podkomorzy poznański 1445 r., kasztelan gnieźnieński 1454 r. Jan, kanonik krakowski, proboszcz skalbmierski, sekretarz królewski w latach 1512 — 1536 (AGZ. V). W 1506 r. był na uniwersytecie w Padwie.

Sędziwój, kasztelan santocki 1466 r., kasztelan gnieźnieński 1487 r., wojewoda kaliski 1496 r., wojewoda poznański 1499 r. W 1496 r. zabezpieczył posagu 2000 dukatów żonie, Annie z Kretkowa (M. 17 f. 125). Córka jego Anna za Piotrem Działyńskim 1488 r. (M. 14 f. 238), a synowie: Maciej i Sędziwój (M. 19 f. 152 i 30 f. 189).

Maciej, starosta klecki 1515 r., kasztelan bydgoski 1540 r., z Katarzyny Opalińskiej (Pis. Dz. Pols. IX. f. 399) pozostawił synów: Andrzeja, Piotra, Stanisława i Wojciecha.

Andrzej, syn Macieja, w 1531 r. kanonik gnieźnieński, był na uniwersytecie w Padwie 1533 i 1534 r. Poseł do Papieża Pawła III-go, którego został podkomorzym w 1538 r. (Akta Hist. IV.), poseł 1540 r. do cesarza Ferdynanda i Izabelli królowej węgierskiej, 1543 r. scholastyk krakowski, 1540 r. kanonik poznański, 1545 r. administrator biskupstwa krakowskiego. Po śmierci Zygmunta I-go poseł do cesarza Karola V-go z oznajmieniem, o śmierci królewskiej, a do papieża Pawła III-go, z hołdem od nowego króla. W 1549 r. znowu posłował do cesarza, a 1550 r. do Papieża. W 1553 r. został biskupem poznańskim.

Piotr, syn Macieja, z kasztelana kaliskiego kasztelan poznański 1552 r., ożeniony z Reginą Kościelecką. otrzymał wraz z żoną w dożywocie starostwo kcyńskie, które nabyli od Opalińskich (M. 110 f. 6). Orzelski wspomina, że na sejmie elekcyjnym 1573 r., obrany został wojewodą poznańskim, lecz ofiarowanego sobie tego urzędu przez Walezyusza nie przyjął. W 1556 r. miał i starostwo babimostskie. W 1585 r. odstąpił starostwo kcyńskie bratankowi swemu Piotrowi, synowi Stanisława. Potomstwa nie miał.

Stanisław, syn Macieja, pozostawił syna Piotra (M. 131 f. 57), starostę kcyńskiego 1585 r., a kasztelana szremskiego 1611 roku. On i żona jego, Anna z Więcborga Zebrzydowska, otrzymali starostwo kleckie 1611 r., a odstąpili starostwo kcyńskie Baranowskim 1615 r. Córki ich: Leonora za Janem Smoszewskim, kasztelanem santockim i Dorota za Franciszkiem Rawiczem Dembińskim, podkomorzym krakowskim (M. 154 f. 77; 155 f. 187 i Wiecowe Krakow. 6 f. 1036).

Wojciech, syn Macieja, starosta kościański, otrzymał starostwo człuchowskie 1554 r., pod warunkiem wykupienia go z rąk Latalskich (M. 86 f. 266). W 1557 r. kasztelan szremski i starosta babimostski, 1569 r. kasztelan rogoziński, z Barbary z Górki, ostatniej tego domu (M. 89 f. 474), pozostawił czterech synów: Andrzeja, Piotra, Stanisława i Jana, którzy odziedziczywszy po matce majątki Górków, sprzedali dobra szczebrzeszyńskie Zamoyskiemu w 1593 r. (M. 133 f. 575; 138 f. 235 i 257).

Andrzej, z kasztelana kamieńskiego kasztelan nakielski i starosta inowrocławski 1592 r., kasztelan rogoziński 1598 r., kasztelan kaliski 1599 r., w końcu wejewoda kaliski 1606 r., ożeniony z Maryanną Latalską, córką Stanisława. Córka jego Anna, ksieni Benedyktynek w Poznaniu, zmarła 1651 r. (Łuk. 1 f. 106). Synowie: Jan otrzymał od ojca starostwo inowrocławskie 1608 r.; umarł 1613 r. Piotr nabył od Stanisława, dworzanina królewskiego, Myszkowice i Bronowo, w powiecie inowrocławskim 1628 r. Żonatym był z Zofią z Ostrorogów 1639 r. (M. 176 f. 272 i 186 f. 35).

Piotr, syn Wojciecha, podkomorzy poznański 1592 r.

Jan, syn Wojciecha, kasztelan santocki 1597 r., kasztelan międzyrzecki 1602 r., żonaty 1-o v. z Katarzyną Łazińską 1594 r., 2-o v. z Zofią Herburtówną, wdową po Janie Kostce, 1602 r. Jego pewnie synem był Stanisław, dworzanin królewski 1628 r., posiadacz Myszkowic i Bronowa, o którym wyżej (M. 139 f. 32 i 147 f. 149).

Sędziwój, syn Sędziwoja, wojewody poznańskiego, właściciel Czarnkowa i Szubina (M. 79 f. 251 i 254), kasztelan przemęcki 1527 r., z Barbary Pampowskiej, wojewodzianki sieradzkiej, pozostawił synów czterech: Jana, Stanisława Sędziwoja, Wojciecha i Zygmunta. Wymienieni bracia otrzymali w 1546 r. starostwo kleckie, 1552 r. przypuścili do swego herbu Graffa, a 1556 r. Janczewskiego (M. 71 f. 137; 82 f. 60; 89 f. 417). Podobnie Stanisławowi i Wojciech przybierał imię Sędziwoja.

Jan, syn Sędziwoja, kasztelana przemęckiego, pozostawił syna Jana Sędziwoja, starostę drahimskiego i kleckiego, po którym idzie synów trzech: Jan Sędziwój, temu ojciec oddał starostwo drahimskie 1616 r. W 1642 r. kasztelan kamieński, żonaty z Anną Mohilanką, potomstwa nie miał. Andrzej, któremu ojciec pragnął odstąpić połowę starostwa kleckiego, na co już konsens królewski w 1616 roku otrzymał, lecz który umarł. Władysław, któremu ojciec odstąpił starostwo kleckie w 1616 r. (M. 160 f. 33 i 37; 163 f. 25).

Stanisław Sędziwój, wraz z bratem Zygmuntem właściciel Czarnkowa, otrzymał od Zygmunta Augusta potwierdzenie przywilei na Czarnków w 1550 r. (M. 84 f. 150; 79 f. 251, 254 i 255). Sekretarz królewski 1553 r., otrzymał wraz z bratem Wojciechem konsens królewski w 1558 r., na wykupienie Tuczna, w powiecie wałeckim (M. 91 f. 392). Komandor poznański kawalerów maltańskich 1567 r. (Pis. Dz. Pols. IX. f. 421), referendarz koronny, starosta drahimski 1569 r., marszałkował sejmowi lubelskiemu. W 1570 r. jest i starostą inowłodzkim, a w 1571 r. lub 1572 r. otrzymał starostwo płockie. W 1575 r. został koadyutorem arcybiskupstwa gnieźnieńskiego. W 1581 r. wniósł sprawę na sejmie przeciw Marcinowi Czarkowskiemu, że się Czarnkowskim nazywa, nie należąc do ich rodziny (Akta Hist. XI.). Za trzymanie z Maksymilianem i nieobecność na dworze królewskim, utracił referendarstwo i starostwo płockie w 1576 r. (M. 114 f. 13 i 354). Pod Byczyną dostał się do niewoli (Akta Hist. VI.). Umarł starostą stawiszyńskim 1602 roku.

Wojciech Sędziwój, brat poprzedniego, kasztelan santocki 1563 r., generał wielkopolski i starosta pyzdrski 1571 r., umarł w 1578 r. Z Jadwigi z Gulczewa Sierpskiej syn jego Adam Sędziwój (M. 119 f. 232). Po śmierci Wojciecha, starostwo pyzdrskie nadane zostało Sienieńskiemu 1579 r., zrzekł się jednak tego nadania i odstąpił starostwo to w tymże jeszcze roku Adamowi. W tymże samym roku nabył Adam od Sienieńskiego starostwo halickie. W 1579 r. był Adam komandorem maltańskim poznańskim. Godności tej zrzekł się w 1585 r., ożeniwszy się z Jadwigą z Tomic Iwińską, na zabezpieczenie której posagu na trzymanem przez siebie starostwie pyzdrskiem, w zastawie w 50,000 flor., otrzymał pozwolenie królewskie tegoż 1585 r. (M. 133 f. 63 i 89; 151 f. 86). W 1592 r. otrzymał wraz z żoną starostwo powidzkie. W 1593 r. został generałem wielkopolskim. W 1602 r. poślubiwszy Annę Zborowską, wdowę po Piotrze Opalińskim, otrzymał dożywocie na starostwie gnieźnieńskiem, które żonie jego przysługiwało (M. 147 f. 235). W 1606 r. został wojewodą łęczyckim i wraz z żoną otrzymał starostwo pietrzykowskie, a odstąpił starostwo gnieźnieńskie i powidzkie Walewskim. Adam zawarł poraz trzeci związek małżeński z Katarzyną Leszczyńską, wdową po hr. Andrzeju Tęczyńskim (M. 158 f. 348 i Zap. Lub. 29 f. 518). W 1606 roku był i starostą wołpińskim, a 1623 r. i międzyrzeckim. W tym ostatnim roku

odstąpił synowi swemu Władysławowi, staroście bydgoskiemu od 1620 r., starostwo pyzdrskie i pietrzykowskie, a także wójtostwo bydgoskie. W tymże jeszcze roku Władysław umarł i starostwa po nim, za wyłączeniem bydgoskiego, wziął ojciec (M. 166 f. 400; 169 f. 167 i 273).

Adam, w 1623 r. otrzymał połowę Klecka po zmarłej Annie z Zebrzydowskich Czarnkowskiej, kasztelanowej szremskiej (M. 170 f. 40). W 1625 r. żona jego Leszczyńska, otrzymała dożywocie na starostwie pyzdrskiem. W 1627 roku otrzymał konsens na ustąpienie starostwa międzyrzeckiego synowi Franciszkowi Kazimierzowi Sędziwojowi, urodzonemu z Leszczyńskiej, któremu matka odstąpiła starostwo pyzdrskie w 1633 r. Wojewoda umarł w początkach 1628 roku.

Córki jego ze Zborowskiej: Jadwiga, żona Pawła Działyńskiego i Katarzyna (w zakonie Dorota) Klaryska w Poznaniu, występują w 1642 r. jako sukcesorki ks. Aleksandra Oktawiana Prońskiego (Kij. V f. 896 i 1224; Bracł. IX f. 561). W tymże czasie żyły: Anna za Janem Leszczyńskim 1659 r. i Teresa za Krzysztofem Opalińskim 1642 roku. Prawdopodobnie są one córkami wojewody z Leszczyńskiej.

Franciszek Kazimierz, syn wojewody, starosta międzyrzecki po ojcu, a pyzdrski od 1633 r., otrzymał 1643 r. dla żony swej, Konstancyi z Lubomirskich, dożywocie na starostwie międzyrzeckiem. W 1647 r. odstąpił wieś Lutolę z tegoż starostwa Sierakowskiemu (M. 189 f. 667). W 1649 roku został kasztelanem poznańskim. Drugą jego żoną była Anna Konstancya Weyherówna, która trzymała po nim starostwa pyzdrskie i radzyńskie 1662 roku (M. 188 f. 6; Sig. 5 f. 106 i 119).

Syn jego Adam, urodzony z Lubomirskiej, pułkownik i regimentarz królewski 1664 r. (Kij. VI F f. 6), z żoną, Teresą Zaleską, referendarzówną koronną, wykupili starostwa osieckie i międzyrzeckie za konsensem królewskim z 1647 r. z rąk Opalińskich (M. 192 f. 73). Córki jego: Zofia za Janem Opalińskim, kasztelanem poznańskim i Franciszka za Andrzejem Radomickim 1703 r. i syn Władysław, ożeniony z Anną Kazimierą Grzymułtowską 1700 r., z której się dwie córki zostały: Marya za Błażejem Krasińskim 1730 r. i Zofia za Franciszkiem Radzewskim.

CZARNOBYLSCY. Michał i Maksymilian, synowie Grzegorza, wnukowie Jana, prawnukowie Aleksandra, syna Piotra, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w gubernii podolskiej 1849 r.

CZARNOCCY. Heraldycy nasi znają tylko jeden dom tego nazwiska herbu Lis. Domów tych jest kilka.

CZARNOCCY h. LIS pochodzą z Czarnocina około Wiślicy leżącego. Protoplastą ich jest albo Andrzej, kasztelan żarnowski 1363 r., nazwany w 1444 r. dziadem Mikołaja Czarnockiego, albo Piotr z Gniewięcina, ojciec Ottona z Mstyczowa i Klimontowa, stryja (może nie rodzonego) i opiekuna Czarnockich, obaj zaś

byli braćmi Ottona z Mstyczowa, kanclerza królewskiego, który według Długosza, wybudował kościoły w Czarnocinie i Goleniowach. Od 1376 r. piszą się z Czarnocina dwaj bracia: Pietrasz i Mikołaj Kaczorek. Siostra ich Jadwiga wspomniana 1384 r. (St. Pr. P. P. VIII. 2655). Prawdopodobnie są oni dziećmi kasztelana.

Mikołaj, 1389 r. za zgodą żony sprzedał dobra Nawojowę i Zawadę za 200 grzywien Mikołajowi Omełtemu z Kamionki (Ibid. 5124—26). Synów jego zostało czterech: Mikołaj, który pisał się także ze Stróżysk, Andrzej, Jan i Warcisław. W 1397 r. Andrzej z Czarnocina, Otto z Klimontowa i Goleniowscy, zawierają układ z Garnyszami, którym ustępują Tarnową Górę, Chebdze, Jurkowę, Zdzanowice i części Potoka, a biorą Jeżów i Kamyszowę. W następnym roku 1398 ciż Goleniowscy, Otto z Klimontowa i bratankowie, Mikołaj, syn Piotra i wymienieni czterej synowie Mikołaja Kaczorka z Czarnocina, robią dział dóbr i Czarnoccy ze stryjem biorą Jeżów, a Goleniowscy Kamyszów, części Mękarzowic i Mstyczowa (Ibid. 5940, 47, 48, 6659).

Herb Lis.

Warcisław, 1406 r. był na uniwersytecie krakowskim i on to zapewne jest 1412 r. komornikiem podsędka w Czchowie a 1428 r. sądu ziemskiego w Krakowie.

Mikołaj ze Stróżysk chciał 1408 r. odebrać prawem bliższości od Tarnowskich część Czarnocina i Mękarzowic, ale został odsądzony (Arch. Sang. II.).

Pietrasz, brat Mikołaja Kaczorka, pisał się z Czarnocina, Gniewięcina i Wierzbicy; nabył w 1381 r. część Swoszowic (St. Pr. P. P. VIII. 771), a 1384 r. był i dziedzicem połowy Mikluszowic. Ożeniony z Zofią, córką Macieja z Chrobrza, prowadzi długi proces 1384 r. z świekrą i szwagrem (Ibid.).

Syn jego Mikołaj, wymieniony 1398 r. ze stryjem i braćmi stryjecznymi w działach, kwituje w 1399 r. tegoż stryja Ottona z Klimontowa z opieki (Ibid. 8115). W 1403 r. zastawił swoją połowę Mikluszowic Jaśkowi z Wierzbna (Rz. M.), a 1407 r. sprzedał za zgodą żony Katarzyny część swą Czarnocina, z prawem patronatu tamże i część Mękarzowic, za połowę Słupca i 1,000 grzywien, Janowi z Tarnowa. W 1444 r. pozwał uniwersytet krakowski prawem bliskości o dom w Krakowie po Szymonie, pisarzu królewskim, Andrzeju, kasztelanie żarnowskim dziadzie, i Piotrze ojcu swoim, ale sprawę przegrał (C. U. Cr.). W 1454 r. został podsędkiem ziemskim krakowskim i był nim jeszcze 1460 r. Był on także dziedzicem Rogów w sanockiem i od r. 1432 w aktach sanockich bardzo częste o nim wzmianki (AGZ. XI). W 1441 r. zgadza się na sprzedaż Zarszyna przez Lisów Koziegłowskich, zrzekając się prawa blizszości. Żon miał dwie: obydwie Katarzyny, znane tylko z imion. Z pierwszej miał synów: Piotra, Jana i Andrzeja, zmarłego bezżennie młodo; z drugiej — Mikołaja, Stanisława i Marcina. W latach 1460 — 1462 trzej bracia młodsi spłacają Piotrowi i Janowi ich macierzyznę 100 grzywien i zeznają dział pałacu, zamku, ziemi i ruchomości w Rogach. Mimo

tego cały rok 1463 trwają spory, zajazdy i gwałty między rodzeństwem o te dobra (AGZ. XI i XVI; Helc. II 3695).

Z tych braci, wymienia Długosz Jana, jako dziedzica Nieprowic (Lib. Benef.), jego zatem synami zapewne będą: Stanisław Czarnocki z Nieprowic, pisarz grodzki krakowski 1487 roku, podżupnik wielicki 1497 roku i Otto Czarnocki z Nieprowic, sędzia grodzki nowokorczyński 1497 roku, a wnukami Stanisław i Jan, dziedzice Nieprowic 1501 roku, zostający pod opieką Leonarda (AGZ. XVI.).

Mikołaj, syn podsędka, zapisał 1466 r. żonie swej, Elżbiecie z Pobiedna, wojszczance sanockiej, 200 grzywien posagu i wiana. W 1467 r. działem z braćmi bierze całą Kąkolówkę, którą od niego odkupuje za 350 grzywien Anna z Rzeszowa Sąpieńska, on zaś kupuje Zahutyń i Zastawie w sanockiem. Umarł 1481 r., a nad dziećmi objął opiekę brat Marcin. Ten Marcin 1457 roku był na uniwersytecie w Krakowie, 1467 roku działem wziął samą gotówkę i umarł bezdzietny przed 1501 roku, w którym synowcy: Leonard, Jan i Stanisław biorą po nim spadek.

Z dzieci Mikołaja znani są: Leonard, Jan i Anna. Z nich Leonard 1489 r. na uniwersytecie krakowskim, w 1493 r. jest pisarzem grodzkim krakowskim, 1501 r. opiekun synowców z Nieprowic, 1505 r. wzaz z bratem Janem i stryjecznym Stanisławem, sprzedali za 600 grzywien wójtostwo w Rogach Kobylańskiemu. Czy nie tego Leonarda synem był Stanisław, dziedzic Czarnot na Podlasiu 1545 r.? (obacz niżej).

Stanisław, syn podsędka krakowskiego, działem z 1467 r. wziął Pękosław i Wierzbicę; zostawił jednego syna, który w 1501 i 1505 r. w działach i sprzedażach razem z stryjecznymi braćmi występuje (AGZ. XI i XVI). Stanisław, sędzia ziemski sanocki 1549 r. Synowie jego: Błażej 1550 r., Jan 1553 r. i Wiktoryn 1584 r. (M. 79 f. 88 i 83 f. 266; Wyr. Lub. 22 f. 147).

Stanisław i Wojciech z Czarnocina, synowie Sebastyana, w 1596 roku (Wyr. Lub. 69 f. 654). Sebastyan i Krzysztof, właściciele Sobniowic, w powiecie szczyrzyckim, a Klimuntowa i Jeżowa, w powiecie ksiąskim, 1581 roku (Paw.).

Krzysztof, Jan, Stanisław, Wojciech i Sebastyan, synowie Krzysztofa i Anny z Dembińskich, podsędkównej krakowskiej, zmarłej 1583 r. (Ibid. 59 f. 210; Zs. Krak. 49 f. 1604). Wojciech, syn Krzysztofa, nabył Chmielów od Korzeniowskich 1602 r. Z Anny z Gnojnika synowie jego: Stanisław, Paweł i Jakób 1626 r. (Zap. Lub. 11 f. 658 i 29 f. 658). Mikołaj, ożeniony 1634 r. z Katarzyną Śladkowską, wdową po Aleksandrze Sewerynie Dembińskim, macochą Zofii Samuelowej Czarnockiej (Kr. Krak.). Czy nie ten Mikołaj powiesił swą żonę, za co mu dobra skonfiskowano, które król prawem kaduka nadał w 1661 r. Dembińskiemu (Obl. Krak. 89 f. 845).

Samuel z Czarnocina, miecznik krakowski 1635 r., z Zofii Dembińskiej pozostawił czterech synów: Kazimierza, Aleksandra, Samuela i Mikołaja. Obierają oni pełnomocników w grodzie lubelskim 1646 r. (Kod. Mog. f. 133 i Zap. Lub. 40 f. 659). Mikołaj, podstarości krakowski 1653 r. Samuel z Katarzyny z Pruszyńskich miał synów: Adama i Jana, łowczego chełmskiego, właścicieli połowy Secemina 1721 r. Po Adamie szedł syn Michał (Woł. XI f. 978 i 1000; Kij. X f. 1201)

Jan, łowczy chełmski, z żony, Teresy Radeckiej, miał córkę Katarzynę, 1-o v. za Andrzejem Przestrzelskim, 2-o v. za Marcinem Oraczowskim 1744 r. (Gr. Krak..) Tego, lub innego Jana, z Teresy Chełmskiej syn Kazimierz 1748 roku (Gr. Piotrk.).

Franciszek z Czarnocina, podstoli bełski 1649 r., podpisał z województwem bełskiem elekcyę króla Michała. Synowie jego: Wojciech i Michał, w 1679 roku (Zap. Lub. 58 f. 196). Michał, skarbnik buski 1712 r. Elekcyę króla Michała podpisali: Franciszek z ziemią przemyską, Konstanty z województwem sandomierskiem i Stanisław z województwem lubelskiem; a obiór Augusta II-go: Adam Franciszek z województwem krakowskiem, a Jan z województwem lubelskiem. Jan, burgrabia lubelski 1685 r., żonaty z Katarzyną z Zielonków (Zap. Lub. 61 f. 1225 i 66 f. 781). Michał, stolnik stężycki 1760 r., żonaty z Apolonią Miskowską 1766 r., 1-o v. Bystrzanowską (Gr. Chęc.).

Antoni z Czarnocina, łowczy chełmiński, zapisał 1786 i 1787 r. przyszłej swej żonie, Elżbiecie Duninównie (Szpotównie), 1-o v. Ludwikowej Wojninie Orańskiej, cześnikowej rzeczyckiej, 2000 flor. na Bichniowie i Zwleczy (Gr. Krak. 403 f. 304; Obl. Krak. 220 B. f. 2428; Prot. Obl. 14 f. 40).

CZARNOCCY tegoż samego herbu, częściej jednak zawołania *Mzura*, aniżeli *Lis*, wyszli ze wsi Czarnoty, w ziemi drohickiej. Stanisław, syn Leonarda, być bardzo może pisarza grodzkiego krakowskiego, o którym wyżej, właściciel Czarnot 1545 r. (ML. 58 f. 294). W ziemi warszawskiej Maciej, pozostawił syna Mikołaja i córkę Katarzynę za Adamem Trzebińskim 1605 r. Paweł, syn Grzegorza, tamże 1607 r. (DW. 32 f. 360 i 34 f. 424; Perp. Czers. 2 f. 544). Trojan, zastawny posesor Potkanowa w łuckiem, starosta satyjewski 1575 r. (Op. Łuc. 2049). Mikołaj, burgrabia łucki 1599 r., następnie komornik graniczny łucki i Jan, synowie Jerzego, dopełnili działu dóbr Czarnoty 1603 r. (Zap. Lub. 14 f. 197) Jan, regent grodzki żytomierski 1647 r., namiestnik żytomierski 1651 r. (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Aleksander, syn Jana i Maryanny Deniskówny, sprzedał Zawalów 1712 r. (DW. 62 f. 62). Andrzej, burgrabia grodzki łucki 1639 r., syn Mikołaja, komornika łuckiego, pozostawił syna Stanisława, żyjącego 1691 r. (Zap. Lub. 67 f. 746). Grzegorz, burgrabia grodzki drohicki 1636 r. Malcher, podpisał z ziemią drohicką elekcyę króla Michała.

Krzysztof z Czarnot, z Jadwigi Bielskiej pozostawił syna Franciszka Ignacego, żyjącego, 1677 r. (Zap. Lub. 56 f. 525). Stanisław, sprzedał część swoją na Czarnotach, w ziemi drohickiej, w 1711 r. (Bracł. XV f. 1221). Franciszek, poseł województwa mińskiego i Józef, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 614 i 616).

Szymon z Czarnot, z Anny Wierzbickiej miał syna Jana (DW. 107 f. 365), który z ziemią mielnicką pisał się na elekcyę Stanisława Augusta. Tenże Jan, 1764 r. burgabia drohicki, 1765 r. regent ziemski mielnicki i 1775 roku łowczy drohicki, 1776 r., pisarz dekretowy komisyi edukacyjnej narodowej (Sig. 33), 1781 r. podstoli drohicki, 1783 r. podczaszy drohicki, 1785 r. kandydat do kasztelanii sanockiej (M. P.). W 1777 r. był i sędzią grodzkim drohickim, a 1787 r. mielnickim. W 1786 r. posłował z województwa podlaskiego. W 1774 r. sprze-

dał Hrunice i Budkowiznę, a 1782 r. Minczewo. W 1791 r. nabył Kłembów (DW. 91 f. 442; 98 f. 127; 107 f. 365 i 866). W 1786 r. zeznał zapis dożywocia z drugą żoną, Franciszką z Hulidowa Kuszlówną, córką Michała i Teresy z Ossolińskich (DW. 105 f. 1107). Jan, z pierwszej żony, Agnieszki ze Świętochowskich, pozostawił córkę Juliannę za Józefem Cieszkowskim; z drugiej—Kuszlówny, syna Ksawerego, wprowadzonych 1793 r. do dóbr Jasienicy (DW. 109 f. 1098). Synowie Ksawerego: Henryk i Julian, dowiedli swego pochodzenia szlacheckiego w Królestwie 1849 r. (A. b. Her.).

Sylwester, brat Jana, regent ziemski mielnicki 1777 r., subdelegat grodzki drohicki 1789 r. (DW. 104 f. 401 i 105 f. 868), ożeniony z Józefą Kożuchowską, zostawił syna Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1848 r. (A. b. Her.) i córki: Annę, żonę Jana Klimaszewskiego 1818 r., Franciszkę za Kazimierzem Izdebskim 1818 r., Maryannę za Antonim Izdebskim 1818 r. i Anielę za Stefanem Przewuskim 1818 r.

Andrzej, burgrabia drohicki 1775 r. Maciej, vicesgerent i burgrabia drohicki 1777 r. Marcin, regent grodzki drohicki i wojski mielnicki 1777 r., miecznik 1781 r., a cześnik mielnicki 1790 r. Był i regentem grodzkim drohickim 1777 r., a sędzią grodzkim 1785 roku. Ożeniony z Maryą Święcką, zostawił synów: Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1842 r., Franciszka małoletniego 1818 r. i córki: Teodorę za Teodorem Święckim, Konstancyę za Janem Duninem, Teklę i Teresę. Maciej, regent grodzki drohicki 1785 roku.

Żyjący w początkach XVIII-go wieku Grzegorz Michał, miał syna Jana, ożenionego z Katarzyną Pawłowską, po których syn Józef, sprzedał Czarnoty Kościeskiemu, 1795 r. Tenże Józef, strażnik brasławski 1791 r., nabył Czaple Ruskie 1762 r. od Maryanny z Gałeckich Baranowskiej, córki Andrzeja i Anny z Czarnockich (DW. 82 f. 397 i 110 f. 726). Łukasz, podstoli łomżyński, nabył Chechłowo 1762 r. (DW. 83 f. 1765).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Ksawery, syn Jana, 1837 r. i Kajetan, syn Ignacego, 1838 r., wnukowie Justyniana, dziedzica Doliny Wielkiej 1759 r.; Józef i Emilia, dzieci Mateusza i Weroniki Żeleźnickiej, wnukowie Marcina, dziedzica Żórawlówki, w 1842 r.; Antoni, syn Feliksa i Tekli z Kobylińskich, wnuk Marcina, w 1843 r.; Józef i Gracyan synowie i Domicella, córka Szymona i Anny z Szemplińskich, wnukowie Macieja, w 1838 r. i potomkowie wyżej wymienionego Andrzeja, burgrabiego drohickiego 1773 r., prawnuk Franciszek, syn Tomasza i Rozalii Nasiłowskiej, wnuk Wawrzyńca, w 1848 roku i praprawnuk Antoni, syn Adama i Anastazyi Skwierczyńskiej, wnuk Antoniego, syna Józefa, w 1850 r. (A. b. Her.).

Liczni Czarnoccy legitymowali się ze szlachectwa w 1804 r., w tych prowincyach kraju, które się pod panowaniem Austryjaków znajdowały. Wymieniam ich tu szczegółowo:

Szymon i Jan, ur. 1755 r., synowie Grzegorza i Maryanny Gojżewskiej. Ojciec ich Grzegorz, syn Jakóba, odstąpił w 1784 r. część dóbr Niemierki i Jabłonna Ruska, synowi Szymonowi.

Ludwik, ur. 1765 r., Paweł i Bazyli, synowie Adama. Ojciech ich Adam, syn Stanisława, sprzedał w 1774 r. część dóbr Łozy Graniszewskiemu. Paweł nabył w 1782 r. część dóbr Trębice-Starawieś od Sulińskiej. Bazyli nabył w 1785 r· część Czarnot od Ignacego.

Sylwester, ur. 1752 r., Mikołaj, ur. 1767 r., Szymon, ur. 1767 r., Jakób, ur. 1770 r. i Józef, ur. 1775 r., synowie Bogusława. Bogusław był synem Kaspra i nabył w 1777 r. część Czarnot, od brata Piotra.

Antoni, syn Józefa i Agaty z Ostrowskich, ur. 1765 r. Ojciec jego Józef, syn Andrzeja, nabył w 1771 r. część dóbr Łozy od Wasilewskich.

Marcin, syn Walentego, ur. 1756 r. Ojciec jego Walenty, syn Jana, a wnuk Grzegorza, sprzedal w 1760 r. część Czarnot Antoniemu.

Fabian, Szymon, ur. 1761 r. i Michał, synowie Jana, pokwitowaui z pewnej sumy w 1790 r. Ojciec ich Jan, syn Wojciecha, nabył w 1755 r. część Czarnot od brata Marcina.

Tomasz, syn Wawrzyńca, ur. 1769 r. Ojciec jego Wawrzyniec, syn Andrzeja, nabył w 1787 r. część Czarnot od Jana.

Franciszek, syn Andrzcja, ur. 1776 r. Ojciec jego Andrzej, syn Jana, ur. 1742 r. Dziad Jan, syn Melchiora, nabył w 1731 r. część Kobylan od Kobyleńskiego.

Feliks, ur. 1758 r. i Tomasz, ur. 1760 r., synowie Walentego, wnukowie Pawła. Ojciec ich nabył w 1762 r. część dóbr Łozy od Kobylińskiego.

Jakób, ur. 1776 r. (par. Przesmyki), syn Kazimierza, wnuk Grzegorza. Ojciec jego nabył w 1750 r. część Pniewiszek od Pniewskiego.

Andrzej, syn Jana, a wnuk Marcina, nabył w 1802 r. część dóbr Kobylan, których część ojciec jego również nabył w 1786 r.

Jan, syn Szymona, wnuk Jana, ur. 1736 r. Ojciec jego nabył część Czarnot od Uzięblowej w 1747 r.

Adam, Antoni i Józef, synowie Tomasza, nabywcy części dóbr Trębice w 1781 r.

Grzegorz, syn Michała, wnuk Macieja, ur. 1783 roku. Ojciec jego nabył w 1790 r. część Trębic od brata Mikołaja.

Józef, syn Adama, wnuk Macieja, ur. 1783 roku. Ojciec jego nabył część dóbr Strusy w 1783 roku. Metryki wymienionych Czarnockich znajdują się w Paprotny.

Marcin, syn Antoniego, legitymując się ze szlachectwa przedstawił następujące dokumenty: Maciej, syn Stanisława, otrzymał w 1654 r. od brata Mikołaja część Czarnot. Szymon, Walenty i Marcin, synowie Stanisława, zawarli w 1665 r. ugodę dotyczącą Wiskowa. Walenty sporządził w 1702 r. testament, którym zapisał majątki synom swoim: Krzysztofowi i Bartłomiejowi i przeznaczył pewne sumy córkom swoim: Maryannie Rudzkiej, Dorocie Kocowej, Annie Tarkowskiej, Katarzynie i Elżbiecie. Antoni, syn Krzysztofa, urodził się 1727 r., a legitymujący się Marcin, syn Antoniego, 1752 r. (metr. w Hoszczy).

Jan Mniszek Czarnocki z Czarnot, z ziemi drohickiej, przeniósł się na Litwę, gdzie nabył w powiecie mińskim 1704 r. wieś Lado, a potem Czotniszki i Zaborze i z żony, Anny z Kimbarów, zostawił pięciu synów: Jozafata, Jerzego, Antoniego, Franciszka i Michała. Z nich:

1) Jozafat, zostawił syna Jana, ur. 1733 r., po którym z Jakutowiczównej syn Piotr.

2) Jerzy, z Zofii Sadowskiej zostawił synów: Jakóba i Kazimierza. Jakób z pierwszej żony, Borodziczównej, miał syna Adama, znanego badacza starożytności słowiańskich, pod przybraną nazwą Zorjana Dołęgi Chodakowskiego, urodz. 1784 r., zmarłego w gubernii twerskiej 1825 r., ożenionego 1819 r. w Pskowie z Konstancyą z Flemmingów, z której syn umarł 1820 r. Jakób z drugiej żony zostawił dzieci: Faustyna i Anielę. Kazimierz, drugi syn Jerzego, właściciel Wiśniówki, z Szembellównej zostawił siedmiu synów: Placyda Antoniego, urodz. 1756 r.; Stefana Józefa, ur. 1762 r., tego z Pozniakównej syn Michał; Piotra Józefa, ur. 1766 r.; Macieja, oficera b. wojsk polskich; Walentego, ur. 1799 r. i Celestyna, rotmistrza b. wojsk polskich, którego synowie: Ignacy, ur. 1801 r. i Karol, ur. 1803 r.

3) Antoni, stolnik smoleński, dziedzic dóbr Lado, z żony Szukallównej zostawił syna Andrzeja, który z Anny Bielińskiej miał córki: Wiktoryę Wołk Łaniewską i N. Hamolecką i synów trzech: Jozafata, podkomorzego słuckiego, po którym Henryk i Napoleon bezdzietni, Kamilla i Aleksandra, zmarły pannami· Aloizego, pisarza ziemstwa słuckiego, po którym syn Ksawery bezdzietny i córka Estella Chodusewiczowa i najstarszego Franciszka Ksawerego, ur. 1757 r, zmarłego 1842 r. w Lecieszynie. Rotmistrz, a od 1789 r. podstoli witebski, dziedzic Sawicz Małych i Naczy Bryndzowskiej, nabył Lecieszyn 1788 r. Zaślubił w 1783 r. Scholastykę z Dowgiałłów, zmarłą 1847 r., córkę Kazimierza i Heleny z Oraczęwskich. Z niej córki: Florentyna, 1-o v. za Józefem Dowgiałłą, 2-o v. za Kazimierzem Rewieńskim i Julia za Franciszkiem Lubicz Zaleskim, zmarła 1877 roku w Warszawie i synowie dwaj: Michał i Karol.

Michał, dziedzic Naczy, prezes ziemstwa słuckiego, urodz. 1784 r., zmarły 1861 r., zaślubił Wiktoryę Mierzejewską, córkę Hipolita, zmarłą 1885 r., z której córki: Idalia i Michalina, zmarły pannami, Emilia, zakonnica w Krakowie, zmarła 1885 r. i Helena, i synowie:

a) Kazimierz, dziedzic Naczy, urodz. 1823 r., kapitan inżynieryi, zaślubił 1855 r. Helenę Żuromską, z której dwanaścioro dzieci: Stanisław, zaślubił 1882 r. Zofię Przygodzką i ma z niej synów: Michała, ur. 1883 r., Wiktora, ur. 1886 r. i Jerzego, ur. 1889 r.; Idalia, zaślubiła 1877 r. Bohdana Burego; Michał, ożeniony 1-o v. 1883 r. z Wilhelminą Majewską, zmarłą 1887 r., 2-o v. 1890 r. z Maryą Czarnocką i ma z nich: Bohdana, ur. 1885 r., Wilhelma, ur. 1886 r., Zygmunta, ur. 1895 r., Janinę, Wandę i Idalię; Emilia, Wiktorya, Napoleon, doktór medycyny, ożeniony 1890 r. z Maryą Haciską z Haciszcz; Helena, zmarła 1869 r.; Marya, Jadwiga; Augustyn, ur. 1875 r.; Zofia i Bohdan.

b) Aleksy, ur. 1826 r., zmarły 1878 r., zaślubił 1857 r. Julię Kleczkowską. Z niej córki: Aniela za Maksymilianem Kruszynskim, Marya za Michałem Czarnockim i Michalina, i synowie: Jan, doktór medycyny, zmarł w Odesie 1892 r. i Władysław, ur. 1858 r., po którym z Anny Bobrównej synowie: Aleksy, urodz. 1884 r. i Stefan, ur. 1886 r.

c) Wieńczesław, zaślubił 1861 r. Maryę Rewieńską, z nią bezdzietny.

d) Wiktor, zaślubił 1862 r. Maryę Bobrównę, z której Kazimierz, zmarły

1883 r., Franciszek, zmarły 1872 r., Aleksander Maryan, ur. 1881 r. i córki: Antonina, Amelia i Zofia.

Karol, drugi syn Franciszka Ksawerego, dziedzic Lecieszyna, ur. 1793 r., zmarły 1870 r., zaślubił w 1819 r. Amelię Rewieńską, zmarłą 1875 r. Z niej sześciu synów:

a) Maurycy, ur. 1820 r., zmarły 1862 r., zaślubił 1857 r. Helenę Jadwigę Nowicką, z której Karol, doktór medycyny, ur. 1860 r., Helena, zaślubiona 1889 r. Ryszardowi Kiersnowskiemu i Maurycya.

b) Włodzimierz, zmarły 1865 r. w Permie, w drodze na Syberyę, bezpotomny z żoną, Zofią Mikulicz Radecką.

c) Gustaw, dziedzic Lecieszyna, zmarł 1890 r., zostawiwszy z żony, Józefy Święcickiej, zmarłej 1896 r., dzieci: Adama, urodz. 1874 r., Stefana, urodz. 1876 r. i Amelię.

d) Franciszek, ksiądz, dziekan kamieniecki podolski, zmarły 1861 r.

e) Gracyan, ur. 1829 r., bezżenny i

f) Jan, ur. 1835 r., dziedzic Sawicz Małych, w powiecie słuckim i Otonek pod Warszawą, gdzie umarł 1891 r. Zaślubił 1875 r. w Warszawie Maryę Cecylię Kossecką, córkę Stanisława i Olgi z Brzozowskich, zmarłą 1899 r. Pozostałe dzieci: Zdzisław, ur. 1875 r., Jan, ur. 1885 r., Zofia i Marya.

4) Franciszek Antoni, mostowniczy witebski, nabył 1722 r. Turejki i z żony, Zuzanny Bylewskiej, zostawił synów: Mikołaja i Piotra, ur. 1721 r., po którym syn Jan, z żony Rudnickiej miał synów: Józefa i Aleksandra.

5) Michał, z żony Klimoniówny miał syna Jana, zmarłego 1784 r., komornika brasławskiego, właściciela dóbr Smolwy Askarakiszki, po którym z Vandelównej synowie: Jerzy, Ignacy, Tadeusz i Józef, strażnik, regent i pisarz grodzki brasławski, dziedzic Bohdaniszek, ożeniony z Kwincianką, z której synowie: Ignacy Hieronim, ur. 1801 r. i Ksawery (Akta wywodowe szlachty gub. mińskiej i akta ziems. wilkomierskie).

Jan, syn Marcina i Elżbiety Bułharowskiej, żyjący w początkach XIX-go wieku, miał syna Stanisława, który z Franciszki Zadernowskiej pozostawił Stanisława, żonatego z Teofilą Sławkówną, Aleksandra zamieszkałego w Kobryniu, Annę, ur. 1846 r., pannę i Karolinę za Duninem Wąsowiczem.

Tomasz Czarnocki, syn Józefa, zabezpieczył w 1674 r. posag żonie, Katarzynie z Trębickich, córce Grzegorza i z niej pozostawił syna Wojciecha, który w 1727 r. zeznał oblig na rzecz żony Jadwigi. Walenty, syn Wojciecha, zastawił część Czarnot bratu Janowi w 1760 r. Adam, burgrabia grodzki drohicki i Grzegorz, synowie Walentego, nabyli Strusy w 1791 r. (Akta Galic.).

Andrzej, właściciel dóbr Walejsze w 1733 r., miał syna Jerzego, po którym zostało dwóch synów: Antoni i Piotr. Wincenty, syn Antoniego, z synem Ludwikiem Marcinem i Ignacy, syn Michała, a wnuk Piotra, z synem Stanisławem, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1818 r.

CZARNOCCY h. ORLA. Jan Czarnocki ze Lgoty, otrzymał szlachectwo 1570 roku i herb powyższy miał sobie nadany przez Palczewskich (M. 108 f. 330).

Herb Rogala.

CZARNOCCY h. ROGALA z Czarnocina, w powiecie łęczyckim. Mikołaj Kwaszenina z Czarnocina, kanonik łęczycki 1400 r. (St. Pr. P. P. VIII.).

W powiecie przedeckim Piotr, żonaty z Zofią Wstowską 1572 r., a Maciej z Reginą Gąsiorowską 1619 r. (Gr. Przedec. 21 f. 280 i 65 f. 316). Jan, podczaszy dobrzyński, umarł 1690 r. N., starosta budziszewski, żonaty z Maryanną Garczyńską około 1717 r. (M. 249 f. 145).

CZARNOCCY z Czarnocina w województwie płockiem, powiecie niedzborskim. Feliks, syn Stanisława, 1533 r. Dorota z Prączkowskich, żona Wojciecha 1536 r. Aleksander, Maciej i Andrzej, synowie Jakóba, wnukowie Macieja, w 1544 roku., Marcin i Stanisław, synowie Stanisława, w 1544 r., Andrzej, Stanisław, Wojciech i Jan z synem Markiem, wszyscy z Czarnocina 1544 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 131; 3 f. 264; 6 f. 176; 9 f. 180 i 182). Maciej, właściciel Czarnocina 1578 r. (Paw.). Jakób i Wawrzyniec pisali się z ziemią ciechanowską na elekcyę Augusta II-go.

Herb Junosza.

CZARNOCHOWSCY h. JUNOSZA z Czarnochowic pod Wieliczką. Marek z Czarnochowic zapisał w 1399 r. żonie swej Hannie, córce Abrahama z Kunic, 80 grzywien posagu i wiana (St. Pr. P. P. VIII.), a w 1431 r. naganiony przez Prandotę z Dobrej, dowiódł szlachectwa i herbu Junosza (Ibid. VII.). Brat jego Bernard osiadł w Wieliczce 1425 r. (Ibid. IX.).

Pietraszek Czarnochowski, 1426 r. pisarz Włodka z Charbinowic, starosty ruskiego, 1449 r. pleban w Krośnie. Stanisław, dziedzic Czarnochowic 1453 r., kuchmistrz kardynała Oleśnickiego (Lib. Ben.). Córkami jego być musiały dziedziczki tej wsi, którą wniosły mężom: Katarzyna, żona Piotra Ossowskiego i Fiebronia, żona Sandka z Tomaszkowic 1469 r. (Helc. II).

z CZARNOCIC pisały się 1464 r. wnuczki Tomka z Węgleszyna, starosty wielkopolskiego.

z CZARNOCINA, w powiecie gnieźnieńskim, Chebda świadczy w Gnieznie 1399 r. (Leksz.).

CZARNOCKI Jan otrzymał w 1569 r. od Zygmunta Augusta szlachectwo i herb *Szaszor* z odmianą (Obl. Gr. Krak. 62 f. 978).

z CZARNOKUNIEC w ziemi lwowskiej Mikołaj, wójt grodecki 1443 r. (AGZ. XIV).

CZARNOLASCY z Czarnolasu, w ziemi czerskiej. Swiętosław z Czarnolasu i syn jego Marcin 1466 r. Małgorzata, córka Mikołaja, żona Macieja Brzumińskiego 1468 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A. f. 160 i 164; 9 f. 29).

Herb Trzaska.

CZARNOŁĘSCY h. TRZASKA. Bartłomiej, podpisał z ziemią rawską elekcyę króla Michała. Wojciech, właściciel Szewna 1761 r., miał syna Ignacego, po którym syn Ignacy, ożeniony z Wilhelminą Pągowską, pozostawił syna Ignacego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1861 r. (A. b. Her.).

Herb Ciołek.

CZARNOŁUSCY v. CZARNOŁOSCY v. CZARNOŁOZCY v. CZARNOŁĘSCY h. CIOŁEK z Czarnołozy, w ziemi chełmskiej. W 1564 r. dziedziczyli na Czarnołazach: Jakób, Piotr, Ambroży, Jan, Maciej i Tomasz Czarnołoscy (Paw.). Jakób był pisarzem grodzkim chełmskim 1590 r. Piotr, prokurator generalny krasnostawski 1583 r. (Wyr. Lub. 16 f. 907). Jan pozostawił synów: Jana, Bartłomieja i Stanisława, oraz córki: Agatę i Zofię, właścicieli Bobrowa 1590 r. (Wyr. Lub. 41 f. 898). Ambroży, Jan, Jakób, Adam, Anna i Elżbieta, dzieci Ambrożego, zawarli ugodę z Zagrobskim 1628 r. (Zap. Lub. 31 f. 605). Elżbieta z Grabianków, wdowa po Ambrożym, 2-o v. Orchowska i dzieci jej: Jan i Halszka Czarnołuscy, procesują Chądzyńskiego 1635 r (Woł. 6 A. f. 269).

Sebastyan, syn Walentego, odstąpił sumę Poniatowskiemu 1603 r. (Zap. Lub. 14 f. 315). Jan i Rafał Czarnołoscy z ziemią chełmską, a Stanisław z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Adam, pisarz grodzki kijowski 1649 r., pisarz grodzki włodzimierski 1652 roku, otrzymał Ciuków i Zubów w województwie ruskiem 1654 r. (M. 196 f. 29). W 1658 r. został wojskim buskim. W 1666 r. był właścicielem Hajewnik (Zap. Lub. 50 f. 11). Z Maryanny Orchowskiej pozostawił Adam syna Franciszka, łowczego czerniechowskiego 1686 r., oraz córki: Halszkę Moszyńską, Zuzannę Zielińską, Annę Rostocką i Konstancyę; procesują się oni z Kurcewiczem o Nowosiółki 1680 r. (Woł IX f. 74).

Mikołaj, łowczy smoleński 1701 r. Anna z Duninów Karwickich, żona N., miecznika smoleńskiego 1725 r. (Woł. XI f. 1598). Barbara, wdowa po Jerzym Wojnarowskim, skarbniku żytomierskim, 1712 r. (Kij. VIII f. 1392). Jan, komornik ziemski czerniechowski 1729 r. Józef, stolnik nowogrodzki siewierski 1752 r., z Anny Radeckiej pozostawił synów: Adama i Jana, oraz córkę Joannę, nad któremi opieka ustanowioną została w 1765 r. w osobie Józefa Radeckiego (MP.). Adam, szambelan Stanisława Augusta 1783 r., podstoli czerniechowski 1785 r., podczaszy dubieński 1794 r. Jan, łowczy kowelski 1794 r. Ignacy i Aleksander, synowie Antoniego i Maryanny Skowrońskiej, wnukowie Michała, prawnukowie

Aleksandra, syna Pawła, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1846 r. (A. b. Her.).

Obok Czarnołuskich Ciołków, dziedziczyli na Czarnołozach w 1564 r.: Maciej i Jan *Orzeszkowiczowie* h. *Korab'*, których potomkowie zwali się *Orzeszkami Czarnołoskimi* v. *Czarnołuskimi*. Patrz o nich pod *Orzeszkami*.

CZARNOMIŃSCY z Czarnomina w województwie płockiem, powiecie bielskim, jednej dzielnicy z Czarnomskimi i prawdopodobnie także h. *Jastrzębiec*. Grzegorz Czarnomiński, syn Dominika z Czarnomina, obwinia Borzewskiego o zabicie młynarza 1541 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 6 f. 320).

CZARNOMSCY h. JASTRZĘBIEC i ŚLEPOWRON z Czarnomina, w województwie płockiem, powiecie bielskim. Andrzej z Czarnomina, z żony Katarzyny pozostawił synów: Andrzeja, Pawła i Stanisława; procesują się oni 1534 r. z Głuchowskim (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 92 i 228). Maciej Czajka, Wawrzyniec i Maciej, synowie Piotra i Elżbieta, córka Jana Ruty, procesują się o części w Czarnominie 1534 r. (Ibid. f. 212). Stefan, syn Mikołaja z Czarnomina Rynki, w 1534 r. Zofia, córka Bartłomieja Kolby, zastawiła części swe na Czarnominie, Szczepanowie i Modrzynie Grzegorzowi, synowi Jana, w 1538 r. Materna z Czarnomina Rynki, syn Mikołąja, obwinia Andrzeja z Czarnomina Rynki i syna jego Stanisława, o zadanie ran, w 1540 r. (Ibid. 2 f. 225; 4 f. 309; 6 f. 69). Andrzej i Bartłomiej Czarnomscy z Głuchowa 1544 r. (Ibid. 9 f. 198). Jan, syn Wojciecha, w powiecie przedeckim 1608 r. (Gr. Przed. 55 f. 182). Wawrzyniec, regent ziemski inowrocławski, a grodzki radziejowski, 1677 r.

Herb Jastrzębiec.

Herb Ślepowron.

Franciszek, nabył Tłuchówek 1738 r. od Nakwaskich i zostawił syna Michała, dziedzica Tłuchówka, miecznika rypińskiego 1764 r., łowczego rypińskiego 1775 r., łowczego dobrzyńskiego 1778 r., cześnika rypińskiego 1790 r. Syn Michała Tomasz, właściciel Tłuchówka, z pierwszej żony, Wiktoryi Ostrowskiej, zostawił syna Romana, oficera strzelców konnych, b. wojsk polskich, a z drugiej, Katarzyny Łaźniewskiej, synów: Kazimierza i Józefa, wylegitymowanych 1839 r. ze szlachectwa w Królestwie z herbem- *Jastrzębiec*. Tak samo legitymowali się w 1843 r.: Jan, syn Jana i Małgorzaty Starczewskiej i Franciszek, Józef, Łukasz, Antoni i Piotr, synowie Aleksandra, właściciela Grąbkowa i Nepomuceny ze Skąpskich, potomkowie Macieja, dziedzica Czarnominka w 1724 roku (A. b. Her.).

Z synów Aleksandra:

1) Franciszek, ur. 1783 r. w Starem Mieście, dowódca jazdy szkoły podchorążych, następnie pułkownik strzelców konnych, w końcu generał, kawaler

krzyża Virtuti Militari i Legii Honorowej, umarł 1855 r., pochowany na Powązkach. Z Prowidencyi Krokowskiej pozostawił córki: Paulinę za Edmundem Mostowskim z Windyk i Helenę za Stanisławem Czarnomskim z Dubidz.

2) Józef, v. Józef Gabryel, właściciel Sączewa w krakowskiem, ożeniony z Maryą Lizak z Odolanowa, miał córki: Lucynę, Emilię za doktorem Teofilem Kochem i synów: Józefa, Władysława, żonatego z Józefą Masłowską, Wojciecha i Aleksandra. Ten ostatni z Anieli Dzwonkowskiej, miał siedem córek i pięciu synów: Emilię Bielińską, Aleksandrę Wróblewską, Kazimierę Małachowską, Teklę Raciborską, Helenę Karczewską, Józefę Gubałowską, Maryę Ratajewicz; Władysława, żonatego z Racięcką, Aleksandra, Stanisława, żonatego z Chrzanowską, Antoniego i Zdzisława.

3) Łukasz, właściciel Dubidz pod Radomskiem, z Maryi Radoszewskiej z Muchlina, pozostawił córkę Eustachię, żonę Stanisława Dunina Borkowskiego z Jaronowic i dwóch synów. Z nich:

A) Stanisław, właściciel Dubidz, żonaty z Heleną Czarnomską, miał cztery córki: Annę Eugeniuszową Czarnowską z Wałów, Paulinę Krzymuską, Maryę Tomicką i Helenę Kleszczyńską, oraz syna jedynego Franciszka, uczonego agronoma, profesora uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, bezżennego, zmarłego 1898 roku.

B) Izydor, właściciel Bartodziei pod Radomiem, zmarły w Warszawie 1884 r., z Emilyi Szczuckiej pozostawił syna Stefana, zmarłego w Petersburgu, oraz córki: Józefę Wojciechowską, żonę znanego budowniczego w Warszawie, Maryę Dziekońską i Paulinę Wysocką.

4) Antoni, właściciel Kamyka pod Kłobuckiem, zmarły 1843 r., pochowany w Żurawnie, żonaty z Kamilą Żelisławską, miał córkę Teklę za Ludwikiem Trąbczyńskim i syna Teodora, żonatego z Wandą Wołowską z Oszczeklina.

5) Piotr, wychowaniec korpusu kadetów w Kaliszu, major b. wojsk polskich i kawaler krzyża Virtuti Militari, umarł w Rybnie 1850 r., pochowany w Kłobucku. Z Józefy Maciejowskiej pozostawił dwie córki: Maryę za Kazimierzem Maciejowskim, synem Wacława Aleksandra Maciejowskiego i Józefę Teklę za Adamem Rawiczem Witanowskim.

Siostra wymienionego wyżej Romana, syna Tomasza, Maryanna, za Hipolitem Dunin-Wąsowiczem, właścicielem Jasienia i Tłuchówka, zmarła 1876 r.

Inna linia Czarnomskich osiadła na Podolu i używa herbu *Ślepowron*. Konstanty Czarnomski miał syna Mikołaja, którego syn Antoni pozostawił trzech synów: Ignacego, Wojciecha i Jana.

Ignacego synowie: Hipolit i Kazimierz i tego ostatniego syn Leopold, legitymowali się ze szlachectwa 1834 r., a Cyryl, Jan i Eugeniusz, synowie Hipolita, w 1847 r. i Michał, syn Leopolda, w 1855 r.

Po Wojciechu zostało pięciu synów: Mikołaj, Gabryel, Wincenty, Jan i Jakób, z których Mikołaj, z synem Mikołajem Henrykiem i Gabryel z synami: Hipolitem, Antonim i Konstantym, legitymowali się ze szlachectwa w 1834 r. Mikołaj, syn Wojciecha, ożeniony z Klarą Jaroszyńską, córką Mikołaja, oprócz syna Mikołaja pozostawił i córki: Alinę za Władysławem Czarnomskim i Matyldę za Oktawianem Jaroszyńskim. Mikołaj, założyciel Czarnomina na Podolu, na prze-

strzeniach leśnych zwanych Rozbójna, żonaty z hr. Elizą Szembekówną, ma syna Mikołaja i córkę Maryę, zaślubioną Stanisławowi hr. Wodzickiemu.

Jan, trzeci syn Antoniego, pozostawił syna Franciszka Ksawerego, którego syn Władysław legitymował się ze szlachectwa 1840 r. Władysława z Aliny z Czarnomskich synowie: Zygmunt i Alfred. Ten ostatni zmarły 1897 r. w Warszawie, z pierwszej żony, Karoliny Starorypińskiej, córki Karola i Adolfiny z Tyrawskich, zostawił syna Zdzisława, z drugiej, Maryi z Iżyckich, córki Józefa i Olgi z hr. Czackich, syna Wiktora.

Herb Ogończyk.

CZARNORUDZCY v. CZARNORUCCY h. OGOŃCZYK w województwie witebskiem. Hrehory, Mikołaj i Samuel, podpisali z temże województwem elekcyę Jana Kazimierza, a Aleksander obiór Augusta II-go. Jan w województwie kijowwskiem 1609 r. (Kij. II B. f. 199).

Antoni Czarnorudzki, syn Mateusza, wnuk Łukasza, właściciela Serwikiszek, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1848 r. (A. b. Her.).

CZARNOSTAWSCY w ziemi chełmskiej. Paweł, podstarości 1553 r. i burgrabia chełmski 1558 r. (Akta XIX). Bartłomiej Czarnotowski (?) podpisał z ziemią chełmską elekcyę Augusta II-go.

CZARNOTA Stanisław 1585 r., a Andrzej 1697 r. w województwie lubelskiem.

CZARNOTULSCY h. OGOŃCZYK z Czarnotuł, w powiecie gnieźnieńskim. Wojciech, syn Macieja z Kunowa, leżącego obok Czarnotuł, 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 208).

Stanisław, Mikołaj i Sebastyan, synowie Jana, podczaszego inowrocławskiego, właściciciela Czarnotuł w powiecie gnieźnieńskim, Osiłkowa w powiecie inowrocławskim, a Gołączy i Piekłowa w powiecie kcyńskim, dopełnili działu dóbr w 1571 r. (M. 110 f. 183). Stanisław, cześnik inowrocławski 1566 r. Sebastyan, współwłaściciel Czarnotuł, a Jakób, właściciel Głogowca 1580 r. (Paw.).

CZARNOWĘSCY z Czarnowąsów, w powiecie liwskim. Andrzej, burgrabia grodzki liwski 1736 r., z Magdaleny Żukowskiej pozostawił syna Michała, a z Katarzyny Rusieckiej syna Jana, którzy sprzedali części na Czarnowąsach Wróblewskiemu 1754 r. (DW. 77 f. 51).

CZARNOWICKI Antoni, żonaty 1796 r. z Elżbietą Krzysztofowiczówną, właścicielką placu na Pradze pod Warszawą (DW. 111 f. 611).

CZARNOWSCY v. CIARNOWSCY h. CHOLEWA z Czarnowa v. Ciarnowa, w ziemi łomżyńskiej. Stanisław i Andrzej z Sobieszczek, w powiecie płockim, otrzymali 1418 r. od ks. Jana Mazowieckiego dwadzieścia włók w ziemi łomżyńskiej zwanych Czarnowo. Tenże Stanisław i Andrzej piszą się już z Czarnowa 1443 r. Stanisław, Maciej, Mikołaj, Wojciec i Bartłomiej z Czarnowa 1444 roku. Jan w 1453 r., a Stefan w 1457 r., synowie Wojciecha z Czarnowa, na uniwersytecie krakowskim. Maciej z Czarnowa nabył dwie włóki nad Kołomyją 1469 r. Stanisław, Mikołaj, Ścibor i Marcin, synowie Wojciecha, w 1500 r. Abraham i Andrzej, synowie Jana, w 1500 r. Tomasz, Maciej i Stanisław, synowie Piotra, w 1509 r.

Herb Cholewa.

W 1527 r. Czarnowo dzieliło się na Czarnowo - Dąb i Czarnowo-Ondy, a właścicielami tych wsi byli potomkowie Stanisława i Andrzeja, mianowicie: Abraham, Andrzej i Stanisław, synowie Jana, Cherubin, syn Macieja, Wojciech i Ścibor, synowie Marcina, Wojciech i Jan, synowie Scibora, Bartłomiej, Józef i Jan, synowie Arahama, Stanisław, syn Andrzeja i syn jego Jan (Mil.).

CZARNOWSCY h. GRABIE pochodzą z Czarnowa nad Bugiem, w ziemi nurskiej. Andrzej, Grabia i Jakób, bracia z Czarnowa, otrzymali w 1441 r. różne przywileje od ks. Bolesława Mazowieckiego (M. 3 f. 151). Mikołaj z Czarnowa i Andrzej z Mazowa dostali w 1443 r. w części, a w części nabyli 40 łanów w ziemi wiskiej od ks. Władysława Mazowieckiego i tu założyli wsie nazwane od dawnych swoich siedzib. To nowe Czarnowo w 1577 r. jest własnością Serafina i kilku innych (Paw.). Tutaj także, zdaje się, należą: Andrzej ksiądz, Jan i Mikołaj, bracia z Czarnowa, wspominani w przywileju ks. Konrada z 1456 r. (Mil.).

Herb Grabie.

Paweł i Andrzej, synowie Andrzeja, dopełnili działu dóbr w 1492 r. (M. 6 f. 280). Paweł, żonaty z Aleksandrą z Zaborowa 1485 r. (M. 6 f. 175). Jakób, otrzymał prawo niemieckie dla Czarnowa 1474 r. (M. 6 f. 71). Paweł z Zakliczewa i syn jego Stanisław, zawarli układ z Zakliczewskim 1547 roku. Paweł, syn także powyższego Pawła, podsędek rożański i makowski 1557 r., a sędzia ziemski 1576 r., posiadał po ojcu Zakliczewo Wielkie, Słowiki i Pomaski-Jałbrzyki, w ziemi makowskiej, 1582 r. W tym czasie, bo w 1578 r. na Czarnowie dziedziczyli: Paweł z kilku innymi i Aleksy z kilku innymi (Paw.). Anna, córka Jana, za Hieronimem Dembskim 1601 r. (Perp. Czers. 2 f. 114). Mikołaj, syn Sebastyana, żonaty z Anną Wąsowską, pokwitowany przez Rochalskiego 1606 r. (DW. 33 f. 918 i 42 f. 877). Jan, syn Stanisława, odstąpił sumę Mikołajowi w 1611 r. (DW. 39 f. 1663). Tomasz, rotmistrz królewski 1609 r. (DW. 35 f. 949). Tomasz, syn Mikołaja, spłaca dług Gąsieńskiemu 1623 r. (M. 346 f. 43). Anna za Jakóbem Ra-

dzimińskim 1613 r. Marcyan z ziemią warszawską, a Samuel i Jerzy z województwem mińskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Walenty, żonaty z Teresą Gawłowską 1666 r.; syn jego Marcin 1680 r. (Perp. Czers. 13 f. 5 i DW. 55 f. 1184 i 1197). Walenty z ziemią rożańską, a Jakób, podczaszy dobrzyński, z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Józef, podczaszy żytomierski, umarł w 1694 r. Jakób, podczaszy i rotmistrz królewski, przy nocnym napadzie na klasztor w Nowym Sączu, poraniony przez Kąckich 1684 r. (Gr. Krak. 111 f. 1507). Andrzej, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną Badowską, w 1693 r. (DW. 58 f. 428). N., podczaszy mielnicki, umarł w 1702 roku. Franciszek, syn Mateusza i Agnieszki z Dzbańskich, sprzedał Dzbanice 1745 r. (DW. 71 f. 406). Szymon, syn Jana, spisał w 1725 r. intercyzę przedślubną z Waleryanem i Anną z Mierzyńskich Nietyxami, o poślubienie ich córki Agnieszki. Z niej miał syna Antoniego, oraz córki: Eufrozynę i Wiktoryę (Perp. Czers. 20 f. 19; 23 B f. 193 i DW. 74 f. 933). Eufrozyna za Józefem Badowskim 1744 r. (Ibid. 27 f. 86).

Andrzej, syn Macieja i Katarzyny Mieszkowskiej, wnuk Andrzeja, z Teresy Wadkowskiej, miał synów: Adama Bernardyna i Rocha, komornika granicznego rożańskiego 1757 r., skarbnika nurskiego 1765 r., wojskiego mniejszego 1766 r., miecznika 1772 r., wojskiego większego 1779 r., podstolego 1782 r., w końcu podczaszego nurskiego 1784 r. W 1779 r. był podstarościm i sędzią grodzkim kamieńczykowskim, a 1764 r. jako poseł ziemi nurskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1759 r. kupił części Mościsk od Renarda.

Roch, z Brygidy Klickiej pozostawił córki: Józefę, żonę Feliksa Swieszewskiego 1791 r., Zofię i Petronellę, oraz syna Józefa Wojciecha, komornika granicznego rożańskiego 1775 r., sędziego ziemiańskiego kamieńczykowskiego 1797 r., właściciela Chajęt 1805 r. (DW. 113 f. 1042; 88 f. 107; 83 f. 381 i 1603; 82 f. 366; 104 f. 819; 109 f. 525; 107 f. 1030; 112 f. 387 i 393), pułkownika b. wojsk polskich z nominacyi Kościuszki 1794 r.

Józef Wojciech dowiódł pochodzenia swego szlacheckiego w Królestwie 1837 r. Żon miał dwie: Maryannę z Paschalisów Jakubowiczów i Ludwikę Rzechowską, zmarłą 1867 r.; z pierwszej żony córki: Teresa Sobieska i Maryanna Jaźwińska, oraz synowie: Józef i Jan, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie w latach 1837 i 1845.

Józef, z Wandy Okońskiej miał córki: N. Damięcką i N. Wojczyńską i syna Kazimierza, ur. 1835 r., ożenionego z Teresą Zbyszewką. Z niej córki: Zofia, zaślubiła 1885 r. Józefa Szymanowskiego, zmarłego 1896 r., Marya 1886 r. Henryka Skarzyńskiego i Wanda Kazimierza Skarzyńskiego. Synowie: Józef, urodz. 1875 r. i Stefan, ur. 1879 r.

Jan, ur. 1802 r., zmarły 1884 r., z żony, Emilii Swiętosławskiej, zmarłej 1862 r., zostawił córkę Leonię za Stanisławem Grabińskim i synów:

1) Aleksandra, żonatego z Amelią Tabęcką, zmarłą w Łękach 1894 r., z której córka Adolfina Łubieńska i synowie: Józef i Adam.

2) Artura, którego z Jadwigi Zielińskiej syn Konstanty.

3) Józefa, ożenionego z Maryą Kozarską, z której syn Kazimierz, ur. 1877 roku i córki: Zofia Łączyńska i Wanda Puławska.

4) Eugeniusza, którego z Anny Czarnomskiej syn Jan.

5) Eustachego, ożenionego z Zofią Walewską, z której syn Stanisław.

Z drugiej żony Józef Wojciech zostawił córkę Karolinę, zmarłą 1886 roku i syna Juliana, ożenionego z Kuszlówną, z której synowie: Józef i Maksymilian.

Barbara, siostra Macieja, a córka Andrzeja, o których było wyżej, wyszła za Ludwika Czarnowskiego, syna Marcina i miała z nim syna Adama, żonatego 1-o v. z Heleną Dembowską, 2-o v. z Krystyną Dembicką. Synowie jego: Adam, Antoni i Aleksy, przenieśli się na Ruś i na Wołyń.

Maciej z Mieszkowskiej oprócz Andrzeja, miał jeszcze syna Józefa Wojciecha, który z Joanny Zamiechowskiej pozostawił synów: Andrzeja i Tomasza. Sprzedali oni w 1779 r. część dóbr Trojany - Laskowo Rochowi, bratu swemu stryjecznemu. Tomasz z Maryanny z Zyznowskich miał syna Teodora Marcina, urodz. 1786 r. (Akta Galic.).

Piotr, chorąży w regimencie hetmana Pocieja 1712 r. Włodzimierz, został w 1713 r. kapitanem w regimencie pieszym Pocieja, wojewody witebskiego (Ist. Jur. Mat. XX i XXI). W powiecie orszańskim byli Czarnowscy tego herbu.

Żyjący w początkach XVIII-go wieku Stanisław Czarnowski, pozostawił synów: Jana i Józefa. Jan miał syna Józefa Antoniego, którego dwaj synowie: Łukasz, marszałek humański, z synem Józefem Włodzimierzem, urodzonym z Sulatyckiej i Aloizy, marszałek hajsyński, z synem Józefem, także urodzonym z Sulatyckiej, właścicielem Komarówki, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1835 r., a Józef, Jan Olgerd, Adam i Izabella Wanda, dzieci Józefa z Żukowskiej, a wnuki Aloizego, w 1889 r.

Wymieniony dopiero co Łukasz miał dwie córki: Helenę za Ignacym Chełmińskim i Serafinę za Michałem Mrozowickim. Marya, córka Aloizego, wyszła za Zygmunta Podhorskiego.

Józef, drugi syn Stanisława, pozostawił syna Macieja, którego syn Ludwik z synami: Jacentym i Cezarym, legitymowali się ze szlachectwa 1836 r.

Legitymowali się również ze szlachectwa w gubernii podolskiej potomkowie Szymona, żyjącego w pierwszej połowie XVIII w. Pozostawił on syna Antoniego Józefa, a ten Wojciecha, którego dwaj synowie: Aleksander i Ludwik, legitymowali się 1836 r. Piotr Paweł, Tytus, Mikołaj, Jan i Leon, synowie Aleksandra, w latach 1836—1844; Franciszek, Antoni i Henryk, synowie Ludwika, w 1836 roku; Karol i Ludwik, synowie Franciszka, w 1865 r.; Antoni i Józef, synowie Antoniego, w 1890 r.; Henryk, Wincenty, Jan i Alfons, synowie Henryka, w latach 1873—1880 (Spis.).

Jan w województwie brzeskiem-litewskiem 1764 r. (V. L.). Krzysztof, syn Tadeusza i Maryanny Zarzyckiej, nabył część Jabłoni 1796 roku (DW. 111 f. 51). Franciszek współwłaściciel Mościsk 1795 r. (DW. 110 f. 972). Adam dziedzic Czarnowa 1742 r., zostawił syna Adama, po którym syn Bernard, ożeniony z Anną Magierówną, zostawił z niej synów: Feliksa, Jana i Tomasza i córki: Józefę Łempicką, Antoninę Trzebińską i Ludwikę Zbikowską, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1843 r.

Roman, syn Ignacego, wnuk Józefa, w 1856 r., a Michał, syn Franciszka i Rozalii Sendowiczównej, wnuk Franciszka, prawnuk Bartłomieja, a potomek

Stanisława 1646 r., dziedzica dóbr Czarnowo-Wilkowo, w 1866 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Helena, córka Stanisława i Heleny z Czarnomskich, zaślubiła 1884 r. Bogusława Kleszczyńskiego. Władysław, ożeniony z Józefą Goldmanówną, synowicą biskupa sandomierskiego, właściciel Goszczewic; syn jego Roman, zmarł 1871 roku.

Byli także Czarnowscy tego herbu w województwie wileńskiem. Baltazar, właściciel dóbr Żylińce 1654 r., pozostawił syna Jana, a ten Stanisława, po którym syn Michał miał dwóch synów: Józefa i Gabryela. Kazimierz, Michał Jacenty, Ludwik Józef i Stanisław, synowie Józefa, a Józef, syn Gabryela, z synami: Bernardem i Wacławem i Stanisław, Adam i Kazimierz z synem Janem Cezarym, synowie także Gabryela, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1835 r.

CZARNOWSCY h. ŁADA z Czarnowa w ziemi sochaczewskiej. Stanisław, Mikołaj, Jan i Jakób, synowie Gerolda z Czarnowa, przyznają 100 kóp groszy Łazarzowi z Brwinowa w 1476 r. (M. 18 f. 135). Maciej, syn Sławka z Czarnowa, w 1525 r. (M. 41 f. 26). Gabryel, posiadacz wójtostwa w Wiskitkach 1553 roku (M. 83 f. 31). Salomon, syn Jana z Czarnowa, w 1566 r. (M. 100 f. 124). Stefan, żonaty z Małgorzatą Żukowską około 1621 r. (M. 167 f. 147). Stanisław i Tomasz, synowie Jana, sprzedali 1624 r. Czarnowo, w ziemi sochaczewskiej, Jakóbowi, synowi Pawła (M 172 f. 297). Jan, syn Pawła, sprzedał 1633 r. część Czarnowa Tomaszowi (DW. 48 f. 1504). Wojciech, żonaty z Zofią Lubecką 1664 r. (Sig. 8 f. 31). Jan, otrzymał w dożywocie Zeniów 1578 r. Jakób, otrzymał pozwolenie na ponowne osadzenie wsi Rokitnicy w 1579 r. Jan, Sebastyan i Jakób, mają sprawę w sądzie przemyskim 1579 r. o zabicie brata ich Stanisława, przez Grochowskiego. Wacław, podstarości szczerzecki 1586 r. (AGZ. X. 1938, 2019, 2039 i 2333). Jakób, żonanty z Dorotą Podhorecką 1611 r., a Elżbieta za Teodorem Terleckim tegoż roku (M. 153 f. 364).

Herb Łada.

Jan i Mikołaj z ziemią halicką, Krzysztof z województwem lubelskiem, dwóch Samuelów z województwem krakowskiem i Wawrzyniec z województwem brzeskiem - kujawskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Jan Kazimierz, chorąży grabowiecki 1673 r., żonaty z Teofilą Gorajską, pozostawił syna Michała i córkę Annę (Zap. Lub. 55 f. 1449 i 68 f. 519). Michał, stolnik wendeński 1699 r., pozostawił syna Teofila, skarbnika buskiego 1721 r., ożenionego z Anną Orchowską (Bracł. XIV f. 843 i Czerniech. f. 732). Michał, podczaszy czerniechowski, umarł 1712 r. Maciej, syn Pawła, zeznał zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Boruckich, 1694 r. (DW. 58 f. 148). Mikołaj pisał się z województwem ruskiem na elekcyę Augusta II-go. Jan, syn Wawrzyńca i Katarzyny z Poradowkich, sprzedał część Czarnowa Szamocie 1771 r. (DW. 89 f. 286). Michał, porucznik kawaleryi narodowej 1786 r., syn Jana i Heleny z Biedrzyckich (DW. 102 f. 116). Jan, syn Antoniego i Magdaleny z Zakrzewkich, ze-

znał zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą z Łaźniewskich 1790 r. (DW. 106 f. 417). Marcin, syn Andrzeja i Katarzyny z Arciechowskich, sprzedał części na Mierzęcinie 1794 r. (DW. 110 f. 96). Marcin, żonaty z Joanną z Łuszczewskich 1798 r. (DW. 112 f. 839).

Franciszek, Ignacy, Eustachy i Marceli, synowie Walentego i Domicelli Cybulskiej i Kazimierz, syn Józefa z Róży Osińskiej, wnukowie Jana, prawnukowie Łukasza, 1729 r. dziedzica Wieliszewa, w 1838 r., a Aleksander, syn Adama z Salomei Siemieniewiczówny, wnuk Józefa, prawnuk Ernesta, 1752 r. dziedzica Małkowa, wspólnie z ojcem 1847 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

Jadwiga, córka Justyna, syna Józefa, z Maryi Zaleskiej, wyszła 1899 r. w Warszawie za Mścisława Kurnatowskiego. Nepomucena z Pruszaków zmarła w Waliszewie 1901 r.

CZARNOWSCY wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie jako potomkowie Serafina, syna Andrzeja, dziedzica Czarnowa w 1524 r., bez podania używanego herbu. Maciej i Łukasz, synowie Tomasza i Magdaleny ze Świątkowskich, wnukowie Marcina, prawnukowie Tomasza, w latach 1852 i 1854; Krzysztof, syn Walentego z Izabelli Zawadzkiej, wnuk Krzysztofa, prawnuk Szymona, w 1855 r., a Władysław Antoni 1858 r. (A. b. Her.).

CZARNOWSCY w województwie poznańskiem, nie wiem do którego herbu należą. Jan z województwem poznańskiem pisał się na elekcyę Augusta II-go. Józef, komornik ziemski poznański 1794 r.

CZARNOWSCY ROBAKI z Czarnowa, w ziemi wyszogrodzkiej. Maciej, Andrzej i Stanisław, synowie Stanisława, obwiniają 1530 r. Jana Korzybskiego, o zabójstwo brata Mikołaja (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 20).

CZARNOŻYŃSKI Marcin, pisał się z województwem kaliskiem na elekcyę Stanisława Augusta.

Michał, pozyskał uznanie szlachectwa w Galicyi dyplomem cesarza Franciszka I-go w 1830 r. (Goł.).

CZARNUSZEWICZ Adam, z powiatu słonimskiego, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku. Jan, pisał się z ziemią bielską na elekcyę Stanisława Augusta.

z CZARNUSZOWIEC Jan, wojski trębowelski 1457 r. Patrz *Hermanowscy.*

CZARNY Mikołaj, podsędek kamieniecki 1439 r. (patrz *Babszyński*). Sebastyan, pisarz kancelaryi królewskiej 1596 r. (M. 344 f. 40). W powiecie przedeckim Antoni Bazyli, żonaty 1726 r. z Anną z Dominikowskich (Gr. Przed. 85 f. 143).

z CZARNY Puchała i Falisław, otrzymali od ks. Jana Mazowieckiego 20 włók w Sokołołące 1401 r. (M. 211 f. 329).

CZAROWSCY Aleksander i Stanisław pisali się z województwem sandomierskiem na elekcyę Jana Kazimierza.

CZARTKOWSCY h. JASTRZĘBIEC, czy nie wyszli z Czartek, w powiecie pyzdrskim, których byli właścicielami: Piotrek, Jasiek, Krzczon, Mikołaj i Bronisz w latach 1389 — 1400 (Leksz.).

Maciej Czartkowski, dziedzic Jakimowic i Sulisławic, w powiecie sandomierskim, 1508 r. (Paw.). Syn jego Jan, kanonik poznański 1536 r., zwał się już Jakimowskim (Ak. Kap. Pozn.).

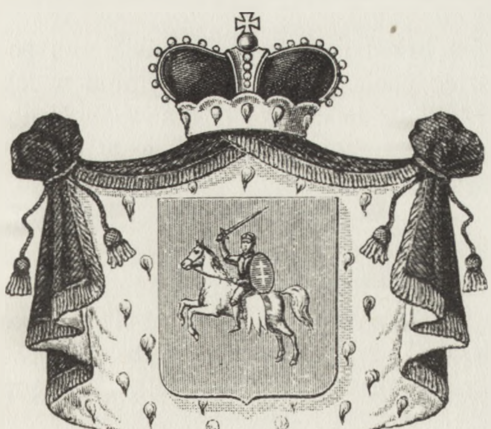
Herb Korab'

CZARTKOWSCY h. KORAB' z Czartek w województwie sieradzkiem. Jan, posiadał 1545 r. Kostanczyce, w ziemi lwowskiej (M. 70 f. 57).

Paweł, z burgrabiego grodzkiego sieradzkiego wojski mniejszy piotrkowski 1766 r., miecznik piotrkowski 1770 r. Józef, Nestor, Julian i Henryk, synowie Wincentego i Józefy z Niemojewskich, wnukowie Pawła, miecznika piotrkowskiego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie z h. Korab' w Królestwie w 1837 r., a Wincenty, syn Waleryana i Konstancyi Wolskiej, wnuk Antoniego, dziedzica na Czartkach i Walenty, syn Jakóba i Kassyldy z Brzozowskich, wnuk Michała, potomek Andrzeja 1676 r., dziedzica Czartek, legitymowali się w 1839 r. (A. b. Her.).

Marya, córka Juliana, dziedzica Kamienia i Magdaleny Umińskiej, zaślubiła w 1868 r. Zygmunta Łaszczyńskiego. Wirginia, córka Wincentego i Pelagii z Suchodolskich, zaślubiła w 1867 r. Józefa Dzimińskiego.

CZARTKOWSCY h. ROGALA. Maciej Czartkowski widocznie chwilowo nosił to nazwisko, bo dowodząc swego szlachectwa 1472 r., ojca swego wymienił jako Piotra Kurosza z Kurowa i sam potem tak się nazywał (Helc. II). Patrz *Kurosz*.

Herb Pogoń Litewska.

CZARTORYSCY książęta h. POGOŃ LITEWSKA, wzięli nazwisko od Czartoryska, leżącego nad Styrem, w województwie wołyńskiem, chociaż z zeznania ich własnego, złożonego przed rewizorami królewskimi, zesłanymi w 1545 r. do popisu zamków włodzimierskiego i łuckiego, można by wnosić, że pierwotny Czartorysk leżał na Litwie. Zeznali bowiem, że *imenie hołownoje, otczyznu naszu Czartoryesk maiem ne w powetie wołynskom, ale w litowskom.* Czartoryska tego jednak odszukać

się nie dało. W pierwszej połowie XV-go wieku żyło trzech braci książąt Czartoryskich: Iwan, Aleksander i Michał. Byli oni synami Wasila, a że w tymże czasie, oprócz ks. Wasila Konstantynowicza, wnuka Olgierda, żyło kilku innych książąt tego imienia, stronników wielkiego księcia Świdrygiełły, do którego najgorliwszych zwolenników należeli również Czartoryscy, w braku odpowiednich źródeł zachodzić może wątpliwość, czy Czartoryscy idą od ks. Wasila Konstantynowicza, czy też po którym z książąt ruskich.

Przeciwko pochodzeniu ich od ks. Wasila Konstantynowicza, można postawić zarzuty przedstawione przez nas w części w „*Poczcie Rodów*", a mianowicie:

Że Długosz i inni kronikarze zwą ich książętami ruskimi.

Że trudno przypuszczać, aby jeden z wymienionych wyżej braci Czartoryskich, mianowicie ks. Michał Wasilewicz, mógł piastować urząd marszałka dworu, u stryjecznego swego dziada, w. ks. Swidrygiełły, gdyby był synowcem królewskim.

Że sami Czartoryscy widocznie nie byli pewni swego pochodzenia, skoro w ułożonym przez siebie rodowodzie, na który się Niesiecki powołuje, wykazali swoje pochodzenie od Korygiełły Olgierdowicza.

W końcu, że jeżeli pamięć pochodzenia innych książąt od Gedymina przetrwała wieki całe, dlaczegóżby pochodzenie Czartoryskich od tegoż księcia zapomniane być miało i aż umyślnie wydany przywilej królewski w 1442 r. musiał to pochodzenie ich stwierdzać.

Na te zarzuty można odpowiedzieć:

Długosz, jako też inni kronikarze, mogli łatwo nazwać Czartoryskich książętami ruskimi, dla obrządku wschodniego do którego należeli.

Po zabójstwie dokonanem na osobie w. ks. Zygmunta, obawiając się zemsty Kazimierza Jag. i utraciwszy uposażenie swoje na Litwie, jeden z braci Czartoryskich schronił się do państwa moskiewskiego, a dwaj drudzy, uzyskawszy przebaczenie Władysława Warneńczyka, udali się na Wołyń, gdzie posiadali Czartorysk i oddali się w opiekę stryjecznemu swemu dziadowi, wielkiemu księciu Świdrygielle. Mógł więc łatwo jeden z nich piastować urząd marszałka na jego dworze.

Skoro Czartoryscy w rodowodzie swoim przedstawionym Niesieckiemu podali, że pochodzą od Korygiełły, tradycya więc pochodzenia od Gedymina w ich rodzie tkwiła, a zamieszanie panujące w źródłach co do imion synów Olgierdowych, łatwo mogło tę pomyłkę spowodować, tem więcej, że Korygiełło w niektórych z nich Zygmuntem i Wasilem był nazwany.

Książęta Iwan i Michał Czartoryscy, po dopełnionem zabójstwie na osobie w. ks. Zygmunta, pragnąc przebłagać króla Władysława i zabezpieczyć się od utraty reszty pozostawionego im majątku, mogli się udać na Węgry i tam wysługiwać Władysławowi, aż uzyskali znany przywilej, wydany w Budzie 1442 r., jako dowód przywrócenia ich do względów królewskich, a zaświadczający, że są krewnymi króla Władysława i mają prawo używać pieczęci wyobrażającej Pogoń Litewską.

Lata, w których żyli trzej bracia Czartoryscy, najlepiej odpowiadają czasowi, w którym występują tak Wasil, jako też ojciec jego Konstanty Olgierdowicz,

gdy tymczasem inni, znani w tymże czasie książęta Wasilowie, mogli być prędzej rówieśnikami tych trzech braci, aniżeli ich ojcami.

Pominnik Bielewskiej cerkwi wymienia ród kniaziów Czartoryskich, zaczynając go od słów: Kniaź Konstanty, kniaź Wasil etc.

Książę Aleksander Wasilewicz był namiestnikiem pskowskim i nowogrodzkim, a zwykle urzędy te sprawowali książęta z panującej na Litwie dynastyi.

Nakoniec, rodowód książąt panujących na Litwie, spisany za panowania Zygmunta I-go, podając synów Olgierda, trzeciego z rzędu wymienia Konstantego, nazywając go już nawet Czartoryskim. A że tak książę Konstanty, jako też syn jego, książę Bazyli, wiedli żywot cichy i nawet niewiadomo, gdzie rezydowali, mogli sobie spokojnie siedzieć na Czartorysku na Wołyniu, skąd ich potomkowie zwać się poczęli.

Opierając się więc na tych wszystkich danych, zdaje mi się być rzeczą uzasadnioną, uważać ich za potomków Konstantego Olgierdowicza. Wszak do niedawna i pochodzenie Sanguszków od Olgierda było wątpliwe i dzięki tylko odkrytemu przez J. Wolffa dokumentowi, zostało ostatecznie ustalone.

O księciu Konstantym Olgierdowiczu znachodzą się tylko dwie wzmianki. Jedna znajduje się w liście mistrza krzyżackiego Konrada Zollnera z 1383 r., druga pochodzi z 1386 r., w którym książę Konstanty musiał wraz z braćmi opuścić Kraków, aby pośpieszyć na odsiecz Mścisławiowi, oblężonemu przez księcia Smoleńskiego. W 1393 r. już nie żył książę Konstanty. Regestra podskarbińskie z tegoż roku wzmiankują, że zapłacono *IX marc. XX sc. za harnasch* dany księciu Wasilowi, synowi księcia Konstantego, *felicis memorie.* W 1417 roku książę Wasil bawił również przy boku króla, w którym wydano drobne sumy na jego potrzeby

Książę Wasil Czartoryski pozostawił trzech synów: Iwana, Aleksandra i Michajła.

Książę Iwan Wasilewicz Czartoryski, znajduje się w liczbie świadków, wymienionych w akcie, którym wielki książę Świdrygiełło nadaje Szklin Iwanowi Musiacie w 1445 r., a kilka włości Mitce w 1450 r. (Arch. I. Z. Ros. I. i Arch. Sang.). Wyrok Aleksandra Jag. z 1499 r., wydany w sprawie kniaziów Trubeckich o Trubczesk, wzmiankuje, że Kazimierz Jag. nadał połowę Trubczeska, należącą do kniazia Juriego Trubczeskiego, gdy tenże udał się do Moskwy, księciu Iwanowi Czartoryskiemu (ML. 5 i 6). Wspomina też o nim komandor Ragnety w liście, pisanym do wielkiego mistrza w 1451 r. (Skarb. Danił.). W 1445 roku znajdował się na sądach we Lwowie (AGZ. XIV.). Książę Iwan wraz z bratem Aleksandrem zabójcy w. ks. Zygmunta w Trokach 1440 r.

Książę Aleksander Wasilewicz Czartoryski, nie wiele po sobie zostawił śladów na Litwie, którą opuścił po dokonanem zabójstwie na osobie wielkiego księcia Zygmunta. Był on namiestnikiem pskowskim i nowogrodzkim. Powróciwszy na Litwę 1460 r., otrzymał od Kazimierza Jag. Łohojsk, Ostaszyn, Sporów i Kamieniec. Żoną jego miała być Marya, córka wielkiego księcia Dymitra Szemiaki (Kniaź.). Wyrok króla Zygmunta z 1516 r., wydany w sprawie toczącej

się o Haniewice, między kanonikami wileńskimi, a metropolitą Josifem, wspomina, że za wielkiego księcia Witolda trzymał te dobra kniaź Olelko Włodimirowicz, a następnie brat jego, kniaź Andrej, po którym otrzymał je kniaź Aleksander Wasilewicz Czartoryski, a po nim syn jego, kniaź Semen (Arch. I. Z. Ros. I).

Książę Semen Aleksandrowicz Czartoryski, procesuje się 1495 r. z Bohuszem Pietkowiczem (ML 6). Aleksander Jag. rozpoznawał w 1498 r. skargę jego, wniesioną na brata stryjecznego, księcia Fedora Michajłowicza, w sprawie dotyczącej ich ojcowizny, a w 1499 r. skargę jego na Fedka Hryhoriewicza, o zabór drzewa z puszczy lubeckiej (ML 5).

Książę Semen był w 1507 r. namiestnikiem kamienieckim. Król Zygmunt potwierdził mu w 1509 r. dawniejsze swoje nadanie Łosośni, w powiecie słonimskim, którą przedtem posiadał Gliński, w 1510 r. zaś wydał mu nowe przywileje na Łosośnią, Sioło i Bielawicze (ML 2 i 8). Król Zygmunt nadał dzierżawę kamieniecką Bohowitynowi w 1518 r., a książę Semen otrzymał w dożywocie starostwo czeczerskie i propojskie (ML 13). W 1523 r. sprzedał Bajkowice i Małoczkowice, w powiecie słonimskim, Wasilowi Tyszkiewiczowi, swemu zięciowi (ML 15).

Książę Semen Aleksandrowicz umarł w 1524 r., w którym król Zygmunt potwierdził żonie jego, ks. Juliannie, zapis 600 kóp gr. lit., zrobiony jej przez męża na Sporowie (ML 15). Pozostały po nim dwie córki: Zofia i Aleksandra. Obie wraz z mężami zrzekają się w 1525 r. wszelkich pretensyi do dzierżawy kamienieckiej (ML. 2). Zofia jest żoną Fedka Hniewoszewicza, a Aleksandra, żoną 1-o v. Borysa Ihnatowicza Obrazcowa, a 2-o v. Wasila Tyszkiewicza. Łohojsk, ojcowizna i dziadowizna księcia Semena, przeszedł na jego dwie córki, na każdą z nich po połowie. Tyszkiewicz wziąwszy jedną połowę tych dóbr za żoną, nabył drugą od siostry żoninej w 1527 r. i stał się wyłącznym dóbr tych właścicielem. Król Zygmunt potwierdził mu akt, którym nabył połowę Łohojska od Zofii Hniewoszewiczowej, w 1527 r., a następnie w 1531 r. zapis drugiej połowy, uczyniony mu przez żonę (ML. 15 i 24). Po księciu Semenie pozostały ogromne długi, które zięciowie spłacać musieli (ML. 17).

Ojciec Semena, książę Aleksander, miał dwie córki: jednę nieznaną z imienia, żonę kniazia Iwana Sołomereckiego, drugą Owdotję, żonę ks. Andrzeja Możajskiego (Kniaź.).

Książę Michajło Czartoryski, najmłodszy syn Wasila, był marszałkiem wielkiego księcia Swidrygiełły. Jako marszałek podpisał dwa nadania tegoż księcia: jedno Szklina, drugie Ryczehowa v. Ryczowa w 1445 r. (Arch. I. Z. Ros. I i Inw. Arch. Kor. Litwa). W 1445 r. otrzymał od Świdrygiełły Ryczów, w 1446 r. Aliszów i kilka innych włości i monaster Św. Mikołaja na Klewaniu z siołami i dworzyszczami, a w 1451 r. Chołopy w powiecie łuckim (ML 36 i Arch. Sang.). Brat jego, książę Iwan, jest świadkiem na tem ostatniem nadaniu. Wdowa po nim, księżna Marya Michajłowa Wasilewiczowa Czartoryska, otrzymała 1504 r. monaster Przeczystej Bogarodzicy w Peresopnicy (ML 36); monaster ten otrzymał na własność syn jej, książę Teodor, w 1505 r. (ML 36 i Arch. I. Z. Ros. I). Owa księżna Marya była z domu Niemirówna, córka Niemiry Rezanowicza, starosty łuckiego, siostra Jakóba Wojny Niemirowicza, który testamentem spisanym w drugiej połowie XV-go wieku zapisał jej Litowiż, Horki, Olesko, a po śmierci matki

i żony, cały swój majątek. Ks. Michajło był namiestnikiem bracławskim, lecz data jego urzędowania nie jest znana (ML 8).

Oprócz syna Teodora, miał książę Michajło Wasilewicz córkę Hannę, żonę kniazia Iwana Juriewicza. Król Zygmunt potwierdził w 1514 r. kniaziowi Michajłowi Iwanowiczowi Zasławskiemu przywilej, którym wielki książę Świdrygiełło nadał Ryczów v. Ryczechów kniaziowi Michajłowi Wasilewiczowi. W potwierdzeniu tem powiedziano, że kniaź Michajło Wasilewicz dobra powyższe darował zięciowi swemu, kniaziowi Iwanowi Juriewiczowi i żonie jego, a swej córce, Hannie, która po śmierci męża swego, kniazia Iwana, wydając córkę swą Juliannę za kniazia Michajła Iwanowicza Zasławskiego, oddała mu także i te dobra (ML 11). Podobieństwo imion spowodowało nas do przypuszczenia, że ten książę Iwan Juriewicz jest księciem Mścisławskim. P. J. Wolff uważa go jednak za ks. Holszańskiego-Dubrowickiego, a córce ich Juljannie przyznaje drugie imię Wasilissy i nazywa ją drugą żoną ks. Michała Zasławskiego. Za twierdzeniem tem przemawia testament ks. Jerzego Iwanowicza Dubrowickiego, w którym on nazywa ks. Teodora Czartoryskiego wujem (Kniaź.).

Książę Teodor Michajłowicz (Arch. Sang. III), syn księcia Michajła Wasilewicza Czartoryskiego, otrzymał od Kazimierza Jag. w 1489 r. daniny 12 kóp z myta łuckiego (ML 4). Aleksander Jag. nadał mu trzy dworzyszcza pod Klewaniem w 1501 r., a król Zygmunt Litowiż w 1511 r. (ML 5 i 8). W 1512 r. otrzymuje przeniesienie targów w Klewaniu z niedzieli na czwartek (ML 10). W 1517 r. nabył wieś Kuśko od Koreckich, a w 1537 r. nastąpiło rozgraniczenie dóbr jego Czartoryska od starostwa pińskiego (ML 36 i 2). W 1523 r. był starostą łuckim i pozostał nim do śmierci, która zaszła w 1542 r. (ML 39). Z listu, który pisze do niego kniaź Konstanty Ostrogski, krótko przed swoją śmiercią, a w którym nazywa go bratem swoim i ziatiem, przypuszczaćby można, że książę Teodor ożeniony był z jedną z sióstr kniazia Konstantego, a tem samem był jego szwagrem t. j. ziatiem (ML 22). W testamencie znów swoim z 1547 r. książę Teodor Andrzejewicz Sanguszko nazywa ks. ks. Aleksandra i Iwana, synów ks. Teodora Michajłowicza Czartoryskiego, siostrzeńcami swoimi, co przekonywa, że urodzeni byli z Sanguszkówny, siostry ks. Teodora Andrzejewicza (Arch. Sang. IV f. 563). Na imię miało być jej Zofia. Z aktów tych przypuszczać można, że pierwszą żoną ks. Teodora Michajłowicza była ks. Ostrogska, a drugą Sanguszkówna, albo, jak p. Wolff się domyśla, rozszerzając bardzo pojęcia brata i zięcia, że żoną ks. Teodora była tylko jedna Sanguszkówna, a że była siostrzenicą ks. Ostrogskiego, dlatego tenże nazywał ks. Teodora zięciem i bratem.

Książę Teodor pozostawił dwóch synów: Aleksandra i Jana, oraz trzy córki: Hannę, żonę Wasila Bohdanowicza Czyża, Teodorę, żonę Michała Świniuskiego i Nastazyę, żonę Piotra Bohdanowicza Chreptowicza. Czyż 1537 r., Świniuski 1553 r., a Chreptowicz 1560 r., kwitowali z odbioru posagu za żonami (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Teodora po śmierci Świniuskiego wyszła za Baltazara Gniewosza (Woł. II f. 37). Książętom Aleksandrowi i Janowi zapisał Sasin Hawsowicz jedną trzecią część Tudorowa w 1542 r. (ML 36). Ciż bracia, starościce łuccy, procesują się z Beatą Ostrogską 1546 r. (ML 61).

Książę Aleksander Teodorowicz był pierwszym wojewodą wołyńskim; został nim 1566 r. Na prośbę to jego i syna jego, Michała, potwierdził Zygmunt

August ów przywilej Władysława Warneńczyka z 1442 r., którym tenże uznał ich za krewnych i dozwolił im używać w herbie Pogoni (M. 105 f. 215).

Książę Aleksander na mocy działu dopełnionego 1547 r. z bratem Janem, właściciel Czartoryska, Litowieża i Horek, zeznał zapis 1555 r. na rzecz żony, Magdaleny Despotówny, 1-o v. ks. Iwanowej Wiśniowieckiej. Ks. Aleksander zeznał testament w Czartorysku 1569 r., a żona jego w 1571 r., którym ruchomości zapisała synowi ks. Michałowi. Oprócz syna Michała, pozostawił ks. Aleksander córkę Marynę, żonę Andrzeja Sapiehy, wojewodzica nowogrodzkiego, który kwitował rodziców żony z odbioru posagu w 1569 r. i wraz z żoną zrzekł się majątku rodzicielskiego żoninego, na jej brata Michała (Arch. I. Z. Ros. VII. 1 i Op. Łuck. 2042).

Książę Michał Aleksandrowicz, starosta żytomierski 1579 r., zeznał testament 1582 r. (Gr. Włodzim. i Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Z Zofii Chodkiewiczówny, 2-o v. żony Rafała Sieniawskiego (Woł. 1 f. 53 i 407; Bracł. 1 f. 453), pozostawił synów: Michała i Jerzego, oraz córkę Zofię. Michał i Jerzy przedstawili w grodzie krzemienieckim 1595 r. przywilej Zygmunta Augusta z 1561 r., dany ich ojcu, na założenie miasteczka w Stołowicach i Chinicach i odprawiania tamże targów (Arch. I. Z. Ros. VI. 1).

Zofia, żona Wacława Bohowityna Szumbarskiego, chorążego wołyńskiego, procesuje się 1600 r. z Wielhorskimi o 7,000 flor. Zmarła bezdzietnie, a spadek pozostały po niej, brat jej Jerzy odstąpił ks. Michałowi Wiśniowieckiemu 1606 r. (Bracł. III f. 501).

Książę Jerzy, zeznał 1598 r. donacyę dóbr Czesny na rzecz Kandyby i kwitował Charlińskiego, a 1601 r. żona jego, Jadwiga z Falczewskich, 1-o v. ks. Kirykowa Rużyńska, skazaną została na zapłacenie 45,000 flor. ks. Romanowi Rużyńskiemu, za przyobiecanie ks. Zyzemskiemu, siostry jego w małżeństwo (Woł. I f. 439 i 797 i VIII B f. 313; Bracł. I f. 427). Ks. Jerzy sprzedał w 1603 r. Czartorysk cały z przyległościami Pacom, za 400,000 flor.; odsuwając od niego syna, siostrę i innych krewnych. Syn ten widocznie zmarł wkrótce, a ks. Jerzy rozdarował resztę dóbr kościołom i krewnym i umarł w 1606 r. (Kniaź.).

Książę Jan Teodorowicz Czartoryski na mocy działu z bratem Aleksandrem z 1547 r., właściciel Klewania, Białogrodu, Szapel, Serni, Chołopów etc. (Arch. I. Z. Ros. VII. 1), pozostawił z żony, księżniczki Hanny Zasławskiej, córki Kuźmy, dwóch synów: Iwana v. Janusza i Jerzego (Op. Łuc. 2045 i Arch. I. Z. Ros. VI. 1), oraz córki: Olenę, żonę Ostafa Hornostaja i Katarzynę, żonę Wasila Zahorowskiego, kasztelana bracławskiego. Ostafi Iwanowicz Hornostaj, wojewodzic nowogrodzki, zapisał w 1568 r. żonie swej Olenie, córce niegdy księcia Jana Czartoryskiego i Hanny Zasławskiej, 2,000 kóp litewskich na dobrach swoich [1]). Ks. Jerzy zastawił monaster peresopnicki pierwiastkowo siostrze swej Zahorowskiej, a w 1595 r. drugiej siostrze Hornostajowej (Arch. I. Z. Ros. I. 1). Wasil

---

[1]) Wydawcy aktów południowo - zachodniej Rosyi błędnie ten akt wydrukowali, odczytawszy źle oryginał. Wzięli Wołowicza za Iwanowicza i zamieścili na czele aktu, że Ostafi Wołowicz Hornostaj zabezpiecza żonie swej posag. Również wojewodą nowogrodzkim nie był ojciec Ostafa Wołowicza, Bohdan, lecz Iwan Hornostaj, ojciec Ostafa Iwanowicza. Znajdujący się na akcie podpis Ostafa Hornostaja, winien był wszelką wątpliwosć usunąć (Arch. I. Z. Ros. I.).

Siemaszko, marszałek królewski, zawarł umowę z księżną Hanną Iwanową, o poślubienie jej córki Katarzyny i przybycie w tym celu do Klewania w 1570 roku. Ponieważ nie przybył, księżna skarży go o to, a on tłomaczy się chorobą (Op. Łuc. 2044).

Książę Jan Janowicz, z Ewy Burkołabówny Korsakówny miał córkę Aleksandrę. Wraz ze stryjem swoim, ks. Jerzym Janowiczem, ma ona sprawę z Dorohostajskim 1597 r., o Worotniów i Romanów (Op. Łuc. 2045; Arch. I. Z. Ros. VI. 1; Woł. II f. 910 i Bracł. III f. 860). Aleksandra była w 1598 r. za Krzysztofem Łabuńskim, następnie za Mikołajem Jełowickim, a w końcu 1608 r. za Bazylim Siemaszką. W tym ostatnim roku procesuje się z Ostrogskim o 14,000 flor. (Woł. II f. 89 i 910; Op. Łuc. 2045; Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Mąż jej był jednym z opiekunów synów ks. Jerzego.

Książę Jerzy, drugi syn ks. Jana Teodorowicza, pierwszy z tego rodu, przeszedł na łono kościoła katolickiego. Właściciel Klewania, wybudował tamże kościół. Ożeniony z ks. Aleksandrą Wiśniowiecką, wojewodzianką wołyńską, dopełnił działu dóbr z jej siostrami w 1593 r. (Arch. I. Z. Ros. I. i Sap. I. f. 341). W 1597 r. otrzymawszy od żony Wiśniowiec, zapisał jej 6,000 kóp groszy litewskich i dożywocie na wszystkich majątkach (Woł. I. f. 337 i 338). Z niej synowie: Mikołaj Jerzy i Andrzej. W 1611 r. matka ich, Aleksandra z Wiśniowieckich, 2-o v. Janowa Łahodowska i opiekunowie: ks. Janusz Zasławski, Jan Pac i Bazyli Siemaszko, procesują ks. Michała i Jerzego Wiśniowieckich, o 3,000 fl. należnych z Wiśniowca. Proces prowadzony z Gniewoszem Stahorskim 1605 r., o zwrot blankietów podpisanych przez ks. Jerzego, nasuwa myśl, że ks. Jerzy nie żył już w 1605 r. (Woł. II f. 65 i 897). Tymczasem tak nie było. Książę Jerzy z pierwszą żoną się rozwiódł, a księżna już 1605 r. jest 2-o za Janem Łahodowskim, a synowie mimo, że rodzice żyją, mają wyznaczonych opiekunów. Książę Jerzy ożenił się drugi raz (żonę tę nazywa Okolski Halszką Hołowińską) i z drugiej żony dzieci jego: Andrzej i Zofia, wraz z opieką mają sprawę z Firlejami o Biskupice 1631 r., a znów 1647 r. procesują się z księdzem Wesołowskim (Kij. III D f. 65 i VI C f. 5). Po tymże roku ślad o nich ginie. Heraldycy tę Zofię robią żoną Kazimierza Piasoczyńskiego.

Książę Jerzy sam w 1616 r., a w 1621 r. razem z synem Mikołajem Jerzym byli deputatami na trybunał koronny. Córką ks. Jerzego musiała być Anna, żona Aleksandra Chrenickiego. Już jako wdowa po nim, procesuje Branickich 1638 r. (Bracł. X f. 1188). P. Wolff uważa ją za siostrę ks. Jerzego, lata jednak w których występuje, wskazują prędzej, że była jego córką, co też i p. Stecki utrzymuje.

Książę Andrzej, syn Jerzego, w zakonie Bernardynów Adryjan, zapisał w 1618 r. bratu Mikołajowi dobra Hłusko i 33 wsi w województwie kijowskiem (Kij. III A f. 378).

Książę Mikołaj Jerzy na Klewaniu i Żukowie, syn Jerzego, kasztelan wołyński 1633 r., wojewoda podolski 1655 r., wojewoda wołyński 1657 r., żonaty z ks. Izabellą Korecką (Woł. V B f. 186; VI C f. 9), pozostawił z niej trzech synów: Kazimierza Floryana, Michała Jerzego, od którego idzie linia starsza książąt Czartoryskich na Klewaniu i Żukowie i Jana Karola, od którego poszła linia młodsza na Korcu i Oleksińcach, oraz dwie córki: Annę, żonę Jana Tarły, woje-

wody sandomierskiego i Petronellę. W 1663 i 1665 r. wszystkie dzieci wraz z matką procesują się z Samuelem Leszczyńskim i kapitułą ołycką (Woł. VIII A f. 129 i 501).

Książę Kazimierz Floryan po ukończeniu nauk w Rzymie, gdzie otrzymał stopień doktora teologii i wyświęcony był na kapłana, został sekretarzem Władysława IV-go, kanonikiem wileńskim i płockim, a w 1643 r. krakowskim. W 1646 roku król prosi za nim Papieża, aby mianował go koadyutorem Gembickiego, biskupa łuckiego, z prawem następstwa. W 1650 r. biskup poznański, 1654 r. kujawski, w końcu arcybiskup gnieźnieński 1673 r. Umarł w Warszawie 1674 r. Z województwem brzeskiem-kujawskiem podpisał elekcyę króla Michała. Kapłan gorliwy, wzór biskupów, znakomity mówca, charakter nieskazitelny, występował zawsze gdy tego zaszła potrzeba, jako pośrednik, godząc zwaśnione stronnictwa, niedopuszczając zgorszenia i chroniąc kraj od klęsk, które waśnie te sprowadzić mogły.

Linia starsza na Klewaniu i Żukowie.

Książę Michał Jerzy, syn Mikołaja, wojewody wołyńskiego, starosta krzemieniecki 1645 r., wojewoda bracławski 1658 r., wojewoda wołyński 1661 r., w końcu wojewoda sandomierski, trzy razy związki małżeńskie ponawiał. Pierwszą jego żoną była Rozyna Małgorzata von Ekkemberk, której Kazanowski przyznał w 1646 roku sumę 200,000 flor. (M. 190 f. 174, 123 i 131). W 1651 r. jest już żonaty z Eufrozyną Stanisławską, kasztelanką kamieniecką, wdową po Piotrze Potockim, staroście śniatyńskim, córką Michała i Maryanny z Czuryłów; w tymże roku wraz z nią ustanawia plenipotenta w Lublinie (Zap. Lub. 43 f. 22; Woł. VII C f. 135). Trzecią jego żoną była Joanna Olędzka, kasztelanka zakroczymska, wdowa po Janie Oleśnickim, podkomorzym sandomierskim, z którą zeznał zapis dożywocia w 1668 r. (Zap. Lub. 52 f. 839). Deputatem na trybunał lubelski był w 1662 r. (Zap. Lub. 47 f. 710). Z województwem wołyńskiem podpisał elekcye króla Michała i Jana III-go. Na sejmie 1677 r. mianowany posłem do Moskwy, sprawował to poselstwo w roku następnym, ukończone pomyślnym traktatem, bo przedłużeniem rozejmu i zwróceniem ziemi newelskiej, siebieżskiej i wieliżskiej.

Książę Kazimierz na Klewaniu i Korcu, syn Michała Jerzego, wojewody sandomierskiego, z Olędzkiej (M. 219 f. 140), po ojcu starosta krzemieniecki i wieliżski, 1699 r. podczaszy litewski, 1701 r. starosta uświatski, stronnik Stanisława Leszczyńskiego i przez niego mianowany podskarbim wielkim litewskim, dalej podkanclerzy litewski 1712 r., kasztelan wileński 1724 r., kawaler orderu Orła Białego 1730 r. Umarł 1741 r. w Warszawie. Książę Kazimierz zawarł umowę przedślubną z Izabellą Morsztynówną, podskarbianką wielką koronną, w 1693 r. W roku następnym już oboje małżonkowie zawierają układ z Borowskim, a w 1696 r. książę zapisał żonie w grodzie warszawskim pewną sumę (M. 216 f. 305 i 425; DW. 59 f. 420). Starostwo krzemienieckie odstąpił 1701 r. Wiśniowieckiemu, a za konsensem królewskim z 1739 r., starostwo wieliżskie synowi Augustowi i żonie jego z Sieniawskich. W 1701 r. dopełnił działu dóbr z bratem stryjecznym Józefem, przyczem wziął Klewań, a Józef Korecczyznę (Stecki).

Książę Kazimierz z Morsztynówny, zmarłej w 1758 r., pozostawił dwie córki: Ludwikę Elżbietę, przełożoną Wizytek warszawskich w 1733 r. (Perp. Czers. 23 A. f. 17) i Konstancyę, żonę Stanisława Poniatowskiego, późniejszego kasztelana krakowskiego, ojca króla Stanisława Augusta, z którym zeznała zapis dożywocia w 1720 r. (M. 222 f. 609 i 252 f. 128), oraz trzech synów: Fryderyka Michała, Augusta Aleksandra i Teodora, którzy wraz z matką kwitują Nowosielskiego 1744 r. (M. 260 f. 81). Ks. Kazimierz zrzekł się spadku po ks. Jerzym Czartoryskim na rzecz ojca (DW. 62 f. 804). Kto był ów ks. Jerzy wiadomem nie jest, prawdopodobnie ów zmarły przed wiekiem, co sprzedał Czartorysk.

Książę Teodor, najmłodszy syn ks. Kazimierza, kasztelana wileńskiego, ukończywszy nauki w Rzymie, gdyż rodzice przeznaczyli go do stanu duchownego, otrzymał probostwo płockie. W 1731 r. został opatem lubieńskim, a w 1732 r. biskupem płockim, nie objąwszy jednak tej katedry, z powodu nie usunięcia się z niej Załuskiego i nie otrzymania bulli papieskiej, po uspokojeniu zamieszek krajowych, powstałych po śmierci Augusta II-go i pogodzeniu się ze stronnictwem saskim, otrzymał biskupstwo poznańskie w 1738 r. W nominacyi powiedziano, że został nim z proboszcza płockiego i księcia sieluńskiego (Sig. 25). W 1746 r. kawaler orderu Orła Białego. W 1764 r. przemawiał na zjeździe w Poznaniu gorąco za Piastem, którego tu obiór z województwem poznańskiem podpisał. Umarł w Dolsku, swej rezydencyi, 1-go Marca 1768 r.

Książę Fryderyk Michał na Klewaniu i Żukowie, syn najstarszy Kazimierza, kasztelana wileńskiego, ur. 1696 r., może być uważany za najznakomitszego członka tego rodu. Twórca stronnictwa politycznego, mającego na celu zaprowadzenie dziedziczności tronu i silnej władzy królewskiej. Będąc starostą uświatskim, został w 1720 r. podstolim litewskim, a w 1724 r. kasztelanem wileńskim. Urząd ten zamienił w tymże 1724 r. z ojcem swoim na podkanclerstwo; kanclerzem litewskim został w 1752 r. Umarł 13-go Sierpnia 1775 r. W 1730 r. otrzymał order Orła Białego. W 1724 r. starosta grodzieński, 1726 r. otrzymał list przypowiedni na chorągiew husarską (Sig. 21), w 1730 r. wraz z żoną wykupił za konsensem królewskim starostwo jurborgskie od Bielińskich (M. 224 f. 463), w 1732 r. wziął po bracie Aleksandrze Auguście chorągiew husarską (Sig. 23). W 1733 r. ojciec jego Kazimierz, on i brat August, podpisali konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). Wraz z żoną w 1738 r. wykupił Kryńki i Nowosiółki z ekonomii brzeskiej od Stanisława Poniatowskiego (Akta V.), a w 1740 roku potwierdził sprzedaż Turowa, zeznaną na tegoż Poniatowskiego (M. 227 f. 30). W 1744 r. sprzedał Poniemonie Białozorowi (DW. 70 f. 1071), a w 1745 r. oboje małżonkowie posiadają starostwa: jurborgskie, uświatskie, poduświatskie i homelskie (M. 227 f. 46). W 1747 r. nabył Arciechów od Młockiego, a 1748 r. Niemirów od Niemiry (DW. 71 f. 1295 i 1432). W 1752 r. otrzymał starostwo łuckie i zaraz odstąpił je w tymże roku ks. Stanisławowi, łowczemu koronnemu. W 1750 r. potwierdził wraz z bratem Teodorem układ, dotyczący sprzedaży części na Korcu (M. 264 f. 343). W 1758 r. rezygnował z chorągwi husarskiej (Sig. 27), w 1775 r. sprzedał Pszonoje, Małki i Karadany w województwie brzeskiem Kościom, a Oczki Rajskiemu (M. 282 f. 115 i 119). Żonaty z Eleonorą Moniką z Waldsztejnów, otrzymał za nią od ciotki jej, Antoniny z Waldsztejnów, 1-o v. Giełgudowej, 2-o v. Sapieżyny, dobra Turów, w zamian których zabezpie-

czył żonie na swoich majątkach w 1775 r. 300,000 flor. (M. 293 f. 57). Wdowa po nim, ustąpiła starostwa: peniańskie i kupiskie w 1780 r. bratankowi mężowskiemu Adamowi i jego żonie, Izabelli z Flemingów (M. 284 f. 13 i 15).

Książę Fryderyk Michał, kanclerz litewski, pozostawił same córki: Aleksandrę, 1-o v. żonę Michała Sapiehy, podkanclerzego litewskiego, z którym ślub odbył się w kościele Św. Krzyża w Warszawie 21 Listopada 1748 r., 2-o v. Michała Ogińskiego, hetmana wielkiego litewskiego, zmarłą 1798 r. (M. 296 f. 105); Antoninę i Konstancyę, z kolei żony Jerzego Fleminga, wojewody pomorskiego, który w 1744 r. z pierwszą żoną, a 1749 r. z drugą, zeznał zapisy dożywocia (DW. 70 f. 1082; 73 f. 9 i 93 f. 307).

Książę August Aleksander na Klewaniu i Żukowie, drugi z kolei syn ks. Kazimierza, kasztelana wileńskiego, ur. 1697 r., kawaler maltański, w 1729 r. pułkownik gwardyi pieszej koronnej, a dwa tygodnie później generał major wojsk koronnych W tymże roku otrzymał chorągiew pancerną po dziadku (Sig. 20). W 1730 r. kawaler orderu Orła Białego. W 1731 r. zaślubił w Warszawie, w kościele OO. Reformatów, najbogatszą dziedziczkę w Polsce, bo Maryę Zofię Sieniawską, córkę Adama Mikołaja, kasztelana krakowskiego i Heleny z ks. Lubomirskich, wdowę po Stanisławie Denhoffie, wojewodzie połockim. Zeznał zaraz z nią w tymże roku zapis wzajemnego dożywocia (DW. 68 f. 213). Wziąwszy za żoną olbrzymie majątki, głównie w województwie ruskiem leżące, został ks. August jednym z najbogatszych panów w Polsce. Otrzymał też w kilka miesięcy po ślubie województwo ruskie i starostwa: kościerzyńskie, kałuskie, lubocheńskie, latowickie i lucyńskie, które żona jego posiadała (Sig. 32 C). W 1732 r. wziął po bracie Michale chorągiew pancerną, a rezygnował z husarskiej, którą brat otrzymał (Sig. 23). W 1735 r. wraz z żoną ustąpił starostwo lucyńskie Bucholtzom. W 1742 i 1746 roku oboje małżonkowie otrzymali konsens królewski, na wykupienie starostwa wąwolnickiego od Małachowskich, a na ustąpienie im lubocheńskiego (Sig. 26 i 25). Za konsensem królewskim z 1742 r. wykupił wojewoda starostwo warszawskie od Święcickiego, a za konsensem z 1744 r. wykupili oboje małżonkowie dzierżawę Wiśniowczyk od Wardeńskiego (Sig. 25). W 1745 r. zapisał wojewoda żonie 10,000 dukatów (DW. 71 f. 370). W 1746 r. otrzymali oboje małżonkowie konsens królewski, na ustąpienie starostwa kościerzyńskiego Przebendowskiemu, a następnie Czapskiemu (Sig. 27), a wojewoda otrzymał wójtostwo w Brudnie pod Warszawą i nabył drugie wójtostwo w Ząbkowej Woli, w starostwie warszawskiem (M. 228 f. 440 i 485). W 1749 r. otrzymali oboje małżonkowie prawo magdeburskie dla Międzyboża (Sig. 27). W 1750 r. ustąpił wojewoda starostwo warszawskie Brühlowi, a otrzymał generalstwo ziem podolskich, ze starostwami: kamienieckiem i latyczowskiem. Oboje małżonkowie otrzymali w tymże roku dozywocie na Nowicy, w ziemi halickiej, a sam wojewoda Hołosków, Kieptyńce, Malinów, Janczyńce, Kubaczówkę i Hryńczuk, w starostwie kamienieckiem (M. 229 f. 231). W 1758 r. otrzymał wojewoda konsens królewski, na ustąpienie generalstwa ziem podolskich synowi Adamowi. W 1764 r. podpisał z województwem ruskiem elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 r. wydany został list z kancelaryi królewskiej do wojewody, jako regimentarza generalnego wielkiego koronnego, o przydanie konwoju do sprowadzenia archiwum ks. ks. Radziwiłłów z Podkamienia do Warszawy (Sig. 30). W tymże roku kawaler orderu Św. Sta-

nisława. W 1771 r. odstąpił starostwo latowickie synowi Adamowi, a starostwo kałuskie i lubocheńskie, dzierżawę Wiśniowczyk i Nowicę i kilka innych wsi córce Elżbiecie i zięciowi swemu Lubomirskiemu (Kancl. IV f. 174 i 175; DW. 19 i 20). W 1778 r. będąc właścicielem trzy - czwartej części dóbr Nieporęt, nabył pozostałą jednę-czwartą część od Prażmowskiego (M. 294 f. 161). Był i generał-adyutantem i kawalerem orderu Św. Andrzeja w 1782 r. (Perp. Czers. 37 f. 30). Umarł w Warszawie 4-go Kwietnia 1782 r.

Ks. August pozostawił córkę Elżbietę, żonę ks. Stanisława Lubomirskiego, w 1762 r. strażnika koronnego, a następnie marszałka wielkiego koronnego, któremu wniosła Wilanów i wiele innych dóbr. Zawarli oni pewien układ z rodzicami w 1762 r., a zeznali zapis wzajemnego dożywocia w 1783 r. Ona zmarła w Wiedniu 1816 r. (DW. 82 f. 205; Perp. Czers. 37 f. 81, 152 i 38 A f 24).

Książę Adam Kazimierz na Klewaniu i Żukowie, syn ks. Augusta (DW. 111 f. 974 i 110 f. 480), ur. 1-go Grudnia 1734 r. w Gdańsku, znany pod imieniem księcia generała ziem podolskich, jest jedną z najwybitniejszych postaci z drugiej połowy XVIII-go wieku i początków następnego stulecia. Ojciec i stryj do tronu go przeznaczali, do którego powoływało go urodzenie, wysokie wykształcenie które otrzymał i olbrzymia fortuna, którą posiadł. Tronu nie pozyskał, ale dom jego w Warszawie, Puławach i Sieniawie, gromadził najwybitniejsze postacie kraju.

W latach 1756, 1758 i 1761 posłował z województwa ruskiego, w 1764 r. marszałkował na sejmie konwokacyjnym, poseł na sejm elekcyjny, podpisał z województwem ruskiem elekcyę swego ciotecznego brata. W 1754 r. będąc pułkownikiem wojsk koronnych, został asesorem sądów królewskich (Sig. 27). W 1758 r. odstąpił mu ojciec generalstwa ziem podolskich. W 1764 r. kawaler orderu Orła Białego, marszałek konfederacyi województwa ruskiego i rotmistrz chorągwi husarskiej po królewiczu Fryderyku (Sig. 31). Z chorągwi tej rezygnował w 1774 r. (Sig. 32). W 1765 r. kawaler orderu Św. Stanisława. W 1768 r. komendant korpusu Kadetów (Sig. 32). W 1771 r. wraz z żoną miał sobie zcedowane przez ojca starostwo latowickie i dobra: Lignów, Gremblin i Rudno w województwie pomorskiem (Kancl. 49 IV f. 177) i wykupił grunta na Powąskach pod Warszawą od Duszewskiego (Ibid. II f. 149). W 1777 r. otrzymał patent na generał-leytenanta wojsk litewskich (MP.) i wraz z żoną swoją, stryjenką i siostrą stryjeczną Ogińską, zawarł komplanacyę dotyczącą dóbr Konstantynowa (D. 93 f. 307). W 1779 r. otrzymał przywilej dla miasta Terespola (MP.). W 1780 r. matka jego zcedowała jemu i jego żonie starostwa: kupiskie i pieniańskie. W 1782 r. poseł województwa wileńskiego (DW. 98 f. 1259 i V. L. IX) i po śmierci ojca rotmistrz kawaleryi narodowej (Sig. 35 f. 70 i 73). W 1788 r. poseł województwa lubelskiego na sejm czteroletni. W 1792 r. wziął dymisyę z podpułkownikostwa pułku przedniej straży wojsk obrony narodowej, szefostwa ks. Wirtembergskiego (Kancl. 92).

Ks. Adam ożenił się z Izabellą, córką Jerzego Fleminga, wojewody pomorskiego i Antoniny z ks. Czartoryskich. Ślub odbył się w Wołczynie 19-go Listopada 1761 r. Oboje małżonkowie zeznali wzajemny zapis dożywocia w grodzie warszawskim 1762 r. (DW. 83 f. 1309). W 1774 r. księżna wprowadzoną została do kamienicy leżącej wprost Marywilu w Warszawie, odziedziczonej po Jakóbie

Henryku Flemingu, koniuszym litewskim (DW. 91 f. 319). W 1775 r. sprzedała dziedziczne dobra Rytersberg w województwie pomorskiem, bratu stryjecznemu Henrykowi (M. 282 f. 48).

Cesarz Józef II-gi utworzywszy z młodzieży galicyjskiej polskiej gwardyę szlachecką, wezwał księcia Adama na jej dowódcę, mianując go jednocześnie właścicielem pułku jazdy i generałem feldzeug-majstrem. Franciszek II-gi obdarzył go złotem runem i stopniem feldmarszałka. Za czasów księstwa warszawskiego został posłem warszawskim w 1812 r., a następnie marszałkiem sejmowym. Umarł w Sieniawie 20-go Marca 1823 r. Księżna Izabella umarła 17-go Czerwca 1835 roku.

Książę Adam Kazimierz z Izabelli z Flemingów miał dwóch synów: Adama Jerzego i Konstantego Adama Aleksandra, oraz trzy córki: Teresę, zmarłą w młodym wieku wskutek zapalenia się sukni przy kominku i poparzeń; Maryę, ur. 15-go Marca 1768 r. i Zofię, ur. 15-go Października 1778 r.

Ks. Marya zaślubiła 1784 r. w Siedlcach, w domu ks. Michałowej Ogińskiej, księcia Fryderyka Ludwika Aleksandra Wirtembergskiego, z którym rozwiódłszy się 1792 r., zamieszkiwała przy rodzicach, a następnie w hôtel Lambert w Paryżu, gdzie też i umarła 21-go Października 1854 r. W 1784 r. rodzice jej potwierdzili zawartą umowę z ks. Wirtembergskim o oddanie mu w zamęście córki Maryi i wypłacenie posagu 1,000,000 złp. (DW. 299 f. 65). Ks. Wirtembergska była autorką „Malwiny" i „Pielgrzyma z Dobromilu".

Ks. Zofia wyszła w 1798 r. za Stanisława Zamoyskiego, po bracie Aleksandrze Ordynata, następnie senatora-wojewodę i prezesa Senatu Królestwa Polskiego. Zmarła we Florencyi 27-go Lutego 1837 r.

Książę Adam Jerzy, ur. w Warszawie 14-go Stycznia 1770 r., rotmistrz kawaleryi narodowej 1789 r., minister spraw zagranicznych cesarza Aleksandra I-go, w latach 1801 — 1805 kurator uniwersytetu wileńskiego, 1815 r. senator-wojewoda, a 1829 r. wielki podkomorzy Królestwa Polskiego. Prezes rządu w 1831 roku, osiedlił się następnie w Paryżu, gdzie zamieszkał hôtel Lambert. Tam i umarł 15-go Lipca 1861 r. Z Anny ks. Sapieżanki, córki ks. Aleksandra, zaślubionej w 1817 r., pozostawił córkę Izabellę, ur. 19-go Grudnia 1830 r., zaślubioną w Paryżu 30-go Października 1851 r. hr. Janowi Działyńskiemu z Kurnika, zmarłą 1899 r. w Mentonie i dwóch synów: Witolda i Władysława.

Ks. Witold, ur. w Puławach 6-go Czerwca 1826 r., zmarły 17-go Listopada 1865 r. w Algierze, z Maryi Grocholskiej, zaślubionej 1861 r., obecnie Karmelitanki w Krakowie, nie pozostawił potomstwa.

Ks. Władysław, ur. w Warszawie 3 go Lipca 1828 r., zmarły w Boulogne-sur-Seine 23-go Czerwca 1894 r., właściciel Sieniawy i hotelu Lambert w Paryżu, założyciel Muzeum Czartoryskich w Krakowie, zaślubił 1-o v. 1-go Marca 1855 r. w Malmaison pod Paryżem ks Maryę Amparo, córkę królowej hiszpańskiej Krystyny i ks. de Rianzares, zmarłą w Paryżu 19-go Sierpnia 1864 r., 2-o v. 15-go Stycznia 1872 r. w Chantilly ks. Małgorzatę Orleańską, córkę ks. Ludwika Nemours, zmarłą w Paryżu 1893 r. Z pierwszej żony syn Franciszek August, ur. 2-go Sierpnia 1858 r., zakonnik u Salezianów, umarł 1893 r.; z drugiej żony synowie: Adam Ludwik, ordynat Sieniawski, ur. w Paryżu 5-go Listopada 1872 roku i Witold Kazimierz, ordynat Gołuchowski, ur. w Paryżu 10-go Marca 1876 r.

Książę Konstanty Adam Aleksander, drugi syn ks. Adama, generała ziem podolskich, ur. w Warszawie 28-go Października 1773 r. (DW. 107 f. 1602), wystawił pułk swoim kosztem w wojnie z Austryą w 1809 r., którego pułkownikiem mianowany został przez ks. Józefa Poniatowskiego. W 1812 r. gdy pułk ten odznaczył się przy zdobyciu Smoleńska, dowódca jego z rąk Napoleona otrzymał krzyż oficerski legii honorowej, a następnie od ks. Józefa Poniatowskiego otrzymał krzyż Virtuti Militari. Za Królestwa Polskiego generał brygady i generał-adjutant cesarza Aleksandra. Od r. 1830 zamieszkiwał Wiedeń; umarł 23-go Kwietnia 1860 r. Żonaty 1-o v. z ks. Anielą Radziwiłłówną, wojewodzianką wileńską, 2-o v. z Maryą Dzierżanowską; z obu żon jego potomstwo:

1) Ks. Adam Konstanty, syn ks. Konstantego, z Radziwiłłówny, urodz. w Warszawie 24-go Czerwca 1804 r., właściciel zamku Ruhberg na Szląsku, oraz dóbr Jutrosińskich, Dubińskich, Rokosowskich i Sarbinowskich w W. Ks. Poznańskiem, zaślubił w Berlinie 12-go Grudnia 1832 r. ks. Wandę Radziwiłłównę, córkę ks. Antoniego i Fryderyki Ludwiki ks. Pruskiej. Po śmierci pierwszej żony ożenił się 16-go Lutego 1848 r. w Kurniku z hr. Elżbietą Działyńską, córką Tytusa. Umarł w Rokosowie 23-go Grudnia 1880 r.

Dzieci ks. Adama Konstatnego z pierwszej żony Radziwiłłówny:

a) Ks. Aniela Ludwika, ur. 12-go Marca 1837 r., zmarła w Rokosowie 26-go Wrześuia 1869 r.

b) Ks. Roman Adam August Wilhelm, ur. w Berlinie 23-go Listopada 1839 r., właściciel Sarbinowa i Przyborowa, poseł do parlamentu niemieckiego i prezes koła polskiego, zaślubił 6-go Grudnia 1873 r. we Lwowie hr. Florentynę Dzieduszycką, córkę Tytusa, właścicielkę Jabłonowa w Galicyi. Zmarł bezdzietnie w Jabłonowie 18-go Lutego 1887 r.

c) Ks. Adam Antoni Bogusław, ur. w Berlinie 2-go Stycznia 1845 r., właściciel dóbr Dubińskich, poseł do parlamentu niemieckiego.

Dzieci ks. Adama Konstantego z drugiej żony Działyńskiej:

a) Ks. Zygmunt Konstanty Ksawery, ur. w Poznaniu 21 Września 1853 r., właściciel dóbr Rokosowskich, zaślubił 1896 r. w Małej Wsi ks. Zofię Lubomirską, córkę ks. Tadeusza, z której syn Jan Roman, ur. 8-go Stycznia 1898 roku w Warszawie.

b) Ks. Helena Marya, ur. 29 Września 1855 r., zaślubiona 12 Maja 1878 r. w Rokosowie hr. Stanisławowi Zyberg-Platerowi, właścicielowi dóbr w Kurlandyi, a następnie Moszkowa w Galicyi.

c) Ks. Zdzisław Aleksander Tytus, ur. w Poznaniu 4 Stycznia 1859 r., właściciel dóbr Jutrosińskich, poseł do parlamentu niemieckiego, zaślubił w Wiedniu 18-go Lutego 1884 r. Maryę Zaleską, córkę Aleksandra, właściciela Ostapkowic na Podolu, z której dzieci: Elżbieta i Olgierd Aleksander, ur. 25-go Października 1888 r. w Sielcu.

2) Ks. Aleksander Romuald, syn ks. Konstantego z Dzierżanowskiej, ur. 7-go Lutego 1811 r., zmarły 1886 r. w Woli Justowskiej, ostatni właściciel Klewania i Podhajec w Galicyi, zaślubił 20-go Sierpnia 1840 r. ks. Marcelinę Radziwiłłównę, córkę ks. Michała, zmarłą w Krakowie 1894 r. Z niej syn Marceli Adam Konstanty Michał Feliks, ur. 30-go Maja 1841 r., właściciel Woli Justowskiej pod

Krakowem, ożeniony 31-go Lipca 1866 r. z Zuzanną Maryą Anną de Riquet ks. Caraman - Chimay, z której córka Rozalia Marya, urodz. 1871 r., zmarła w Woli 1891 roku.

3) Ks. Konstanty Maryan Adam, syn ks. Konstantego z Dzierżanowskiej, ur. 9-go Kwietnia 1822 r., właściciel dóbr Pełkinie w Galicyi, członek dożywotni i wiceprezes austryjackiej izby panów, zmarł w Wiedniu 1891 r.

4) Ks. Jerzy Konstanty, syn ks. Konstantego z Dzierżanowskiej, urodz. w Dreznie 24-go Kwietnia 1828 r., właściciel Wiązownicy w Galicyi, poseł na sejm galicyjski i do rady państwa w Wiedniu, zaślubił w Wiedniu 2-go Maja 1861 r. Maryę Czermak, córkę Jana, z której córka Wanda i syn Witold, ur. 10-go Lutego 1864 r., ożeniony 1889 r. we Lwowie z hr. Jadwigą Dzieduszycką, córką Włodzimierza. Z niej córki: Marya i Anna i synowie: Kazimierz, ur. 1892 r., Jerzy, ur. 1894 r. i Włodzimierz, ur. 1895 r.

5) Ks. Marya Zuzanna Cecylia, córka ks. Konstantego z Dzierżanowskiej, urodz. 1815 r., wyszła 22-go Mája 1839 r. za hr. Achillesa de la Roche - Pouchin et Rochefort St. Louis.

Linia młodsza na Korcu i Oleksińcach.

Książę Jan Karol na Klewaniu, Korcu i Oleksińcach, syn młodszy ks. Mikołaja, wojewody wołyńskiego, w 1661 r. starosta krzemieniecki i śniatyński (Zap. Lub. 7), 1665 r. podkomorzy krakowski, pisał się z województwem krakowskiem na elekcyę króla Michała i Jana III-go. W 1668 r. będąc i starostą wielickim i bocheńskim i marszałkiem koła poselskiego, wspólnie z bratem swoim Michałem, kwitował Czarkowskiego (M. 206 f. 98). W 1669 r. nabył od żony Warszewice, które w 1672 r. przeznaczył synowi Antoniemu i córce Helenie (Perp. Czers. 63 f. 427). W 1672 r. był jeszcze starostą lanckorońskim, markowskim i puńskim (Zap. Lub. 54 f. 585). Umarł w 1680 r. Ks. Jan Karol ponawiał śluby małżeńskie dwa razy. Pierwszą jego żoną była Anna Zebrzydowska, wojewodzianka krakowska, wspólnie z którą nabył różne królewszczyzny od Bełżeckiego w 1662 r. (M. 202 f. 335 i Sig. 10 f. 27). Po śmierci jej, która zaszła w 1668 r., zaślubił Magdalenę Konopacką, kasztelankę elbląską, wdowę po Wincentym Gąsiewskim, podskarbim i hetmanie polnym litewskim (Akta IX). Oboje małżonkowie otrzymali różne królewszczyzny w dożywocie 1668 r. (Sig. 10 f. 94 i 13 f. 125; M. 206 f. 498). W 1678 r. nabyła wspólnie z mężem Sobiekursko i Łukowiec w ziemi czerskiej, od Morsztyna (Perp. Czers. 13 f. 593). Po jego śmierci, pozostała po nim wdowa otrzymała w dożywocie starostwo lanckorońskie 1681 r. (M. 238 f. 1).

Proces z Barbarą z Tarłów Lubomirską, o rzeczy pozostałe po ks. Izabeli z Koreckich Czartoryskiej i z Hołowińskim o pobicie i ograbienie go przez poddanych z Żukowa z 1680 r. i proces z Humnickim o dobra Kalnik z 1681 r. przekonywują, że ks. Jan Karol z pierwszej żony Zebrzydowskiej miał córkę Teofilę; żonę 1-o v. Jerzego Krasickiego, kasztelanica przemyskiego, 2-o v. Grzegorza Ogińskiego, hetmana wielkiego litewskiego i synów trzech: Kazimierza Michała, kanonika krakowskiego i wileńskiego 1683 r., Michała Franciszka i Samuela Jana.

Z drugiej żony—Konopackiej, córkę Helenę, żonę Józefa Myszkowskiego, kasztelana sandomierskiego i synów: Antoniego i Józefa (Woł. IX f. 89 i 106; Kij. VII f. 891; DW. 74 f. 328; Zap. Lub. 60 f. 114).

Ks. Michał Franciszek, syn podkomorzego z Zebrzydowskiej, po ojcu starosta krzemieniecki, żonaty z Anną Fredrówną, wojewodzianką podolską, 2-o v. żoną Kazimierza Sapiehy, wojewody trockiego (Sap. III f. 33); z nią bezpotomny.

Ks. Samuel Jan na Klewaniu i Żukowie, syn podkomorzego z Zebrzydowskiej, zapisał w 1689 r. Pliszczyn, Łagiewniki i Baszki Benedyktynkom w Sandomierzu (Zap. Lub. 65 f. 983). Żonaty z Katarzyną Ludwiką Mniszchówną, zeznał z nią wspólnie pewne zrzeczenie na brata Kazimierza w 1697 roku (DW. 59 f. 873). Z Mniszchówny syn Jakób, Dominikanin i Teofila, Wizytka w Krakowie (Bracł. XV f. 1739).

Ks. Antoni Dominik na Klewaniu i Żukowie, syn podkomorzego z Konopackiej, żonaty z Ludwiką Felicyanną Łosiówną, wojewodzianką malborską, wdową po Działyńskim, pozostawił córkę Magdalenę Kazimierę Antoninę, która wspólnie z matką wprowadzoną została w 1696 r. do pewnych dóbr (M. 219 f. 119 DW. 54 f. 468).

Ks. Józef na Klewaniu, Żukowie, Korcu i Oleksińcach, syn podkomorzego z Konopackiej, ze starosty puńskiego chorąży wielki litewski 1698 r., protestuje w tym ostatnim roku przeciwko bratu stryjecznemu Kazimierzowi, o niesłuszny podział dóbr Klewania (M. 219 f. 227). W 1704 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 16). W 1738 r. wydany został dekret ostateczny w trybunale lubelskim, nakazujący ks. Józefowi i synowi jego Stanisławowi, ustąpić z Korca i Kalnika Potockim (Woł. XII f. 636). Umarł chorąży 1750 r.

Z Teresy Denhoffówny, wojewodzianki pomorskiej (Perp. Czers. 16 B f. 175), pozostawił chorąży syna Stanisława Kostkę i córkę Magdalenę, żonę ks. Michała Wiśniowieckiego, hetmana wielkiego litewskiego, ostatniego z rodu.

Ks. Stanisław Kostka na Korcu, Oleksińcach i Kalwaryi Zebrzydowskiej, (M. 282 f. 1), wspólnie z żoną, Anną z Rybińskich, wojewodzianką chełmińską (DW. 80 f. 41 i 55), którą zaślubił w Krakowie 1736 r., otrzymał konsens królewski w 1739 r., na wykupienie starostwa lipnickiego z rąk Morsztynowej (Sig. 25). W 1740 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 25). W 1742 r. został łowczym wielkim koronnym. W 1746 r. wspólnie z żoną otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa radoszyckiego z rąk Morsztynowej (Sig. 25). W 1752 r. ks. Michał, kanclerz litewski, rezygnował na rzecz jego ze starostwa łuckiego, które w 1766 r. odstąpił synowi swemu Józefowi (M. 234 f. 141). Ks. Stanisław umarł 5-go Kwietnia 1766 r. w Warszawie, pochowany w Kalwaryi, a żona jego zmarła w 1768 r., w którym jeszcze odstąpiła synowi Józefowi wójtostwa: Kuczwara i Grodzisk ze starostwa radoszyckiego (Kancl. 44 f. 142, 143 i 248). Otrzymała ona konsens jeszcze w 1766 r. na odstąpienie starostwa radoszyckiego synowi (Sig. 30), lecz umarła, nie odstąpiwszy takowego i starostwo to dopiero po jej śmierci syn jej otrzymał w 1768 r.

Ks. Stanisław Kostka, łowczy koronny, pozostawił synów: Józefa i Kazimierza, oraz córkę Konstancyę, żonę 1-o v. Klemensa Zamoyskiego, 2-o v. Andrzeja Zamoyskiego, kanclerza koronnego, obu ordynatów. W 1769 r. Zamoyska

wspólnie z braćmi, Józefem i Kazimierzem, sprzedała Wawrzynów Komierowskiemu, a 1782 roku zawarła z wymienionymi braćmi ugodę (DW. 88 f. 3 i 98 f. 1404).

Ks. Kazimierz, chory umysłowo, nad którym brat Józef sprawował opiekę, żył jeszcze w 1789 r. (DW. 105 f. 89).

Ks. Józef Klemens na Korcu i Oleksińcach, kawaler orderu Św. Stanisława 1765 r., a Orła Białego 1767 r., stolnik litewski 1764 r., jeździł w 1765 r. do Papieża Klemensa XIII-go, z uwiadomiem o odbytej koronacyi i z listem własnoręcznym Stanisława Augusta (Sig. 30). Starostwo łuckie odstąpił mu ojciec 1766 r., a starostwo radoszyckie wziął po matce 1768 r. Po ojcu wziął chorągiew pancerną 1766 r. (Sig. 31). W 1773 r. został klucznikiem wołyńskim t. j. łuckim. Starostwo radoszyckie odstąpił Małachowskiemu 1774 r. W 1779 r. sprzedał Świdry Radziwiłłowej, w 1781 r. wspólnie z bratem kwitowany przez Rogowskiego, w 1784 r. sumę spadłą na niego po dziadzie Rybińskim, prawdopodobnie przyznaną na sejmie 1766 r., jako zwrot wydatków poniesionych przez niego na artyleryę koronną, odstąpił bratu Kazimierzowi. W 1789 roku sprzedał wspólnie z bratem dom w Warszawie Żeleńskiemu (DW. 95 f. 427; 97 f. 256; 100 f. 550 105 f. 89).

Ks. Józef, poseł na sejm czteroletni z wołyńskiego, został posłem rzeczypospolitej w Berlinie. Ożeniony z ks. Dorotą Barbarą Jabłonowską, kasztelanką krakowską, zmarłą 1844 r., z którą się rozwiódł, pozostawił córek pięć. Z nich: Marya Antonina, ur. 1777 r., wyszła za Jana Potockiego; Klementyna, ur. 1780 r., wyszła za ks. Eustachego Sanguszkę; Teresa, ur. 1785 r., wyszła za ks. Henryka Lubomirskiego; Józefina, ur. 1788 r., wyszła za Alfreda Potockiego i Celestyna, ur. 1790 r., wyszła za Stanisława Rzyszczewskiego. Ks. Józef umarł w Warszawie 17-go Marca 1810 r.

(Rodowód książąt Czartoryskich — patrz obok).

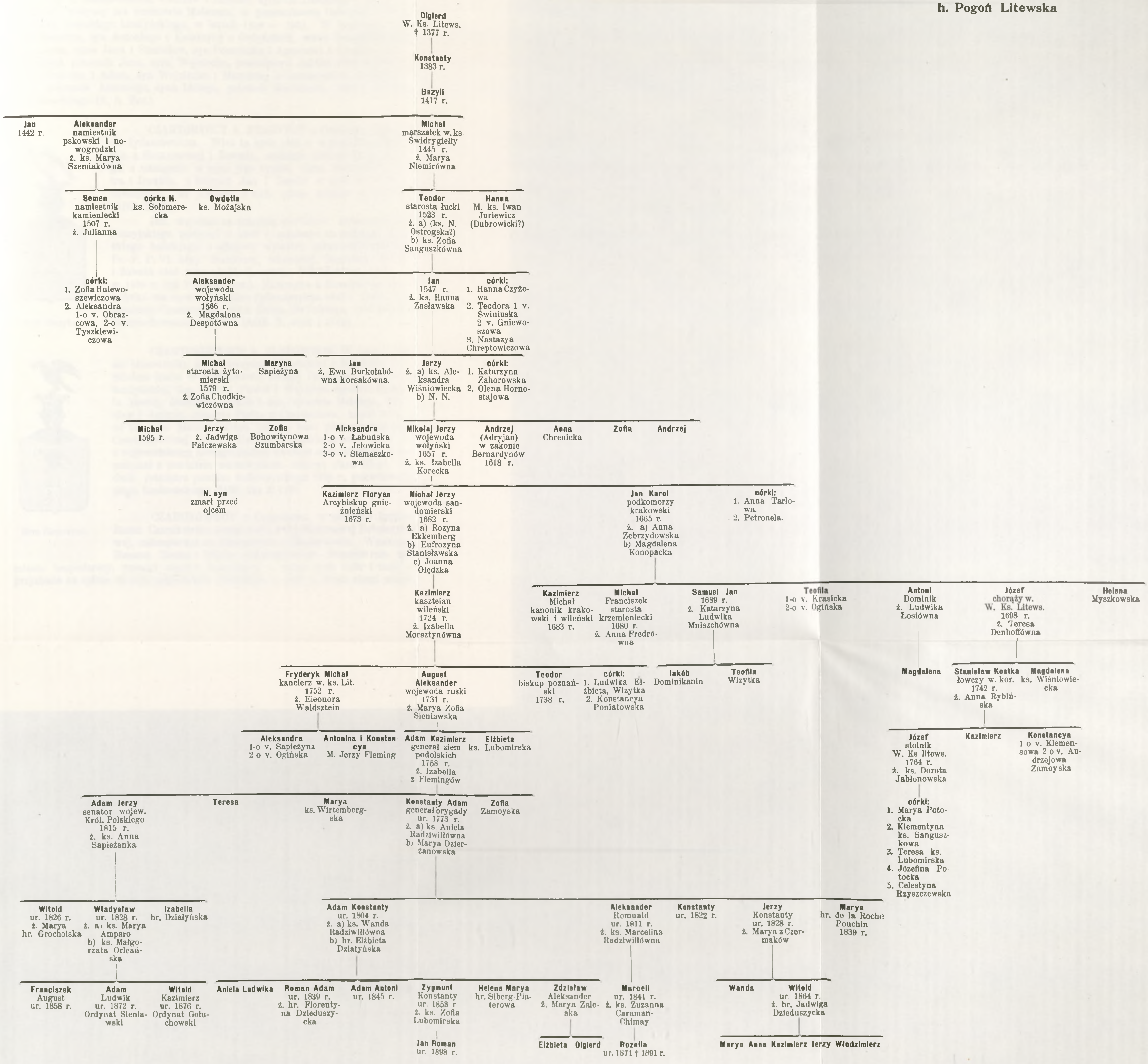
CZARTORYSCY h. LUBICZ z Czartoryi, w ziemi łomżyńskiej. Książę Konrad Mazowiecki wydał 1460 r. przywilej Mikołajowi z Czartoryi. W 1462 r. Grzegorz z Czartoryi, sprzedał trzy włóki tamże Pawłowi z Czartoryi. Abraham i Stanisław z Czartoryi, synowie Mikołaja, żyli w 1496 r. (Mil.). Anna, wdowa po Borucie Czartoriiskim i syn jej Piotr, tudzież Zofia i Małgorzata, córki Stanisława Czartoriiskiego, otrzymali konsens królewski w 1538 r., na ustąpienie wójtostwa w Miastkowie Arciechowskim (M. 55 f. 59). Paweł, 1605 r. w płockiem. Jan Czartoryski, podsędek łomżyński 1615 r. Jakób i Walenty pisali się z ziemią łomżyńską na elekcyę Augusta II-go, a Gabryel na Czartoryi i Rogienicach i Andrzej i Bonifacy z Czartoryi, podpisali z tąż ziemią obiór Stanisława Augusta. Wojciech, ożeniony z Teresą Zielińską, podstolanką rożańską, w pierwszej połowie XVIII-go wieku. Gabryel, komornik ziemski łomżyński 1780 r.

Herb Lubicz.

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie: Rajmund, syn Kajetana, burgrabiego łomżyńskiego, w 1843 r.; Władysław, Piotr i Mieczysław, synowie Piotra

Rodowód książąt Czartoryskich
h. Pogoń Litewska

i Maryanny z Ostaszewskich, Czesław i Emilian, synowie Damazego i Maryanny Szablickiej, wszyscy zaś wnukowie Mateusza, a prawnukowie Gabryela, 1778 r. komornika ziemskiego łomżyńskiego, w latach 1848 — 1851. W latach zaś 1851 i 1860 Seweryn, syn Antoniego i Katarzyny z Ordyńskich, wnuk Benedykta, prawnuk Jacka, syna Jana i Stanisław, syn Franciszka i Agnieszki z Tyszków, wnuk Wawrzyńca, prawnuk Jana, syna Wojciecha, potomkowie Jakóba 1608 r., łowczego ostrowskiego i Adam, syn Wojciecha i Maryanny z Czartoryskich, wnuk Sebastyana, prawnuk Antoniego, syna Idziego, potomek Stanisława, 1612 r. sekretarza królewskiego (A. b. Her.).

Herb Starykoń.

CZARTORYSCY h. STARYKOŃ z Czartoryi, w powiecie żydaczowskim. Wieś ta była 1483 r. w posiadaniu Mikołaja z Siemuszowej i Zawady, sędziego ziemskiego sanockiego, a następnie w ręku jego synów, Jana, Aleksandra, Piotra i Dawida, z których Jan i Dawid w 1506 roku są jej dziedzicami; od jednego z nich zatem rodzina ta pochodzi (AGZ. XVI).

Jan, wspólnie ze szlachtą powiatów: żydaczowskiego i stryjskiego, podpisał w 1527 r. zażalenie na sędziego ziemskiego halickiego, o odmowę wymiaru sprawiedliwości (St. Pr. P. P. VI. 389). Stanisław, właściciel Czartoryi, Żyrawy i Zalesia 1556 roku (AGZ. X. 1097). Właścicielem tych wsi w 1578 r. był Prokop (Paw.). Katarzyna z Siemuszowy Czartoryska ma sprawę w sądzie żydaczowskim 1647 r. Zofia z Siemuszowy Czartoryska, żona Józefa Świrskiego, podczaszego czerniechowskiego 1669 r. (AGZ. X. 4252 i 5141).

Herb Ślepowron.

CZARTOSZEWSCY h. SLEPOWRON. W 1406 r. Jan ks. Mazowiecki, daje wieczyście Mikołajowi z Sypniewa dwadzieścia łanów w miejscowości zwanej Czartoszewo, w ziemi łomżyńskiej. Jan, Maciej, Paweł i Wojciech, synowie Gabryela, Maciej, Stanisław, Jakób i Jan, synowie Mikołaja, Stanisław i Andrzej, synowie Piotra z Czartoszewa, kupili 1480 r. od ks. Jana Mazowieckiego półtora łana przy granicy swej Czartoszewskiej (Mil.). Kazimierz Czartoszewski pisał się z województwem nowogrodzkiem na obiór króla Michała, a Jan podpisał z powiatem wołkowyskim elekcyę Jana III-go. Ludwik, rotmistrz powiatu wołkowyskiego 1788 r., pokwitowany przez Laskowskiego (DW. 104 f. 117).

CZARUKOWSCY z Czarukowa, w powiecie łuckim. Rusan Czarukowski posag córki swej Romanowej Boteńczycowej, zabezpieczył na Czarukowie i Chodorkowie. Wnukowie Rusana: Zienko i Mikita Andruszkowicze - Rusanowicze, ziemianie hospodarscy, pozwali zięciów Boteńczyca o zwrot tych dóbr i mają je przyznane za spłatą 86 kóp półgroszków litewskich w 1517 r. Popis ziemi wołyń-

skiej wymienia tychże Zanka i Mikitę, ale już Czarukowskich, że mają dostarczać na potrzeby wojenne po jednym koniu (Arch. Sang. III).

Herb Korczak.

CZARYSCY h. KORCZAK wyszli z Czaryża, w powiecie lelowskim, którego dziedzicami w końcu XIV-go wieku byli: Floryan 1376 r. i wdowa po nim Katarzyna 1384 r., Wisek 1376 r. i Andrzej 1397 r. (St. Pr. P. P. VIII). Marcin, umarł 1622 r. Nagrobek jego z kościoła OO. Karmelitów na Piasku w Krakowie, wypisał Starowolski.

Feliks z województwem krakowskiem podpisał elekcyę Władysława IV-go.

Maryanna z Tworzyańskich Czaryska, wdowa 1665 r., nabyła Szczytniki od Bielskiego.

CZARZASTY Andrzej Kazimierz, regent zawskrzyński, wspólnie z Wojciechem podpisał elekcyę króla Michała.

CZARZYŃSKI Stanisław, syn Jana i Doroty Rzeżyńskiej, sprzedał część wsi Łąka Skarzyńskiemu 1746 r. (DW. 71 f. 729).

CZASŁAWSCY. Jest kilka domów tego nazwiska. Jeden wyszedł z Czasławia, w powiecie szczyrzeckim i ten prawdopodobnie był herbu *Poraj*, o takim bowiem Niesiecki wspomina. Czasławscy z Czasławic pod Bochnią byli herbu *Jastrzębiec*, a na Czasławicach w województwie lubelskiem siedzieli w XV-m wieku *Lubicze* i *Nabramy*.

CZASŁAWSCY z Czasławia. Andrzej z Czasławia kupił 1397 r. Żydów od córek Rzeszotki za 182 grzywny i postaw sukna (St. Pr. P. P. VIII). Pozostała po nim wdowa Dorota, oddała się 1420 r. wraz z dobrami swemi w opiekę synowi Janowi z Żydowa (Helc. II). Długosz wspomina, że Mikołaj Czasławski był w drugiej połowie XV-go wieku właścicielem Kuńczyc, a Andrzej właścicielem Czasławia. Stanisław, właściciel Michocina, w pow. sandomierskim 1508 r. (Paw.).

Herb Nabram.

Herb Lubicz.

CZASŁAWSCY z Czasławic w województwie lubelskiem. Mikołaj i Jan z Czasławic h. *Nabra* w 1431 r., a Mikołaj zwany Smola tegoż herbu w 1455 r., świadczą w Lublinie przy wywodzie szlachectwa. Jan w 1450 r. i Miros w 1455 r. h. *Luba* świadczą tamże (St. Pr. P. P. VII). Mieczysław z Czasławic współdziedzic Łucki

1447 r. Wacław Czasławski w Sanoku 1443 r. (AGZ. XI). Marcin, właściciel Czasławic, w powiecie lubelskim, 1531 r. (Paw.). Andrzej Czasławski, syn Stanisława, zapisuje 1600 r. sumę w grodzie lubelskim. Andrzej, syn Febronia, sprzedaje łan w Czasławicach 1600 r. (Zap. Lub. 12 f. 398 i 553). Adam, syn Bernarda, wydzierżawia w 1602 r. Czasławice Sebastyanowi Wilkowi Czasławskiemu, synowi Mikołaja (Ibid. 11 f. 707). Zygmunt, Sylwester, Augustyn i Władysław, synowie Jana, kwitowani z odbioru sumy 1650 r. (Ibid. 42 f. 942). Zofia z Sieleckich, żona Mikołaja, z województwa brzeskiego-litewskiego, sprzedała Milanówek 1680 r. (DW. 55 f. 1111). Piotr z województwem smoleńskiem pisał się na elekcyę Jana Kazimierza. Andrzej 1663 r., Piotr 1675 r., Stanisław 1676 r. sprzedali sumy swe u Firlejów Podoskiemu. Dwóch Stanisławów podpisało z województwem lubelskiem elekcyę króla Michała. Teodor, cześnik rożański, towarzysz chorągwi królewicza Aleksandra, otrzymał w 1714 r. konsens królewski, na odstąpienie wsi Krzywobłocie w województwie bełskiem Gąseckiemu (Gr. Przem.).

Herb Jastrzębiec.

CZASŁAWSKI h. JASTRZĘBIEC z Czasławic pod Bochnią. Mikołaj, Mszczuj, Czesław, Andrzej i Jasiek, bracia rodzeni, dziedzice Czasławic 1364 r., zamienili tę wieś z królem na Mokrzyska (Arch. Sang. II). Mikołaj, zwany Jastrzębiec z Czasławic, procesował się w latach 1388—1390 z Tom. kiem i żoną jego Katarzyną z Czasławic (St. Pr. P. P. VIII)-

Miłosny z Czasławic, 1440 r. ma sprawę z Grzegorzem i Wojciechem z Czasławic, w której wspomniano, że król im dał zamianą za Czasławice Mokrzyska (Helc. II). Tenże Mikołaj Miłosny z Czasławic h. *Zarazi* alias *Jastrzębiec*, świadczył przy wywodzie szlachectwa w Krakowie 1453 r. (St. Pr. P. P. VII), a w 1480 r. kupił Wrzampię (AGZ. VI). Mikołaj, łowczy królowej Elżbiety 1503 r.

CZAŚNICCY v. CZASZNICCY v. CZASZYŃSCY h. TRĄBY z Czaśnik, w ziemi halickiej. Mikołaj, zastawny posesor Czaśnik 1471 r., bierze w zastaw za 175 grzywien Putatyńcze od Stanisława z Chodcza. Tenże Mikołaj Pierzchnicki, posesor Czaśnik, zapisał 1474 r. żonie swej Burnecie, córce Fala z Łopuszki, 160 grzywien posagu i wiana na Czaśnikach. Od posiadanych dóbr przyjął nazwisko Czaśnicki, a pisał się też z Petryłowa (AGZ. XII i XVI). W 1492 r. podsędek, następnie sędzia ziemski halicki 1496 r. Tenże Mikołaj ale Czaszyński, rezygnował z urzędu sędziego w 1510 r.

Stanisław, syn Mikołaja z Czaśnik, 1487 r. na uniwersytecie krakowskim Ten sam potem Stanisław Czaśnicki, kanonik krakowski 1510 r., scholastyk gnieźnieński 1528 r. Stanisław, prawdopodobnie ten sam, tylko że Czaszyński, kanonik gnieźnieński 1524 r., kanonik krakowski 1528 r. (Kor.). Kasper Czaśnicki 1525 r. (Proch.). Katarzyna Czaszyńska sprzedała Mokrzany i Szeszerowice Kmicie 1531 roku.

Antoni, podstolic łucki i Mikołaj, regent grodzki połocki, w powiecie oszmiańskim 1783 r. (Jank. Pow. Oszm.).

Herb Trąby.

Czaszniccy Jerzy Feliks i Ferdynand Józef, synowie Tadeusza, wnukowie Franciszka, prawnukowie Antoniego, praprawnukowie Mikołaja, syna Pawła, właściciela dóbr Malinikowszczyzna w 1605 r., legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1832 r.

CZASZAWSCY h. TRĄBY. Józef Strzałka Czaszawski pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go. Prawdopodobnie tenże sam Józef był regentem grodzkim stężyckim 1715 roku. Józef pozostawił syna Pawła i córkę Franciszkę, 1-o v. żonę Jana Mocarskiego, stolnika czerniechowskiego, 2-o v. 1730 r. Bogusława Baranowskiego. W tym roku zapisuje ona drugiemu mężowi pewną sumę. Paweł w 1727 r. kwitował Magnuszewską. Joanna, córka Pawła, żona Antoniego Szczygielskiego, instygatora grodzkiego stężyckiego, ceduje pewną sumę Mrokowskiej w 1760 roku (Perp. Czers. 21 f. 248; 31 f. 140 i 20 f. 235).

Herb Kopasina.

CZASZYNOWIE (CZASZYN) Franciszek i Nikodem podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

CZĄSTECCY h. KOPASINA Jan, Kazimierz i Antoni 1782 r. w sądzie grodzkim sandeckim, a Antoni, bez podania herbu, 1782 r. w sądzie ziemskim czchowskim, udowodnili swoje pochodzenie szlacheckie (Goł.).

z CZĄSTKOWA, prawdopodobnie w ziemi warszawskiej, Piotr, sędzia ziemski nurski, ostrowski i kamieniecki 1533 roku.

z CZĄSTKOWA Jakób, zaciężny królewski w Prusach, a potem rozbójnik na pograniczu Szląska 1548 r., jest w następnym roku pisarzem ks. Przemysława Toszeckiego (Bon.).

CZĄSTKOWSCY z Cząstkowa, w powiecie chęcińskim. Stanisław 1418 r., a Piotr, syn Mikołaja, 1428 r. na uniwersytecie krakowskim. Ten Piotr potem kanonik krakowski 1440 r. (Łęt.), umarł 1451 r. Zawisza 1443 r. we Lwowie, a Grot 1455 r. w Lublinie obecni na sądach. Stanisław Mirosz Cząstkowski, właściciel Cząstkowa 1508 i 1540 r. (Paw.). Bartłomiej Cząstkowski, archidyakon krakowski 1553 r. (Łęt.).

CZĄSTKOWSKI Paweł, kanonik gnieźnieński 1459 roku, zmarł 1480 roku (Kor.).

CZEBRZYK Mikołaj, którego król nakazuje 1519 r. starostom ruskim pochwycić i żydów od niego bronić (AGZ. X. 282).

CZECH Tomasz otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Był on adwokatem w Warszawie i umarł 1807 r., a pozostała po nim wdowa, Wiktorya z Mączeńskich, przeniosła się do Krakowa.

Herb Korab'.

CZECHAŃSKI Jan, właściciel 1663 r. 25 włók w Borkach, w powiecie piskim (Kętrz.).

CZECHELSCY h. KORAB' z Czechla, w powiecie gnieźnieńskim. Akta kaliskie wymieniają pod 1441 r. Butka, Wojutę, Alberta, Stanisława i Mikołaja z Czechla (Pis. Dz. Pol. IX).

Jan, kanonik gnieźnieński 1415 r. Sędziwój, kanonik i oficyał gnieźnieński 1449 r. Dersław, kanonik gnieźnieński 1458 r. Mikołaj, kanonik i oficyał gnieźnieński 1457 r. (Kor.). Andrzej procesuje Wacława z Modły 1497 r. Piotr, syn Stanisława, wyprawił zastępcę na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 220 i 543).

CZECHNICCY. Stefania z Jawgiełów Czechnicka, żyła 1665 r. (Sap. II f. 136). Maryanna, w końcu XVIII-go wieku żona ks. Dominika Radziwiłła, syna Marcina (Gal. Nies.). Jakób, cześnik lidzki, żonaty 1781 r. z Anną z Owsianych (DW. 96 f. 526 i 97 f. 650). Ludwik otrzymał sołtystwo w Kamienobrodzie 1746 r. (AGZ. X. 7108).

CZECHOŁOWSKI Piotr, sędzia ziemski człuchowski 1512 r. To prawdopodobnie Ciecholewski z Ciecholewa (Czechlau), w powiecie człuchowskim.

CZECHOSŁAW, stolnik kaliski 1269 r. *Czechosław*, cześnik kaliski 1264 r., kasztelan kaliski 1286 r.; syn jego Adalbert 1305 r., a wnukowie Jan i Mikołaj (RM.). Patrz z *Galewa.*

z CZECHOSŁAWIA (zapewne z Czechosławic w powiecie sandeckim) Klemens h. *Lubowla*, świadczył 1397 r. przy wywodzie szlachectwa w Krakowie (St. Pr. P. P. VII).

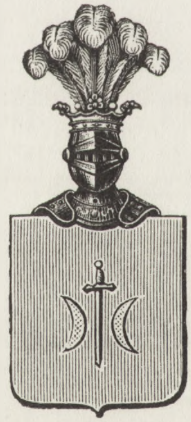
z CZECHOSŁAWIC Wincenty Łąka, otrzymał pozwolenie od Jagiełły w 1421 r., na założenie wsi Zubrza, blisko Szczerca. Tenże otrzymał pustkowie nad potokiem Zubrza 1431 r. (AGZ. X. 52, 64 i 2624); był też dziedzicem Uniatycz. Synem jego pewno będzie Jan Lanka z Czechosławic, kanonik krakowski 1486 r. i włocławski 1488 r. Dobrogost z Czechosławic 1400 r., a Piotr, syn Jakóba, 1421 roku na uniwersytecie krakowskim.

z CZECHOWIC w dzisiejszym powiecie bielskim. Mikołaj Czoło z Czechowic, 1443 r. w orszaku książąt Cieszyńskich obecny przy sprzedaży Siewierza. Syn jego Henryk 1467 r. na uniwersytecie krakowskim. Miklasz Czelo z Czechowic w Cieszynie 1477 r. (Bon.), a Jan Czelo, pisarz księcia Cieszyńskiego 1496 r. Mikołaj, syn Abrahama, 1431 r., a Mikołaj, syn Mikołaja z Czechowic, 1455 r. na uniwersytecie krakowskim.

CZECHOWICZ Urban, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.).

CZECHOWICZOWIE h. OSTOJA w W. Księstwie Litewskiem. Jedna ich linia otrzymała tytuł baronowski w Galicyi 27-go Marca 1783 r. Od dóbr na których dziedziczyli pisali się jedni Lachowickimi, drudzy Sachnowickimi.

Marcin, dworzanin królewski 1540 r. (ML 31 f. 646). Bojarowie królewscy, Razmus 1547 r., Mikołąj Bohdanowicz 1549 r. (ML 62 f. 86 i 65 f. 439). Andrzej, uznany 1590 r. przez króla za szlachcica powiatu oszmiańskiego (Akta XVII). Matys Marcinowicz podany na świadka 1598 r., w sprawie napadu studentów na cerkiew w Wilnie (Gr. Wil.). Janusz na Wołyniu, umarł przed 1628 r. (Woł. V B f. 304). Rafał i Stanisław pisali się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Augusta II-go.

Herb Ostoja.

Piotr Franciszek, właściciel Święcian 1708 r., pozostawił trzech synów: Franciszka, Tomasza i Stefana.

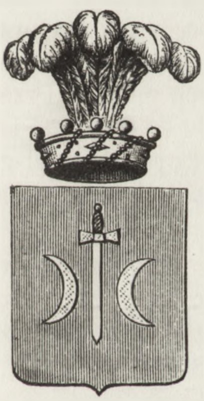
Franciszek, stronnik Augusta III-go, miał syna Antoniego, a ten Macieja, który wspólnie z synami: Antonim, Aleksandrem i Romualdem, legitymował się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1819 r.

Tomasz Michał, skarbnik, rotmistrz, podstarości i poseł oszmiański, podpisał konfederacyę generalną warszawską w 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422 i 616); był on i starostą dziewieniskim, a 1742 r. i pisarzem ziemskim oszmiańskim. Wraz z żoną, Barbarą z Sulistrowskich, zmarłą 1780 r., kupił Bohdanów. Synów jego trzech: Filip, Ignacy i Wiktor. Filip Czechowicz Lachowicki, starosta rosseliski 1775 r. (V. L.). Ignacy, koniuszy oszmiański 1779 r., skarbnik 1784 r., sędzia grodzki oszmiański 1788 r., w końcu marszałek zawilejski 1797 r. (Akta VIII), wziął działem 1779 r. Surwiliszki. Z Zenowiczówny syn jego Bernard, ożeniony z Józefą Mirską, miał z niej córki: Walentynę i Różę Pomarnackie, Teklę i Pelagię Szmigielskie, Ignacego i Zygmunta. Ignacy, właściciel Surwiliszek, z Celiny Sulistrowskiej ma synów: Antoniego i Edmunda. Wiktor Czechowicz Lachowicki, podpisał z powiatem oszmiańskim elekcyę Stanisława Augusta, 1764 r. podstoli, 1768 r. sędzia ziemski oszmiański, wziął działem 1779 r. Bohdanów i zmarł 1795 roku, pozostawiwszy z żony, Felicyanny z Żabów, synów: Franciszka i Kazimierza, marszałka oszmiańskiego, zmarłego 1834 r., ożenionego z Przeciszewską (Jank. pow. Oszm.).

Stefan miał czterech synów: Jakóba, Wojciecha, Macieja i Franciszka, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1800 r. Bernard, syn Wojciecha, 1819 r.

Feliksa, starosty rosseliskiego potomstwo: Anna za Ferdynandem Ruszczycem, Marya za Michałem Radowickim i Jan, prezydent izby cywilnej wileńskiej, ożeniony 1834 r. z Pelagią Łopacińską, z której synowie: Józef, Szymon, Stanisław i Kazimierz. Józefa z Tekli Podbereskiej syn Jan.

Antoni Leon, poseł powiatu słonimskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Tenże sam Antoni Leon w 1764 r. oboźny i sędzia kapturowy słonimski, 1765 r. sędzia ziemski. Antoni, skarbnik oszmiański 1764 r., a podstoli 1765 r. Marcin, podstoli oszmiański 1788 r. Marcin, cześnik orszański 1785 r. Stefan Tadeusz Czechowicz Sachnowicki, sędzia kapturowy oszmiański 1764 r. Aleksander, właściciel sumy z dóbr Gawarzec, z Maryanny ze Skwarskich pozostawił dwie córki: Katarzynę i Józefę 1795 r. (DW. 110 f. 1102).

Herb bar. Czechowiczów.

Bohdan i Roch, obaj posłowie ziemi halickiej, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. N., wojski halicki 1761 r. Roch, wojski mniejszy 1765 r., a miecznik żydaczowski 1769 roku. Pewnie tenże sam Roch, podsędek lwowski 1777 r., otrzymał tytuł baronowski w Galicyi 1783 r. Z porucznika brygady petyhorców wojsk litewskich został Roch rotmistrzem kawaleryi narodowej wojsk koronnych 1778 r. (Sig. 33).

Syn jego z Maryanny Zabłockiej, baron Jan Erazm z Zarubiniec, ożeniony z Teresą z bar. Konopków, pozostawił synów:

a) Barona Piotra z Czarnołosiec, członka Stanów Galicyjskich, po którym z Sabiny Szydłowskiej córka Sabina i synowie: Władysław, ur. 21-go Maja 1834 r., ożeniony z hr. Zofią Komorowską, Mieczysław, ożeniony z Magdaleną Kabatówną i Stanisław, szambelan austryjacki, zmarły 1887 r., ożeniony 1874 r. z Maryą z Kabatów, z której córka Marya.

b) Barona Wojciecha, członka Stanów Galicyjskich 1825 r.

c) Bar. Napoleona, po którym z Serwatowskiej syn Jan.

d) Bar. Aleksandra, żonatego z Leokadyą Sidorowską.

Wojciech, chorąży 1779 r., porucznik 1780 r. w wojsku koronnem. Ten sam pewnie Wojciech, miecznik oszmiański 1787 roku. Adam, chorąży 1783 roku (MP).

Jan Sylwester, syn Józefa, a wnuk wyżej wspomnianego Antoniego Leona, sędziego ziemskiego słonimskiego, pozostawił z Julii Wilczewskiej córki: Leonillę, Tarsylię i Dywinę i syna Belina, którzy udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1847 — 1849 r. (A. b. Her.).

Antoni, generał wojsk polskich, 1782 roku w sądzie grodzkim halickim, a Aleksander, 1783 r. w sądzie ziemskim lwowskim, dowiedli szlachectwa w Galicyi (Goł.).

CZECHOWSCY. Nazwiska tego jest domów kilka. Heraldycy nasi znają jedynie Czechowskich *Belinów* i *Okszyców*. Długosz w opisie wsi Czechy (II f. 11),

w powiecie proszowskim, wspomina, że należała ona w części do Falisława Czechowskiego Leliwity. Że jednak z Czech wytworzyło się nazwisko Czeskich, a nie Czechowskich i Czescy podług regestrów poborowych dziedziczą na Czechach w XVI-m wieku, widocznie jest u Długosza pomyłka. Oprócz Belinów i Okszyców spotykamy Czechowskich z Czechowa, w powiecie wiślickim i Czechowskich z Czechowa v. Czachowa w województwie płockiem i Czechowskich z Czechowic w województwie rawskiem.

CZECHOWSCY h. BELINA mają pochodzić z Czechowa, w powiecie gnieźnieńskim. Pakosław z Czechowa w sądzie w Gnieznie 1399 r. (Leksz.). Paweł z Czechowa, kanonik gnieźnieński 1409 r. (Kor.). Jan Czechowski, wójt gnieźnieński 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 240). Jakób, dzierżawca Topolna, zapisał na tej wsi 1511 r. posag żonie Jadwidze, córce Mikołaja Trąbskiego, wojskiego płockiego (Inw. Arch. Kor.). Stanisław, syn Benedykta, w powiecie przedeckim 1546 roku. Wojciech, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Ogorzelewskich 1644 r. Takiż zapis zeznał Seweryn z Teresą Bogołomską 1647 r. Wawrzyniec, otrzymał przywilej na wójtostwo w Kłokoczynie 1641 r. i z Maryanny Zdziarskiej pozostawił dwie córki: Dorotę i Maryannę. Jan, w powiecie przedeckim 1666 r. (Gr. Przed. 5 f. 230; 71 f. 334; 72 f. 119 i 377; 73 f. 363 i 76 f. 330). Piotr z województwem kaliskiem pisał się na elekcyę Jana III-go. Franciszek, nabył Wiesiołowo w województwie rawskiem 1712 roku.

Herb Belina.

Franciszek, syn Jakóba i Emerencyanny Gawrońskiej, wnuk Franciszka 1776 r., dziedzica Wiesiołowa, wraz z synem swym Feliksem, urodzonym z Anny Hain, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 r.

Jan, syn Stefana, właściciel Idzikowic, w powiecie łęczyckim, 1776 r., pozostawił syna Rafała, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1844 r.

Jan Franciszek, właściciel Jaroszówki, w województwie krakowskiem 1730 r., ożeniony z Krystyną Niewiarowską, pozostawił trzech synów: Tomasza, Wojciecha (Alberta) i Franciszka. Ten ostatni, właściciel Jaroszówki, pozostawił syna Feliksa, żonatego z Maryanną Buczeńską, którego trzej synowie: Antoni, Franciszek i Roch, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1843 r. Wojciech (Albert) był żonaty z Anną Pisarską i pozostawił synów: Stanisława, ożenionego z Kunegundą Przewoską, Tomasza, księdza, wikaryusza kollegiaty wszystkich świętych w Krakowie, prebendaryusza zielnickiego i Józefa (Gr. Krak. Rel. 154 f. 176; Inscr. 342 f. 2393; 368 f. 2227). Stanisław, właściciel Jaroszówki, miał syna Michała, urodz. 1770 roku, którego z Elżbiety Czerkawskiej syn Józef Erazm, właściciel Kaśny, z Maryi z Garbaczyńskich pozostawił syna Czesława, zamieszkującego Galicyę.

Franciszek, właściciel Brzostowa w województwie sandomierskiem, miał syna Mikołaja, dziedzica powyższych dóbr, którego syn Jan zamieszkał w powiecie telszewskiem na Żmudzi, gdzie pozostawił syna Sotera, ur. 1782 r., zapisanego

wraz z synami: Dawidem, Franciszkiem, Bonifacym Antonim i Feliksem, do ksiąg szlacheckich powiatu telszewskiego (z Teki M. E. Brenszteina).

CZECHOWSCY h. OKSZA pochodzą z Czechowic, w ziemi warszawskiej. Dom licznie rozrodzony, biorący przydomki: *Michalik*, *Swiątek*, *Goska*, *Serafinek* i *Rzemień*. W 1640 r. w grodzie warszawskim udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie Władysław, Stanisław i Jan Czechowscy, a powołani przez nich świadkowie zeznali, że pochodzą ze wsi Czechowic, gdzie dziad ich Wawrzyniec sprzedał część swoją i przeniósł się w inne strony. Są zaś herbu dwa Topory; świadkami byli: Marcin *Michalik*, syn Adama, Jakób *Swiątek*, syn Macieja, Jan *Goska*, syn Grzegorza, Jakób, syn Andrzeja *Serafinka* i Walenty, syn Szymona *Rzemieniu*, wszyscy Czechowscy z Czechowic. Jan, właściciel Czechowic ma syna Wojciecha 1416 r. (M. 3 f. 9).

W 1580 r. dziedziczyli na Czechowicach: Jan, syn Michała, Wojciech, Wawrzyniec, syn Mikołaja, Sebastyan, Stanisław i Serafin Sędkowie; Wojciech, Hieronim i Grzegorz, synowie Franciszka Goski; Dorota, wdowa po Świętosławie i Wojciech, syn Jana (Paw.). Wojciech, geometra ziemi warszawskiej 1567 r. (Zs. Gr. Czers. 34 f. 301). Urszula, córka Jana, za Jakóbem Gniazdowskim 1606 roku (Perp. Czers. 3 f. 8).

Herb Oksza.

Jerzy, syn Wojciecha Goski, zastawia grunt swój w Czechowicach 1605 r., a brat jego Piotr, sprzedaje tamże grunta 1611 r. (DW, 32 f. 634 i 39 f. 707). Tomasz, syn Hieronima, zapisał sumę Opackiemu na Michałowicach 1605 r. Syn jego, Jan Goska, zabezpieczył posag żonie Zofii 1630 r. Wojciech Goska, syn Jana, żonaty 1-o v. z Anną Oborską 1665 r., a 2-o v. z Maryanną Chrzanowską 1689 r. (DW. 32 f. 1333; 48 f. 17; 53 f. 651; 54 f. 396 i 57 f. 549). Grzegorz, syn Franciszka Goski, zastawił grunt w Regułach 1605 roku. Jan, syn Grzegorza, zeznał 1622 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą z Pruszkowskich (DW. 32 f. 1601; 45 f. 1263 i 46 f. 1877). Katarzyna, córka Wojciecha Goski i Maryanny Rędzinianki, za Zygmuntem Chrzanowskim 1713 r. (DW. 62 f. 316).

Adam Michalik, syn Feliksa, zeznał zapis dożywocia z żoną, Dorotą Orłowską, 1608 r. Synów jego dwóch: Maciej i Marcin. Ten ostatni zeznał zapis dożywocia 1636 r. z żoną, Anną z Regulskich, córką Krzysztofa. Maciej, żonaty 1-o v. z Zofią 1654 r., 2-o v. z Barbarą Kaliszówną 1658 r. Tej ostatniej zapisał dożywocie 1658 r.

Adam, Andrzej, Wawrzyniec, Andrzej Goska i Wojciech Goska, podpisali z ziemią warszawską elekcyę króla Michała.

Jan Michalik, żonaty z N. Branecką, sprzedał części swoje na Czechowicach 1692 r. Jan, syn Jana, ożeniony z Katarzyną z Nakwaskich, pozostawił syna Józefa, ur. 1712 r., którego syn Ludwik Augustyn, ur. 1739 r. z Zofii Gurowskiej, zawarł 1797 r. układ z bratem stryjecznym Felicyanem, synem Jana i Konstancyi

z Łempickich i w układzie tym wymienił powyższe pochodzenie swoje. Felicyan, ożeniony z Salomeą z Dłużewskich (DW. 36 f. 369; 49 f. 84; 52 f. 457 i 1371; 58 f. 174, 176 i 319; 97 f. 612; 112 f. 625 i 629; M. 201 f. 500). Adam Michalik pisał się z ziemią warszawską na elekcyę Augusta II-go. Paweł Michalik, brat zmarłego bezpotomnie Tomasza, w 1784 r. (DW. 100 f. 811 i 852).

Maciej Swiątek, syn Franciszka, kwitowany przez Regulskiego 1606 roku. Jakób, syn Macieja Świątka, żonaty z Małgorzatą z Rybińskich 1636 r. (DW. 49 f. 111; 33 f. 204 i 1206). Maciej Świątek z Katarzyny Zielińskiej miał synów: Jana, Marcina i Stanisława. Stanisław, stronnik Augusta III-go (Obl. Warsz. 49 f. 609), sprzedał w 1752 r. część swoją na Czechowicach Domaszewskiemu (DW. 74 f. 10). Z Zofii z Łempickich, która 2-o v. wyszła za Kaspra Siestrzyńskiego 1777 r., syn jego Tomasz, sprzedał części na Czechowicach Perzanowskiemu 1789 roku (DW. 93 f. 98 i 105 f. 457).

Jan, z żony Anieli Odrykowiczówny miał trzech synów: Stefana, Marcina i Pawła. Stefan i Marcin Świątkowie 1777 r., a Paweł 1771 r. sprzedali części swoje na Czechowicach (DW. 93 f. 172 i 587 i 89 f. 441).

Marcin, syn Macieja, zawarł intercyzę przedślubną z Puchałą 1734 r. Syn jego Józef, urodzony z Katarzyny Jabłeckiej, zeznał 1777 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Szamockich, córką Jana. W 1788 r. sprzedał część swoją na Czechowicach Krzewińskiemu. Ignacy, syn Józefa, wspólnie z matką kwitował Stossa 1795 r. (Perp. Czers. 23 A f. 221; DW. 93 f. 843; 104 f. 174 i 110 f. 1320).

W 1771 r. Stanisław, syn Macieja, Józef, syn Marcina, Stefan i Paweł, synowie Jana, sprzedali części swoje na Czechowicach (DW. 89 f. 116 i 291). Marcin i Jakób Świątkowie, synowie Andrzeja i Elżbiety Kuleszówny, w 1777 r. (DW. 93 f. 522).

W 1715 r. wniesiony został do grodu warszawskiego testament Józefa Czechowskiego, którym rozporządził majątkiem swoim na rzecz braci Jana i Stefana, oraz sióstr: Agnieszki, żony Melchiora Niemiery i Ewy. Stefan, żonaty z Zofią Pilikówną, pozostawił córkę Franciszkę, żonę Wojciecha Perzanowskiego 1745 roku (DW. 62 f. 810; 68 f. 803 i 71 f. 218). Andrzej, żonaty z Elżbietą Kaliszówną 1660 r., pozostawił syna Marcina, który zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Podolszeńską, w 1695 r. (M. 201 f. 500 i DW. 59 f. 349).

Żyjący w końcu XVII-go wieku Adam Czechowski, syn Marcina, z pierwszej żony, Anny z Parulów, pozostawił synów: Macieja i Aleksandra, oraz córkę Barbarę, żonę Bartłomieja Umiastowskiego. Barbara kwituje braci z odbioru posagu w 1703 r. Z drugiej żony, Maryanny z Pruskich, pozostawił córki: Annę za Franciszkiem Pietraszko i Teresę (Perp. Czers. 14 D f. 18 i 19; 15 f. 419 i 490; DW. 54 f. 419 i 1075).

Floryan, syn Walentego i Maryanny z Cedrowskich, kwituje Okęckiego 1700 r. Filip, proboszcz w Górze 1731 r. (Perp. Czers. 16 A f. 394 i 22 f. 81). Franciszek, syn Krzysztofa i Róży Skrzypińskiej, kanonik gnieźnieński i poznański 1791 r. (Kor.).

Aleksander w województwie kijowskiem, żonaty 1647 r. z Zuzanną z Myszków Chołoniewskich. Andrzej, pozwany 1650 r. o najazd przez Traczewskich. Jan Aleksander Oksza, podstoli starodubowski, procesuje 1724 r. Jana i Katarzynę

z Czechowskich Chojeckich. Siostra jego, Agnieszka Zielińska (Kij. VI C f. 55; VI E f. 13; X f. 1357).

Stefan i Stanisław pisali się z województwem brzeskiem litewskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Stefan i Stanisław z województwem nowogrodzkiem, a Mikołaj z województwem bełskiem podpisali obiór Augusta II-go. Elekcyę Stanisława Augusta podpisał Dominik z województwem mścisławskiem.

N., cześnik mścisławski 1669 r. Antoni, strażnik i rotmistrz orszański, Józef i Jan Tadeusz, chorąży chorągwi Wolskiego, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 607 i 609). Tenże Antoni z żony, Konstancyi Okołowiczówny, zostawił ośmioro dzieci, którym dziad testamentem 1730 roku zapisał 400 fl. Stanisław, Michał i Piotr, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Julian Kazimierz, regent województwa brzeskiego litewskiego 1798 r. (DW. 112 f. 967). Czy to nie będzie ten sam Kazimierz, co był regentem komisyi policyi (DW. 113 f. 767).

Karol, Jan Nepomucen i Antoni, synowie Jakóba, wnukowie Antoniego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1849 r. (A. b. Her.).

W Galicyi udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: Krzysztof, Jacek, Hieronim i Józef z Czechowy h. Oksza w latach 1782 i 1783 w sądzie ziemskim lwowskim i grodzkim sandeckim. Franciszek, w sądzie ziemskim lwowskim 1782 roku i Marcin, w sądzie grodzkim bełskim, bez podania herbu.

CZECHOWSCY z Czechowa, w powiecie wiślickim. Andrzej, rycerz z dyecezyi krakowskiej, dostał 1395 r. pozwolenie od Papieża na zwiedzenie ziemi świętej (Theiner). Jakób, ochmistrz królowej Zofii 1447 r. (AGZ. XI). Stanisław, syn Jakóba i Paweł, syn Jana z Czechowa, 1448 r. na uniwersytecie krakowskim. Tomasz Czechowski, 1461 r. zastępuje sędziego grodzkiego sanockiego (AGZ. XI). Piotr, nabył Brzezinki od Brandysa 1492 r. (M. 17 f. 16). Jan, sędzia grodzki lubelski 1530 r. Walenty, proboszcz przeworski 1564 r. Mikołaj, Dawid i Walenty, dziedzice Czechowa 1579 r., a Paweł właściciel Nieczałowa, w powiecie radomskim, 1569 r. (Paw.). Piotr, Andrzej, Stanisław, Abraham i Wawrzyniec, synowie Pawła, odstąpili pewną sumę Zawiszy 1593 r. Stanisław, syn Piotra, sprzedał Czechowo Lanckorońskiemu 1618 r. (Zap. Lub. 7 f. 777 i 23 f. 78).

Paweł, podczaszy chełmski 1621 r., żonaty był z Zofią Modrzyńską, która go zamordowała. W 1626 r. skazaną została na infamię, od którego to wyroku apelowała do trybunału lubelskiego, gdzie w 1627 r. z powodu równości zdań, sprawa odesłaną została na przyszły trybunał. Sprawę tę popierali sukcesorowie Pawła, mianowicie: Krystyna, córka Michała Czechowskiego, żona Stanisława Korczmińskiego, Zuzanna z Czechowskich Janowa Leszczkowska, Anna z Czechowskich Stanisławowa Bukowska i Jan Czechowski (Zap. Lub. 30 f. 490; Woł. V A f. 174). Zacharyasz, zasłużony wojak, otrzymał w 1649 r. Rohoszcz w województwie czerniechowskiem (M. 192 f. 11). Piotr, podpisał z województwem sandomierskiem elekcyę króla Michała, a Gabryel, Jakób i Ignacy, pisali się z temże województwem na obiór Augusta II-go. W liczbie elektorów Stanisława Augusta spotykamy Melchiora z województwa krakowskiego. Wawrzyniec, kanonik kollegiaty św. Jerzego na zamku krakowskim, nie żył w 1768 r. (Kancl. 44 f. 98).

CZECHOWSCY z Czechowa v. Czachowa, w województwie płockiem, brali różne przydomki dla odróżniania się między sobą, a używali także herbu *Belina*, bo Jan z Czechowa tego herbu zaświadczył szlachectwo swego współherbownika Tomasza Rzebro 1404 r. (St. Pr. P. P. VII. 1573). Jakób, dziedzic na Wielkim Czechowie 1531 r. Wojciech, syn Andrzeja *Synowiec*, także dziedzic na Wielkim Czechowie 1532 r. Anna, żona Wacława *Podkomorka* z Czachowa, procesuje Jana, syna Andrzeja *Zoba* z Czachowa, w 1533 r. Maciej, syn Andrzeja *Kozoby* z Wielkiego Czechowa, wytoczył sprawę 1533 r. Pawłowi, synowi Wacława z Wielkiego Czechowa, o zadanie ran. Paweł z Czachowa, wspólnie z synem Mikołajem, procesuje Czarnomskiego 1533 r. Jan, Andrzej i Paweł, synowie Wacława, Marta, wdowa po Janie *Kapusta* i syn jej Feliks, Jan i Feliks, synowie Andrzeja *Kozoby*, Paweł i Marcin, synowie Grzegorza *Goglozy* z Małego Czechowa, Andrzej, Marcin i Paweł, synowie Grzegorza *Bzdyk* z Małego Czechowa, zeznają różne akta w grodzie płockim w latach 1534 — 1542. Właściwie dziedzictwo ich nie Czechowo, ale Czachowo się zwało i oni też Czachowskimi zwać się winni, tymczasem w 1542 roku zwą się Czechowskimi i tak pojawiają się w aktach: Feliks, syn Andrzeja Kozoby, Andrzej i Jan, synowie Wacława, Marcin, syn Grzegorza i Jakób, syn Andrzeja Kozoby (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 210 i 275; 2 f. 57, 84, 92, 281 — 301; 3 f. 136; 5 f. 148 i 151; 6 f. 274; 7 f. 12, 322, 328 i 329; 8 f. 29, 58 i 77; 9 f. 196 i 228).

W 1578 r. dziedziczyli na Czachowie: Feliks *Kozoba* wspólnie z braćmi, Jan, syn Wacława z braćmi, Maciej *Synowiec*, Adam i Jan, synowie Feliksa (Paw.).

CZECHOWSCY z Czechowic, w województwie rawskiem. Stefan z Czechowic miał 1399 r. sprawę z Dobrogostem, arcybiskupem gnieźnieńskim (KWP. III. 2013). Ksiądz Jan z Czechowic z siostrami: Katarzyną i Barbarą, sprzedali 1468 r. sołtystwo swoje w Będzielinie za 30 grzywien Adamowi z Jasienia (Rz. M.). Stanisław Czechowski, sprzedał 1633 r. Czechowice wojewodzie rawskiemu Wołuckiemu (Gr. Raw.). Andrzej Czechowski podpisał z województwem rawskiem elekcyę króla Michała. Jakób, Eustachy i Fortunat świadczą w Rawie 1743 r. Jakób, komornik graniczny rawski, kwitował 1748 r. Granowskich (Ibidem).

CZECHOWSCY niewiadomo jakiego herbu, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Antoni z synami: Cypryanem i Modestem, syn Józefa; Adam, Hieronim i Jan, synowie Michała, a wszyscy wnukowie Stanisława, prawnuki Wawrzyńca, praprawnuki Wojciecha, w 1852 r. Wiaczesław i Andrzej, synowie Cypryana, w 1873 i 1887 r.; Apollo Anzelm, syn Michała, 1856 r., a syn jego Roman 1865 r.; Maryan, syn Adama, 1858 r., a synowie jego: Karol i Stefan 1866 roku. Wincenty z synami: Faustynem i Hieronimem, syn Mikołaja, wnuk Tomasza, a prawnuk Andrzeja, w 1853 r. Ci ostatni przenieśli się z gubernii kijowskiej.

CZECHOWSKI Czoło Mikołaj, ziemianin księstwa oświecimskiego, którego pieczęć z 1443 r. przedstawia strzałę w słup, której pierze rozdarte, zakończone pięciolistną różą (Piek. Her. Pols.).

CZECHROWSKI Stanisław, został wojskim krasnostawskim 1599 r.

CZECZELOWIE h. JELITA z Czeczelówki, w województwie bracławskiem. Uważając się za potomków Sudymonta z Chożowy, brali przydomek Sudymontowicz, a jedna ich linia od dóbr Nowosielce, Nowosieleckimi się pisała. Dziedziczący na Czeczelówce pisali się Sudymontowiczami. Hrehory Czeczel, właściciel Czeczelówki, alias Kuszczyniec, podstarości bracławski 1590 r., procesował 1622 r. Sieniawskiego, o najazd na wyżej wymienioną wieś (Bracł. V f. 1182). Córki jego: Regina za Teodorem Strzyżewskim 1602 r., a Teodora, 1-o v. za Iwanem Wasilewiczem Korczewskim, 2-o v. za Leonem Wereszczaką 1600 r. (Kij. I D. f. 170). Syn zaś Andrzej pozostawił syna Hrehorego, rotmistrza królewskiego 1661 r. (Zap. Lub. 47 f. 434).

Hrehory, z Maryanny Bieleckiej, miał syna Jakóba, ożenionego z Teofilą Leniewiczówną, z której syn Piotr Antoni, procesując się 1742 r. o Czeczelówkę i Kuszczyńce z krewnym swoim Janem, synem Aleksandra, a wnukiem Szymona i Eudoksyi z Juszkowskich, wymienił tę swoją procedencyę (Bracł. XVI f. 724).

Herb Jelita.

Ów Piotr Antoni, podwojewodzy bracławski i starosta kiślacki 1740 r., został cześnikiem bracławskim 1745 roku. W 1748 r. jest i starostą hajsyńskim. W 1749 r. jest także sędzią grodzkim winnickim, a 1753 r. był komisarzem na trybunał skarbowy koronny (DW. 74 f. 776). W 1746 r. otrzymała żona jego, Franciszka Anna Szaszkiewiczówna, dożywocie na starostwie kiślackiem (Sig. 28), a także i hajsyńskiem. Starostwa te, po śmierci jego, nastąpionej w 1755 r., odstąpiła pozostała po nim wdowa 1760 r. synowi Nikodemowi, po którego znów śmierci powróciły do matki i przeszły w 1769 r. kiślackie do Przyłuskiego, a hajsyńskie do drugiego jej syna Rocha Czeczela. Cześnik bracławski miał synów trzech: Nikodema: starostę kiślackiego i hajsyńskiego 1760 r., Mikołaja, skarbnika winnickiego 1757 r. i Rocha, miecznika 1757 r., a wojskiego większego bracławskiego 1772 r. W 1773 r. Roch wspólnie z żoną, Katarzyną z Chojeckich, otrzymał od matki starostwo hajsyńskie (Kancl. 40 f. 31). Córka jego Elżbieta wyszła za Ignacego Jaroszyńskiego, syn zaś Piotr, ostatni starosta hajsyński, zmarł 1843 r., pozostawiwszy z żony, Tekli z Potockich dwóch synów: Ksawerego i Jana.

Ksawery, chorąży starokonstantynowski, zmarły 1823 r., ożeniony był z Felicyą Chojecką. Córki jego: Wiktorya, zmarła panną 1836 r., a Helena wyszła za Mieczysława Pruszyńskiego, marszałka gubernialnego wołyńskiego, zmarła w 1891 r.

Jan, drugi syn Piotra, zmarły 1843 r., z żony, Ludwiki Jakubowskiej, pozostawił córki: Paulinę za Stanisławem Abramowiczem, Antoninę za Sumowskim i syna Jakóba, zabitego 1863 r., ożenionego z Izabellą Michałowską, zmarłą 1887 r. Z dzieci ich: Jan i Kazimierz, zmarli młodo, a Gabryel, zmarły 1895 r., z Józefy z Lipkowskich pozostawił dwie córki: Izabellę i Irenę.

Hrehory, syn Andrzeja, rotmistrz królewski, oprócz Jakóba miał jeszcze dwóch synów: Jerzego i Konstantego. Ten ostatni w 1667 r. rotmistrz królewski, w 1678 r. deputat z województwa bracławskiego na trybnnał lubelski. Żona jego, Helena z Lipnickich (Zap. Lub. 51 f. 165 i 57 f. 9 i 30).

Jerzy, z nieznanej małżonki pozostawił syna Antoniego Ludwika (Bracł. XVI f. 640), komornika ziemskiego bracławskiego 1742 r., podwojewodzego bracławskiego 1748 r., podczaszego dźwinogrodzkiego 1751 r.

Antoni Ludwik, imieniem swojem i Piotra, sędziego pogranicznego województwa bracławskiego, Jana Sudymontowicza i Jana Nowosieleckiego Czeczelów, procesował Denhoffowę 1731 r. o rozgraniczenie Czeczelówki od Granowa (Woł. XII f. 250).

Dziedziczyli również na Czeczelówce: Roch Sudymontowicz, cześnik winnicki 1746 r. i Piotr Sudymontowicz, sędzia pograniczny województwa bracławskiego 1727 r., z podstolego winnickiego, stolnik dźwinogrodzki 1738 r. Procesował się on z Jerzym i synem jego Antonim Ludwikiem 1739 r. o granicę Czeczelówki i Granowa (Bracł. XVI f. 640).

Antoni Sudymontowicz, z podczaszego dźwinogrodzkiego stolnik winnicki 1758 r., chorąży dźwinogrodzki 1762 r., chorąży winnicki 1774 r. Umarł w 1778 r. Był i sędzią grodzkim bełskim 1761 r., a podstarościm 1774 r. Antoni i Roch wspólnie dziedzicząc na Czeczelówce, w 1767 r. odgraniczali ją od starostwa hajsyńskiego i kiślackiego (Kancl. 34 III f. 28).

Paweł Sudymontowicz, subdelegat grodzki latyczowski 1759 r. (Bracł. XVII f. 1723), a vicesgerent sądowy latyczowski 1767 r. W 1764 r. był horodniczym dźwinogrodzkim. W 1773 r. rezygnował z chorążostwa dźwinogrodzkiego, który to urząd w tymże czasie sprawował krewny jego Antoni. W tymże 1773 r. otrzymał w dożywocie dobra Samczyńce (Kancl. 51 II f. 156) i Szczurowice (Kancl. 37 f. 488). W 1775 r. był posłem bracławskim (V. L.).

W 1628 r. Szymon i Wawrzyniec, bracia, Andrzej, Konstanty, Bazyli i Jerzy, bracia, oraz Maryanna Janowa Ohyjowa Tyszkiewiczowa, procesują Sieniawskich o 8,000 fl., egzekwowane z Kublicza (Woł. V B f. 187). Bazyli pisał się z województwem bracławskiem na elekcyę Jana Kazimierza, a Konstanty, rotmistrz królewski, na obiór królów: Michała i Jana III-go. Jan, rotmistrz królewski 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 601). Aleksander i Jan podpisali z województwem bracławskiem elekcyę Augusta II-go. Jan z N. Karwowskiej pozostawił dwie córki: Annę za Józefem Stawiskim i Konstancyę, żonę Antoniego Pogonowskiego 1752 r. (Kij. XII f. 1320).

Andrzej Czeczel Nowosielecki, nabył od Wyleżyńskiego Witków, Podleski i Baymaki za 40,000 fl. (Woł. V B f. 79). Andrzejowi zrobił zarzut nieszlachectwa Podhorecki, o co procesują go w 1642 r. synowie Andrzeja: Jerzy i Wacław (Kij. V f. 558).

Jacenty Czeczel Nowosielecki, procesuje Prusinowskiego 1635 r. o wyrobienie sobie kaduka na skonfiskowane jego dobra i zrządzenie mu strat na 6,000 flor. (Woł. VI A f. 605). Jacenty, żonaty z Maryanną Lisiczyńską (Bracł. XIV f. 911). Michał, żonaty z Reginą Komarówną 1668 r. (Woł. VI D f. 9).

Michał Czeczel Nowosielecki, brat Anny, żony Jana Jerlicza 1701 r. (Bracł. XIV f. 911). Stefan, procesowany o Hlińsk przez Proskurę 1698 roku (Kij. VI C f. 353).

Akta bracławskie wspominają pod 1723 r. o Stanisławie Czeczelu Nowosieleckim, łowczym horodelskim (urząd ten ustanowiony został dopiero w 1736 r.) i o Janie, podstolim żytomierskim, braciach (Bracł. XV f. 1899). Jan, starosta sinicki 1738 r.

Franciszek Czeczel Nowosielecki, starosta salnicki i cześnik buski 1725 r. Kasylda Czeczelówna, żona Kazimierza Bontaniego, rotmistrza wojsk polskich 1781 r. Anna z Czeczelów Nowosieleckich, żona Jana Golejewskiego, chorążego kołomyjskiego, który procesuje Zofię z Czeczelów Nowosieleckich Gałecką, cześnikowę kołomyjską, w 1768 r. (Bracł. XVII f. 1960).

CZECZOCCY h. PRAWDZIC ze wsi Czeczotki, w ziemi warszawskiej, jeden dom z Czeczotkami. Patrz *Czeczotkowie.*

CZECZOR Gabryel pisał się z powiatem słonimskim na elekcyę Jana III. To niezawodnie *Czeczot.*

CZECZOTKOWIE v. CZECZOCCY h. PRAWDZIC ze wsi Czeczotki, w ziemi warszawskiej. Jan Czeczotka, syn Franciszka, wprowadzony 1607 r. do Czeczotki (DW. 34 f. 325). Jan Czeczotka, syn Stanisława, bierze w zastaw części na Cybulicach 1607 r., a zastawia części na Czeczotkach żonie Annie 1605 r. (DW. 34 f. 895 i 32 f. 579). Ten, czy inny Jan, zeznał 1617 r. zapis żonie, Dorocie z Krośniańków (DW. 46 f. 87). Stanisław Czeczocki, syn Jana, wprowadzony do Czeczotki 1630 r. (DW. 48 f. 4).

Augustyn Czeczocki pozostawił synów: Bartłomieja, Macieja, Pawła i Stanisława, którzy w 1614 r. odstępują pewien zapis Moczydłowskiemu, a którzy raz Czeczockimi, drugi raz Czeczotkami się nazywają (DW. 42 f. 1289 i 1290; 34 f. 999; 36 f. 579). Bartłomiej, syn Macieja, zeznał zapis dożywocia z żoną Agnieszką 1631 r. (DW. 48 f. 409). Szymon Czeczotka, syn Walentego, 1611 r. Paweł, syn Adama, 1605 r. (DW. 39 f. 29 i 35 f. 361). Jan Czeczotka, zeznał zapis dożywocia z żoną, Ewą Cybulską, w 1610 r. (DW. 38 f. 1274).

Herb Ostoja.

CZECZOTKOWIE - TŁOKIŃSCY Stanisław i Mikołaj, otrzymali w 1589 r. szlachectwo i herb Jastrzębiec (Zs. Krak. 66 f. 45).

CZECZOTOWIE v. CZECZOTTOWIE h. OSTOJA. Wasil Danilewicz Czeczot, dworzanin królewski, otrzymał od Zygmunta Augusta w 1545 r. dobra teścia swego Bielika, położone w powiecie słonimskim (Źr. Dz. II f. 402). W 1566 r. Owdotja Mitkówna Piszczałowiczówna, wdowa po Wasilu Czeczocie (druga jego żona), z synem starszym już pełnoletnim Dymitrem, pozwała pasierba swego Fedora Wasilewicza Czeczota, że wbrew zawartej ugodzie, na mocy której on wziął Rutki, a ona z czterema synami Jaroszowo, wygnał ją z dziećmi z Jaroszowa i wszystko im zabrał (Akta XXII).

Gabryel podpisał z powiatem słonimskim obiór króla Michała, a Piotr i Stanisław pisali się z województwem mińskiem na elekcyę Augusta II. Józef z powiatu grodzieńskiego i Kazimierz, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 605 i 606; Akta VII). Maciej i Zygmunt podpisali z województwem nowogrodzkiem obiór Stanisława Augusta. Jakób, strukczaszy nowogrodzki 1787 r.; Tadeusz, regent ziemski nowogrodzki 1796 r. Benedykt, mostowniczy słonimski 1789 r. Joachim, mostowniczy i adwokat słonimski 1801 r. (Zs. Słonim.).

Filip, właściciel Ułanowszczyzny, nabytej od Radziwiłłów 1736 r., żonaty z Heleną Okołowówną, córką Michała i Izabelli z Bykowskich, pozostawił synów: Jana Józefa, Wawrzyńca, żonatego z Karoliną Łazarewiczówną, Michała, Ludwika i Macieja, oraz córkę Eleonorę. Jana Józefa córka Bogumiła za Ostromęckim i synowie: Tadeusz, Ignacy i Józef, z których Tadeusz ma syna Jana.

W gubernii wileńskiej legitymowali się ze szlachectwa w 1834 r.: Michał z synem Józefem i Kazimierz z synami: Józefem, Justynem, Onufrym, Faustynem, Feliksem i Antonim, synowie Antoniego, wnukowie Kazimierza, a prawnukowie Michała Czeczota, właściciela dóbr Pomerecze w 1733 r.

Herb Prawdzic.

CZECZOTOWIE h. PRAWDZIC prawdopodobnie idą od Czeczotków, z ziemi warszawskiej, o których było wyżej. Antoni Prawdzic z Czeczotów Czeczot, syn Antoniego, wojszczyca rawskiego i Katarzyny z Zaleskich, chorąży wojsk koronnych i żona jego Anna z Jahołkowskich, sprzedali w 1749 r. część dóbr Białyrękaw w województwie podolskiem Boreyce.

Kazimierz, syn wymienionego Antoniego, ur. w parafii Dymianki 1739 roku, legitymował się ze szlachectwa 1803 r. w części kraju pozostającej pod panowaniem austryjackiem.

CZECZUMIŃSKI Stanisław, syna Jana, zapisal sumę na Zawadach 1611 r. (DW. 39 f. 805).

Herb Godziemba.

CZEKAŁOWSCY Jan i Teodor, otrzymali szlachectwo na sejmie 1659 r. (V. L.).

CZEKANOWSCY h. GODZIEMBA z Czekanowa w województwie kaliskiem. Jest drugie Czekanowo w powiecie gnieźnieńskim, na którym również Czekanowscy dziedziczyli.

Jan, syn Bartłomieja, 1446 r. na uniwersytecie krakowskim. Małgorzata, wdowa po Stanisławie z województwa kaliskiego, z oprawy swej na Czekanowie, wyprawiła pieszego uzbrojonego na wojnę wołoską 1497 r., a konnego na wojnę turecką 1498 r. (St Pr. P. P. VII. 341 i 562). Stanisław, współwłaściciel Czekanowa, w powiecie kaliskiem, 1579 r.,

a Sylwester Czekanowa i Budziejewa, w powiecie gnieźnieńskim, 1580 r. Tomasz współwłaściciel Wolenicy, w powiecie pyzdrskim, 1579 r. (Paw.). Wojciech, syn Macieja, sprzedał część Wolenicy bratu Maciejowi 1580 r. (M. 121 f. 324). Jan, dobrodziej klasztoru w Strzelnie, zmarł 1617 r. w młodym wieku (Nekr. Strzel.). Mateusz, pisał się z ziemią liwską na elekcyę Jana Kazimierza, Piotr z województwem kaliskiem na obiór króla Michała, a Jan Jakób na elekcyę Augusta II-go. Jan, ożeniony z Krystyną z Baryczy Kochanowską 1691 r. Anna, żona Aleksandra Konarskiego, łowczego inflanckiego, zmarła 1701 r.

Józef, stolnik sochaczewski, nabył w 1764 r. Jureczkowę i Wolę Jurkowską od Pierściorowskiego. Z Maryanny Dunin Wąsowiczówny, właścicielki Malawy i Dobrzanki, pozostawił córki: Joannę, żonę Józefa z Kulczyc Wisłockiego i Antoninę za Antonim Męcińskim (Gr. Przem. z 1764 i 1783 r.). Stanisław, syn Wincentego, właściciel Głuchowa, zaślubił 1899 r. w Jasieńcu Maryę Domańską.

CZEKI (CECHI) h. WŁASNEGO, przedstawiającego tarczę wzdłuż rozdzieloną, w prawej jej połowie pół orła w koronie, ze skrzydłem rozciągnionem, w lewej pagórek z psem w obroży. W szczycie hełmu dwa skrzydła rozpięte.

Jan Baptysta, właściciel Czajowic, przybyły z Florencyi, otrzymał indygenat od Zygmunta III-go w 1590 r. (Obl. Gr. Krak.). W 1600 r. był żupnikiem krakowskim (Zap. Lub. 10 f, 422 i 11 f. 40). Nagrobek jego z kościoła Panny Maryi podał Starowolski.

CZEKIERSCY h. RAWICZ. Stanisław kwituje Morykoniego 1797 r. (DW. 112 f. 362). Stanisław, z żony, Agnieszki Wrocińskiej v. Wroczyńskiej, zostawił córkę zamężną Arcelewską i synów: Franciszka i Wojciecha, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1843 r., Michała, Walentego i Józefa. Z nich Józef, słynny lekarz, profesor uniwersytetu warszawskiego, zmarł 1827 r., nie pozostawiwszy potomstwa, z dwóch żon, z których pierwsza, Ludwika Milewska, zmarła 1812 roku. Walenty, podpułkownik wojsk polskich, kawaler krzyża złotego Virtuti Militari, zmarł bezdzietnie 1871 r. Michał, z żony, Julii z Willertów, zmarłej 1888 r., zostawił syna Henryka i córkę Helenę, żonę Feliksa Majewskiego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1843 r. Franciszek, z żony, Karoliny Kestner, miał synów: Michała i Izydora, wylegitymowanych 1844 roku. Izydor, doktór medycyny, ożeniony z Anielą bar. Brinken, 1-o v. Szydłowską, bezdzietny.

Herb Rawicz.

CZEKOŃSCY v. CEKOŃSCY herbu GOZDAWA. Andrzej, Samuel, Mikołaj, Dorota i Anna, dzieci Politana Czekońkiego, procesowani 1628 r. przez Rembe-

Herb Gozdawa.

skich o Nowosiółkę na Wołyniu (Woł. V B f. 182). Mikołaj w województwie kijowskiem 1647 r., żonaty z Maryanną Horodyńską (Kij. VI B f. 74). Aleksander i Michał, bracia, spadkobiercy Borejkowej, w województwie kijowskiem 1724 r. (Kij. X f. 1498). Józef i Katarzyna z Brodowskich, małżonkowie, pokwitowani przez Krassowskiego 1780 r. (DW. 96 f. 405). Franciszek, komornik graniczny chełmski 1786 r.

CZEKOWSKI Piotr, którego pieczęć z 1464 r. przedstawia h. *Hołobok*, z tą odmianą, iż połułosoś położony bokiem w prawo (Piek. Her. Pols.).

CZELADZIŃSCY. N. pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go. Mateuz, żonaty 1792 r. z Agnieszką Chojecką, współwłaścicielką Chojeczna-Sibilaki (DW. 108 f. 433).

CZELATKOWIE v. CZELADKOWIE w ziemi bielskiej. Żyjący w 1544 r. Zygmunt Czelatka, pozostawił synów trzech: Jana, Mikołaja i Zygmunta. Jan z Róży Markowskiej, podsędkówny bielskiej, miał syna Dawida, właściciela Tokowiska i Płonki 1582 r., oraz córki: Barbarę, żonę Wawrzyńca Skipki z Kropilnicy 1582 r. i Katarzynę, żonę Macieja Komorowskiego, 1591 r. Zygmunt, właściciel Tokowiska i Płonki, zapisał 1567 r. pewną sumę żonie, Dorocie z Brzozowskich, córce Szymona. Z niej synowie: Jan i Zygmunt, oraz córka Anna, żona Marcina z Piekut 1581 r. Jan, syn Zygmunta, kwitował 1591 r. bratanka swego Floryana, syna Zygmunta. Floryan z Czelatki i Tokowiska, zeznał 1600 r. różne zapisy z żoną, Zofią Zawadzką, córką Feliksa (Mil.).

Herb Habdank.

CZELATYCCY h. HABDANK z Czelatyc, w ziemi przemyskiej. Mikołaj z Rosienic, działem z braćmi koło 1437 r. sporządzonym, wziął części Czelatycz i odtąd naprzemian z tych wsi pisać się począł. W 1442 r. chwilowo zastępca sędziego grodzkiego lwowskiego. Zostawił dwie córki: Katarzynę, żonę Michała Panasza z Boratyna, zmarłą przed 1468 r. i Jadwigę, 1-o v. żonę Stanisława z Dydatycz, 2-o v. Macieja z Pantelowic i czterech synów, z których Mikołaj i Jan 1437 roku byli na uniwersytecie w Krakowie, a Mikołaj 1462 r. jest plebanem w Krośnie. Stanisław, 1460 r. żonie swej Dorocie, zapisał 120 grzywien posagu i wiana na części Rosienic. Pakosz, zastępuje 1443 r. sędziego grodzkiego lwowskiego. W 1460 r. od ojca, a 1465 r. od brata Mikołaja, bierze w zastaw części Czelatycz (AGZ. XIII).

Anna, żona Jana, ma 100 zł. węg. u Kmity, kasztelana przemyskiego, w 1495 r. (AGZ. XVI).

CZELATYCCY h. LELIWA z tych samych co poprzedni Czelatyc. Stanisław z Czelatycz, świadek w Przeworsku 1397 r. (AGZ. IX. 6). Synami jego zapewne byli: Mikołaj, Stanisław i Lutold. Po Lutoldzie została tylko córka Jadwiga,

która w 1437 r. procesuje stryjów. Mikołaj i Stanisław dopełnili 1441 r. działu dóbr swych Szalomuńcze i zastawnych summ na Dobaniowicach. Od dóbr tych przybrali też nazwiska Dobaniowskich i Szalomuńskich. Stanisław, ożeniony z Małgorzatą Czeszykówną z Tyrawy, sędzianką ziemską sanocką, której bracia wyznaczyli 1430 r. 100 grzywien posagu. W 1447 r. jest już 2-o v. za Janem Snopkiem z Mozgawy. Zostawił trzy córki: Kordulę Urszulę, Elżbietę v. Dorotę i Katarzynę 1448 r.

Herb Leliwa.

Mikołaj zostawił synów: Andrzeja i Stanisława, którzy zastawili 1462 r. część swoją Szalomuniec. Stanisław zapisał w 1446 r. żonie Jadwidze 60 grzywien na połowie swego majątku. W 1470 r. osadzony w więzieniu, wskutek oskarżenia o różne gwałty, wypuszczony za kaucyą i poręką Herburta i Odrowąża.

Rafał Czelatycki, dziedzic Szalomuniec, procesuje 1500 r. Jana Łopacińskiego (AGZ. XIII—XVI). Paprocki pisze, że brat jego rodzony, Wojciech Paprocki, ożenił się z Ewą Czelatycką, córką Piotra z ziemi krakowskiej i Biereckiej. Bracia jej byli: Piotr i Stanisław, a siostry: Barbara Dylągowska, Zofia Lasocka i dwie panny.

CZELATYŃSKI N., współwłaściciel Niezwojowic, w powiecie proszowskim, w 1581 r. (Paw.).

CZELEJOWIE h. HABDANK według Długosza, co jest bardzo prawdopodobnem. Mścigniew, *miles de fwra v. fkra*, zwany Czelen, świadek 1328 r. w Krakowie (KKKr. I). Podstoli sandomierski 1333 r., kasztelan radomski 1334 r., wojewoda krakowski 1339 r., wojewoda sandomierski 1342 r. Pozostała po nim wdowa, Jachna z Łętowic i synowie: Wojciech i Jakób, dziedzice Bożegodaru, zawarli 1362 r. układ o Niekisiałkę z opatem koprzywnickim (KDM. III). Taż sama Jachna z Łętowic, dzieli się lasem w Łętowicach z dziedzicami Bogumiłowic i Wierzchosławic (Arch. Sang. II. 36 i KKKr. 1). Synem też wojewody być musiał Jan Czelejów (syn), kanonik krakowski 1359 r. (KKKr.)

Wojciech Czeley z Bożegodaru, żonaty z Elżbietą, prawdopodobnie córką Kazimierza W. i Niemierzynej z Golczy. Ta Elżbieta z siostrą sprzedały w 1361 r. Grzechów Rafałowi z Tarnowa (Arch. Sang. II). O Wojciechu więcej wzmianek nie spotykamy. Natomiast Jakób z Bożegodaru często występuje w aktach krakowskich 1387 r., a wdowa jego Hanka, siostra Pakosza ze Żmigrodu, 1388 roku (St. Pr. P. P. VIII). Mylnie go tylko odczytali wydawcy akt *Farley*, *Firlej*, zamiast *Czelej*. Syn jego Ottha wymieniony 1387 r., zmarł widocznie bezdzietnie, a córką być musiała Beata, która wniosła Bożydar, Boszczyn i inne dobra mężowi swemu Dymitrowi z Goraja.

CZELMICCY z Czelmicy, w powiecie pyzdrskim. Andrzej, syn Macieja z Czelmiczy, w sądzie w Pyzdrach 1394 r. (Leksz.). Wincenty Czelmicki, z Czel-

miczy i Siedmirogowa, chory i stary, wysłał na wojnę wołoską 1497 r. domownika swego konno (St. Pr. P. P. VII f. 316).

CZELMOWSCY z Czelmowa, w województwie kaliskiem. Wojciech sam osobiście za siebie i brata swego stawił się na wojnę wołoską 1497 r., a Dorota, żona Łukasza z Czelmowa, wyprawiła zbrojnego pieszego (St. Pr. P. P. VII. 273 i 274). Szymon posiadał 1580 r. Czechy, w powiecie gnieźnieńskim, a Jan część Czeluścina (Paw.).

CZELUŚCIŃSCY v. CIELUŚCIŃSCY z Czeluścina, w powiecie gnieźnieńskim. Paweł świadczy w Poznaniu 1393 r. Wasil, poręczyciel Drzeczkowskich 1397 r. w Poznaniu. Tomisław, w sądzie w Gnieznie 1398 r. (Leksz.). Jan i Jan Szymanek, posiadali część Czeluścina 1580 r., a Wojciech połowę Jaroszewa. Jan, właściciel Iwkowa, w powiecie sandeckim 1581 r. (Paw.). Taczalska wyprawiła na wojnę wołoską 1497 r. Stanisława Czeluścińskiego, jako swego zastępcę (St. Pr. P. P. VII. 358). Elżbieta wprowadzona do Bogusławic, w powiecie przedeckim 1678 r. (Gr. Przed. 78 f. 169). Franciszek i Stefan podpisali z województwem kaliskiem obiór króla Michała. Paweł i Stanisław z województwem poznańskiem, a Jakób z województwem kaliskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

z CZELUSTEK, w ziemi ciechanowskiej. Tomasz, podsędek bełski, wspólnie z bratem Janem sprzedali części na Czelustkach 1441 r. (M. 3 f. 262). Tomasz następnie sędzia ziemski bełski 1447 r.

Herb Topór.

CZELUŻYŃSCY h. TOPÓR. Mikołaj, urzędnik Oleśnickiego w Bąkowej Woli, w powiecie radomskim, w 1569 r. Mikołaj, syn Mikołaja, zeznał 1608 r. w grodzie lubelskim zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Górskich (Zap. Lub. 17 f. 394).

Marcina żona, Zofia z Kotonich, 1-o v. Jakóbowa Scheynewalt, układa się 1698 r. z Morsztynem (Gr. Krak.). Stanisław podpisał z ziemią chełmską obiór króla Michała. Mikołaj pisał się z województwem lubelskiem, a Aleksander z ziemią chełmską, na elekcyę Augusta II-go.

Paweł w województwie wołyńskiem 1731 r. (Woł XII f. 216). Józef, chorąży wendeński 1761 r.

Józef udowodnił swoje pochodzenie szlacheckie w Galicyi 1782 r., w sądzie grodzkim halickim (Goł.).

CZEMERYSSOWIE posiadają 1615 r. prawem wiecznem ziemię piasoczyńską, w starostwie lubeckiem, a to z nadania Zygmunta Augusta. W 1636 r. dziedziczą na niej: Waśko, Januczenko i Hwetko Ostapeńko Kazańscy Czemeryssowie (Źr. Dz. V).

CZEMIERZ 1443 r., Stanisław Czemierz z Orpina w tymże roku, a Jan i Czemierz, bracia z Hermanowa, 1445 r., na sądach we Lwowie (AGZ. XIV).

CZEMIERZYŃSCY v. CZEMERYŃSCY, patrz *Ciemierzyńscy.*

CZEMPIŃSCY h. LEW z LAUREM. Herb ten przedstawia lwa w prawo, z wieńcem laurowym w łapach; w szczycie hełmu trzy pióra strusie. Ambroży Tomasz, pisarz ceł rzeczypospolitej 1750 r., nabył dom w Warszawie na Lesznie od Mokronowskich (DW. 73 f. 462), następnie pisarz skarbu koronnego, wypożyczył Baudouinowi sześćset dukatów. W 1761 r. wziął w dzierżawę trzechletnią komorę celną warszawską i pragską za 30,000 fl., po 10,000 fl. rocznie. W 1764 r. został regentem metryki skarbu koronnego (M. 230 f. 284; 276 f. 94 i 278 f. 173). Umarł w 1768 r. (Sig. 32). Synowie jego: Jan Baptysta i Kazimierz.

Jan Baptysta, doktór medycyny, konsyliarz królewski, otrzymał dyplom na szlachectwo w 1781 r. (MP.). Ożeniony był po raz trzeci z Prowidencyą z Fontannów. Córki jego: Karolina za Placydem Izbińskim, sędzicem sochaczewskim. Teresa za Antonim Siemianowskim, kasztelanicem rawskim. Z pierwszym zięciem zawarł umowę przedślubną w 1779 r., z drugim w 1785 r.; ten ostatni kwitował pozostałą po nim wdowę z 10,000 fl. w 1786 r. (DW. 97 f. 804; 101 f. 1177; 102 f. 1131 i M. 297 f. 8). Maryanna wyszła 1791 r. za Ignacego Tańskiego, Józefa i Justyna jedna po drugiej za Weigla, bankiera w Wrocławiu, Katarzyna w 1805 r. za Jana Goltz'a, doktora w Puławach. Z synów Jana Baptysty:

Paweł, urodzony z drugiej żony, był doktorem równie jak Jan, urodzony z trzeciej żony, a zmarły wkrótce po ojcu.

Józef z żony, Delfiny Cichler, zostawił syna Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1862 r.

Ignacy, wylegitymowany 1837 r., prezes dyrekcyi generalnej towarzystwa ogniowego, zmarły 1842 r., z żony, Antoniny Bębnowskiej, zmarłej w 1871 r., zostawił córkę Zofię, żonę Włodzimierza Piaskowskiego i syna Ignacego, ożenionego z Heleną Dobiecką, 1-o v. Osławską, zmarłego bezdzietnie w 1889 r.

Kazimierz, eques auratus (V. L. 1764 r.), żonaty z Ewą Zymanówną (M. 302 f. 173), 2-o v. żoną generała Dzierzbickiego, pozostawił syna Pawła i córkę Józefę (Debit. Czers. 2 f. 16 i DW. 103 f. 559).

Paweł, syn zdaje się Jana Baptysty, konsyliarz królewski 1790 r., żonaty z Franciszką Guszkowską v. Guzkowską 1792 roku (DW. 106 f. 432; 108 f. 5 i 109 f. 52).

CZEMPKOWSCY w województwie wołyńskiem. Szczęsny, Jan, Mikołaj, Paweł, Andrzej, Krzysztof i Ambroży, w przytomności stryja Jana, w 1621 r. zabezpieczyli 1100 fl. na Kuczkorowicach Jezuitom łuckim. Apolonia z Tyszkiewiczów, wdowa po Janie, 2-o v. Mikołajowa Bobrowiczowa i Bazyli, Prokop, Mikołaj i Gabryel Czempkowscy, synowie Jana, procesują 1642 r. Czaplica o 3113 fl. (Woł. IV f. 631 i 1015; Kij. V. f. 907).

CZEMPSKI Jerzy, pisarz i komisarz inflancki 1619 r. (Zap. Lub. 24 f. 623)

CZENKO Michał i Regina z Sierchowieckich, małżonkowie, odstąpili pewne prawa Rostopczy 1637 r. (DW. 49 f. 188).

CZENKOWSCY. Przed aktami wójtowskimi człuchowskimi Michał Czenkowski udowodnił 1617 r. pochodzenie swoje szlacheckie. Dwunastu świadków zeznało, że Andrzej Czenkowski z Małgorzaty Zawadzkiej miał syna Mikołaja, a ten z Anny Kiełpińskiej z Kiełpina, syna Michała, służącego żołniersko w młodości swej we Francyi i w Węgrzech, a następnie w starostwie hamersztyńskiem. Ten Michał z Anny Kościerzyńskiej miał syna Michała, obecnie legitymującego się. Michała syn Tomasz (DW. 46 f. 188).

z CZEPEROWA w ziemi lwowskiej Stanisław i Suprun, pozwani 1444 r. o złożenie dowodów na własność Czeperowa, twierdzą, że to ich ojcowizna, że są dziedzicami i ziemianami z dawna ruskimi, a herb ich, podług tego co ludzie mówią, jest ten sam, co Wincentego z Szamotuł (a więc *Nałęcz*). Stanisław był pozwany 1441 r. o sprzedanie wolnej kobiety żydowi (AGZ. XIV. 946 i 263).

Herb Korab'

CZEPIEL h. KORAB' Mikołaj, protonotaryusz apostolski, kanonik krakowski, proboszcz sandomierski i włocławski, umarł 1518 r. (Star. Mon.). Ks. Korytkowski na podstawie poważnych źródeł wykazał, że Czepiel pochodził z niemieckiej mieszczańskiej rodziny z Poznania.

CZEPIELOWSCY, patrz *Ciepielowscy*.

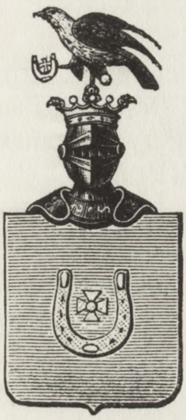
CZEPIKOWIE h. KORAB' w W. Ks. Litewskiem. Jan z synami: Łukaszem i Franciszkiem, syn Antoniego, Jan z synem Pawłem i Józef z synami: Antonim i Wincentym, synowie Kazimierza, wnukowie Bazylego Czepika, właściciela dóbr Orzeszkowicze w 1725 r., legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1799 r.

CZEPIŃSCY. Jan, właściciel Czepina, w powiecie lipnowskim 1564 r. (Paw.). Tomasz Czepiński podpisał z województwem krakowskiem elekcyę króla Michała.

CZEPKOWSCY. Stanisław, Jan, Andrzej i Katarzyna, dzieci Feliksa, zeznają oblig w grodzie lubelskim 1589 r. Stanisław, syn Feliksa, zeznał zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Bierułtowską, 1610 r. Feliks, Jan, Mikołaj, Paweł, Andrzej i Krzysztof, synowie Stanisława, zeznają oblig 1621 r. (Zap. Lub. 5 f. 580 i 1041; 18 f. 932 i 25 f. 140). Jakób, syn Franciszka, w grodzie warszawskim 1606 r. (DW. 32 f. 1624).

CZEPLIŃSCY, patrz *Cieplińscy*.

CZEPOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Czepowa, w powiecie szadkowskim. Dominik z Czepowa, przeniósł to dziedzictwo swoje na prawo niemieckie i dał w niem sołtystwo Piotrowi i Janowi 1364 r. (KWP. III). Tomasz zabezpieczył w 1544 r. posag żonie Rysińskiej w grodzie przedeckim. Anna za Trzebuchowskim 1555 r. (Gr. Przed. 4 f. 396 i 9 f. 57). Stanisław, syn Floryana z województwa sieradzkiego i żona jego Sabina ze Studzienic, biorą w zastaw 1595 roku od Czarnkowskich Manajów z klucza złoczowskiego (Wyr. Lub. 39 f. 456 i AGZ. X. 2716). Wojciech, syn Stanisława, spłacony przez Cieplińskiego 1616 r. Mikołaj, syn Wojciecha, bierze w zastaw od Krzykowskiego Czepowo Nadolne 1625 r. Marcin, syn Jana, żonaty 1615 r. z Reginą Straszkowską (Gr. Przed. 19 f. 574; 60 f. 94; 61 f. 94 i 69 f. 162). Benedykt wprowadzony do Rgilewa 1560 r. (Gr. Przed. 12 f. 71). Maciej, syn Benedykta, wziął w zastaw Manajów od Sobieskiego 1604 r. (Zap. Lub. 15 f. 524).

Herb Jastrzębiec.

Jan, z podsędka lwowskiego sędzia ziemski 1617 r., żonaty z Anną z Dawidowa (Zap. Lub. 24 f. 52), miał z niej syna Floryana i córki: Jadwigę za Wojciechem Mysłowskim, Zofię i Marcyannę (Zs. Lwow. z 1624 r.).

Łukasz, żonaty z Krystyną Bałabanówną 1680 r. (Woł. IX f. 31). Marya z Kobierzyckich za N. Czepowskim 1701 r. (Gr. Przed. 82 f. 15). Stanisław podpisał z województwem łęczyckiem elekcyę króla Michała. Mikołaj, wprowadzony do Mniszewa, w ziemi czerskiej, 1763 r. (Perp. Czers. 32 f. 86).

CZERADZCY z Czeradza, w powiecie poznańskim. Akta poznańskie z lat 1390 — 1400 wspominają o Żegocie i synowcu jego Marcinie (Leksz.). Sylwester, syn Walentego, 1448 r. na uniwersytecie krakowskim.

CZERCHAWSKI Stefan podpisał z województwem kijowskiem elekcyę króla Michała.

CZERCZYCCY v. CZERNCZYCCY z Czernczyc, w powiecie łuckim. Semen Łasko Czernczycki 1570 r., a Fedor Złoba i Iwan Czernczyccy, właściciele Czernczyc 1583 r. (Jabł.). Iwan Wołyniec Czernczycki, horodniczy łucki 1596 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 1), następnie wojski łucki, pozostawił syna Jana, który w 1605 roku w grodzie warszawskim ceduje sumę Wojsławskiemu (DW. 32 f. 519).

Jerzy Złoba Czerczycki i Aleksandra z Isajkowskich, 1-o v. Czerczycka, 2-o v. Janowa Rodkiewiczowa, zwalniają z procesu Rodkiewiczów 1625 r. (Kij. III C f. 28). Hrehory i Konstanty pisali się z województwem wołyńskiem na elekcyę Władysława IV-go, a Adam Łasko Czerczycki na obiór Jana Kazimierza.

Wacław Złoba (Czerczycki ?), urodzony z ks. Katarzyny Czetwertyńskiej, kwitował wuja swego z sumy po babce 1652 r. (Kniaź.). Anastazya z Pawłowiczów Stefanowa Czerczycka, procesuje Jabłonowskiego 1694 r. (Woł. IX f. 1499). Bartłomiej subdelegat grodzki krzemieniecki 1785 r.

Wawrzyniec Złoba, dziekan katedralny, nominat sufragan i oficyał chełmski 1794 r. Euzebiusz, Antoni i Ignacy Łaskowie Czerczyccy, dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia w Galicyi 1782 r., w sądzie ziemskim bełskim (Goł.).

Herb Zaremba.

CZEREJSCY h. ZAREMBA w powiecie orszańskim. Aleksander otrzymał 1656 roku Horodnię pod Orszą po Pacu (Pac.). Józef, rotmistrz, a Zygmunt, horodniczy orszański, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

Michał, regent grodzki 1777 r., a ziemski orszański 1779 roku.

Bernard Ludwik, syn Ignacego, a wnuk Zygmunta, horodniczego orszańskiego, dowiódł szlachectwa w Królestwie 1850 r. (A. b. Her.).

z CZEREMOSZNY w ziemi lwowskiej. Akta sądowe lwowskie z lat 1443 do 1456 często wspominają o Olechnie z Czeremoszny, żonie jego Fedce i synach: Andrzeju alias Bogdanie i Aleksandrze (AGZ. XIV). W 1490 r. Mikołaj, Andrzej i Feliks Bohdanowie, bracia rodzeni i niepodzielni, dziedziczyli na Czeremosznie i Ustni (AGZ. XV). W 1533 r. dziedziczyły na Czeremosznie: Katarzyna, żona Zacharyasza Miklaszewskiego, Barbara, żona Stanisława Halki, Małgorzata i Dorota (AGZ. X. 513).

CZEREMOWSKI Mikołaj, współwłaściciel Obertyna, w powiecie kołomyjskim, 1579 r. (Paw.). Tomasz Czeremowski sive Opatowski, syn Mikołaja, właściciel Obertyna, układa się z Żeromskim 1590 r. (Zap. Lub. 5 f. 795).

CZERKAS Stefan, zasłużony wojak, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 roku (V. L.) i herb *Leliwę*. Stefana Czerkasa i Marcina Wąsowicza, deputatów chorągwi królewskiej, oskarżyli 1665 r. żydzi krakowscy, że monetę, którą im chcą płacić podatek, uznali za złą (Gr. Krak. 92 A f. 704).

CZERKASOWIE. Iwaszko Czerkas, dworzanin królewski 1509 r. (Akta Zap. Ros. II). Wasil Olechnowicz Czerkas, bojar połocki 1547 r. (ML. 62 f. 67). Iwan, pisarz grodzki kijowski 1585 r. Owdotia, wdowa po Marku i synowie jej: Bohdan i Stefan, procesują Czetwertyńskich 1637 r., o zabranie stada koni (Bracł. IX f. 392). Barbara Czerkasówna, żona Teodora Humienieckiego, procesuje Woroniczów 1642 r. (Kij. V f. 834). Gabryel, podczaszy mielnicki 1682 r.

Ludwik Czerkas, syn Ignacego, wnuk Gabryela, legitymował się ze szlachectwa 1844 r. w gubernii Podolskiej.

CZERKAWSCY v. CZERKASCY h. SAS i h. JELITA z Czerkas, w ziemi lwowskiej. Widocznie obok Sasów osiedli w tych Czerkasach i Jelitczykowie,

skoro już Niesiecki zna tylko Jelitczyków Czerkaskich i wszyscy obecnie wylegitymowani w Galicyi, w Królestwie i na Litwie, do tego herbu się zaliczyli.

Steczko i Onyszko i Steczko Ilko z Czerkas, podpisali konfederacyę ziemi lwowskiej przeciw Odrowążom i przyłożyli pieczęcie swoje z herbem *Sas*, tylko na pieczęci Steczka Ilka strzała żeleźcem do półksiężyca zwrócona (Piek. Her. Pols.). Iwanek Myrcza procesuje się 1479 r. ze Steczkiem Tyrawą. Onyszko Tyrawa 1472 r. we Lwowie. Bracia: Iwaszko i Berilo, ręczyli 1489 r. za Piotrem Szamickim (AGZ. XV). Zańko procesuje się z Pierzchnickim 1539 r., a Zacharyasz 1546 r. Waśko, Sienko i Fedka, Fedkowa Zajączkowa, rodzeństwo, mają sprawę z Pierzchnickim 1547 r. (AGZ. X. 591, 736 i 753). Ks. Aleksander Rużyński zabił w Rużynie Iwana Czerkawskiego, woźnego; wytoczyli mu o to sprawę w 1604 roku, Maryna Hrehorówna, wdowa po Iwanie i dzieci jej: Ostap, Iwan, Waśko, Filon, Wasil, Marusza i Lubka. Opiekunem ich był Kirik Puchacz Horodyski (Bracł. II f. 1979). Jan, Eustachy, Mikołaj, Andrzej i Apolonia, dzieci Eustachego, otrzymali glejt 1629 r. Stefan i Prokop 1651 r. w popisie ziemi lwowskiej.

Herb Sas.

Herb Jelita.

Konstanty z Horodyszcza, syn Mikołaja, wnuk Ostafa, procesuje Konarskiego 1692 r. (Zap. Lub. 32 f. 656 i 68 f. 251). Konstanty, właściciel Zawadki, z Anny Mirusówny pozostawił synów: Michała, Franciszka i Jana, żyjących 1721 r. (Czerniech. f. 677). Stanisław podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

Wyżej wspomniany Franciszek, syn Konstantego, miał syna Jacka, a ten Nikodema, którego syn Józef z żony, Karoliny Borzęckiej, zostawił syna Hipolita, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1859 r. (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli pochodzenia szlacheckiego: Czerkaski Karol, bez podania herbu, 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim; Czerkawski z Horodyszcza Kasper h. *Jelita*, 1782 r. w sądzie grodzkim sanockim; Czerkawski Antoni w 1782 roku w sądzie grodzkim halickim i Czerkawscy h. *Jelita*: Józef, Jakób, Józef, Onufry, Andrzej, Antoni, Eliasz, Franciszek, Ignacy i Jan Tomasz, 1782 r. w sądzie ziemskim i grodzkim halickim; Benedykt 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, a dwóch Bazylich 1809 i 1823 r. w Wydziale Stanów (Goł.).

Legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej niżej wymienieni Czerkawscy: w 1848 r. Stefan z synem Augustem; Franciszek z synami: Janem, Ignacym, Władysławem i Franciszkiem i Hipolit Ignacy z synem Hipolitem, wszyscy trzej synowie Wacława, wnuki Michała, prawnuki Marcina, praprawnuki Stanisława, syna Antoniego. Mieczysław, syn Hipolita, w 1870 r., a Adam, Józef i Julian, synowie Augusta, w 1892 r. Stanisław z synami: Aleksandrem i Józefem, Feliks i Walenty, wszyscy trzej synowie Floryana, wnuki Jana Nepomucena,

prawnuki Józefa, praprawnuki Ludwika, syna Antoniego, w 1849 r. Jan, syn powyższego Feliksa, w 1865 r., a Zygmunt, syn powyższego Stanisława, w 1866 r.

W gubernii wileńskiej legitymowali się ze szlachectwa w 1820 r.: Jan i Adam Czerkascy h. *Jelita*, synowie Kazimierza, wnuki Jakóba, a prawnuki Michała, właściciela Polan i Bernaciszek w 1736 r.

[CZERKIES Mikołaj, został tłomaczem języków oryentalnych 1767 roku (Sig. 31).]

CZERKIEWICZOWIE h. PIĘCIOPIÓR. Julian i Mikołaj otrzymali szlachectwo na sejmie 1775 r., pod warunkiem nabycia dóbr ziemskich w ciągu roku, za sumę 50,000 fl. Ponieważ warunku tego nie spełnili, konstytucya sejmowa z 1776 r. warunek ten do lat dziesięciu odroczyła (V. L.). Mikołaj, otrzymał sołtystwo we wsi Osielec, w powiecie szczerzeckim, 1770 r. (M. 236 f. 138). W 1781 r., gdy Mikołaj otrzymał dyplom szlachectwa, był on patronem sądów referendarskich, komisyi wojskowej i departamentu wojskowego (Kancl. 100 f. 1). W 1781 r. był sekretarzem królewskim (DW. 97 f. 808).

Wincenty i Jan, synowie tego Mikołaja i Agnieszki Krauze w latach 1837 — 1839 i Arkadyusz Paweł, syn Wincentego z Józefy Siennickiej, w 1850 r. udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie (A. b. Her.).

CZERKOWSCY. Pajsiej Ipolitowicz Czerkowski, episkop nieunicki chełmski i bełski 1624 r. Nie sprawował godności swej kościelnej, jako mianowany w Kijowie 1620 r. przez Teofana, patryarchę greckiego z Jerozolimy. Aleksander pisał się z województwem nowogrodzkiem na elekcyę Augusta II-go. Kunegunda z Toczyskich, 1-o v. Marcinowa Korzeniewska, 2-o v. Kazimierzowa Czerkowska, sprzedała Tchurznice Floryanowi Czerkowskiemu, w 1777 r. (DW. 93 f. 222).

z CZERLEJNA v. CZIRNELINA, w powiecie pyzdrskim. Bogufał, 1240 r. kanonik poznański, 1250 r. proboszcz gnieźnieński, obrany biskupem poznańskim 1254 r., konsekrowany w Lendzie 1255 r., zmarł 17-go Grudnia 1264 r. w Czerlejnie (Baszko). Bratanek jego, nie wymieniony z imienia, dany 1256 r. w zakład Świętopełkowi pomorskiemu przez Przemyśla, za okup Nakła (Ibid.). Krewny jego (cognatus) comes Piotr 1257 r. (KWP.). Janek, dziedzic Czirnelina, nabył Cielce 1370 r. od Harkembolda z Brudzewa. Wszyscy pewnie *Zarembowie.*

CZERLENIOWSCY z Czerleniowa, w powiecie trembowelskim. Stanisław na sądach we Lwowie 1442 r. (AGZ. XIV. 349). Wojciech nabył od Łukańców 1698 r. wójtostwo w Sielcu, w ekonomii samborskiej (AGZ. X. 6322).

CZERLENIOWSCY ze wsi Czerleniowce, w starostwie chmielnickiem, którą to wieś posiadali prawem lennem, z nadania 1558 r. W 1615 r. posiadają ją: Łukian, Ignat i Ałuszyn Czerleniowscy (Źr. Dz. V). Jan Kazimierz potwierdził w Gdańsku 1657 r., braciom stryjecznym: Janowi Bazylemu, synowi Bazylego

Małyneńki Czerleniowskiemu i Janowi, synowi Teodora Czerleniowskiemu, prawo na Czerleniowce (AGZ. X. 4655).

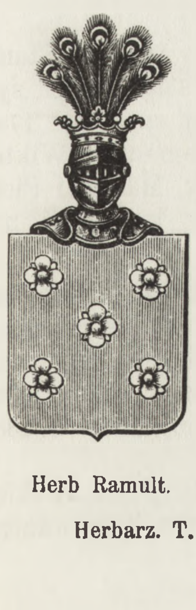
Legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Józef z synami: Wincentym, Onufrym i Leopoldem; Daniel z synami: Józefem, Antonim, Michałem, Piotrem i Ignacym, synowie Andrzeja; Jan, Grzegorz i Sebastyan, synowie Józefa, a wszyscy wnukowie Grzegorza, prawnukowie Tomasza; Łukasz z synami Tymoteuszem i Janem i Józef, synowie Jana, wnuki Tomasza, w 1848 r. Jan, Sylwester, Włodzimierz i Leon, synowie Józefa, wnuki Jana, w 1852 i 1857 roku. Włodzimierz i Józef, synowie wymienionego Jana, wnuki Józefa, w 1865 r. Jan, Sergiusz, Piotr i Paweł, synowie wymienionego Jana, wnuki Łukasza, w 1865 r. Paweł, syn Onufrego, 1871 r. Aleksander, Józef i Andrzej, synowie Antoniego, wnuki Daniela, w 1891 r. (Spis.).

CZERLENKOWSCY v. CZERLINKOWSCY h. CHORĄGWIE, w województwie bracławskiem. Hr. Ostrowski tak ich herb opisuje: w polu czerwonem nad dwiema chorągwiami złotemi z frendzlami, o trzech polach, jedna nad drugą, w czaszy złotej pół wyżła; pod chorągwiami trzy wręby srebrne, jedne pod drugiemi, ku dołowi zmniejszające się. W szczycie hełmu pięć piór pawich.

Iwan, sędzia ziemski bracławski v. winnicki, komisarz do rewizyi zamku winnickiego 1613 r. (V. L.). Posiadał on wieś Tiutki ze starosta bracławskiego w 1615 r. W 1629 r. posiadał ją Sylwester, pisarz ziemski bracławski (Źr. Dz. V): Sylwester, ożeniony 1626 r. z Anną Szaszkiewiczówną, córką Mikołaja i Eudoksyi ze Zbaraża Woronieckiej, poseł na sejm 1633 r. (Kij. III C f. 236 i Czerniech. f. 233), pisał się z województwem bracławskiem na elekcyę Jana Kazimierza.

Stefan, stolnik bracławski, posiadacz wójtostwa chmielnickiego (Źr. Dz. V), z sejmu 1613 r. komisarz do rewizyi starostwa chmielnickiego, a 1616 r. do lustracyi ksiąg ziemskich, podkomorskich i grodzkich winnickich (V. L.).

Jerzy, żonaty z Barbarą Dzieduszycką, zastawny posiadacz 1624 r. części Dawidowa. należącej do Kłodnickich (Zs. Lwow.). Jan, syn Jerzego, procesowany przez Bieniewskiego 1642 r. o Sieliszcze. Atanazy, Bazylianin, Jan i Sylwester, bracia, zapisują Sieliszcze 1670 r. Piaseczyńskiemu (M. 371 f. 50). Cecylia za Maciejem Czaplicą, a Anna za N. Oczesalskim, w województwie kijowskiem 1642 roku (Kij. V f. 68 i 971; VI B f. 78).

Herb Ramult.

CZERMIEŃSCY v. CZERMIŃSCY herbu RAMULT, z Czermna, w powiecie bieckim, którą to wieś posiadali w 1581 roku Jan, Wojciech i Mikołaj (Paw.). Do nich zapewne zaliczyć należy Jana z Czermna Czermińskiego, dworzanina Jana Buczackiego 1445 r., który darował mu za zasługi w 1541 r. wieś Telacze w halickiem. Na tej wsi zapisał on żonie swej Jadwidze 60 grzywien 1453 r. (AGZ. XII). Jan miał zapisane 150 grzywien na Waniewicach, które król przeniósł synowi jego Mikołajowi 1497 r. na Dąbrówkę, a Waniewice odebrał (Proch.). Jan, kanonik przemyski i sandomierski, pleban

sanocki i pisarz królewski 1532 r. (AGZ. X. 492). Stanisław, żonaty z ks. Małgorzatą Zbaraską 1555 r., nie pozostawił potomstwa (M. 85 f. 72). Jan, posiadał na Podolu 1565 r. Mielnicę, Trupczyn, Olchowiec, Władkowce i Zwiniacze (Jabł.). Tenże sam, czy też inny Jan, dziedzic Zwiniacz i Mielnicy, wojski kamieniecki 1585 r., żonaty z Elżbietą Branicką 1593 r., w którym zabezpieczył jej posag (Zap. Lub. 12 f. 557). Anna, za Mikołajem Potockim 1577 r. Jan, żonaty z Barbarą z Kalinowskich, otrzymał 1649 roku konsens królewski, na wykupienie wsi Kniaże w województwie ruskiem, z rąk Łahodowskiego (M. 191 f. 7; 192 f. 311 i AGZ. X. 4278).

Jan, ale pisał się z Czermina, podstoli latyczowski 1692 r., podstoli podolski 1702 r., żonaty z Angelą z Łąckich, 1 o v. Zubczewską (Bracł. XIV f. 876 i 1085). Brat jego Stanisław 1715 r. (Bracł. XV f. 1427).

Remigian, podstoli podolski 1726 r. Andrzej, stolnik latyczowski 1724 r., żonaty z Wiktoryą Zahorowską 1727 r. (Czerniech. f. 971).

CZERMIŃSCY h. CHOLEWA z Czermina, w powiecie rypińskim, którą to wieś posiadali 1564 r. Maciej i Jerzy (Paw.). Bartłomiej, Marcin, Piotr i Wojciech pisali się z ziemią dobrzyńską na elekcyę Augusta II-go. Piotr, stolnik dobrzyński, umarł 1723 r. Michał, pułkownik wojsk koronnych, syn Tomasza, stolnika dobrzyńskiego i Jadwigi ze Skąpskich, posiadał 1762 r. dobra Rośle, w województwie łęczyckiem (Herb. Kr.) Piotr, Symplicyusz i Franciszek pisali się z województwem łęczyckiem na elekcyę Stanisława Augusta.

Herb Cholewa.

Maciej, starosta zbyszewski, sędzia kapturowy dobrzyński 1764 r., z Jadwigi Gutkowskiej pozostawił syna Kajetana, żonatego z Agnieszką z Krosnowskich, stolnikówną czerniechowską, który wspólnie z Antonim podpisał z ziemią dobrzyńską elekcyę Stanisława Augusta (DW. 101 f. 1538). Sprawa spadkowa po Kajetanie ciągnie się jeszcze 1861 r., w którym powoływani są do niej: Franciszek, Józef i Stanisław Czermińscy, Helena Białkowska i Białkowscy, lub ich sukcesorowie.

Antoni, komornik dobrzyński 1792 r. Anna za Stanisławem Górskim 1712 r. (Perp. Czers. 17 f. 345). Józef, syn Józefa i Maryanny z Rylskich, część na Olszy sprzedaje 1780 roku bratu stryjecznemu Piotrowi, synowi Tomasza i Wiktoryi z Wysockich (DW. 96 f. 415). Jan, Ignacy, Marcin i Piotr w ziemi dobrzyńskiej 1790 r. Jan, towarzysz kawaleryi narodowej 1791 r. (Lauda Dobrz. i DW. 107 f. 1412).

Tomasz i Ignacy, synowie Stanisława i Karoliny Szolc; Józef i Erazm, synowie Antoniego i Anny Ostrowskiej, wnukowie powyższego Stanisława i Jan, syn Norberta i Joanny Sowińskiej, wnuk tegoż Stanisława, a wnukowie i prawnukowie Marcina, dziedzica dóbr Dobre 1766 roku, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1838 do 1850.

Rafał, syn Michała, pułkownika, posiadacza Rośli, z Maryanny Brodowskiej, ur. 1743 r. w parafii Turobinskiej, zostawił synów: Sylwestra, wylegitymowanego

ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. i Bartłomieja, którego syn Rafał legitymował się 1845 r. (A. b. Her.). Aleksander, zmarł 1856 r. w płockiem, pozostała po nim wdowa Wiktorya z Kossobudzkich, zmarła 1858 r.

CZERMIŃSCY v. CZERMIEŃSCY h. JELITA z Czermna, w powiecie opoczyńskim. Mikołaj z Czermna, zawiera w 1425 r. ugodę z Piotrem z Mniszkowa (Gr. Opocz.), a Tomasz tegoż roku ręczył w Radoszycach za Niemierzę z Łukowej. Jakób, syn Tomasza, 1455 r. na uniwersytecie w Krakowie. Tenże Jakób, ksiądz, z bratem swym Klemensem, odgraniczyli 1463 r. Czermno od Pilczycy (Gr. Opocz.). Andrzej, burgrabia krakowski 1475 r. Helena 1508 r., a Piotr, Józef i Mikołaj, dziedzice Czermna 1577 r. (Paw.). Andrzej, burgrabia krakowski, części na Czermny sprzedaje 1574 r. braciom swoim stryjecznym: Mikołajowi, Piotrowi, Leonardowi i Jobowi (M. 111 f. 108). Andrzej, żonaty 1572 r. z Dorotą Oryszewską, córką Jana (M. 110 f. 340 i 342), pozostawił córkę Zofię, żonę Andrzeja Potockiego 1592 r. Wyżej wymienieni czterej bracia zeznali 1570 r. między sobą dział dóbr Czermna, wpisany w grodzie opoczyńskim 1577 r.

Herb Jelita.

Synowie Mikołaja: Stanisław, Mikołaj, Sebastyan i Jan zrobili dział lasów do dóbr Czermna należących w 1627 r. Katarzyna, wdowa po Leonardzie, Abraham, Aleksander i Zygmunt, synowie Joba i Stanisław, Mikołaj i Sebastyan, synowie Mikołaja, procesują się 1633 r. z plebanem z Pilczycy (Gr. Opocz.). Sebastyanowi nadał Władysław IV-ty sołtystwo szczerzeckie 1637 r., które następnie odebrał Jan Kazimierz w 1658 r. pozostałej po nim wdowie, Zofii Krystynie ze Żmigrodu Stadnickiej, z powodu niezapłacenia kwarty (AGZ. X. 3947 i 4712; M. 196 f. 146). Michał, Katarzyna i Teresa, dzieci Jana i Anny z Myszkowskich, córki Jana, w 1678 r. (Zap. Lub. 57 f. 453). Remigian i żona jego, Maryanna z Chlewickich, dzierżawili starostwo drohomyślskie 1719 r. (Gr. Bełs. 308 f. 317).

Herb Wieniawa.

CZERMIŃSCY h. WIENIAWA z Czermina, w województwie kaliskiem. Benko z Czermna, Szczepanowa, Żabokruk, w latach 1397 i 1398 pozwany w Krakowie przez Pieniążka o 50 grzywien długu ojca, spłaca ten i drugi żydowi za siebie i brata swego Andrzejka z Czermna (St. Pr. P. P. VIII uw. CCXXXI, 46, 6443 i 6479). W 1398 r. sprzedał połowę Szczepanowa za 200 grzywien Janowi z Tarnowa (Arch. Sang. II). Ten Benko pisał się z Kuchar i 1374 r. dostał od ks. Władysława Opolskiego Żabokruki i Brańcze, z warunkiem osiedlenia się na Rusi (AGZ. VII). Prawie stale też odtąd przebywa na Rusi, gdzie żyje jeszcze 1408 r., ale dzieci nie zostawił, bo zapisując Dominikanom lwowskim Zarudcze i Macoszyn w 1402 r., polaca modłom ich siebie, żonę Annę i ogólnie sukcesorów swoich.

Brat jego Andrzejko z Czermna, będzie zapewne identycznym z Andrzejem z Kuchar, który 1373 r. w imieniu Dymitra podskarbiego, nazwany przy tem od tegoż jego bratem, sprzedaje część Krzeszowic (KKKr. II), a 1398 r. z bratem swoim Mikołajem z Kuchar, jako Wieniawita, zaświadczył szlachectwo swego współherbownika w Sieradzu (Pis. Dz Pol. IX).

Maciej Czermiński świadczy w Kaliszu 1394 r. (KWP. III). Część Czermina i Pojezdnicę posiadał w 1579 r. Walenty (Paw.). Mikołaj kwitował 1577 r. ojca swego Walentego, ze spadku po matce Annie z Charlińskich (M. 115 f. 255). Inny Walenty wziął w zastaw od Leszczyńskich w 20,000 fl. dobra Romanowskie, w powiecie łuckim, a król Zygmunt III-ci nadał mu w dożywocie 1628 r. Horodyszcze, Wiszenkę etc. na Ukrainie (Woł. IV f. 1031 i AGZ. X. 3535).

Wojciech Słanisław, syn Walentego, podczaszy parnawski 1659 r., podczaszy wołyński 1682 r., pisarz grodzki 1677 r., a podstarości łucki 1678 r., żonaty 1-o v. z Elżbietą z Podhorodna 1661 r., wdową po Filonie Jełowickim, 2-o v. z Konstancyą z Horaimów 1688 r. (Zap. Lub. 43 f. 405; 47 f. 176; 64 f. 128; M. 219 f. 222 i Bracł. XIV f. 878).

Felicyan, łowczy parnawski 1679 r. Łukasz, stolnik derpski 1659 r., kasztelan zawichostski 1662 r., wraz z Janem i Michałem podpisał z województwem sandomierskiem obiór króla Michała. Tenże Łukasz, wymieniony wyżej Wojciech Stanisław i Konstanty, kasztelanic zawichostski, pisali się z województwem sandomierskiem na elekcyę Jana III-go.

Łukasz, urodzony z Zofii Kietlińskiej h. Rawicz (Kor.), jest nazywany w późniejszych aktach, z czasów gdy już nie żył, kasztelanem małogoskim, być więc może, że po 1676 r. został nim i na tej kasztelanii umarł. Pierwszą jego żoną była Teofila z Ruszczy Branicka, podkomorzanka krakowska; drugą Zofia Tarłówna (DW. 67 f. 136 i Kor.). Z Branickiej synowie: Konstanty, Adam i Łukasz (V. L. 1764 r. i Zap. Lub. 58 f. 348) i córki: Anna Samuelowa Gosławska i Teresa Grabińska; z Tarłówny syn Antoni i córki: Helena Konarska i Zofia, żona 1-o v. Stanisława Dziuli, stolnika sandomierskiego, 2-o v. Borka, kasztelana radomskiego.

Łukasz, 1717 r. biskup pergameński, sufragan i oficyał przemyski, scholastyk gnieźnieński, kanonik krakowski, umarł w 1719 r. w Lublinie (Kor.). W 1691 roku deputat na trybunał lubelski (Zap. Lub. 67 f. 49).

Antoni, stolnik sandomierski 1706 r., następnie kasztelan małogoski, żonaty 1-o v. 1724 r. z Urszulą Bielińską, marszałkówną wielką koronną, z nią rozwiedziony, zaślubił 2-o v. Maryannę Krasicką, córkę Józefa Stefana, kasztelana halickiego i Justyny Sapieżanki. Pierwszej zapisał sumę w 1724 r. i razem z nią kupił Zastów od jej matki; z drugą zeznał zapis dożywocia 1728 r. Krasicka po jego śmierci wyszła za Jana Dębińskiego, starostę wolbromskiego (DW. 65 f. 464 i 851; 67 f. 136 i 66 f. 905; Sap. III).

Adam umarł bezdzietnie.

Konstanty, z Salomei Wolskiej zostawił syna Antoniego Karola, starostę drohowyskiego, ożenionego z Józefą Karwicką.

Feliks, z chorążego podlaskiego kasztelan połaniecki 1700 r., kasztelan kiowski 1706 r. W 1702 i 1704 r. otrzymał listy przypowiedne na chorągwie pan-

cerne (Sig. 15 i 16). Pułkownik dragonów królewskich (Perp. Czers. 28 f. 185). Syn jego N., otrzymał starostwo garwolińskie 1706 r., zdaje się jednak, że go nie objął, bo posiadał je wówczas Bieliński, W 1710 r. wprowadzony zostaje do tego starostwa Feliks, a w 1712 r. tytułuje się starostą garwolińskim Jerzy, syn Feliksa, pomimo, że starostwo to z rąk Bielińskich nie wyszło (Perp. Czers. 17 f. 221 i 19 f. 61). Feliks wspólnie z żoną, Heleną z Brzozowskich, otrzymał w 1713 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Sułowskich starostwa grójeckiego, a z rąk Szydłowskiej starostwa piaseczyńskiego (Sig 18; M. 221 f. 712; DW. 62 f. 529). Feliks, gorliwy stronnik Augusta II-go, sławny partyzant, niejednokrotnie dał się dobrze uczuć Szwedom. W końcu schwytany przez Jerzego Lubomirskiego i wydany Szwedom, dwa lata przesiedział w więzieniu w Kolmarze. W 1714 r. kiedy zaczęły się województwa zrywać na ucisk Sasów, Feliks widząc, że król łamie prawo i wolność, opuścił go i na czele Sandomierzan stanął pod Sieciechowem. Tutaj umarł. Pozostała po nim wdowa otrzymała w 1715 r. konsens królewski, na ustąpienie starostwa piaseczyńskiego Adamowi Sieniawskiemu, a dóbr Gzowiec synowi swemu Jerzemu (DW. 62 f. 754 i 785).

Jerzy, chorąży rożański 1714 r., starosta grójecki. Tenże sam, czy też inny Jerzy, starosta domaniowski 1717 r. (DW. 62 f. 1467).

Anna, córka Andrzeja, za Janem Cieleckim z Bachorzewa 1619 r. Piotr, syn Andrzeja, właściciel Pilawiec 1664 r. Stanisław, syn Piotra, chorąży parnawski, sprzedał Pilawce Olszewskiemu 1692 r. (Zap. Lub. 48 f. 1145 i 68 f. 380). Stanisław, z chorążego parnawskiego chorąży podlaski 1700 r., kasztelan połaniecki 1730 r., żonaty w 1705 r. z Katarzyną Gostomską (Bracł. XIV f. 1033). Felicyan, Katarzyna i Anna, dzieci Jerzego i Justyny Świderskiej, 1677 r. (Zap. Lub. 56 f. 99). Helena za Jerzym Pruszyńskim 1698 r. Teresa za Andrzejem Ustrzyckim 1702 r. (AGZ. X. 6335 i 6454). Jerzy, starosta kniszyński, pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go.

W Galicyi udowodnili swoje pochodzenie szlacheckie: Mikołaj, Piotr i Jan h. Wieniawa, 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim. Michał, Franciszek Józef, Tadeusz Ignacy i Jan Nepomucen w Wydziale Stanów 1809 i 1817 roku. Melchior, 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, a syn jego Ksawery, w Wydziale Stanów 1818 r. (Goł.).

CZERMOŃSKI Julian, podczaszy łomżyński, wyznaczony z sejmu 1768 r. komisarzem do zamiany Paniowiec na Mierzwicę (V. L. f. 366).

CZERNACKI Jerzy, podpisał się 1700 r. na zjeździe pod Olkinikami z województwa wileńskiego.

CZERNCZYCCY, patrz *Czerczyccy.*

CZERNEK Grzegorz, poseł województwa kijowskiego, podpisał elekcyę Władysława IV-go.

z CZERNIAKOWA CIELICZ właściwie CEDLICZ. Hincza alias Czedlicz ze Szląska 1418 r. w orszaku księcia Janusza Mazowieckiego (KM.). Tenże Hiń-

cza alias Cielicz (Henryk) z Czerniakowa, podkomorzy warszawski 1420 — 1431 r. W 1428 r. wraz z innymi dygnitarzami i urzędnikami składa hołd ks. Bolkowi i Ofce Mazowieckim (KM.). Anna, córka Hińczy z Czerniakowa (wnuczka zapewne podkomorzego), żona Zygmunta Łaiszczewskiego w 1506 r. (M. 18 f. 253).

CZERNIAKOWSCY h. ŁADA z Czerniakowa, w powiecie warszawskim. Stanisław i Jan, synowie Mikołaja, właściciele Czerniakowa 1517 r. (M. 32 f. 2). Jan, cześnik czerski 1557 roku; syn jego Stanisław, ożeniony z Elżbietą Ciołkówną, sprzedał Ossowo Kiszce 1580 r. Z żoną zeznał zapis dożywocia w 1591 r. Córka jego Anna (Conv. Warsz. 1 A f. 393; Perp. Czers. 1 A f. 206; 1 B f. 65). Widać, że sprzedaż Ossowa nie przyszła do skutku, bo tenże Stanisław jest właścicielem tej wsi w 1605 roku, oraz Krępy i Ostrowia. Jan, Mikołaj, Adam, Kasper i Wawrzyniec, synowie Stanisława z Ciołkówny, pokwitowani przez siostrę z posagu 1609 r. (DW. 32 f. 846; 35 f. 1075 i 37 f. 512).

Herb Łada.

Mikołaj, zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Frydwaltówną 1614 r. Kasper, właściciel Ossowa i Krępy, zapisał żonie, Zofii z Gulińskich, dożywocie w 1612 r. (DW. 34 f. 513; 40 f. 1742; 43 f. 429 i 48 f. 508). Jan, podstoli warszawski 1605 r., zapisał żonie, Elżbiecie Łychowskiej, sumę w 1622 r. Marszałek sejmikowy ziemi warszawskiej 1606 r. Adam, Stanisław i Mikołaj, synowie Jana, podstolego, sprzedali Zabrańce Grzybowskiemu 1634 r. i odstąpili posag matki zabezpieczony na Ostrowcu Kossobudzkiemu 1621 r. (DW. 32 f. 1295; 33 f. 310; 46 f. 1793 i 1324; 48 f. 1487 i 1501).

W 1580 r. dziedziczyli na Czerniakowie Mikołaj i Stanisław, synowie Nikodema i Wawrzyniec (Paw.). Wojciech, Jan i Stanisław, synowie Jurgi, pożyczają 1588 roku sumę od Bonieckiego na wyposażenie siostry swej Katarzyny, żony Stanisława Jeżewskiego. Druga ich siostra Elżbieta za Mikołajem Górskim z Góry 1596 r. (Zs. Gr. Czers. 57 f. 100 i Perp. Czers. 1 B. f. 25). Piotr, komornik Zygmunta Augusta 1569 r. (Op. Łuc. 2043). Jan, syn Macieja, w 1607 r. Jan zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną Gonecką, w 1650 r. Paweł, żonaty z Zuzanną 1653 r. (DW. 34 f. 278; 50 f. 927 i 52 f. 235). Andrzej i Jan pisali się z ziemią warszawską na elekcyę Jana Kazimierza, a Krzysztof Jan z ziemią drohicką na obiór króla Michała. Katarzyna za Wojciechem Glinieckim 1613 r. (Perp. Czers. 4 f. 246). Jan, pisarz grodzki i poborca mielnicki 1660 roku, z Konstancyi Szujskiej pozostawił synów: Krzysztofa, Maksymiliana i Kazimierza (Zap. Lub. 46 f. 580; 47 f. 303 i 57 f. 475)

Herb Rola.

CZERNIAŃSCY h. ROLA. Stefan Czerniański podpisał z województwem wileńskiem elekcyę króla Michała. Józef, Ludwik, Franciszek i Justyna, dzieci Jana i Maryanny Koby-

łeckiej, wnuki Jerzego, prawnuki Jakóba, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1845 r. (A. b. Her.).

Herb Jastrzębiec.

CZERNIAWSCY h. JASTRZĘBIEC. Majątek pozostały po Bartłomieju Czerniawskim nadał Władysław IV-ty Kości 1641 r. (AGZ. X. 4068). Aleksandra wspomina ks. Anna Korecka w zapisie zeznanym na rzecz syna 1625 r. (Kij. III C f. 8). Marcin i Jan z powiatu rzeczyckiego podpisali się na walnym zjezdzie pod Olkinikami 1700 r. Bazyli pisał się z powiatem rzeczyckim na elekcyę Stanisława Augusta.

Michał, horodniczy upicki, sprzedał w 1749 r. dobra Putry, Dowbary etc. w województwie trockiem (Her. Kr.). Potomkowie jego: Józef, Antoni, Franciszek i Wincenty, synowie Dominika i Maryanny z Kuleszów, wnukowie Jana, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1840 r. (A. b. Her.).

CZERNICCY v. CZYRNICCY h. JASTRZĘBIEC odmienny, tak się przynajmniej wylegitymowali ze szlachectwa w gubernii wileńskiej, pochodzą z Czernic v. Czyrnic, w powiecie ciechanowskim. Sławomir z Krasnego i Krystyn z Drożdżyna, nabyli w 1377 r. od Pełki z Czyrnic dobra jego Czyrnice w ciechanowskiem (Bibl. Kras. Dypl.). Mikołaj, syn Jakóba z Czyrnic, 1413 r. na uniwersytecie krakowskim. Ścibor z Czyrnic, marszałek nadworny ks. Konrada Mazowieckiego 1458 r. Borek z Czyrnic, stolnik płocki 1445 r., podkomorzy ciechanowski 1453 r. Jakób, syn Pawła, 1456 r., Grzegorz, syn Jana, 1478 r., a Borysław, syn Mikołaja, 1489 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan z Czyrnic, wyznaczony 1527 r. komisarzem do działu dóbr Juniecka i Rębowa (St. Pr. P. P. VI. 343). Jan, ożeniony z Katarzyną Zielińską, 2-o v. Mikołajową Radzanowską, w początkach XVI-go wieku (Ziel.). Michał, podsędek ciechanowski 1531 r. Katarzyna za Andrzejem Krasińskim 1578 r. Szczęsny z ziemią ciechanowską, a Aleksander, sekretarz królewski, z województwem wileńskiem, pisali się na elekcyę Jana Kazimierza. Tenże Aleksander, ale już podstoli wileński, podpisał obiór króla Michała.

Aleksander, z Elżbiety Jamnickiej pozostawił synów: Jana i Franciszka, oraz córki: Annę i Konstancyę, nad któremi ustanowioną została opieka w 1662 r. (Sig. 5 f. 93). N., wojski łomżyński, a Bartłomiej, wojski wiski 1662 r. Marcin, podczaszy grodzieński 1669 r., pisał się z tymże powiatem na elekcyę Jana III-go. Wawrzyniec, syn Ignacego i Katarzyny z Gromeckich, zeznał w 1725 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną Mankiewiczówną, córką Jana (DW. 65 f. 1070). Antoni, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz 49 f. 608). Franciszek z ziemią dobrzyńską, Łukasz z województwem płockiem, a Michał z województwem mińskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Michał, nabył 1771 r. Kuszlany w powiecie oszmiańskim i zmarł 1797 r., zostawiwszy synów: Antoniego, Jana, Justyna i Adama, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii wileńskiej w 1798 r. Legitymując się przedstawili, że są

synami Michała, wnukami Antoniego, prawnukami Jana Michała, praprawnukami Marcina, syna Jakóba, który w 1629 r. był dziedzicem Rusoły i Goż.

Na sejmie 1775 r. naznaczoną została komisya do rozsądzenia sprawy Horaina z Szymonem, Jakóbem i Leonem Czernickimi (V. L. 494). Andrzej, porucznik kawaleryi narodowej 1790 r. (DW. 106 f. 967). Antoni, skarbnik brzeskilitewski 1794 r.

W Galicyi udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: Wincenty, Wojciech, Erazm, Józef, Jan i Kajetan 1809 r. w Wydziale Stanów (Goł.).

Józef, właściciel Zbijewka w kowalskiem, z żony, Maryanny Kłobukowskiej, 1-o v. Pogonowskiej, zmarłej 1821 r., zostawił córki: Teofilę Dąmbską i Praksedę za Rafałem Czernickim. Po Rafale została córka Józefa za Antonim Rudnickim i syn Józef, właściciel Dobrego w radziejowskiem. Córka Józefa za Janem Sokołowskim, właścicielem Wysokina. Ksawery, urodzony z Chomińskiej 1795 r., zmarły 1893 r., prezes sądu powiatu oszmiańskiego, z żony, Anieli Reuttówny, zostawił synów: Stanisława, Cezarego, Aleksandra i Edwarda.

CZERNICCY Jan i Aleksander, synowie Józefa, podpułkownika b. wojsk polskich 1812 r., Włodzimierz, syn Wojciecha, kapitana b. wojsk polskich i Józefy Łuczyńskiej i Jan, major b. wojsk polskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1838 — 1848, lecz herbu nie przedstawili (A. b. Her.).

CZERNIECCY h. KORAB' w województwie ruskiem. Piotr, odstąpił wójtostwo w Stronny synowi Steckowi 1581 r. (M. 125 f. 443). Waśko Steckowicz Czerniecki, otrzymał w 1603 r. konsens królewski, na ustąpienie wsi Isajce, w starostwie samborskiem, dzieciom swoim: Łukaszowi, Iwanowi i Helenie (M. 155 f. 146).

Herb Korab'.

Iwan, podpisał elekcyę Władysława IV-go, a Bazyli, Jan i Piotr obiór króla Michała. Jan, podpisarz grodzki przemyski 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 908) Halszka z Rostockich, 1-o v. Jerzowa Czerniecka, 2-o v. Wojciechowa Witwińska 1678 r. (Kij. VII f. 447). Jan, podczaszy bracławski, umarł 1720 r. Aleksander, procesuje 1724 r. Annę z Komarnickich, 1-o v. Andrzejową Czerniecką, 2-o v. Antoniową Dmińską (Kij. X f. 1462).

W Galicyi udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: Aleksander, Piotr, Tomasz i Eliasz h. *Korab'* w Wydziale Stanów 1789 r.; Antoni i Jan z przydomkiem Hołdwaczyk, bez podania herbu, 1782 r. w sądzie grodzkim przemyskim; Szymon, Jacek, Józef i Teodor, bez podania herbu, 1782 r. w sądach: grodzkim i ziemskim przemyskim; Jerzy i Antoni, 1782 roku w sądzie ziemskim buskim i Piotr, także bez podania herbu, 1783 r. w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.).

CZERNIECHOWSCY h. ŁADA z Czerniechowa w ziemi przemyskiej. Józef, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.). Piotr, vicesgerent sądowy owrucki 1788 r.

Herb Szreniawa.

CZERNIECHOWSCY h. SZRENIAWA (DRUŻYNA) z Czerniechowa, w powiecie proszowskim. Gniewomir z Czerniechowa ma syna Mikołaja 1384 r. Jasiek z Czerniechowa 1384 r. Mikołaj ma udowodnić pochodzenie swoje szlacheckie 1385 r. Zeznaje, że jest h. *Krzywaśny*, zawołania *Drużyna.*

Sieciech, żonaty ze Stachną 1398 r. Boksa, syn Jaśka, zabezpiecza 1400 r. posag żonie Dorocie, córce Świętosława z Adamowic. Jan, brat jego, 1398 r. (St. Pr. P. P. VIII. 3921). Mikołaj, z żony Piechny, córki Hanka, wójta z Myślenic, miał córkę Piechnę, która w 1402 r. pozwała wuja o spadek po matce. Sieciech, 1412 r. na uniwersytecie krakowskim. Żegota, 1454 r. współpatron kościoła w Czerniechowie, razem z opatem tynieckim. Szymon, syn Pawła, 1489 r. na uniwersytecie krakowskim. Anna z Czerniechowa, żona 1-o v. Jana Skawińskiego, 2-o v. Mikołaja z Paczołtowic 1487 roku (Helc. II).

CZERNIECKI Stanisław, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.). Czy nie od niego pochodzi Konstanty Czerniecki h. *Biały Gołąb*, wylegitymowany ze szlachectwa w Galicyi 1782 r. w sądzie grodzkim sandeckim.

Herb Korczak.

CZERNIEJEWSCY vel CZERNIEJOWSCY, rzadko CZERNIEWSCY herbu KORCZAK z Czerniejowa, w ziemi lwowskiej. Benedykt, Węgier, kasztelan halicki, nie mogąc oprzeć się wojsku Witolda i otrzymawszy od niego 1387 r. przyrzeczenie łaski królewskiej, oddał zamek halicki Władysławowi Jagielle, który tegoż roku przywrócił mu i wieczyście darował dobra Liszków, Zelów, Przeorsk, Żórawce, Cielęż i Czerniejów, w okręgach: lwowskim, bełskim i żydaczowskim (Cod. Ep. Vit. i XV. 2).

Od niego zapewne pochodzą Czerniejowscy, bo w 1438 roku spotykamy Janusza Węgra z Kamionek, który z uwagi na późną starość swoją, oddaje się z całym majątkiem w opiekę bratankowi swemu Mikołajowi z Czerniejowa (AGZ. XII). Ten Mikołaj 1459 r. kupił Załuże, a z braćmi swymi: Janem i Marcinem, był dziedzicem Kamieńca, Czerniejowa, Hołobutowa i Kłodnicy (AGZ. XII).

Marcin i Mikołaj z Czerniejowa na sądach we Lwowie 1447 r. (AGZ. XIV. 1863, 1878, 1902 i 1913). Mikołaj z Elżbiety pozostawił dwóch synów: Jana i Andrzeja (AGZ. XV i XII), z których ostatni podstoli halicki 1475 r. Będzie to pe-

wnie Andrzej z Czyrniewa, z czasem podsędek halicki, zmarły 1499 r. Benedykt Czerniejowski, właściciel Hołobutowa 1525 r. (AGZ. X).

Maciej z Rozdołu i Brzeziny, dożywotnik Mogilnicy, w powiecie trembowelskim 1570 r., pozostawił pięciu synów: Jana, Daniela, Samuela, Stefana i Stanisława (M. 108 f. 124; AGZ. X. 1508 i Wyr. Lub. 37 f. 234 i 34 f. 248).

Stanisław, ale nazwany Czerniszowski, Polak z Rozdołu, 1600 roku na uniwersytecie w Bolonii. Mikołaj, syn Daniela, ceduje pewne sumy w Lublinie 1661 r. (Zap. Lub. 47 f. 90). Jan, z podczaszego lwowskiego podkomorzy lwowski 1615 r., żonaty z Zofią z Orska Dunikowską (AGZ. X. 4039), pozostawił syna Władysława, który w 1652 r. sprzedał Łaźniewo, Łoje i Pielaszkowo Bełżeckiemu (Zap. Lub. 43 f. 308 i 38 f. 488). Drugą jego żoną była Katarzyna Snopkowska, a z niej córka Anna, dziedziczka Rozdołu, wyszła 1631 r. za Stanisława Rzewuskiego; w 1636 r. fundowała razem z mężem kościół w Rozdole, zmarła 4-go Września 1655 r. Andrzej, syn Feliksa, żonaty z Heleną ze Zgłobickich 1595 r. (Zap. Lub. 8 f. 174).

Władysław Czerniejewski, syn Tomasza i Antoniny Pinińskiej, wnuk Walentego, prawnuk Jana, syna Jana, skarbnika parnawskiego 1733 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1852 r. (A. b. Her.).

Wojciech Czerniejewski, ur. 1816 r. w gubernii kaliskiej, syn Tadeusza i Maryi z Otockich, umarł w Częstochowie 1894 r.

CZERNIELEWSKI Gabryel udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi, w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. (Goł.).

Herb Lubicz.

CZERNIEWICZOWIE h. LUBICZ. Eustachy Franciszek Czerniewicz, sekretarz pułkowy, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 r. i pisał się z województwem lubelskiem na elekcyę Jana III-go. W 1676 r. został wojskim parczewskim. Antoni, horodniczy kowieński 1729 r. Marcin, horodniczy i sędzia grodzki kowieński 1765 r., poseł na sejm z powiatu kowieńskiego 1768 r. Romuald kwitował Zaleskę w grodzie warszawskim 1791 r. (DW. 107 f. 1108).

Seweryn, syn Franciszka i Aleksander i Konstanty, synowie Tomasza i Zuzanny Jędrzejowskiej, wnukowie Stanisława, prawnukowie Franciszka, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1839 — 1842 (A. b. Her.).

Anna, córka Stanisława Czerniewicza i Maryi z Rostworowskich, zaślubiła w Warszawie Jana Sadowskiego, syna Jana i Maryi z Lubowidzkich.

CZERNIEWSCY v. CZYRNIEWSCY h. BARTLIŃSKI z Bartlina, wzięli nazwę swą od Czerniewa, leżącego tak jak i Bartlin w powiecie gdańskim. Scibor, Jan, Jakób i Szymon Czyrniewscy, dziedzice Czyrniewa, w powiecie gdańskim, 1526 r.

Ścibor Czerniewski, właściciel Districhwaldu, alias Schenbuchu, w powiecie tczewskim, 1525 r. (M. 42 f. 73 i 79). Jan, syn Piotra Czerniewskiego z Bartlina, sprzedał Łazaki Niemierze 1619 r. (Zap. Lub. 24 f. 289).

Herb Junosza.

CZERNIEWSCY h. JUNOSZA z Czerniewa, w powiecie gostyńskim. Andrzej, syn Mikołaja z Czerniewa, 1424 r. Piotr, dziedzic Czerniewa, syn Adama (z Żyćka), kasztelana gostyńskiego, 1453 r. na uniwersytecie krakowskim, a Wojciech, syn Andrzeja, w 1479 r. Stanisław, podstoli gostyński 1541 r., a cześnik 1545 r., zięć Pawła z Woli, kanclerza wielkiego koronnego, biskupa nominata poznańskiego. Katarzyna z Czerniewa za Andrzejem Bielskim, podstolim gostyńskim 1545 r. (M. 67 f. 276).

Wojciech i Paweł, właściciele Czerniewa i Kiernozi, w powiecie gostyńskim, 1579 r. (Paw.). Paweł, z cześnika chorąży gostyński 1588 r., pozostawił syna Stanisława, którego znów synowie, Wojciech i Paweł, pozywani są w grodzie lubelskim 1624 r. (Zap. Lub. 28 f. 86).

Wojciech, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 611).

CZERNIEWSCY v. CZERNIOWSCY h. SZRENIAWA na Wołyniu, Rusi i Litwie. Piotr z Czyrniowa, 1520 r. podstarości, a Olechno Czyrniowski w latach 1520—1522 sędzia—grodzcy chełmscy (Akta XIX). Krzysztof Czerniowski, w ziemi chełmskiej 1577 r. (Ibid.). Jaczko, dziedzic części Czerniowa w chełmskiem 1564 r. (Paw.). Tymoteusz, właściciel Czerniewa, w powiecie włodzimierskim, 1583 r. (Jabł.). Aleksander i żona jego Eudoksya, procesują Kiszkę 1595 r., o zastawę Worotniewa i Romanowa. Piotr, kwitowany przez Pocieja 1608 r. Niegdy Jerzy, zabezpieczył 300 fl. na dworku „Okolny" na zamku łuckim; z tej sumy kwituje Zawadzki Horaimowę 1634 r. (Woł. I f. 136; II f. 42 i V B f. 664).

Herb Szreniawa.

Jacko, hajewnik brzeski. Urząd ten wymógł 1537 r. na królu Zygmuncie Kościuszko Fedorowicz, lecz król zwrócił hajewnictwo Czerniewskiemu w 1538 r. (ML. 30). Paweł, ziemianin brzeski-litewski, żonaty 1649 r. z Maryną z Wereszczaków (Pac. f. 75).

Andrzej i Jakób pisali się na elekcyę Władysława IV-go z powiatem pińskim, w którym znajdują się Czerniewice. Eliasz Niszczujkowicz, Jan Jarosz Szyray i Seweryn z województwem mińskiem, a Jerzy i Eliasz z województwem wileńskiem, pisali się na elekcyę Jana Kazimierza. Stefan, podsędek brasławski, umarł 1687 r. Anna, żona Michała Tysenhausena, około 1715 r. (Sap. III f. 163). Jan, podpisał z województwem wileńskiem elekcyę Augusta II-go. Jakób i Benedykt z powiatu upickiego, podpisali się na zjeździe pod Olkinikami 1700 r. Józef podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

Katarzyna, córka niegdy Jana Jakóba, porucznika wojsk litewskich i Anny z Łoknickich, żona Michała Korwina Idźkowskiego, komornika ziemskiego bielskiego, który jej zapisał dożywocie 1782 r. (DW. 98 f. 325).

Zacharyasz Czerniewski, właściciel Czerniewa 1656 r., miał syna Aleksandra, a ten Jerzego, którego synowie: Marcin z synami: Andrzejem i Antonim i Jan, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1800 r.

Dymitr Czerniewski, właściciel Czerniowa i Hultai w województwie brzeskiem-litewskiem, miał synów: Władysława, Jakóba i Filipa. Władysław, koniuszy brzeski 1676 r., pozostawił sześciu synów: Franciszka, Bartłomieja, Eryka, Antoniego, Kazimierza i Jana. Ten ostatni, miecznik brzeski 1708 r., miał synów: Józefa, Stanisława, Antoniego i Ignacego, którym matka odstąpiła swój wniosek 1736 r. Z nich Józef i Stanisław, byli właścicielami Harmanów, Horan i Pisarzewszczyzny w województwie mścisławskiem. Józef miał synów: Feliksa, Jerzego, Piotra i Jana, a ten ostatni, Andrzeja i Stefana. Andrzeja synowie: Józef, ur. 1810 r. i Justyn, ur. 1815 r. Stefana synowie: Kazimierz, kapitan b. wojsk polskich, Mikołaj, ur. 1794 r., Aleksander, ur. 1799 r., Jan Stefan, ur. 1803 r. i Jerzy, ur. 1805 r. (Metr. z kośc. Gizowieńskiego i Kołtyniańskiego).

Jakób, drugi syn Dymitra, miał syna Bazylego, a ten Gabryela, po którym zostało się czterech synów: Ignacy, Cypryjan, Andrzej i Dymitr. Ignacy miał synów: Mikołaja, Jana, którego syn Tymoteusz, Michała, Szymona, Łukasza i Emiliana. Cypryjan miał syna Tadeusza, Andrzej, syna Grzegorza, a Dymitr synów: Prokopa, Andrzeja i Grzegorza.

Ci Czerniewscy legitymując się ze szlachectwa 1820 r. w gubernii wileńskiej, przedstawili powyższy rodowód.

Stefan, żonaty z Gedroicówną, przybył na Żmudź z województwa mińskiego i pozostawił czterech synów: Kazimierza, Aleksandra, Jana Stefana i Jerzego. Aleksander, właściciel Tawrowa w powiecie telszewskim, z Jankowskiej miał synów: Władysława, Zygmunta, Bolesława, Ludwika, Adama i Konstantego. Jan Stefan zamieszkały również w powiecie telszewskim, gdzie nabył Judsodzie, z Brodeckiej miał synów: Adolfa, właściciela Judsodzi, Wiktora, zabitego 1863 r. pod Tryszkami, Edwarda, doktora medycyny, zmarłego w Gibraltarze 1897 r. i Cezarego. Po Jerzym został syn Kalikst, żonaty z Jakóbowską.

Niektórzy z nich pisali się Koropkami - Czerniewskimi. Stanisław Koropko Czerniewski nabył w 1674 r. Moygie w powiecie wilkomierskim od Maciejowskiego, które to dobra, testamentem sporządzonym w 1702 r., przekazał synowi Marcyanowi, który nabył w 1773 roku Gudaycie od Kiełpsza. Synów jego trzech: Jerzy, Antoni i Tadeusz, z których dwaj ostatni dziedziczyli na Gudayciach.

Antoni, ur. 1720 r. (metr. w Oniksztach), miał trzech synów: Macieja, Jana i Dominika, z których Dominik, ur. 1770 r., pozostawił synów: Justyna, Franciszka, Michała, Antoniego Pawła, ur. 1814 r. (Metr. w Telszach), Leona, ur. 1815 roku, Feliksa, ur. 1819 r. i Józefa, ur. 1821 r. (Metr. w Ejgirdziach).

Tadeusz, ur. 1739 r. (metr. w kościele Kowiorskim), miał synów: Ignacego, ur. 1768 r. i Józefa, ur. 1774 r., z których Ignacy pozostawił syna Adama (z Teki M. E. Bronszteina).

Jadwiga Czerniewska, córka Adolfa, właściciela Janowa w gubernii kowieńskiej i Maryi z Micińskich, zaślubiła 1900 r. w Ejgirdziach d-ra Franciszka Bilińskiego z Niemirowa.

CZERNIKOWIE h. ORWAT w W. Ks. Litewskiem i w województwie bracławskiem. Herb ich przedstawia znak w kształcie wielkiej litery ruskiej *O*, w środku linia poprzeczna, a nad całą literą znak w kształcie litery *T* o niezupełnej dolnej kresce. Taką pieczęć przyłożył do aktu z 1536 roku Czernik, namiestnik dereczyński ks. Semena Odyncewicza, którym kwitował ks. Sanguszkę ze 100 fl. (Arch. Sang. IV). Helena, żona Jana Jawgiełłowicza Marciszewskiego i Katarzyna, żona Stanisława Bołbasa Rostockiego, kwitowane przez Steckiego z procesu o najazd w 1668 r. (Woł. VIII A f. 665).

Adam Czernik pisał się z województwem bracławskiem na elekcyę Augusta II-go. Franciszek i Tadeusz z powiatu wilkomierskiego, a Stanisław, horodniczy słonimski, podpisali konfederacyę generalną W. Ks. Litewskiego 1764 r. Adam, budowniczy słonimski 1767 r. Prawnukowie tego Adama: Ignacy i Józef, synowie Adama, wnukowie Karola i Antoni, syn Wojciecha, wnuk Walentego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie w latach 1841 — 1844 (A. b. Her.).

Stanisław Czernik podpisał z województwem sieradzkiem elekcyę króla Michała. N., sędzia ziemiański kaliski 1807 r. Ignacy, radca Dyrekcyi kaliskiej Tow. Kred. Ziems., zmarł 1867 r.

W Galicyi wylegitymował się ze szlachectwa Michał Orwat Czernik 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, jako syn Walentego i Salomei Życieńskiej, a wnuk Adama i Maryanny z Konar Lubiatowskiej. Żonaty był z Ludwiką Skwarczyńską, z którą zeznał zapis dożywocia 1760 r. (Gr. Żydaczow.). Syn jego August w 1779 r. procesował Brühla o majątek po babce (Zs. Lwow.).

Herb Ostoja.

CZERNIKOWSCY h. OSTOJA, prawdopodobnie pochodzą z Czernikowa, w powiecie łęczyckim, gdzie spotykamy Jadwigę z Czernikowskich, wdowę po Mikołaju Gajewskim, dziedziczącą na Gaju 1576 r. (Paw.). Stanisław, ożeniony z Katarzyną Charlęską, przeniósł się w lubelskie; matka ustąpiła w 1564 r. synom swoim: Piotrowi, Łukaszowi i Mikołajowi zapisy, jakie miała na Grabianowicach (M. 99 f. 104). Piotr, łożniczy królewski, otrzymał w 1569 r. wójtostwo ryczywolskie (M. 105 f. 237). W 1591 r. był podstolim lubelskim i sekretarzem królewskim. Wspólnie z bratem Mikołajem zastawił części Grabianowic i Charlęża Brodowskiemu (Zap. Lub. 6 f. 124 i 27 f. 771). Stefan, zmarły przed 1700 r., posiadał Serokatyńce, Lahodowce i Chodaki, w starostwie chmielnickiem (M. 219 f. 535).

Jerzy, podstarości z Kamionki, otrzymał konsens królewski w 1533 r., na wykupienie wsi Gaje od Anny Wilżyńskiej (AGZ. X. 522).

Herb Wieniawa.

CZERNIKOWSCY h. WIENIAWA z Czernikowa w sandomierskiem. Jan i Jan z Czernikowa tego herbu, zaświadczali 1411 r. w Radomiu szlachectwo swego współherbownika (Pis. Dz. Pols. IX. Pot.). Tego Czernikowa części darował biskup krakowski Wincenty, Cystersom sulejowskim, a część znowu sprzedał Mieczsław, syn Floryana z Myszkowa, 1308 r. Benedyktynom z Łysej Góry (KDM. I).

Jakób z Czernikowa 1427 r. w Sandomierzu. Anna, córka Jakóba Czernikowskiego z sandomierskiego, żona Warsza z Żelechlina (Lib. Ben.), w połowie XV-go wieku. Jan, 1439 r. świadczy w Haliczu (AGZ. XI).

CZERNIŃSKI h. JELITA Adam Szczepan, syn Andrzeja i Ludwiki z Pinińskich, dowiódł swego pochodzenia szlacheckiego w Galicyi 1783 r. w sądzie ziemskim czechowskim (Goł.). Prawdopodobnie jest to Czermiński.

CZERNISZEWOWIE wywodzą się od Eliasza, syna Włodzimierza Czernieckiego, szlachcica polskiego, wziętego do niewoli moskiewskiej 1534 r.

Jan Czerniszew, z wojska rosyjskiego, otrzymał indygenat na sejmie 1775 roku. Dyplom miał sobie wydany w 1776 r. (Bibl. Kras. Dypl.). Jan, już generał brygady wojsk rosyjskich, nabył Parysów w 1777 r. od Drozdowskich, a prawo lenne na dobra Czarna - Kamionka od Ginowskiego (DW. 93 f. 258 i Kancl. 40 f. 46).

Piotr, hrabia i radca tajny, w 1758 r., a hrabia Zacharyasz, generał-lejtenant wojsk rosyjskich, w 1761 r., kawalerowie orderu Orła Białego. N., generał wojsk rosyjskich, ożeniony po 1812 r. z Teofilą Morawską, 1-o v. Józefową Starzeńską, a po rozwodzie 2-o v. ks. Dominikową Radziwiłłową.

CZERŃSKI z Czerńska Jan pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Jana III-go.

Herb Nowina.

CZERNYCH dom h. NOWINA. Przodkowie domu tego przybyli z Niemiec, gdyż zwali się pierwotnie Szwarcami, a po polsku Czarnymi. Osiedleni w Krakowie z czasem na Czernych nazwisko zmienili. W XVIII-m wieku przybrali przydomek Szwarcenberg. Pisali się z Witowic.

Wielu było mieszczan w XIV-m i XV-m wieku w Krakowie, noszących przezwisko Szwarc, Niger, Czarny. Zajmowali oni różne w mieście urzędy, ale do wielkiego znaczenia doszedł dopiero Jerzy, rajca w latach 1419 — 1450. Otrzymał on w 1442 r. w Budzie od Władysława Warneńczyka szlachectwo i herb nazwany Bożezdarz, przedstawiający przez całą tarczę błękitną szeroki krzyż biały, w którego każdym końcu lilia podwójna (Dług.). Dr. Fr. Piekosiński twierdzi, że herb Bożezdarz jest niczem innem, jak tak zwaną Pogonią polską

i że tę otrzymać musiał Jerzy Szwarc od króla polskiego, lecz zaraz potem w Budzie wystarał się o przyjęcie go do jakiego starego herbu i rodu polskiego, a z nadania zachował tylko zawołanie, przyłączywszy je do otrzymanego z adoptacyi herbu. Nie zdaje mi się, ażeby tak było, skoro wkrótce czy to on, czy też który z jego potomków, został przyjęty do rodu Nowinów i Długosz już w drugiej połowie XV wieku wymienia Stanisława Czarnego herbu Nowina, dziedzica Wielkich Strzelec (Lib. Ben.).

Jerzy v. Jurga Szwarc, ożeniony z Anną, córką Jerzego Morsztyna, nabył wraz z teściem 1419 r. Trzebinię pod Krakowem, którą 1423 r. sprzedał Janowi z Tarnowa (Helc. II. 1600 i 1896). Od 1419 do 1450 r. jest stale rajcą krakowskim, a w latach 1450 — 1451 dzierżawcą wsi królewskiej Szczkło w lwowskiem (AGZ. XIV). Z dzieci jego: Jerzy 1437 r., Mikołaj 1448 r., Jeronim 1451 r. i Jan 1454 r. są na uniwersytecie krakowskim, a byli jeszcze Stanisław i córki: Agnieszka i Urszula. Jerzy jest 1450 r. dziekanem sandomierskim, 1454 r. plebanem, 1463 r. archiprezbitrem kościoła Najświętszej Panny Maryi w Krakowie. Jeronim, tytułowany magistrem, jest 1463 r. także księdzem. Stanisław *Stenczelswarcz*, ławnik 1474 r., rajca krakowski 1483 r. Jego to zapewne wymienia Długosz jako dziedzica Wielkich Strzelec.

Równocześnie z Jerzym żyje także Wawrzyniec v. Lorencz Szwarc, ławnik 1432 r., rajca 1439 r., ożeniony z Katarzyną Morsztynówną, siostrą przyrodnią Jerzowej (Najst. Ks. M. Kr.; KD. M. Kr.; Rocznik Krak. I). Po jednym z synów Jerzego, zapewne po Stanisławie, idą Adam i Paweł Szwarcowie, częściej już nazywani Czarnymi.

Adam, ławnik 1483 r., a rajca krakowski 1488 r., kupił Prokocim od Jakóba z Dębna (Coll. Crac. 3 f. 461; 21 f. 638); w 1501 r. ręczy za Maciejem z Drzewcia (Helc. II). W 1502 r. zwolniony od wyprawy (M. 17 f. 348), zostawił syna Jana bezdzietnego i córkę Barbarę, dziedziczkę Prokocimia, żonę Leonarda Fogelwedera, zmarłą przed 1518 r.

Paweł Szworc, seu Czarny, jeszcze mieszczanin krakowski, właściciel Opatkowic, nabył Żabno od Rzeszowskiego 1493 r. a Porębę i Trzemeśnę 1494 roku (Helc. II; Arch. Sang. II i Zap. Zs. Wiśl. I f. 569 i 617). W 1496 r. żupnik krakowski i wójt brzeski litewski (Helc. II i ML. 5 f. 96), będąc i starostą nowokorczyńskim, został wojskim krakowskim w 1501 r. W 1504 r. jest i starostą brzeskim kujawskim; w tym ostatnim roku wziął w zastaw starostwo oświecimskie, które od niego wykupiono razem z salinami ruskiemi za 14,000 flor. w 1508 r. (Tomic.). W 1512 r. sprzedał wójtostwo brzeskie litewskie Sapieże, a nabył Brzeżek od Melsztyńskiego (Sap. I f. 14 i M. 25 f. 185). Nie żył w 1515 r., w którym synowie jego: Paweł, Jerzy, Jan, Mikołaj, Adryjan i Stanisław, otrzymali konsens królewski, na ustąpienie starostwa brzeskiego Kościeleckiemu (M. 30 f. 56). Z córek Pawła, starosty brzeskiego: Anna 1-o v. za Łukaszem de Allen, starostą rogozińskim, 2-o v. za Stanisławem Sokołowskim, a Agnieszka za Janem Melsztyńskim; wdowa po nim, procesuje się ze szwagrem 1518 r. Paweł zabezpieczył posag córce, Annie de Allen, w 1508 r. (M. 22 f. 221; 50 f. 36; 72 f. 213; 42 f. 51 i 99 f. 357; St. Pr. P. P. VI. 112, 120, 175 i 176). Z synów Pawła, starosty brzeskiego:

Stanisław, właściciel Żabna 1519 r., starosta dobczycki 1523 r., zabezpieczył w 1524 r. posag żonie, Katarzynie Zajfred, córce Erazma, mieszczanina krakowskiego (M. 33 f. 117; 36 f. 791 i 37 f. 272). W 1527 r. część dóbr Brzesko odstąpił królowi Zygmuntowi (Inw. Arch. Kor.). W 1541 r. odbył podróż do Ziemi Swiętej. Paprocki podaje napis nagrobku, jaki wystawił 1562 r. w Dobczycach dzieciom swoim, Stanisławowi i Zofii, zmarłym przed 37-miu laty i jego samego datę śmierci z napisu na chorągwi żałobnej. Umarł 1569 r. 30-go Maja. Córka jego Regina, żona 1-o v. Wojciecha Tarnowskiego, 2-o v. Hieronima Bużeńskiego, podskarbiego koronnego. który w Żabnie fundacye teścia zniszczył, fundusz zagrabił i kościół kalwinom oddał (Wizyta Radziwiłła b. krak. z 1596 r. Bukowski. Hist. Reform).

Mikołaj procesował się z siostrą Agnieszką Melsztyńską 1523 r. (St. Pr. P. P. VI. 231); synowie jego: Mikołaj, właściciel Brzozowy 1581 r., Adam, właściciel Szreniawy i Adamowic 1581 r. (Paw.), Stanisław, żonaty z Małgorzatą Małachowską 1583 r. i Paweł, starosta dobczycki 1567 r. Ten Paweł zapewnie 1545 r. był na uniwersytecie w Bolonii (Wyr. Lub. 8 f. 172 i 15 f. 57).

Paweł, syn Pawła, zabezpieczył posag żonie Małgorzacie 1522 r. (Zap. Zs. Wiśl. I f. 803).

Jerzy i Jan, starostowie urzędowscy 1526 r. Ostatni z nich został księdzem; był kanonikiem krakowskim. Jerzy, starosta urzędowski, był i stolnikiem lubelskim 1532 r., miał sześciu synów: Marcina, Jerzego, Pawła, Piotra, Krzysztofa i Stanisława, żyjących w 1546 r (M. 61 f. 38 i 99 f. 357). Ci wszyscy synowie Jerzego wraz ze stryjami, Janem i Mikołajem, zamienili z królem dobra swoje, czwartą część Brzeska, Pomianowej, Jasienia, Okocimia, Poręby, Brzozowca, Dębowdziału, Mokrzysk i Szczepanowa na Bratucice 1545 r. (Arch. Sang. V).

Paweł, syn Jerzego, z Zofii z Sienna pozostawił synów: Jerzego, Jana, Przecława i Pawła, właścicieli Suchowoli 1596 r. (Wyr. Lub. 65 f. 197). Paweł, syn Pawła, właściciel Krasinina, z Elżbiety Kochanowskiej miał synów: Adama, Stanisława i Jana, nad którymi opiekę sprawował stryj ich Przecław. Adam i Stanisław wspólnie ze stryjem Przecławem kwitują Kazanowskiego 1622 r. Adam, syn Pawła, sprzedał Krasinin Stanisławowi Czernemu 1628 r.; w 1630 r. wspólnie z żoną, Katarzyną Herburtówną, cedował sumę Koniecpolskiemu. Jan wspólnie z żoną, Barbarą z Ciszowa zawarł ugodę z bratem Adamem 1629 r. (Zap. Lub. 26 f. 755; 31 f. 522; 32 f. 460 i 33 f. 433). Jan, syn Pawła, wystawia oblig w grodzie lubelskim 1591 r. W 1593 r. zapisał żonie swej, Maryannie z Kowali, 4000 fl. (Ibid. 6 f. 326 i 7 f. 637). Przecław, syn Pawła, zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią z Mirowa Myszkowską, 1606 r. Syn jego Jan, kwitował Brzezicką 1627 r. (Ibid. 16 f. 222 i 365; 30 f. 435).

Jerzy, syn Jerzego, starosty urzędowskiego, dziedzic Brzeska i Mokrzeski, zmarły 1577 r. i pochowany w Lublinie, był dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Chrząstowską, 2-o v. z Dorotą z Kruszlowy Pieniążkówną, która żyła wdową jeszcze w 1598 r. (Gr. Krak.).. Z pierwszej żony syn jego Jerzy, właściciel Kobieli, Poręby i Mokrzeska 1581 r. (Paw.), ożeniony z Jadwigą Ożarowską, 2-o v. Marcinową Krzeszyńską, pozostawił syna Andrzeja, który w 1618 r. zapewnił matce dożywocie na Jastkowie i Snopkowie. Tenże Andrzej żonie swej, Marynie Radzimińskiej, zapisał w tymże roku sumę na powyższych dobrach (Perp. Czers. 5 f. 451). Krusze-

wski pozwał w 1640 r. Stanisława, Olbrachta, Jerzego, Teresę, Joannę, Aleksandrę i Teofilę, dzieci niegdy Andrzeja (Zap. 37 f. 743). O Jerzym jest jeszcze wzmianka w aktach lubelskich pod 1673 r. (Ibid. 55 f. 9).

Piotr, syn Jerzego, pozostawił syna Piotra, który Pliszków, w ziemi chełmskiej, otrzymał w dożywocie 1578 r. (M. 118 f. 29). Piotr, kasztelan lubelski 1585 r., właściciel Garbowa, ożeniony z Anną z Kijan, pozostawił z niej córkę Agnieszkę, żonę Józefa Sienickiego 1593 r. i trzech synów: Adama, młodo zmarłego, Mikołaja, który zginął pod Pskowem, a których Kochanowski uczcił wierszem nagrobkowym i Piotra (Wyr. Lub 65 f. 219; Zap. Lub. 7 f. 614 i 11 f. 43). Piotr, stolnik królowej Anny 1596 r., chorąży lubelski 1599 r., właściciel Kijan, sprzedał Łuszczów Ziemackiemu w 1601 r. W tymże roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Herburtówną, córką Jana, kasztelana sanockiego (Wyr. Lub. 65 f. 290 i 527; Zap. Lub. 10 f. 178; 11 f. 43 i 18 f. 112). Umarł w 1618 r. Syn jego Stanisław, rotmistrz królewski, właściciel Kijan, Rokitna, Roskopaczowa i Bystrzycy, podstoli lubelski 1625 r., żonaty z Zuzanną ze Stropkowa Petejówną, dożywotnik Krasnego w ziemi chełmskiej 1631 r. (Zap. Lub. 11 f. 243 i 258; 23 f. 400; 24 f. 106 i 911; 26 f. 405; 27 f. 155 i 30 f. 748; M. 178 f. 369).

Wyżej wymieniony Jerzy, syn Pawła, wnuk Jerzego, starosty urzędowskiego, z Ligęzianki zostawił synów trzech: Stanisława, Bernarda i Zygmunta. Aleksander, syn Bernarda, 1673 r. (Zap. Lub. 53 f. 297). Stanisław, podwojewodzy, a Zygmunt, podstoli—krakowscy, pisali się z województwem krakowskiem na elekcyę Jana Kazimierza. Synem Stanisława miał być Michał Stanisław, który jako starosta parnawski i podrządczy krakowski, podpisał z województwem krakowskiem elekcyę królów: Michała i Jana III-go. Michał pierwszy przybrał przydomek *Szwarcenberg*. W 1683 r. jest vicesgerentem i sędzią grodzkim krakowskim; w tymże roku otrzymał wolny wręb w puszczy niepołomickiej (M. 215 f. 191). W 1685 r. kasztelan oświecimski, a 1694 r. kasztelan sandecki, z Katarzyny z Olszan Olszamowskiej (Sig. 14), pozostawił córki: Krystynę, żonę Olbrachta Dembińskiego, chorążego zatorskiego i oświecimskiego (Gr. Kr. 332 f. 1342 — 1344), Różę, żonę Spytka Jordana, cześnika krakowskiego i synów: Józefa, Stanisława i Piotra. Z nich dwaj ostatni odstąpili pierwszemu, podówczas pułkownikowi, dobra Bożydar, Odrana Wola, Matuszowa Wola i Kady w 1702 roku (DW. 61 f. 356).

Józef, z czasem generał - adjutant królewski, sprzedał Bożydar i części na Nowym Świecie w Warszawie 1729 r. Czapskiemu, a Wolę Matuszową i Kady 1732 r. synowi Stanisławowi, urodzonemu z Barbary Krasińskiej (DW. 67 f. 508 i 68 f. 441).

Stanisław, kasztelan sandecki, 1702 r. starosta parnawski, 1715 r. kasztelan oświecimski, umarł w 1720 r. W 1715 r. otrzymał konsens królewski, na ustąpienie starostwa parnawskiego (Sig. 18).

Piotr, trzeci syn Michała, kasztelana, z żony, Katarzyny Małachowskiej, miał córkę Annę za Stanisławem Cieńskim i synów: Franciszka i Joachima.

Franciszek Szwarcenberg Czerny, kanonik krakowski, proboszcz sandomierski i kustosz koronny 1762 r., przeznaczył w tymże roku siostrze swej Annie, wdo-

wie po Stanisławie Cieńskim, stolniku bracławskim, 2,000 fl. pensyi rocznej (M. 277 f. 173).

Joachim Szwarcenberg Czerny, chorąży i poseł oświecimski i zatorski, podpisał pacta conventa Stanisława Augusta. Ożeniony z Symforyanną Niszczycką, kasztelanką raciążską (DW. 82 f. 129 i 283; Gr. Grak. 370 f. 455; Dekr. Gr. Kr. 249 f. 670 i M. 276 f. 183), był w 1754 r. podpułkownikiem wojsk koronnych, a 1762 r. generałem (Sig. 28).

Maryna, żona Jana Morsztyna z Tomaszkowic, który w 1625 r. mianuje opiekunem dzieci swoich Mikołaja Czernego. Piotra i Katarzyny ze Smiłowej Woli (Misiowskiej) córki: Maryanna za Krzysztofem Psarskim i Anna za Samuelem Młoszowskim 1674 r. (Gr. Krak. 292 f. 444). Anna, wdowa po Samuelu Rylskim, burgrabim krakowskim, w 1641 r. Podpisali elekcyę Jana III-go z województwem krakowskiem Andrzej, a Augusta II-go z województwem sandomierskiem—Jerzy. Andrzej, z burgrabiego krakowskiego, kasztelan sandecki 1709 r. Franciszek, cześnik podolski 1715 r.

Michał Szwarcenberg Czerny, stolnik chełmski 1702 r., komornik graniczny lelowski i stolnik wołyński 1703 r., wdowiec po Jadwidze z Dembińskich, 1-o v. Sierakowskiej (Gr. Krak. 323 f. 1567), umarł w 1720 r. Syn jego Andrzej 1755 r. (Bracł. XVIII f. 1269). Katarzyna, wdowa po Jakóbie Lasockim 1698 r. (Perp. Czers. 16 A f. 28). Krystyna za N. Łochockim 1720 r. Teresa za Janem Łochockim 1736 r. Franciszek, ze starosty parnawskiego kasztelan oświecimski 1739 r, a kasztelan wojnicki 1746 r., kawaler orderu Orła Białego 1750 r. Córka jego Salomea, urodzona z Salomei z Nielepców, za Stanisławem Ankwiczem, kasztelanem sandeckim, zmarła 1756 r. Drugą żoną Franciszka była Krystyna Szembekówna, wdowa po Stanisławie Bidzińskim, 1734 r. (DW. 68 f. 985). Prawdopodobnie z niej urodzona córka Maryanna, była 1775 r. żoną Józefa Szembeka.

Adam Szwarcenberg Czerny, syn Antoniego i Franciszki z Heyninków, starosta parnawski 1745 r., miecznik zatorski i oświecimski 1752 r., nabył starostwo krzeczowskie od matki żony Kicińskiej w 1759 r. Wspólnie z żoną Franciszką z Kicińskich, córką Waleryana, pisarza wielkiego koronnego, którą zaślubił w 1745 r., otrzymał konsens królewski w 1769 r., na ustąpienie starostwa krzeczowskiego Dydyńskiemu (Dw. 71 f. 94 i 200; Sig. 32). Syn jego Kasper, został miecznikiem zatorskim i oświecimskim w 1769 r., po rezygnacyi z tego urzędu przez ojca. Następnie wojski 1770 r.. a łowczy 1772 r., legitymował się ze szlachectwa 1782 r. w grodzie sandeckim.

Mikołaj, właściciel Lgoty 1694 r., z Anny Radoszewskiej pozostawił syna Wojciecha, żonatego z Krystyną Cieńską, a tego syn Antoni, ożeniony z Maryanną Piasecką, miał syna Józefa Wincentego, którego syn Piotr Paweł, urodzony z Maryanny Majewskiej, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1843 roku (A. b. Her.).

Antoni, brat Piotra Pawła, zamieszkały w Krakowie, gdzie był sędzią pokoju I-go okręgu, z Maryanny Schulze pozostawił synów: Franciszka, ur. 1840 r., Józefa Karola Jana, ur. 1842 r. i Franciszka Jana Kantego, ur. 1847 r. Andrzej, kapitan Jego Królewskiej Mości, zostawił z Antoniny z Krasnodębskich syna Franciszka Henryka, podczaszego parnawskiego, który nabywszy od Franciszka, kasztelana wojnickiego, Porębę z przyległościami, od tego kupna odstąpił w 1761 r.

(Gr. Oświec.). Ożeniony z Zofią Antoniną z Zielonki Zielińską, córką Feliksa, miecznika warszawskiego i Anny z Wizembergów, miał z niej synów: Bernarda, zmarłego dzieckiem, Jana, Antoniego i Michała, susceptanta grodu oświecimskiego, który też w tymże grodzie legitymował się ze szlachectwa w 1782 r.

Jan, brat jego, ożeniony z Teresą Baworowską, córką Franciszka Mikołaja i Barbary Ambroziewiczówny, zostawił Gertrudę za Mikołajem Szyrynem, podczaszym kołomyjskim, właścicielem Borszczowa, Małgorzatę za L. Ducillowiczem, Brygidę, Erazma, Ignacego i Damazego, który w 1803 r. nabył Cucyłów od ciotki swej Katarzyny z Baworowskich Krajewskiej.

CZERPIŃSKI Franciszek, nabył dom w Warszawie w 1732 roku (DW. 68 f. 362).

CZERSCY v. CZYRSCY h. OGOŃCZYK pisali się z Czerska i wzięli nazwisko swoje prawdopodobnie od wsi Czerska, leżącej w powiecie bydgoskim. Następnie osiedleni w ziemi dobrzyńskiej, dziedziczyli na Czarnem, Chełmicy i Czernikowie.

Jan, podkomorzy dobrzyński, umarł w 1501 r. Anna z Kleczowa, wdowa po Stanisławie, procesuje się 1505 r. z pasierbami swoimi: Janem, Barbarą, Katarzyną, Anną i Elżbietą Czyrskimi (M. 21 f. 148). Jakób, z podsędka sędzia ziemski dobrzyński 1531 r. Mikołaj, właściciel Czernikowa 1564 r. (Paw.), pozostawił syna Adama, procesującego Skarbka 1597 r. (Gr. Przed. 45 f. 507).

Herb Ogończyk.

Walenty, dziedzic na Czarnem i Chełmicy 1564 r. (Paw.), poseł na sejm 1580 r., sławny z odpowiedzi danej Stefanowi Batoremu, gdy tenże powstawał na szlachecką swawolę. Jan, właściciel Czarnego, starosta nowomiejski 1608 r., wykupił starostwo bobrownickie z rąk Łowickiego, za konsensem królewskim z 1623 r. W 1626 r. otrzymał konsens królewski na ustąpienie starostwa nowomiejskiego synowi Stanisławowi (M. 174 f. 94). Stanisław wspólnie z żoną, Elżbietą z Rupniewskich, otrzymał w 1639 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa horodelskiego (M. 185 f. 185). Jan, otrzymał konsens królewski w 1632 r., na ustąpienie starostwa bobrownickiego synowi Olbrychtowi; ustąpił mu je dopiero w 1635 r. (M. 178 f. 457 i 181 f. 227). Olbrycht, 1648 r. kasztelan chełmiński, pisał się z województwem chełmińskiem i z ziemią dobrzyńską na elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty z Teresą Niemojewską, kasztelanką chełmińską (M. 240 f. 52), umarł w 1655 r., pochowany w Chełmnie. Franciszek, podczaszy dobrzyński, podpisał pacta conventa Jana Kazimierza. W 1661 r. za spełnione zabójstwo, odsądzony od czci, utracił urząd. Na sejmie 1662 r. otrzymał glejt dla pogodzenia się ze stronami interesowanemi w tem zabójstwie (V. L.). Drugi glejt otrzymał na sejmie 1676 roku. Jan, starosta perejasławski 1591 r. Krzysztof, otrzymał w 1654 r. od prymasa Leszczyńskiego zapis 5,000 fl. (M. 392 f. 23). Jacek Konstanty, sędzia grodzki wy-

szogrodzki i komornik ziemski gostyński, wspólnie z Janem Kazimierzem podpisał z ziemią gostyńską elekcyę Jana III-go. Elekcyę tę również podpisał Aleksander, cześnik nowogrodzki, z księstwem żmudzkiem.

Andrzej, z Katarzyny z Ostrowa pozostawił synów: Jana i Sebastyana, oraz córkę Barbarę, żonę Józefa Kamińskiego; procesują oni Sieniawskę 1727 r., w sprawie o zabójstwo stryja ich Jacka (Bracł. XVI f. 69). Na walnym zjeździe pod Olkinikami 1700 r. podpisali się: Konstanty, stolnik smoleński, z województwa mińskiego i Stanisław z powiatu upickiego.

CZERSCY h. RAWICZ z Czerśli, w powiecie łukowskim; pisali się też czasem z Czerska. Wojciech, opat sieciechowski, zmarł 1517 r. Mikołaj, Jakób i Stanisław, właściciele Czerśli 1531 r. (Paw.). Jerzy, właściciel Czerśli 1580 r., a Feliks—Górki w powiecie proszowskim 1581 r. Feliks, sekretarz królewski, zabezpieczył w 1574 r. 4,500 fl. żonie swej, Zofii Koniecpolskiej, kasztelance rozpirskiej, zmarłej 1584 r. i pochowanej w kościele Świętej Trójcy w Krakowie (M. 111 f. 283 i Star. Mon.). W 1577 r. był sędzią ziemskim krakowskim. Pieczęć jego z 1583 r. z herbem Rawicz, mamy opisaną w kodeksie mogilskim. Umarł w 1593 r. W 1579 r. wydzierżawił Czerśl Sebastyanowi Czerskiemu, dziedzicowi na Busku (Zap. Lub. 1 f. 260), a 1583 r. nabył Breń, Smarzów, Gruszów, Smogorzew, Oliesno i Drzewicę za 50,000 fl. od Stanisława Szafrańca (Zs. Krak. 49 f. 184). Syn jego Mikołaj, a córki: Elżbieta, żona 1-o v. Jana Tarnowskiego, kasztelana inowłodzkiego, 2-o v. Piotra Łaszcza z Brudzewa i Anna, żona Jana Pieniążka 1598 r. (Wyr. Lub. 53 f. 228 i 75 f. 286 i Pam. o Koniecp.).

Herb Rawicz.

Andrzej, syn Jana, zabezpieczył sumę Katarzynie Miastkowskiej 1591 r. (Perp. Czers. 1 A f. 136). Bartłomiej, syn Jerzego, nabył Łazy i Czerśl 1608 r. Franciszek i Marcin, synowie Bartłomieja, pokwitowani przez Szaniawskiego 1661 r. (Zap. Lub. 17 f. 233 i 47 f. 144). Jerzy, syn Jana, zeznał w 1624 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Świeborską, córką Walentego (Ibid. 28 f. 47). Stanisław, rotmistrz wybraniecki województwa sandomierskiego 1669 r. (V. L.). Zygmunt podpisał z województwem lubelskiem elekcyę króla Michała.

Stanisław, właściciel Borowa w województwie lubelskiem 1676 r. (Paw.). Stanisław pisał się z województwem sandomierskiem na elekcyę Augusta II-go. On to pewnie, dziedzic Wełsnowa, zapisał w 1683 r. 3,000 fl. na kaplicę św. Anny w Smogorzowie pod Skrzynnem. Zofia, córka Stanisława i Maryanny z Łukiańskich, zeznała zapis dożywocia z mężem, Karolem Pęczalskim, w 1736 r. (Perp. Czers. 23 B f. 204). Antoni, żonaty z Teofilą z Szaniawskich 1713 r. (Ibid. 18 f. 107). Tadeusz, burgrabia liwski 1776 r. Piotr, vicesgerent sądowy chełmski 1784 r. Tadeusz, 1780 r. porucznik kawaleryi narodowej, a 1781 r. pułkownik wojsk koronnych, wykupił starostwo dźwinogrodzkie z rąk Woronieckiego w 1779 r., a odstąpił je Potockiemu w 1783 r. W 1782 r. nabył Zdunowo, w powiecie zakroczymskim, od Zembrzuskiego, które odstąpił Golańskiemu w 1791 roku (DW. 96 f. 720; 97 f. 408;

98 f. 929 i 107 f. 791). W 1784 r. przyznał dożywocie na 200,000 fl. żonie swej, Agnieszce z Jaźwińskich (M. 298 f. 211). W 1798 r. odstąpił różne sumy córce swej Elżbiecie, żonie Antoniego Trębickiego (DW. 112 f. 950). Syn jego Ferdynand, szambelan Stanisława Augusta 1795 r.

Maciej, subdelegat grodzki łukowski 1768 r., pozostawił syna Jana, a ten Franciszka i Michała. Syn Franciszka Karol, w 1851 r., a syn Michała Antoni, razem z synem swoim Józefem, urodzonym z Teresy Turskiej, w 1852 r. dowiedli szlachectwa w Królestwie. W 1852 r. także legitymowali się ze szlachectwa: Władysław, syn Pawła i Gabryeli Bujalskiej i Józef, syn Antoniego i Maryanny Nurzyńskiej, wnukowie Józefa, prawnukowie Kazimierza, subdelegata grodzkiego łukowskiego, w 1739 r. (A. b. Her.).

W Galicyi udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie Jacek Czerski z Czerśli h. Rawicz, 1782 r. w sądzie grodzkim sandeckim, a Kajetan, Franciszek, Józef i Wincenty Czerscy, uznani za szlachtę dyplomem cesarza Franciszka I-go z 1804 r. (Goł.). Feliks, właściciel Brzezin pod Sączem, ożeniony 1830 r. z Maryanną Żuk Skarszewską.

W tych prowincyach kraju, które przeszły pod panowanie Austryjaków, legitymowali się ze szlachectwa w 1804 r. następujący Czerscy: Hilary, ur. 1775 r. i Maciej Jan, ur. 1781 r. w parafii Łukowskiej, synowie Kazimierza i Franciszki z Krasuskich, wnukowie Stanisława. Ojciec ich nabył w 1771 r. część Czerśli.

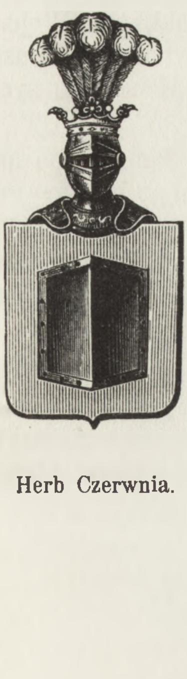
Jan, syn Tomasza, ur. 1765 r. w parafii Zbuczyńskiej. Ojciec jego, syn Marcina, nabył w 1759 r. od brata swego Wojciecha, część dóbr Iwanowa.

Filip Jakób, syn Kazimierza i Maryanny Jarosławówny, ur. 1741 r. w parafii Łukowskiej i Wojciech, syn Adama, ur. tamże 1744 r., obaj wnukowie Jana. Kazimierz nabył w 1744 r. część dóbr Jeziory i Świdry, a Adam, w 1740 r. część dóbr Czerśli.

Adam Jan Antoni, syn Piotra i Marcyanny z Gołaszewskich, ur. 1795 r. w parafii Lubelskiej. Ojciec jego był patronem trybunału lubelskiego, na który urząd składał przysięgę w 1775 r.

CZERŚNICCY. Feliks z województwem płockiem pisał się na elekcyę Władysława IV-go. Stanisław i Mikołaj, z powiatu oszmiańskiego, podpisali się na walnym zjeździe pod Olkinikami 1700 r.

CZERTOWICZ Michał z województwa mińskiego, podpisał się na walnym zjeździe pod Olkinikami 1700 r.

Herb Czerwnia.

CZERWIAKOWSCY h. CZERWNIA. Herb ten przedstawia w polu czerwonem stalową tarczę. W szczycie hełmu pięć piór strusich.

Rafał, od 1780 r. profesor medycyny na uniwersytecie jagiellońskim w Krakowie, na mocy uchwały sejmowej z 1793 roku otrzymał szlachectwo. Wnuk jego Józef, syn Rafała, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844 r.

CZERWIESCY ze wsi Czerwie, w powiecie brzezińskim, której to wsi właścicielami byli w 1576 r. Jan, Wojciech i Feliks (Paw.). Franciszek Czerwieski pisał się z województwem łęczyckiem na elekcyę Augusta II-go.

CZERWIŃSCY h. LUBICZ. Skądby wyszli nie jest wiadomem, gdyż istniały dwa domy tegoż nazwiska. Jeden z nich pierwiastkowo zwał się Czerwieński i wyszedł z Czerwonki, niewiadomo której i w XVI-m wieku znajdujemy go w ziemi czerskiej, a drugi pochodzi z Czerwina, w powiecie ostrowskim, z którego najprędzej idą *Lubiczowie Czerwińscy.*

Właścicielem Czerwina był Mikołaj 1578 r. (Paw.) Inny Mikołaj, ze stolnika podsędek nurski 1614 r. Andrzej z województwem kijowskiem, a Jan z ziemią liwską, pisali się na elekcyę Jana Kazimierza. Andrzej wspólnie z żoną, Anną z Wyleżyńskich, procesuje Budziszewskich 1661 r. (Woł. VII C f. 38). Andrzej z województwem sieradzkiem podpisał elekcyę króla Michała, a Józef z województwem wołyńskiem obiór Jana III-go.

Herb Lubicz.

Walenty i żona jego, Katarzyna z Nadola Łącka, za konsensem królewskim z 1678 r., wykupili z rąk Wąsowiczów wójtostwo Kamionna (Gr. Opoczyń.). Wojciech, cześnik łomżyński 1763 r. Anna, córka Bartłomieja i Magdaleny z Bykowskich, za Antonim Wierzbowskim 1773 r. (DW. 90 f. 102). Ignacy, 1783 r. pełnomocnik Czackiego i Potockiego (AGZ. X. 7433). Szymon, burgrabia grodzki bobrownicki 1787 roku. Jakób, komornik ziemski żytomierski, a Antoni skarbnik bracławski 1785 r.

Są i w Prusach Czerwińscy herbu Lubicz. Gertruda z Wysockich, wdowa po Janie Czerwińskim, w województwie malborskiem 1596 r. (Kętrz.).

Wacław Czerwiński, w 1622 r. dziedzic Jurgielan, miał dwóch synów: Mikołaja i Wojciecha. Andrzej, syn Mikołaja, miał syna Bartłomieja, a ten Jakóba, którego trzej synowie: Kazimierz, Augustyn i Franciszek, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1803 r. Michał, syn Wojciecha, miał syna Kazimierza, a ten dwóch synów: Tadeusza i Antoniego; Julian Ignacy, syn Tadeusza i Piotr Ignacy i Józef Benedykt, synowie Antoniego, legitymowali się tamże w tymże 1803 r.

Po Wawrzyńcu, właścicielu Jurgielan 1674 r., szedł syn Piotr, a po nim syn Jakób, którego syn Józef pozostawił syna Antoniego. Antoni z synem Fulgentym Maciejem, legitymował się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1811 r.

Piotr, Leopold i Aleksander, synowie Grzegorza i Magdaleny Kwiecińskiej, potomkowie Antoniego, stolnika latyczowskiego 1735 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1845 r. (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli szlachectwa i h. Lubicz: Ignacy, członek Stanów i kawaler orderu Leopolda, 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim, syn jego Jan i wnuk Stanisław 1829 r. w Wydziale Stanów; Bazyli, Paweł i Feliks w sądzie ziemskim lwowskim w 1783 r., a Jan, syn Bazylego, komornik sądowy, członek Stanów

w 1836 r. w Wydziale Stanów. Nie podając zaś herbu dowiedli szlachectwa: Maksymilian, vicesgerent sądu grodzkiego przemyskiego i Antoni z Czerwina Czerwińscy i Józef 1782 r. w sądach: ziemskim przemyskim i grodzkim trembowelskim (Goł.).

Niżej wymienieni Czerwińscy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Julian z dziećmi: Włodzimierzem, Zygmuntem, Julianem i Kordulą, i Feliks z synami: Antonim i Augustynem, synowie Wincentego, wnuki Juliana, prawnuki Felicyana, w 1842 r. Kazimierz i Stanisław, synowie powyższego Zygmunta w 1865 i 1874 r., a Zygmunt i Kazimierz, synowie tegoż Kazimierza, w 1890 roku. Michał, syn wymienionego wyżej Włodzimierza, w 1878 r.

Jan pierwszy z synem Wincentym, u którego synowie: Karol i Leon; Jan drugi z synami: Feliksem, Franciszkiem i Adamem, synowie Bazylego Bernarda, wnukowie Piotra, prawnukowie Jana, w 1854 r., a Teodozy Mieczysław, syn Karola, w 1871 r., Konstanty Maurycy, syn Franciszka, w 1874 r. i syn jego Wiktor, w 1890 roku.

CZERWIŃSCY pierwotnie pisali się *Czerwieńscy* z Czerwonki (Zs. Gr. Czers. 33 f. 33). Osiedleni w ziemi czerskiej, dziedziczyli na Kozietułach. Jan, syn Marcina z Kozietuł, zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Grabic, w 1514 r. (M. 34 f. 182). Stanisław, dziedzic Klonówki 1538 r. (M. 55 f. 19).

W 1531 r. żyło dwóch braci: Stanisław i Jakób, dziedziczący na Kozietułach (Zs. Gr. Czers. 9 f. 180). Stanisław miał dwóch synów: Filipa i Wawrzyńca, którzy w 1562 r. zastawili pewne grunta w Kozietułach, oraz córkę Barbarę, żonę Wacława Okręglickiego 1566 r. Wawrzyniec zabezpieczył posag żonie, Zuzannie Kozickiej, w 1562 r. Z pierwszej żony, Małgorzaty z Radzikowskich, pozostawił: Jakóba, Barbarę, Bartłomieja, Jana, Zofię, Annę i Felicyannę. W 1582 r. procesują Wodzińskiego. Jakób, żonaty 1599 r. 1-o v. z Zofią Sulistriewską, a 1600 r. 2-o v. z Katarzyną Kozietulską: Zofia, 1592 r. żona Jana Gembskiego, a 1627 r. Krzysztofa Wolskiego (Zs. Gr. Czers. 14 f. 225; 18 f. 420; 22 f. 687; 23 f. 200; 29; 50 f. 794 i 51 f. 56; Zs. Warec. 10 f. 31 i 17 f. 319; Perp. Czers. 1 A f. 121 i 246; 1 B f. 243 i 7 f. 431).

Jakób, brat Stanisława, miał synów trzech: Stanisława, Marcina i Andrzeja, oraz córkę Urszulę. Stanisław, żonaty 1569 r. z Katarzyną Pikarską, córką Stanisława. Andrzej, zastawił grunta swoje w Kozietułach bratu Marcinowi w 1561 r. Marcin, wziął w zastaw części na Bieniedach 1564 r. Marcina synów czterech: Adam, Jan, Andrzej i Wojciech 1568 r. Adam, zapisał w 1579 r. 200 fl. żonie swej, Zofii Promińskiej, córce Marcina. Z niej synowie: Jakób, Szymon, Wojciech i Jan. Trzej pierwsi sprzedają Janowi części na Kozietułach w 1622 roku. Jakób, żonaty z Katarzyną z Pęcławskich 1622 r., a Wojciech z Dorotą z Lekarskich 1631 r. Tego ostatniego córka Anna, żona Stanisława Dembskiego 1662 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f 554; 22 f. 610; 27 f. 218; 36 f. 180; 38 f. 792; 46 f. 768; 51 f. 29 i 53 f. 347; Zs. Warec. 27 f. 413; Perp. Czers. 10 f. 170; 6 f. 357 i 434; 8 f. 486; 12 f. 41 i 273).

Jan, syn Marcina, dzieciom swoim: Krzysztofowi, Stanisławowi, Janowi. Annie i Elżbiecie, urodzonym z Małgorzaty Skarbkówny, darował 1584 r. część dóbr swoich. Jan, syn Jana, sprzedał część swoją na Kozietułach bratu Stanisła-

wowi 1622 r., na co zezwala żona jego, Anna z Rosochowskich, z którą w tymże roku zeznał zapis dożywocia. Agnieszka, córka Jana, za Stanisławem Wilkotarskim 1632 r. Stanisław, zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Galińskich, 1632 r. Krzysztof, otrzymał od stryja swego Wojciecha część Kozietuł w 1619 r. Żonaty 1653 r. z Justyną z Boskich (Perp. Czers. 6 f. 35, 293, 362 i 364; 8 f. 587, 588; 11 ı. 590; Zs. Gr. Czers. 52 f. 1091).

Andrzej, syn Marcina, zabezpieczył w 1592 r. posag żonie swej, Elżbiecie Zawiszance, córce Hieronima. Synowie jego: Walenty i Wawrzyniec, sprzedali części swoje na Kozietułach Adamowi 1640 r. Walenty, żonaty 1643 r. z Anną z Załęskich, 1-o v. Janową Błędowską (Perp. Czers. 10 f. 170 i 423; 1 A f. 272).

Wojciech, syn Marcina, żonaty 1599 r. z Zofią Skarbkówną Kozietulską, córką Jana, pozostawił synów: Stanisława i Samuela, żyjących 1620 r. (Perp. Czers. 1 B f. 352 i Zs. Warec. 22 f. 944).

Andrzej, syn Jąkóba, miał synów czterech: Adama, Marcina, Stanisława i Krzysztofa, którzy wydzierżawiają i zastawiają w latach 1568—1579 części swoje na Kozietułach. Z nich Marcin, żonaty 1-o v. 1580 r. z Jadwigą Belską, córką Mikołaja, 2-o v. 1599 r. z Felicyanną Jastrzębską (Zs. Gr. Czers. 36 f. 612; 46 f. 777 i 47 f. 53; Perp. Czers. 1 B f. 207). Stanisław, właściciel na Pikartach, sprzedał 1573 r. części swoje tamże Marcinowi i Janowi, synom Szymona i Anny ze Stamirowskich. Ów Szymon był synem Stanisława. Marcin, syn Szymona, pozostawił syna Stanisława, który zabezpieczył w 1631 r. posag żonie swej, Justynie Zaliwskiej (Zs. Gr. Czers. 30 f. 422; 41 f. 704; 45 f. 119; Zs. Warec. 22 f. 944 i 24 f. 733).

Władysław i Walenty, synowie Szymona i Barbary, w 1605 r. (M. 150 f. 93). Maryna za Krzysztofem Jastrzębskim 1653 r. Katarzyna za Samuelem Jastrzębskim 1663 r. Krystyna, wdowa po Hieronimie Golianowskim 1688 r. (Perp. Czers. 11 f. 601; 12 f. 345 i 14 A f. 360).

Adam pisał się z województwem krakowskiem na elekcyę Augusta II-go. Jan, odźwierny królewski, otrzymał w 1759 r. wójtostwo we wsi Dębna, w starostwie czorsztyńskiem (M. 231 f. 474). Tenże wspólnie z żoną Zofią, sprzedał dworek przy ulicy Nalewki w Warszawie Felkierzembowej 1747 r. (DW. 71 f. 1287). Michał, syn Jana i Franciszki, sprzedaje 1793 r. część dworku przy ulicy Furmańskiej w Warszawie (DW. 109 f. 73).

CZERWIŃSKI Gabryel, prawnik, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Zostawił on trzech synów: Jana, Wincentego i Marcina. Józef i Antoni, synowie Jana i Maryanny Malęcińskiej, Stanisław i Władysław, synowie Wincentego z Anieli Niedzielskiej i Marceli, syn Marcina i Józefy Jeruzalskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1844, 1850 i 1855 r. (A. b. Her.).

z CZERWONEGO KOSCIOŁA (dziś Czerwona wieś), w powiecie kościańskim. Komes Wison (Wysz), syn Mikołaja, darował w 1237 r. klasztorowi w Lubinie wyspę, koło granic krzywińskich (KWP. I). W połowie XIII-go wieku tenże komes Wisz z synem Mikołajem wpisany do bractwa w Lubinie i dzień śmierci ich zapisany w nekrologu klasztornym. W 1339 r. pan Pankosław, dziedzic Czer-

wonego Kościoła, jest świadkiem w procesie wytoczonym Krzyżakom (Lites.). Olbracht, z bratem swoim N. świadczą w Kościanie 1393 r. (Leksz.). Olbracht Krakwicz, herbu Krakwicz, zaświadcza szlachectwo Leliwity w Kościanie 1413 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Piotr, syn Alberta, 1430 r. na uniwersytecie krakowskim. Ten sam pewno Piotr, chwilowo pisarz grodzki lwowski 1422 r., zięć (gener) pani Sandochny z Tarnowa (AGZ. XIV).

Herb Lubicz.

CZERWONKOWIE h. LUBICZ w ziemi wiskiej, gdzie Czerwonki leżą. Pisali się z tą ziemią na elekcyę Jana III-go: Jan, komornik wiski, a Augusta II-go — Jakób, Jan, Karol, Łukasz, Szymon i dwóch Wojciechów.

Jan, Józef i Marcin, synowie Pawła, wnukowie Franciszka i Jan i Ignacy, synowie Stanisława, wnukowie Aleksandra, a wszyscy prawnukowie Jana, dziedzica dóbr Szyjki-Szlasy 1758 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1839 i 1850 r. (A. b. Her.).

W Galicyi dowiedli szlachectwa: Józef i Karol 1782 r. w sądzie ziemskim przemyskim (Goł.).

CZERŻNICCY v. CZERNICCY z Czerżnic, w powiecie kaliskim. Wojciech pisał się z województwem płockiem na elekcyę Augusta II-go, a Antoni Żegota z księstwem oświecimskiem i zatorskiem i Wojciech z województwem płockiem na obiór Stanisława Augusta.

Antoni Żegota z Czerżnic Czerżnicki, łowczy bydgoski, nabył w 1765 r. część Kończyc w powiecie krakowskim od Napiórkowskiego.

Antoni, komornik graniczny czechowski, Franciszek i Maryanna ich siostra, wdowa po Marcinie Napiórkowskim, komorniku granicznym bieckim, zawarli układ z Sikorskim 1778 r. (M. 283 f. 112). Ci ostatni Czerżniccy są prawdopodobnie herbu *Topór*.

CZERZOWSCY h. STRZEMIĘ z Czerzowa, w powiecie szczyrzyckim. Wawrzyniec Odoy, syn Jurka z Czerzowa, w końcu XIV-go wieku ma liczne sprawy w sądzie krakowskim, a 1398 r. zaświadcza szlachectwo swego współherbownika (St. Pr. P. P. VII i VIII). Jan Czerzowski, właściciel Czerzowa, w drugiej połowie XV go wieku (Lib. Ben.). Jakób pozwał Kunowskiego 1510 r. (St. Pr. P. P. VI. 34). Melchior, podrządczy krakowski 1533 r. (Akta Hist. VI).

CZESACCY z CZESACINA w ziemi przemyskiej, patrz *Cieszaccy*.

CZESCY h. LELIWA ze wsi Czechy, w powiecie proszowskim. Czechy w końcu XIV-go wieku były w posiadaniu Leliwitów Rafała ze Słupowa i Pietrasza, syna Falisława ze Słupowa. Jedni z ich potomków objąwszy je działem,

od nich nazwisko przyjęli (St. Pr. P. P. VIII). Za czasów Długosza właścicielami tej wsi są: Jakób Słupowski i Falisław Czechowski (sic), a Piotr Czeski jest dziedzicem Szarkówki (Lib. Ben.).

Herb Leliwa.

W 1419 r. Niewstamp, Jan i Mikołaj, bracia ze Słupowa, zawierają układ z synem Rafała, o spłatę długu z Czech (Helc. II. 1615). Marcin Czeski 1494 r. w Krakowie. Jan Czeski, podpisał w 1556 r. uchwały zjazdu heretyków w Seceminie. Stanisław i Wojciech, dziedzice Czech 1556 r. Adam, Jan i Wacław, mają dług u Dembińskiego 1604 r. (Gr. Krak.). Wojciech, posiadał Czechy w 1581 r., a Podlęże w powiecie wiślickim 1570 r. Jan, właściciel Dąbrowicy, w powiecie lelowskim 1581 r. (Paw.). Zofia z Zawackich, wdowa po Piotrze, zapisała 1,000 fl. córkom Stanisława Jasińskiego i Katarzyny z Czeskich, w 1566 r. (M. 100 f. 168). Mikołaj, Wojciech i Sebastyan, synowie Jana, wyzwalają Szczepankowicza 1643 roku (DW. 50 f. 24). Mikołaj, cześnik wołkowyski 1683 r. Stanisław 1695 r. na sejmiku krakowskim. Zygmunt, podczaszy czerniechowski 1725 r.

Niesiecki uważa tę rodzinę za wygasłą na Jacku, zmarłym 1668 r., synowcu Jana, Jezuity, zmarłego 1664 r., a Jana, męża Zofii Maciejowskiej, fundatorki klasztoru Panien Prezentek w Krakowie, zmarłej 1650 r., zalicza do Czeskich Jastrzębczyków, choć ją samą, dobrodziejkę kościołów krakowskich, wymienia pod Leliwitami.

CZESCY w powiecie kościańskim. Jaśko Czeski, świadczy w Kościanie 1396 r. (Leksz.).

CZESCY ze wsi Czeski, w ziemi lwowskiej. Pełka z Czesek, dowiódł świadkami 1443 r., że wieś ta jest jego ojcowizną starodawną. Synowie jego: Jan i Stanisław zwani Pełkami 1466 r. Trzecim synem był Przecław 1468 r. Jan nosił też przezwisko *Głowa* (AGZ. XIII. i XIV. 697).

CZESCY h. RAWICZ. Marcin i Michał udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Galicyi w 1782 roku, w sądzie grodzkim halickim (Goł.). Czy to nie Czerscy?

CZESŁAW, kasztelan na Książu 1287 r.; *Czesław*, kanclerz kujawski 1310 roku.

CZESŁAWSCY h. PORAJ, czy nie jeden dom z Czasławskimi? Mikołaj, w województwie brzeskiem litewskiem 1672 r. (Akta IV). Jan z powiatu oszmiańskiego i Jerzy z województwa mińskiego, podpisali się na walnym zjeździe pod Olkinikami 1700 r.

Franciszek, testamentem z 1771 r. zapisał synowi Michałowi część dóbr Pokiniąnki, a córkom: Apolonii, Helenie i Katarzynie, po 400 fl. Michał legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w prowincyach zajętych przez Austryjaków.

CZEŚNICCY h. TOPÓR. Jan Cześnicki, właściciel Czerniowa, w ziemi przemyskiej 1508 r. (Paw.). Stanisław, dziekan grójecki i proboszcz tarczyński 1702 r. Maryanna za Wojciechem Brzumińskim 1705 r. (Perp. Czers. 16 B f. 212 i 374). Andrzej i Jadwiga z Trzaskowskich, małżonkowie, w powiecie przedeckim 1739 r. (Gr. Przed. 87 f. 376).

CZESTEK, kasztelan kostrzyński 1352 r. *Czestek*, łowczy gnieźnieński 1414 roku.

CZESTYŁOWSKI v. CZĘSTYŁOWSKI z Czestyłowa, w powiecie trębowelskim, Mikosz, świadczy 1447 r. w Haliczu. Mikołaj, zabezpieczył żonie swej Jadwidze, córce Marcina z Nieświeszczy, 200 grzywien na Krowinie i Czestyłowie. Jan, 1474 r. w Haliczu (AGZ. XII). Jakób, 1499 r. we Lwowie (AGZ. XV).

CZESTYŃSCY z Czestyń, w ziemi lwowskiej. Dymitr Czestyński z Czestyń, *de ruthenicali genealogia*, świadczy w sądzie lwowskim Czeperowskim 1446 r. Z żony Stachny pozostawił syna Iwaszka, oraz córki: Annę i Maruszę. Matka z dziećmi sprzedaje Czestynie Jerzemu Strumile 1455 r. (AGZ. XIV. 38, 1577, 3009, 3298, 3299 i 3312). Piotr, podsędek lwowski 1548 r., był właścicielem Czarnokuniec (AGZ. X).

CZESZEJKOWIE v. CIESZEJKOWIE w W. Ks. Litewskiem. Czeszeyko Hryńkowicz, otrzymał od króla Zygmunta Koledowszczyznę i Pilicowszczyznę. Będzie to pewnie Piotr Hryńkowicz Czeszeyko, dworzanin królewski, który w 1531 r. otrzymał wójtostwo grodzieńskie (ML. 41 f. 155; 20 f. 736 i 24 f. 156). Potap Czeszejkowicz, bojar ks. Ostrogskiego, żonaty 1522 r. z Woroniczówną (ML. 15 f. 80 i 23 f. 645). Tymoteusz, ziemianin grodzieński, otrzymał glejt od Zygmunta III-go 1612 r. (Akta I). Jerzy, podczaszy parnawski 1649 r. Władysław, podczaszy grodzieński, pisał się z powiatem lidzkim na elekcyę Jana III-go. Stanisław, podczaszy grodzieński 1683 r. Kazimierz, cześnik smoleński, poseł grodzieński i syn jego Michał z województwem trockiem, a Stanisław i Władysław z województwem nowogrodzkiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Amand Wiktoryn, biskup bakowski 1694 r. (Thein.). Stanisław, koniuszy grodzieński 1710 r.; syn jego Franciszek 1740 r. (Akta VII). Michał, cześnik smoleński, umarł 1721 r. Roch z Hornicy i Kąmionki, Rafał i dwóch Adamów, w powiecie grodzieńskim 1765 r. Rafał pisał się z powiatem grodzieńskim na elekcyę Stanisława Augusta. Franciszek, rotmistrz oszmiański 1786 r. (Jank.).

Piotr Cieszejko, właściciel Ginejtyszek 1717 r., miał syna Kazimierza, którego synowie: Jakób z synami: Michałem, Ksawerym i Kalasantym, Antoni i Franciszek, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1804 r.

CZESZEWSCY z Czeszewa, w województwie kaliskiem, h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia koronę królewską, z której środka cztery bawole rogi. W szczycie hełmu pół kozła z nogami do góry wspiętemi.

Akta poznańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Sędziwoju Nogaju, Tomisławie i Klimoncie z Czeszewa (Leksz.). Ci prawdopodobnie dziedziczyli na Czeszewie w powiecie kcyńskim.

Beniamin v. Bieniasz, kasztelan na Książu w latach 1390 — 1398. Wspominają o nim akta pyzdrskie z tego czasu (Leksz.). Synami jego pewnie byli: Mikołaj, kanonik gnieźnieński 1408 r., archidyakon kaliski 1413 r., Bieniaszko i Jan, o których akta kościańskie z 1400 r. (Leksz.) i akta kaliskie z 1412 i 1413 roku wspominają. Zwali się już Czeszewskimi. Ci dziedziczyli na Czeszewie, w powiecie pyzdrskim. Wincenty, procesuje się z Ostrowskim 1497 r. (St. Pr. P. P. VII. 226).

Ostatnią tego domu miała być Elżbieta, żona Ignacego Bąkowskiego, wojewody malborskiego, zmarła 1662 r. i pochowana w Toruniu, gdy tymczasem Jakób, znacznie później, bo w 1697 r. podpisał z województwem kaliskiem elekcyę Augusta II-go. Być może, że wymienieni Czeszewscy stanowią dwa oddzielne domy i Elżbieta była ostatnią z domu po potomkach kasztelana na Książu, gdy Jakób pochodził od Czeszewskich z Czeszewa, w powiecie kcyńskim.

CZESZEWSCY h. JASTRZĘBIEC, patrz *Cieszewscy*.

CZESZYKOWIE h. OSSORYA z Tyrawy v. Ryterowic, w ziemi sanockiej. Mikołaj Czeszyk, dziedzic Tyrawy Małej, sędzia ziemski sanocki 1420 r., przez swoich pięciu synów, którzy zarzucili z czasem ojcowski przydomek Czeszyk, dał początek domom Ryterowskich, Tyrawskich, Bukowskich, Grabownickich, Pełków i Zawiszów z Grabownicy i Mysłowskich, o których pod właściwemi nazwiskami (AGZ. XI i XVI).

CZETOWSCY ze wsi Czety, w powiecie przedeckim. Stanisław, wspólnie z córką Heleną kwituje Ogorzelewskiego 1526 r. Jan, żonaty z Anną, ma córkę Zofię 1525 r. Piotr, syn Stefana, zastawia część swoją na Czetach Rożnieckiemu 1529 r. Benedykt, z żony Jadwigi, miał dwóch synów: Stanisława i Grzegorza, dziedziczących na Czetach 1546 r. Stanisław, syn Grzegorza, wprowadzony do Piskowa 1582 r. Adam, syn Stanisława, zeznał zapis dożywocia z żoną, Ewą z Wietrzychowskich, w 1627 r.

Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Walenty, miał dwóch synów: Stanisława i Macieja, którzy w 1578 r. zastawiają części na Czetach.

Po Stanisławie szedł syn Maciej, żyjący 1580 r. a po Macieju synowie: Wojciech, Sebastyan, Wacław, Szymon i Wincenty, którzy dziedzicząc na Ogorzelewie, czasem Ogorzelewskimi się zwali. Wojciech, przyznał dług Świerczyńskiemu 1582 r., a bratu Szymonowi 1598 r. Wojciech, syn Szymona, raniony 1608 r. przez Strzyskiego. Sebastyan, żonaty 1-o v. z Anną Szczakowską, 2-o v. 1601 r. z Dorotą Wyszczelską. Wacław, zapisał dożywocie żonie, Małgorzacie Rusockiej, na Ogorzelewie 1599 r. Szymon. kwituje brata Wincentego 1598 r. Jan i Wojciech, synowie Jakóba, procesują Dziewczopolskiego 1576 r. (Gr. Przed. 1 f. 75, 117, 124 i 169; 2 f. 51 i 181; 5 f. 127; 24 f. 140; 26 f. 402; 28 f. 77; 30 f. 167 i 695; 33 f. 496; 37 f. 619; 46 f. 254 i 296; 47 f. 484; 49 f. 326 i 330; 55 f. 374 i 69 f. 461).

Koniec tomu trzeciego.

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1986

WAiF Reprint

7.800,-